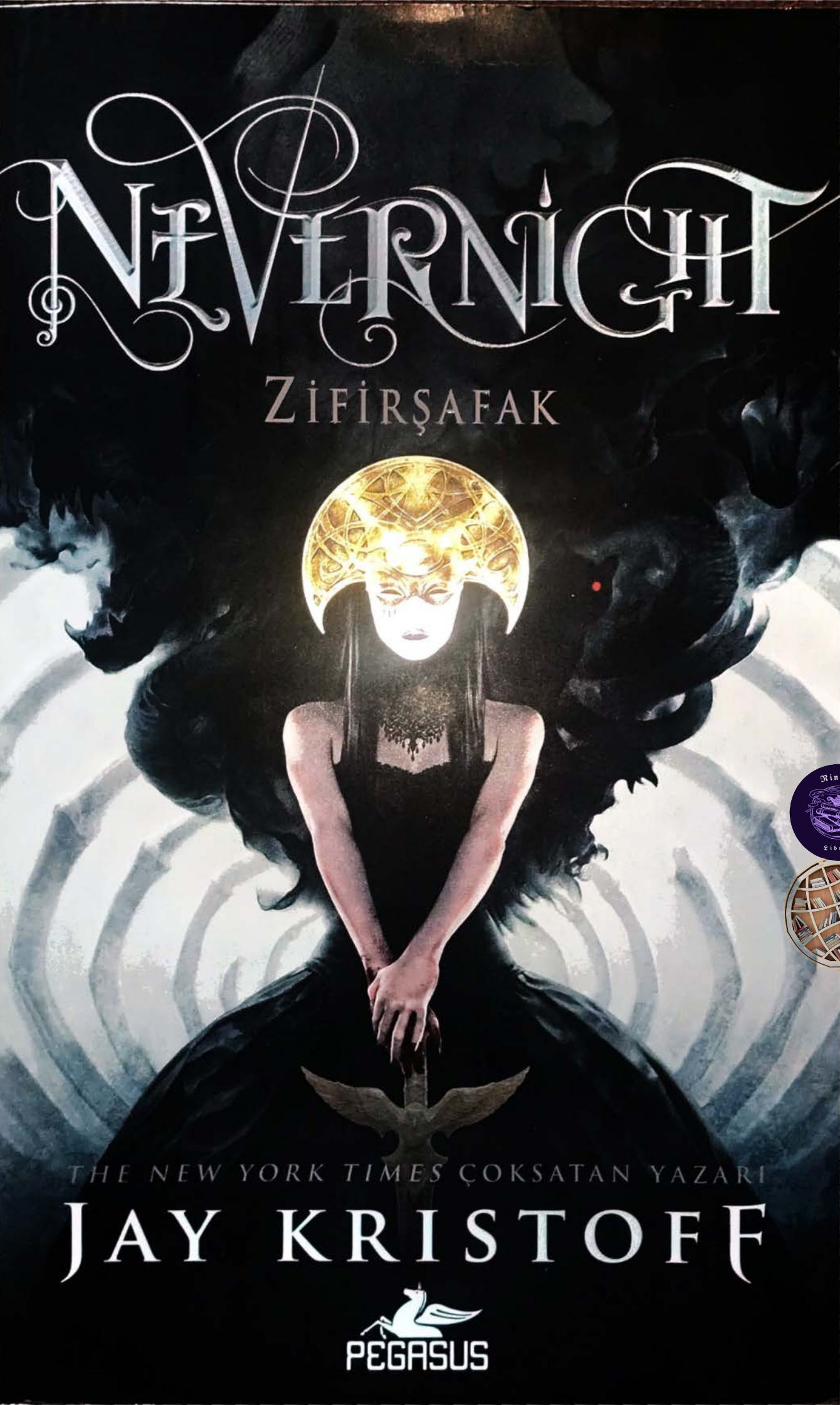
NEVERNIGHT

ZİFİRŞAFAK

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

JAY KRISTOFF

PEGASUS

ÇOK TEKTİ VE YİNE ÖYLE OLACAK.

Ölümmezarı tarihinin en büyük kanlı oyunları, Itreya Cumhuriyeti'nin gözü pek katilleriyle birlikte son bulmuştur.

Gladyatör, köle ve meşhur bir suikastçı olan Mia Corvere firardadır. Peşinde Kızıl Kilise Kılıçları ve Luminatii Lejyonu'yla belki de Köprüler ve Kemikler Şehri'nden sağ çıkamayacaktır. Çok sevdiği akıl hocası Mercurio, düşmanlarının pençesindedir. Kendi ailesi bile Mia'nın ölmesini istemektedir. Ezeli düşmanı Konsül Julius Scaeva'nın tüm Cumhuriyet'e hükmetmesine bir adım kalmıştır.

Ancak şehrin altında karanlık bir sır vardır. Mia, hayatının bilmecesini çözmek için sevgilisi Ashlinn, kardeşi Jonnen ve ölümden dönen gizemli koruyucuyla birlikte Cumhuriyet'te zorlu bir yolculuğa çıkar. Zifirgece yaklaşmaktadır. Belki de Cumhuriyet'in son gecesi olacaktır.

GÜN IŞIĞININ BİLE ÖLDÜĞÜ BİR DÜNYADA MIA CORVERE HAYATTA KALABİLECEK Mİ?

JAY KRISTOFF

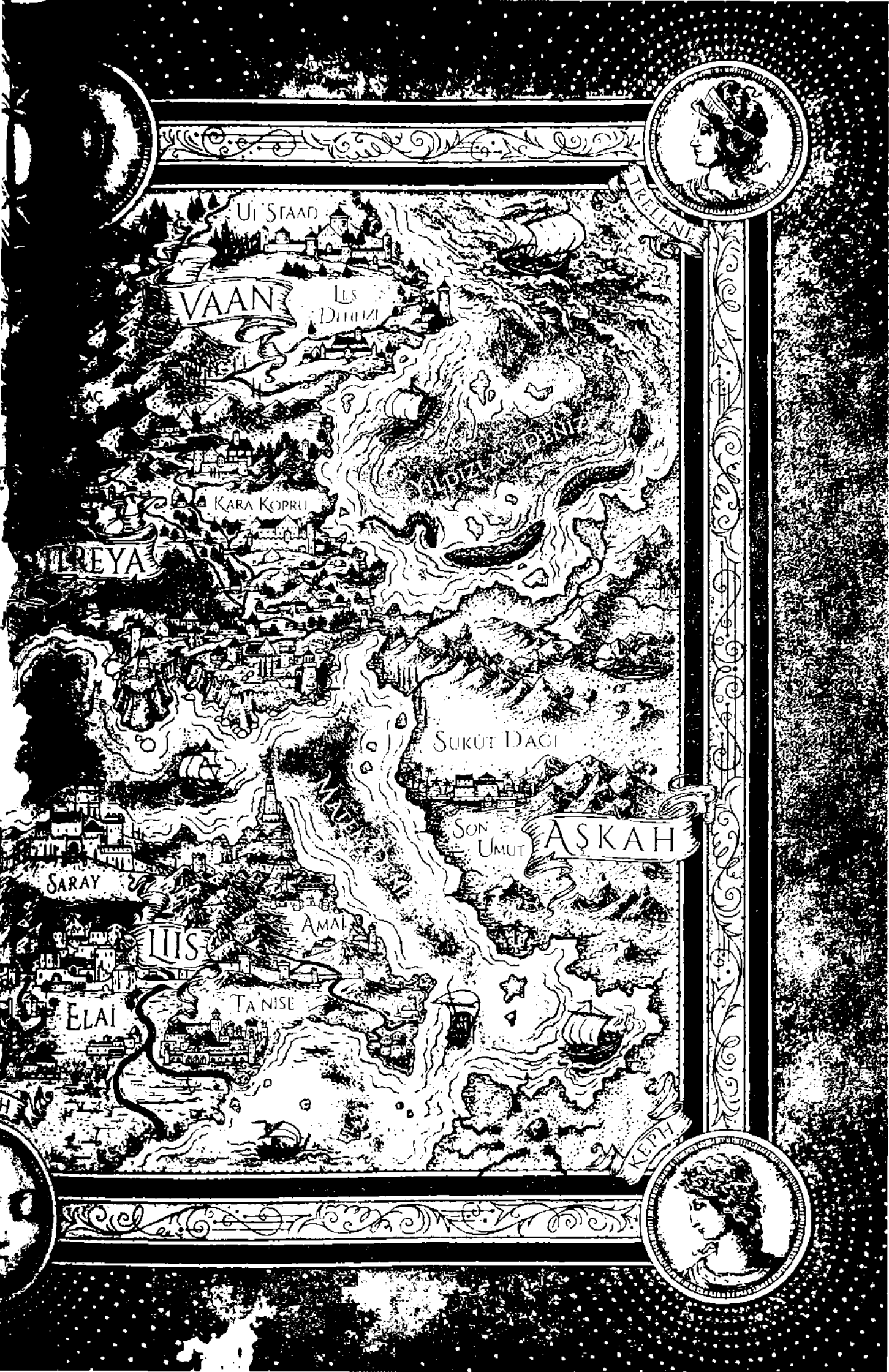
NEVERNIGHT

ZİFİRŞAFAK

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

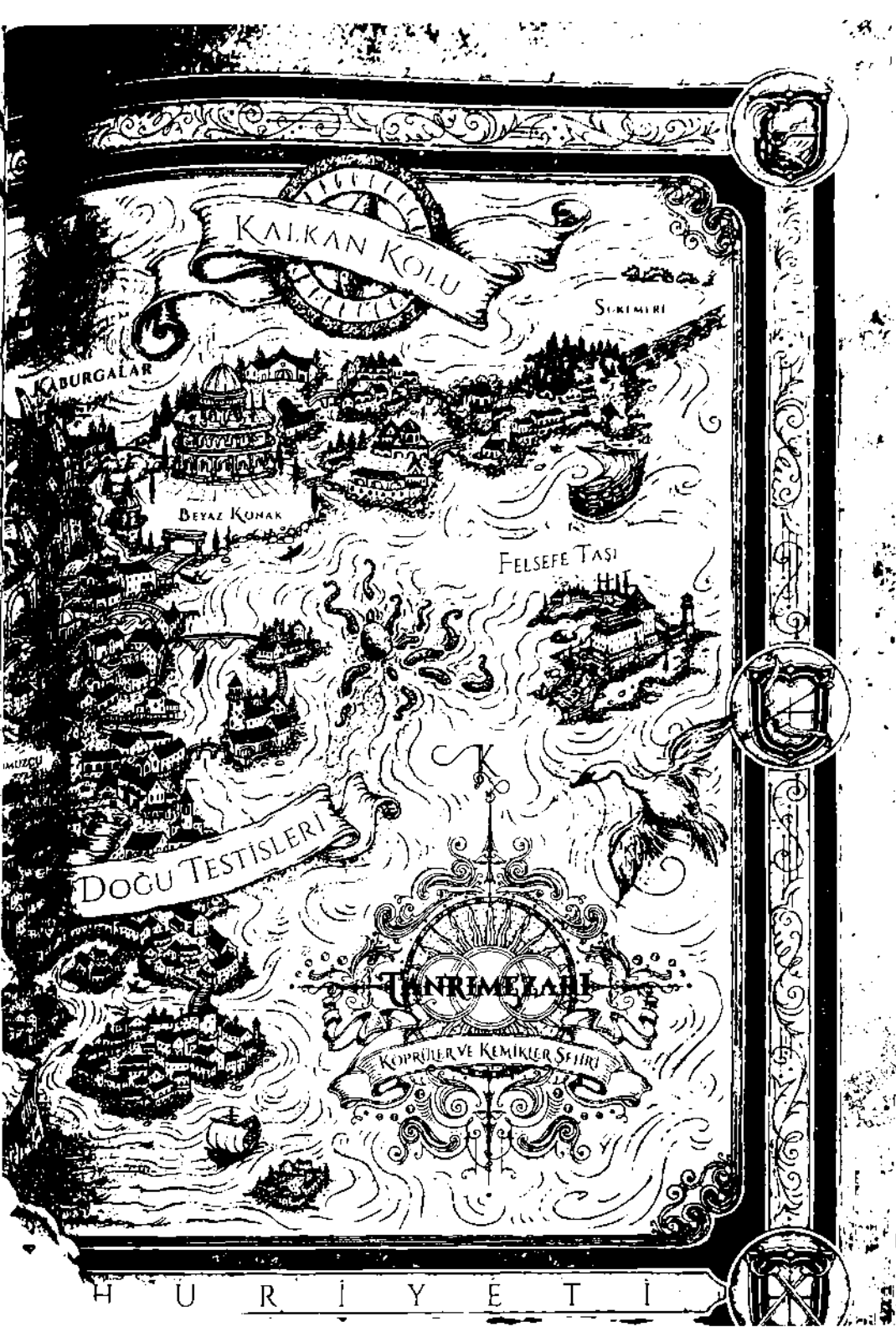
PEGASUS YAYINLARI

TIREYA
CUMHURIYETI
SÖĞÜT DENIZI
TANRIMEZARI
SEHRI
VIZKA
DUVAR
DWEYM ADALARI

Ui Staad
VAAN
Les Dehizi
Kara Kopru
Yildiz Dagi
Treleni
Freya
Sukut Dagi
Son Umut
Aşkah
Saray
Iris
Amai
Elai
Tanise
Keph

KILIÇTUTAN
OMURGA
OCAK
SÜKÛT DENİZİ
TANRIMEZARI KATEDRALİ
MERCURIO'NUN ANTİKALARI
LİS PAZARI
KASAPLAR KÖRFEZİ
BATI TESTİSLERİ
DİVANELER KÖPRÜSÜ

ITREYA

KALKAN KOLU
SEKİMERİ
KABURGALAR
BEYAZ KONAK
FELSEFE TAŞI
DOĞU TESTİSLERİ
TANRIMEZARI
KÖPRÜLER VE KEMİKLER ŞEHRİ

THE HOOK

İşte yine buradayız, nazik dostlarım.

Sanırım size özür borçluyum. Hem Mia'nın hikâyesinin ikinci kısmının sonu için hem de sonrasında sizi öyle bir durumda bıraktığım için. Hayli üzgün görünüyordunuz. Sizi temin ederim ki son dansımızda hiçbir şey muallakta kalmayacak. Söz verdiğim gibi, doğumuna şahit oldunuz, hayatını yaşadınız. Geriye bir tek ölümü kalıyor.

Ama kepazelikler ve katliam tüm hızıyla başlamadan, hafızaları ancak anlatıcınızınki kadar güvenilir olanlar için son bir hatırlatma yapmama izin verin. Kan dökücü küçük sürtüğümüzü öldürmek için harekete geçebiliriz, olmaz mı?

Mia Corvere: Kızıl Kilise katili, Remus'un Şahinleri'nin gladiatisi ve Itreya Cumhuriyeti'nin en ünlü katili. Başarısızlıkla sonuçlanan bir isyanın çocuğu olan Mia, hayatının son sekiz yılını hanesini yok eden adamlara karşı acımasız bir intikamın peşinde geçirdi.

Kızıl Kilise'nin, babasının ölümünde parmağı olduğunu öğrenince katillerden ayrılıp kendini bir gladyatör ahırına sattı. Büyük Tanrımezarı oyunlarında galip geldikten sonra, peş peşe şaşırtıcı keşiflerde bulundu:

- Ölü sandığı küçük kardeşi Jonnen, ölümcül düşmanı Konsül Julius Scaeva tarafından çalınıp kendi oğlu gibi yetiştirilmişti.
- Jonnen *gerçekten* Scaeva'nın oğluydu. Yani Mia'nın annesi Alinne, bir süre sonra kocasının öldürülmesine, kendisinin de Felsefe Taşı'nda can vermesine neden olan adamla yatıyordu.
- Mia gibi Jonnen da gölgeleri kontrol edebilen bir darkindi.

Büyük oyunların sonunda, Mia, Yüce Kardinal Francesco Duomo'yu öldürdü. Görüntüde Scaeva'yı da öldürdü ve fırtınaejderleriyle dolu bir arenada ölümün kıyısından dönerken kardeşini geri aldı.

... Çene aşkına, gerçekten heyecan verici bir *finaldi*, değil mi?

Müşfik Kedi: Çocukluğundan beri Mia'nın yoldaşı olan Müşfik Kedi, kime sorduğunuza göre değişmek üzere, insanların korkusunu yiyen bir iblis, bir yoldaş ya da bir evcil hayvandır. Gölgelerden ve iğneleyici sözlerden ibarettir. Laf sokma-

larına rağmen, Mia'ya derin ve ebedi bir düşkünlüğü vardır. Bunu söylediğinizi duymasın, yeter.

Kedi kisvesine bürünmüştür ama kendisiyle ilgili pek çok şey gibi, dış görünüşü de gerçek değildir.

Tutulma: Yine bir gölge iblis olan Tutulma, Kızıl Kilise'nin eski efendisi Lord Cassius'un yoldaşıydı. Cassius ölünce Mia'ya bağlandı.

Tutulma kurt kisvesine bürünmüştür ve pek çok kedi ve köpek ne kadar iyi geçinirse, Müşfik Kedi'yle o kadar iyi anlaşırlar.

Ashlinn Järnheim: Vaan kanından eski bir Kızıl Kilise çömezi. Ashlinn, babası Torvar'ın intikamını almak için Kilise üyelerine ihanet etti ve Kilise'yi neredeyse dize getiriyordu. Mia planını ortaya çıkarınca Kardinal Duomo'nun hizmetine geçen Ashlinn, Eski Aşkah'ta, Kızıl Kilise için hayati önem taşıyan gizli bir yerin haritasını ele geçirmekle görevlendirildi. İhanetten korktuğu için haritayı sırtına, ölümü halinde silinecek simya mürekkebiyle nakşettirmişti.

Ashlinn Mia'nın büyük müsabakalarda galip gelme planına yardım etti ve ikili zamanla sevgili oldu*. Müsabakaların ardından, Kilise üyeleri ve hâlâ fazlasıyla diri olan Konsül Scaeva, Ashlinn'e yanaştı. Anlaşıldı ki Mia sadece Konsül'ün Dokumacı Marielle'in eseri olan ikizini öldürmüştü ve Scaeva rakibi Kardinal Duomo'nun öldürülmesi için Kızıl Kilise'yle işbirliği yapmıştı.

Scaeva bir darbe daha indirerek Mia'nın da babası olduğunu açıkladı.

Ardından Ashlinn, Kızıl Kilise suikastçılarının saldırısına uğradı ama tanıdık bir gölge tarafından kurtarıldı.

Tric: Kızıl Kilise'nin, damarlarında Itreya ve Dweymeri kanı taşıyan bir çömezi ve Mia'nın eski sevgilisi. Kızıl Kilise üyelerini yakalama planının bir parçası olarak Ashlinn Järnheim tarafından öldürülmüştü ve cesedi Sessiz Dağ'dan aşağı atılmıştı.

Görünüşe bakılırsa Tric hayata geri dönmüştü ama daha karanlık ve sihirli bir biçimde. Galante kabristanında Mia'ya yaklaştı ve kimliğini ifşa etmeden ona birkaç şifreli uyarıda bulundu. Daha sonra Ashlinn'i Kızıl Kilise suikastçılarının elinden kurtardı.

Kara Ana âleminden nasıl döndüğü ve onu öldüren kızı neden kurtardığıysa meçhul.

---

* Ergenlik hormonları, nazik dostlarım. Yabana atılır gibi değil, ha?

Yaşlı Mercurio: Mia'nın Kızıl Kilise'ye girmeden önceki sırdaşı ve akıl hocası. Kendisi de yıllarca Kilise Kılıcı olarak hizmet eden Mercurio şimdi Tanrımezarı piskoposluğunu üstlenmişti. Ölümcül derecede aksi ve huysuz bir herif olmasına rağmen, eylemlerinin Kilise üyelerinin gazabını çekeceğini bile bile, Mia'nın Duomo ve Scaeva'yı öldürme planına yardım etti.

Büyük müsabakaların finalinde Kilise tarafından yakalanıp Sükût Dağı'na götürüldü. Emri veren...

Julius Scaeva: İtreya Cumhuriyeti'nin "Halkın Senatörü" olarak bilinen, üç kez seçilmiş konsülü. Konsüllük pozisyonu genellikle paylaşılırdı ama Scaeva sekiz yıl önceki Kralyaratan İsyanı'ndan bu yana Senato'nun liderliğini tekelinde tutuyordu.

İsyanı görev süresini uzatmak için bahane olarak kullanan Scaeva, imparator unvanını ve Cumhuriyet'in kalıcı olağanüstü hal yetkilerini ele geçirme amacıyla hareket ediyordu. Mia'nın babasının idamını yönetti, aynı zamanda sevgilisi de olan Mia'nın annesini Felsefe Taşı'nda ölüme mahkûm etti; Mia'nın erkek kardeşini çaldı ve Mia'nın kendi kızı olduğunu bile bile, bir kanalda boğulmasını emretti.

Onu anlatmada "şerefsiz" kelimesi bile yetersiz kalır.

"Şerefsiz" demişken...

Drusilla: Kızıl Kilise'nin Efendisi ve ileri yaşına rağmen Cumhuriyet'in en ölümcül suikastçılarından biri. Kara Ana Niah'ya adandığını iddia etse de İtreya Cumhuriyeti'nin kontrolünü ele geçirme hırsını gerçekleştirmesine yardım etmek için Konsül Scaeva'yla işbirliği içindeydi.

Kılıçların Efendisi, Mia bir Kızıl Kilise çömezi olarak sınavlarında çuvalladığından beri kızdan hiç hoşlanmıyor. Mia'nın son ihanetleri de Drusilla'nın gözündeki değerini yükseltmiş görünmüyor.

Solis: Muhterem Peder ve Şarkılar Şahidi, kılıç sanatının ustası ve yaşayan en usta suratlı adam. Görüntüde kör olmakla birlikte, kılıç kullanırken bu hususta pek sıkıntı çektiği söylenemez. Solis bir zamanlar Felsefe Taşı'nda mahkûmdu ve "Sukut" olarak bilinen ve mahkûmların özgürlüğüne karşılık nüfusu azaltmak için toplu halde birbirlerini öldürmelerinin teşvik edildiği kanlı çarpışmadan sağ kurtulan tek kişiydi. Solis'in zaferi ona Eski Aşkah dilinde "Son Kişi" anlamına gelen adını kazandırmıştı.

Sükût Dağı'ndaki ilk kılıç mücadelesi dersinde Mia Solis'in yüzünü keserken adam da misilleme olarak onun kolunu kopardı. Solis onu alt eden kıza duyduğu garezin yanı sıra yüzündeki yara izini de korumayı tercih etti.

Örümceköldüren: Hakikatler Salonu'nun Şahidi ve zehirlerin efendisi. Mia Örümceköldüren'in en umut vaat eden çömezlerinden biriydi ama Şahidin kıza sevgisi, daha Mia Kilise'nin öğretilerine ihanet etmeden bir anda yok oldu.

Olur da size bir kadeh altınşarabı falan ikram ederse geri çevirmenizi tavsiye ederim.

Fareci: Hırsızlık ustası ve Cepler Şahidi. Genç bir erkeğin simasına ve yaşlı bir erkeğin gözlerine sahip, kadın iç çamaşırı giymeye meyilli, çekici biri.

İhanetinden önce Mia'ya hiçbir düşmanlığı yoktu ama kızın son dönemdeki götlüklerinin onu Büyük Aşar hediye listesinden çıkarmasına hiç şaşırmam doğrusu.

Aalea: Sırların efendisi ve Maskeler Şahidi. Çekici ve güzel Aalea'nın kurbanlarının sayısı karyola direğine çentik atılmıştır. Aslında kızın ihanetinden önce Mia'yı hayli severdi ama Kilise'nin hiçbir üyesi konumunu duygusallıkla elde etmemiştir.

Marielle: Kızıl Kilise'ye hizmet eden iki albino büyücüden biri. Marielle, yıkılan Aşkah İmparatorluğu'nda uygulanan kadim sihir biçimlerinden biri olan Et Dokuma sanatının ustasıdır. Ten ve kasları kil gibi kolayca şekillendirebilir ama gücüne karşılık ödediği bedel korkunçtur. Kendi teni akıl almayacak kadar çirkin bir şekilde deforme olmuştur ve onu düzeltecek güce sahip değildir.

Sinir bozucu dış görüntüsüne uygun olarak Marielle, ağabeyi Adonai'ye de haddinden fazla düşkün görünmektedir.

Adonai: Sükût Dağı'na hizmet eden ikinci büyücü. Adonai insan can suyuyla çalışan bir kan sözcüsüdür, kanla mesajlar iletebilir, kanı sadece düşünceyle manipüle edebilir, insanları ve bir zamanlar canlı olan nesneleri Kızıl Kilise şapellerinde bulunan kan havuzları aracılığıyla bir yerden bir yere aktarabilir. Marielle'in sanatı sayesinde hiçbir şeyle mukayese edilemeyecek kadar yakışıklıdır.

Luminatii Dağ'a saldırdığında Adonai, Ashlinn'in kardeşi Osrik'i öldürdü ve hayatını kurtaran Mia'ya henüz ödenmemiş bir can borcu var.

"*Sana kan borçluyum, küçük Kuzgun. Ve kan borcu mutlaka ödenir.*"

Aelius: Sükût Dağı'nın vakanüvisi. Aelius, Kızıl Kilise'nin, imha edilmiş, zaman içinde kaybolmuş ya da hiç yazılmamış kitapların bulunduğu, her geçen gün biraz daha büyüyen kütüphanesi büyük Athenaeum'un efendisidir. Ayrıca rafların arasındaki karanlıkta dolaşan dev etobur "kitapkurtlarıyla" uğraşıp durmaktadır

ve Kara Ana'nın kütüphanesindeki her şey gibi, Aelius'un da ölü olması gerçeği görevlerini hayli zorlaştırmaktadır.

Eh, bu da bir nevi yaşamak...

Naev: Kızıl Kilise'nin Aşkah Fısıltıharabeleri'nde erzak tedariki yapan El'i. Başlangıçta yaşanan birkaç sıkıntının ardından, Mia'yla yakın arkadaş ve sırdaş oldular.

Naev'in yüzü, kardeşi Adonai'yle yaşadığı ilişkiyi kıskanan Dokumacı Marielle tarafından bozulmuştu. Ancak Mia, Sükût Dağı'na düzenlenen saldırıyı önledikten sonra, Marielle kurtarıcısına jest olarak Naev'e güzelliğini geri verdi.

Suskun: Kızıl Kilise'nin başarılı bir Kılıcı. Görüntüde dilsiz olan Suskun, insanlarla Dilsizce diye bilinen bir işaret diliyle anlaşır.

Suskun, Mia'yla çömezlik dönemlerini birlikte geçirmelerine ve Mia'ya son sınavlarında yardımcı olmasına rağmen, Kilise'ye bağlı kalmaya devam etti. Kilise için Ashlinn'i yakalamaya çalıştı ama kız Tric'in yardımıyla kaçtı.

Francesco Duomo: Işık Kilisesi'nin Yüce Kardinali ve Her Şeyi Gören'in kilisesinin en güçlü üyesi. Görüntüde Julius Scaeva'yla müttefik olmasına rağmen, aslında Kardinal ve Konsül iki ezeli rakipti. Duomo da Scaeva ve Jüstikus Marcus Remus'la birlikte, başarısızlıkla sonuçlanan Kralyaratan isyanının Mia'nın babasının da aralarında olduğu faillerinin idam edilmesi kararına ortak oldu.

Mia'nın Kardinal'in eylemlerini kişisel aldığını söylemek yanlış olmaz. Haykıran yüz bin kişinin gözünün önünde adamın sakallarını kemiklerine kadar tıraş etti.

Alinne Corvere: Mia'nın annesi ve az kalsın Itreya Cumhuriyeti'ni devirmeyi başaran müthiş bir politikacı. Jüstikus Darius'la evliliği aslında bir arkadaşlıktan ve politik bir birleşmeden ibaretti. Alinne aslında Julius Scaeva'nın sevgilisiydi ve ona iki evlat vermişti: Mia ve Jonnen.

Scaeva'yla ilişkisine rağmen, kocasının başarısızlıkla sonuçlanan ayaklanma girişiminden sonra onu da bir kenara atan Konsül'ün vicdanı zerrece sızlamadı. Alinne son nefesini delilik ve sefalet içinde vereceği Felsefe Taşı'na kapatıldı.

Mia, zannettiğinin aksine, annesinin mükemmellik timsali olmadığını yeni öğrendi.

Darius "Kralyaratan" Corvere: Mia'nın baba dediği adam. Luminatii Lejyonu'nun eski jüstikusu olan Darius, sevgilisi General Gaius Maxinius Antonius'la, Antonius'u Itreya kralı olarak tahta çıkarmayı hedefleyen bir ittifak kurdu.

Ancak Kızıl Kilise'nin de yardımıyla iki adam isyan arifesinde ele geçirildi ve Darius yanında müstakbel kralı Antonius'la birlikte asıldı.

Mia'nın bu ölümü çok kötü karşıladığını söylemek hafif kalır.

Jonnen Corvere: Mia'nın kardeşi. Annesiyle birlikte öldüğü sanılırken Mia yakın zamanda oğlanın "Lucius" adıyla, Scaeva'nın meşru oğlu olarak yetiştirildiğini öğrendi. Scaeva'nın karısı Liviana ona çocuk veremiyordu.

Jonnen gerçek ebeveynlerinin kimliğinden habersiz ve alındığında gerçek adını ya da ablasını hatırlayamayacak kadar küçüktü.

Furian: Yenilmez, Remus Birliği'nin şampiyonu. Furian da Mia gibi bir darkindi ve gölgeleri irade gücüyle bükebiliyordu. Ancak bir yoldaşı yoktu ve anormallik olduğuna inandığı yeteneğini keşfetmeyi reddetti.

Mia büyük müsabakanın doruğa çıktığı anda Furian'ı öldürdü. Furian'ın ölüm anında Mia kocaman bir kürenin süslediği bir gece göğü imgesi gördü ve şu sözleri duydu. *"Çok tekti. Ve yine öyle olacak."*

Mia bu imgeyi gördükten sonra gölgesinin dört kişiye yetecek kadar koyu olduğunu fark etti.

Sidonius: Darius Corvere'nin emrinde hizmet etmiş eski bir Luminatii mensubu. Sid, General Antonius'un Senato'ya karşı planladığı isyana katılmayı reddedince lejyondan atıldı. Köle olarak satıldı ve bir süre sonra Remus Birliği tarafından satın alınarak *Venatus Magni*'de gladyatör olarak dövüştürüldü.

Keçi gibi inatçı, aslan kadar cesurdur.

Remus'un Şahinleri: Kanşakıyan, Bryn, Dalgacı, Kasap, Felix ve Albanus. Hepsi Remus Birliği'nin gladyatörleri, Mia'nın dostları ve oyunlar süresince müttefikleri. Mia onlara ihanet edip hepsini öldürmüş gibi görünse de aslında Tanrımezarı'ndan kaçmalarını ayarladı.

Şu anda Itreya'da bir yerlerdeler ve muhtemelen dut gibi sarhoşlar.

Aa: Itreya panteonunun başı, Işığın Babası. Her Şeyi Gören olarak da biliniyor. Saan (Gören), Saai (Bilen) ve Shiih (İzleyen) olarak bilinen üç güneşin onun gözleri olduğu söyleniyor ve içlerinden biri ya da birden fazlası genellikle gökyüzünde olduğu için, Cumhuriyet'te gerçek gece ya da zifirgece iki buçuk yılda bir,

sadece bir hafta sürer. Bu hikâyenin geçtiği dönemde safışık –üç güneşin aynı anda parladığı dönem– gelmiş ve neredeyse geçmek üzereydi.

Zifirgece yaklaşıyor, nazik dostlarım.

Tsana: Ateş Leydisi, Günahlarımızı Yakan, Ari, Kadınların ve Savaşçıların Koruyucusu ve Aa ile Niah'nın ilk kızları.

Keph: Toprak Leydisi, Her Daim Uykuda Olan, Ocak, Hayalperestlerin ve Aptalların Koruyucusu, Aa ile Niah'nın ikinci kızları.

Trelene: Okyanuslar Leydisi, Dünyayı İçecek Olan, Talih, Denizcilerin ve Hergelelerin Koruyucusu, Aa ile Niah'nın üçüncü kızları ve Nalipse'nin ikizi.

Nalipse: Fırtınalar Leydisi, Hatırlayan, Bağışlayan, Şifacıların ve Liderlerin Koruyucusu, Aa ile Niah'nın dördüncü kızları ve Trelene'nin ikizi.

Niah: Çene, Gecenin Anası, Kutlu Ölümün Anası. Aa'nın eşlerinden biri olan Niah, Cehennem olarak bilinen ışıksız ölüler ülkesini yönetir. O ve Aa başlangıçta gökyüzüne eşit olarak hükmederdi ama kocasına sadece kız evlatlar vermesi emredilen Niah, Aa'nın bu emrine karşı geldi ve ona bir erkek evlat doğurdu.

Kıymetlisi onu göklerden kovarak cezalandırdı ve oraya sadece birkaç yılda bir, kısa süreliğine dönmesine izin verildi.

Oğullarına ne olduğuna gelince.

Pekâlâ, nazik dostlarım, sanırım bazı cevaplar bulmanın zamanı geldi.

Her şey kana bulanınca,
kan her şeye bulaşır.

–CORVERE HANESİ'NİN DÜSTURU

1. Kitap

İÇİNDEKİ KARANLIK

1. BÖLÜM

KARDEŞ

Zehir ve katliamla geçen berbat sekiz yıl.

Kan, ter ve ölümle geçen sekiz yıl.

Sekiz koca yıl.

Parmakları hâlâ kıpkırmızı ve yapış yapış, kucağında kardeşiyle upuzun bir düşüş olmuştu. Tepede üç güneşin yakıcı ve göz alıcı ışığı parlıyordu. Aşağıda sel basan arenanın suyu kandan kıpkırmızıydı. Kalabalık, Yüce Kardinal'lerinin ve sevgili Konsül'lerinin saygıdeğer şampiyonlarının ellerinde can vermesinin şaşkınlığı ve öfkesiyle adeta uluyordu. Tanrımezarı tarihinin en büyük oyunları, Cumhuriyet tarihinin en küstah cinayetleriyle son bulmuştu. Arenada kıyamet kopuyordu. Ama bütün o çığlıkların, kükremelerin ve öfkenin içinde, Mia Corvere zaferi yaşıyordu.

Sekiz yıl sonra.

Kahrolası sekiz yıl.

Anne.

Baba.

Başardım.

Sizin için onları öldürdüm.

Suya çok sert çarpmış, Tanrımezarı Arenası'nın görüntüleri ve sesleri, dibe dalmasıyla kaybolup gitmişti. Tuzdan gözleri yanıyordu. Nefesi ciğerlerini yakıyordu. Kalabalığın gürültüsü kulağında çınlıyordu. Kardeşi Jonnen, karaya vurmuş bir balık gibi kucağında çırpınıyor, kıvranıp duruyordu. Bulanık suda hızla yaklaşan fırtınaejderlerinin yılankavi gölgelerini seçebiliyordu. Keskin gülüşleri ve ölü bakışlarıyla.

Safışık burada, suyun altında bile çok parlaktı. Ama gökyüzünde o üç berbat güneşe ve Her Şeyi Gören'in kustuğu öfkeye rağmen, kendi gölgeleri yanındaydı. Artık dört kişiye yetecek kadar koyuydular. Mia arena zeminindeki akıntıya, tuz ve suyun fışkırdığı geniş ağza doğru uzandı ve

Oradaki

gölgelere

adım

attı.

Başı döndü, midesi bulandı; gökten gelen göz kamaştırıcı güneşlerin ışığını hâlâ hissedebiliyordu. Mia, ıslak siyah demir şahin kanatlarının ağırlığıyla zırhının içinde taş gibi battı. Jonnen'ı da yanında sürükleyerek borunun tabanına *küt* diye indi. Dakikaları sayılıydı; yanında getirdiği nefesle idare etmek zorundaydı. Ayrıca bunu yaparken kucağında çırpınan bir çocuk olmasını planlamamıştı.

Çocukla birlikte borunun içinde sürünerek Ashlinn'in söz verdiği gibi, basınç vanasının içindeki hava cebini buldu. Kardeşini de çekiştirerek hırıltılı bir nefesle yüzeye çıktı. Oğlan kollarından kurtulmak için sızlayıp ciyaklayarak çırpınıyordu.

"Bırak beni, fahişe!" diye haykırdı.

"Kes şunu!" dedi Mia.

"*Bırak* beni!"

"Jonnen, kes şunu, lütfen!"

Yumruk atmasını engellemek için kollarına bastırarak oğlana sımsıkı sarıldı. Çocuğun çığlıkları tepesindeki boruda yankılanıyordu. Boştaki eliyle zırhının toka ve kayışlarını çözerek parçaları tek tek çıkardı. Gladyatör, katil ve intikamın kızının derisinden soyunurken o sekiz seneyi de kemiklerinden sıyırıp atıyordu sanki. Değmişti. Her anına. Duomo ölmüştü. Scaeva ölmüştü. Ve Jonnen, kanından, canından, uzun zaman önce mezarı boyladığını sandığı bebek...

Kardeşim yaşıyor...

Oğlan tekme atıyor, çırpınıyor, ısırıyordu. Öldürülen babasına ağlamıyordu; kıpkırmızı, çalkantılı bir öfkeyle kaynıyordu. Mia oğlanın uzun yıllar önce öldüğünü, annesi ve son umut kırıntılarıyla birlikte Felsefe Taşı'na gömüldüğünü

sanmıştı. Yine de çocuğun bir Corvere ve annesinin oğlu olduğundan zerrece şüphesi olsaydı bile, oğlanın kızgın öfkesi onları kılıçtan geçirmeye yeterdi.

"Jonnen, beni dinle!"

"Benim adım Lucius!" diye ciyakladı oğlan, sesi demirde yankılanarak.

"Lucius o zaman, dinle!"

"Dinlemeyeceğim!" diye haykırdı çocuk. "Sen ba-babamı öldürdün! Onu sen *öldürdün*!"

Mia'nın içi şefkatle dolsa da dişlerini sıkıp kalbini katılaştırarak bu duyguya geçit vermedi.

"Üzgünüm, Jonnen. Ama baban..." Başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Bak, arenanın suyu boşaltılmadan bu borudan çıkmalıyız. Fırtınaejderleri bu tarafa gelecek, beni anlıyor musun?"*

"Gelsinler. Umarım seni *yerler*!"

"... AH, SEVDİM BU ÇOCUĞU..."

"... neden hiç şaşırmadım acaba?.."

Oğlan, yanlarındaki duvarda surete bürünen koyu renkli şekillere, etraflarını saran soğuk havaya döndü. Gölge bir kedi ve yine gölge bir kurt, olmayan gözleriyle ona bakıyordu. Müşfik Kedi, oğlanı süzerken kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Tutulma hafifçe ürpererek başını yana yatırdı. Jonnen bir an sessiz kaldı, koyu renkli iri gözleri önce Mia'nın yoldaşlarına, sonra onu sımsıkı tutan kıza döndü.

"Onları sen de duyuyorsun..." diye soludu.

"Ben de senin gibiyim," dedi Mia başını sallayarak. "Aynıyız."

Oğlan belki de onunla aynı bulantıyı, açlığı, *özlemi* hissederek Mia'ya bakıyordu. Ona bakarken Mia'nın gözleri yaşardı. Onca yol, onca yıl...

---

* Itreya sularında bulunan üç ejder türünden –Beyaz, Kılıç, Fırtına– fırtınaejderi açık ara en aptalıdır. Bu canavarlar diğer ejderler ve kendi yavruları dahil, ağızlarına sığan her şeyi yer. Demir Lonca'nın arşivlerinde fırtınaejderlerinin karnında bulunan tuhaf şeylerin tam listesi bulunmaktadır ve listede önem sırası taşımaksızın şu maddeler yer almaktadır:

- bütün bir zırh
- deri bir şezlong
- iki metre uzunluğunda kereste bıçkısı
- (muhtemelen öfkeli) bir kirpi ailesinin tamamı

Biraz ilgi çekici gelen her şeyi yeme alışkanlığı Itreyalı balıkçıların fırtınaejderlerine "denizin lağım çukurları" demelerine neden olmuştur. Çünkü birini yakalayıp karnını kestiğinizde türlü türlü...

Eh, pekâlâ.

Anladınız siz onu.

"Beni hatırlamıyorsun," diye fısıldadı titreyen sesiyle. "Seni bizden aldıklarında daha bebektin. Ama ben seni hatırlıyorum."

Bir an dağılacağını sandı. Kirpiklerinde gözyaşları, boğazında bir hıçkırık vardı. Babasının öldüğü döngü, kundağında, annesinin yatağında yatan o minik bebeği hatırlamıştı. Ona koyu renkli, iri gözleriyle bakan bebeği. Babalarının ve tabii dünyalarının yok edildiğini anlayamayacak kadar küçük olmasına gıpta ederek.

Ama babam, Jonnen'in babası değildi, öyle değil mi?

Mia başını iki yana sallayarak nefret ettiği gözyaşlarından kurtulmaya çalıştı.

Ah, anne, bunu nasıl...

Şimdi kollarındaki oğlana bakarken konuşamıyordu. Ağzını hareket etmeye, ciğerlerini nefes almaya ve dudaklarını göğsünde yanan sözcükleri şekillendirmeye zorladı. Oğlanın çakmak çakmak kara gözleri, ablasınınki gibi mürekkep karası saçları. Ona bakarken sanki aynada annesine bakıyordu. Ancak kardeşindeki annesinin ötesinde, Jonnen'ın küçük burnunun şeklinde, bebek tombulluğunu henüz kaybetmemiş yanaklarında...

O adamı görebiliyordu.

Scaeva.

"Adım Mia," diyebildi sonunda. "Senin ablanım."

"Benim ablam yok," dedi oğlan çıkışarak.

"Jonn..." Mia kendini tuttu. Dudağını yalayınca tuz tadı aldı. "Lucius, gitmeliyiz. Sana her şeyi anlatacağım. Yemin ederim. Ama burası tehlikeli."

"... HER ŞEY YOLUNA GİRECEK, EVLAT..."

"... ağır ağır nefes al..."

Mia, iblislerinin oğlanın gölgesine kayıp korkusunu içmelerini izledi, ona hep yaptıkları gibi. Ama oğlanın gözlerindeki panik azalsa da öfkesi arttı ve küçücük kollarının kasları Mia'nın ellerini zorlamaya başladı. Yeniden çırpınmaya başladı, bir elini kurtarıp Mia'nın yüzünü tırmaladı.

"Bırak beni!" diye haykırdı.

Oğlanın başparmağı gözüne denk gelince Mia acıyla tıslayıp başını hızla geri çekti.

"Kes şunu!" dedi öfkeyle.

"*Bırak* beni!"

"Sen durmazsan ben seni durdurmayı bilirim!"

Mia, tekme savurup tüküren oğlanı boruya bastırdı. Öfkesini anlayabiliyordu ama gerçekten şu anda kalp kırıklığına ayıracak zamanı yoktu. Boştaki eliyle zırhında kalan tokaları da açtıktan sonra, göğüs zırhını ve omuzlarını tutan kayışlarından sıyrılıp zırhı yere bıraktı. Çizmelerini, çivili deri eteğini ve içindeki

yıpranmış, kanlı tuniği çıkarmadı. Zırhın kayışlarıyla oğlanın el ve ayak bileklerini, boğazlanmaya götürülen domuz gibi bağladı.

"Bırak *bennniiii!*"

Mia bir kayışla ağzını kapatınca Jonnen'ın sesi boğuklaştı. Sonra oğlanı kucağına alıp sımsıkı sarılarak gözlerinin içine baktı.

"Yüzmemiz gerek," dedi. "Yerinde olsaydım nefesimi boşuna harcamazdım."

Nefretle parlayan kara gözlerini Mia'nın gözlerine dikti. Ama oğlan itaat edecek kadar akıllanmış görünüyordu; ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu.

Mia kardeşiyle dibe daldı ve canları pahasına yüzdüler.

Yarım saat sonra, safir suyun yüzeyine çıktıklarında çan sesleri yankılanıyordu. Mia kucağında Jonnen'la arenanın altındaki dev depo tanklarından yüzmüş, her fırsatta nefeslenerek afsunlu boşaltma borularının yankılı karanlığını aşmış ve sonunda Kılıçtutan Körfezi'nin birkaç yüz metre kuzeyinde denize ulaşmıştı. O süre boyunca elleri, ayakları ve ağzı bağlı olan kardeşi gözlerini ondan bir an ayırmamıştı.

Mia kendi kardeşini bahar kuzusu gibi bağlamak zorunda kalmaktan nefret etmişti ama başka ne yapacağını bilememişti. Onu babası ve Duomo'nun soğuyan cesetleriyle galibin kaidesinde bırakamazdı ya. Onu arkada bırakamazdı. Ama Ashlinn ve Mercurio'yla yaptıkları planların hiçbirinde, babasını gözünün önünde öldürdüğü dokuz yaşındaki bir çocukla kavga etmek de yoktu.

Babasını.

Gözlerinin arkasında seğiren bu düşünceler o kadar karanlık ve ağırdı ki uzun süre bakmaya gelmezdi. Bu düşünceleri bir kenara itip daha sığ sulara ulaşmaya odaklandı. Ash ve Mercurio onu orada, Kılıçtutan'a demir atan Siren'in Şarkısı adında bir kadırgada bekliyordu. Tanrımezarı'ndan ne kadar çabuk çıkarlarsa o kadar iyiydi. Scaeva'nın ölüm haberinin metropole yayılması çok sürmezdi ve henüz haber almadılarsa bile, Kızıl Kilise'nin, en zengin ve en güçlü müşterisinin öldüğünü öğrenmesi an meselesiydi. Mia'nın tepesinde bir bıçak ve bok fırtınası kopmak üzereydi.

Kılıçtutan Rıhtımı'na yüzerken rıhtımın gerisindeki metropol sokaklarında kargaşanın kol gezdiğini gördü. Katedraller, Köprüler ve Kemikler Şehri'nde ölüm çanları çalıyordu. Scaeva'nın ölüm haberi suya karışan kan misali şehre yayılırken insanlar şaşkınlık, öfke ve dehşetle tavernalardan ve evlerden sokağa dökülüyordu. Zırhları korkunç güneşlerin altında parlayan lejyonerler her yerdeydi.

Bütün bu karmaşa ve hengâmenin içinde, kucağında eli kolu bağlı bir çocukla kıyıya yüzen pejmürde köle kızı ancak birkaç nadide kişi fark etti. Mia Kılıçtutan dalgakıranlarının üstünde usul usul sallanan gondolların ve mavnaların arasından usulca ilerleyerek uzun bir iskelenin altındaki gölgelere ulaştı.

"Birazcık saklanacağız," diye fısıldadı kardeşine. "Bir süre göremeyeceksin ama cesur olmanı istiyorum."

Oğlan, gözlerinin üstüne düşen siyah buklelerin arasından ona dik dik bakmakla yetindi. Mia parmaklarını uzatıp gölgepelerinini kendisinin ve Jonnen'ın omuzlarına sardı. Tepede safışık ışıl ışıl parlayıp güneşlerışığı ortalığı kavururken bunu yapmak gerçekten üstün çaba gerektiriyordu. Ama yoldaşları kardeşiyle birlikte yol alırken bile, Mia'nın altındaki gölge, Furian'ın ölümünden öncekinden iki kat koyuydu. Artık karanlığı çok daha iyi kontrol ediyordu. Daha sıkı. Daha yakın.

Hayranlıkla seyreden kalabalığın önünde Yenilmez'i katlederken zihninde canlanan görüntüyü hatırladı. Üstündeki gökyüzü parlak ve göz alıcı değil, katran karasıydı ve yıldızlarla kaplıydı. Ve başının çok üstünde solgun ve kusursuz bir küre parlıyordu.

Hem güneş gibi... hem değildi.

"ÇOK TEKTİ. VE YİNE ÖYLE OLACAK."

Ya da duyduğu ses onun gibi bir şey söylemişti. Galante kabristanında mezarkemiği kılıçlarını savurarak canını kurtaran o Ocaksız hayaletin mesajını tekrarlayarak.

Mia bu sözün ne anlama geldiğini bilmiyordu. Darkin olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatacak bir akıl hocası yoktu. Kendisinin tam olarak ne olduğuna dair bilmeceyi çözememişti. Bilmiyordu. Bilemezdi. Ama şundan adı kadar emindi: Furian ellerinde can verdiğinden beri damarlarında yeni bir güç akıyordu.

Sanki... *daha büyük* bir şey olmuştu.

Gölgepelerinini üstüne çekince dünya kasvetli bir karanlığa gömüldü, o ve kardeşi dünyanın suluboya renklerinin üstündeki belli belirsiz lekelere dönüştüler. Jonnen pelerinin altındaki karanlıkta şüpheli gözlerini kısmış, dikkatle ona bakıyordu ama en azından şimdilik çırpınmayı bırakmıştı. Mia, Müşfik Kedi ve Tutulma'nın fısıldadığı talimatları dinleyerek kolunun altında Jonnen'la midye bağlamış bir merdivenden yukarı tırmanıp iskeleye çıktı. Orada sığ tabanlı bir trol gemisinin gölgesine, kucağında kardeşiyle bağdaş kurup sularını akıtarak beklemeye koyuldu.

Müşfik Kedi yarı şeffaf patisini yalayarak Jonnen'ın ayağının dibindeki gölgede cisme büründü. Hemen ardından Tutulma'nın siyah silueti de arka plandaki trol gemisinin önünde belirdi.

"... *GERİ DÖNECEĞİM...*" dedi kurt olmayan kurt.

"... *özleneceksin...*" dedi kedi olmayan kedi esneyerek.

"... *KAFANDAN KOPARDIĞIM ZAMAN DİLİNİ DE ÖZLEYECEK Mİ-SİN ACABA?..*"

"Yeter ama," diye tısladı Mia. "Elini çabuk tut, Tutulma."

"... *NASIL İSTERSEN...*"

Gölgekurt titreyerek harekete geçti ve iskelenin tahtalarındaki çatlaklar boyunca süzülerek rıhtım duvarının orada gözden kayboldu.

"... *bu kurt eniğinden nefret ediyorum...*" dedi Müşfik Kedi iç geçirerek.

"Evet, daha önce de söylemiştin," diye mırıldandı Mia. "Bin kez falan."

"... *daha fazla olmasın?...*"

Bütün yorgunluğuna rağmen Mia'nın dudakları bir tebessümle kıvrıldı.

Müşfik Kedi gereksiz kişisel temizliğini sürdürürken Mia kucağında kardeşiyle, kasları sızlayarak ve tepede parlayan yakıcı güneşlerin altında kesikleri tuzlu sudan yanarak bir süre oturdu. Yorgundu, hırpalanmıştı ve arenadaki zorlu mücadelelerde aldığı düzinelerce yarası kanıyordu. Zaferin adrenalini, arkasında kemiklerine işleyen bir yorgunluk bırakarak etkisini kaybediyordu. Döngünün daha erken saatlerinde çok büyük iki mücadele vermiş, Remus Birliği'ndeki gladyatör arkadaşlarının kölelikten kurtulmalarına yardım etmiş, Duomo ve Scaeva'nın da aralarında bulunduğu düzinelerce can almış, Cumhuriyet tarihinin en büyük müsabakasını kazanmış ve bütün planlarının meyve verdiğini görmüştü.

Büyük hazzı, yerini yavaş yavaş sinsi bir boşluk duygusuna bırakıyordu. Yorgunluktan elleri titriyordu. Yumuşak bir yatak, bir sigara ve Ashlinn'in dudaklarından Albari altınşarabını tatmak istiyordu. Kemiklerinin çarpıştığını hissetmek ve sonra bin yıl boyunca uyumak istiyordu. Ancak kardeşine bakarken, hepsinin ötesinde, bütün o özlemin, yorgunluğun ve acının ötesinde hissettiği en güçlü duygu...

... *Açlık*tı.

Lord Cassius'un yanındayken hissettiği açlığa çok benziyordu. Furian'ın yanındayken duyduğu açlığa da. Bunu küçük oğlanı galip kaidesinde, babasının omuzlarında gördüğü ilk an da hissetmişti. Şimdi ona bakarken içi yine kendinden bir parçayı arayan bir yapboz gibi özlemle doluyordu.

Bunun anlamı ne? diye düşündü.

Jonnen da böyle mi hissediyor?

"... *içimde kötü bir his var, Mia...*"

Müşfik Kedi'nin fısıltısıyla Mia kardeşinin başının arkasına bakmayı bıraktı. Gölgekedi patisini temizler gibi yapmayı bırakmış, Jonnen'ın gölgesinde gözlerini Köprüler ve Kemikler Şehri'ne dikmişti.

"Neden korkuyorsun?" diye fısıldadı Mia. "Görev tamam. Ayrıca olup biten her şeyi düşününce göğüsleyemediğimiz bir şey olmadı."

"... ne fark eder ki memelerinin hangi yönü gösterdiği?.."

"Sanki senin hiç memen olmadı."

Müşfik Kedi gölgesinde durduğu oğlana baktı.

"... hesapta olmayan bir yük çıktı..."

Jonnen ağzını kapatan kayışın altından bir şeyler homurdandı. Mia'nın, oğlanın pek nahoş duygular beslediğinden emindi ama gözlerini gölgekediden ayırmadı.

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedi.

"... sen de yeterince endişelenmiyorsun..."

"Sence bu kimin suçu? Korkularımı yiyen *sensin.*"

İblis başını yana eğdiyse de cevap vermedi. Mia sessizce bekleyerek gölge örtüsünün ötesinde kalan şehre baktı. Pelerininin altından başkentin sesleri boğuktu ve renkler donuk beyaz ve kiremit rengi bir bulanıklığa bürünmüştü. Ama uzakta çanların ve koşan ayakların sesini, telaşlı haykırışları duyabiliyordu.

"Konsül ve Kardinal öldürüldü!"

"Cinayet!" diye haykırdı biri. *"Cinayet!"*

Mia, Jonnen'a bakınca oğlanın gizlemeye bile gerek görmediği bir kinle ona baktığını gördü. Çocuğun aklından geçeni, yüksek sesle söylemiş kadar biliyordu.

Babamı öldürdün.

"Annemizi hapsetmişti, Jonnen," dedi Mia oğlana. "Onu Felsefe Taşı'nda ölüme terk etti. *Babamı* ve yüzlerce insanı öldürdü. Kendi kıçını kurtarmak için galip kaidesinde seni bana attığını unuttun mu?" Mia başını iki yana sallayarak iç geçirdi. "Çok üzgünüm. Anlaman zor, biliyorum. Ama Julius Scaeva bir canavardı."

Oğlan bir anda geri çekilip Mia'nın çenesine sert bir kafa attı. Mia dilini ısırıp küfrederek, yeniden saldırmaya hazırlanan kardeşini kıskıvrak yakaladı. Oğlan sırılsıklam kayışları zorluyor, kurtulmaya çalışırken her yerini morartıyordu. Ama tüm öfkesine rağmen, sadece dokuz yaşında bir çocuktu. Mia gücü tükenene, boğuk haykırışları kesilene ve sonunda öfkeli bir hıçkırıkla kendini bırakana kadar onu sıkıca tuttu.

Ağzındaki kanı yutkunarak ona sımsıkı sarıldı.

"Bir döngü beni anlayacaksın," diye mırıldandı. "Ben seni seviyorum, Jonnen."

Oğlan bir kez daha çırpınacak gibi olduysa da vazgeçti. Bunu izleyen tuhaf sessizlikte, Mia belkemiğinde bir ürperti hissetti. Tüyleri diken diken olmuştu

ve ayaklarının altındaki tahtalardan alçak bir homurtu duymasıyla gölgesinin koyulması bir oldu.

"*... ORADA DEĞİLLER...*" dedi Tutulma.

İçinde tuhaf bir kıpırtı olan Mia gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini kısarak birkaç iskele ötede bulanık bir gölge misali usul usul sallanan *Siren'in Şarkısı*'na baktı.

"Emin misin?" diye sordu.

"*... PRUVADAN KIÇ TARAFINA KADAR HER YERİ ARADIM. MERCURIO VE ASHLINN GEMİDE DEĞİL...*"

Dili tuzdan ağırlaşan Mia güçlükle yutkundu. Plana göre, Ash ve eski öğretmeni Tanrımezarı şapelinde buluşacak, eşyalarını toplayıp limanın yolunu tutacak ve *Şarkı*'da Mia'yla buluşacaklardı. Mia'nın arenadan okyanusa ve ardından buraya yüzmesinin ne kadar zaman aldığı düşünülünce...

"Şimdiye kadar gelmeleri gerekirdi," diye fısıldadı.

Ayaklarının dibinden bir mırıltı yükseldi. "*... şşşşt... siz de duydunuz mu?..*"

"Neyi duyduk mu?"

"*... memeler göğe dönüyormuş gibi bir sesti sanki?..*"

Mia bu tatsız espriyle yüzünü buruşturdu, ıslak saçlarını arkaya attı. Kalp atışı hızlanmıştı ve düşünceler kafasının içinde dört dönüyordu. Hayatları tehlikede değilse Mercurio ve Ash'in gecikmesi ihtimal dahilinde olamazdı.

"Başlarına bir şey geldi..."

"*... ŞAPELİ ARAYIP HABER GETİREBİLİRİM...*"

"Hayır. Ash... Onlar..." Mia dudağını ısırdı ve bütün yorgunluğuna rağmen ayaklarının üstünde durmaya çalıştı. "Birlikte gideceğiz."

"*... yeni yükümüzle mi?..*"

"Onu burada bırakamayız, Müşfik Kedi," diye çıkıştı Mia.

Kedi olmayan kedi iç geçirdi.

"*... ve memeler kalkmaya devam ediyordu...*"

Mia kardeşine baktı. Oğlan yenilgiyi bir süreliğine kabullenmiş görünüyordu; titriyordu, yüzü asıktı, ağzını bıçak açmıyordu. Sırılsıklamdı ve gözleri öfkeyle doluydu. Ama en azından Müşfik Kedi gölgesinde olduğu için korkmuyordu. Böylece Mia, Jonnen'ı da çekip ayağa kalktı ve yüzünü acıyla buruşturarak oğlanı omzuna attı. Tuğla çuvalı gibi ağırlaşmıştı; kemikli dirsekleri ve dizleri Mia'nın en olmayacak yerlerine batıyordu. Ama Mia, Remus Birliği'nde eğitimle geçirdiği onca aydan sonra çivi gibi dayanıklıydı ve yaralarına rağmen oğlanı bir süre idare edebileceğini biliyordu. Mia'nın gölgepelerininin altında toplanan tuhaf dörtlü, yollarını el yordamıyla bularak altlarında suyun usul usul dalgalandığı iskele boyunca ilerleyip kalabalık kaldırıma adım attılar.

Mia yoldaşının fısıltıyla verdiği talimatlara uyarak devriye gezen lejyonerlere ve Luminatii'ye görünmeden rıhtımın ilerisindeki sokaklara ulaştı. Tanrımezarı'nın labirenti anımsatan arka sokaklarında ilerlerken kardeşinin, omuzlarına binen ağırlığı, Mia'nın kaslarının acıyla inlemesine neden oluyordu. Kalbi damarlarında gümbürdüyor, karnı içeride ağır, soğuk taklalar atıyordu. Tutulma önden yürüyordu. Müşfik Kedi hâlâ Jonnen'ın gölgesindeydi. Mia ise yoldaşlarının yokluğunda, Mercurio ve Ash'in neden geciktiğine dair korkulu düşüncelerle boğuşuyordu.

Luminatii mi?

Kilise üyeleri mi?

Ne oldu acaba?

Tanrıça aşkına, benim yüzümden başlarına bir şey geldiyse...

Dar sokak aralarından ve küçük köprü ve kanallardan ilerleyen grup nihayet şehrin kabristanını çevreleyen dövme demir parmaklıklara ulaştı. Mia elini uzatıp boşluğu yoklarken çizmeleri çakıltaşlı zeminde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Tutulma'nın katedral çanlarının yankısında binbir güçlükle duyulan fısıltılarının rehberliğinde çarpık kapılardan geçip şehrin ölülerinin büyük mozoleler ve küflü mezarlardan oluşan evlerinin arasından ilerledi. Kabristanın eski kısmındaki ot bürümüş bir köşede üstü oyma insan kafataslarıyla süslü bir kapıdan geçti. Kapının arkasında aşağıdaki kemikbahçelerine uzanan bir geçit vardı.

O berbat güneşlerin ışığından çıkmak Mia'ya tatlı bir mutluluk verdi. Teri yaralarını yakıyordu. Gölgepelerinini üstünden atıp Jonnen'ı omzundan indirdi. Oğlan ufak tefekti ama Tanrıça aşkına, hafif değildi ve onu yere bırakınca Mia'nın bacakları ve belkemiği rahat bir nefes aldı.

"Ayaklarını çözeceğim," diye uyardı. "Kaçmaya yeltenirsen daha sıkı bağlarım."

Oğlan ağzını kapatan kayışın arkasından hiç ses çıkarmadan Mia'nın diz çöküp ayak bileklerindeki kayışları çözmesini izledi. Mia çocuğun siyah gözlerinde dans eden güvensizliği ve öfkeyi görebiliyordu ama çocuk kaçmaya yeltenmedi. Kayışı oğlanın bileklerindeki bağların arasından geçirdikten sonra ayağa kalktı ve oğlanı ıslak bir tasmayla bağlanmış huysuz bir tazı gibi arkasından çekerek yürümeye başladı.

Şehrin kendilerine ait bir mezara parası yetmeyen muhtaç ve isimsiz ölülerinin kalıntılarından, femur ve kaburga kemiklerinden oluşan dolambaçlı tünellerde sessizce ilerledi. Gizli bir manivelayı kaldırıp tozlu bir kemik yığınındaki gizli kapıyı açtı ve nihayet, kapının arkasında saklanan Kızıl Kilise şapeline girdi.

Uzun zaman önce dünyadan göçüp gitmiş insanların iskeletlerinin sıralandığı dolambaçlı koridorlarda ilerledi. Ayaklarını sürüyerek onu takip eden Jonnen şaşkınlıktan büyümüş gözlerle etraflarındaki kemiklere bakıyordu. Ancak etrafı

ölülerle çevrili olduğu için Müşfik Kedi gölgesinden ayrılmıyor, şapelin derinliklerine yaklaşırken korkusunu uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Koridorlar karanlıktı.

Sessiz.

Boş.

Bir sorun var.

Mia bunu derhal hissetmişti. Kokusunu duyabiliyordu. Belli belirsiz kan kokusu Kutlu Ölümün Anası'na adanmış bir şapel için alışıldık bir kokuydu ama havada hissedilen mezartaşı bombası ile yanık parşömen aroması için aynı şey söylenemezdi.

Şapel fazla sessiz, hava fazla durgundu.

Şüpheyi kendine düstur belleyen Mia, Jonnen'ı kendine çekip gölgepelerinini yeniden omuzlarına sardı. Neredeyse hiçbir şey görmeden ilerlemeye devam etti. Sessizlikte Jonnen'ın nefesi fazla gürültülü geliyordu, Mia'nın oğlanın dizginini tutan eli terden sırılsıklamdı. En ufak sesi bile kaçırmamak için kulak kesilmişti ama mekân tümden terk edilmiş görünüyordu.

Tüyleri diken diken olurken kemiklerle kaplı bir koridorda durdu. Daha Tutulma'nın uyarı mahiyetindeki ulumasını duymadan anladı.

"... ARKANDA..."

Zehir karalığında gümüş bir hançer karanlıktan çıkageldi. Mia belkemiğini kusursuz bir yay gibi bükerek hızla dönünce ıslak saçları arkasında uzun, siyah şeritler misali savruldu. Hançer, çenesini bir nefeslik mesafeden sıyırıp geçti. Mia'nın boştaki eli yere değerken kalbi küt küt atarak bir çırpıda ayağa kalktı.

Zihni son hızla çalışırken alnını kırıştırdı. Gölgepelerinin altında neredeyse kördü, tamam, ama dünyanın da ona bir kadar kör olması gerekirdi.

Kör.

Ah, Tanrıça aşkına.

Adam iri cüssesinden beklenmeyecek bir sessizlikle karanlıktan sıyrıldı. Ambar genişliğindeki omuzları gergin gri deriyle kaplıydı. Belindeki göz desenini anımsatan iç içe geçmiş çemberlerle süslü kın, her zamanki gibi boştu. Kolunda Kızıl Kilise adına aldığı canları temsil eden otuz altı yara izi göze çarpıyordu. Gözleri süt beyazıydı ama Mia hiç kaşı olmadığını gördü. Bir zamanlar sarı olan kısacık saçları yanmış gibi siyaha dönmüş, sakalının dört sivri tutamı da kararmıştı.

"Solis."

Solis'in yüzü gölgedeydi, görmeyen gözleri tavana sabitlenmişti. Arkasından ikisi de zehirden kararmış çift başlı iki kama çekti. Mia pelerinin altında olmasına rağmen doğruca ona hitap etti. "Kahrolası hain amcık."

Mia'nın boştaki eli mezarkemiği hançerine uzandı. Ama hançeri Konsül Scaeva'nın kalbinde bıraktığını hatırlayınca bütün tadı kaçtı.

"Ha siktir," diye fısıldadı.

2. BÖLÜM

KEMİKBAHÇELERİ

Kızıl Kilise'nin Muhterem Pederi kılıçlarını kaldırarak üstüne yürüdü.

"Buraya dönecek kadar aptal olup olmadığını merak ediyordum," diye tısladı.

Mia kardeşinin dizginini terli avcuyla sımsıkı tuttu. Bir hareket hissedip omzunun üstünden arkaya bakınca çivit mavisi gözlü ince bir oğlanın kabristanın gölgelerinden çıktığını gördü. Oğlanın benzi ölü gibi bembeyazdı ve kararmış, siyah bir tulum giymişti. İki elinde zehirden kararmış korkunç iki hançer tutuyordu.

Suskun.

"Eee?" dedi Solis. "Söyleyecek bir şeyin yok mu, evlat?"

Mia, Solis'in onu gölgepelerinin altında nasıl hissedebildiğini merak ederek sessizliğini korudu. Ses yüzünden miydi? Yoksa kan ve ter kokusu mu? Her hâlükârda yorgun, silahsız ve yaralıydı; dövüşmeye hali yoktu. Müşfik Kedi, Mia'nın korkusunu ve karnına yayılan buz gibi soğuğu hissedince oğlanın gölgesinden onunkine geçti. İblis, ayağının dibindeki karanlıktan çekilince Jonnen, Mia'nın baldırına sert bir tekme indirip ellerini kızın terli avcundan çekti.

"Jonnen!" diye haykırdı Mia.

Oğlan dönüp hızla koşmaya başladı. Mia onu yakalamak için elini uzattı. Solis ise başını eğdi ve kılıçlarını kaldırarak üstüne atıldı.

Mia hızla yana çekilince Şahid'in kılıcı ıslık çalarak yanağının yanından geçti. Aynı anda Suskun da arkasından yaklaşmıştı. Mia hızla dönerek gölgepelerinini üstünden atıp gölgeleri harekete geçirerek oğlanın ayaklarına doladı. Suskun sendeleyerek yere düşerken Mia, Solis'in havada ıslık çalan bir kılıç hamlesinden daha kıl payı kurtuldu. Şahid'in arkasındaki karanlık koridora bakınca Jonnen'in geldikleri yöne kaçtığını gördü. Dişlerini sıkarak

Solis'in arkasındaki

karanlığa

adım attı

ve hızla kaçan kardeşinin peşinde koşmaya başladı.

"Jonnen, dur!"

Tutulma onu uyarmak için uluyunca Mia'nın yana çekilmesi ile Solis'in kamalarından birinin yanından uçarak geçmesi bir oldu. Mia keskin bir köşeye ulaşırken kama da karşısındaki kemik duvara saplanıp titreyerek, uzun süre önce ölmüş bir kafatasında durdu. Mia geçerken kamayı saplandığı yerden çıkarıp sol eline alarak koşmaya devam etti.

Kısa bacaklarıyla var gücüyle koşmasına rağmen, Jonnen'ın yakalanması çok sürmedi. Mia yeri inleterek arkasından yetişirken oğlan omzunun üstünden arkaya bakıp yeniden hızlandı. Elleri hâlâ bağlıydı ama ağzındaki kayışı çekmeyi başarmıştı. Mia onu yakalayıp kolunun altına kıstırınca avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Bırak beni, pislik!" dedi öfkeyle çırpınarak.

"Jonnen, kıpırdama!" diye tısladı Mia.

"Bırak beni!"

"... onu hâlâ seviyor musun?.." diye fısıldadı Mia'nın gölgesindeki Müşfik Kedi.

"... HER GEÇEN SANİYE BİRAZ DAHA AZ..." dedi Tutulma önden koşarken.

"... en azından artık senin için ne hissettiğimi anlayabiliyorsundur..."

"Kesin ikiniz de!" diye bağırdı Mia soluk soluğa.

Mia peşinde Solis ve Suskun'la bir kemik duvardan sekip bir köşeyi daha döndü. Mezarın kapısını tekmeleyip açarak harap durumdaki merdiveni tırmandı ve üç güneşin korkunç ışığıyla kavrulan dışarı çıktı. Korkusunu içen Müşfik Kedi'ye rağmen, kalbi kaburgalarından fırlayacak gibiydi.

Koca döngüyü canını kurtarmak için dövüşmekle geçirmişti; ne eski Şarkılar Şahidi'yle ne Kızıl Kilise'nin silahlı Kılıçlarından herhangi biriyle mücadele edecek durumdaydı. Yanık kaşları bir yana, Solis, yaşayan en ölümcül kılıç ustalarından biriydi. Son karşılaşmalarında Mia'nın kolunu dirseğinden koparmıştı. Suskun da yabana atılır gibi değildi ve Mia ile oğlanın çömezlik döngülerindeki yakınlıkları uzun süre önce son bulmuştu. Onun gözünde Mia, Kızıl Kilise'ye ihanet ettiği için ağır ve acı bir ölümü hak ediyordu.

Mia ikiye karşı bir, yenik durumdaydı. Bu haliyle güç olarak da gerideydi.

İyi de, cehennem aşkına, Solis beni nasıl görebiliyor?

Mia arayı açmak için gölgelere basarak ilerledi ama tepede parlayan güneş ve kanını ağırlaştıran, oyunlardan kalma bitkinliği yüzünden ancak birkaç metre ilerleyebildi. Kavalkemiğini bir mezar taşına çarpıp sendeleyince az kalsın düşüyordu. Pelerinini yeniden üstüne çekebilirdi ama sanki Solis onu her durumda hissedebiliyordu. Doğruyu söylemek gerekirse hepsiyle aynı anda uğraşamayacak kadar yorgundu: kucağında kıvranan oğlan, umutsuz kovalamaca ve karanlığı harekete geçirmek. Çılgın bakışları herhangi bir kaçış yolu arıyordu.

Alçak bir mermer mezarın üstünden sekip kabristanın dövme demir parmaklıklarının üstünden atladı. Yere hızla çarpınca nefesi kesildi; az kalsın yine düşüyordu. Artık Aa'nın ölülerin evlerinin hemen yanına yapılan büyük şapelinin arazisindeydi. Kilise avlusunun ilerisinde üstü yurttaşlarla dolu parke taşlı geniş yolu, sokağın iki yanına sıralanmış evleri ve pencerelerdeki saksıların içindeki çiçekleri görüyordu. Şapelin kendisi kireçtaşı ve camdan yapılmıştı ve çan kulesinin üstündeki üç güneş tepedeki güneşlerin bir yansıması gibiydi.

Kara Ana aşkına, o kadar parlak, o kadar sıcak, o kadar...

"... MIA, DİKKAT!.."

Suskun'un uzattığı elinden fırlayan hançer Mia'nın sırtına doğru uçtu. Mia bir feryat koparark yana eğilince hançer uzun, siyah saçlarının arasından ve yaralı yanağının, keskin kısmındaki zehrin kokusunu duyabileceği kadar yakınından geçti. Riktus. Hızlı tesir eden felç edici bir zehir. Tek bir sıyrık bile Mia'yı yeni doğmuş bebek kadar çaresiz bırakmaya yeterdi.

Beni canlı ele geçirmek istiyorlar, diye düşündü.

"Bırak beni, gaddar şey!" diye bağırdı kardeşi çırpınmaya devam ederek.

"Jonnen, lütfen..."

"Benim adım Lucius!"

Oğlan Mia'nın kolunun altında tekme savurup kıvranıyor, elinden kurtulmaya çalışıyordu. Sonunda elini bileklerini saran ıslak deri bağlardan kurtarmayı başardı ve kayışı şaklatarak Mia'nın yüzüne savurdu. Güneşler bir anda gökyüzünde sönüvermiş gibi Mia'nın dünyası bir anda karardı.

Mia bir anda bastıran karanlıkta sendeledi. Çizmesi kırık bir mezar taşına takılınca ayağı yerden kesildi. Dişlerini sıkarak yere çaparken dizleri ve avuç içleri kan içinde kalınca acıyla tısladı. Kardeşi de düşmüştü; acı bir feryatla çakıltaşlı zeminde bir süre yuvarlandıktan sonra durdu.

Oğlan tozun toprağın içinden doğruldu. Uzun zamandır ölü sandığı oğlan. Aslında nefret etmesi gereken bir adamın elinden koparıp aldığı oğlan.

"Katil!" diye kükredi Jonnen. *"Katil burada!"*

Ve bütün gücüyle sokağa fırladı.

Mia gözlerini kırpıştırarak başını iki yana salladı. Jonnen'ın koşarken bağırdığını duyuyor ama hiçbir şey göremiyordu. O anda kardeşinin bir şekilde gölgelerle oynayarak gözlerini tamamen kör ettiğini anladı. Bu, Mia'nın hiç öğrenmediği, hiç denemediği bir numaraydı ve baş belası bir yer cücesi gibi davranmasaydı oğlanın yaratıcılığını takdir edebilirdi.

Ancak gölgeler Jonnen kadar onun da emrindeydiler ve ölüm yakın takipteydi. Parmaklarını pençeler gibi bükerek karanlığı gözlerinin önünden koparıp attığı anda Muhterem Peder ve sessiz yoldaşının demir çitin üstünden atlayıp arkasındaki kilise bahçesine indiklerini gördü.

Etrafı görmeye başlayınca gözlerini kırpıştırarak hızla ayağa fırladı. Kolları külçe gibiydi. Bacakları titriyordu. Yüzünü Solis ve Suskun'a dönerken çalıntı kılıcını kaldıracak takati bile yoktu. İki katil etrafını sarmak için iki yana açılırken kendi gölgesi uzun deri çizmelerinin etrafında eğilip bükülüyordu.

"Muhafızları çağırın!" diye bağırdı Jonnen biraz ilerideki sokaktan. "Katil!"

Hengâmenin kaynağını merak eden ahali dönüp oğlana baktı. Kutsal kostümüne bürünmüş bir Aa rahibi şapelden çıktı. Binanın az aşağısındaki bir Itreya lejyoner grubu başlarını oğlanın sesinin geldiği yöne çevirdi. Ama Mia hiçbirine aldıracak durumda değildi.

Solis elinde hançeriyle Mia'nın boğazına dayandı. Adam ona ulaşamadan Mia çaresizce damarlarındaki yeni güçten yardım alarak Şahid'in kendi gölgesini ayağına doladı. Solis hüsranla hırladı, hamlesi yarıda kalmıştı. Suskun bir bıçak daha fırlatınca Mia haykırarak çalıntı kılıcıyla parlak kıvılcımlar çıkaran bir hamleyle bıçağı havada durdurdu. Sonra da Solis kendini gölge büyüsünden kurtaramadan terazinin kefelerini eşitlemek için sessiz oğlanın üstüne atıldı.

Suskun belinden düz, uzun bir kılıç çekip Mia'nın hamlesine çeliğe çelikle karşılık verdi. Mia oğlanı Sükût Dağı'nın salonlarında çömezken yoldaşlık ettikleri kısa dönemden tanıyordu. Nereden geldiğini, Kilise'ye katılmadan önce ne olduğunu ve neden hiç konuşmadığını biliyordu. Sebebi dilsiz olması değildi, hayır; çocukken köle edildiği haz evinin sahipleri, müşterilerine daha iyi hizmet vermesi için bütün dişlerini sökmüştü.

Mia on yaşından beri kılıç sanatında eğitiliyordu. O dönemde Suskun henüz ipekli çarşafların içinde ellerinin ve dizlerinin üstündeydi. İkisini de Solis eğitmişti, doğru ve oğlan kılıç konusunda acemi olmadığını ispatlamıştı. Ama Mia son dokuz aydır Itreya'nın Kızıl Aslanı Arkades'in kamçısının altında çalışmış, gladyatörlük sanatında, yaşayan en iyi kılıç ustalarından biri tarafından eğitilmişti. Yorgun ve yaralıydı, kan kaybediyordu; kasları hâlâ sert, avcu hâlâ

nasırlıydı ama saatlerdir yanan güneşlerin ışığının altında olduğu için formunu yeniden bulmuştu.

"Muhafızlar!" diyordu Jonnen'ın uzaktan gelen sesi. "O *burada*!"

Mia elinin tersiyle savurduğu kılıcıyla alçaktan hamle yaparak Suskun'u kenara çekilmeye zorladı. Oğlan, ışıldayan masmavi gözleriyle dansçı gibi geri kaçtı. Mia kılıcını kaldırıp bir hamle daha yaptı. Ustaca botlarını savurarak altındaki tozu toprağı havalandırıp –eski bir gladyatör numarası– Suskun'un suratına fırlattı.

Oğlan kaçarken Mia'nın kılıcı kaburgalarına ramak kala göğsüne bir çizik attı. Üstündeki yelekli kısa tulum ve altındaki deri, su gibi ikiye ayrıldı ama oğlandan yine ses çıkmadı. Suskun, elini göğsüne bastırarak arkaya doğru sendelerken Mia ölümcül darbeyi indirmek için kılıcını kaldırdı.

"... *MIA!..*"

Mia iç geçirerek dönünce kafasını gövdesinden ayırmak üzere olan hamleden kıl payı kurtuldu. Solis çizmelerini kesip gölgelerden kurtulmuş, onları kendi gölgesinin sürgünlerinin kuşatmasına terk ederek yalınayak, Mia'ya saldırdı. İri cüsseli adam Mia'ya hızla çarpıp onu havaya uçurdu ve kız yere küt diye çarparken poposu ve uylukları taş zeminde paralandı. Kapkara bir küfür savurarak ayağa kalkıp Solis'in başına, boynuna ve göğsüne seri hamlelerle onu savuşturdu. Upuzun siyah saçları kan ve terle tenine yapışan Mia umutsuzca mücadele ederken Müşfik Kedi ve Tutulma da korkusunu içmek için var güçleriyle uğraşıyorlardı.

"Muhafızlar!"

Karşısındaki Kilise'nin yeniyetme Kılıçlarından biri değildi, hayır. Karşısında bütün cemaatin en ölümcül kılıç ustası vardı. Arenada öğrendiği ucuz numaralar burada işe yaramazdı. Sadece yeteneği. Çelik. Kahrolası katıksız iradesi.

Mia, Solis'e karşı taarruza geçerken çelikleri kılıçları güneşlerin altında ışıl ışıl parlıyordu. Şahid'in kısık beyaz gözleri, kızın sol omzunun üstünden arkasındaki boşluğa sabitlenmişti. Ancak kör adam Mia'nın her darbesi bir kilometre öteden geliyormuş gibi hareket ediyordu. Onu geri çekilmeye zorluyor, hırpalıyor, tüketiyordu.

Cesede üşüşen sinekler gibi Jonnen'ın haykırışlarına koşan kalabalık, şapelin kapılarının önünde toplanmıştı. Oğlan o hengâmenin tam ortasında duruyor, şimdi bile ayaklarıyla yeri gümbürdeterek yaklaşan lejyoner birliğine eliyle işaret ediyordu. Mia yorgun, güçsüz ve tek başınaydı. Birkaç dakikaya kalmadan işler iyice boka saracaktı.

"Ashlinn ve Mercurio nerede?" diye sordu.

Solis gülümserken kılıcı Mia'nın çenesini sıyırıp geçti. "Yaşlı ustanı sağ görmek istiyorsan kılıcını bırakıp benimle geleceksin, evlat."

Mia gözlerini kısarak iri adamın dizlerine hamle yaptı.

"Bana evlat deme, pislik. Hele de 'bok' der gibi."

Solis güldü, Mia'nın kafasını az kalsın gövdesinden ayıran bir hamleyle karşılık verdi. Terden sırılsıklam olmuş perçemleri gözlerine düşen Mia kıvrılıp yana kaçtı.

"Belki de sadece duymak istediklerini duyuyorsundur, evlat."

"Hah, gül bakalım," diye tısladı Mia. "Biricik Scaeva'n olmadan ne yapacaksın acaba? Diğer müşterilerin kahrolası Cumhuriyet'in kurtarıcısının Kılıçlarınızdan biri tarafından öldürüldüğünü duyunca?"

Solis başını yana yatırıp gülünce Mia'nın kalbi tekledi.

"Öyle mi?"

"Durun! Işık adına emrediyorum!"

Lejyonerler ışıltılı zırhları ve miğferlerini süsleyen kan kırmızısı tüylerle şapelin kapılarından içeri daldılar. Suskun dizlerinin üstündeydi; Mia'nın çalıntı kılıcından bulaşan riktus zehri onu uyuşturup hareketsiz bırakmıştı. Lejyonerler avluyu doldururken Mia ve Solis ellerinde kılıçlarıyla hareketsiz durdular. Askerlere öncülük eden yüzbaşı iri yapılı, kalın kaşlı bir adamdı ve ışıldayan miğferinin altından gür sakalı fışkırıyordu.

"Silahlarınızı bırakın, yurttaşlar!" diye kükredi.

Mia yüzbaşıya ve etraflarını sarıp oklarını hızla inip kalkan göğsüne nişan alan lejyonerlere baktı. Jonnen askerleri yarıp yanlarına geldi ve Mia'yı işaret ederek avazı çıktığı kadar haykırdı.

"Bu o! Öldürün onu!"

"Geri çekil, ufaklık," diye çıkıştı yüzbaşı.

Jonnen boyunu uzatmak istercesine omuzlarını dikleştirip yüzünü ekşiterek adama baktı.

"Ben Lucius Atticus Scaeva!" diye çıkıştı. "Konsül Julius Maximillianus Scaeva'nın ilk erkek çocuğuyum. Bu *köle*, babamı öldürdü, size onu öldürmenizi emrediyorum!"

Solis, veledi ilk kez fark etmiş gibi başını yana yatırdı. Yüzbaşı kaşını kaldırıp küçük efendiyi tepeden tırnağa süzdü. Dağılmış görüntüsüne, yüzündeki kire ve ıslak kayışlarına rağmen çocuğun Itreya soylularının rengi olan zengin mor kılığını gözden kaçırmak imkânsızdı. Göğsündeki Luminatii Lejyonu'nun üçlü güneş armasını da.

"*Öldürün onu!*" diye kükredi oğlan ayağını yere vurarak.

Arbaletli lejyonerler tetikteki parmaklarını hazırladılar. Yüzbaşı, Mia'ya bakıp bağırmaya hazırlanarak derin bir nefes aldı.

"İnd..."

Sahneye; lejyonerlerin, katillerin ve sokakta toplanan kalabalığın üstüne buz gibi bir soğuk çöktü. Kavurucu sıcağa rağmen Mia çıplak teninin ürperdiğini hissetti. Askerlerin arkasında simsiyah ellerinde ikiz mezarkemiği kılıçlar tutan kukuletalı ve pelerinli tanıdık bir karaltı belirdi. Mia görür görmez onu tanıdı. Galante Kabristanı'nda hayatı kurtaran siluet. O şifreli mesajı veren.

"AYIN TACINI ARA."

Yüzünü pelerininin altına gizlemişti. Nefesi beyaz bir bulut gibi ağzının önünde asılı kalan Mia, sıcağa rağmen titrediğini fark etti.

Karaltı tek kelime etmeden en yakınındaki askere saldırdı, mezarkemiği kılıcı askerin göğüs zırhını yırtıp geçti. Diğer lejyonerler telaşla haykırarak arbaletlerini saldırgana çevirdiler. Karaltı kılıçlarını savurarak aralarında ilerlerken oklarını serbest bıraktılar. Oklar tam isabetle karaltının göğsüne ve karnına saplandı. Ama hızından hiçbir şey kaybetmemişti. Siluet hızla askerleri kesip biçerek bir kan yağmuruna sebep olurken sokaktaki kalabalığa bir panik dalgası hâkim oldu.

Mia tüm yorgunluğuna rağmen seri bir hareketle, çırpınan kardeşini ensesinden tuttu. Solis kırık parke taşlarının üstünden ona hamle yapınca Mia onu durdurmak için kılıcını kaldırdı. Şahid'in hamleleri kusursuz ve çok hızlıydı. Mia ne kadar çabalarsa çabalasın, bütün çevikliğine rağmen darbeyi savuşturamadı ve omzuna bir darbe aldı.

Çalıntı kılıcı elinden düşerken Mia feryat ederek kenara kaçtı. Riktus birkaç saniye içinde damarlarına yayılırken yaradan başlayan uyuşuklukla kolu buz gibi oldu. İnleyerek elini kaldırmaya çalıştı, Solis'in ayaklarını bir kez daha gölgesiyle sardıktan sonra göğsüne bastırdığı kardeşiyle arkaya yuvarlandı. Şahid küfredip sendeleyerek çıplak ayaklarını kızdan kurtarmaya çalıştı. Müşfik Kedi ve Turulma, Mia ile çocuğun arkasındaki taşta belirdiler. Gölgekedi tüylerini kabartıp tıslarken gölgekurdun homurtusu yerin altından geliyordu.

"... geri çekil, pislik..."

"... ONA ELİNİ SÜRMEYECEKSİN..."

Mia'nın arkasında kalan tuhaf karaltı tatsız işini bitirmişti. Kilisenin avlusu mezbahaya dönmüştü; lejyonerlerin parçaları dört bir yana saçılmıştı, izleyiciler telaşla oradan oraya kaçışıyordu. Karaltı, mezarkemiği hançerlerinden kan damlayarak parke taşlarının üstünde ilerleyip hançerlerinden birini Solis'in boğazına dayayıp yerdeki Mia'nın tepesine dikildi. Kızıl Kilise'nin Muhterem Pederi üstüne abanan üç gölgeden etkilenmiş görünmüyordu. Sıktığı dişlerinin arasındaki beyaz nefesi havada asılı duruyordu.

Karaltı, sesinde tuhaf bir titreşimle konuştu.

"ANAYI HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATTIN, SOLİS."

"Sen de kimsin, iblis?" diye sordu Solis.

"GERÇEKTEN KÖRSÜN," dedi karaltı. "AMA KARANLIK ÇÖKTÜĞÜNDE GÖRECEKSİN."

Karaltı, Mia'nın yanına çömeldi. Kızın sağ kolu tamamen uyuşmuştu ve başını dik tutmakta zorlanıyordu. Yine de kardeşine can havliyle tutunuyordu çünkü araya giren onca kan, kilometre ve yıldan sonra, bunca yolu aşıp yaşadığını öğrenmişken onu bir kez daha kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Jonnen ise biraz önce ölüm saçan bu tuhaf hayalet karşısında korkudan donup kalmıştı.

Karaltı elini uzattı. Siyahtı ve az önce boyaya batırılmış gibi parlıyordu. Omzundaki yaraya dokununca Mia ta kalbine kadar işleyen buz gibi, simsiyah bir acı duydu. Yer, altından kayar gibi olunca acıyla tısladı; bulanık bir baş dönmesiyle dünyası girdap gibi dönmeye başladı.

Keder duydu. Acı. Sonsuz, yapayalnız bir ürperti.

Düştüğünü hissetti.

Sonra hiçbir şey hissetmez oldu.

3. BÖLÜM

KOR

Mercurio karanlıkta uyandı.

Üç döngü boyunca âlem yapmışçasına başı ağrıyordu ama yakın zamanda âlem yaptığını hatırlamıyordu. Çenesi sızlıyordu, dilinde kan tadı vardı. Yumuşak, gri bir kürkle kaplı yatakta inleyerek doğrulup elini alnına götürdü. Nerede olduğunu bilmiyordu ama bir şey... Belki de havadaki bir koku onu gençlik yıllarına götürdü.

"Merhaba, Mercurio."

Sol tarafa dönünce yatağının yanında oturan yaşlı kadını gördü. Onun yaşlarında olmalıydı, ağarmış uzun saçı, muntazam örgülerle toplanmıştı. Koyu gri bir cüppe giymişti ve mavi gözleri derin kırışıklarla çevriliydi. Onu ilk kez gören herhangi bir yabancı, etrafında bir avuç torun, kucağında yaşlı kedisiyle çıtır çıtır şöminesinin yanında sallanan koltuğunda oturan bir kadın olduğunu düşünebilirdi. Ama Mercurio öyle olmadığını biliyordu.

"Merhaba, eli kanlı yaşlı cadı," dedi.

Kılıçların Efendisi Drusilla gülümsedi.

"Yine ağzından bal damlıyor, hayatım."

Yaşlı kadın kucağındaki tabaktan dumanı tüten çay fincanını kaldırıp küçük bir yudum aldı. Gözlerini etrafı süzen Mercurio'ya dikmişti. Aldığı derin nefese bakılırsa yaşlı adam nerede olduğunu nihayet anlamıştı. Serin ve karanlık havada bir koronun uğultusu duyuluyordu. Mercurio'nun burnuna mum ve tütsü, çelik ve duman kokusu geliyordu. Kilise üyelerinin Tanrımezarı şapelinde onu sıkıştırdığını hatırladı. Örümceköldüren'in zehirli hançerinin açtığı yarayı. Aldığı kan tadının domuzlara ait olduğunu anladı.

Beni Dağ'a getirmişler.

"Dekoru pek değiştirmemişsin," dedi iç geçirerek.

"Beni bilirsin, tatlım. Abartıyı sevmem."

"Bu yatağa son girişimde, bunun gerçekten son *olduğunu* söylemiştim," dedi Mercurio. "Geri dönmemi bu kadar iple çektiğini bilseydim..."

"Ah, yapma," dedi yaşlı kadın iç geçirerek. "Senin yaşında onu kaldırmak için makara takımı gerek. Ayrıca biz yirmi yaşındayken bile kalbin zor dayanıyordu."

Mercurio kendini tutamayıp güldü.

"Seni görmek güzel, Silla."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Kılıçların Efendisi iç geçirerek başını salladı. "Kafasız yaşlı ahmak."

"Beni azarlamak için mi Sükût Dağı'na sürükledin?" Mercurio sigara çıkarmak için ceketine uzandı ama sigaraları da ceketi de yerinde yoktu. "Taşaklarımı Mezar'da da koparabilirdin."

"Ne bekliyordun ki?" dedi Drusilla çayını kenara bırakarak. "O aptal kıza aptal planlarında yardım ederken aklından ne geçiyordu? Ne yaptığının farkında mısın?"

"Dünkü çocuk değilim, Silla."

"Hayır, Tanrımezarı'nın piskoposusun!" dedi Drusilla gözlerinden ateş saçarak yatağa sokulurken. "Yıllarca sadakatle hizmet etmek. Kara Ana'ya ettiğin yemin. Ama sen tuttun, Kilise'nin bir Kılıcının Kızıl Vaadi çiğnemesine ve müşterilerimizden birini öldürmesine yardım ettin!"*

---

* Hatırlayacağınız üzere, nazik dostlarım, Kızıl Kilise'nin kan dökücü piçleri bile Kızıl Vaat olarak bilinen bir kanuna bağlıdır. Kanunun beş maddesi şunlardır:

- Kaçınılmazlık – Kilise tarihinde üstlenilen hiçbir sunu yarım kalmamıştır.
- Kutsallık – Kilise'nin bir çalışanı Kilise tarafından hedef olarak seçilemez.

"Ah, Tanrıça aşkına, sakın bana yaralı sadık müridi oynama," diye homurdandı Mercurio. "Senin de yanındaki yılanların da Kardinal Duomo'nun ölmesini ne kadar istediğiniz, bir tazının taşakları kadar aşikârdı. Yıllardır Scaeva'yla aynı yatağa girip çıktınız. Lord Cassius'un haberi var mıydı? Yoksa bu da diğerleriyle arkasından çevirdiğiniz bir komplo muydu?"

"Komploları en iyi sen bilirsin, aşkım."

"Sence haberleri olsa cemaatin geri kalanı ne tepki verir, Silla? Kilise üyelerinin biricik Senatörümüzün önünde seve seve domaldığını bilseler? Niah'nın yeryüzündeki ellerinin kahrolası bir zorbanın kucak köpeklerine döndüğünden haberleri olsa?"

"İhanetin yüzünden seni *öldürmeliydim*," diye tısladı Drusilla.

"Ancak görüyorum ki hâlâ hayattayım." Yaşlı adam örtülerin altına baktı. "Ayrıca pantolonum da üstümde değil. Beni son bir gösteri için buraya getirmediğinden emin misin? O zamandan beri birkaç numara öğrendim..."

Drusilla adamın kafasına gri bir cüppe fırlattı.

"Her zamanki gibi yem olma görevini yerine getirmek için buradasın."

- Gizlilik – Kilise, çalışanlarının kimliğini tartışmaz.
- Sadakat – Bir Kılıç tek bir seferde sadece bir işverene hizmet verir.
- Hiyerarşi – Bütün sunular Kılıçların Efendisi ya da Muhterem Peder/Ana tarafından onaylanmalıdır.

Yürürlüğe konduğundan beri Kızıl Vaat'in hiçbir Kilise Kılıcı tarafından çiğnenmediğine dikkat çekmekte fayda var. Kutlu Ölümün Anası'nın müritleri Kızıl Vaat'i çok ciddiye alırlar ve çiğnenmemesi için olağanüstü çaba harcarlar. Ünlü bir adanma hikâyesinde, Vaan kralı III. Agvald'ı öldürmekle görevlendirilen ve sadece Forde olarak bilinen bir Kılıçtan bahsedilir.

Agvald, krallığını idare etmekten çok, aşırılığa meraklıydı ve uzun bir bağış toplama çabasının sonunda, soylular kralın işini profesyonel bir şekilde bitirmek için gerekli parayı bir araya getirmeyi başardılar. Böylece kralın otuzuncu doğum gününün yokgecesinde, Forde kralın odasına süzüldü ve karanlıkta avını bekledi.

Agvald otuzuncu yaş gününde gösterişli bir kutlama yapmaya karar vermişti. Saray halkıyla saatlerce kafa çektikten sonra altı cariye ve bütün bir süt domuzuyla odasına çekildi. Bunu izleyen âlemde, Agwald üç cariyesinden aynı anda hizmet alırken bir yandan da kaburga kemirmeye çalıştı. Ne yazık ki bu numara beklenenden daha fazla koordinasyon gerektirdi ve kral, cariyelerinin aksine, yutması gereken yerde, soluk borusuna çekti.

Agvald boğazını tutup yere devrildi ve yavaş yavaş morardı. Ancak kraliyet cariyeleri şaşkınlıkla izlerken Forde gölgelerin arasından çıktı ve sorunlu kaburga kemiğini odanın diğer ucuna öksürtene kadar kralın sırtına vurdu. Ardından minnettar krala bir bardak su verip sinirlerini yatıştırdı. Yeterince sakinleştiğinden emin olunca Kılıç onu kalbinden altı kez bıçaklayıp gırtlağını boydan boya kesti.

"Neden?" diye haykırdı dehşet içinde kalan cariyelerden biri. "Madem onu öldürecektin, hayatını neden kurtardın?"

Kılıç, domuz kaburgasına baktı ve omuz silkti.

"Ben sözümü tutarım."

"... Yem mi?" Mercurio başını salladı. "Peşime düşecek kadar aptal olduğuna gerçekten inanıyor musun? Hele de yaşadığı onca şeyden sonra?"

"Mia Corvere'nin kim olduğunu biliyorum," dedi Drusilla. "Ailesinin intikamını almak için normal bir hayatı ve mutluluk fırsatını tepen bir kız. Hanesini yok eden adamları devirme şansı için kendini bir kaçığın bile delilik olarak gördüğü bir oyuna köle diye sattı. Korkusuz bir kız. Akıl almayacak kadar pervasız. Bu yüzden, küçük Kuzgun'un hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da o kızın hanesi için her şeyi göze alabileceğidir. *Her şeyi.*"

Yaşlı kadın yatağın üstüne eğilip yaşlı adamın gözlerinin içine baktı.

"Ve sen, sevgili Mercurio, sen ona babasından *daha fazla* babalık ettin."

Yaşlı adam tek kelime etmeden ona baktı. Ağzını dolduran safrayı yuttu. Kılıçların Efendisi biraz daha eğilip gülümsemeye devam etti. Zamanın izleri bile güzelliğini tümüyle kapatamamıştı. Mercurio yıllar önce bu odada geçirdikleri son yokgeceyi hatırladı. Ter, kan ve tatlı mı tatlı bir zehir.

"Dilersen Dağ'da gezinebilirsin," dedi Drusilla. "Eminim her şeyin yerini hatırlıyorsundur. Cemaat ihanetinden haberdar ama kimse sana el sürmeyecek. Şimdilik nefes almana ihtiyacımız var. Ama lütfen, daha büyük aptallıklarla dostluğumuzu zorlama."

Drusilla, çarşafın üstünden Mercurio'nun apışarasını ona iç geçirtene kadar sıktı.

"Ne de olsa bir erkek bunlar olmadan da nefes alabilir."

Yaşlı kadın onu bir an daha tuttuktan sonra buz gibi parmaklarını çözdü. Dudaklarında o anaç tebessümüyle tabağını ve fincanını alıp kapıya yöneldi.

"Drusilla."

Kılıçların Efendisi omzunun üstünden ona baktı. "Evet?"

"Sen gerçek bir amcıksın, biliyorsun değil mi?"

"Her zamanki gibi ağzından bal damlıyor." Yaşlı kadın ona döndüğünde tebessümü kaybolmuştu. "Ama senin gibi bir adam, bal damlayan ağzının benim gibi bir kadında nasıl karşılık bulacağını bilir."

Drusilla odadan çıkınca Mercurio endişeyle alnını kırıştırıp bir süre karanlıkta oturdu.

"Evet," diye mırıldandı. "Derin bir bok çukuruyla."

Mercurio odada birkaç saat daha kalmış, acıyan kafasını ve yaralı egosunu iyileştirmeye çalışmıştı. Ancak sonunda can sıkıntısı onu Drusilla'nın verdiği gri cüppeyi üstüne geçirmeye ve ince deri kemeri beline bağlamaya ikna etti. Silah

kuşanmaya ise etmedi. Mercurio Sükût Dağı'ndan çıkış olasılıklarının sadece Aşkah Fısıltıharabeleri'nde iki haftalık bir yürüyüş, Sözcü Adonai'nin kan havuzu ve Gökyüzü Mihrabı'nın parmaklıklarını aşıp ötede uzanan biçimsiz geceye atlamakla sınırlı olduğunu biliyordu.

Yardım almadan ya da kanatlanmadan buradan kaçmak imkânsızdı.

Ona bıraktıkları (pek düşünceli bir davranıştı) bastona yaslanarak yatak odasından Sükût Dağı'nın kasvetine çıktı. Çatılmak için yaratılmış gibi görünen kaşlarının altındaki buz mavisi gözleriyle etrafındaki karanlığı taradı. Cisimsiz koronun cılız sesi aynı anda hem hiçbir yerde hem her yerde yankılanıyordu. Vitraylı camlardan süzülen yapay güneşlerışığıyla aydınlanan siyah taş koridorlar, kemik ve deriden oluşan çirkin heykellerle süslenmişti. Duvarın her santimi detaylı ve çıldırtıcı sarmal desenlerle doluydu.

Ayakları Drusilla'nın odasının önündeki parke taşlara değer değmez cüppeli bir karaltının karanlıkta onu izlediğini sezmişti. Muhtemelen Drusilla'nın, misafirliği süresince Mercurio'nun gölgesi olmakla görevlendirilmiş Ellerinden biriydi.* Arkadan sesini duyduğu karaltıyı yok sayarak yoluna devam etti. Yaşlı dizleri gıcırdayarak merdivenleri inip labirenti andıran dolambaçlı, karanlık patikalardan geçerek nihayet Methiyeler Salonu'na geldi.

Geniş alanda etrafına bakarken bunca sene sonra bile ihtişamına hayran olmaktan kendini alamadı. Devasa taş sütunlar çember şeklinde sıralanmıştı ve salonun üstünü Dağ'ın oyulmuş üçgen biçiminde taş sayvanlar örtüyordu. Kilise'nin sayısız kurbanının isimleri Mercurio'nun ayağının altındaki granite kazınmıştı. Sadık hizmetkârların isimsiz mezarları duvarları kaplıyordu.

Alana Niah'nın heybetli bir heykeli hâkimdi. Mercurio yapay ışıkta gözlerini kısarak yaklaşırken Niah'nın siyah gözleri onu takip ediyordu. Ellerinde bir terazi ve acımasız görünen bir kılıç tutuyordu; yüzü güzel, dingin ve soğuktu. Simsiyah cüppesi zifirgece göğündeki yıldızlar gibi ışıldayan kıymetli taşlarla süslüydü.

O Her Şey ve Hiçbir Şeydi.

---

* Kutlu Ölümün Anası'nın hizmetkârlarının iki ana kategoriye ayrıldığını hatırlıyorsunuzdur: Cumhuriyet'te Ana'nın katilleri olarak hizmet eden Kılıçlar ve geri kalan diğer her işi yapan Eller. Çoğu Kutlu Ana'nın düzenine onun adına kanlı cinayetler işleme hayaliyle girse de profesyonel katil olmanın gerektirdiği benzersiz yetenek, duyarsızlık ve kaçıklık harmanına çok azı sahipti.

Kilise'ye katılanların çoğu sonunda kendini lojistik ve idari işlere yardım ederken bulurdu; çok romantik bir iş değildi ve ulaşılmaz fantezilerin destanı görevlerinden sayılmazdı. Ancak bir Kılıcın ortalama ömrü yirmi beş seneyken Ellerin çoğu emeklilikten sonrasını da görebiliyordu.

Hakkınızda kitaplar yazılmasını mı tercih edersiniz, yoksa başkaları hakkında yazılmış kitapları okuyacak kadar uzun yaşamayı mı, nazik dostlarım?

İkisini birden yapabilenimiz çok azdır.

Ana, Bakire ve Maderşahi.

Mercurio bulutlu gözlerle tanrıçasına bakarak gözlerine, dudaklarına, kalbine dokundu. Karanlıkta dikilirken aşağıdaki merdivenlerden bir grup genç salona girdi. Temkinli gözlerle yaşlı piskoposa bakıp geçtiler. Pürüzsüz tenler, ışıl ışıl gözler ve tertemiz eller. Hepsi ergenlik çağındaydı. Belli ki eğitime yeni başlayan çömezlerdi.

Mercurio gençlerin arkasından özlemle baktı. Bu duvarların arasında geçirdiği eğitim dönemini, Gecenin Anası'na bağlılığını hatırlamıştı. Oysa şimdi her şey ne kadar uzak görünüyordu, içi nasıl da soğumuştu. Bir zamanlar ateş gibiydi. Ateş solurdu. Ateş kanardı. Ateş tükürürdü. Oysa şimdi elinde kalan tek kor, yıllar önce elinde kuzgun biçimli gümüş bir broşla dükkânına giren kendini beğenmiş, kibirli küçük sürtük için yakmaya çalıştığıydı.

Aile kurmaya zamanı olmamıştı. Ana'nın Kılıcı olarak yaşamak, ölümle, her döngünün son döngünüz olabileceği bilgisiyle yaşamayı gerektiriyordu. Dul bırakması muhtemel bir eşe sahip olmak haksızlıktı; yetim kalması muhtemel çocuklar yapmak da. Mercurio çocuk sahibi olmak isteyeceğini hiç düşünmemişti. Yıllar önce o simsiyah saçlı gariban kızı neden yanına aldığını sorsanız yeteneği, cesareti ve kurnazlığı hakkında bir şeyler gevelerdi. Onun da kıza en az onun kadar ihtiyacı olduğunu söyleseniz herhalde gülerdi. Olur da onu hiç sahip olmadığı kızı gibi seveceğini söyleseniz gırtlağınızı kesip sizi gömerdi.

Ama işinizi bitirirken bile söylediklerinizin doğru olduğunu için için bilirdi.

İşte, şimdi buradaydı. Drusilla'nın kancasında bir kurtçuk. Blöfüne rağmen Kılıçların Efendisi'nin haklı olduğunu biliyordu; Mia onu canı gibi seviyordu. Onu kurtarmak için ufacık bir ihtimal olduğunu bilseydi burada ölmesine asla izin vermezdi. Gölgesinde yol alıp korkusunu içen o rezil iblisler olduğu sürece Mia'nın kafasında *her zaman* bir ihtimal vardı.

Yaşlı adam tepesinde dikilen granit heykele baktı. Elindeki kılıç ve teraziye. Gözlerinin içine bakan o acımasız siyah gözlere.

"Hangi cehennemdesin?" diye fısıldadı.

Salondan ayrıldı ve peşinde saygılı bir mesafe bırakmaya özen gösteren El'le birlikte, bastonunu siyah taş zeminde tıkırdatarak Dağ'ın içindeki labirentte ilerledi. Menziline ulaştığında dizleri sızlıyordu; burada bu kadar çok basamak olduğunu unutmuştu. Karşısında, duvarlardaki sarmal desenlerin aynısıyla süslü, koyu renkli iki ahşap kapı yükseldi. Kanatların her biri bir ton ağırlığında olmalıydı ama yaşlı adam kemikli elini uzatıp hiç zorlanmadan kanatları açtı.

Labirenti andıran bir bahçeye bakan oymalı rafların bulunduğu asmakatta buldu kendini. Ucu bucağı görünmeyen raflar karanlık bir boşluğa uzanıyordu.

Bütün raflarda her çeşitten, her boyuttan türlü türlü kitap vardı. Tozlu ciltler, rulo rulo parşömenler, açlık çeken defterler ve daha neler neler. Ölüm Tanrıçası'nın kralların ve fatihlerin anıları, kâfirlik kuramları ve delilerin şaheserleriyle dolu büyük Athenaeum'u. Ölü kitaplar ve kayıp kitaplar ve hiç var olmamış kitaplar: Kimi inananların ateşinde yakılmış, kimi zamanla yutulmuş, kimi yazmak için fazla tehlikeli kitaplar.

Okurlar için sonsuz bir cennet, kütüphaneciler için canlı bir cehennem.

"Vay, vay," dedi boğuk, yankılı bir ses. "Kabukköpeklerinin ne getirdiğine bak sen."

Mercurio arkasına dönünce hırpani yeleğiyle kitapla dolu bir el arabasına yaslanmış yaşlı Liisli'yi gördü. Kafa derisinin iki tarafından birer tutam beyaz saç fışkırıyordu ve kemerli burnunu parmak kalınlığında bir gözlük süslüyordu. Sırtı o kadar kamburdu ki yürüyen bir soru işaretine benziyordu. Kansız dudağından süslü bir sigara sarkıyordu.

"Merhaba, Vakanüvis," dedi Mercurio.

"Tanrımezarı'ndan çok uzaklaşmışsın, Piskopos," diye homurdandı Aelius.

Vakanüvis ona yaklaşıp sırtını dikleştirerek gözlerinin içine baktı. Yüz yüze dururken Aelius daha uzun boylu görünüyordu, gölgesi de uzamıştı sanki. Hava karanlık bir cereyanla dalgalanırken Mercurio rafların arasında hareket eden dev karaltıların sesini duydu. Yaklaşıyorlardı.

Aelius'un Mercurio'nun gözlerine sabitlenen kara gözleri adeta yanıyor, sesi her kelimede gittikçe sertleşip soğuyordu.

"Tabii sana hâlâ piskopos denebilirse," dedi aksi bir tavırla. "Çevirdiğin dolaplardan sonra utancından başını odandan çıkaramazsın sanmıştım. O hain derini Kara Ana'nın kütüphanesine getiren nedir?"

Mercurio vakanüvisin kulağının arkasından eksik olmayan yedek sigarayı işaret etti.

"İçebilir miyim?"

Vakanüvis Aelius bir an kıpırdamadı. Gözlerinde karanlık bir alev yanıyordu. Sonra küçük bir kıkırtıyla kollarını çözüp Mercurio'nun zayıf omzuna pat pat vurdu. Sigarayı kendisininkiyle yakıp ona uzattı.

"İyi misin, zıpır delikanlı?"

"İyi gibi mi görünüyorum?" dedi Mercurio.

"Berbat görünüyorsun. Nezaket icabı sordum."

Mercurio duvara yaslanıp tatlı, gri dumanı ciğerlerine çekerek kütüphaneye baktı. Sigarada çilek tadı vardı; şekerli kâğıdı dilinde dans ediyordu sanki.

"Artık böylesini yapmıyorlar," diye iç geçirdi.

"Aynısı bu odadaki diğer şeyler için de söylenebilir," dedi Aelius.

"Sen nasılsın, yaşlı piç kurusu?"

"Ölü." *

Vakanüvis, Mercurio'nun yanına oturdu.

"Ya sen?"

"Aynı diyelim."

Aelius gri bir duman bulutu üfledi. "Gördüğüm kadarıyla nabzın hâlâ atıyor. Bu somurtuk halin ne, ahbap?"

Mercurio sigarasından uzun bir nefes çekti. "Uzun hikâye, eski dostum."

"Mia'yla ilgili bir hikâye desene."

"... Nereden bildin?"

Aelius kemikli omzunu silkti, kalın gözlük camlarının arkasında gözleri parlıyordu. "Bana her zaman anlatacak bir hikâyesi olan bir kız gibi geldi."

"Korkarım son sayfaya yaklaşıyoruz."

"Bu kadar kötümser olmak için fazla gençsin."

"Altmış iki yaşındayım," diye homurdandı Mercurio.

"Dediğim gibi, çok gençsin."

Mercurio ağzından süzülen ılık, gri dumanla kıkırdadı. Duvara yaslanıp dumanın kanındaki titreşimini hissetti.

"Ne zamandır *aşağıdasın*, Aelius?"

"Ah, bayağı oldu," dedi Vakanüvis iç geçirerek. "Seneleri saymaya gerek duymadım. Ne de olsa ne zaman gideceğim konusunda söz hakkım yok."

"Ana sadece ihtiyaç duyduklarını tutar," diye mırıldandı Mercurio.

"Hah," dedi Aelius başını sallayarak. "Öyle."

Mercurio başını arkaya yatırıp kapakları ağırlaşmış gözlerini ölü kitaplarda gezdirdi. "Bunun için ondan nefret ediyor musun?"

"Bu küfre girer," diye azarladı yaşlı hayalet.

"Öyle mi?" dedi Mercurio. "Ne yaptığımız, ne söylediğimiz umurunda mı ki?"

---

* Itreya halk kültüründe ölüler bir zamanlar Niah'nın himayesine gönderilir ve sonsuza dek şefkatli kucağında barınırlardı. Ancak Ana'nın gözden düşmesinin ardından iyi ölülerle Niah'nın kızı Keph'in ilgilenmesi uygun görüldü. Ateş Tanrıçası Tsana ölüleri sıcak tutmak için Keph'in alanında gösterişli bir ocak yarattı. Ölüler dünyanın sonuna kadar orada, ışık ve mutluluk içinde yaşar.

Öte yandan körücül ruhların ateşin yakınında bir yere layık görülmediği söylenir. Ocaksız olarak bilinen bu ruhlar Itreya halk kültüründe çok yaygın figürlerdir ve sıradan hayatta yolunda gitmeyen her şeyden onlar suçlanır. Koyunlar mı kayboldu? Ocaksızlar yüzündendir. Anahtarlarınızı mı bulamadınız? Kahrolası Ocaksızlar. Son şekerpastası da yenmiş mi? Ben yemedim, aşkım, Ocaksızlardır.

İnsanların kendi zırvalıklarını sahiplenmek yerine doğaüstü varlıkları suçlamakta ısrar etmeleri, hayatın en büyük gizemlerinden biridir.

Yine de iyi korku hikâyelerine malzeme verirler.

"Neden böyle konuşuyorsun?"

"Buranın ne hale geldiğine baksana," dedi Mercurio bastonuyla karanlığı göstererek. "Bir zamanlar kurt iniydi. Her cinayet, Kutlu Ölümün Anası'na bir sunuydu. Açlığını doyuran, onu güçlendiren. Geri dönüşünü hızlandıran. Ya şimdi?" Parke taşlarına tükürdü. "Kerhaneye döndü. Kilise üyeleri kendi kasalarını besliyor, Çene'yi değil. Ellerinden kan değil, altın damlıyor."

Mercurio başını iki yana sallayıp dumanını üfleyerek devam etti.

"Hah, söylememiz gerekeni söylüyor, yapmamız gerekeni yapıyoruz, hayhay. '*Bu et senin ziyafetin. Bu kan senin şarabın.*' Ama dualar bitince siktiğimin Julius Scaeva'sı gibiler karşısında diz çöküyoruz. Bu zehrin kendi evinde çürümesine izin veren Niah'nın umursadığını nasıl söylersin?"

"Çene aşkına." Aelius kar beyazı kaşını kaldırdı. "Bu sabah *biri* tersinden kalkmış."

"Siktir git," diye çıkıştı yaşlı adam.

"Ne yapmasını istiyorsun?" diye sordu Vakanüvis. "Gökten kovulalı bin yıl oldu, evlat. İki buçuk yılda bir, bir avuç döngüde hüküm sürmesine izin var. Sence bütün bu olup bitenlerde ne kadar hükmü var? Kocasının ona yaptığı hapishanede ne kadar sözü geçebilir?"

"Bu kadar güçsüzse neden ona tanrıça diyoruz ki?"

Aelius'un kaşları çatıldı. "Ben hiçbir zaman güçsüz olduğunu söylemedim."

"Çünkü sen hiçbir zaman bariz doğruları dile getiren biri olmadın."

Vakanüvis, Mercurio'ya dik dik baktı. "Buraya ilk gelişini hatırlıyorum, evlat. Çim gibi yemyeşildin. Bebek boku gibi yumuşaktın. Ama inanıyordun. Ona. Bütün bunlara. Işık ne kadar parlaksa gölge o kadar koyu olur."

Mercurio yüzünü ekşitti. "İkinci taşağa ne kadar ihtiyacım varsa Eski Aşkah atasözlerine de o kadar ihtiyacım var."

"Arayışta olan genç Drusilla'yla, zannettiğinden daha fazla ihtiyacın olabilir," dedi Aelius pis pis sırıtarak. "Önemli olan şu, eskiden inancın vardı, evlat. Nereye gitti o inanç?"

Mercurio sigarayı dudaklarına bastırırken derin düşüncelere dalmış gibiydi.

"Hâlâ inanıyorum," diye yanıtladı. "Işık Tanrısı, Gece Tanrıçası ve kahrolası Dört Kızları. Demek istediğim, burası var. Sen varsın. Belli ki Kara Ana'nın hâlâ biraz sözü geçiyor." Omuz silkti. "Ama burası ilahların değil, insanların yönettiği bir dünya. Onun adına döktüğümüz onca kana, bütün o ölümlere ve onun için aldığımız canlara rağmen Niah hâlâ çok uzak."

"Sandığından daha yakın," dedi Aelius.

"Kutsal olan her şey üstüne yemin ederim ki kalbimin tapınağında yaşadığını söylersen insanların ölümden iki kez dönüp dönemeyeceğini anlarız."

"Dönemiyorlar," dedi Vakanüvis omuz silkerek. "Ana'nın bile böyle bir gücü yok. Bir kez ölürsün ve onun kutsamasıyla geri dönersin. Ama Cehennem'i ikinci kez boylarsan ebediyen yok oldun demektir."

"Tehdidim retorikti, ihtiyar."

Aelius sırıttı, sigarasını duvarda söndürüp izmariti yeleğinin cebine attı. "Gel benimle."

Vakanüvis İADELER arabasına yaslanıp asmakattan aşağıdaki Athenaeum katına doğru itmeye başladı. Mercurio sigarasını tüttürerek yaşlı adamın ağır ağır uzaklaşmasını izledi.

"Haydi ama, züppe!" diye seslendi Aelius.

Tanrımezarı'nın piskoposu iç geçirip yaslandığı duvardan doğruldu, vakanüvisin peşinde rampadan anakütüphaneye indi. Raf, maun ve parşömen labirenttinde yan yana yürüdüler. Aelius arada bir duruyor ve iade ciltlerinden birini hürmetle kendisine ayrılmış yere bırakıyordu. Raflar, üstten diğer taraf görünmeyecek kadar yüksekti ve bütün koridorlar birbirine benziyordu. Mercurio'nun yön duygusunu kaybetmesi çok sürmedi ve içten içe, Ana aşkına, Aelius'un burada yolunu nasıl bulduğunu merak etti.

Sızlayan dizlerini ovuşturarak, "Nereye gidiyoruz, cehennem aşkına?" diye homurdandı.

"Yeni kısma," dedi Aelius. "Burada sürekli yeni bir yer hâsıl olur. Tabii bulunmak istediklerinde. Bu kısma neredeyse iki sene önce tesadüfen denk geldim. Senin kızın buraya ilk gelişinden hemen önce."

Mercurio karanlıkta, rafların arasında devasa cüsselerini oradan oraya sürükleyen kitapkurtlarının sesini duyabiliyordu. Kayışımsı derileri taşa sürtünüyor, zeminde derin ve boğuk homurtuları titreşiyordu. Hava kuru ve serindi; güzel koronun cılız şarkısı burada da yankılanıyordu. Bu mekânda kendine has bir huzur olduğuna hiç şüphe yoktu. Ama Mercurio burada geçecek bir sonsuzluğu Aelius gibi sükûnetle göğüsleyebileceğinden emin değildi.

Yumuşak bir kavisle kıvrılan uzun bir raf dizisine saptılar. Eski deri ve cilalı ahşapla kaplı tozlu ciltlerin önünden geçerken Mercurio koridorun gittikçe daraldığını ve rafların gittikçe küçülen bir sarmala dönüştüğünü fark etti. Aelius sarmalın merkezine yakın bir yerde, o sonsuz karanlığın içinde ansızın durdu.

Vakanüvis üst rafa uzanıp aldığı kalın kitabı Mercurio'nun eline tutuşturdu.

"Ana sadece ihtiyacı olan şeyleri tutar," dedi. "Yapabildiğini yapar. Becerebildiğince küçük yollarla."

Mercurio kaşını kaldırdı; cildi incelerken sigarası dudaklarının arasında tütmeye devam ediyordu. Kitap zifirgece göğü gibi simsiyah bir deriyle kaplıydı. Sayfa kenarları kan kırmızı lekeler içindeydi ve kapağında kanatları açık, uçan bir kuzgun motifi simsiyah parlıyordu.

Mercurio kapağı açıp kitabın ismine baktı.

"*Nevernight,*" diye mırıldandı. "Bir kitap için aptal bir isim."

"İlgi çekici, kendini okutuyor," dedi Aelius.

Mercurio kitabın önsözünü açtı ve feri sönmüş gözleriyle metni taradı.

OKURUN DİKKATİNE

İnsanlar ölürken genelde altlarına sıçarlar.

Kasları gevşer, ruhları özgürlüğe kanat çırpar ve diğer her şey dışarı süzülüverir. Seyircilerin ölüme duyduğu aşk nedeniyle oyun yazarları bundan nadiren...

Mercurio usul usul homurdanarak birkaç sayfa daha çevirdi.

"Dipnotları da mı var? Hangi otuzbirci dipnotlu roman yazar ki?"

"Roman değil ki," diye yanıtladı Aelius, incinmiş gibi. "Biyografi."

"Kimin?"

Vakanüvis başıyla kitabı işaret etmekle yetindi. Mercurio birkaç sayfa daha çevirip üçüncü bölümün başını taradı.

... yaklaşan bir hizmetçinin yoluna bırakıverdi. Hizmetçi ciyaklayarak yere kapaklandı. Dona Corvere öfkeyle kızına döndü.

"Mia Corvere! O pis hayvanı ayak altından kaldır yoksa burada bırakırız!"

Ve işte böylece bir çırpıda kızın adını öğreniverdik.

Mia.

Mercurio afalladı. Sigarası bir anda kuruyan dudaklarından düştü düşecekti. Elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu nihayet anlayınca kanı buz kesti. Etrafındaki raflara baktı. Ölü kitaplar, kayıp kitaplar ve hiç var olmamış kitaplar: Kimi inananların ateşlerinde yakılmış, kimi zamanla yutulmuş, kimi...

Yazılmak için fazla tehlikeli kitaplar.

Aelius elleri ceplerinde, kendi kendine mırıldanıp arkasında ince bir gri duman bırakarak, kıvrılan sıra boyunca ilerlemişti. Mercurio ise yerinden kıpırdamamıştı. Adeta büyülenmişti. Gözleriyle yazıları tarayıp o telaşla sadece küçük parçaları yakalayarak sayfaları daha hızlı çevirmeye başladı.

"Sevdiğimiz kitaplar da bizi sever."

"Kardeşine sevgilerini iletirim."

"Ay kim ya da ne olabilir ki?"

Sonuna gelince kitabı elinde bir o yana bir bu yana çevirdi. Neden daha fazla sayfa olmadığını merak ederek ve ölüler kütüphanesine sessiz bir merak ve korkuyla bakarak.

"Bir tane daha buldum," dedi Aelius raf sırasının biraz aşağısından dönerken. "Yaklaşık üç ay önce. Bir döngü yoktu, bir sonrakinde oradaydı."

Vakanüvis, Mercurio'ya ağır bir cilt daha verdi. Elindekine çok benziyordu ama bu kez sayfaların kenarları kan kırmızı değil, gök mavisiydi. Siyah kapakta kuzgun yerine bir kurt motifi parlıyordu. Mercurio ilk kitabı kolunun altına kıstırıp ikincinin kapağını açtı ve ismine baktı.

"Tanrımezarı," diye mırıldandı.

"İlkinin devamı," dedi Aelius başını sallayarak. "Galiba bunu daha çok beğendim. Başında ilki kadar gereksiz lakırdı yok."

Hayalet koronun ürpertici uğultusu büyük Athenaeum'da yankılanıyordu. İlk cildi tekrar açıp isim sayfasına bakan Mercurio'nun elleri titriyor, sigarası ağzından her an düşecek gibi sallanıyordu.

Ve işte oradaydı.

NEVERNIGHT
NEVERNIGHT ÜÇLEMESİNİN I. KİTABI
Yazan Liisli Mercurio.

Yaşlı adam kitabı kapatıp soran gözlerle Niah'nın vakanüvisine baktı.

"Ha siktir," diye mırıldandı.

4. BÖLÜM

ARMAĞAN

Kemerli tavanlarda ışıldayan simyevi küreler, etrafını saran kemik renkli parlak altın süslemelerin üstünde ışıldarken müzik adeta Mia'nın göğsüne doluyordu. Mia minicik elleriyle sımsıkı tutunduğu annesiyle babasının arasında, büyümüş gözlerine yansıyan bir hayranlık ve merakla dans pistine bakıyordu. Göz alıcı kırmızı, inci beyazı ve siyah tuvaletli zarif donalar, uzun kuyruklu ceketlere bürünmüş şık donların kollarında süzülüyordu. Gümüş tepsilerde enfes yiyecekler sunuluyordu ve çınlayan kristal kadehler ışıltılı içkilerle doluydu.

"Eee, güvercinim?" diye sordu babası. "Ne diyorsun?"

"Çok güzel," dedi Mia iç geçirerek.

Dönen merdivenin başında babasıyla duran kız, kalabalığın onlara baktığını hissedebiliyordu. Teşrifatçı büyük konağa geldiklerini ilan edince herkes dönüp onlara bakmıştı. Luminatii Lejyonu'nun yakışıklı jüstikusu Darius Corvere. Güzel ve şık eşi Alinne. Annesi ile babası, ilikdoğumlu kalabalıkta ilerlerken gösterişli karnaval maskelerinin altına gizlenmiş yüzler güzel gülüşlerle aydınlanıyor, başlar nazik selamlarla eğiliyordu. Konağın balo salonu tıklım tıklımdı ve Tanrımezarı'nın en seçkin simaları davetteki yerlerini almışlardı. Yeni konsülü seçmek her zaman insanların en güzel yanlarını ortaya çıkarırdı.

"Benimle dans eder misin, hayatım?" dedi babası.

Alinne Corvere elini şişkin karnına bastırarak dudak büktü. Mia bebeğin gelmesine az kaldığını biliyordu. Erkek olmasını umuyordu.

"O yeleğin altına bir el arabası saklamadıysan mümkün değil," dedi annesi.

"Ne yazık ki," dedi babası elini yeleğinin içine uzatırken, "sadece bu var."

Mia'nın babası annesine kan kırmızısı bir gül uzatırken etraftakilerin görebileceği şekilde eğildi. Alinne gülümseyerek çiçeği alıp kocasına bakarak kokladı. Sonra o çokbilmiş siyah gözlerinde hayır diyen bir bakışla elini bir kez daha karnının üstünde gezdirdi.

Mia'nın babası ona dönüp önünde diz çöktü.

"Ya sen, güvercinim? Benimle dans eder misin?"

Doğruyu söylemek gerekirse Mia bütün hafta kendini pek tuhaf hissetmişti. Zifirgece çöktüğünden beri içinde tuhaf bir kıpırtı vardı ve hiçbir şeyin yolunda gitmediğini hissediyordu. Yine de babası elini uzatınca elinde olmadan gülümseyip babasının gözlerinin sıcaklığına kapıldı.

"Evet, baba," dedi peltek peltek.

Annesi, "Yeni konsüle tebriklerimizi sunmalıyız," diye uyardı.

"Birazdan sunarız," dedi babası Mia'ya kolunu uzatırken. "Mi Dona?"

Baba kız, geçmeleri için yol açan ilikdoğumluların arasından dans pistine ilerlediler. Mia henüz dokuz yaşındaydı; layıkıyla dans edecek boyda ya da yaşta değildi. Ama Darius Corvere kızının küçük ayaklarını kendi ayaklarının üstüne koyup nazik hareketlerle onu müziğin ritmine uydurdu. Mia etraflarındaki çiftlerin yakışıklı jüstikusa ve büyümüş de küçülmüş kızına büyülenmiş gözlerle, gülümseyerek baktıklarını görebiliyordu. Küçük kız şarkı, elbiseler ve tepede göz kırpan ışıkların büyüsüne kapılmış, etrafına bakıyordu.

Üç güneş ufukta batalı bir haftadan fazla olmuştu ve Gecenin Anası gökteki kısa hükümranlığının sonuna yaklaşıyordu. Mia, Gece'yi ürkütüp Cehennem'e döndürmek için şehirde atılan havai fişeklerin patpatpatlarını uzaktan duyabiliyordu. Tanrımezarı'nın dört bir yanından insanlar şöminelerinin başında toplanmış, Aa'nın gözlerini açmasını bekliyordu. Ama burada, babasının kollarında Mia hiç korkmuyordu. Aksine kendini güvende hissediyordu.

Güçlü olduğunu.

Sevildiğini.

Babasının yakışıklı bir adam olduğunu biliyordu ve balo salonunun zemininde kayarcasına ilerlemesini izleyen ilikdoğumlu hanımların gözlerindeki hayranlığı anlayabilecek yaştaydı. Ancak Tanrımezarı'nın en seçkin donaları (sayıları hiç de az değildi) gıptayla ona baksalar da Mia'nın babasının gözleri ondan başkasını görmüyordu.

"Seni seviyorum, Mia."

"Ben de seni seviyorum."

"Bunu asla unutmayacağına söz ver. Ne olursa olsun."

Mia gülümseyip şaşkın gözlerle babasına baktı. "Söz veriyorum, baba."

Sihirli şarkı eşliğinde cilalı zeminde döne döne dans ettiler. Mia yüksekte ışıldayan açık renkli tavana baktı. Konsülün ihtişamlı konağı Birinci Kaburga'nın hemen dibine, Senato ile Tanrımezarı'nın Omurga'sının yanına inşa edilmişti. Dans pisti dansçılarla birlikte birbirlerinin etrafında dönen üç güneş mozaiğiyle süslenmişti. Bina da tıpkı babasının belindeki uzun kılıcı ve savaşa giderken kuşandığı zırhı gibi, Kaburga'nın mezarkemiğinden oyulmuştu. Itreya Cumhuriyeti'nin kalbi, uzun zaman önce devrilmiş bir devin kemiklerinden.

Mia kalabalıkta etrafına bakınınca annesinin salonun diğer ucundaki bir platformda bir adamla konuştuğunu gördü. Adam, ışıl ışıl mor cüppesi, alnını çevreleyen altın tacı ve parmaklarını süsleyen altın yüzüklerle göz alıcıydı. Saçları gür ve siyahtı ve Mia bunu asla itiraf etmese de babasından birazcık daha yakışıklıydı.

Mia annesinin yakışıklı adamın önünde başını eğdiğini gördü. Adam karşılık olarak Alinne Corvere'nin elini öperken, podyumda oturan zarif kadın hiç hoşnut görünmüyordu.

"O adam kim, baba?" diye sordu Mia.

Kızının baktığı yöne bakan babası, "Yeni konsülümüz," diye yanıtladı. "Julius Scaeva."

"Annemin arkadaşı mı?"

"Sayılır."

Mia yakışıklı adamın elini Alinne Corvere'nin şişkin karnına götürdüğünü gördü. Kuştüyü kadar hafif, kısacık bir dokunuş. Aralarında gümüş kadar hızlı bir bakışma oldu.

"Hiç sevmedim," dedi kız.

"Korkacak bir şey yok, güvercinim," diye yanıtladı jüstikus. "Annen ikinize yetecek kadar seviyor onu. Hep sevdi."

Mia kırpıştırdığı siyah gözlerini kısarak babasına baktı. Şimdi kravatının yerinde kusursuz bir ilmikle bağlanmış bir urgan vardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ah, uyan artık, Mia," dedi babası iç geçirerek.

"Baba ben..."

"Uyan."

"Uyan."

Mia karnına sert bir tekme yedi. Uzaktan bir çocuk sesi duydu. "Uyan, kahrolası!"

Bir tekme daha. Bu kez omzundaki taze yaraya isabet etmişti. Mia acıyla inledi, gözlerini açınca karanlıkta üstüne eğilen silueti gördü. Hiç düşünmeden sağlam elini uzatıp karaltının boğazını sıktı. Karaltı ciyaklayarak çırpınmaya başladı, küçük parmakları Mia'nın koluna batıyordu. Mia ancak o zaman acının ve hafifleyen zehirli pusun içinden onu tanıdı.

"... Jonnen?"

Teni yakıcı bir metalmiş gibi elini oğlanın boynundan hızla çekti. Telaşla oğlanın kirli mor giysisini düzeltmeye çalıştı.

"Ah, Jonnen, çok özür..."

Oğlan, "Benim adım Lucius!" diye haykırıp elini itti.

Mia hızla çarpan kalbini yatıştırmak için soluklanmaya çalıştı. Kendinden korkmuştu. Az kalsın düşünmeden kardeşinin canını yakacaktı. Zihninde ışıltılı balo salonunun, zifirgece göğünün ve Scaeva'nın, annesinin karnına dokunduğu elinin görüntüleri birbirine karışıyordu. Mezarkemiği hançerini Scaeva'nın göğsüne saplarken çığlık çığlığa bağıran arena kalabalığı. Babasını gözünün önünde yere sererken Jonnen'ın solan yüzündeki dehşet.

"Çok özür dilerim," dedi bir kez daha. "Canını yakmadım ya?"

Oğlan Mia'nınki kadar koyu ve dipsiz gözleriyle ona ters ters bakmakla yetindi. Mia nerede olduklarını merak ederek etrafına bakındı. Yanında yerde duran tek fenerle aydınlanan simsiyah, geniş bir alandaydılar. Cılız ışık sadece birkaç metrelik mesafeyi aydınlatıyor, geride Mia'nın ne olduğunu çözemeyeceği kadar derin bir karanlık uzanıyordu.

Altındaki zemin düz değildi ve Mia'nın tamamen insan yüzlerinden ve ellerinden –kar beyazı taştan oyulmuş rölyefler– oluştuğunu fark etmesi çok sürmedi. Yüzlerin hepsi kadın yüzüydü, hatta aynı kadına aittiler. Hatları güzel, uzun saçları hafif dalgalı bir kadın. Ancak ifadesi hep acı ve dehşet doluydu; taş ağızları sessiz bir çığlık atar gibi açıktı. Sayısız el, çökmek üzereymiş gibi, görünmeyen tavana açılmıştı.

Mia gözlerini kırpıştırarak oraya nasıl gittiğini hatırlamaya çalıştı. Solis ve Suskun'la karşılaşmasını hatırladı. Galante kabristanında imdadına yetişen karaltı, Tanrımezarı'ndaki nihai istirahatgâhların arasında bir kez daha hayatını kurtarmıştı. Solis'in zehrini hâlâ damarlarında hissediyordu ama omzundaki yara koyu renkli bir bez parçasıyla sarılmıştı. Zehrin sersemliğini üstünden atamamıştı ve etrafını saran serinlik üşütüyordu. Yaraları sızlıyor ve kuruyup kabuk tutan kan yüzünden derisi çekiliyordu. Uzakta, çok uzakta adsız ve biçimsiz bir öfke hissediyordu. O donuk ve dehşetli yüzler denizine bakarken uzun zamandır sağır olan bir insanın ilk kez bir ses işittiğinde duyduğu şeyi hissetti...

Korkuyordu.

Etrafına bakındı. O taş ellerin ve açık ağızların arasında yoldaşlarını arasa da onları hiçbir yerde hissedemediğini fark etti. Teni karıncalanıyor, midesi bulanıyordu; acıyla inleyerek ayağa kalkmaya çalıştı.

"Müşfik Kedi?" diye seslendi. "Tutulma?"

Cevap yoktu. Damarlarında kendi nabzının zonklaması ve yoldaşlarının yokluğunun sebep olduğu korkunç boşluk dışında hiçbir şey yoktu. Lord Cassius'un ölümünden beri Tutulma yanından hiç ayrılmamış, babası asıldığından beri

Müşfik Kedi de hep yanında olmuştu. Kendisi istemedikçe onlarsız kalmamıştı. Oysa şimdi yapayalnızdı...

"Neredeyiz?" diye fısıldadı yüzler ve eller denizine bakarak.

"Bilmiyorum," dedi Jonnen titreyen sesiyle.

Mia'nın kalbi yumuşadı, karanlıkta kardeşine uzandı. "Her şey yolunda, Jonnen, ben yanında..."

Oğlan küçük ayağını yere vurarak, "Benim adım Lucius!" diye haykırdı. "Lucius Atticus Scaeva! Konsül Julius Maximillianus Scaeva'nın ilk erkek çocuğuyum ve seni öldürmek boynumun borcu!" Onu itham ederken yüzü kıpkırmızıydı. "*Sen babamı öldürdün*!"

Mia elini çekip oğlanın yüzüne baktı. Dişlerini nasıl sıktığına, titreyen dudaklarına. Kendisininkilere çok benzeyen o siyah, sert gözlerine. *Onunkilere* çok benzeyen gözleri.

"Eskiden sana şarkı söylerdim," dedi. "Sen küçükken, fırtına koptuğunda. Gök gürültüsünden nefret ederdin." Mia istemsizce gülümsedi. "Ölüleri bile diriltecek kadar güçlü ciğerleri olan pembe yanaklı bir çığırtkandın. Bakıcılar ne yaparsa yapsın seni sakinleştiremezlerdi. Bir tek ben seni sakinleştirebiliyordum. Hatırlıyor musun?"

Mia boğazını temizleyip tarazlı sesiyle bir ezgi mırıldanmaya başladı.

"En kasvetli anlarda, en karanlık diyarlarda...

Buz gibi esen rüzgârlarda..."

Jonnen, "Sesin akşam yemeğini ararken gaklayan kargalarınkine benziyor," diye hırladı.

Mia meşhur öfkesini kontrol etmeye çalışarak dudağını ısırdı. Sekiz senesini ailesini katleden adamların sonunu planlamakla geçirmişti. Altı yıl boyunca Cumhuriyet'in en tehlikeli katillerinin yanında eğitim almış, bir senesini Kızıl Kilise'nin hizmetinde, neredeyse bir senesini Itreya arenalarında koltukaltlarına kadar kana batmış halde, canı pahasına dövüşmekle geçirmişti. Bu süreçte, aşağılık babasını kaybetmenin acısını çeken ilikdoğumlu şımarık bir veletle baş edecek zamanı olmamıştı. Yine de oğlanın aklından geçenleri hayal etmeye çalıştı. Babasını öldüren kıza bakarken ne hissettiğini.

Doğrusu olaya onun açısından bakmak zor değildi. Mia yıllar önce aynısını yaşadığı bu acıyı çok iyi hatırlıyordu. Forumda babasının idamını izlemişti. Zihninde çınlayan intikam yeminini, asit misali damarlarını yakan nefreti hatırlıyordu.

Jonnen da onun için aynı duyguları mı besliyordu?

Ben onun Scaeva'sı mıyım yani?

"Jonnen, üzgünüm," dedi. "Zor olduğunu biliyorum. Korktuğunu ve çok öfkeli olduğunu biliyorum ama bilmediğin..."

Oğlan, "Sakın benimle konuşma, köle," diye homurdandı.

Mia'nın eli yanağındaki simya damgasına gitti. Remus Birliği'nin malı olduğunu gösteren ikiz halkalara. Yüzünün diğer tarafındaki yara izini hissedebiliyordu. Alnından inip sol yanağında bir kanca gibi kıvrılan yara izini. Kumda çektiklerinin anısı. Bir an Sidonius'u düşündü. Kanşakıyan'ı ve diğer Şahinler'i. Acaba hayatta ve güvende miydiler?

"Ben köle değilim," dedi sesinde demir sertliğiyle. "Senin ablanım."

"Benim ablam yok," diye hırladı Jonnen.

"Yarı ablan diyelim," dedi Mia. "Aynı anneden doğduk."

"Yalan söylüyorsun!" diye haykırdı çocuk ayaklarını yere vurarak. "Yalancı!"

"Yalan söylemiyorum," dedi Mia ağrıyı hafifletmek için burnunun kemerini sıkarak. "Jonnen, lütfen beni dinle. Hatırlayamayacak kadar küçüktün. Ama bebekken seni annemizden kopardılar. Annemizin adı Alinne'di. Alinne Corvere."

"Corvere mi?" dedi oğlan alaycı bir sesle, gözlerini kısarak. "Kralyaratan'ın karısı mı?"

Mia gözlerini kırpıştırdı. "İsyandan haberin var mı?"

"Ben kenar mahalle veledi değilim, köle," dedi Jonnen kirli cüppesini düzelterek. "Bütün mürebbiyelerim kılıç kadar keskin bir hafızam olduğuna yemin ediyor. Kralyaratan'dan haberim var. Babam o haini darağacına, fahişesini de Felsefe Taşı'na göndermiş."

"Ağzından çıkanlara dikkat et," dedi Mia parmağı da öfkesiyle birlikte yükselirken. "Annenden bahsediyorsun."

"Ben bir konsülün oğluyum!" diye bağırdı oğlan.

"Evet," dedi Mia başıyla onaylayarak. "Ama Livina Scaeva annen değil."

"Hangi *cüretle?*" Jonnen küçük yumruklarını sıktı. "Sen bir hainin fahişesinin kızı olabilirsin ama ben piç de..."

Mia'nın tokadıyla oğlan sendeleyip tuğla misali kıçüstü yere düştü. Mia öfkesinin damarlarında kabarıp köpürdüğünü, onu tek lokmada yutmakla tehdit ettiğini hissedebiliyordu. Jonnen, eli yanan yanağında, gözyaşlarıyla dolu iri gözlerini kırpıştırarak ona baktı. O ilikdoğumlu bir efendi, büyük bir mülkün vârisi, soylu bir hanenin oğluydu. Mia daha önce hiç kimsenin ona el sürmediğini tahmin ediyordu. Hele de köle damgası taşıyan birinin. Yine de...

"Kardeşim olsan da olmasan da," diye uyardı, "onun hakkında böyle konuşamazsın."

Mia kendi öfkesinden korkmuştu. Yorgundu, korkuyordu ve kemiklerine varana kadar her yeri sızlıyordu. Bunca yıldır Jonnen'i ölü biliyordu, yoksa onu asla Scaeva'nın eline terk etmezdi. Onu kibirli küçük kıçının üstüne oturtacağına sevinçten ona sarılıyor olmalıydı.

Hele de doğruyu söylemediği için.

Mia, Sidonius'tan annesi ile babasının evliliğinin tutkuya değil, çıkar ilişkisine dayandığını öğrenmişti. Darius Corvere, Itreya kralı olmak isteyen General Antonius'a âşıktı. Kralyaratan'ın, karısıyla ilişkisi büyük bir aşk hikâyesi değil, politik bir ittifaktan ibaretti. Gerçi tuhaf da sayılmazdı; Cumhuriyet'teki pek çok ilikdoğumlunun hayatı böyleydi.

Ama Alinne Corvere kendine âşık edip çocuk peydahlayacağı onca adam varken nasıl olup da *kahrolası Julius Scaeva*'yı seçmişti?

Jonnen gözlerini ve Mia'nın tokadının yanağında bıraktığı izi ovuşturdu. Mia oğlanın ağlamak istediğini görebiliyordu. Ama dişlerini sıkıp üzüntüsünü nefrete dönüştürerek gözyaşlarını bastırdı.

Çene aşkına, gerçekten benim kardeşim.

"Çok üzgünüm," dedi sesini yumuşatarak. "Bunlar acı gerçekler. Ama baban kötü bir adamdı, kardeşim. Cumhuriyet'in kemiklerinden kendine bir taht yontmak isteyen bir zorbaydı."

"Kralyaratan gibi mi?" dedi Jonnen öfkeyle.

Mia midesine yumruk yemiş gibi yutkundu. Ne kadar kontrol etmeye çalışsa da öfkesi yeniden kabarıyordu. Sanki Jonnen'in öfkesi onunkini de harlandırıyordu.

"Sen daha çocuksun. Anlayamayacak kadar küçüksün."

"Sen de yalancısın!" Oğlan ayağa fırlarken öfkesi ve sesi de onunla birlikte yükseldi. "Babam seninkini yendiği için bu kadar kızgınsın!"

"Elbette kızgınım!"

"Onu kandırdın!" diye bağırdı oğlan. "Galip sahnesinde! O bıçağı zırhının içine sakladın; yoksa ona elini bile süremezdin!"

"Ben yapılması gerekeni yaptım," diye çıkıştı Mia. "Julius Scaeva ölmeyi hak etti."

"Adil dövüşmüyorsun!"

Mia, "Adil mi?" diye bağırdı. "O adam *annemizi* öldürdü!"

"Şerefsizsin, onur..."

Oğlanın sesi bir anda kesildi ve öfkeden çarpılan yüzü sessiz bir şaşkınlıkla gevşedi. Mia çocuğun bakışlarını takip ederek yere, fenerin aydınlattığı ağlayan yüzler ve açık eller tablosuna baktı. Orada, oyma taşların üstünde, loş ışıkta kasvete bürünen gölgelerini gördü. Hareket ediyorlardı.

Jonnen'ın gölgesi sokmak için harekete geçen bir engerek gibi geri çekiliyordu. Mia'nınki ise saçları hafif bir esintiyle dalgalanarak ona yanaşıyordu. Jonnen'ın gölgesi bir anda onunkinin üstüne atıldı ve ellerini rakibinin boğazına sardı. Daha küçük gölgenin elleri boğazını sıkarken Mia'nın gölgesi kıvranarak dalgalanıyordu. Mia ve Jonnen hareketsiz ve sapasağlam dururken iki gölge, kapkara bir şiddetle birbirlerini boğazlıyordu.

Mia kardeşinin gözlerinde aralarındaki karanlık savaşa yansıyan safi öfkeyi gördü. Gölgeleri onların duygularıyla hareket ediyordu; Jonnen'ınki nefretle, Mia'nınki geri püskürtülen bir şefkatle. Mia o anda, elinden gelse oğlanın onu öldüreceğini adı gibi biliyordu. Gırtlağını deşip onu sıçanlara atardı. Mia o karanlık yansımalarına bakarken kendi gölgesinin de Furian'ın yanındayken aynı tepkiyi verdiğini hatırladı. Kardeşine bakarken diğer darkinin yanındayken hissettiği bulantıyı ve özlemi hissediyordu. Sanki biriyle uyumuş da yapayalnız uyanmıştı. Bir şeylerin eksik olduğu hissi.

Sesindeki öfkeyi bastırmaya çalıştı. Gölgesini yatıştırmaya çalıştı.

"Ben senin *ablanım*, Jonnen," dedi. "Sen ve ben aynıyız."

Oğlan hiç cevap vermeden nefret dolu gözlerini ona dikti. Gölgelerinin arasındaki düşmanlık yavaş yavaş dindi ve normal biçimlerine döndüler, onlarda bir tuhaflık olduğuna dair tek belirti, usul usul dalgalanmalarıydı. Onları saran karanlık ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü. Bin taş yüzün iri gözleri onları izliyordu.

"Seninle ne zamandır konuşuyor?" diye sordu Mia usulca. "Karanlık yani?"

Jonnen sessiz kaldı. Minik elini minik bir yumruk yaptı.

"Benimle ilk konuştuğunda senden çok büyük değildim," dedi Mia ruhunun bütün yorgunluğunu hissederek. "Babanın babamı astığı, boğulmamı emrettiği ve seni annemizin kollarından koparıp aldığı döngüydü. Her şeyi yok ettiği döngü."

Oğlan, puslu kara gözleriyle ona baktı.

"Sekiz yılımı aldı," diye devam etti Mia. "O kadar yol ve kan. Artık hepsi bitti. Öyle ya da böyle Julius Scaeva öldü. Ve biz yine bir aileyiz."

"Kayıptan başka bir şey değiliz, Kralyaratan," dedi oğlan.

Mia etrafa, fenerin ışığının ötesindeki karanlığa baktı. Havanın serinliğine ve sessizliğe bakılırsa yerin çok altındaydılar. Belki de kabristanın gizli bir kısmındaydılar.

Madem Ocaksız onu buraya atacaktı, o halde neden onu kurtarmıştı?

Müşfik Kedi ve Tutulma nerelerdeydi?

Ya Mercurio?

Ashlinn?

Neden korkmuş küçük bir kız gibi burada kalmaya devam ediyordu?

Feneri yerden aldı. Kuzgun pençesi gibi açık renkli pürüzsüz yüzüne tuhaf bir hilal kabartması yapılmıştı.

Mezarkemiği, diye düşündü*.

İçinde hâlâ özlem vardı. Oğlana ve yerdeki gölgelerine bakarken bunu hissedebiliyordu. Ama bu kadar da değildi. O karanlıkta ve soğukta, bir şey onu çekiştirip duruyordu. Fenerin yerini değiştirirken gölgelerinin ışığa tepkiyle hareket etmediğini fark etti. Aksine, mıknatısa çekilen demir gibi tek bir yöne sabitlenmişlerdi.

Mia uyuyamayacak kadar yorgundu. Yaralıydı, kan kaybediyordu ve korkuyordu. Ama her şeyin yitirilmiş gibi göründüğü, bütün dünyanın ona karşı olduğu hissine kapıldığı, görevinin imkânsız hale geldiği anlarda bile hareket etmesini sağlayan iradesi, yürümesi için onu zorluyordu. Nerede olduklarını bilmiyordu ama orada kalamayacaklarını biliyordu. Elini kardeşine uzattı.

"Gel."

"Nereye?"

Mia başıyla zemindeki gölgelerini işaret etti. "Onlar yolu bulur."

Oğlan gözlerinde öfke ve şüpheyle ona baktı.

"Hanemizin bir deyişi vardı," dedi Mia. "Baban onu yok etmeden önce. Neh diis lus'a, lus diis'a. Anlamını biliyor musun?"

Oğlan,"Ben Liisçe bilmem," diye homurdandı.

"Her şey kana bulanınca kan her şeye bulaşır."

Bir kez daha elini uzattı.

"Kan her şeye bulaştı, kardeşim," dedi.

---

* Mezarkemiği bütün Cumhuriyet'te tek bir yerde, Tanrımezarı'nın merkezindeki Kaburgalar ve Omurga'da bulunan ilginç bir malzemedir. Tahta gibi hafif ama çelikten daha serttir ve işlenme sırları bilinmez ya da en azından Demir Loncası tarafından sıkı sıkıya korunmaktadır. Girişimci bir hırsız bir parça yontacak alet edevata sahip olsa bile Kaburgalar'a ya da Omurga'ya zarar vermek çarmıha gerilme cezasına kadar giden bir suçtur.

Sonuç olarak mezarkemiğinden yapılan silah ve zırhlar çok değerlidir. Ancak bu harikulade malzemeden yapılan herhangi bir eşyanın mülkiyeti bir prestij ve zenginlik işaretidir ve Itreya soyluları bu tür şeyleri istiflemeleriyle ünlüdür. Kocasının canına mal olan isyandan önce, XV. Francisco'nun eşi Kraliçe Isabella da mezarkemiğinden ıvır zıvırı toplayan ateşli bir koleksiyoncuydu. Bu parçaları, büyük bir sevecenlikle "küçük insanlar" dediği Tanrımezarı halkı için bir müze açma hayaliyle biriktirdiği söylenirdi.

Mezarkemiği kolleksiyonu mektup açacakları, ayakkabı çekeceği, diş kaşıma halkası, çok sayıda saç fırçası, tarak ve toka, yetmiş dört parçalık bir yemek takımı ve en az yedi Itreyalı kraliçe tarafından sipariş edilmiş bir düzine "yatak yardımcısından" oluşuyordu.

Kim demiş parayla saadet olmaz diye.

Jonnen karanlıkta, haykıran bütün o güzel yüzlerin ve açık ellerin arasında, kasvetli mezarkemiği ışığında ona bakarken Mia o dipsiz siyah gözlerde oğlanın babasının yansımasını görebiliyordu.

Ama sonunda Jonnen elini tuttu.

"Sen de hissettin mi?"

Mia'nın sesi karanlıkta rahatsız edici bir güçle yankılandı. Bir tünel labirentinde kilometrelerce yol yürümüş olmalıydılar. Duvarlar ve zemin yine o taş eller ve yüzlerden oluştuğu için yolları eğri büğrüydü.

Sessiz çığlıklardan oluşan bir yerde yürümek bile yeterince sinir bozucuydu. Mia buranın Tanrımezarı kabristanının bir parçası olduğundan neredeyse emindi ama hiçbir şey tanıdık gelmiyordu ve bir insanın neden yıllarca böyle duvarlar yapma gereği duyduğunu anlamıyordu. Yürüdükçe huzursuzluğu artıyordu. Arada sırada gözucuyla bir hareket yakalar gibi oluyordu; o taş ellerden birinin kıpırdadığına ya da önünden geçerken bir yüzün ona döndüğüne yemin edebilirdi. Ama doğruca onlara baktığında hiçbiri kıpırdamıyordu.

Karanlık boğucu, hava ağırdı ve teri tenindeki kesik ve çatlakları yakıyordu. O adsız ve biçimsiz öfke göğsünde tomurcuklanmaya devam ediyordu ve Mia sebebini bir türlü anlayamıyordu. Attığı her adımda, burada uyandığı andan beri peşini bırakmayan o his daha da belirginleşiyordu. Pervane nasıl ateşe çekilirse öyle.

Şimdilik Jonnen'ın karanlık korkusu Mia'ya nefretine baskın gelmiş gibiydi ve uzun süre Mia'nın elini tutmaya yanaşmasa da bir an olsun dibinden ayrılmıyordu. Mia havada tuttuğu mezarkemiği fenerle yollarını aydınlatırken ara sıra baktığında oğlanın aleni bir nefretle bakan gözleriyle karşılaşıyordu.

Fenerin cılız ışığını tamamen yok sayan gölgeleri hâlâ koridor boyunca uzanıyordu ve şimdi normalden çok daha uzundular.

Attıkları her adımla çekim daha da kuvvetleniyordu.

Göğsündeki öfke daha fazla alevleniyordu.

"Burayı hiç sevmedim," diye fısıldadı Jonnen.

"Ben de," dedi Mia.

Birbirlerine iyice sokularak yürümeye devam ettiler. Mia havada bir öfke seziyordu. Yoğun ve bitimsiz bir öfke. Acı, zaruret ve açlığın birbirine karıştığı bir öfke. Zifirgece katliamında hissettiğinin aynısı. Arenada zafer kazandığında da öyle hissetmişti.

Şehrin kemiklerine işleyen kötülük.

Havada yağ gibi kaygan ve yoğun bir ağırlık vardı ve Mia kan kokusu aldığına yemin edebilirdi. Duvarlardaki yüzler artık kesinlikle hareket ediyor, taş eller onlara uzanıp taş dudaklar sessiz sözcükler fısıldarken zemin ayaklarının altından kayıyordu. Parmaklarına bir şeyin değdiğini hissedince yüreği ağzına geldi. Aşağı bakınca, gözleri korkudan büyüyen Jonnen'ın yeniden elini tuttuğunu ve bu kez parmaklarını sımsıkı kavradığını gördü.

Açlık.

Öfke.

Nefret.

Tünel, duvarları görünmeyecek kadar geniş olan başka bir odaya açıldı. Ayaklarının altındaki acı dolu yüzler, aşağı doğru bir eğimle, fenerin solgun ışığında binbir güçlükle seçebildikleri geniş bir havuza karışıyordu. Havuzun kenarları açık eller ve ağızlarla çevriliydi ve Mia havuzu kaplayan siyah, kadifemsi ve durgun sıvının kenarlara en yakın yüzlerin gözlerine ve ağızlarına dolduğunu gördü. Katrana benziyordu ama bu kokuyu tanımamak imkânsızdı. Belli belirsiz bir çürüme hissinin eşlik ettiği tuzlu, bakırımsı bir koku.

Kan.

Kara kan.

Mia havuzun sessizce çığlık atan o kıyısında tanıdık iki karaltı gördü. Olmayan gözleriyle katran karası havuza bakıyorlardı.

"Müşfik Kedi!" diye haykırdı Mia. "Tutulma!"

Mia yüzlerin ve avuçların üstünde sendeleyip ilerleyerek dizlerinin üstüne çöktüğünde bile yoldaşları hareketsizdi. Mia rahat bir nefes alıp yoldaşlarının esintiye kapılmış siyah bir duman gibi dalgalanan gövdelerini okşadı. Ama ikisi de gözlerini o kadifemsi karanlıktan ayırmadı.

Müşfik Kedi başını yana yatırıp rüyadaymış gibi mahmur bir sesle konuştu. *"... sen de hissettin mi?.."*

"... Hissettim..." dedi Tutulma.

"Mia?"

Mia yüreği göğsünde zıplayarak sesin geldiği yöne döndü. Ve orada, loş ışıkta, taş gözlerin ve boş çığlıkların arasında, daha önce gördüğü hiçbir şeyin yaklaşamayacağı güzellikte bir manzarayla karşılaştı. Bir elinde mezarkemiği bir fener, belinde mezarkemiği bir kılıçla, arena muhafızlarının kanlı kostümüyle, uzun boylu bir kız. Sarı saçları kınayla kızıla boyanmış, yanık teni çillerle kaplı, gözleri güneşleryanığı gök mavisi bir kız.

"Ashlinn..." diye soludu.

Koştu. O kadar hafif ve hızlıydı ki adeta uçuyordu. Bütün ağrıları ve yorgunluğu, az önce gördüğü siyah havuzla birlikte bir anda uzak bir anıya dönüştü. Taş yüzlerin üstünde tökezleyerek, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarparak kollarını iki yana açıp Ashlinn'e sarıldı. Sarılırken az kalsın uzun boylu kızı yere deviriyordu. Onu yeniden görmenin çıldırtıcı sevinciyle parmaklarını kızın saçına doladı, gerçek olduğundan emin olmak için yüzüne dokundu ve nihayet kızı kendine çekip tutkuyla öptü.

"Ah, Tanrıçam," diye fısıldadı.

Ashlinn konuşmaya çalıştıysa da Mia öpüşüyle sözlerini boğdu. Mia ağzının kenarında yeniden açılan yaradan kan tadı alsa da acıya aldırmaksızın bedenini Ash'inkine bastırdı.

"Seni bir daha asla bırakmayacağım." Ash'in yüzünü avuçlarına alıp dudaklarını onunkilere bastırdı. "Asla, duydun mu? Asla."

"Mia..." dedi Ashlinn, itiraz eder gibi eliyle onu durdurarak.

"Ne?" diye fısıldadı Mia.

Kendini tutamayıp bir kez daha kızın dudağına yapışacak oldu ama Ashlinn başını çevirdi, sonra Mia'nın gözlerinin içine bakıp onu yavaşça itti. Mia hayretle kızın güneşleryanığı maviliklerine bakakaldı.

"... Ash, ne oldu?"

"MERHABA, MİA."

Arkasından gelen sesi duyunca Mia'nın kanı buz kesti. Teni karıncalanarak arkasına dönerken havanın bir anda soğuduğunu hissetti. Sırtında bir çift mezarkemiği kılıç taşıyan tanıdık bir karaltı gördü. Siyah cüppesinin kol ağızları ve etek uçları yıpranmıştı, elleri siyahtı ve kukuletasının kenarındaki gölgeler sürgün misali kıvranıyordu.

Mia, Ashlinn'e bakınca masmavi gözlerindeki bariz korkuyu gördü. Sevgilisinin kollarından sıyrılıp tuhaf karaltıya döndü. Kanayan dudağının kenarından solgun bir nefes buharı süzüldü.

"Demek," dedi, "gizemli kurtarıcım buradaymış."

Karaltı, cüppesi hayali bir esintiyle dalgalanarak eğildi. Yankılı ve ıslıksı sesi Mia'nın karnının derinliklerinde yankılanıyordu sanki.

"MI DONA."

"Sanırım teşekkür borçluyum." Mia kollarını kavuşturup başıyla saçını arkaya attı. "Ama tanışma merasimi bekleyebilir. Cehennem aşkına, kimsin sen?"

"BİR KILAVUZ," diye yanıtladı karaltı. "BİR ARMAĞAN."

"Kıvırmadan konuş," dedi öfkesi kabaran Mia. "Kimsin sen?"

Ashlinn, "Mia..." diye mırıldanarak elini kızın omzuna koydu.

"*Konuş!*" diye çıkıştı Mia yumruklarını sıkıp bir adım öne çıkarak.

Karaltı mürekkep karası ellerini kaldırıp kukuletasını indirdi. Mia cılız ışıkta simsiyah gözler ve kaymaktaşı gibi bembeyaz, pürüzsüz bir yüz gördü. Siyah, gür rastaları canlıymışçasına sallanıyordu. Hâlâ insanın içini sızlatacak kadar yakışıklıydı; güçlü çenesi, bir zamanlar nefret dolu dövmelerle kaplıyken dokumacının ellerinde kusursuzlaşan çıkık elmacıkkemikleri.

Mia'nın bir zamanlar öptüğü dudaklar.

Bir zamanlar içinde boğulduğu gözler.

Bir zamanlar hayran olduğu yüz.

Mia, Ashlinn'in korku dolu mavi gözlerine baktı. Sonra karaltının gözlerinin olması gereken yerdeki dipsiz, karanlık kuyulara döndü.

"Kara Ana aşkına," diye soludu.

5. BÖLÜM

TEZAHÜRLER

"Nasıl?" diye fısıldadı Mia.

Kollarını göğüslerinin üstünde kavuşturup soğukta titreyerek Tric'i tepeden tırnağa süzdü. Oğlan eski halinden farklıydı; bir zamanlar esmer olan teni şimdi mermer gibiydi ve ela gözleri safi karanlık kuyularına dönüşmüştü. Forumdaki heykellere benziyordu; bir ustanın hünerli ellerinde soğuk ve kusursuz bir şekle bürünüp şimdi de canlanmıştı. Yüzü güzeldi. Kusursuzdu. Mezarkemiği kadar solgun ve pürüzsüz ve bir o kadar keskindi. Mia'nın kalbi gözlerinin anlattığı masala inanamıyordu.

Ama eskiden çok iyi tanıdığı oğlanı nerede görse tanırdı.

Yoksa sevdiği mi demeli?

"Ama o..." Mia şaşkın gözlerini Ashlinn'e çevirdi. "Onu *öldürmüştün*..."

Gözleri korkuyla parlayan Ashlinn hiç olmadığı kadar sessizdi. Müşfik Kedi ve Tutulma hâlâ o tuhaf havuzun kenarında oturuyordu. Jonnen da onlara katılmış, karanlık gözlerini daha da karanlık havuza dikmişti. Etraflarındaki taş yüzler sessiz yakarılarını dillendiriyor, taş bukleleri soğuk bir kış rüzgârına kapılmış gibi

uçuşuyordu. Mia ise kıpırdamadan eski sevgilisine bakıyordu. Göğsüne hücum eden duygu selini yok saymaya, tüm bunlara bir anlam vermeye çalışıyordu.

"Ölüysen nasıl burada olabiliyorsun?"

Soğuk fener ışığında Tric'in siyah gözleri parladı.

"ANA SADECE İHTİYACI OLANI TUTAR."

Mia, soğuktan ciğerleri sızlayarak birkaç kez derin nefes aldı. Yaşayanlara musallat olmak için Ocak'tan dönen hayalet hikâyelerini duymuş ama çoğunu kocakarı masalı diye kulak ardı etmişti. Ama karşısındaki bir çocuk masalı değildi. Eski arkadaşı olduğundan, göğsünde çarpan kalbi kadar emindi. Onunla Aşkah Fısıltıharabeleri'nde yolculuk eden, Kızıl Kilise'deki zorlu sınavlarda müttefiki ve sırdaşı olan, yatağını paylaşan ve en karanlık saatlerinde kâbuslarını kovalayan oğlan. İlk gerçek sevgilisi.

İkincisinin öldürdüğü.

Mia arkasında duran Ashlinn'in, uzansa dokunabileceği kadar yakınında olduğunu hissediyordu. Kızın tadı dudağında kalmıştı. Teninin ter ve deri karışımı kokusunu. Tric onları görmüş, Mia'nın, katiline duyduğu tutkuya ve sevince şahit olmuştu.

"Ben..." Başını salladı. Bir açıklama arıyordu. Neden açıklama yapma ihtiyacı duyduğunu merak ediyordu. "Öldüğünü sanıyordum..."

O katran karası gözler Ashlinn'e döndü.

"ÖLDÜM," dedi Tric.

"Hayatımı kurtardı, Mia," diye mırıldandı Ashlinn arkasından. "Kilise üyeleri şapelde bana pusu kurdu. Mercurio'yu Dağ'a götürdüler. Beni de götüreceklerdi ama... Tric... Tric bana yardım etti."

Mercurio'nun esir alındığı haberi Mia'nın içini dağladı.

"Neden?" diye sordu. "Ona yaptığın şeyden sonra sana neden yardım etti?"

"Bilmiyorum," dedi Ash elini yavaşça kızın omzuna koyarak. "Mia, sana söylemem gereken..."

"Nasıl bir oyun oynuyorsun, Tric?" Mia merakla ve aşağılanma duygusuyla yanarak oğlana döndü. "Ashlinn seni öldürdüğü halde neden ona yardım ettin? Neden Jonnen ve beni kurtarıp sıçan gibi karanlığa attın?"

Mia'nın kardeşi kendi adını duyunca bakışlarını siyah havuzdan ayırıp onlara baktı. Uykudan yeni uyanmış gibi gözlerini kırpıştırıp ovuşturdu. Tric'i yeni fark etmiş görünüyordu ama Mia oğlanın gözlerinde korkudan çok şüphe görüyordu. Ashlinn'i tepeden tırnağa süzerken gözleri merakla kısıldı ve yeniden Mia'ya bakarken sağlıklı dozda bir nefret gün yüzüne çıktı.

Tric gözlerini Mia'dan ayırmıyordu. Mia, delikanlının gözünü hiç kırpmadığını fark etti.

"SAFIŞIK VAKTİ," dedi Tric. "GÖKTE HER ŞEYİ GÖREN AA'NIN ÜÇ GÖZÜ PARLIYOR. NIAH ANA BU DÜNYAYA HİÇBİR ZAMAN ŞU ANDAKİ KADAR UZAK OLMAMIŞTI. YENİDEN BU DÜNYADA DOLAŞABİLİYORSAM ONUN İRADESİ SAYESİNDE. YAPTIĞIMI YAPMAK İÇİN TÜM İRADESİNİ KULLANDI."

"Ya Müşfik Kedi?" diye sordu Mia. "Tutulma? Bizi neden ayırdın?"

"SEN UYURKEN BURAYA SÜRÜKLENMİŞLER."

Mia karanlık kıyıya ve orada oturan iki yoldaşına baktı. Ashlinn'i görmenin sevinci ve Tric'i görmenin şoku etkisini kaybetmeye başladığı için, yerin iliklerine işleyen çekimini yeniden hissetti. O geniş, siyah havuzdan yayılan kapkara, sersemletici kötülüğü de. Ayaklarına bakınca fener ışığına rağmen gölgesinin o tarafa doğru uzandığını gördü. Kendisinin de ona katılmak istediğini fark etti.

"Bu kadar bilmece yeter, Tric," dedi. "Burada ne döndüğünü bana hemen anlatıyorsun."

"HOŞUNA GİTMEYECEK."

Mia, "Kahrolası, *konuş* dedim sana!" diye çıkıştı.

Tric'in kansız dudakları bir tebessümün gölgesiyle kıvrıldı. "ARKADAŞ EDİNME TARZIN HÂLÂ ÇOK TUHAF, SOLGUN KIZ."

Bu sözler Mia'nın içini sızlattı, hayaletin eski arkadaşı olduğuna dair zerre kadar şüphesi varsa bile o anda uçup gitti. Birlikte geçirdikleri zamanları, birbirlerine verdikleri sözleri, dokunuşunun ona hissettirdiklerini hatırladı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Ocaksız oğlan konuşmaya hazırlanır gibi derin bir nefes aldı. Onu saran hava bir anda susmuş, fısıldayan taş yüzler ve kıvranan taş eller sonunda durmuştu. Tric'in rastaları rüya gören engerekler gibi dalgalanmaya devam ediyor, cüppesinin yıpranmış etekleri sadece ona değen bir rüzgârla dans ediyordu.

"BIÇAĞI HİSSETTİM," Tric, Ashlinn'e bakıyordu. "GÖĞSÜME SAPLANDIĞINDA. BENİ GÖKYÜZÜ MİHRABI'NDAN SÜKÛT DAĞI'NIN ÖTESİNDEKİ KARANLIĞA İTTİĞİNDE RÜZGÂRI HİSSETTİM. AMA YERİ HİSSETMEDİM."

Mia, Ashlinn'in yanına gelip titreyerek elini tuttuğunu fark etti. Soğuktan parmaklarını hissedemediğini de. Sanki dünya nefesini tutmuştu.

"RENKSİZ BİR YERDE UYANDIM," diye devam etti Tric. "AMA UZAKTA TİTREŞEN BİR ALEV GÖRDÜM. BİR OCAK. ORADA GÜVENDE OLACAĞIMI BİLİYORDUM. SICAKLIĞINI TENİMDE BİR ÂŞIĞIN ELLERİ GİBİ

HİSSEDEBİLİYORDUM." Hayalet başını salladı. "AMA ONA İLK ADIMIMI ATARKEN ARKAMDA ÇOK UZAKLARDAN GELEN BİR SES DUYDUM."

"Ne diyordu?" diye fısıldadı Mia istemsizce.

"ÇOK TEKTİ," dedi Tric. "VE YİNE ÖYLE OLACAK; BİR ÜÇÜN ALTINDA, DÖRDÜNCÜYÜ YÜKSELTMEK, BİRİNCİYİ AZAT EDİP İKİNCİ VE ÜÇÜNCÜYÜ KÖR ETMEK İÇİN."

Ah, Ana, Anaların en karası, ben neye dönüştüm böyle?

Vakanüvis Aelius'un Kızıl Kilise'deki eğitimi sırasında verdiği kitabı hatırlayınca midesinin yandığını hissetti. Yaşlı adamdan darkinler hakkında bir kitap istemiş, Vakanüvis de deri ciltli eski püskü bir günlükle geri gelmişti.

"Cleo'nun günlüğü," dedi. "Bunlar onun sözleriydi."

"HAYIR," diye yanıtladı ölü çocuk. "NIAH'NIN SÖZLERİ. BANA ONLARI KARANLIKTA SÖYLEDİ, VAATLERİNİN MÜZİĞİ O KÜÇÜK OCAĞIN IŞIĞINI VE YANINDA OTURMA ARZUMU BASTIRDI. NİNNİSİ SONA ERİNCE ANA YILDIZLARIN ARASINDAKİ KARANLIKTA BANA BİR YOL GÖSTERDİ. DÖNÜŞ YOLUMU YAKICI BİR SOĞUKTAN, BENİ BÜTÜN HALDE YUTACAK KADAR KARANLIK BİR SİYAHTAN GEÇEREK, ELLERİMLE KAZARAK AÇTIM."

Tric cüppesinin kollarını yukarı sıyırınca Mia oğlanın ellerinin ve kollarının dirseklerine kadar mürekkebe batmış gibi siyah lekelerle kaplı olduğunu gördü.

"VE DÖNÜŞTÜM."

"Neye?"

"ONUN SANA ARMAĞANINA," dedi Tric. "KILAVUZUNA."

Mia soru sorar gibi başını salladı.

"YOLUNU KAYBETTİN," dedi Tric. "BİR ZAMANLAR SANA SÖYLEDİĞİM GİBİ. İNTİKAMININ GÜNEŞLERDEN FARKI YOK, MIA. ANCAK GÖZÜNÜ KÖR EDER."

Mia yutkundu, hayaletin Galante kabristanında söylediği sözleri tamamladı.

"Ay'ın Tacı'nı ara."

"... Ay'ın Tacı mı?" diye soludu Ashlinn.

Mia sesindeki tuhaf tınıyı duyunca yanındaki kıza döndü.

"Sana bir şey ifade ediyor mu?"

Ashlinn'in gözleri hâlâ Tric'teydi. O da en az Mia kadar şaşırmıştı.

"...Ash?"

Ashlinn gözlerini kırpıştırıp Mia'nın yüzüne odaklandı.

"Harita," dedi. "Duomo'nun bulmam için beni tuttuğu harita."

Mia, Ashlinn'in yatağına ilk kez girdiği günü hatırlayarak yutkundu. Sonrasındaki tatlı öpüşmelerini ve sigara dumanını, sevgilisinin uzun, kızıl saçlarının arasından sırtında görünen detaylı dövmeyi. Kardinal Duomo, Ashlinn'i Eski Aşkah kıyısındaki bir harabeden bir harita bulması için tutmuştu. Ancak kız ihanetten korktuğu için haritayı Mia'nın yanağındaki köle dövmesi gibi, ölümü halinde silinecek bir simya mürekkebiyle sırtına işletmişti. Magni'ye uzanan kaos günlerinde bunu konuşacak zamanları olmamıştı.

"Duomo o haritanın bir silaha götürdüğüne inanıyordu," dedi Ashlinn usulca. "Kilise'yi çözecek bir sihir. Scaeva ve Kilise üyeleri de buna inanmış olmalılar, yoksa *seni* asla onu çalmaya göndermezlerdi, Mia. İşin aslını bilmiyorum. Ama haritanın Aşkah harabelerinin derinliklerinde bir yeri işaret ettiğini biliyorum. Ay'ın Tacı denen bir yer."

"GİTMEN GEREKEN YER," dedi Tric.

"Neden?" diye sordu Mia. "Bu Ay neyin nesi? Ayrıca kahrolası tacı neden umurumda olsun?"

"SEN ANANIN SEÇTİĞİSİN," diye yanıtladı Tric.

"*Ha siktir* oradan," diye çıkıştı Mia. "Madem Kutlu Ölümün Anası beni seçmiş, neden canımı dişime takıp kahrolası katillerinden kaçmak zorunda kalıyorum? Madem o kadar muhteşem bir varlığım, neden sekiz yıldır boğazıma kadar kan ve bok içinde yaşıyorum?"

"KIZIL KİLİSE YOLUNU KAYBETTİ," diye yanıtladı Tric. "VE ANA BURAYA ÇOK UZAK, MIA. AMA SENİN YOLUNU ÇİZMEK İÇİN ÇOK UĞRAŞTI. ÇOCUKLUĞUNDA MERCURIO ÜZERİNDEN SANA BİR KURTULUŞ GÖNDERDİ. AELIUS ARACILIĞIYLA SANA CLEO'NUN GÜNLÜĞÜNÜ VERDİ. SANA..." Ashlinn'e bakarken Tric'in gözleri parladı. "... ONUN ARACILIĞIYLA HARİTAYI GÖNDERDİ. SANA BENİ GÖNDERDİ. HAPİSHANE DUVARLARININ ARKASINDAN BU DÜNYAYA NÜFUZ ETMEK İÇİN NE KADAR MÜCADELE ETTİĞİNİ HAYAL BİLE EDEMEZSİN. YİNE DE SANA YARDIM ETMEK İÇİN ELİNDEN GELENİ YAPTI."

"Ama neden?" diye sordu Mia. "Neden *ben*?"

Tric siyah parmaklarını dudağının önünde birleştirip bir süre konuşmadan boşluğa baktı.

"BAŞLANGIÇTA NİAH VE AA'NIN MUTLU BİR EVLİLİKLERİ VARDI," dedi sonunda. "IŞIK VE GECE, GÖKYÜZÜNE EŞİT ŞARTLARDA HÜKMEDİYOR, ŞAFAK SÖKERKEN VE AKŞAM İNERKEN SEVİŞİYORLARDI. RAKİBİ OLMASINDAN KORKAN AA, NIAH'YA ERKEK EVLAT DO-

ĞURMAMASINI BUYURDU, NIAH DA ONA İTAAT EDEREK DÖRT KIZ EVLAT DOĞURDU. ATEŞ, TOPRAK, OKYANUS VE FIRTINA LEYDİLERİ. AMA NIAH KARANLIKTA GEÇEN UZUN SAATLERDE KOCASINI ÖZLÜYORDU. YALNIZLIĞINI HAFİFLETMEK İÇİN DÜNYAYA BİR ERKEK BEBEK GETİRDİ."

Tric arkasındaki karanlık havuza bakıp hüzünlü bir sesle devam etti.

"GECE, OĞLUNA ANAIS ADINI VERDİ."

"Ve Aa Niah'yı işlediği gökyüzünden kovdu," dedi öfkelenmeye başlayan Mia. "Bu masalı herkes bilir. Benimle ne ilgisi var?"

Tric, tavanı cam gibi yansıtan pürüzsüz, kapkara havuzu gösterdi. Mia o karanlıkta duman gibi puslu, solgun bir küre gördü.

"ANAIS, ESKİ AŞKAH İMPARATORLUĞU'NDA BAŞKA BİR İSİMLE BİLİNİRDİ."

Mia parlayan küreye –Tanrımezarı Arenası'nda Furian'ı öldürdüğünde gördüğü kürenin aynısıydı– bakarken gölgesinin kardığını fark etti.

"Ay," dedi.

Tric başıyla onayladı. "KORKU YİYENDİ. KARANLIKTAKİ GÜNDÜ. BABASININ IŞIĞINI YANSITARAK ANNESİNİN GECESİNİ AYDINLATIYORDU. ESKİ AŞKAH İMPARATORLUĞU'NDA İLK BÜYÜCÜLERE GİZEM SANATINI ÖĞRETTİ. HEPSİNDEN DAHA ÇOK TAPINILAN BİR BÜYÜ, BİLGELİK VE UYUM TANRISI. IŞIK YOKSA GÖLGE DE YOKTUR, GÜN, GECEYİ TAKİP EDER, SİYAH İLE BEYAZIN ARASINDA..."

"Gri vardır..." diye mırıldandı Mia.

"AY, GECE İLE GÜNDÜZ ARASINDAKİ DENGEYDİ. ŞAFAĞIN VE ALACAKARANLIĞIN PRENSİYDİ. AYIN GİDEREK ARTAN GÜCÜNDEN KORKAN HER ŞEYİ GÖREN, TEK OĞLUNU ÖLDÜRMEYE KARAR VERDİ."

Tric konuşurken taş rölyefler kıpırdanmaya başladı. Eller, uzanıp görmeyen gözleri kapattı. Ağızlar dehşetle açıldı. Havuzdaki küre biçim değiştirerek kan damlayan keskin bir hilale dönüştü. Mia zihninin gerisinde başka sesler de duyduğuna yemin edebilirdi. İşitme eşiğinin hemen dibinde, binlerce ses.

Çığlık atıyorlardı.

"AA, ANAIS UYURKEN SALDIRDI," diye devam etti Tric. "OĞLUNUN KAFASINI KESİP BEDENİNİ GÖKTEN ATTI. ANAIS'İN CESEDİ YERYÜZÜNE DÜŞÜP TOPRAĞI PARÇALADI VE DÜNYAYI KAOSA SÜRÜKLEDİ. DOĞUDAKİ AŞKAH İMPARATORLUĞU TAMAMEN YOK OLDU. AA, OĞLUNUN CESEDİNİN DÜŞTÜĞÜ BATIDA, MÜRİTLERİNDEN BU

ZAFERİNİ TAÇLANDIRAN BİR TAPINAK İNŞA ETMELERİNİ İSTEDİ. O TAPINAK BİR ŞEHRE, ŞEHİR DE İNANCININ YENİ MERKEZİNE DÖNÜŞTÜ."

"Kaburgalar." Ash belindeki mezarkemiği kılıca baktı. "Omurga."

"Burası..." dedi Mia etrafına bakarak.

Tric başıyla onayladı. "BİR TANRI MEZARI."

Mia kalbi hızla çarparak, dili damağı kuruyarak Cleo'nun günlüğünün sonunda bulduğu çizimi gözünün önüne getirdi. Cumhuriyet'ten önceki Itreya haritası. Tanrımezarı Körfezi yoktu; bugün Itreya'nın başkentinin bulunduğu yerde Sükût Denizi'ni bir yarımada dolduruyordu. İşte, o noktaya kan kırmızısı bir mürekkeple iki kelime yazılmıştı.

"Buraya düştü..." diye fısıldadı.

"BURAYA DÜŞTÜ," dedi Tric başını onaylar gibi sallayarak. "AMA TANRILAR O KADAR KOLAY ÖLMEZ. VE ANA SADECE İHTİYACI OLANI TUTAR. ANAIS'İN RUHU YOK OLMADI."

Tric derine dalmaya hazırlanır gibi uzun, ağır bir nefes aldı.

"PARÇALANDI."

Dipsiz gözleri Mia'nınkilere kilitlendi.

"BAZI PARÇALAR BURAYA, BU ŞEHRİN DERİSİNİN ALTINDAKİ BOŞLUKLARA DOLDU. ÖFKELİ YANI. NEFRET DOLU YANI. HER ŞEYİN ONUN GİBİ SONLANMASINI DİLEYEN YANI." Hayalet, olmayan gözleriyle ona bakan Müşfik Kedi ile Tutulma'ya döndü. "ZAMANLA DİĞER KIRIKLAR KENDİLERİNE HAS BİR GÖRÜNTÜYE BÜRÜNDÜLER VE SÜRÜNEREK ANAIS'İN MEZARININ ALTINDAKİ ÇAMURDAN ÇIKTILAR. ESKİ HALLERİYLE BAĞLARI KESİLDİĞİ VE NE OLDUKLARINI BİLMEDİKLERİ İÇİN BENZERLERİNİ ARAMAYA KOYULDULAR. BİR ZAMANLAR ANAIS'İN YAPTIĞI GİBİ KORKUDAN BESLENEREK, YOLDAŞLIK ETTİKLERİ KİŞİLERE EN İYİ GELEN BİÇİM VE KİŞİLİKLERE BÜRÜNDÜLER."

"İblisler," dedi Mia. "Yoldaşlar."

O simsiyah gözler Mia'nınkilere döndü. "SONUNDA BÜTÜNÜN EN BÜYÜK PARÇALARI, EN GÜÇLÜ OLANLAR, BİR YOLUNU BULUP..."

"... İnsanların içine girdiler," dedi Ash heyecanla.

"Darkinler," dedi Mia.

Tric başıyla onayladı. "ANCAK ÖZÜNDE –İBLİS YA DA DARKİN– HEPİNİZ AYNISINIZ. EKSİK PARÇANIZI ARIYORSUNUZ. YENİDEN

TAMAMLANMA ARAYIŞINDASINIZ. PARÇALANMIŞ BİR TANRININ DAĞILAN PARÇALARISINIZ."

Tutulma homurdandı. "... *BU DELİLİK...*"

"... *kimseyi telaşlandırmak istemem ama kurt eniğine katılıyorum...*"

"GÖLGENE BAK, MIA," dedi Tric. "NE GÖRÜYORSUN?"

Mia ayaklarının dibindeki gölgeye baktı. Hâlâ siyah kan havuzuna doğru uzanıyordu; Jonnen'inki gibi. Ancak yoldaşları kıyıda, ondan uzakta otururken bile...

"İki kişiye yetecek kadar koyu," dedi.

"CLEO'NUNKİ DE ÖYLEYDİ," dedi Tric. "O DA ASLINI ÖĞRENMİŞTİ. ANA'NIN SEÇTİĞİ KİŞİ OLARAK, ANAİS'İN RUHUNU BİRLEŞTİRMEK İÇİN ITREYA'NIN BİR UCUNDAN DİĞERİNE SEYAHAT ETTİ. BİR YOLDAŞ LEJYONU KURDU. BENZERLERİNİ ARIYOR VE..."

"Onları yiyordu," dedi Mia günlükte yazanları hatırlayarak.

"ASLININ KIRIKLARINI KENDİNDE TOPLUYORDU."

Mia kaşlarını çattı. "Yani Furian'ın içindeki parça..."

"ARTIK SENİN BİR PARÇAN. ONU KENDİ ELLERİNLE ÖLDÜRMEKLE ONDAKİ PARÇAYI SAHİPLENDİN. İKİ PARÇAYI DAHA BÜYÜK BİR BÜTÜNDE BİR ARAYA GETİRDİN. ÇOK, TEK OLDU. VE YİNE ÖYLE OLACAK."

"Ama Lord Cassius da gözümün önünde öldü. Daha güçlü hissetmedim."

"CASSİUS'U BİR DARKİN ÖLDÜRMEDİ. İÇİNDEKİ PARÇA SONSUZA DEK KAYBOLDU. ZAMANLA TANRILAR BİLE ÖLÜR."

Mia'nın nabzı küt küt atıyor, karnında kocaman bir buz kütlesi yuvarlanıyordu. O siyah havuzdan yayılan kötülüğü, havadaki öfkeyi hissedebiliyordu. Sonunda anlamıştı. İçindeki gücü ilk kez gerçekten kullandığı gece, Zifirgece katliamı sırasında uzanıp dokunduğu öfkenin ta kendisiydi. Felsefe Taşı'nı paramparça ettiği gece. Büyük Bazilika'ya dalıp önündeki büyük Aa heykelini yok ettiği gece. Şehrin kemiklerindeki kara ve acı öfkeyi kucakladığı gece.

Onu en çok sevmesi gereken kişinin ihanetine uğrayan bir çocuğun öfkesiydi.

Babasının katlettiği bir çocuğun öfkesi.

Ölü çocuğun dipsiz gözleri onunkilere kilitlenmişti.

"Cleo'nun günlüğü... içindeki çocuktan bahsediyordu," dedi Mia.

"... CLEO KAÇIĞIN TEKİYDİ, MIA..." diye homurdandı Tutulma.

"Bu hikâyenin tamamı delilik," diye mırıldandı Mia.

"HAYIR," dedi Tric. "Bu..."

"... *kader mi?..*" diye homurdandı Müşfik Kedi.

Tric dipsiz gözlerini gölgekediye çevirdi.

"ELE GEÇİRECEK CESARETİ VARSA."

"*... saçmalığın dik âlâsı...*"

Tutulma pis pis sırıtarak onayladı.

"*... BU APTAL PİSİCİĞİN BİR TANRI OLDUĞUNA İNANMAMI GERÇEKTEN BEKLEMİYORSUNUZ, DEĞİL Mİ?..*"

"ANAIS'İN RUHU YÜZLERCE PARÇAYA BÖLÜNDÜ. EN FAZLA OKYANUSTAKİ SU DAMLASI KADAR TANRISINIZ. AMA BİRBİRİNİZE BAĞLI OLDUĞUNUZU HİSSEDİYORSUNUZDUR. SİZ DE KENDİNİZİ... EKSİK HİSSETMİYOR MUSUNUZ?"

Mia, Ocaksız oğlanın neden bahsettiğini biliyordu. Mia'nın Cassius, Furian ve şimdi de Jonnen'ın yanındayken hep hissettiği mide bulantısı ve açlıktan bahsediyordu. Hiçbir zaman, Müşfik Kedi ve Tutulma'nın gölgesindeyken hissettiği kadar tamamlanmış hissetmiyordu. Ayrıca Furian ellerinde can verdiğinden beri kendini çok daha güçlü hissediyordu.

Yine de bu parçalanmış tanrılar ve dağılmış ruhlar ve ışık ile karanlık arasındaki dengeyi sağlama muhabbeti katıksız bir delilik gibi geliyordu.

"KIRILANI YENİDEN BÜTÜN HALİNE GETİRMELİSİN, MIA. BÜYÜYÜ DÜNYAYA GERİ GETİRMELİSİN. GECE İLE GÜNDÜZ ARASINDAKİ DENGEYİ, BAŞLANGIÇTAKİ GİBİ, YENİDEN SAĞLAMALISIN. HEP OLMASI *GEREKTİĞİ* GİBİ. BİR GÜNEŞ. BİR GECE. BİR AY."

Mia kararan havuzu işaret etti. "Aramam gereken onun parçalarıysa burası başlamak için iyi bir yere benziyor."

"HAYIR," dedi Tric. "BU ANAİS'İN ÖFKESİ. HİDDETİ. KARANLIKTA KALAN VE ÇÜRÜYEN, SADECE YOK ETMEK İSTEYEN PARÇASI. SEN DÜNYAYI BOZMAMALI, YENİDEN YARATMALISIN, MİA. SENİN AMACIN BU."

Mia gözlerini kıstı. "Benim *amacım* hanemin intikamını almaktı. Remus, Duomo ve Scaeva'yı öldürmekti. Kahrolası sekiz sene boyunca boğazıma kadar kan ve bok içinde yaşadıktan sonra bunu başardım. Ayrıca kıymetli Ana'ndan bir hayır görmeden."

"Mia..." diye mırıldandı Ashlinn.

"Kızıl Kilise Mercurio'yu ele geçirdi, Tric. Ondan ne istediklerini sadece Çene bilir ama onların elinde. Muhtemelen Scaeva'yı öldürmeme yardım ettiğini öğrendiler. Benim onu..."

"*Mia*," dedi Ashlinn bir kez daha.

Mia sevgilisine dönünce o güzel maviliğin içinde yüzen korkuyu gördü.

"Ne var?" dedi.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Ash. "Scaeva hakkında."

"Söyle o zaman."

"... Önce otur."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye homurdandı Mia. "Çıkar ağzındaki baklayı, Ashlinn."

Vaanlı kız dudağını ısırdı. Derin ve titrek bir nefes aldı.

"O yaşıyor."

Jonnen'in gözleri büyüdü, minik ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Mia kalbinin teklediğini hissetti; arkasındaki ölü delikanlının yaydığından daha soğuk bir dehşet doldurdu karnını.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye tısladı. "Kaburgalarının arasına bir mezarkemiği sapladım. Kahrolası kalbini ortadan ikiye böldüm."

Ash başını iki yana salladı. "O Scaeva'nın dublörüydü, Mia. Scaeva'ya *benzemesi* için Dokumacı Marielle tarafından özenle dokunmuş bir aktör. Konsül, Kızıl Kilise'yle birlikteymiş ve *magni*'yi kazanma planımızdan en başından beri haberleri varmış. Duomo'yu öldürmeni *istemişler*. Scaeva, Kardinal'in halkın önünde katledilmesini kalıcı olağanüstü hal yetkilerini kullanmak, imparatorluk unvanını ele geçirip kral unvanını kullanmadan Itreya kralı olmak için kullanacak."

Mia'nın başı dönüyordu. Kalbi çok hızlı çarpıyordu. Teni soğuk bir terle kaplanmıştı.

Bu doğru olabilir miydi?

Scaeva işini bitirmeye geleceğini anlamış olabilir miydi?

Mia bu kadar kör olabilir miydi?

Dizlerinin bağı çözüldü. Yorgunluk, kan kaybı ve Solis'in hâlâ damarlarında dolaşan zehri yüzünden başı dönüyordu. Jonnen'a bakınca oğlanın, siyah gözlerinde muzaffer bir edayla ona baktığını gördü. Çok dikkatli davranmıştı. Çok emin hareket etmişti. Bıçağı Scaeva'nın göğsünü yararken yaşadığı hazzı, adamın sıcacık, kıvamlı ve kıpkırmızı kanı çenesine ve dudaklarına sıçrarken duyduğu o çıldırtıcı sevinci hatırlıyordu.

"Ah, Tanrıçam..."

Ashlinn'in yüzünde umutsuzca bunun yalan ya da oyun olduğuna dair bir iz aradı.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Scaeva söyledi. Şapelde bana pusu kurduklarında. Şey, Mia... Bana bir şey daha söyledi." Ash yutkundu. Sesi titriyordu. "Ama seni incitmek istemiyorum. Sana ne yapacağını bildiğim için, dile getirmek istemiyorum."

"Bittiğini sanıyordum..." Mia gözünü yakan yaşları fark etti. Onları bastıramayacak kadar yorgun ve yaralıydı. "Kahrolası sekiz yıl ve ben... Gerçekten bittiğine inanmıştım."

Çığlık atan yüzler denizinin üstünde yere çöktü, onlarla çığlık atmaya can atıyordu.

"Bundan daha kötü ne olabilir ki?"

"Ah, Tanrıçam, beni affet..."

Ashlinn yanına çömeldi. Mia'nın elini ellerinin arasına alıp derin, titrek bir nefes aldı.

"Mia..."

Ash başını sallarken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Mia... o senin baban."

6. BÖLÜM

İMPARATOR

Mia, kafasının içinde üç renkle savaşa tutuşarak kıyıya oturdu.

İlki kan kırmızısıydı. Öfke kırmızısı. Yumruklarını sıktığını fark etti. Tepeden tırnağa, ağzına kadar öfke doluydu. O acı dolu taş yüzlerin üstünde küfürler ve ateş saçarak tepinmişti. Ününü borçlu olduğu öfkesine teslim olmak bir süreliğine iyi gelmişti. En azından artık öfkesinin kaynağını biliyordu. Etrafını saran havada, üstündeki şehirde dönerek teninin altındaki mimariyi değiştiriyordu.

Bütün hayatını.

Elden ayaktan düşmüş bir tanrının hiddeti.

İkinci renk soğuk çelik grisiydi. Şüphe, bir bıçak gibi soğuk ve keskin, karnına saplanıyordu. Bir an, tüm bunların bir oyun, her zaman üç adım önden giden adamın aldatmacası olması için dua etti. Ama en karanlık kuytularında, gerçek yankılanıyordu. Annesinin dairesinde Scaeva'nın ona bakışı. Elini uzatıp bütün dünyasını aldığı o döngü. Mia'ya tepeden bakıp gülümserken iki morluk gibi kopkoyu parlayan gözleri.

"Geceleri beni neyin ısıttığını bilmek ister misin, ufaklık?"

Ve böylece öfke şüpheyi öldürdü. Onu kan kırmızı bir selde boğdu.

Ancak şüphenin soğuk grisinin ardından hüzün geldi. Fırtına bulutları kadar siyah. Küfürlerini hıçkırıklara, öfkesini gözyaşlarına çevirdi. Mia sessizce uğuldayan kıyıya çöküp ağladı. Çocuk gibi. Kahrolası bir bebek gibi. Gözleri kan çanağına dönene, boğazı kuruyup acıyana kadar kederinin, dehşetinin, acısının dudaklarından, yanaklarından süzülüp akmasına izin verdi.

Darius Corvere. Luminatii jüstikusu. Kralyaratan İsyanı'nın lideri. Ona Büyük Aşar armağanı olarak yapbozlar veren, yatmadan önce ona masallar okuyan, ona iyi geceler öpücüğü verirken sakalları yanaklarını gıdıklayan adam. Minik ayaklarını kendi ayaklarının üstüne koyup onu o ışıltılı balo salonunda etrafında döndüren adam.

"Seni seviyorum, Mia."

"Ben de seni seviyorum."

"Asla unutmayacağına söz ver. Ne olursa olsun."

Hayran olduğu, yasını tuttuğu, hayatının son sekiz yılını intikamını almaya adadığı adam. Baba dediği adam.

Oysa uzaktan yakından alakası yoktu.

O ağlarken Ashlinn kollarını beline dolayıp başını sırtına yaslayarak yanında oturmuştu. Müşfik Kedi ve Tutulma sessizce onları izlemişti. Jonnen dipsiz gözlerinde yeni bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. Kuzgun tüyleri kadar siyah gözleriyle. Zifirgece kadar siyah gözleriyle.

Scaeva'nınkiler gibi.

Benimkiler gibi.

"Karısının çocuğu olmuyormuş," diye mırıldandı Ashlinn kederden boğuklaşan sesiyle. "Scaeva'nın yani. Sanırım Jonnen'i bu yüzden almış... Şeyden sonra..."

"Bütün iyi krallar bir oğul ister," diye fısıldadı Mia. "Kızları o kadar değil."

"Çok üzgünüm, aşkım." Ash elini tuttu ve Mia'nın kabuk bağlamış, kanayan parmak boğumlarını dudaklarına götürdü. "Kara Ana aşkına, çok üzgünüm."

Tutulma yanına sokularak yarı şeffaf bedenini Mia'nın beline dolayıp başını kızın göğsüne yasladı. Müşfik Kedi omzuna çıkıp saçına dolanarak onu korumaya çalışır gibi kuyruğunu kızın göğsünden aşağı sarkıttı. Yoldaşlarının dumanlı soğuğu, bedenlerinin fısıltı hafifliğindeki teması, Ash'in kollarını beline dolaması iyi gelmişti. Ama çok geçmeden bakışları yeniden siyah havuza çevrildi. Havada kanın bakırımsı kokusunun ağırlığı vardı. Mia bir kez daha boş ellerine, yoldaşlarına ve her zamankinden daha koyu olan gölgesine baktı.

Çok tek oldu.

Yine olacak mı?

Mia karşısında duran sessiz Ocaksız'a baktı. Siyah gözlerini Ashlinn'den ayırmıyordu. Kenetlenmiş parmaklarından. Mia o gözlerin bir zamanlar ela olduğunu hatırlıyordu. O parmakların daha önce hiç kimsenin dokunmadığı yerlerine dokunduğunu.

Söyledikleri hâlâ kulağında çınlıyordu. Bunca yıldır peşinde olduğu gerçeğin ağırlığı şimdi omuzlarına çökmüştü. Bir yanı inanmakta hâlâ zorlanıyordu; zifirgece katliamının, hiç zorlanmadan kuşandığı güç ve öfkenin, uzattığı ellerinde kılıç gibi kesen gölgelerin anısı kafasında çok taze olmasına rağmen. Onu yıllarca, yollarca ve uykusuz yokgecelerce ayakta tutan öfkeye teslim olup ne çok adam öldürmüştü.

Ve şimdi aynı öfke o havuzdan ona doğru kayarak tekrar içine süzülüyordu. Zehirliydi. Uyuşturucuydu. Kederin siyahlığını tanıdık ve rahatlatıcı kırmızı dalgaların altında boğuyordu.

Mia öfkeliyken düşünmesine gerek kalmıyordu.

Öfkeliyken sadece *harekete* geçiyordu.

Avlan.

Sapla.

Öldür.

O piç kurusu. Bu çürümüş ağın ortasındaki örümcek. Annesini Felsefe Taşı'nda ölüme mahkûm eden, onun boğulmasını emreden, rakiplerinden kurtulmak için onu kullanan ve sonunda kanlı tahtına yaklaşan. Yıllarca Mia'yı uzaktan yönlendiren, onu iten, eğip büken ve...

Mia titreyen ellerine baktı.

Buna dönüştüren adam.

Böylece öfkesine teslim oldu. İçindeki kederi boğmasına izin verdi. Ve karanlığa fısıldadı. "Madem katil istiyor, biz de ona katil veririz."

Ash gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Mia yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Elini uzattı.

"Kılıcı bana ver, Ash."

Ashlinn belindeki uzun kılıca baktı. Mia'nın Tanrımezarı şapelindeki odasından almıştı. Mezarkemiğindendi ve güneşler ışığı kadar keskindi, kanatları uçan bir kuzgunun kanatları gibi yontulmuştu. Bir zamanlar Darius Corvere'ye aitti ve Marcus Remus, Kuzgun Yuvası'ndaki çalışma odasından almıştı. Mia, Aşkah kıyısında tozlu bir bok çukurunda gırtlağını kesip Remus'u öldürmüş ve kılıcı kendine almıştı.

Babasının intikamını almıştı ya da öyle sanmıştı.

"Seni seviyorum, Mia."

"Ben de seni seviyorum."

"Onu bana ver," dedi.

"Neden?" diye sordu Ash.

"Çünkü benim."

"Mia..." Ashlinn ayağa kalktı. Temkinli ve dikkatli davranırken sesi kadifeye dönmüştü. "Mia, her ne düşünüyorsan... Çok yorgunsun. Yaralısın. Tric'in bize anlattıkları... O kadar kolay olmasa..."

"O *kahrolası* kılıcı bana ver, Ashlinn!" diye bağırdı Mia.

Gölgeler titreşti, sesinde yankılanan karanlık onu içi boş bir demire dönüştürdü. Karanlık, ayaklarının dibinde delice desenler ve şekiller çizerek simsiyah parlayıp söndü. Kabzadaki kuzgunun kırmızı kehribar gözleri loş ışıkta parladı. Arkasındaki havuz minicik bir taş tarafından öpülmüş gibi dalgalandı.

Ashlinn çillerinin altında bembeyaz olmuştu. Mia kızın gerçekten titrediğini gördü. Yine de pes etmedi. Dişlerini sıktı ve ellerinin titremesini engellemek için yumruklarını sıktı. Mia'ya hiç kimsenin cesaret edemediği şekilde diklendi.

"Hayır," dedi.

Mia hırladı. "Ash, seni uyarıyorum..." dedi.

"İstediğin kadar uyar," dedi Ash derin bir nefes alarak. "Öfkeli olduğunu biliyorum. İncindiğini. Ama *düşünmeye* ihtiyacın var." Mia'nın arkasındaki ve altındaki karanlığı işaret etti. "Bu lanetli havuzdan uzakta. Tenindeki kan yıkanıp temizlendikten sonra, elinde bir sigarayla, bütün bu zırvalıklarla arana iyi bir yokgece uykusu soktuktan sonra."

Mia yüzünü buruşturdu ama demir sertliğindeki bakışları yumuşar gibi oldu.

"Kılıcımı bana ver, Ashlinn."

Ash elini uzatıp Mia'nın yanağındaki acımasız yara izini okşadı. Dudaklarının yay çizen kıvrımlarını. Bakışları Mia'nın içini eritiyordu.

"Seni seviyorum, Mia," dedi Ash. "Beni korkutan yanını bile. Ama bir döngü için yeterince zarar gördün. Canının daha fazla yandığını görmeyeceğim."

Mia'nın gözlerine yaşlar doldu. Kırmızının altından siyahlar yükseliyordu. Duvarlar üstüne yıkılmaya hazırlanır gibi tepesine dikilmişti. Elleri, kucaklanmak için can atıyormuş ama bunu isteyemeyecek kadar dağılmış gibi iki yanında çaresizce kıpırdandı. Ashlinn acıyla bir şeyler homurdandı, onları izleyen Ocaksız oğlana baktıktan sonra Mia'ya yaklaşıp ona sarıldı. Alnından öptü, onu kendine çekince Mia kendini kızın kucağına bıraktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Ash.

"Özür dilerim," dedi Mia, Ashlinn'in saçlarının arasında soluyarak. Elleri genç kızın sırtında dolaşıyordu.

"Sorun değil."

"Hayır." Mia'nın eli Ashlinn'in kalçasına indi, parmakları uzun kılıcın kabzasına değdi. Ve abartılı bir hamleyle kılıcı kınından çekip Ash'ten hızla uzaklaştı. "Sorun."

"Sen..." Ashlinn'in gözleri büyüdü, hayretten ağzı açık kaldı. "Seni... kahrolası..."

"Sürtük mü?"

Mia kılıcı elinde çevirirken gözyaşlarını kirli koluna sildi.

"Hayhay," dedi. "Ama akıllı bir sürtüğüm."

Mia, Tric'e döndü, burnunu çekti ve yere tükürdü.

"Buradan nasıl çıkarım?"

"KULAK VER..."

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye çıkıştı Mia. "Julius Scaeva Tanrımezarı'nda, farkında mısınız? Gerçek Julius Scaeva. Yüz bin kişi, bir katilin kılıcıyla öldüğüne tanık oldu. Şehir yangın yerine dönmeden onları her şeyin yolunda olduğuna ikna etmek için kalabalığın karşısına çıkmak zorunda. Ve dublörü öldü. Şimdi, bu kahrolası delikten çıkış yolunu gösterecek misin yoksa ya şundadır ya bunda diye diye bir çıkış yolu bulmaya çalışırken zaman kaybetmeme seyirci mi kalacaksın? Çünkü öyle ya da böyle, Mezar'a döneceğim."

Cılız bir ses, "Buraya geldiğimiz yolu hatırlıyorum," dedi.

Mia, kirli mor cüppesiyle siyah suyun kenarında duran kardeşine baktı. Oğlan, besbelli artık onu nereye koyacağını bilemeyerek siyah gözleriyle ablasına bakıyordu. Kardeş olduklarına inanmak istemiyordu, o kadarı aşikârdı. Ama Ash'in, babasının hâlâ hayatta olduğuyla ilgili söyledikleri doğruysa *her şey* doğru olabilirdi. Mia babasını öldüren kişiyken her şey daha kolaydı çünkü o zaman Mia nefret edilen ve korkulan düşmandı. Şimdi babasının hâlâ hayatta olduğunu öğrenmişken varlığından habersiz olduğu ablası hakkında ne hissediyordu?

"Gerçekten mi?" dedi Mia.

Oğlan başıyla onayladı. "Kılıç kadar keskin bir hafızam var. Öğretmenlerim öyle der."

Mia kardeşine elini uzattı. "Gel o zaman."

Oğlan, gözlerinde yüzen bir şüphe ve açlıkla ona baktı. Yine de usulca elini tuttu. Müşfik Kedi, Mia'nın omzunda usul usul mırlarken Tutulma da ayak bileklerine dolanıyordu. Mia mezarkemiği feneri kaldırıp karanlığa adım attı ama Tric yolunu kesti. Şömine başında anlatılan masallardan çıkmış güzel, kansız bir hayalet gibi tepesine dikildi.

Mia, hayaletin bir zamanlar içini sızlatan bir sıcaklık yaydığı bedeninden gelen soğukluğu hissedebiliyordu. Gözleri boynunun kaymaktaşı çizgisinde, çenesinde ve yanağındaki minik gamzede dolaştı. Süt kadar beyaz. Ölüm kadar solgun.

"Ana'nın seni bana kılavuzluk etmen için gönderdiğini söylemiştin," dedi Mia. "Bana yolu göster."

"SENİN YOLUN BU DEĞİL, MIA," dedi Tric usulca. "ASHLINN DOĞRU SÖYLÜYOR. YARALISIN. ÖFKELİSİN. UYKUYA, DÜZGÜN BİR YEMEĞE VE BİRAZ DİNLENMEYE İHTİYACIN VAR."

"Tric," dedi Mia. "Çömez olduğumuz zamanlarda umutsuzca istediğim bir şeyi yapmaya kalkıştığımda sağduyuma hitap ederek beni vazgeçirdiğin oldu mu hiç?"

Oğlan başını yana eğdi.

"... HAYIR."

"Bence de," dedi Mia. "Şimdi ya bana yolu göster ya da yolumdan çekil."

Oğlan Ashlinn'e baktı. Onları saran hava ölümün şarkısıyla çınlıyordu. Havuz sessiz bir öfkeyle dalgalanıyordu. Tric, Mia'nın gözlerine baktı. Dipsiz, kapkara. Ne düşündüğünü kestirmek imkânsızdı. Sonunda soğuk nefesini bırakarak iç geçirdi.

"BENİ TAKİP ET."

"Foruma!"

Köprüler çığırtkanlardan, parke taşlı sokaklar uşaklardan geçilmiyordu. Haykırışları en kalabalık sokaklarda ve tavernalarda, Testislerden Kollara, Kollardan Testislere giden kanallarda çınlıyordu. Tanrımezarı'nın dört bir yanında aynı sözcük yankılanıyordu.

"Foruma!"

Onlar şehrin altındayken kargaşa da kök salmak için harekete geçmişti ve Mia havadaki kan ve duman kokusunu alabiliyordu. Ama Tanrımezarı'nın altındaki tünellerden çıktıklarında anarşinin henüz tam anlamıyla patlak vermediğini anladı. Luminatii ve askerler sokaklarda devriye geziyor, kalkanları ve sopalarıyla insanları itip kakıyorlardı. Bir düzine insandan daha kalabalık grupları derhal dağıtıyorlardı; hararetle itiraz edenlerin suratlarını da. Belli ki Lejyon, belanın yaklaştığını önceden haber almıştı; Konsül, müsabakaların ardından kaosun patlak vereceğini biliyormuş gibi.

Aşağılık herif, her zaman bir adım önde.

Ve şimdi duyuru sokaklara dalga dalga yayılıyordu. Balkonların, kiremit çatıların üstünde süzülüyor, kanallarda çınlıyordu. Dedikoduları susturuyor, huzursuzluğu yatıştırıyor ve şehrin aradığı cevapları vaat ediyordu.

Kardinal gerçekten öldürülmüş müydü? Konsül de mi?

Cumhuriyet'in kurtarıcısı, sıradan bir kölenin kılıcının ucunda mı can vermişti?

Mia bir çamaşırcının ipinden bir pelerin ve yüzündeki yara izini ve köle damgasını örtecek bir bez çalmıştı. Solunda Ashlinn, sağında Tric ve kucağında Jonnen'la Kılıç Kolu'ndan Kalp'e doğru ilerliyordu. Oğlanın ağırlığı kollarını ağrıtıyor, belkemiği acıdan inliyordu. Ama artık babasını öldüren katil olmasa da hâlâ ablası olduğunu iddia ederek onu kaçıran kişiydi ve Mia oğlanın ilk fırsatta kaçmayacağına zerrece inanmıyordu. Küçük zekâ küpünün tabanları yağlamasından korkmasaydı da yanından ayırmak istemezdi. Onu yine kaybedemezdi.

Bütün bu yaşananlardan sonra asla.

Oğlan, gölgesine yerleşen Tutulma ve Müşfik Kedi'yle biraz daha sakin görünüyordu. Tanrımezarı sokaklarında parke taşlı yollardan ve ilikdoğumluların büyük konaklarının arasından geçerek foruma her an biraz daha yaklaşırken puslu gözlerle Mia'yı izliyordu. Çevrelerini sanaran kalabalık, korku, merak ve sahne gerisinde bekleyen şiddetle kıpır kıpırdı. Sıkılan dişlerin parıltısı. Öldürme potansiyeli yalnızca bir nefes, tek bir yanlış kelime uzaktaydı.

Her hınç. Her köle, her mutsuz avam, halledecek bir mevzusu olan hoşnutsuz her insan. Mia bu sözde "medeniyette" her şeyin ne kadar kırılgan olduğunu görüyordu. Buranın kalbinde kaynayan öfkeyi. Tanrımezarı yağa batırılmış paçavralara sarılı kadercamıyla dolu bir fıçıya benziyordu. Her şeyi tutuşturacak kıvılcımı bekler gibiydi.

Foruma gelince birinci Kaburga'ya birkaç yüz metre mesafede, sokakların daha fazla yaklaşamayacakları kadar kalabalık olduğunu gördüler. İşlek sokaklar ve köprüler her kesimden insanla tıklım tıklımdı. Genç, yaşlı, zengin, fakir, Itreyalı, Liisli, Vaanlı, Dweymeri. Mia ve yoldaşları, durumu daha fazla zorlamadan forumun tam kalbindeki heybetli Her Şeyi Gören heykelinin dibine sokuldular.

On beş metre yüksekliğindeki yekpare mermer abide, kalabalığa tepeden bakıyordu. Aa iki yana açtığı ellerinden birinde üç güneşi temsil eden simya küreleri tutuyordu. Diğerindeyse gösterişli bir kılıç vardı. Mia on dört yaşına girdiği zifirgece, bu heykeli yerle bir etmişti ama Scaeva masrafını kendi cebinden ödeyerek yeniden yapılmasını emretmişti. Halkın hayranlığını satın almak için sahte bir dindarlık gösterisi daha.

Jonnen, Tric'in kucağında, heykele tırmanıp Her Şeyi Gören'in cüppesinin katlarının arasında oturacak bir yer buldular. Aşağıdaki kalabalığı izlemeye koyuldular.

"Kara Tanrıça aşkına, şunlara baksanıza," dedi Ash heyecanla.

Mia zaten onlara bakıyordu. *Venatus Magni*'de önünde dövüştüğü kalabalık da etkileyiciydi ama Tanrımezarı'nın bütün sakinleri duyuru için buraya hücum etmişti. On altı mezarkemiğinden oluşan kemerin meydana getirdiği Kaburgalar, bembeyaz ve ışıl ışıl, göğe yükseliyordu. Askerler ve Luminatii, düzeni sağlamak için kafalarını kırıp boğazlarını sıkarak kalabalıkta ilerliyordu. Umutsuzluk ve korku, kasaptaki kan kokusu gibi havada asılı kalmıştı. En azından tünedikleri yer sadece onlara aitti; safişıkta Mia kadar zorlanıyor gibi görünmesine rağmen Tric'in soğuk varlığı diğer insanların onlara çok yaklaşmasına izin vermiyordu.

Mia safişığın parlaklığı karşısında gözlerini kısmıştı. Şehrin altından buraya sessiz, sürekli dönüp saptıkları uzunca bir yol gelmişlerdi. Mia ne kadar yürüdüklerini bilmiyordu, şehrin derisinin altındaki o sığ karanlıkta zaman mefhumunu yitirmişti. Şimdi uzaktayken o karanlığı özlediğini fark etti. Siyah havuzu. Sessiz sedasız ağlayan yüzleri. Ayrıyken Müşfik Kedi'yi ve Tutulma'yı özlediği gibi. Bir parçası sökülüp atılmış gibi özlüyordu.

Çok tekti.

Mia bunu düşünmeyi bırakıp öfkesine odaklandı. Mezarkemiği kılıcının kabzasını sıkmaktan parmak boğumları bembeyazdı. Ay, Niah, Cleo, Mercurio, Ashlinn, Tric; hiçbiri önemli değildi.

Ta ki o piç kurusu ölene değin.

Safişığın parlaklığında trompetlerin berrak çağıltısı yükseldi. Tepedeki güneşlerin capcanlı ışığı Mia'nın omuzlarını yakıyor, onu çizmenin altındaki kurtçuk gibi eziyordu. Her Şeyi Gören'in cüppesinin katlarının arasındaki gölgeler Mia'nın tek tesellisiydi ve annesinin eteğine sarılan çocuk gibi can havliyle onlara tutunuyordu. Ancak trompetlerin sesi yükselince sırtını dikleştirip gözlerini kısarak forumun açık halkasının ve Senato'nun en seçkin isimlerinin heykelleriyle taçlandırılmış ihtişamlı sütunlardan oluşan çemberin ötesine baktı. Yivli sütunlar ve cilalı kemiklerden oluşan Senato Binası batıda kalıyordu. Birinci Kaburga güneyde yükseliyordu ve Konsül'ün konağının balkonu mezarkemiği göğüs zırhlarını kuşanmış Luminatii askerleri ve mor biyeli beyaz cüppelerini yeşil taçların tamamladığı senatörlerle doluydu.

Trompetlerin sesi bütün bağırışları, fısıltıları ve Köprüler ve Kemikler Şehri'nde demlenen belirsizliği bir anda kesti. Dürüst olmak gerekirse Mia *magni*'deki planının Duomo ve Scaeva'yı ölü görmekten sonraki sonuçlarını hiç düşünmemişti. Ancak Konsül'ün öldüğüne dair dedikodular hızla yayılırken şehre bir felaket havası hâkim olmuştu.

Konsül gerçekten ölürse buraya ne olurdu?

Mia adamın kafasını kesse bu şehir, bu Cumhuriyet neye dönüşürdü? Bir süre yerde debelendikten sonra yeni bir kafa mı çıkarırdı? Yoksa babasının eliyle katledilmiş bir tanrı gibi binlerce parçaya mı bölünürdü?

Aşağıdaki sokakta biri, "Merhametli Aa!" diye haykırdı. "Bakın!"

Arkadaki bir çatıdan başka bir ses yükseldi. "Dört Kız aşkına, bu o mu?"

Mia kalbinin ezildiğini hissetti. Gözlerini kısıp Konsül'ün dairesinin balkonuna bakınca Luminatii'nin ve senatörlerin iki yana ayrıldığını gördü.

Ah, Tanrıça.

Ah, merhametli Kara Ana.

Mor cüppesi hâlâ kan içindeydi ve altın tacı başında değildi. Boynuna ve omzuna sarılan bandaj kıpkırmızıydı. Yüzü solgun, kır saçları terden sırılsıklamdı. Ama öne çıkıp koyunların karşısındaki çoban gibi elini kaldırırken onu tanımamak imkânsızdı. Üç parmağını Aa'nın işaretiyle öne uzattı.

"Baba," dedi Jonnen.

Mia, imdat çığlığı atacak mı diye kardeşine baktı ama şimdilik Ocaksız oğlanın korkusu onu sessiz tutmaya yetiyordu. Öte yandan kalabalık bir sevinç dalgasıyla hareketlendi; kendi gözleriyle görecek kadar yakın olanlarla başlayan kulakları sağır edici, sersemletici uğultu forumun dört bir köşesine yayıldı. Daha arkalarda kalanlar, gerçeği öğrenmek, görmek için bağırışıyor, itişip kakışıyordu. Askerler coplarını havaya kaldırıp araya girdiler. Sokaklar çalkalanıyor, itişip kakışan, tüküren ve birbirlerini köprülerden kanallara iten insanlarla kaos her saniye biraz daha tırmanıyor, tırmanıyordu ki...

"Halkım!"

Forumun çevresine yerleştirilen boynuzlar sayesinde katlanarak güçlenen ses, Senato Binası'nın duvarlarında, Omurga'nın mezarkemiğinde yankılandı. Bir tür sihir gibi bir anda kargaşaya son verdi. Bıçakla keser gibi.

Mia yüzünü göremeyecek kadar uzaktaydı ama Julius Scaeva'nın sesi acılıydı. Mia, yanında karısı Liviana'yı görebiliyordu. Tuvaleti kan lekeleriyle kaplıydı ve boynunda altınlar ışıldıyordu. Mia, Jonnen'ın, gözünü annesi olduğunu iddia eden kadına diktiğini gördü.

Jonnen dönüp ona baktı. Sonra da hemen başını çevirdi.

Scaeva derin bir nefes aldıktan sonra devam etti.

"Halkım!" diye tekrarladı. "Yurttaşlarım! Dostlarım!"

Köprüler ve Kemikler Şehri'ne sessizlik çöktü. Hava, uzaktaki denizin fısıltıları ve rüzgârın nazik duası duyulacak kadar durgundu. Mia arenada kalabalığın hakiki sevgisini hissetmişti. Onları ayağa kaldırmış, heyecanlandırmış, ağlatmış

ve adını cennete bir ilahi gönderir gibi haykırmalarını sağlamıştı. Ancak kumda geçirdiği süre boyunca böyle taş kesildiklerini görmemişti.

Julius Scaeva'ya "Senatum Populiis" derlerdi: Halkın Senatörü. Cumhuriyet'in Kurtarıcısı. Bunu kabul etmek Mia'nın midesini bulandırsa da koskoca bir şehri sadece birkaç kelimeyle değirmen havuzunun suyu gibi durgunlaştırabildiğini görmek onu hayranlıkla karışık bir hayrete düşürüyordu.

"Fısıltılar duydum!" diye seslendi Scaeva. "Cumhuriyetinizin başsız kaldığını söyleyen fısıltılar! Konsülünüzün katledildiğini, Julius Scaeva'nın devrildiğini söyleyen fısıltılar. Bu fısıltıları duydum ve karşılığında ben de hepinizin önünde meydan okuyorum!" Kanlı yumruğunu balkonun tırabzanına vurdu. "Buradayım işte! Ve Tanrı yardımcım olsun, burada kalacağım!"

Bir kükreme. Gök gürültüsünü andıran ve kalabalıkta anız yangını gibi hızla yayılan neşeli bir kükreme. Mia aşağıdaki insanların sevinç gözyaşları dökerek kucaklaştıklarını gördü. Midesi kalktı, dudağı kıvrıldı, kılıcını sıkmaktan eli titriyordu.

Scaeva uygun bir süre bekledikten sonra sessizliği sağlamak için elini kaldırınca sessizlik yine bir çekiç gibi indi. Konsül derin bir nefes aldıktan sonra iki kez öksürdü. Eli kan içindeki omzuna giderken sihirli boynuzun önünde sallanır gibi oldu. Askerler ve senatörler, Konsül düşmesin diye öne atıldılar. Kalabalıktan hoşnutsuz sesler yükseldi. Ama Scaeva başını şöyle bir sallayarak iyi niyetli yardımcılarını iki yana itip "yaralarına" rağmen bir kez daha sırtını dikleştirdi. Cesur ve sağlam ve Ah, çok güçlüydü.

Kalabalık, müşterek aklını yitirmişti. Büyük bir sevinç sel gibi üstlerinden aktı. Ağzındaki buruk tada rağmen, Mia gösteriyi beğenmişti. Bu yılanın, önüne çıkan bütün engelleri lehine çevirme becerisi muazzamdı.

"Yaralıyız!" diye haykırdı Scaeva. "Buna hiç şüphe yok. Bana büyük acı verse de aldığım bıçak yarasından bahsetmiyorum, hayır. Hepimize indirilen darbeden bahsediyorum. Danışmanımız, vicdanımız, dostumuz... hayır, *kardeşimiz* bizden alındı."

Scaeva başını eğdi. Yeniden konuşmaya başladığında sesi kederden boğuktu.

"Halkım, size bu kadar acı bir haber vermek yüreğimi dağlıyor." Konsül tırabzana tutunarak dengesini sağladı ve kedere yenik düşmüş gibi güçlükle yutkundu. "Ama Aa'nın kilisesinin Yüce Kardinal'i ve Her Şeyi Gören'in bu kutsanmış topraklardaki seçilmişi Francesco Duomo'nun... öldüğünü teyit etmek zorundayım."

Forumdan mutsuz haykırışlar yükseldi. Acı feryatlar, diş gıcırdatmalar. Scaeva orkestrasının başındaki maestro gibi yavaşça elini kaldırdı.

"Bir dostumu kaybetmenin yasını tutuyorum. Hakikaten. Onun ışığında oturduğum uzun yokgeceleri unutmak imkânsız. Bana armağan ettiği göksel bilgeliğini geriye kalan hayatımda hep yanımda taşıyacağım." Scaeva iç geçirerek başını eğdi. "Ama büyük Cumhuriyet'imizin düşmanlarının Senato'daki kardeşlerimin sandığından çok daha yakın olduklarını uzun zaman önce söylemiştim. Kralyaratan'ın mirasının Cumhuriyet'imizin kalbinde çürümeye devam ettiğini uzun zaman önce belirtmiştim! Ancak buna rağmen, bu en kutsal şenlikte, dünyanın bugüne dek gördüğü en büyük şehirde, Her Şeyi Gören'e inancın kusursuz timsalinin bir katilin kılıcıyla canından edileceğini ben bile düşünemezdim. Hem de hepimizin gözünün önünde. Aa'nın kırpmadığı üç gözünün önünde? Bu nasıl bir deliliktir?"

Mor cüppesini iki yana açıp göğe bağırdı.

"Bu nasıl bir deliliktir?"

Kalabalıktan hoşnutsuzluğun öfkeye döndüğünün göstergesi bir uğultu daha yükseldi. Mia, bu duygunun fırtınanın harabeye çevirdiği bir kıyıya vuran dalgalar gibi kabarıp geri çekilişini izledi. Scaeva tek bir damlasını bile ziyan etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Kargaşa yatışınca Konsül yeniden konuştu.

"Dostlarım, bildiğiniz gibi, Cumhuriyet'in güvenliğini sağlamak için zifirgece seçimlerinde konsül olarak dördüncü kez adaylığımı koymak niyetindeydim. Ancak inancımıza, özgürlüğümüze ve hanemize yapılan bu saldırı karşısında başka seçeneğim kalmadı. Şu andan itibaren, Itreya anayasasının olağanüstü hal önlemleri gereği ve şanlı Cumhuriyet'imizin karşı karşıya olduğu inkâr edilemez tehdit nedeniyle, ben Julius Scaeva, imparator unvanını ve beraberinde getirdiği bütün yetkileri..."

Scaeva'nın sesi kalabalıktan yükselen uğultuda kayboldu. Kadın, erkek, çocuk, herkes sevinç gösterisi yapıyordu. Askerler. Din adamları. Fırıncılar, kasaplar, şekerkızlar ve köleler. Kara Tanrıça aşkına, o korkunç küçük sahnedeki kahrolası senatörler bile. Cumhuriyet'in anayasası gözlerinin önünde paramparça ediliyordu. Sesleri boş bir odadaki cılız bir yankıya dönüşüyordu. Buna rağmen, hepsi,

Her

Biri

Ağlamıyor

Öfke kusmuyor

Direnmiyor

Kahrolası sevinç gösterileri yapıyordu.

Bir bebek korktuğunda, dünyada bir şeyler yolunda gitmediğinde kime ağlar? Her şeyi yeniden yoluna koyması gereken kişi kimdir?

Mia başını iki yana salladı.

Baba...

Scaeva elini kaldırdı ama maestro bu kez alkışları susturamıyordu. İnsanlar ayaklarını yere vuruyor, bir dua gibi adını haykırıyorlardı. Mia bu gök gürültüsünün göbeğinde iliklerine kadar tiksinerek ayağa kalktı. Ashlinn uzanıp elini tuttu. Mia yanındaki ölü oğlana bakınca ona karşılık verebileceğinden emin olamadı.

Kalabalığın Scaeva'nın sesinin yeniden duyulabileceği kadar sakinleşmesi uzun sürdü.

"Bu sorumluluğu hafife almadığımı bilin," diye bağırdı sonunda. "Şu andan itibaren Senato'daki dostlarımızın yeni konumumu onaylayacağından emin olduğum zifirgeceye kadar kalkanınız olacağım, sevgili halkım. Kılıcınız olacağım. Bizden alınanı geri almak ve Cumhuriyet'imizi eskisinden daha güçlü, daha büyük ve daha ihtişamlı kılmak için, huzurumuzu yeniden üstüne inşa edeceğimiz taş olacağım!"

Scaeva kalabalıktan yükselen mutluluk karşısında gülümsemeyi başardı ama artık bitkin görünüyordu. Karısı kulağına bir şey fısıldadı, Konsül omzunu tutarak başını ağır ağır salladı. Bir Luminatii yüzbaşısı öne çıkıp onu ve karısını içeri götürmek için harekete geçti. Ancak Scaeva son bir güç gösterisiyle yeniden kalabalığa döndü.

"Şimdi bana kulak verin!"

Bu haykırış karşısında, foruma cehennem kadar yoğun ve durgun bir sessizlik çöktü.

"Dinleyin beni!" diye seslendi. "Ve doğru olduğunu bilin. Size söylüyorum. *Size.*"

Mia yutkundu. Dişini fazla sıkmaktan çenesi sızlıyordu.

"Her neredeyseniz, kalbinize hangi gölge düşmüşse, hangi karanlıktaysanız..."

Mia "gölge" ve "karanlık" sözlerine yaptığı vurguyu fark etmişti. Scaeva'nın sesindeki hararetı de. Aralarında onca mesafe ve yüz binden fazla insan olmasına rağmen, bir an sanki dünyada yalnızca ikisi kalmıştı.

"Ben sizin babanızım," dedi Scaeva. "her zaman da öyleydim."

Kalabalık yumruklarını kaldırırken o da elini uzattı.

"Bir araya gelirsek ne olur, biliyor musunuz? Hiçbir şey bizi durduramaz."

7. BÖLÜM

OL

Bir mezarkemiği kılıcın ani parlayışı.

Çağıltılı bir iç çekiş.

Fışkıran kan.

Bir muhafız daha dizlerinin üstüne düştü ve Mia

Adım atarak

koridorun

karşısına

arkadaşının yere serildiğini görünce gözleri büyüyen ikinci adama ulaştı. Mezarkemiği kılıcı, pusu keser gibi kası ve kemiği kesti. Muhafızın kasları gevşedi, mesanesi çözüldü ve önce dizlerinin üstüne, sonra sonuna, cilalı taş zemine yayılan idrar ve kan gölüne düştü.

Mia cesetleri bir antreye sürükledi ve gölgelerin içinde çömeldi, yüzüne dökülen uzun, siyah saçlarının arasından etrafa bakındı. Ayak seslerini dinliyordu. Forumdan hâlâ gürültülüler geliyordu; insanlar Scaeva'nın konuşmasını kutlamak ile ölen kardinallerinin yasını tutmak arasında kararsızdılar. Tanrımezarı suçluluk hissettiren bir hazza teslim olmuştu; kurtuluşun facianın elinden son anda alınmasından beri daha kolay nefes alır gibiydi. Babaları ölüme meydan okumuştu. Katilin kılıcından kaçmayı başarmıştı.

Artık Aa'nın ayrıcalıklı kulu olmadığını kim inkâr edebilirdi ki? İmparatorluk unvanı kime daha fazla yakışırdı ve şimdi karşı karşıya olduğu tehlikelerde Cumhuriyet'e ondan daha iyi liderlik edecek kim vardı ki?

Mia mezarkemiği koridorlarda sessizce ve hızla ilerledi. Yağmurda bir su birikintisinden diğerine bir kızın sekebileceği çeviklikle gölgeden gölgeye sıçrıyordu. Yıllarca bunu yapmıştı ama Furian'ı öldürdüğünden beri çok daha kolay geliyordu.

Kardeşinin kabristanda onu kör etmek için gölgeleri kullandığını hatırladı; belki o da bunu yapmayı öğrenebilirdi. Tric'in anlattığı, içinde parçalanmış tanrı kıymıkları taşıdığıyla ilgili hikâyenin ne kadarının doğru olduğunu merak etti. Şayet onları ve kendi olduğu şeyi benimserse kim bilir daha ne yeteneklerini keşfedecekti.

Çevresindeki duvarlar önlerine yekpare mermer heykellerin sıralandığı güzel duvar halılarıyla süslenmiş ve Dweymeri kristalinden avizelerle aydınlatılmıştı. Uzakta bir yerden bir müzik sesi geliyordu; Kardinal'in ölümünün gölgesinde bir parça ağırbaşlılığın hâkim olduğu bir yaylı sazlar ve klavsen melodisi. Elindeki mezarkemiği kılıcın ağırlığı içini rahatlatıyor, burnundaki kan kokusu tatlı bir parfüm gibi ruhunu, gölgekurdun boğuk sesi kulağını okşuyordu.

"... İLERİDE İKİ TANE DAHA VAR..."

Onlar da önceki iki tanesi gibi yere serildi. Gölgeler dalgalanmış, kız, merakla izleyen gözlerinin önünde yoktan var olur gibi bir anda cisme bürünmüştü. Adamlar Luminatii'ydi. Mezarkemiği zırhlar, kan kırmızısı pelerinler ve kafalarında tüylü miğferler. Miğferleri onlar ölürken çıkardıkları sesleri bastırma konusunda harikalar yaratıyor, pelerinleri daha sonra ortalığı temizlemekte çok işe yarıyordu.

Gölgesindeki iblise rağmen Mia'nın kalbi deli gibi çapıyordu. Düşünceleri Ashlinn, Tric ve Jonnen'a kaydı. Ashlinn'den Jonnen'a göz kulak olmasını ve hayatı pahasına onu göz hapsinde tutmasını istemişti. Kız, "Ben çocuk bakıcısı değilim," diye itiraz etmişti ve bununla da kalmaya niyeti yoktu ama Mia öpücüğüyle bütün itirazlarını susturmuştu.

Mia'nın tek söylediği, "Lütfen," olmuştu. "Benim için."

Şimdilik işe yaramıştı.

Ama Mia ne kadar idare edeceğini kestiremiyordu.

"BU KONUDA BENDEN FAYDA YOK," demişti Tric. "IŞIK ÇOK PARLAK."

"Kabristanda o askerleri hemencecik haklamıştın," demişti Mia. "Safışığa rağmen."

"BU DÜNYA İLE ANA'NIN ÂLEMİ ARASINDAKİ DUVARLAR ÖLÜLERİN EVLERİNDE DAHA İNCE. BU DÜNYADA DOLAŞIYORSAM BU BAŞKASININ DEĞİL, NIAH'NIN SAYESİNDE. ZİFİRGECE YAKLAŞTIKÇA GÜÇLENECEĞİM. AMA ŞİMDİLİK..."

Tric etrafa bakınıp başını sallamıştı.

"AYRICA PLANIN ÇOK APTALCA, SOLGUN KIZ."

Mia ona nükteli bir cevap yapıştırmak istemişti ama Tric'in ona lakabıyla hitap etmesi içini sızlatmıştı. Mia delikanlıya, giysisinin kollarının içinde sakladığı siyah ellerine ve kukuletasının altında gizlenen siyah gözlerine bakmıştı. Karanlıkla

çevrelenen kaymaktaşı gibi beyaz ve pürüzsüz yüzüne. Bir an başka türlü olabilir miydi diye merak etti ama hemen sonra merakının boğazına çöküp onu öldürdü.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarmıştı Ash.

"Mecburum," demişti Mia. "Artık halkın karşısına neredeyse hiç çıkmıyor. Bu yüzden *magni*'de saldırdık ya zaten, unuttun mu? Yine bir deliğe saklanmadan işini bitirmeliyim."

"Gerçekten o *olduğunu* düşünüyorsun," diye itiraz etmişti Mia. "Scaeva'nın düzinelerce dublörü olabilir. Kızıl Kilise'yle senelerce işbirliği yaptı. Hâlâ şehirde olduğunu nereden biliyoruz? Buradaysa bile sana olta atmadığını nereden bileceğiz?"

"Muhtemelen atıyor," demişti Mia.

"O zaman seni öldürmesine ne mani olabilir?" demişti Ash.

"Solis de Suskun da riktus zehirli kılıçlar kullanmıştı. Beni canlı istiyorlar." Mia kardeşine baktı. "Çünkü elimde istediği bir şey var."

"Mia, lütfen..."

"Müşfik Kedi, sen Jonnen'ın yanında kal. Ortalığı velveleye vermesin."

"... ah, ne mutluluk..."

"Tutulma, sen benimle geliyorsun."

"... NASIL İSTERSEN..."

"GEÇMİŞİ GEÇMİŞTE BIRAKMALISIN, MIA," diye uyarmıştı Tric.

Mia o zaman delikanlının gözlerinin içine bakmıştı. Sesi sert ve soğuktu.

"Bazen geçmiş geçmişte kalmak istemez. Bazen onu senin öldürmen gerekir."

Sonra da çekip gitmişti.

Forum tıklım tıklım dolana, askerler safları sıklaştırana kadar hızla ilerlemişti. Sonra gölgepelerinini üstüne çekip dünyası biçimsiz bir karanlığa gömülünce göz kamaştıran güneşlerin altında Tutulma'nın kılavuzluğuna teslim olmuştu. Gerektiği kadar yavaş, cesaret ettiği kadar hızlı ilerleyerek birinci Kaburga'nın gösterişli gölgesine girmişti. Dövme demir çitin üstünden aşmış, cilalı, çift kanatlı mezarkemiği kapıda nöbet tutan düzinelerce Luminatii askerinin arasından geçip Konsül'ün özel dairesine girmişti. Burayı çocukken katıldığı ve babasının ayaklarına basarak dans ettiği balodan hayal meyal hatırlıyordu.

... hayır, babası değildi.

Ah, anne, bunu nasıl yapabildin?

Duvarlarda siyah bir karaltıdan ibaret olan Tutulma'nın rehberliğinde, kan kokusu peşindeki kurt gibi gölgeden gölgeye süzüldü. Kölelerin, hizmetkârların ve askerlerin enselerinde bir esinti, belkemiklerinde bir ürperti bırakarak yanlarından geçtiler. Mercurio ve Fareci'nin bütün dersleri kulağında çınlıyordu; kasları gergin, kılıcı hazırdaydı ve tek bir hareketini ziyan etmeden, adımlarından bir

fısıltı dahi duyulmadan ilerliyordu. Yaşlı öğretmeni onu görse göğsü kabarırdı. Her şey, dersler, talimler, acı; Mia hepsinin damarlarında kusursuzca damıtıldığını hissedebiliyordu. Yaptığı her seçim onu bu ana getirmişti. Yürüdüğü her yol onu şaşmaz bir şekilde buraya çıkarmıştı. Her şeyin son bulması gereken yere.

Tutulma'nın fısıltıları onları nihayet büyük bir çalışma odasına getirdi. Geniş, meşe bir çalışma masası odanın diğer ucundaydı; duvarın önünde ciltler ve parşömen rulolarıyla dolup taşan bir kitaplık vardı. Zemine çok derin bir olmayan bir rölyef kabartması yapılmış ve yer yer simya mürekkebiyle renklendirilmişti. Scaeva'nın hobisi olduğu söylentisi kulaktan kulağa dolaşırdı ve bu işteki ustalığı belli oluyordu. Sükût Denizi'nden Yıldızlar Denizi'ne kadar Bütün Cumhuriyet'i içine alan büyük bir haritaydı.

Gölgepelerinini üstünden atarken Mia'nın kalbi *küt küt küt küt* atıyordu. Saçları terden sırılsıklam, teni kurumuş kanla kaplıydı. Kasları acıyor, yaraları sızlıyor, adrenalin ve öfke, yorgunluk ve kederle savaşıyordu.

Ve orada, balkonun yanında onu gördü.

Dünyada her şey yolundaymış gibi göz kamaştıran güneşlerışığına bakıyordu.

Mia, ağzı toprak gibi kupkuru ve kılıcını kavrayan eli terden sırılsıklam, usulca ilerlerken adam parlak ışığın altındaki bir karaltıdan ibaretti. Mia gölgesindeki yoldaşa rağmen, adamın çoktan gittiğinden, Ashlinn'in haklı çıkmasından, onu hayranlıkla izleyen kalabalığa hitap eden adamın, yüzünü taşıyan aktörlerden biri olmasından korktu.

Ama ona yaklaştığı anda anladı.

Göbek çukurunda serin bir bulantı hissetti. Usul usul gelen bir korku, o tatsız kaçınılmazlık duygusunun yerini alıyordu. Hayatının bulmacasındaki son parçalar –kim olduğu, ne olduğu, neden olduğu– nihayet yerlerine oturuyordu.

O his...

O çok tanıdık his...

Müşfik Kedi, Felsefe Taşı'nın zemininde, yanında belirmiş, fısıltısıyla karanlığı bölmüştü. Dona Corvere gölgekediye baktı ve teni haşlanmış gibi tısladı. Dişlerini gösteren bir hırlamayla parmaklıklardan geriye, uzak bir köşeye çekildi.

"O senin içinde," diye fısıldadı Dona. "Ah, Kızlar aşkına, o senin içinde."

"Merhaba, Mia," dedi Scaeva.

Dönüp ona bakmadı. Gözleri hâlâ dışarıdaki güneşlerışığındaydı. Yırtık ve kanlı kostümünü bembeyaz, uzun bir togayla değiştirmişti. Gölgesi duvara vuruyordu. Elleri arkasında kenetlenmişti. Savunmasızdı.

Ama yalnız değildi.

Mia, adamın gölgesinin kıpırdadığını gördü. Bulantısı ve açlığı patlayacak kadar şişerken titredi. Ve çalışma odasının duvarındaki karanlık lekeden –iki kişiye yetecek kadar koyuydu– cılız ve ölümcül bir tıslama duydu.

İmparator'un ayağının dibinden siyah bir şerit çözüldü. Kâğıt inceliğindeki gölge zeminde yavaş yavaş kayarak yükseldi ve olmayan diliyle havayı yaladı.

Gölge bir yılan.

"... Gözleri aynı sen, Julius..." dedi yılan.

Mia'nın öfkesi kabararak o kahrolası gökteki üç güneş gibi parladı. Damarlarındaki kan, ondan aldığı kan, kaynamaya başladı. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Ne Mercurio ne Jonnen. Ne Ashlinn ne Tric. Ne Kızıl Kilise ne Kara Ana ne de zavallı, parçalanmış Ay. Mia o an onu kendi kanında boğmak için gözünü kırpmadan bileklerini keserdi. Boğazını kesmek için kendini binlerce parçaya ayırabilirdi.

Kılıç tutan eli havada, dişlerini sıkmış, gözlerini kısmış halde koşup adamın üstüne atıldığını o anda fark etti.

Yılan uyarır gibi tısladı.

Mia'nın kalbi kulaklarında atıyordu.

Ve Julius Scaeva ona dönüp elini kaldırdı.

Parlak bir ışık. Keskin bir acı. Yüzüne yumruk gibi inen, kaynar suda haşlanmış yavru kedi gibi miyavlayarak geriye savrulmasına sebep olan kör edici bir ışık. Scaeva'nın parmaklarının arasında altın bir zincir, zincirin ucunda üç parlak güneş sallanıyordu. Platin, pembe ve sarı altın. Aa'nın buradan Aşkah'a kadar bütün şapel kulelerinde ve kilise pencerelerinde tekrarlanan teslisi. Ancak bu seferki *asıl* inancın bir hizmetkârı tarafından kutsanmıştı.

Tutulma ağlamaklı bir inilti koyverdi, Scaeva'nın ayaklarının dibindeki yılan acıyla kıvrılıp büküldü. Mia sırtüstü yere düşmüştü, Scaeva teslisi aralarındaki birkaç adım ve binlerce kilometrelik mesafeye doğru kaldırırken tırnaklarıyla oymalı zemini pençeliyordu. Işık, akkora dönmüş paslı bıçaklar gibi gözlerinin gerisindeki serin karanlığa saplanıyordu. Mia'nın midesi bulanıyor, gözleri yanıyordu, ağzı safrayla dolmuştu ve kör edici, yakıcı ışık onu çaresiz bir acı topuna çeviriyordu.

"Seni görmek ne güzel, kızım," dedi Scaeva.

Nasıl?

Mia acıdan ziyade, kendisi gibi olanların yanındayken duyduğu o güçlü özlemi hissediyordu. Scaeva darkindi, bundan emindi. Ama o Teslis, Kara Ana aşkına, göz kamaştırıcı alevler saçan o üç küre...

"Na-nasıl?.." demeyi başardı.

"Nasıl mı dayanıyorum?"

Julius Scaeva'nın sesi titriyordu ve Mia gözyaşlarının arasından, adamın gözlerinin de yaşardığını görebiliyordu. Yine de Itreya Cumhuriyeti İmparatoru, o korkunç güneşleri aralarında tutmaya devam ediyordu. Eli titriyordu. Yoldaşı ayaklarının dibinde acıdan düğüm düğüm olmuştu. Scaeva'nın parmaklarının arasından cılız dumanlar süzülüyordu.

Yine de elini indirmiyordu.

"Bir tahtı ele geçirmeyi başardığım gibi..." Scaeva Teslis'i bir o yana bir bu yana çevirirken boynundaki damarlar yay gibi gerilmişti ve sıktığı dişlerinin arasından tıslıyordu. "İrade meselesi, sevgili kızım. Gerçek gücü ele geçirmek için askerlere... senatörlere, kutsallığın hizmetkârlarına ihtiyacın yok. İhtiyacın olan tek şey, başkalarının yapamadığını yapacak irade."

Mia'nın mide bulantısı boğazına dayanmıştı. Her Şeyi Gören'in alevinin verdiği acı gözlerini kör etmişti. Yine de nefret dolu sesiyle cevap vermeyi başardı.

"Ben... senin kızın değilim."

Scaeva başını yana eğip acır gibi ona baktı.

"Ah, Mia."

Mia'nın karşısında diz çöküp Teslis'i daha da yaklaştırdı. Mia sakat bir yengeç gibi poposunun ve dirseklerinin üstünde sürünerek geriye kaçtı. Sırtını duvara yaslarken nefes nefese olduğunu fark etti. Yaralı yanaklarından kontrol edemediği gözyaşları akıyordu ve o üç kutsal çemberin ışığından korunmak için elini kaldırmıştı. Scaeva'nın kol kaslarının düğüm düğüm olduğunu, titreyen bileğinden cilalı mezarkemiği zemine ter damladığını görebiliyordu.

Ama adam yine de direniyordu.

"Bu... bunu kaldırayım mı?" diye sordu Scaeva. "Sence... iki medeni insan gibi konuşmayı başarabilir miyiz? En azından... kısa bir süre?"

Mia'nın kafatasının içinde ateş yanıyordu. Nefreti asit misali damarlarını eritiyordu. Ancak acıdan harap ve altüst haliyle başını yavaşça salladı.

Scaeva derhal ayağa kalkıp Teslis'i cüppesinin içine koyup ortadan kaldırdı. Sevinçten sersemleyen Mia, ağzından çıkan hıçkırıklara engel olamadı. O soluklanırken Scaeva da zeminde gıcırdayan deri sandaletleriyle dev haritanın üstünde uzaklaştı. Titreyen elleriyle parlak, kristal bir sürahiden bir bardak su doldurdu.

"Sana bir şey ikram edebilir miyim?" derken sesi yine yumuşak bir şekerleme kadar pürüzsüz ve tatlıydı. "En sevdiğin zehir, altınşarabı, değil mi?"

Nabzı yavaşlarken Mia hiçbir şey söylemeden adama baktı. Kana susamış bir atmaca gibi bakıyordu. Mercurio ona hep avını izlemeyi öğütlemişti. Son sekiz yıldır hemen hemen her yokgece rüyasında Julius Scaeva'yı gördüğü halde, on yaşından beri onu ilk kez bu kadar yakından görüyordu.

İmparator'un yakışıklı olduğunu itiraf etmeliydi. Hem de insanın içini acıtacak kadar. Siyah bukleleri şakaklarından başlayarak ağarmıştı. Omuzları genişti ve bronz teni giysisinin kar beyazıyla tezat oluşturuyordu. Güçlü bir konumda geçirdiği onlarca yılda kazandığı bilgelik, siyah gözlerinde parlıyordu.

Mercurio ona bir insanı göz açıp kapayana kadar tartmayı öğretmişti ve Mia hep iyi bir öğrenci olmuştu. Ama Itreya Senatosu'nu istediği gibi yönlendiren, yüzyıllar önce krallarını öldüren bir cumhuriyette kendine bir krallık inşa eden bu adama bakarken hiçbir şey anlayamıyordu. Adamın görünmeyen her şeyi sır gibiydi. O bir katildi. Soğukkanlı bir pislikti. Ama her şeyden öte... tam bir muammaydı.

Teslis ortadan kalkınca Tutulma da Mia'nın gölgesinden çıkmıştı ve maruz kaldığı aşağılanmanın etkisiyle dalgalanıyordu. Scaeva'nın yoldaşı da özgürlüğünü ilan ederek zemin boyunca kaymış, açlığı andıran bir bakışla kurt olmayan kurdu izliyordu. Mia, İmparator'un gölgesinin duvarda kıpırdandığını, giysisinin dalgalandığını, kuzu kadar narin ellerinin ona uzandığını gördü.

"Pekâlâ," dedi Scaeva, kristal bardağından bir yudum içip ona dönerken. "Sonunda kavuştuk. Çok heyecanlı, değil mi?"

"Biraz sonra olacaklar kadar değil," dedi göğsü hızla inip kalkan Mia.

"Seni görmek ne *güzel*, Mia. Harika bir genç hanım olmuşsun."

"Siktir gir, amcık herif."

Scaeva hafifçe gülümsedi. "Sıradışı bir genç kadın daha doğru olur."

Kristal bir bardağa birinci kalite altınşarabı doldurdu. Yumuşak adımlarla Mia'nın yanına gidip bardağı güvenli bir mesafede yere bıraktıktan sonra çalışma odasının diğer köşesine çekildi. Mia orada iki yanında iki divan olan, yere yakın, kare bir masa gördü. Masanın üstüne bir satranç tahtası işlenmişti ve oyun yarım kalmıştı. Mia daha ilk bakışta beyazların yenmek üzere olduğunu anladı.

"Oynar mısın?" diye sordu Scaeva tek kaşını kaldırarak. "Rakibim sevgili dostumuz Kardinal Duomo'ydu. Hamlelerimizi ulaklar aracılığıyla birbirimize gönderiyorduk, ne de olsa yüz yüze görüşecek kadar güvenmiyordu bana." İmparator altın yüzüklerin ışıldadığı parmaklarıyla tahtayı işaret etti. "Bu kez kazanmaya yakındı. Zavallı Francesco, satrançta her zaman gerçek oyunlardan daha başarılıydı."

Scaeva'nın kıkırtısı Mia'nın göğsündeki öfkenin yeniden alevlenmesine neden oldu. Bıçağı ya da fırlatacak bir şeyi yoktu ama mezarkemiği kılıcını sımsıkı tutuyordu. Aklından, kılıcı Scaeva'nın göğsüne saplamanın türlü yolu geçti. Scaeva ise rahat bir tavırla satranç tahtasının yanına oturup kadehini divanın kadife kolçağına bıraktı. Elini cüppesinin içine sokup tanıdık bir hançer çıkardı; kabzasında kuzgun kabartması olan mezarkemiği hançer. Mia'nın daha birkaç

saat önce dublörünü öldürdüğü hançer. Scaeva hançeri masanın üstüne koyarken hâlâ kanlıydı, kehribar gözleri parlıyordu.

"Senin için ne yapabilirim, Mia?"

"Benim için ölebilirsin."

"Hâlâ mı ölmemi istiyorsun?" İmparator siyah kaşını kaldırdı. "Her Şeyi Gören aşkına, neden?"

"Şaka mı yapıyorsun?" diye homurdandı Mia. "Babamı öldürdün!"

Scaeva acıyan gözlerle ona baktı. "Hayatım, Darius Corvere..."

"Beni o büyüttü!" diye çıkıştı Mia. "Öz kızı olmayabilirim ama yine de beni sevdi. Ve sen onu öldürdün!"

"Elbette öldürdüm," dedi Scaeva kaşlarını çatarak. "Cumhuriyet'i yıkmaya çalıştı."

"İkiyüzlü bok çukuru, az önce forumda ne boklar yedin öyle?"

"Cumhuriyet'i kurtardım."

Scaeva, büyük bir keyifle Mia'nın gözlerine baktı.

"Mia, Darius Corvere'nin isyanı başarılı olsaydı sevgili generali Antonius, Itreya Kralı olacaktı. Senato harabeye, anayasa küle dönecekti. Böyle bir şeye kalkıştığı için onu suçlamıyorum. Darius elinden geleni yaptı. Aramızdaki fark, *onun* elinden gelenin, kazanmasına yetmemesiydi."

Mia tırnaklarını avuçlarına batırarak ayağa kalktı. Duvara yansıyan gölgesi, pençe gibi büktüğü elleriyle kıvrılıp bükülerek Scaeva'nınkine uzanmaya çalışıyordu.

"Bu *oyun* değil, pislik."

"Elbette oyun," dedi Scaeva, kaşlarını çatıp satranç tahtasına bakarken. "Ayrıca kurallar da çok basit. Ya tacı kazanır ya kelleni kaybedersin. Darius başarısızlığın bedelini çok iyi anladığı halde oynamayı seçti. Bu yüzden bir daha seni ne kadar *sevdiğini* söylemeden önce, sevgilisinin tahtı uğruna senin hayatını tehlikeye attığını unutma."

"O iyi bir adamdı," dedi Mia. "Doğru olduğuna inandığı şeyi yaptı."

"Benim gibi. Aslına bakarsan çoğu insan gibi. Ama Darius, Antonius'un tahtını kendi başkentinin üstüne bir ordu salarak almaya çalışırken ben aynı tahtı basit sözlerle aldım." Hafifçe omuz silkti. "... Şey, belki arada üç beş cinayet de işlenmiştir. Ama o binlerce insanı katletmeye hazırlanırken ve ben sadece bir avuç can almışken beni zorba, Darius Corvere'yi ise iyilik timsali ilan edemezsin. Seni daha akıllı yetiştirdim."

Mia'nın nefesi göğsünde titriyordu.

"Sen beni yetiştirmedin! Kahrolası bir kanalda boğulmamı emrettin!"

"Ama bak, neye dönüştün." Scaeva sözcükleri bir büyü gibi, ona bir tür hayretle bakarak söylemişti. "Son karşılaşmamızda sümüklü bir ilik velediydin. Hizmetkârların, cici elbiselerin vardı ve istediğin her şey gümüş tepsilerde önüne geliyordu. Ben olmasam hayatının nasıl olacağını hiç düşündün mü?"

Scaeva siyah şahı alıp tahtanın üstünde ilerleterek beyaz şahı devirdi.

"Düşünsene, Mia," dedi. "Antonius'un tahtı ele geçirdiğini düşün. Darius sağ kolu olacaktı. Bin masumum kanıyla sulanan hayalleri rüzgârda küle dönmek yerine serpilip gerçeğe dönecekti."

Scaeva siyah piyonlardan birini avcuna aldı.

"Peki, sana ne olacaktı?"

İmparator hemen cevap istemiyordu. Maestronun kreşendodan önce yaptığı gibi.

"Siyasi ittifak hatırına ilikdoğumlu bir ahmakla evlenecektin," dedi sonunda. "Enikler yavrulayacak, ocaktaki ateşi harlamaya çalışırken göğsündeki ateş yavaş yavaş sönecekti. İpek elbiseli bir inekten başka bir şey olmayacaktın." Piyonu parmaklarının arasında tutarak bir o yana bir bu yana çevirdi. "Sayemde çelik gibi sağlam oldun. Güneşlerışığını altı parçaya bölecek kadar keskin bir kılıç. Buna rağmen benden nefret edebiliyorsun."

Scaeva kızın gözlerinin içine bakarak usulca kıkırdadı.

"Şu halin. Dönüştüğün her şey. Hepsi *benim* sayemde. İçinde benim tohumum var. Seni şekillendiren benim ellerim. Damarlarında akan buz gibi soğuk o kapkara kan benim kanım."

Divanda arkasına yaslanıp siyah gözlerini Mia'nınkilerden ayırmadan devam etti.

"Her açıdan *benim* kızımsın."

Julius Scaeva, altın yüzüklerle parlayan elini uzattı. Duvardaki gölgesi de aynısını yaptı.

"Bana katıl."

Mia'nın kahkahası onu boğmak ister gibi boğazına takıldı.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Öyle diyenler çıkabilir," dedi Scaeva. "Ama beni öldürmek için mantıklı bir sebebin kaldı mı ki? Baban olduğunu iddia eden adamı öldürdüm. Ama o bir yalancıydı, Mia. Zorbalığa gidiyordu. Başarısızlıkla sonuçlanan hırsı uğruna hanesini tehlikeye atmaya hazırdı. Anneni öldürdüm, evet. O da düzenbazın tekiydi. Yatağımı paylaşmak ve daha teri kurumadan boğazımı kesmek isteyen bir kadındı. Alinne Corvere, Darius'un dalaveresini desteklerken, hayır, *teşvik*

ederken aldığı riskleri çok iyi biliyordu. Kendi canı. Oğlunun canı. Ve tabii seninki. Hepsini bir taca değişmeye hazırdı."

Gölgeengerek havayı yalayarak zeminden Mia'ya doğru süzüldü. Scaeva, Mia'nın gözlerinin içine bakarak mezarkemiği hançeri masanın üstünde çevirdi.

"Sana hiç yalan söylemedim, kızım," dedi. "En başından beri, bir kez bile. Boğulmanı emrettiğimde benim için hiçbir değerin yoktu. Jonnen sahiplenebileceğim kadar küçüktü. Sen büyüktün. Oysa şimdi kızım olduğunu ispatladın. Benimle aynı iradeye sahipsin: Sadece hayatta kalmak değil, başarmak ve kazanmak istiyorsun. Adını bu dünyaya kanlı tırnaklarınla kazımak istiyorsun. Darius kralyaratan olmak mı istiyordu? Sen gerçek bir kralyaratan olabilirsin. Sağ elimdeki hançer. Arzu ettiğin her şey senin olur. Zenginlik. Güç. Haz. Kızıl Kilise'deki o servet avcısı fahişeleri başımdan savıp seni yanıma alırım. Kızımı. *Kendi kanımı.* Gece kadar karanlık, güzel ve ölümcül. Birlikte bin yıl sürecek bir hanedan yaratırız."

Duvardaki gölgesi Mia'nınkine uzandı.

"Sen ve kardeşin bu dünyadaki vârislerimsiniz," dedi. "Ben gittiğimde her şey sizin olur. Adımız ebedi olacak. Ölümsüz. Yani evet. Benim yanımda yer almanı istiyorum."

Scaeva'nın gerçekle ağırlaşan sözleri Mia'nın zihnindeki boşluklarda çınladı. Gölgesi çarpık bir portre gibi duvarda asılı kalmıştı. Ancak Mia kıpırtısız durduğu halde yavaşça...

usul usul,

karanlık elini onunkine uzattı.

Mia hayatı boyunca anne ve babasının kusursuz olduğunu düşünmüştü. Tanrı gibi. Liis çeliğinden nadide bir kılıç gibi keskin, akıllı ve güzel annesi. Cesur, soylu ve güneşler kadar parlak babası. Kuzgun Yuvası'nın altındaki hücrelerde kim oldukları konusunda daha fazla şey öğrendiğinde bile akıl gözündeki yansımaları zerre solmamıştı. Kusurlu olabileceklerini itiraf etmek büyük acı veriyordu. Bencilliklerini. Açgözlülükle, şehvetle ve kibirle hareket edeceklerini ve bu uğurda her şeyi riske atmaya hazır olduklarını düşünmek... Bu yüzden onları lekelememişti. Pırıl pırıl tutmuştu. Ebediyen kafasının içindeki bir kutuya kilitlemişti.

Bir çocuğun gözünde baba, Tanrı'nın diğer adıydı.

Anne ise ayağının altındaki toprağın ta kendisi.

Oysa şimdi forumdaki o döngüyü hatırlıyordu. Darius Corvere'nin asıldığı döngüyü. On yaşında bir kız, annesiyle birlikte kalabalığın üstünde durmuş, o korkunç darağacına, soğuk kış rüzgârıyla sallanan ilmiklere bakıyordu. Yüzüne düşen yağmuru, Alinne'in göğsüne bastırdığı kolunu ve Kralyaratan'ın boynuna

ilmiği geçirirdiklerinde Mia başını çevirmesin diye boynunda duran elini hâlâ hissedebiliyordu. Alinne Corvere'nin fısıldadığı sözler, fısıldadıkları döngüdeki kadar canlıydı.

"Sakın sinme. Sakın korkma. Ve asla, asla unutma."

Alinne ne yaptığını biliyor olmalıydı. Kızına ektiği nefret tohumlarının farkındaydı. O tohumlardan büyüyecek kinin de. Akacak kanın da. Ve hepsi, onu ne kadar severse sevsin, aslında babası olmayan bir adamın ölümü içindi. Mia, Scaeva'nın onu kendisinin yarattığı iddiasına öfkelenmeliyse –ki ah, Tanrıça, hem de nasıl *öfkeliydi*– o rüzgârlı platformda yanında duran kadına nasıl daha az öfkelenebilirdi? Mia'yı izlemeye zorlamıştı. Onu biçimlendiren, yöneten, mahveden sözleri fısıldamıştı.

Böyle bir kadını yine de sevebilir miydi?

Sevemezse onu öldüren adamdan yine de nefret edebilir miydi?

Neden Julius Scaeva'dan nefret *ediyordu*? Bütün hayatını üstüne inşa ettiği şey koca bir yalanken? Scaeva, bu işten galip çıkması dışında, Alinne ve Darius Corvere'den çok mu farklıydı? O bir katildi, pişmanlık nedir bilmeyen soğuk bir katil, orası kesindi. İstediğini elde etmek için elini onlarca, belki de yüzlerce insanın kanına bulamış bir katil.

Ama aynısı bu oyunu oynayan herkes için geçerli değil miydi?

Benim için bile?

Scaeva'nın yılanı ona sokulurken Tutulma'nın tüyleri dalgalandı. Gölgekurdun uluması Mia'yı içindeki karanlıktan çekip çalışma odasının yakıcı ışığına, Scaeva'nın avcunda tuttuğu siyah piyona döndürdü.

"... GERİ DUR..." diye uyardı Tutulma.

"... Korkacak bir şey yok, yavru kuçu..." diye tısladı yılan.

"... GERİ DUR..."

Tutulma patisini gölgeengereğe sallayıp ince, siyah bir pus tabakasının yere saçılıp yok olmasını izlerken Mia'nın gözleri büyüdü. Yılan soğuk bir öfkeyle tıslayarak başını kaldırdı.

"... Bu hakaretten pişman olacaksın, kuçu kuçu..."

"... SENDEN KORKMUYORUM, ELMAKURDU..."

Gölgeengerek ağzını açıp bir kez daha tısladı.

"Fısıltı," dedi Scaeva. "Yeter."

Yılan bir kez daha tısladı ama olduğu yerde kaldı.

"Mia'nın zarar vermek gibi bir niyeti yok," dedi Scaeva kızına bakarak. "Nerede durduğunu bilecek kadar akıllı. Hem başımıza nahoş bir şey gelirse biricik Yaşlı

Mercurio'sunun sevgili Karanlık Tanrıçası'yla buluşmaya gönderilmeden önce akla gelebilecek en gaddar işkencelere maruz kalacağını düşünebilecek kadar akıllı."

Mercurio'ya yöneltilen tehdit Mia'nın içini bulandırsa da yüzünü taş gibi hareketsiz tutmaya gayret etti. Yılan, darkin muhatabına bakmak için dönerken yalnızca kendisinin duyduyğu bir ezgiyle dalgalandı.

"... Korkuyor, Julius..."

Scaeva, gözlerine yansımayan bir tebessümle Mia'ya baktı.

"Demek Itreya'nın en şanlı katili de sevmeyi biliyormuş. Ne kadar dokunaklı."

Bu sözler Mia'nın tüylerini diken diken etti. Havada yumuşak bir dalgalanma hissedince duvardaki gölgelerine baktı. Scaeva'nın biraz önce onunkini tutmak ister gibi uzanan eli, şimdi pençe gibi kıvrılmış parmaklarıyla Mia'nın gölgesinin boynuna uzanıyordu.

"Kardeşin nerede, Mia?"

"Güvende," dedi Mia.

Scaeva ağır ağır ayağa kalktı. Eli boynundaki Teslis'e doğru hareketlendi.

"Onu bana getireceksin."

"Senden emir almıyorum."

"Ya onu bana getirirsin ya da akıl hocan ölür."

Mia'nın sesi tehditkâr bir tınıyla yumuşadı. "Mercurio'nun kılına zarar gelirse, Tanrıça şahidim olsun, oğlunu bir daha *asla* göremezsin."

Mia o anda adamın gözlerinin öfkeyle kaynadığını gördü. Korkudan doğan bir öfke. Bütün kontrolüne ve övündüğü güçlü iradesine rağmen korkusunu ondan saklayamamıştı. Mia adamın korkusunu, tepedeki güneşleri hissettiği kadar net hissetmişti.

Zihni hızla çalışıyor, Scaeva'nın dış görünüşündeki ince çatlakları, maskesinin gerisine dair verdiği minik ipuçlarını işliyordu. Bin yıl ayakta kalacak bir hanedan kurmaktan bahsetmişti. Sadece oğluyla bunu yapması kolay olmazdı. Yine de artık imparatordu. Kısır karısını bir kenara atıp istediği kadına sahip olabilirdi. Kara Ana aşkına, isterse bir düzine eş alabilirdi. Yüzlerce oğul peydahlayabilirdi.

O zaman neden korkuyor?

Mia saçını arkaya atıp bir kez daha duvardaki gölgelere baktı. Scaeva'nın gölgesi hareketlenmişti; hareketleri şiddetli ve aniydi. Mia'nın gölgesi de aynı şekilde karşılık veriyor, sırtından biçimsiz, karanlık şekiller uzuyordu.

"Jonnen konusunda haddinden fazla endişeli görünüyorsun, baba," dedi. "Bunun sadece duygusallıkla ilgili olduğuna inanasım gelmiyor nedense. Mesele çocuğu olmayan sevgili karın Liviana olabilir mi?"

Siyah gözlerini Scaeva'nın belden aşağısına indirdi.

"Yoksa yaşlandıkça yumuşamaya mı başladın?"

Scaeva elini cüppesinin altına uzatıp ona yaklaştı. Aynı anda gölgeleri duman gibi kıvrılıp bükülerek birbirine karıştı. Şimdi iki kat daha koyuydular. Scaeva'nın yılanı sokmaya hazırlanır gibi başını kaldırınca Tutulma dişlerini göstererek hırladı. Mia bir esintiye kapılmış gibi saçının ve giysilerinin uçuştuğunu fark etti. Sanki dünya ayaklarının altından kayıyordu.

"Ne kadar tehlikeli bir oyun oynadığını bilemezsin," dedi Scaeva. "Beni kendine düşman etme, Mia. Hele de ben sana barış teklif ederken. Beni karşısına alan herkes şimdi toprakta çürüyor. *Hepsi.* Bana kardeşini getir ve yanımda yerini al."

"Korkuyorsun," dedi Mia.

"Korkunun da faydaları var," dedi Scaeva. "Korku, karanlığın seni yutmasını önler. Korku, kazanamayacağın bir oyuna girmeni engeller."

Mia, Scaeva'nın attığı piyonu havada yakaladı.

"Bu yola girersen ölürsün sevgili kızım."

Mia ona dokunamayacağını biliyordu. Ona yaklaşamazdı bile. Boynunda o Teslis'i taşıdığı sürece imkânsızdı. Mercurio'nun hayatı ortadayken. Mia uzakta gümbürdeyen ayak seslerini ve bağırışları duydu. Birileri arkasında bıraktığı cesetleri bulmuş olmalıydı.

Çene çalacak zamanım yok.

Bu yüzden geri geri uzaklaşmaya başladı.

Bir adım. Sonra bir adım daha. Neredeyse sekiz yıl boyunca peşinde olduğu gırtlaktan her an biraz daha uzaklaştı. Gölgeleri duvarda hâlâ birbirine dolanmış haldeydi, simsiyah bir öfke düğümü halinde boğuşuyor, birbirlerini boğazlıyorlardı. Mia biraz çabayla kendi gölgesini geri çekerken Scaeva'nınki onu bırakmamakta ısrar ediyordu.

"Oğlumu bana getir, Mia," dedi yumuşak ve ölümcül bir sesle.

Mia gölgesini çekip kurtarırken etrafındaki karanlık titredi.

"Düşüneceğim," dedi. "Baba."

Karanlıkta bir dalgalanma.

Koşan ayakların fısıltılı şarkısı.

Ve Mia gitmişti.

Scaeva bir süre daha taş gibi sessizce orada durmaya devam etti. Gölgeyılan artık onun hükmettiği Cumhuriyet'in geniş haritasının üstünde kıvrılarak yaklaştı ve siyah bir kurdele gibi ayak bileklerine dolandı.

"*... Sence dinleyecek mi?..*" diye sordu Fısıltı.

İmparator dışarıda yanan ışığa baktı.

"Bence benden çok annesinin kızı," dedi.

Yılan iç geçirdi. "... *Yazık*..."

Scaeva satranç tahtasına gitti. Piyonların parçalı sıralarla dizildiği donmuş savaş alanının tepesine dikilip siyah gözleriyle aşağı baktı. Oturup piyonları eliyle kenara itti. Elini boğazına götürdü, deri bir kayışı çekip kopardı. Ucunda ağzı siyah mumla kapatılmış, üstüne Eski Aşkah dilinde semboller kazınmış küçük gümüş bir şişe asılıydı.

Scaeva mührü kırdı, içindeki kıvamlı ve yakut kırmızısı sıvıyı satranç tahtasına boşalttı.

Parmağını fırça gibi kullanarak kana yazmaya başladı.

8. BÖLÜM

HİNOĞLUHİN

"Don Fiorlini'nin çok satan *Itreya Diksiyonu, Eksiksiz Kılavuz* adlı eserinde, "hinoğluhin" kelimesinin altında bir çizim olsaydı, muhtemelen Cloud Corleone'ye çok benzerdi.* Ama Cloud "girişimci" terimini yeğlerdi.

Liisli, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü: Şık kesimli (yakasındaki bağcıklar belki biraz fazla açıktı) gömleğin üstüne deri bir ceket ve dikkat çekecek kadar dar olarak tarif edilebilecek bir pantolon giymişti. Üç köşeli tüylü şapkasının altından zümrüt yeşili gözleri görünüyordu ve kürek kıracak kadar sert çenesinde üç döngülük bir sakal vardı. Testisler rıhtımında, liman şefinin ofisinde ayakta duruyor, bir rahibeyle pazarlık ediyordu.

Gerçekten tuhaf bir döngü olmuştu. Her şey sekiz saat önce Cloud'un *Venatus Magni*'nin sonucuna ancak sarhoş kafayla oynanacak yükte bir bahis yatırmasıyla başlamıştı. Şimdi geriye baktığında, kısıtlı mal varlığı açısından pek akıllıca sayılamayacak bir yatırım olduğunu kendisi de görebiliyordu.

---

* Ama çizim yoktu. *Eksiksiz Kulavuz*'un resimli ikinci baskısıyla ilgili bütün planlar, Fiorlini'nin karısının ilk baskının kârı, Liisli genç uşakları Lorenzo ve köpekleri Çaykeki'ni yanına alarak kayıplara karışmasıyla suya düştü.

Ah, bir galip seçmişti, evet. Bahsi alan memur bile aletiyle düşündüğünü söylemişti ama Kuzgun olarak bilinen gladitaii'nin eski birlik arkadaşlarını dilimlediğini izleyen Cloud, kıza ve bacaklarına hayran olmaktan alamamıştı kendini. Kızın maharetlerine çok güvendiği için, önceki beş döngünün kanlı müsabakalarında Kuzgun'un zaferinden kazandığı bütün parayı, üstüne gerçekten bu işe ayıramayacağı bir miktar daha koyarak bu bahse yatırmıştı.

Final müsabakasında Kuzgun zafere giderken Cloud da kalabalıkla tezahürat ederek onu ayakta izlemişti. Kız, Yenilmez'e son darbeyi indirdiğinde Cloud olduğu yerde mutluluk dansı yapmış, çevresindeki alımlı hatunlardan en yakınındakini yakaladığı gibi dudaklarına yapışmıştı (ve hevesli bir karşılık almıştı). Ancak bu sevinç gösterisi, hatunun sevgilisi, hatunun sevgilisinin bir düzine arkadaşı, Cloud'un mürettebatının yarısı ve kan dökülmesini izleyerek geçirdikleri uzun döngünün sonunda canları sıkı bir yumruklaşma çeken yüz kadar bahisçinin tekme tokat birbirine girmesiyle son bulmuştu. Doğrusu kelimenin tam anlamıyla muhteşemdi.

Ancak bunu beklenmedik olayların ilki izlemişti.

Cloud olanları ağır çekimde izlemişti. Kuzgun'un galip kaidesinin üstünde gizli kılıcını çekmesi. Kardinal'in gırtlağını kesmesi. Konsül'ü göğsünden bıçaklaması (ya da en azından Cloud ve kalabalığın yarısı öyle sanmıştı). Bir Liis düğünündeki ucuz şarap gibi akan kan. Ve kalabalığın geri kalanı, o yağ tulumu Duomo'nun kendi bok ve kan gölünün üstüne devrilmesini panik ve feryatlarla izlerken, Cloud Corleone kendini avazı çıktığı kadar tezahürat yaparken bulmuştu.

Beklenmedik olayların ikincisi gecikmedi.

Cloud'un bahisten kazandığı parayı almak için kalabalığı yararak kâtibin çukuruna ulaşabilmesi neredeyse bir saatini almıştı. Oraya vardığında Kardinal'in korkunç sonunu izlemenin sarhoşluğu içindeydi. Orada bir grup Itreya lejyoneri alçak herife, az önce bir köle lanet olası Cumhuriyet'in en parlak piçlerinin işini bitirdiği için bütün bahislerin geçersiz olduğunu bildirdi. Anlarsınız ya, bir insanın Konsül ve Yüce Kardinal'i öldürmesinden kâr etmek olacak iş değildi.

Cloud, sevgili Kardinal'in aslında nasıl bir piç kurusu olduğunu askerlere anlatmak için yanıp tutuşuyordu ama gözlerinin içine bakınca ve etrafında tomurcuklanarak şehre yayılmaya başlayan kargaşayı fark edince gürültü çıkarmanın daha fazla gürültüye sebep olacağını anlamıştı. Böylece kaptan ve mürettebatı kâtibin bok yemiş sırıtışına hareket çektikten sonra, fena halde boş cepleriyle limanın yolunu tuttular.

Yol üstündeki yumruk yumruğa dövüşmeler, itiş kakışlar ve Scaeva'nın forumda katilin elinden mucize eseri kurtulduğunu (Cloud kızın herifin işini bi-

tirdiğine yemin edebilirdi) ilan etmesiyle, *Kanlı Bakire*'ye ulaşmaları üç saatlerini aldı. Şimdiyse Tanrımezarı liman şefi Attilus Persius'un* ofisinde, Cloud'un olaylı döngüsünün son tuhaflığı biraz önce bahsettiğimiz Tsana Rahibesi'nin kılığında çıkageldi.

Cloud, *Kanlı Bakire*'nin evrak işlerine son rötuşları yapıp Attilius'a dostça yüklenirken (zavallı herifin karısı yakın zamanda *altıncı* kızlarını dünyaya getirmişti) rahibe ofise dalmış, Cloud'u bir kenara itip tezgâhın üstüne madeni parayla dolu ağır bir kese koymuştu.

"Aşkah'a geçmem gerek. Mümkünse en hızlı şekilde."

On sekiz yaşından büyük olamazdı ama birkaç yaş daha sert görünüyordu. Kolalı kumaştan rahibe başörtüsü ve yeri süpüren kabarık elbisesi bembeyazdı. Mavi gözlerini liman şefine dikmişti, dişlerini sıkmaktan dudakları incecik bir çizgiye dönmüştü. Vaanlı olmalıydı; uzun boylu ve inceydi ve örtüsünün kenarından eskiden sarı olduğunu düşündüren kınalı saçı görünüyordu. Cloud elinde olmadan, kızın saçıyla kasık tüylerinin aynı renk olup olmadığını merak etmişti.

Rahibenin arkasında, kapıda dikilen herifse siyahlara bürünmüştü. Boynunda Aa'nın teslisi vardı (gerçi kalite olarak biraz vasat olduğu Cloud'un gözünden kaçmamıştı) ve cüppesinin altında şüphe uyandıracak kadar kılıcı anımsatan birkaç sivri uçlu şey seçiliyordu.

Cloud belli belirsiz ürpermişti. Ofis aniden soğumuştu sanki.

Rahibe bir kaşını kaldırıp liman şefine bakmıştı.

"Mi Don?"

---

* Tanrımezarı Liman Şefliği şehrin en güçlü unvanlarından biridir. Yıllar önce bu rol şehrin administrarii'sine aitti ama Mezar'a denizden girip çıkanları kontrol etmenin getirdiği kâr, yerel braavi'nin yani Tanrımezarı'nın organize suç unsurlarını oluşturan hırsızlar, haraççılar ve haydutların dikkatinden kaçmadı.

Cinayetler girla gidiyordu ve liman şefleri nalları zifaf gecesi bir damadın pantolonunun inmesinden daha hızlı diker olmuşlardı. Görevi braavii'nin üstlenmesini öneren Julius Scaeva oldu. Bu ona hem şehrin tacirlerinin (tek istekleri mallarının zamanında ulaşmasıydı) hem braavi'nin (birkaç haftada bir bir liman şefi boğazlamaktan heba olmuşlardı) hem de administratii'nin (o aşamada artık bu işi üstlenecek kadar aptalını bulmakta zorlanmaya başlamışlardı) gözünde puan kazandıran dâhice bir politik hamle oldu.

Bravii'nin uzun tartışmalarındans onra yeni liman şefi atandı, cinayetler son buldu ve herkes yeniden el arabası yüküyle para kazanmaya devam etti. Bu herkese, yine dâhice bir hamleyle, liman şefinin ofisinin bütün kârının yüzde birini aşar olarak konsül makamına ödemesine karar veren Julius Scaeva da dahildi.

Bu taşaklı piç kurusuna hayran olmamak elde değil, değil mi?

Attilius bakakalmıştı; birkaç günlük sakallı yanakları titriyordu. "Affedin, Rahibe. İnsan her döngü manastırın dışında bir Alev Kardeşliği Rahibesi'ne rastlamıyor. Hele Testisler gibi kaba saba bir mahallede."*

"Aşkah," diye tekrarlamıştı rahibe bozuk paraları şıngırdatarak. "Mümkünse bu akşam."

"O tarafa gidiyoruz," dedi Cloud tezgâha yaslanarak. "Önce Fırtınagözü, sonra Beyaz Kale. Sonra da Kılıçlar Denizi'nden Aşkah'a geçeceğiz."

Rahibe dönüp dikkatle onu süzmüştü. "Geminiz hızlı mı?"

"O güzel gözlerinize bakarken kalbim ne kadar hızlı çarpıyorsa o kadar hızlı, Rahibe."

Rahibe bahsi geçen gözlerini devirip parmaklarını tezgâha vurdu. "Galiba etkileyici olmaya çalışıyorsun."

"Galiba çalışıyor ama beceremiyorum."

"Bizi oraya götürmek için ne kadar istiyorsun?"

"Sizi?" Cloud rahibenin iriyarı arkadaşına baktı. "Bâkire Alevi Rahibelerinin erkeklerle seyahat ettiğini bilmiyordum."

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi rahibe serinkanlılıkla, "ama Peder Tric yolculuğum sırasında başıma bir şey gelmesin diye yanımda. Aa onu korusun ve kutsasın, Kıymetli Yüce Kardinalimiz Duomo'nun ölümünün gösterdiği gibi, tehlikeli zamanlardayız."

"Ah, evet," dedi Cloud başını sallayarak. "Yüce Duomo'ya çok yazık oldu. İnsanın kalbi sızlıyor. Ama *Kanlı Bâkire*'de güvende olacaksınız, Rahibe. Bundan şüpheniz olmasın."

"Hayır," dedi rahibe, hayduta imalı imalı bakarak. "Şüphem yok."

Cehennem ve kan aşkına, burası ne kadar soğuk böyle...

"Geçiş için ne kadar istiyorsun, bayım?" demişti rahibe ikinci kez.

"Aşkah'a mı?" diye sordu Cloud. "Üç yüz keşiş yeter."

Arka planda liman şefi az kalsın altınşarabından boğuluyordu.

"Bu... biraz fazla sanki," dedi rahibe.

"Çaresiz görünüyorsunuz," diye yanıtladı Cloud sırıtarak.

Rahibe arkasındaki iriyarı adama baktı. Dudakları iyice gerilmişti.

---

* Alev Kardeşliği, Aa kilisesinin Ateş Leydisi Tsana'ya tapan bir yan koludur. Tamamen bekâret, tevazu, yoksulluk ve ağırbaşlılık yemini etmiş ve hayatlarını yüksek duvarlı tapınaklarda tefekkürle geçiren kadınlardan oluşurdu.

Ancak Leydi Tsana'nın kadınların hamisi olmasının yanı sıra savaşçıların da hamisi olduğunu ve bu kardeşliğin rahibelerinin aydınlanma, otlarla şifacılık ve ebelik sanatlarının yanında okçuluk ve kılıç kalkan sanatlarında da eğitildiklerini belirtmekte fayda var.

Anlayacağınız, bu rahibelere aşkınlık etmemelerinin tek nedeni bekâret yemini değil, nazik dostlarım.

"Şimdi iki yüz veririm. Aşkah'a gidince iki yüz daha."

Cloud Corleone, varlığı teyit edilmiş dört piç kurusu Kızlar ve daha bilmedikleri aşkına tebessümle üç köşeli şapkasını eğip rahibeye elini uzattı.

"Anlaştık."

Elini daha büyük bir el tuttu. Mürekkebe benzeyen lekelerle kaplı bir eldi ve rahibenin yanındaki iri cüsseli herife aitti. Tutuşu o kadar sertti ki Cloud kemiklerinin birbirine geçtiğini hissetti. Üstelik mezar kadar soğuktu.

"ANLAŞTIK," dedi iri cüsseli adam, okyanus derinliğinde tuhaf bir sesle.

Kaptan elini çekip kurtardı, parmaklarını açıp kapadı.

"Sana hangi adla hitap etmeliyim, Rahibe?"

"Ashlinn," dedi rahibe.

"Ya sana, Peder?" Cloud adama baktı. "Tric diye duydum?"

Yüz hatları kukuletasının gölgesine gizlenen adam başını sallamakla yetindi.

"Yükünüz var mı?" diye sordu Cloud. "Adamlarım..."

"İhtiyacımız olan her şey yanımızda, Kaptan, teşekkürler," dedi rahibe.

"Pekâlâ," dedi Cloud dolu keseyi kaparak. "O halde beni takip edin."

Çiftle birlikte Attilius'un ofisinden çıkıp havada bir hareketlilik hissedilirken kaldırımda ilerledi. Yirmi kadar geminin daha maviliğe yelken açmaya hazırlandığını görebiliyordu. Liman, mürettebatların sesiyle çınlıyordu. Scaeva'nın duyurusundan sonra şehre, yeni imparatorun kontrolü ele geçirmesinden son derece mutlu ama Kardinal'in öldürülmesinden bir o kadar mutsuz olan bir halkın ruh hali hâkimdi. Cloud şehirden bir süre ayrılacağına çok seviniyordu.

Her Şeyi Gören'in üç gözünün altındaki çamurlu sulardan geçerek Testisler rıhtımında salınan *Kanlı Bakire*'ye geldiler. Gemi, omurgası meşe ağacından, kaplaması sedir ağacından, üç direkli, gövdesi sıcak kızıla çalan kahverengi bir kalyondu. Gemi başı süsü, uzun kızıl saçları, nasıl baktığınıza bağlı olarak, mahremiyetini sağlayacak ya da en ilginç yerlerini örtecek şekilde biçimlendirilmiş güzel, çıplak bir kadındı. Geminin süslemeleri ve yelkenleri adını aldığı kan kırmızısıydı ve Cloud gemiyi alalı yedi seneden uzun süre olmasına rağmen, onu her görüşünde nefesi kesilirdi. Dürüst olmak gerekirse hayatı boyunca tanıdığı kadınların sayısını unutmuştu. Ama hiçbirini *Bakire*'sini sevdiği kadar sevmemişti.

"Selam, dostlar," dedi ahşap iskeleye tırmanırken.

"Bir rahibe bulmuşsun," dedi KocaJon neşeli bir sesle.

"Senden de hiçbir şey kaçmıyor," dedi Cloud ikinci kaptanına.

"Yenilik iyidir."

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Cloud.

KocaJon ufak tefek bir adamdı. Testisler Limanı'ndaki herkes bunu bilirdi. Cüce değildi, ona böyle hitap eden son aptalın kafatasını tuğlayla ezmiş, bunu anlamasını sağlamıştı. Bücür de değildi, hayır. Bunu denizcilerle dolu bir tavernada, bıçağını aptal bir piç kurusunun apışarasına gömmek suretiyle izah etmişti. Adamın testisini bıçağıyla tezgâha saplarken barın tamamına "küçük adam" denmesini yeğlediğini bildirmiş ve itirazı olan var mı diye sormuştu.

İtiraz olan yoktu. O günden beri de olmamıştı.

"Rahibe Ashlinn," dedi Cloud. "İkinci kaptanım KocaJon."

"Memnun oldum," dedi küçük adam gümüş dişlerini sergileyen bir tebessümle eğilerek. "Şey sırasında kostümün üstünde kalıyor mu, yoksa..."

"O kostümlü bir şekerkız değil. Gerçek bir rahibe."

"... Ah." KocaJon gök mavisi tuniğinin yakasını tuttu. "Anlıyorum."

"Onu kamarasına götürüyorum. Yola koyulalım."

"Hayhay, Kaptan!" KocaJon olduğu yerde döndü, ufak tefek cüssesine hiç uymayan bir sesle kükredi. "Pekâlâ, rezil leşçiler, kıpırdanın! Toliver, yumruğunu bok deliğinden çıkarıp kahrolası fıçıları yükle. Kael, sen de gözünü Andretti'nin aletinden ayırıp karga yuvasına tırman, yoksa zamanında babanınkinin ananın kulak deliğine girmiş olmasını dilersin..."

... vesaire, vesaire.

"Özür dilerim, Rahibe," dedi Cloud. "Ağzı lağım çukuru gibidir ama Eski Aşkah'ın bu yakasının en iyi ikinci kaptanıdır."

"Daha kötülerini duydum, Kaptan."

Cloud başını yana yatırdı. "Öyle mi?"

Rahibe sadece bakmakla yetindi. Arkasındaki et yumağı sırtını biraz daha dikleştirince Cloud daha fazla gevezelik etmeden onları merdivenden *Bakire*'nin karnına indirdi. İkiliyi daracık bir koridordan iskele tarafındaki kamaraya götürdü ve abartılı bir hareketle kapıyı açıp kenara çekildi.

"Korkarım sadece hamak var ama yer geniş. Yemeklerinizi ister benimle ister tek başınıza yiyebilirsiniz, nasıl dilerseniz. Simya ocağı. Sıcak su. Mahremiyetiniz güvende olacak ve beklemesem de herifçilerden rahatsız eden olursa ya bana ya KocaJon'a haber verin, biz icabına bakarız."

"Herifçiler?"

"Mürettebat," dedi adam gülümseyerek. "Affedin, Rahibe. Denizci dili işte. Ama *Kanlı Bakire* benim evimdir ve siz de misafirimsiniz."

"Teşekkürler, Kaptan," dedi rahibe hamaklardan birine yerleşirken.

Cloud Corleone kızı dikkatle süzdü. Biçimsiz cüppesi içine bir rahibe daha alacak kadar boldu ve ne yazık ki her şeyi hayal gücüne bırakacak şekilde tasar-

lanmıştı. Ama yüzü güzel, yanakları çilliydi ve gözleri bulutsuz gökyüzü rengiydi. Örtüsünü çekip nazik bir kıvrımla dökülen uzun, kızıl saçlarını omuzlarına düşürdü. Üç döngülük yorgun ve iyi bir öğüne ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ama yine de, kutsal bakire olsun ya da olmasın, yatağınızdan kovmak isteyeceğiniz bir kadın değildi.

Yine de kızda doğru olmayan bir şey vardı.

Rahibe kaşını kaldırıp, "Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Kaptan?" diye sordu.

Kaptan çenesini sıvazladı. "Hamakta rahat edemezsen kamaramda da bir yatağım var."

"Bakıyorum hâlâ çapkınlık peşindesin..."

"Şey..." Cloud çocuk gibi mahcup gülümsedi. Üniformalı kadınlara zaafım var da."

"Bahse girerim üniformasını çıkaranlara daha çok zaafın vardır."

Kaptan sırıttı. "Birazdan yola çıkarız. Önce kuzeye, Fırtınagözü'ne, sonra dönüp Beyaz Kale'ye serçe kadar hızlı gideriz. Rüzgâr nazik olursa hafta sonuna kadar oraya varırız."

"O halde dua edelim de nazik olsun."

"Dizlerimin üstüne inmemi istediğinde söylemen yeterli, Rahibe."

Köşede duran iri adam, cüppesinin şüpheli bir şekilde kılıçları hatırlatan sivriliklerini düzelterek hafifçe kıpırdanınca kaptan şimdilik yeterince bilgi aldığına karar verdi. Duvarlardaki boyayı baştan çıkarıp soyacak bir göz kırpışla üç köşeli şapkasını hafifçe eğdi.

"İyi yokgeceler, Rahibe."

Kamaranın kapısını kapayıp gitti.

Biraz sonra koridorda ilerlerken kendi kendine söyleniyordu.

"Rahibeymiş, kıçımın kenarı."

"Yavşak piçteki cürete bak," diye söylendi Ashlinn hayretle.

Müşfik Kedi kamaranın kapısının üstünde cisme büründü.

"... el arabasını nerede saklıyor acaba?.."

"*Rahibe* kılığındayım," dedi Ashlinn öfkeyle etrafa bakınarak. "*Kahrolası rahibe* kılığında olduğumun farkındadır, değil mi?"

Mia gölgepelerinini üstünden atıp diğer köşede ortaya çıktı. Ablasının tek koluyla sıkıca tuttuğu Jonnen'ın bilekleri bağlıydı, Mia ağzını da diğer eliyle kapatmıştı. Ablası elini çekince Vaanlı kıza dik dik baktı.

"Ağzın çok pismiş, kaltak."

"Sessiz ol," diye uyardı Mia. "Yoksa ağzını yine kapatırım."

Jonnen dudağını sarkıtsa da konuşmadı. Gözleriyle kamaranın karşı tarafına yürüyen ablasını takip etti. Mia kapıyı kilitledikten sonra Ashlinn'e döndü.

"Ona güvenmiyorum."

Tric odanın diğer ucunda kukuletasını indirdi. Konuşurken dudaklarının arasından beyaz dumanlar yükseliyordu. "BEN DE."

"Üç ettik," dedi Ash. "O komik pantolonunun kıçına 'korsan' yazdırsaymış olurmuş. Neyse ki bizi Aşkah'a götürdükten *sonra* ikinci iki yüzünü alacak."

"Mercurio'nun sağladığı fondan hâlâ bu kadar kaldığını bilmiyordum."

"Yok zaten..." dedi Ash. "Ama oraya vardığımızda köprüyü yakabiliriz. *Sirenin Şarkısı* limandan ayrıldı bile. Bu gemi istediğimiz istikamete gidiyor ve başka bir yerde geçiş için pazarlık edecek bir şeyimiz kalmadı. Bu yüzden ya şansımızı deneyeceğiz ya da sukemerini yaya geçip mucize olsun diye dua edeceğiz. Üstümdekileri bir manastırın çamaşır ipinden çaldığımızı düşününce tanrıların bize güzel bir cevap vereceğinden şüpheliyim."

Müşfik Kedi kapının üstünde tünediği yerde yarı saydam patisini yalamaya başladı.

"... şey ... ah... ne bileyim, yolculuk boyunca görünmez olursak bu girişim daha kolay olabilirmiş gibime geliyor..."

Mia yüzünü buruşturarak yoldaşına baktı. "Safışık zamanındayız, Müşfik Kedi. O lanetli güneşler gökteyken kendimi ve Jonnen'ı zor saklıyorum. Ama durumumuzun boktanlığı konusunda kendimi daha kötü hissetmemi sağladığın için teşekkürlerimi kabul et."

"... rica ederim..." diye mırladı kedi.

Mia, Cloud'un çıktığı kapıya baktı.

"Kaptanımız akıllı birine benziyor," dedi.

"MUHTEMELEN FAZLA AKILLI," dedi Tric.

"Tecrübeme dayanarak söylüyorum, öyle bir şey yok."

Mia inleyip yüzünü acıyla buruşturarak hamaklardan birine yerleşti. Bir süre düşünceli bir tavırla dudağını ısırdı. Kurşun gibi ağırlaşmış gözkapaklarıyla savaşı kaybetmek üzereydi.

"Ama Ash haklı," dedi. "Fazla seçeneğimiz yok. Ben de *Bakire*'yle şansımızı deneyelim diyorum. Jonnen ve ben gözden uzak kaldığımız ve sen birkaç hafta boyunca adamın flörtüne dayanabildiğin sürece bence burada güvendeyiz."

"... dona järnheim'ın adamın ilgisinin her anından nefret edeceğinden eminim..."

Ashlinn kapının üstündeki gölgekediyi görmezden gelerek endişeli gözlerle Mia'ya baktı. Kız geminin gövdesini okşayan suyun hareketleriyle usul usul sallanan hamağa iyice gömülmüş, başı yana düşmüştü. Yorgunluktan bayılmak üzereydi. Yukarıdan *Bakire*'nin mürettebatının sesi geliyordu; KocaJon'un gökkuşağı kadar renkli, ağza alınmayacak küfürleri, açılan yelkenlerin şarkısı ve havadaki tuz ve deniz kokusu.

Jonnen gölgesinde Tutulma'yla hâlâ köşedeydi.

"Canını yaktın mı, Kralyaratan?" diye sordu usulca.

Mia kardeşinin siyah gözlerine baktı. Julius Scaeva'nın gölgesi aralarında asılı duruyordu. Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi.

"Hayır."

"Eve dönmek istiyorum," dedi oğlan.

"Ben de bir kutu sigara ve içinde boğulabileceğim kadar büyük bir şişe altınşarabı istiyorum," dedi Mia iç geçirerek. "Her istediğimiz olmuyor."

"Benim oluyor," dedi oğlan yüzünü asarak.

"Bundan sonra olmayacak." Mia elini gözlerinin üstünden geçirip esnemesini bastırdı. "Gerçek dünyaya hoş geldin, kardeşim."

Jonnen ona dik dik bakmakla yetindi. Tutulma ayaklarının dibindeki karanlıktan çözülüp duvardaki siluetine karışınca gölgesi iyice koyuldu. İblis gölgesinde dolaşmasaydı Jonnen çoktan histeri krizine girmişti ama yaşadıklarını düşününce çocuk iyi iş çıkarıyordu.

Yine de Ashlinn, oğlanın ablasına bakışlarını hiç beğenmiyordu.

Öfkeli.

Aç.

"... ŞİMDİ NE OLACAK?.." diye homurdandı Tutulma.

"... hızlı bir tur pişpirik..." dedi.

"... KENDİNİ TUTAMIYORSUN, DEĞİL Mİ PİSİCİK?.."

"... asla, sevgili kurt eniği..."

Gölgekurt, olmayan gözlerini odanın geri kalanına çevirdi.

"... BU KABA SOKAK KEDİSİNİN VE ERGENLİK ÖNCESİ MİZAH ANLAYIŞININ PARÇALANMIŞ BİR TANRI'NIN BİR KIRIĞI OLDUĞUNA İNANMAM MI BEKLENİYOR GERÇEKTEN?.."

"İkiniz de kesin artık," diye çıkıştı Ashlinn.

"'Şimdi ne olacak?' kısmı basit," dedi Mia esnemesini bastırmaya çalışarak. "Mercurio Kilise'nin elinde. Onu alana kadar Scaeva ve ben bir açmazdayız." Omuz silkti. "Bu yüzden önce onu geri almalıyız."

"Mia, Mercurio Sükût Dağı'nda," dedi Ashlinn. "Kızıl Kilise'nin bu dünyadaki gücünün kalbinde. Bizzat Kilise üyeleri, Ana'nın Kılıçları ve kim bilir başka neler tarafından korunuyor."

"Öyle," dedi Mia başını sallayarak.

"Dahası, Mercurio'yu sana ulaşmak için kaçırdıklarını söylememe gerek yok," diye devam etti Ashlinn sesini yükselterek. "Mercurio'yu onu aramanı istedikleri için ellerinde tuttuklarını söylediler. Bundan daha bariz bir tuzak için Liis işi iç çamaşırlı, yüksek ücretli saray dansçılarını sıraya dizip 'bu kahrolası bariz bir tuzak' şarkısını söyletirlerdi."

Mia gülümsedi. "O şarkıyı çok severim."

Ashlinn öfkeyle, "Mia..." diye inledi.

"Mercurio bana evini açtı, Ashlinn," dedi Mia. Tebessümü gitmişti. "Her şeyim elimden alındığında. Bunu yapmak için güneşler altında tek bir nedeni yokken bana bir yuva verdi ve güvende olmamı sağladı." Ona bakarken gözleri parlıyordu. "O benim ailem. Bu dünyadaki herkesten çok. Neh diis lus'a, lus diis'a."

"Her şey kana bulanınca..."

"Kan her şeye bulaşır." Mia başıyla onayladı.

Ashlinn başını iki yana sallamakla yetindi.

"MIA..." dedi Tric.

"Sükût Dağı Aşkah'ta, Tric," dedi Mia sözünü keserek. "Her halükârda o tarafa gitmemiz gerekiyor. Bu yüzden kader muhabbetini biraz ağırdan almaya ne dersin?"

"YANİ KABUL ETTİN, ÖYLE Mİ?"

"Daha karar vermedim," dedi Mia inleyerek ayaklarını uzatırken. "Ama doğru istikamette yolculuk etmek, şimdilik yeterli."

"Kilise üyelerinin gittiğimizden haberi olacak," dedi Ash, Mia'nın kanlı çizmelerini çıkarmasına yardım etmek için ayağa kalkarken. "Sükût Dağı bir kale."

"Öyle," dedi Mia ayak parmaklarını oynatarak.

"O zaman Ana aşkına, nasıl içeri girip Mercurio'yu kurtaracaksın?" dedi Ash diğer çizmesini çekerken. "Sağ çıkmaktan bahsetmiyorum bile."

"Ön kapıdan," dedi Mia derin bir iç çekerek hamağa ve yorgunluğuna teslim olurken.

"Kahrolası ön kapıdan, öyle mi?" diye tısladı Ash. "Sükût Dağı'nın hem de? Oraya girmek için bir ordu gerek, Mia!"

Mia gözlerini kapadı.

"Benim bildiğim bir ordu var," diye mırıldandı. "Küçük ama olsun."

"Ana aşkına, sen ne saçmalıyorsun?" Ash öfkelenmişti.

Hamak, üstündeki bitkin kızla birlikte sallandı. Son birkaç döngünün keşmekeşi, dökülen kanlar, tezahürler ve kehanetler, çiğnenen ve yutulmayan sözler, sonunda hepsi üst üste binip Mia'yı yenmiş görünüyordu. Yüzündeki kaygı çizgileri yumuşarken yanağındaki yara izi dudağını hafifçe çarpıtarak gülümsüyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Göğsü dalgaların ritmiyle inip kalkmaya başladı.

"Mia?" dedi Ash.

Oysa kız uyumuştu bile.

Jonnen'ın kısık sesi sessizliği bozdu.

"... 'Ergenlik öncesi' ne demek?"

9. BÖLÜM

UYKU

Rüya görüyordu.

Veda kadar gri bir göğün altında bir çocuktu. Çıplak ayaklarıyla, insana cilalı taş, cam ya da buz hissi verecek kadar durgun bir suyun üstünde yürüyordu. Su, pürüzsüz ve sonsuz, göz alabildiğine uzuyordu. Sonsuzluk selinin üstündeki bir mercek gibi.

Annesi solunda yürüyordu. Bir elinde yamuk bir kefe vardı. Diğerinde Mia'nın eli. Siyah ipekli, dirseklerine kadar uzanan ve gizli bir ışıltıyla parlayan eldivenleri vardı. Ama Mia dikkatle bakınca aslında eldiven olmadıklarını

tıptıptıp

tıptıptıp

ayaklarının altındaki taş/cam/buz zemine, kesilmiş bir bilekten damlayan kan olduğunu gördü.

Annesinin elbisesi günah gibi, gece gibi, ölüm gibi simsiyahtı ve milyarlarca minik ışık noktacığıyla kaplıydı. Noktalar içeriden gelen, güneşe karşı çekilmiş bir perdenin arkasından görünen minik topluiğne başlarını andıran bir ışıkla parlıyordu. Annesinin gözleri de elbisesi kadar siyah, okyanuslardan daha derindi. Teni solgun ve yıldızlar kadar parlaktı.

Alinne Corvere'nin yüzünü taşıyordu. Ama Mia, insanın rüyalarda bildiği gibi, bir şekilde, bunun onun gerçek yüzü olmadığını biliyordu. Çünkü Gece'nin yüzü yoktu.

Ve sonsuz griliğin ötesinde onları bekliyordu.

Babası.

Bembeyaz giysisi Mia'nın gözlerini acıtacak kadar parlaktı. Mia yine de baktı. Babası kırmızı, sarı ve mavi üç gözünü onlara dikerek Mia ve annesinin yaklaşmasını bekledi. İtiraf etmeliydi ki yakışıklıydı; can acıtacak kadar. Siyah bukleleri şakaklarından ağarmaya başlamıştı. Omuzları genişti, bronz teni kar beyazı cüppesiyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

Yüzü Julius Scaeva'nın yüzüydü. Ama Mia o rüyada bir şekilde bunun onun gerçek yüzü olmadığını da biliyordu.

Yakınında dört genç kadın duruyordu. Biri alevden bir taç takmıştı, bir diğeri dalgalara bürünmüş, üçüncüsü sadece rüzgâr kuşanmıştı. Dördüncüsü sonbahar yapraklarına sarınmış, yerde uyuyordu. Uyanık olan üçlü Mia'ya saklamaya gerek görmedikleri bir kötülükle bakıyordu.

"Kocam," dedi annesi.

"Karım," dedi babası.

Altı kişi, hiç konuşmadan durdular. Bir kalbi olsaydı Mia göğsünün içinde gümbürdediğini duyabilirdi.

"Seni özledim," dedi annesi sonunda iç geçirerek.

Sessizlik kulakları sağır edecek kadar koyuydu.

"Bu o mu?" diye sordu babası.

"O olduğunu biliyorsun," diye yanıtladı annesi.

Mia o zaman konuşmak, erkek değil, kız olduğunu söylemek istedi. Ama yere bakınca ayaklarının altındaki taş/cam/buzda çok tuhaf bir yansıma gördü.

Kendini olduğu gibi gördü. Beyaz teni, ince omuzlarına dökülen siyah, uzun saçı ve yakıcı beyaz gözler. Ancak arkasında karanlıktan oyulmuş, annesinin elbisesi gibi simsiyah bir karaltı duruyordu.

Olmayan gözleriyle ona bakıyordu ve silueti ışıksız bir alev gibi titreşip kıpırdanıyordu. Omuzlarında ve tepesinde, yanan bir mum misali siyah alevler dalgalanıyordu. Alnına gümüş renkli bir çember çizilmişti. Ve o çember, Mia'nın babasının cüppesinin ışığını alıp ayna gibi parlak bir ışımayla Mia'nın gözlerine yansıtıyordu.

Mia o tek ve kusursuz çembere bakarken ay ışığının ne olduğunu anladı.

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim," dedi babası.

"Senden bunu asla istemeyeceğim," dedi annesi.

"Bir rakibe daha katlanmayacağım."

"Ben de tehditlere."

"Ben daha büyüğüm."

"Ama ben ilkim. O içi boş zaferin geceleri seni ısıtır."

Babası morluklar kadar karanlık bir tebessümle ona baktı.

"Beni geceleri neyin sıcak tuttuğunu bilmek ister misin, ufaklık?"

Mia yeniden yansımasına baktı. Alnındaki açık renkli çemberin kırılıp binlerce parçaya bölünmesini izledi. Ayaklarının dibindeki gölge, parçalara ayrılıp çıldırtıcı desenler çizerek ve kıvranıp dört bir yana dağılarak etrafa gecemsi kedi, kurt, yılan ve kuzgun siluetleri ve şekilsiz karaltılar saçtı. Sırtında kanatları andıran simsiyah filizler, parmaklarında sivri karanlıklar türedi. Gittikçe şiddetlenen çığlıklar duydu.

Sonunda kendi sesi olduğunu fark etti.

"Çok tekti," dedi annesi. "Ve yine öyle olacak."

Ama babası başını salladı.

"Her açıdan benim kızımsın."

Yanan avcunda tuttuğu siyah piyonu kaldırdı.

"Ve öleceksin."

2. Kitap

IŞIK SÖNERKEN

19. BÖLÜM

SADAKATSİZ

Mia sıçrayarak uyandı. Az kalsın hamaktan düşüyordu.

Lombarlar son iki döngüdür olduğu gibi örtülüydü. Testisler ayrılıp açık denizin nazik dalgalarına karıştıklarından beri aynı loş ışıkla sarmalanıyorlardı. *Magni*'nin üstünden neredeyse üç döngü geçtiği halde Mia'nın varlığından habersiz olduğu yerleri sızlamaya devam ediyordu ve hâlâ yedi yokgecelik uykuya daha ihtiyacı vardı.

Gerçek bir uykuya.

Rüyalar. Kan ve ateşle dolu rüyalar. Sonsuz bir griyle kaplı rüyalar. Annesinin ve babasının ya da onların yüzlerini taşıyan şeylerin olduğu rüyalar. Furian'ın, ellerinde can verdiği rüyalar. Ayağının altındaki gölgesinin her geçen gün biraz daha koyulduğu ve sonunda ayağı kayıp içine düştüğü, ağzına kadar karanlığa gömüldüğü, ciğerlerinin karanlıkla dolduğu rüyalar. Sırtüstü uzanıp göz kamaştıran gökyüzüne baktığı, kaburgalarının kat kat ayrıldığı ve bir cesette büyüyen kurtçuklar gibi içorganlarından minik insanların çıktığı rüyalar.

"YİNE Mİ KÂBUS?"

Ses onu önce ürpertti, sonra ürperdiği için suçluluk duymasına neden oldu. Yanındaki hamakta uyuyan Ashlinn'e baktı. Sonra yeniden, Sükût Denizi'ne açıldıklarından beri köşede oturan ölü çocuğa döndü. Tric kukuletasını indirmiş, kucağında mezarkemiği kılıçlarıyla bağdaş kurmuştu. Elleri kılıçlarının üstündeydi.

Tanrıça aşkına, hâlâ çok güzeldi. Eski kaba, topraksı güzelliği gibi değil; artık güzelliğinin karanlık bir yanı vardı. Kaymaktaşı ve abanozdan yontulmuş gibi. Simsiyah gözler, bembeyaz bir ten ve konuşurken bacaklarının arasında hissedebildiği derin bir ses. Geceden ve yılanlardan bir cüppeye sarılmış soylu bir güzellik. Alnında karanlık yıldızlardan bir taç.

"Özür dilerim. Seni uyandırdın mı?"

"BEN UYUMAM, MIA."

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Hiç mi?"

"HİÇ."

Mia saçlarını yüzünden çekip ses çıkarmamaya özen göstererek ayaklarını hamaktan aşağı sarkıttı. Doğrulup otururken yaraları gerildi, bandajları yara kabuklarını çekince acıyla yüzünü buruşturdu. Her hareketini izleyen o katran karası gözlerin fazlasıyla farkındaydı.

Bir sigara için ölüyordu. Temiz hava için. Banyo için. İki döngüdür burada kapalıydılar ve bu eziyet hepsini yıpratmaya başlamıştı.

Jonnen bir öfke ve saygısızlık topuna dönmüştü ve onu kontrol altında tutabilen tek şey, Tutulma'nın onun gölgesinden bir an çıkmamasıydı. Saatlerce surat asıp oturuyor ve kendi gölgesinden kopardığı sürgünleri, kabristanda Mia'nın gözlerine fırlattığı gibi karşı duvara fırlatıyordu. Tutulma köpek yavrusu gibi gölgetopun üstüne atlayınca Jonnen gülüyor ama Mia'nın ona baktığını görünce gülüşü siliniveriyordu.

Mia kardeşinin öfkesini hissedebiliyordu. Nefretini ve kafa karışıklığını da.

Bunun için onu suçlayamazdı.

Ashlinn ve Tric de ayrı bir dertti; aralarındaki gerilim her akşam yemeğinde yedikleri sözde "güveci" dilimleyip servis edebilecek kadar keskindi. Mia toplanan fırtına bulutlarının güneşleri karartabilecek bir fırtınaya dönüşmesinin an meselesi olduğunu hissediyordu. Doğruyu söylemek gerekirse o zaman ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Eskiden olsaydı bunu Tric'le konuşurdu, anlarsınız ya. Ama Tric aynı Tric değildi.

Onu ilk gördüğü anda ne hissedeceğini bilememişti. Sevinç ve suçluluk ve mutluluk ve hüzün. Ancak birlikte geçirdikleri birkaç döngünün sonunda aynı dış hatlarla çizildiğini ama aynı renklerde olmadığını görmüştü. Artık ondaki karanlığı da hissediyordu; kendi teninin altındaki karanlığın aynısı. Onu çağırıyordu. Ve evet, gölgesinde Müşfik Kedi'yle bile korkutucu geliyordu.

Mia başını eğince uzun, siyah saçları yüzünün iki yanından perde misali öne döküldü. Aralarına sis gibi koyu bir sessizlik çökmüştü.

"Çok üzgünüm," dedi Mia sonunda.

Ölü çocuk başını yana yatırınca rastaları rüya gören yılanlar gibi kıpırdandı.

"NE İÇİN?"

Mia dudağını ısırarak durumu bir şekilde düzeltebilecek anlamsız sözcükler bulmaya çalıştı. Ama insanlar, hiçbir zaman çözemediği bir bilmeceydi. Her zaman bir şeyleri birleştirmek yerine parçalamada daha iyi olmuştu.

"Öldüğünü sanıyordum."

"SÖYLEDİM YA," dedi Tric. "ÖLÜYÜM ZATEN."

"Ama... Seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum. Sonsuza dek gittiğini."

"APTALCA BİR VARSAYIM SAYILMAZ. NE DE OLSA BENİ KALBİMDEN ÜÇ KEZ BIÇAKLADI VE BİR DAĞDAN ATTI."

Mia omzunun üstünden Ashlinn'e baktı. Elini çilli yanağına dayamış, dizlerini karnına çekmişti ve rüya görürken uzun kirpikleri titreşiyordu.

Sevgili.

Yalancı.

Katil.

"Sana verdiğim sözü tuttum," dedi Tric'e. "Büyükbaban çığlık atarak can verdi."

Tric başını eğdi. "TEŞEKKÜR EDERİM, SOLGUN KIZ."

"Yapma..."

Mia başını salladı. Boğazına bir yumru oturunca gerisini getiremedi.

"... Lütfen bana öyle hitap etme."

Tric bakışlarını Ashlinn'e çevirdi. Bıçağının acısını hisseder gibi, gece lekeli siyah eliyle göğsünü sıvazladı.

"BU ARADA OSRIK'E NE OLDU?"

"Adonai onu öldürdü," dedi Mia. "Kan havuzunda boğdu."

"O DA ÇIĞLIK ATTI MI?"

Mia, Luminatii'nin Dağ'ı kuşattığı döngü Ashlinn'in ağabeyinin kırmızı suyun altında gözden kayboluşunu hatırladı. Dehşetle büyümüş gözlerini. Ağzına dolan kırmızı suyu.

"Atmaya çalıştı," dedi sonunda.

Tric başını salladı.

"Kalpsiz amcığın teki olduğumu düşünüyor olmalısın," dedi Mia iç geçirerek.

"BU SANA İLTİFAT OLUR."

Mia öfkeli olduğunu düşünerek delikanlıya baktı. Ama dudaklarının ince, solgun bir tebessümle kıvrıldığını gördü, yanağında gamzesinin gölgesi belirmişti. O anda eski haline o kadar çok benziyordu ki. Eskiden sahip oldukları şeyleri anımsatıyordu. Mia oğlanın kansız yüzüne, mürekkep karası gözlerine baktı ve altında yatan güzel, kırgın oğlanı görünce kalbi kurşun gibi ağırlaştı.

"ONU SEVİYOR MUSUN?" diye sordu Tric.

Mia yeniden Ashlinn'e baktı. Verdiği hissi, kokusunu, tadını hatırladı. Dünyaya gösterdiği gaddar ve sert yüzü, baş başayken sadece Mia'ya gösterdiği şefkati. Ağzının içinde eridiğini. Dilindeki şiiri. Birbirlerinin, çoğu insanın hayalini kurmaya cesaret edemediği şeyleri olmak, yapmak ve istemek için intikam duygusundan güç alan karanlık yansımalarıydı.

Harika şeyler.

Korkunç şeyler.

"Biraz..."

"... KARIŞIK MI?"

Mia başını ağır ağır salladı. "Ama hayat hep öyle değil mi?"

Tric'in dudaklarından neşesiz bir kıkırtı kaçtı. "BİR DE ÖLMEYİ DENE."

"Mümkünse almayayım."

"ÖLÜM HEPİMİZİN TUTMAYA MECBUR OLDUĞU BİR SÖZ. ER YA DA GEÇ."

"Mümkünse benimki geç olsun."

Tric, Mia'nın gözlerine baktı. Siyah gözleriyle siyah gözlerine.

"ÖYLE OLSUN."

Ağır çan sesleriyle sohbetleri yarım kalınca Mia da Tric de başlarını kaldırıp *Bakire*'nin güvertesine baktı. Mia boğuk haykırışlar duydu, ahşabı döve döve koşturan ayaklar bir telaşın göstergesiydi. Ashlinn sıçrayarak uyandı, oturup eliyle yüzünü ovuşturarak "N'oluyor?"dedi.

Mia ayağa kalkmış, kısık gözlerle başlarının üstündeki tahtalara bakıyordu.

"Her ne oluyorsa pek iyi bir şey değil."

Çanlar yeniden çaldı. Bunu şaşırtıcı derecede yaratıcı bir küfür silsilesi izledi. Seri adımlarla lomboza ulaşan Mia ahşap panjuru kaldırınca kamaraya göz kamaştıran safışık doldu. Jonnen hamağından başını kaldırıp uyku mahmuru gözlerle etrafına baktı. Müşfik Kedi kapının üstündeki yerinden bir küfür savurdu.

Mia can alıcı parlaklıkla gözlerini kırpıştırırken Ashlinn yanına geldi. Camın diğer tarafında kabaran dalgaların üstünde, yelkenleri sırma ipliklerle dikilmiş bir gemi gördüler.

"Bu bir Itreya savaş gemisi," diye mırıldandı Ashlinn.

Mia yukarı baktı. "Ev sahiplerimiz onu gördükleri için heyecanlanmış görünmüyor."

"... AKSİNE, BANA BAYAĞI HEYECANLI GÖRÜNDÜLER..."

"... ah, bravo, demek espri konusunda pratik yapıyoruz, ha?.."

"... BAZILARIMIZIN PRATİĞE İHTİYACI YOK, KEDİCİK. KIVRAK ZEKÂMIZ YETİYOR..."

Ashlinn ayılmak için yüzünü su fıçısına daldırdı, sonra saçını gevşek bir örgüyle topladı.

"Ben yukarı çıkıp biraz çene çalayım."

"Sen de onunla gitsen iyi olur, Peder Tric," dedi Mia. "Ben burada Jonnen'la kalırım."

Ölü çocuk ağır hareketlerle ayağa kalktı. Dipsiz gözleriyle Ashlinn'e bakarak mezarkemiği kılıçlarını cüppesinin altına sakladı ve kukuletasını başına geçirdi.

"RAHİBELER ÖNDEN."

Ash gizlice Tanrımezarı Arenası'na sızdığından beri giydiği çizmeleri ayağına geçirip kamasını bacağına bağladı. Rahibe elbisesini üstüne geçirip başörtüsünü bağladıktan sonra kapıya yöneldi.

"Dikkatli olun, tamam mı?" dedi Mia.

Ash çarpık bir tebessümle uzanıp onu dudaklarından öptü.

"Ne derler bilirsin. Beni öldürmeyen şey, tabanları yağlayıp kaçsa iyi olur."

Vaanlı kız beyaz cüppesini savurarak kamaradan çıktı.

Mia kızın peşinden giden Tric'ten gözlerini kaçırdı.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Cloud Corleone. "Eski öğretmenim Dona Elyse'nin on altı yaşına girdiğim yıl söylediği gibi, 'Beni önce nazikçe, sonra çok sert becer.'"

Üç Gözlü Kael kartal yuvasından aşağı sarktı. "İşaret veriyorlar, Kaptan!"

"Evet, onu gördüm!" diye seslendi Cloud dürbününü sallayarak. "Teşekkürler!"

"Kıç avuçlayan bok kraliçeleri de mesafeyi kapatıyor," diye homurdandı yanındaki KocaJon.

Kaptan dürbününü KocaJon'un suratına doğru salladı. "Bu şey işe yarıyor, biliyorsun değil mi?"

"Kaptan?" dedi bir ses.

Cloud omzunun üstünden arkaya bakınca pek de muhterem görünmeyen rahibenin, peşinde bir seksenlik koruma köpeğiyle güverteye çıktığını gördü. Safışık havası bir anda soğuyunca Cloud istemsizce ürperdi.

"Aşağı inseniz iyi olur, Rahibe," dedi. "Orası daha güvenli."

"Yukarının güvenli olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ben olsam..."

Rahibe, Cloud'un elinden kaptığı dürbünü gözlerine dayayıp ufka döndü.

"Bu sıradan bir Itreya donanma gemisi değil," dedi. "Bir Luminatii gemisi."

"Tam üstüne bastın, Rahibe."

"Ayrıca simyevi toplarla silahlandırılmış gibi görünüyor."

"Bir kez daha tekrarlıyorum, evet, dürbünüm sağlam, teşekkürler."

Rahibe dürbünü indirip Cloud'un gözlerine baktı. "Ne istiyorlar?"

Cloud geminin gökyüzüne saldığı kızıl ışığı işaret etti.

"Durmamızı."

"NEDEN?" diye sordu iriyarı koruma.

Sevgili kaptan gözlerini kırpıştırdı. "Söylesene, sesini nasıl böyle çıkarıyorsun?"

Rahibe dürbünü ona geri verdi. "Luminatii'nin ortada bir sebep yokken rastgele bir gemiyi okyanusun ortasında durdurması sık rastlanan bir şey mi?"

"Şey." Cloud çizmesinin topuğunu güverteye sürttü. "Sık rastlanan bir şey değil, hayır."

Rahibe ve koruması huzursuz gözlerle bakıştılar.

KocaJon yarım ağız, "Onları Antolini uyandırmış olmasın?" diye fısıldadı.

"Bunu bana yapmaz, yapar mı?" diye homurdandı Cloud.

"Karısını becerdin, Kaptan."

"Kibarca rica ettiği için."

"Sübyancı Flavius seni bir daha görürse öldüreceğine yemin etmişti," dedi küçük adam ejderkemiği piposundan bir nefes çekmeden önce. "Belki daha yaratıcı bir yöntem bulmuştur."

"Tamam, ona birazcık *mangır* borçluyum. Ama beni Luminatii'ye gammazlayacak kadar değil."

"Herife resmen bir servet borçlusun. Üstelik bir de *karısını* becerdin."

Cloud Corleone kaşını kaldırdı. "Senin yapacak işin yok mu?"

Küçük adam ana ve ön güvertelerdeki ve direklerdeki hareketliliğe baktı. Omuz silkti, gümüş dişlerini sergileyen bir sırıtışla, "Pek yok," dedi.

"Yaklaşıyorlar, Kaptan!" diye bağırdı Kael yukarıdan.

Cloud dürbününü havaya kaldırdı. "Dört Kız aşkına! Bu şey çalışıyor demedim mi?"

"Kaptan," dedi rahibe. "Korkarım ısrarcı olmak..."

"Çok üzgünüm, Rahibe," dedi Kaptan iç geçirerek. "Ama durmayacağız."

"... Durmayacak mıyız?"

"O şey bir Luminatii savaş gemisi, Kaptan," dedi KocaJon. "*Bakire*'nin ondan kaçabileceğinden emin değilim."

"Ah, birazcık inancın olsun," dedi Kaptan. "Emri ver."

"Tamam, öyle olsun," dedi küçük adam iç geçirerek.

KocaJon küpeşteye arkasını dönüp mürettebata seslendi. "Eli işte gözü oynaşta bok çuvalları! Kaçışa geçiyoruz. Ne kadar yelken varsa fora! Elinin altında bok bezi ya da otuz bir mendili falan olan varsa derhal ilk direğe bağlasın, çabuk, *çabuk!*"

"Kaptan..." dedi rahibe.

"İçin rahat olsun, Rahibe," dedi Cloud gülümseyerek. "Okyanuslarımı da gemimi de iyi tanırım. Hızlı bir akıntıdayız ve yokgece rüzgârlarının yelkenlerimizi Don Antolini'nin karısını öptüğüm gibi öpmesi yakındır."

Kaptan dudağında tebessümle dürbünü gözüne kaldırdı.

"Bu papazlar kılımıza bile dokunamayacak."

İlk top güllesi pruvalarının otuz ya da kırk metre ötesinde suya düştü. İkincisi kıç tarafının yaklaşık altı metre uzağına, boyasını kavuracak kadar yakına isabet etti. Üçüncüsü Cloud'un onunla tıraş olabileceği kadar yakınlarından geçti.

Luminatii savaş gemisi sırma yelkenlerini ışıldatarak *Bakire*'ye paralel ilerliyordu. Cloud geminin pruvasına kalın harflerle yazılmış adını okumuştu.

Sadık.

Topları yeni bir simya ateşi açmaya hazırdı; önceki üç patlama uyarı ateşiydi ve Cloud dördüncüde şansının yaver gideceğini hiç sanmıyordu. Ayrıca *Bakire*'nin karnında gizlediği şeyi düşününce *Sadık*'ın tek bir öpücüğü yeterdi.

"Herkes dursun," diye haykırdı Kaptan. "Beyaz bayrak çekin."

"Durun, işe yaramaz bok çuvalları!" diye kükredi KocaJon arka güverteden. "Herkes dursun!"

"Ah, tabii ya," diye homurdandı küpeştede Cloud'un yanında duran Rahibe Ashlinn. "Okyanusları ve gemini çok iyi tanıyordun, değil mi, Kaptan?"

"Biliyor musun," dedi Cloud ona dönerek. "Seninle ilgili ilk izlenimim gayet iyiydi, Rahibe ama söylemeden geçemeyeceğim, tanıdıkça senden soğuyorum."

Rahibenin koruması kollarını kavuşturarak alaycı bir tavırla güldü.

"BİR ARA BİRLİKTE BİR ŞEYLER İÇELİM."

Okyanus, *Bakire*'nin demir atamayacağı kadar derin olduğu için yelkenleri kapatıp rüzgâra çevirdikten sonra mürettebatın tek yapabildiği durup *Sadık*'ın yanaşmasını beklemek oldu. Cloud dev savaş gemisinin yaklaşmasını, tadı her an biraz daha kaçarak izledi. *Sadık*'ın iki yanına Demir Loncası'nın atölyelerinden çıkma simya topları sıralanmıştı ve güvertesi Itreyalı denizcilerle doluydu.

Adamlar, göğüsleri üç güneşler mührüyle süslü zincir ve deri zırhlar giymişti. Ellerinde düşman gemilerinin güvertelerinde yakın mesafe dövüşü için ideal olan kısa kılıçlar ve hafif ahşap kalkanlar vardı. Ve *Bakire*'nin mürettebatınının iki katı kalabalıktılar.

Cloud, kıç tarafındaki güverteden mezarkemiği zırhlar kuşanmış, miğferlerini süsleyen tüylerle aynı renkteki kan kırmızısı pelerinleri deniz esintisiyle havalanan yarım düzine Luminatii'yi görebiliyordu. Liderleri sivri sakallı, delici gri bakışları olan uzun boylu, profesyonel bir el muamelesine şiddetle ihtiyacı olduğu* yüzünden okunan bir adamdı.

---

* Vasat bir rıhtım kerhanesinde, meyhanecinin cömert bir gününe rastlarsa bir de bira ikramıyla iki bakır dilenciye patlardı.

Öz bakım, nazik dostlarım. Öz bakım.

"Kahrolası papazlar," diye homurdandı Kaptan.

"Evet," dedi KocaJon yanında durarak. "Leydi Trelene topunu boğsun."

"Bir şey olmayacak," diye mırıldandı Cloud, ikinci kaptanından çok, kendine. "Çok iyi gizledik. Onu bulmak için bütün gövdeyi parçalamaları gerek."

"Tabii nereye bakacaklarını bilmiyorlarsa."

Cloud ikinci kaptanına hayretten büyüyen gözlerle baktı. "Bilemezler değil mi?"

Küçük adam ejderkemiği çakmaktaşıyla piposunu yaktı ve düşünceli bir tavırla üfledi. "Antolini'nin karısını becermemeni *söylemiştim*, Kaptan."

"Ben de kadının rica ettiğini *söyledim*." Cloud sesini alçalttı. "Hem de *çok* kibarca."

"Bu Luminatii oğlanları da o kadar tatlı davranır mı sanıyorsun?" dedi KocaJon gemiye binmeye hazırlanan askerlere bakarken. "Çünkü canımıza ot tıkamaya hazırlandıkları kesin."

Atılan filika kancaları ahşabı parçalayarak *Bakire*'nin küpeştesine saplanırken Cloud yüzünü buruşturdu. Gemi vinçlerle *Bakire*'ye yanaşırken *Sadık*'ın mürettebatı çarpmanın etkisini hafifletmek için geminin yan tarafından saman çuvalları sarkıttılar. İki gemi ağır bir tangırtıyla birbirlerine yanaştı. Halatlar sımsıkı bağlandı ve fatihten fethedilene iskele atıldı.

Yüzbaşı Elmuamelesi, *Sadık*'ın kıç güvertesinden dik dik bakıyordu.

"Ben Luminatii Lejyonu ikinci tabur üçüncü bölükten Yüzbaşı Ovidius Varinius Falco," diye seslendi. "İmparator Scaeva'nın emriyle kaçak malları aramak için geminize çıkmaya yetkiliyim. İşbirliğiniz..."

"Elbette, elbette, gelin, dostlarım." Cloud dört piç sırıtışını takınarak üç köşeli şapkasını eğdi. "Burada sakladığımız bir şey yok! Ama önce ayaklarınızı silin, olur mu?"

Kaptan omzunun üstünden arkaya seslendi.

"Siz kamaranıza inseniz iyi olur, Rahibe. Burada işler..."

Cloud daha birkaç saniye önce kız ve korumasının durduğu boş köşeye gözlerini kırpıştırarak baktıktan sonra KocaJon'a döndü.

"... Cehennem aşkına, nereye kayboldular?"

11. BÖLÜM

KUNDAKÇI

Luminatii Liisli bir büyükannenin göğüs kıllarının arasındaki pireler gibi *Bakire*'nin dört bir yanına dağıldı.

Arama kordon altında ve özenle yürütülüyordu ve Yüzbaşı Falco'nun daha önce kaçakçılarla muhatap olduğu belliydi. Cloud'un sahte zulalarını eliyle koymuş gibi bulmuştu. Neyse ki ve KocaJohn'un komplo teorilerine rağmen, askerler gerçek zulaların yakınından bile geçmediler ve Cloud'un gizli yükü güvende kaldı. Ancak Falco'ya arama sırasında eşlik eden ve sorularını elinden geldiğince kibarca cevaplayan kaptanın rahatsız edici bir gerçeğin farkına varması çok sürmedi.

Papazlar kaçak mal peşinde değildi; asıl aradıkları insanlardı. Ve taşıdığı rahibenin, kendisi ne kadar rahipse ancak o kadar rahibe olduğunun fazlasıyla farkında olan kaptanın fazla gerilimden yanan midesinin eriyip çizmelerinin içine dolması an meselesiydi.

"Tek yolcularınız bunlar, öyle mi?" diye sordu Falco.

"Evet," dedi Cloud kamaranın kapısını tıklatmak için yumruğunu kaldırırken. "Normalde canlı yük taşımayız."

"Gemiye nereden ve ne zaman bindiler."

"Tanrımezarı'ndan. Birkaç döngü önce. Aşkah'a götürmek için anlaştık."

Yüzbaşı başıyla onaylayınca Cloud kapıya sertçe vurdu.

"Rahibe," diye seslendi. "Müsait misiniz? Kutsal Işık'ın hizmetkârı dostlarımız size birkaç soru sormak istiyor."

"Girin," dedi içeriden bir ses.

Cloud kapıyı açınca Vaanlı kızın duvara yaslanıp ellerini önünde birleştirmiş halde ayakta dikilip beklediğini gördü.

"Affınızı rica ediyorum, Rahibe..." dedi Cloud.

"Kenara çekil, köle," dedi Falco onu sertçe itip içeri girerken.

Yüzbaşı tüylü miğferini çıkarıp terden ıslanmış saçlarını düzeltti ve rahibeyi saygılı bir reveransla selamladı. Gri gözleri köşedeki korumayı görünce çenesi gerildi. İri yapılı adam ses çıkarmadı.

"Beni affedin, sayın Rahibe," dedi yüzbaşı, Ashlinn'e. "Ben *Sadık* adlı savaş gemisinin komutanı Yüzbaşı Ovidius Varinius Falco. İmparatorumuz Julius Scaeva'nın emriyle bu gemiyi ve dolayısıyla kamaranızı aramak zorundayım."

Kız ikna edici bir tevazu gösterisiyle gözlerini yerden ayırmadan başını hafifçe eğerek onay verdi. "Özür dilemenize gerek yok, Yüzbaşı. Lütfen aramanızı yapın."

Yüzbaşı dört askerine başıyla işaret etti. Askerler saygı gereği gözlerini yerden kaldırmadan içeri girdiler. Bir rahibenin kamarasında gerçek bir rahibenin rıhtımdaki dövüş çukurunda olabileceği kadar rahat oldukları her hallerinden belliydi. Rahibenin kişisel alanına çok fazla girmemeye özen göstererek çekmeceleri, fıçıları aramaya ve gizli bölme var mı diye zemini ve duvarları tıklatmaya koyuldular. Falco ise gözlerini odanın köşesinde duran iri heriften ayırmıyordu ama adam kılını bile kıpırdatmamıştı.

Cloud midesinde kelebekler uçuşarak olup biteni izliyordu. Askerlerin geminin alt katlarındaki diğer kamaraları aradıklarını duyabiliyordu. Seslere bakılırsa pek nazik davranmıyorlardı. Kollarını göğsünde kavuştururken çenesi sıkmaktan kaskatı olmuştu.

Burası gerçek bir rahibenin apışarasından bile soğuk...

"Affedin, Rahibe," dedi Falco. "İtiraf ediyorum böyle... renkli bir ortamda size rastlamak beni çok şaşırttı."

"Ben bunda hiçbir hata görmüyorum, cesur Yüzbaşı," dedi rahibe gözlerini yerden kaldırmadan.

"Bu gemide ne aradığınızı sorabilir miyim?"

"Elbette sorabilirsiniz, soylu Yüzbaşı." Genç kız açık lombozdan gelen esintiyle dalgalanan kabarık eteğini düzeltti. "Ama saygıdeğer kaptanı da bilgilendirdiğim gibi, görevim mutlak bir sessizliği gerektiriyor. Üstüm olan Rahibe kimseye tek kelime etmememi söyledi; Işık'taki din kardeşlerimize bile. Beni affetmeniz ve sessizlik yeminimi korumama izin vermeniz için onurumla yalvarıyorum."

Falco gri gözleri ışıldayarak başını salladı. "Elbette, Rahibe."

Aramalarını tamamlayan askerler yüzbaşıya döndüler.

"Oğlan burada değil," dedi biri pot kırarak.

Yüzbaşı bir kez daha etrafa baktı. Merakını tamamen gideremese de tatmin olmuş görünüyordu. Eğilip rahibeyi selamladı.

"Verdiğimiz rahatsızlık için bizi bağışlayın, Rahibe. Tsana rehberiniz olsun."

Kız sabırlı bir tebessümle üç parmağını kaldırdı.

"Aa sizi korusun ve kutsasın, Yüzbaşı."

Ağzı kulaklarında, "Gördünüz mü?" derken Cloud'un ne kadar rahatladığı görülmeye değerdi. "Her şey ortada ve yolunda, ha, dostlar? Siz beyefendilere çıkış yolunu göstereyim."

Falco arkasında adamlarıyla döndü ve çıkmaya hazırlandı. Sonra aniden durunca Cloud'un yüreği ağzına geldi. Kızın ayaklarına bakarken yüzbaşının kaşları hafifçe çatıldı.

Kamaranın loş ışığında gri gözleri ışıldıyordu.

"Kız kardeşim bir ayakkabıcıyla evlendi," dedi.

Vaanlı kız başını yana yatırdı. "Anlayamadım?"

"Evet," dedi adam başını sallayarak. "Bir ayakkabıcıyla. Dört yıl önce."

Kız gözlerini kırpıştırarak, "Ben..." dedi. Şaşırmıştı. "Onun adına... çok sevindim."

"Ben sevinmedim," dedi Falco yüzünü buruşturarak. "Eniştem domuz gübresi kadar kaba bir adamdır. Ama çizmeler hakkında çok şey bilir. Hatta Tanrımezarı editorii'siyle bir sözleşmesi bile var. Arenada çalışan bütün muhafızlar onun yaptığı çizmelerden giyer."

Yüzbaşı kızın kutsal giysisinin altından görünen kanlı deri çizmelerini gösterdi. "Tıpkı bunlar gibi."

Sonra her biri bir öncekinden biraz daha şaşırtıcı bir sürü şey peş peşe oluverdi. İlk olarak, kız açık lomboza doğru avazı çıktığı kadar, "MİA!" diye haykırdı. Duruma bakınca bu haykırış Cloud'un hayli garibine gitti.

İkinci olarak, aynı anda cüppesinin kolundan bir hançer ve kim bilir neresine sakladığı bir kama çekti. Bıçak en yakındaki denizcinin gırtlağına uçtu, adam etrafa kanlar fışkırtarak sırtüstü düşerken yüzü bir hırlamayla çarpılan kız kılıcıyla yüzbaşının üstüne atıldı.

Üçüncü olarak, köşede duran iriyarı koruma kukuletasını arkaya atınca ceset gibi bembeyaz bir yüz, bir iblisinkini andıran gözler ve şey... gibi rastalar açığa çıktı. Rastaların neye benzediği konusunda Cloud'un zerrece fikri yoktu ama *canlıymış gibi hareket ediyorlardı.* Herif cüppesinin altından şüphe uyandıracak kadar kılıca benzeyen yumrukları çekip çıkardı. Hakikaten kılıçtılar.

Mezarkemiği kılıçlar.

Son olarak ve muhtemelen en tuhafı, kız kılıcıyla ikinci tabur üçüncü bölükten Yüzbaşı Ovidius Varinius Falco'nun kibirli boynuna bir darbe indirmeye hazırlanırken kabarık eteğinin altından tuhaf bir miyavlamayla kedi biçiminde bir gölge fırladı ve onu ağzı ve bilekleri bağlı, hayli telaşlı bir oğlan izledi.

Hakkını vermeli, Falco en azından hamleye hazırdı ve Aa'ya dua ederek güneşçeliği kılıcını çekmekte gecikmedi. Kılıç parlak bir alevle tutuşurken Yüzbaşı

da kızın hamlesine karşılık verdi ve güneşçeliği kılıcıyla kızınkine vurdu. Kız bir kez daha, "MIA!" diye haykırırken diğer üç asker bağırarak kısa kılıçlarını çektiler. Cloud kara bir küfür savurdu ve daha ne olduğunu anlamadan kamara curcunaya döndü.

Askerler iyi eğitimliydiler ve belli ki dar alanlarda dövüşmeye alışıktılar. Ancak kızı yere indirmek için öne çıktıklarında iriyarı koruma hamle yaptı ve mezarkemiği kılıcıyla zincir zırhlarını ipeği keser gibi kolayca keserek adamlardan birinin kolunu omzundan kopardı. Kamaraya kan fışkırırken adam uluyarak yere devrildi.

Ancak iri adam o kadar çevik değildi. İnsanüstü bir gücü var gibi görünüyordu ama çok yavaştı. Üçüncü asker hamlesine karşılık vererek kolunda derin bir yarık açtı. Dördüncü asker Aa'ya bir dua göndererek öne çıkıp kılıcını korumanın karnına sapladı.

İri cüsseli koruma yere düşmedi. İrkilmedi bile. Siyah eliyle askeri bileğinden tutup kılıcın karnına daha da gömülmesi pahasına, gözleri fal taşı gibi açılan askeri kendine çekti. Diğer eli adamın boğazına sarıldı. Islak çalı çırpının kırılırken çıkardığı sese benzer bir çatırtıyla adamın boynunu çevirerek kırdı.

Rahibe Ashlinn ve Falco ise kılıç kılıca mücadele ediyorlardı. Daha iri yapılı olan adam parlayan güneşçeliği kılıcıyla kızı geri çekilmeye zorluyordu. Ama tam kılıcını havaya kaldırdığı anda, dışarıda bir yerden gök gürültüsüne benzeyen bir gümbürtü koptu ve kamaranın diğer lombozlarının patlamasıyla içeri cam kırıkları ve simya ateşinin acı, siyah kokusu doldu. Falco patlamanın *Sadık*'tan geldiğini Cloud'la hemen hemen aynı anda fark etti ve bir anlığına başını kendi gemisine çevirdi. İşte, o bir tek an rahibeye yetmişti.

Kılıcının ucu adamın gırtlağıyla buluşarak nefes borusunu ortadan ikiye ayırdı. Yüzbaşı oluk oluk kan kaybederek yere serilirken yerdeki asker de adamın henüz tam ölü olmayan bedeninin yere çarpmasını dehşetten büyümüş gözlerle izledi. Kedi gölgesi odanın içinde miyavlayıp tıslayarak dolaşıyordu; ayaklı ceset ise son askeri duvara dayamış, çıplak elleriyle boğuyordu ve Cloud Corleone o anda bir kaptanın kendi gemisinde almayı hayal edebileceği en dehşet verici kokuyu aldı.

Yangın.

Bu yüzden onun yerindeki aklı başında her insanın yapacağı şeyi yaptı.

"Ha siktir," dedi.

Ve koştu.

Koridorda hızla koşup üst güverteye fırlayınca bir an güneşlerışığının parlaklığına ve pis duman kokusuna yenik düştü. *Bakire*'nin güvertesi, KocaJon'un böğürdüğü komutları yerine getirmek için koşturan mürettebatla doluydu.

"Şu kahrolası halatları kesin! Filika kancalarını çıkarın, yarım akıllı reziller. Lanet yelkenleri ıslatın! Bizi derhal uzaklaştırın, gevşek çeneli beceriksiz asalaklar! Çabuk!"

Cloud *Sadık*'ın hem yelkenlerinin hem gövdesinin alev aldığını görebiliyordu. Bir şekilde havaya uçurulan kıç tarafından siyah dumanlar fışkırıyordu. Gemi hızla su alarak yan yattı. Yanan askerler ve denizciler kendilerini suya bırakıyor, normal ve simyevi alevler ahşabı adeta yutuyordu. Güvertelerinde tam bir kaos hâkimdi. Cloud Corleone savaş gemisinde olup biteni anlamaya çalışarak izlerken ağzının bir karış açık kaldığını fark etti.

"Dört Kız aşkına."

Önce bir ışık ya da duman oyunu sandı. Ama gözlerini iyice kısınca alevlerin ve korun içinde gördüğü şeyin...

Bir kız mı o?

Şarkı gibi hareket ediyordu. Beyaz teni, kısık gözleri ve bir kuzgunun tüyleri gibi simsiyah, upuzun saçlarıyla kıpır kıpırdı. Bir elinde mezarkemiği uzun bir kılıç, diğerinde çalıntı bir kalkan vardı ve dirseklerine kadar kana bulanmıştı. Kaptan olanları izlerken kız arka güverteye, Luminatii'den birine doğru koştu. Adam küfrederek güneşçeliği kılıcını çekti. Gölgeden ibaret gibi görünen, ağzı açık, kükreyen bir kurt basamakları uçarcasına çıktı. Kurdun söylediklerini anladığını fark edince Cloud'un bütün kanı çekildi.

"... KAÇIN!.." diye kükremişti kurt, kış gibi bir sesle. *"... KAÇIN, APTALLAR!.."*

Kız elini kaldırdı, Luminatii haykırarak geri çekildi ve kör olmuş gibi elleriyle gözlerini kapattı. Kız dehşet içindeki adamı yere serdi ve elini bileğinden kesip kalkanını bir kenara fırlatarak adamın alev saçan kılıcını yerden kaptı. Gölgekurt kan için ulurken Cloud iki elinde alev saçan ikiz kılıçlarla dehşet içindeki kalabalığa dalan kızda tanıdık gelen bir şey olduğunu fark etti. Kan ve kum kokusunu, hoş bir kızın dudaklarının tadını, kâtibin ona bütün kazancını tek bir yere yatırdığı için su katılmamış bir gerzek olduğunu söyleyişini hatırlatan bir şey...

"Cehennem ve kan aşkına," diye soludu.

Sadık ikinci patlamayla sarsıldı. Keresteleri çatırdıyor, direkleri parçalanıyordu. Cloud simyevi cephane depolarının ateşe verilmiş olması gerektiğini, geminin kendini içeriden parçaladığını düşündü. Askerler ve denizciler, doğruca denize yuvarlananlar ve çaresizce *Bakire*'ye atlamaya çalışırken KocaJon'un emriyle dalgaları boylayanlar olarak ikiye ayrılmıştı. Cloud afallamış bir halde kızın mizana direğinin bağlarını kesmesini, katrana bulanmış halatları mezarkemiği bıçağıyla örümcek ipeği gibi kolayca dilimlemesini seyretti. Rüzgâr direği büyük bir çatır-

tıyla *Bakire*'ye doğru devirirken kız yere çömeldi. Sonra hiç zaman kaybetmeden, devrilen kerestenin üstüne tırmanıp kedi gibi hızla koştu ve yüzü çarpılarak, iki gemi arasında gittikçe açılan boşluğu aşmak için olanca gücüyle sıçradı.

Az kalsın başaramayacaktı. Kız kıç tarafındaki küpeşteye çarpınca mezarkemiği kılıcı elinden uçup güverteye, Cloud'un ayağının dibine, çalıntı güneşlerçeliği kılıcı aşağıdaki okyanusa düştü. Az kalsın kız da onu takip edecek ve yanan suyu boylayacaktı ama tırnaklarını küpeşteye geçirip parmak boğumlarını beyaza kesen bir gayretle tutundu. Kandan kayganlaşan elleriyle makaraya asıldı, bir ayağını küpeşteye atmayı başardı ve kendini yukarı çekip güverteye yığıldı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Tükürükler saçarak öksürdü.

"Hay canına yandığım," diye mırıldandı Cloud. "Gözlerimin anası bellendi."

Kız kanla ıslanmış bir saç tutamını ağzından çekip Cloud'un gözlerine baktı. Kabzası kırmızıya boyanmış mezarkemiği kılıcı kaptanın elindeydi. Gölgesi eğrilip bükülüyordu ve az önce Luminatii'ye ve adamlarına korku salan kurt güvertede, aralarında bitivermişti. Kurdun tüyleri kabarmıştı ve homurtusu güverte tahtalarının altında bir yerden gelir gibiydi.

"... GERİ DUR..."

Kurdun sesi Cloud'un içini dondurdu; kızın bakışları daha da beterdi. Korku, canlı bir şeydi sanki; kızın ayağının dibindeki karanlıktan onun ayaklarına doğru süzülüyordu. Cloud arkasındaki basamaklarda ayak sesleri duydu. Sırtında artık tanıdık gelen bir ürperti hissetti. Yaşanan kırımdan sarhoş olmuş ve biraz daha fazlası için kaşınan mürettebatın ellerinde sopalar ve bıçaklarla aşağıda toplandığını duyabiliyordu. KocaJon onları kontrol altında tutuyordu ama tek bir kelimesi her şeyin yeniden başlamasına yeterdi.

Bir sesin arkadan, "Mia?" dediğini duydu.

"Her şey yolunda, Ash," dedi kız gözlerini Cloud'dan ayırmadan.

"Sen Kuzgun'sun," dedi Kaptan titreyen sesiyle. "Remus Birliği'nin Şahini. Kanlı Güzellik. Fırtınagözü'nün Kurtarıcısı."

Cloud dudaklarını ıslattı. Sesi titremesin diye uğraştığı belliydi.

"Sen Yüce Kardinal Francesco Duomo'yu öldüren kızsın."

Mia ona baktı. Yüzü yara izi, köle damgası, kan ve isle kaplıydı. Zifirigece kadar siyah gözlerinin altı mosmordu.

Tek söylediği, "Öyleyim," oldu.

Cloud Corleone kimseyi ürkütmemeye özen göstererek mezarkemiği kılıcı yeni doğan bebek gibi nazik hareketlerle güverteye bıraktı. Sonra dört piçlik gülüşünü takınarak titreyen elini kıza uzattı.

"*Kanlı Bakire*'ye hoş geldin."

12. BÖLÜM

GERÇEKLER

Mia'nın o döngüye kadar katıldığı en rahatsız edici akşam yemeğiydi.

Kaptan bağcıklarını gereğinden fazla gevşettiği siyah kadife gömleğiyle kamarasındaki masanın başında oturuyordu. Yanında oturan ikinci kaptanı KocaJon'un altı üst üste yığılmış yastıklarla desteklenmişti. Müşfik Kedi masanın diğer ucunda oturan Mia'nın omzuna, Tutulma da ayağının dibine kıvrılmıştı. Ashlinn, Mia'nın sol tarafına, Tric sağ tarafına oturmuştu ve Jonnen ekibi tamamlamak için KocaJon'un karşısında oturuyordu.

Rahibe cüppesinden kurtulan Ash, siyah deri pantolon ve kırmızı kadife gömlek giymişti. Tric yine siyah cüppesinin içindeydi ama bu kez kukuletasını indirerek beyaz, güzel yüzünü, siyah gözlerini ve başka kimsenin hissedemediği bir esintiyle kıpırdanan rastalarını açıkta bırakmıştı. Mia'nın üstünde hâlâ gladyatör eteği ve çizmeleri vardı ama kanlı tuniğini kaptanın nezaket gösterip ödünç verdiği siyah ipek gömlekle değiştirmişti. Kepaze herifin dekolteden hoşlandığını anlaması çok sürmemişti ve istenmeyen misafirlerin beklenmedik bir ziyarete gelmemesi için eğilirken dikkatli davranıyordu.

Okyanus geminin gövdesini fısıltıyı anımsatan dokunuşlarla okşuyor, *Bakire* usul usul sallanırken masadaki tabak çanaklar da hafif hafif şıngırdıyordu. Güneşlerışığı vitraylı camlardan içeri giriyor ve lombozların gerisinde masmavi bir ihtişamla Sükût Denizi alabildiğine uzanıyordu.

Ancak masaya çöken sessizlik o kadar hoş sayılmazdı.

Kaptan masayı donatmıştı ve Mia nedenini pek anlayamasa da onu etkilemeye çalışır gibi bir hali vardı. Adam ilk anda yaşadığı korkunun ardından Mia'nın darkin olması fikrine kolayca uyum sağlamış ve etkileyici ev sahibi rolüne bürünmekte zorlanmamıştı. Aperitifler servis edilirken daha çok gemisinden ve seyahatlerden bahsettiği bir sohbet açmıştı. Zekâsı, saf gümüş içtiğini düşündürecek kadar kıvrak ve hızlıydı. Ancak dinleyicilerinin Etkileyici Piç Kurusu rutinini kaldıracak durumda olmadığının anlaşılması çok sürmedi. Corleone'nin havadan

sudan muhabbet etme çabası önce tekledi, sonra tamamen öldü. Bir sonraki servis için tabaklar toplanırken masaya tuhaf bir sessizlik hâkimdi.

Cloud Corleone boğazını temizledi. "Biraz daha şarap isteyen?"

"Hayır," dedi Ashlinn, Tric'e bakarak.

"HAYIR," dedi Tric, Ashlinn'e dik dik bakarak.

"Hem de nasıl," dedi Mia kadehini sallayarak.

Mia üçüncü kadehindeydi. Kaliteli, yıllanmış bir şaraptı, insanın dilinde koyu ve dumanlı bir his bırakıyordu. Kaliteli bir altınşarabını yeğlese de –mümkünse Albari ama doğrusu her tür viski de idare ederdi– kaptandan isteyecek kadar kaba değildi. Kırmızıyla da kolayca sarhoş olabilirdi ve kaç döngüdür o kamarada tıkılıp kalmak Mia'yı iyiden iyiye germişti. Bu yüzden sarhoş olmak istiyordu.

"Pekâlâ," dedi Corleone şansını bir kez daha deneyerek. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Sessizlik.

Yıllar kadar uzun.

Mia sonunda, "Birlikte okuduk," dedi.

"Ah, öyle mi?" dedi Corleone gülümseyerek. Merakı uyanmıştı. "Devlet okulu mu yoksa Demir Loncası mı veya..."

"...bir cinayet tarikatının yönettiği, yeniyetme katiller yetiştiren bir okuldu..."

"Ah." Kaptan gölgekediye bakıp başını salladı. "Özel hocalar yani."

"BAZILARIMIZ USTASI OLDU," dedi Tric, Ash'e bakarak. "ÖLDÜRMENİN."

"Şaşırtıcı olmasa gerek," dedi Ash cevap olarak. "Ne için eğitildiğimizi düşününce."

"BİR DOSTUN ELİNDEKİ BIÇAK GENELLİKLE ŞAŞIRTIR."

"Şaşırtmamalı, hele de o dost için ailesi her şeyden önce geliyorsa."

"Şey..." dedi Corleone.

Mia kadehinin dibinde kalanı içti.

"Şarabı uzatır mısın, lütfen?"

Corleone, Mia'nın isteğini yerine getirirken ana yemeği getiren komi de servise başladı. Gemide oldukları düşünüldüğünde hayli kaliteli bir yemekti. Havadaki gerilime rağmen Mia'nın ağzını sulandırarak cızırdayan koyun eti, taze görünen yeşillikler ve biberiye. Corleone kesmeye başlayınca et kemikten ayrılıverdi.

"Beyaz Kale müsabakalarında o İpeksiyi alt edişini izledim," dedi KocaJon, dolu ağzıyla. "Üstünden bir fahişe amcığı dolusu mangır bile kazandım. Bok gibi muhteşemdin, evlat."

"Dört Kız aşkına, KocaJon," dedi Cloud yüzünü ekşiterek. "Masada küfürlerine dikkat et, olmaz mı?"

"Siktir," dedi küçük adam dudağını ısırarak. "Özür dilerim."

"Yine mi?"

"Ha siktir. Özür dilerim. Bok gibi oldu... Siktir..."

"Hayır, hiç sorun değil," dedi Mia arkasına yaslanıp baş dönmesinin tadını çıkarırken. "Gerçekten bok gibi muhteşemdim. Umarım o amcık dolusu parayı da muhteşem bir şeye harcamışsındır."

Küçük adam gümüş dişleriyle sırıtarak kadehini Mia'ya kaldırdı. "Ah, seni sevdim."

Mia da kadehini kaldırdı ve bir dikişte bitirdi.

"Ya sen, genç adam?" dedi Cloud konuyu değiştirmek için Jonnen'a dönerek. "Gemilere mi düşkünsün yoksa?"

"Benimle konuşma, sürüngen," dedi oğlan yemeğiyle oynayarak.

"Jonnen," dedi Mia onu uyararak. "Kabalık etme."

"Bu kanun tanımaz haydutla anlamsız gevezeliklere girmeyeceğim, Kralyaratan," dedi oğlan sertçe. "Ayrıca, geri döndüğümde babama onu asmasını söyleyeceğim."

"Şey..." Corleone'nin dudakları açılıp kapandı. "Ben..."

"Sen ona aldırma," dedi Mia. "Şımarık veledin teki."

"Ben bir imparatorun oğluyum!" diye haykırdı Jonnen tiz bir sesle.

"Ama kıçına şaplağı yemek üzeresin! O yüzden kahrolası tavırlarına dikkat et!"

Mia sessiz bir irade savaşına tutuştuğu oğlana dik dik baktı.

"Ah..." dedi KocaJon. "Biraz daha şarap?"

"Ah, evet, lütfen," dedi Mia kadehini uzatarak.

Mia kadehini doldurup herkes yemeğine odaklanınca masaya biraz daha huzurlu bir sessizlik çöktü. Mia son sekiz ay boyunca, Remus Birliği'nde ne idüğü belirsiz çorba ve bulaşık suyuyla karnını doyurmuş, çok uzun zamandır da kursağından doğru dürüst bir şey geçmemişti. Ağzını dolduran lokmaları yutabilmek için şarapla ıslatarak iştahla yemeye koyuldu. Mükemmelen terbiye edilmiş kuzu eti lezzetli ve sıcak, yeşillikler gevrek ve mayhoştu. Jonnen bile halinden memnun görünüyordu.

"Sen yemiyor musun, Don Tric?" diye sordu Corleone. "Hoşuna gitmediyse mutfaktan başka bir şey ayarlamalarını isteyeyim."

"ÖLÜLERİN YEMEĞE İHTİYACI YOKTUR, KAPTAN."

"Yine de sofraya gelmekte ısrar ederler," dedi Ashlinn dolu ağzıyla.

"... EFENDİM?"

"Tuzu uzat, cüce," dedi Jonnen.

"Hey!" dedi Mia yumruğunu masaya vurarak. "O cüce değil, küçük adam!"

"Hayır, küçük adam benim," dedi oğlan kibirle sırıtarak. Çatalıyla KocaJon'u işaret ederek, "O cüce," dedi. "Çünkü yarın ben daha uzun olacağım."

"Bu kadarı yeter," dedi Mia ayağa kalkarak. "Odana git!"

"Anlamadım?" dedi Jonnen. "Ben bir imparatorun..."

"Kimin oğlu olduğun umurumda bile değil. Bu sofrada misafirsin ve insanlarla bu şekilde konuşamazsın. Saygı mı görmek istiyorsun, kardeşim? Önce başkalarına saygı göster. Çünkü saygı hak edilir, kimse sana saygı borçlu değil." Mia eğilip gözlerini çocuğa dikerek, "Şimdi. Derhal. Odana!" dedi.

Oğlan ablasına bakakalmıştı. Gözlerini kıstı. Etrafındaki gölgeler kalın kırbaçlar gibi titreşiyor ve gözlerindeki öfkeye uyum sağlar gibi kıvranıyorlardı. Masanın üstündeki çatal bıçakların bazıları zangırdamaya başladı.

"... Mia?" dedi Ash.

"... MIA?.."

Gölgeler bir anda biçak gibi keskin ve sivri şekillere dönüşerek Mia'nın gırtlağını hedef aldı. Mia yüzünü buruşturup dişlerini sıkarak kardeşinden gelen karanlığa düşünce gücüyle karşı koydu. Tamam, oğlan öfkeliydi. Ama Mia daha büyüktü. Daha güçlüydü. Çok ama çok daha derindi. Oğlanın gölgelerini kontrol etmek, onları bir çocuğun elinden almakla aynı şeydi. Sadece başını arkaya atıp irade gücünü devreye sokmasıyla gölgeler geri çekilip her zamanki biçimlerine döndüler.

"Seni asmalarını gülerek izleyeceğim, Kralyaratan," diye tısladı oğlan.

"Bir numara al ve sıraya gir, kardeşim," dedi Mia. "Okkalı bir tekme yemeden ucını kamarana götürsen iyi edersin."

Yenilgiyi kabul ederken oğlanın dudağı titredi. Sinirden yüzü kızarmıştı. Tek kelime etmeden odadan çıkıp kapıyı çarptı.

"Tutulma, ona göz kulak olabilir misin?" diye mırıldandı Mia.

"...GÖZSÜZ BİRİ NE KADAR GÖZ KULAK OLABİLİRSE..."

Gölgekurt Mia'nın sandalyesinin altından kalktı ve gözden kayboldu. Mia yerine oturup dirseklerini masaya yasladı, başını ellerinin arasına aldı.

"Küçük adam?" dedi KocaJon bunu izleyen sessizlikte.

"Özür dilerim." Mia bir şeyi savuşturur gibi elini salladı. "Umarım seni gücendirmemişimdir."

KocaJon eğilip gözlerini kıpıştırarak, "Benimle evlenir misin, dona?" dedi.

"Sıraya gir, küçük adam." Ashlinn gülerek Mia'nın elini tuttu.

"AMAN ARKANI DÖNME," dedi Tric. "ASHLINN REKABETİ SEVMEZ."

"Kara Ana aşkına." Ash çatalını masaya vurdu. Üç döngünün gerilimi nihayet su yüzüne çıkmaya başlamıştı. "Her fırsatta laf sokmak zorunda mısın?"

"BANA YAPTIĞIN ŞEYİ DÜŞÜNÜNCE İLGİNÇ BİR KELİME SEÇİMİ DOĞRUSU."

"Buna ironi deniyor, Tric," dedi Ashlinn hırlar gibi. "Eski bir oyun yazma tekniği. Oysa her tarafından aktığı için, seni drama konusunda uzman sanırdım."

"AKMAK MI?"

"Sence de biraz fazla kalın kafalı değil misin?"

"SEN BENİ ÖLDÜRDÜN!" diye haykırdı Tric ayağa kalkarak.

Ashlinn de ayağa fırlayıp, "Yapmam gerekeni yaptım!" diye bağırdı. "Kızıl Kilise'nin yoldan çıktığını kendin söyledin! Kilise'yi devirmek için hepinizden uzun süredir uğraşıyorum! Gitmen gerektiği için üzgünüm ama başka yolu yoktu! Ayrıca hatırlarsan seni bir dosta yakışacak şekilde bıçakladım. Kahrolası arkandan değil, önünden. Geri alamayacağıma göre benden ne istediğini söyler misin?"

"BİRAZCIK PİŞMANLIK BELİRTİSİ? BİR PARÇA VİCDAN AZABI? BENDEN ALDIĞIN ŞEYİN KÜÇÜCÜK DE OLSA BİR PARÇASINI ANLAMAN MESELA?"

"Vicdan azabı âcizler içindir, Tric," dedi Ash. "Pişmanlık da korkaklar için."

"İÇİNDE HİÇBİR ŞEY YOK, DEĞİL Mİ? UFACIK BİR VİCDAN KIRINTISI..."

"Ah, canı cehenneme..."

Ash tabağını itip kapıya döndü.

"Ashlinn..." dedi Mia.

"Hayır, kahretsin!" diye çıkıştı kız. "Her şeye de ona da lanet olsun. Burada oturup hepimizin yaptığı bir şeyin ceremesini tek başıma çekecek değilim. Hepimiz yalancıyız. Hepimiz katiliz. Cehennem ve kan aşkına, sen Kızıl Kilise'nin yeminli Kılıcıydın, Tric. Mia'nın aksine giriş sınavını geçmiştin. Bu yüzden kurbanların toprağın altındayken karşıma geçip kurban rolü oynamaktan vazgeç!"

Ashlinn çıkarken kapı ikinci kez çarpıldı.

Odaya sessizlik çöktü. Mia şarap kadehiyle oynuyor, parmaklarını ağız kısmında dolaştırıyordu. Ash'in sözleri, Kızıl Kilise'deki son sınavının anısıyla birlikte zihninde yankılanıyordu. Muhterem Ana Drusilla'nın huzuruna çağırılmıştı. Kılıçlığa geçmek için son bir görevi kalmıştı.

Mia gölgelerin arasından ayak sesleri duydu. Siyahlar içindeki iki El'in debelenen bir karaltıyı sürükleyerek getirdiklerini gördü. Bir oğlan. Onlu yaşlarda. Gözleri kocaman açılmış. Yüzünde gözyaşı izleri. Elleri ve ağzı bağlı. Eller oğlanı ışığın merkezine getirip Mia'nın önünde diz çökmeye zorladı.

Kız, Muhterem Ana'ya baktı. Yüzünde yine o tatlı, anaç tebessüm vardı. Kenarları kırışmış o sevecen, yaşlı gözler.

"Bu çocuğu öldür," dedi yaşlı kadın.

Mia bütün yiğitlik gösterilerine rağmen o sınavı geçememişti. Bir masumun canını almayı reddetmişti. İçinde kalan son birkaç ahlak kırıntısına tutunmuştu. Ancak Ashlinn Kilise'ye ihanet ettiğinde Tric kabul töreni şölenindeydi.

Elbette bu onun sınavı geçtiği anlamına geliyordu.

Ocaksız Dweymeri oğlana baktı. Dipsiz gözlerine. O karanlıkta kurbanlarının izlerini gördü. Elleri siyah değil, kırmızıydı.

"SANIRIM BİRAZ HAVA ALACAĞIM," dedi Tric.

"Senin nefes almaya ihtiyacın yok ki," dedi Mia.

"OLSUN."

"Tric..."

Oğlan çıkarken kapı yavaşça kapandı.

KocaJon ve Corleone gözucuyla bakıştılar.

"... Biraz daha şarap?" dedi Kaptan.

Mia derin bir nefes alıp iç geçirerek, "Siktir et, neden olmasın..." dedi.

Şişeyi kaptı, arkasına yaslanıp ayaklarını kaptanın cilalı masasına uzattı ve şişeden büyük bir yudum içti.

"Çok ilginç... yol arkadaşların var, Kuzgun," dedi Corleone.

"Mia," dedi kız, ağzını silerken. "Adım Mia."

"Cloud," dedi kaptan.

"Bu senin gerçek adın mı?" dedi Mia şüpheyle gözlerini kısarak.

"Hayır." Cloud gülümsedi. "Gerçek adımı öğrenemezsin."

"Doğru tahmin edersem bana ne verirsin?"

Cloud kollarını açıp gemiyi işaret etti. "Görebildiğin her şeyi, Mia."

Kız yine iç geçirip gözlerini ovuşturdu, yüzüne dokundu. Kafası boynuna ağır geliyordu. Dili de ağzına büyük geliyordu sanki.

"Bizi Beyaz Kale'de indirebilirsiniz," dedi. "İki yüz gümüşten ne kadarını geri verirsen makbule geçer. Adil gördüğün kadarı olur."

"Yani sizi *Bakire*'den atmamı mı istiyorsun?" Kaptan kaşlarını çattı. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Şey, bir bakalım," dedi Mia parmaklarını sayarak. "Geminize iki iblis ve bir ölü çocuk getirdim. Kardeşim de ben de darkiniz, üstüne üstlük o bir imparatorun, muhtemelen bütün Itreya'nın peşinde olduğu oğlu. Bir avuç Luminatii ve mürettebatlarının öldürülmesine ve gemilerinin mahvolmasına sizi de bulaştırdım." Mia başını arkaya atıp dibindeki şarabı kafaya diktikten sonra şişeyi yere bıraktı. "Ayrıca bütün şarabınızı içtim."

Hıçkırdı. Dudaklarını yaladı.

"İyi şaraptı..."

"Ağabeyimin adı Niccolino'ydu," dedi Corleone.

"Güzel isimmiş," dedi Mia.

KocaJon gizli bir işaret almış gibi sandalyesinden kayarak inip sessizce odadan çıktı. Mia, omuzlarında yatan gölgekediyi saymazsa haydut kılıklı kaptanla baş başa kalmıştı.

Corleone ağır hareketlerle kalktı, odanın diğer tarafındaki meşe dolaba gidip çok iyi kalite şaraptan bir şişe daha aldı. Mumlu mührünü bıçağıyla kesip Mia'nın kadehini doldurduktan sonra sandalyesine oturup içmeye devam etti.

"Nicco benden iki yaş büyüktü," dedi bir yudum alarak. "Mezar'da büyüdük. Küçük Liis. O, ben ve annem. Babam biz küçükken Felsefe Taşı'na gönderildi. Sukut'ta öldü."

Bunu duyunca Mia'nın bakışları keskinleşti. "Annem de Taş'ta öldü."

"Dünya küçük."

"Buna içerim," dedi Mia kadehinden büyük bir yudum alıp Alinne Corvere'nin öldüğü geceyi düşünmemeye çalışarak.

"Annem sofuydu," diye devam etti Corleone içkisinden bir yudum aldıktan sonra. "Aa'nın tanrı korkusu duyan bir evladı. Her döngü kiliseye giderdik. 'Çocuklar,' derdi annem. 'Siz ona inanmazsanız o size neden inansın?'"

Corleone şişeden büyük bir yudum daha içti.

"Ağabeyim şarkı söylerdi. Lir kuşunu utandıracak bir sesi vardı. Bu yüzden bizim cemaatin papazı onu koroya aldı. Yirmi yıl öncesinden bahsediyorum. Ben on iki yaşındaydım. Nicco on dört. Her döngü pratik yapardı." Cloud kıkırdayarak başını salladı. "Evin içinde şarkı söylemesi beni delirtirdi. Ama annemin çok gurur duyduğu hatırlıyorum, Nicco'nun ilk ayininde ağlamıştı. Kahrolası bir bebek gibi.

"Sonra Nicco şarkı söylemez oldu. Sesi... çalınmış gibi. Anneme koroya devam etmek istemediğini söyledi. Kiliseye de gitmek istemiyordu. Ama annem Aa'nın ona verdiği bir yeteneği ziyan etmesinin yazık olacağını söyledi. 'Sen ona inanmazsan o sana neden inansın, Nicco,' dedi. Ve onu kiliseye geri gönderdi."

Kaptan içkisinden bir yudum daha aldıktan sonra çizmeli ayaklarını masaya uzattı.

"Bir yokgece, koro çalışmasından döndüğünde titriyordu. Ağlıyordu. Ne olduğunu sordum. Söylemedi. Ama kan vardı. Yatağında. Koşup anneme söyledim. 'Nicco kanıyor, Nicco kanıyor," dedim. Annem koşarak gelip ne olduğunu sordu."

"Nicco, papazın onun canını yaktığını söyledi. Ona..."

Corleone başını iki yana salladı. Gözleri odağını kaybetmişti.

"Annem ona inanmadı. Neden böyle yalan söylediğini sordu. Sonra da onu dövdü."

"Kara Ana..." diye fısıldadı Mia.

"İdrak edememişti, anlarsın ya. Böyle bir şey... Biçim itibarıyla onun dünyasına uymuyordu. Ama bu korkunç bir şey, Dona Mia. Seni en çok sevmesi gereken insanların seni kurtlara teslim etmesi..."

Mia başını öne eğdi. "Öyle."

"Nicco dört döngü sonra Tutulmayan Sözler Köprüsü'nden atladı. Gömleğinin içine doldurduğu tuğlalarla. Onu bulduklarında bir haftadır sudaymış. Papaz cenazesine geldi. Ayini o yönetti. Annemi kucakladı ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Her Şeyi Gören'in annemi sevdiğini. Bir planının olduğunu. Sonra bana döndü, elini omzuma koydu ve şarkı söylemek isteyip istemediğimi sordu."

Mia konuşmaya çalıştı. Sesi çıkmadı.

Corleone gözlerinin içine bakıyordu.

"Papazın adı Francesco Duomo'ydu."

Mia'nın kalbi çizmelerinin tabanına kadar indi. Ağzı safrayla dolmuş, kirpikleri gözyaşlarıyla bezenmişti. Arenada Duomo'ya tattırdığı ölümü hak ettiğini biliyordu ama Tanrıça aşkına, ne kadar derinden hak ettiğini tahmin bile edemezdi.

Corleone ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve gözlerinin içine bakarak Mia'nın aşina olduğu para kesesini önüne bıraktı.

"Bu gemide canınızın istediği kadar kalabilirsiniz."

13. BÖLÜM

KUMPAS

Mercurio, Vakanüvis Aelius'un ofisinde, burnunu "**KİTAPLAR**"a gömmüş oturuyordu.

Kafasında onları bu şekilde düşünür olmuştu. "**KİTAPLAR.**" Büyük ve kalın harflerle. Soru işaretli, belki altı çizili; ondan henüz emin değildi. Ama emin olduğu bir şey varsa o da bu şeyleri "bazı kitaplar" ya da "Bazı Kitaplar" ve hatta "**BAZI KİTAPLAR**" olarak düşünmek aslında oldukları şeyi inkâr etmekti.

İnanılmaz kitaplar.

İmkânsız kitaplar.

Beyin yakan ucube kitaplar.

"KİTAPLAR."

Yaşlı adamın çatık kaşları son birkaç döngüdür o kadar kalıcı bir hal almıştı ki yüz ifadesini değiştirmek canını acıtır olmuştu. Açık mavi gözleri, önündeki sayfayı dikkatle taradı; her paragrafı, her cümleyi, her kelimeyi. Zehir lekeli, kemikli işaretparmağı satırların üstünde gözlerinin hareketini takip ediyordu.

İkinci cildin sonuna yaklaşırken kalp atışı hızlandı.

Ve Yenilmez son bir iç çekişle yere serildi.

Mia'nın omurgasına bir çekiç darbesi inmişti sanki. Damarlarında bir kan hücumu yaşanıyordu, teni karıncalanıyordu; bütün sinir uçları alev almıştı. Saçları hayali bir rüzgâra kapılmış gibi uçuşarak dizlerinin üstüne indi; gölgesi altında kargacık burgacık çizgiler çizerek kıvranıyor, Müşfik Kedi, Tutulma ve taşa çizdiği şekillerin arasına karalanmış binlerce farklı biçime bürünüyordu. Mia'nın içindeki açlık doyurulmuş, özlem giderilmiş, boşluk bir anda ve vahşice dolmuştu. Bir kopuş, bir uyanış. Kırmızı ve siyah bir duygu karmaşası. Başını göğe çevirince, bir an, bir nefeslik an, onu gördü. Uçsuz bucaksız, göz kamaştıran bir mavilik değil, dipsiz bir karanlık. Siyah, eksiksiz ve kusursuz.

Minik yıldızlarla kaplıydı.

Mia başının üstünde, gökyüzünde minicik bir ışık küresinin parladığını gördü. Güneşe benziyordu ama kırmızı, mavi, altın renkli değildi ve öfkeli bir sıcaklıkla yanmıyordu. Küre, hayalet gibi beyazdı ve çevresine solgun bir ışık yayıyor, Mia'nın ayaklarının dibine uzun bir gölgenin vurmasına neden oluyordu.

"ÇOK TEKE DÜŞTÜ."

Kuzgun! Kuzgun! Kuzgun! Kuzgun!"

"VE YİNE OLACAK."

Mercurio arkasına yaslanıp sigarasından uzun bir nefes çekti.

"Bu şey, kahrolası beynimin içine ediyor," diye homurdandı.

"Beynin kıvrılmasını gerektiriyor, değil mi?"

Vakanüvis Aelius iş başındaydı; kütüphanenin en yıpranmış ciltlerinden birkaçını elle işlenmiş deriyle yeniden ciltliyordu. Bazen sigarasından bir nefes almak ve havaya çilek kokulu gri bir duman üflemek için ara verdiği çalışmasına usta parmaklar ve ışıldayan mezarkemiği bir iğneyle kaldığı yerden devam ediyordu.

İkisi de sigara içtiği için ofisin havası çorba kıvamını almış, vakanüvisin maun masasındaki kül tablası ağzına kadar izmaritle dolmuştu.

"Kıvrılmak mı?" diye homurdandı Mercurio. "Kıvırmak sirk gösterilerinin ve yüksek ücretli saray fahişelerinin işidir, Aelius. Bu bambaşka bir şey."

"Çok yüksek ücretli saray fahişesi tanıdın mı?" diye sordu Aelius.

Mercurio omuz silkti. "Gençliğimde."

"İyi hikâyelerin var mı? Benim için bayağı uzun zaman..."

"Ucuz müstehcenlik peşindeysen," dedi Mercurio iç geçirerek **KİTAPLAR**'ın ilk cildinin kapağına vurarak, "birinci cildin iki yüz altmış beşinci sayfasında başlıyor."

"Ah, biliyorum," diye kıkırdadı Vakanüvis. "Yirmi ikinci bölüm."

Mercurio kaşlarını iyice çatarak Aelius'a baktı. "O sayfaları okudun mu?"

"Sen okumadın mı?"

"Çene aşkına, hayır!" Mercurio o kadar dehşete kapılmıştı ki az kalsın kendi sigarasının dumanıyla boğulacaktı. "O benim... Onu böyle... şeyler yaparken düşünmek istemiyorum."

Yaşlı adam bütün ağırlığıyla arkasına yaslanıp sigarasından derin bir nefes çekti. Son birkaç döngüdür bu **KİTAPLAR**'ın varlığını sindirmek için elinden geleni yapıyor ama çok zorlanıyordu. Drusilla ve Sükût Dağı'nda gölgesinden ayrılmayan Eller'in şüphesini çekmemek için Kutlu Ölümün Anası'nın kütüphanesine yaptığı ziyaretleri yaşlı vakanüvisle birkaç sigara içip biraz çene çalacak kadar kısa tutmak zorundaydı. Odasını aramaları ihtimaline karşı **KİTAPLAR**'ı Athenaeum'dan çıkarmaya cesaret edemediği için kısa kısa okumakla yetiniyordu. İkinciyi yeni bitiriyordu.

Mia'nın yaptıklarını, mahrem düşüncelerini ve hepsinden tuhafı kendisinin kızın hikâyesinde üstlendiği rolü okumak çok tuhafına gitmişti. O sayfaları okumak, siyah bir aynada kendine bakmak gibiydi ama ayna karşısında değil, omzunda duruyordu. Ve Mercurio kendini okurken omzunun üstünden bakan gözleri hissedebiliyordu.

"Bak, böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?" dedi sandalyesini Aelius'a çevirirken. "Bu kitaplar nasıl var olabilir? Henüz bitmemiş bir hikâyeyi anlatıyorlar. Ayrıca üstünde benim adım var ama bu kahrolası şeyleri ben yazmadım."

"Kesinlikle," dedi Aelius başıyla ofisin siyah taş duvarlarının ötesindeki Athenaeum'u işaret ederek. "Burası öyle bir yer. Ölüler kütüphanesi. Yakılmış kitaplar. Ya da asırlar önce unutulmuş. Ya da hiç yaşama şansı bulamamış. Bu kitaplar *yok*. Bu yüzden buradalar."

Vakanüvis ince omuzlarını silkerek dumanı havaya üfledi.

"Burası tuhaf bir yer."

Kara Ana'nın kütüphanesine sadece öfkeli bir kitapkurdunun karanlığın içinden gelen uzak kükremesinin bozduğu bir sessizlik çöktü.

"Girişi tekrar okudun mu?" diye sordu Aelius yumuşak bir sesle. "Dikkatle?"

"Evet," diye mırıldandı Mercurio.

"Hımm," dedi ölü adam.

"Bak, hiçbir anlamı yok."

Aelius acımayla bakan bulanık mavi gözleriyle başını yana eğdi. Birinci **KİTAP**'ın başındaki kırmızı kenarlı sayfaları tekrar açıp yüksek sesle okumaya başladı.

"*Ellerinizin arasındaki bu sayfaların müzik yapan bir maestro edasıyla insan katleden bir kızı anlattığı konusunda sizi uyarmak isterim. Mutlu sonlara, bir testerenin insan tenine yaptığını yapan biri. Kızın kendisi de artık bir ölü; hem kötülerin hem de adaletten yana olanların duymak için canını verebileceği sözcükler. Arkasında küle dönmüş bir cumhuriyet bıraktı. Denizin dibinde, kendi elleriyle suya gömdüğü bir...*"

"Hepsini okudum," diye homurdandı Mercurio. "Hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Bu onun hikâyesi," dedi Aelius yumuşak bir sesle. "Ve böyle bitiyor. 'Küle dönmüş bir cumhuriyetle. Bu iyi bir son, Mercurio. Çoğu insanın ulaşabileceğinden daha iyi."

"O, on sekiz yaşında. Henüz hiçbir sonu hak etmiyor."

"Ne zamandan beri hak etmenin bu konuyla ilgisi var ki?"

Yaşlı adam kemikli parmaklarıyla bir sigara daha yakıp ofisinin gri sisini biraz daha koyulttu. "Pekâlâ, üçüncü nerede o zaman?"

"Hı?" dedi Aelius.

"İkinciyi bitirmek üzereyim," dedi Mercurio kurt desenli siyah kapağa vurarak. "Ve ikisi de üçüncüden bahsediyor. Yaşam. Hayat. Ve ölüm. O zaman nerede?"

Aelius omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım."

"Aramadın mı?"

Aelius gözlerini kırpıştırdı. "Neden arayayım?"

"Nasıl bittiğini öğrenmemiz için! Kızın nasıl öldüğünü!"

"Neye yarar ki?" dedi Vakanüvis kaşlarını çatarak.

Mercurio abartılı bir iç çekişle bastonuna yaslanıp ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. "Çünkü neyin yaklaştığını bilirsek belki ona bir yardımımız dokunur ve böylece olaylar bunun..." bastonu sert bir *tak* sesiyle birinci **KİTAP**'ın üstüne indi. "...söylediği şekilde ilerlemez."

"Bir şeyleri değiştirebileceğini kim söyledi?"

"Değiştiremeyeceğimi kim söyledi?" dedi yaşlı adam hırlar gibi.

"Gerçekten geleceği görmek istiyor musun?" diye sordu Aelius. "Bana lanet gibi geliyor. Olabilecekleri bilmektense olanlara ağlamayı yeğlerim."

"Hiçbir şey *bilmiyoruz*," diye homurdandı Mercurio.

"Bütün hikâyelerin bittiğini biliyoruz, yağız delikanlı. Onunki de dahil."

"Henüz değil." Mercurio başını iki yana salladı. "Buna izin vermeyeceğim."

Aelius yeniden masaya yaslanıp çilekli gri dumanını yukarıdaki pis pusun arasına üfledi. Mercurio titreyen elini saçlarının arasından kaydırdı.

"Bütün bunları okumak," dedi. "Bana doğru gelmiyor... Sanki..."

"Çok mu fazla?" dedi Aelius.

"Evet."

"Biraz tanrı olmak gibi mi?"

Mercurio çırpı misali incecik kollarını daha da zayıf göğsünde kavuşturdu. Hayatında hiç bu kadar yaşlı hissettiğini hatırlamıyordu. "Tanrıların canı cehenneme..."

"Bu olayda sana da bir rol düşüyor," dedi ölü adam. "Ana'nın seni buraya getirmesinin bir nedeni var. Bana bu kitapları buldurtup sana göstermemi sağlamasının bir nedeni var."

"Bence bu kadar ağırlık yüklemek için fazla zayıf bir ip."

"Oradayken elinden bu kadarı geliyor," dedi Aelius iç geçirerek. "Şu taraftan biraz itmek, bu taraftan biraz dürtmek. Ona tapan azıcık insandan aldığı azıcık gücünü kullanıyor. Şimdi işi daha da zor. Eskiden burayı idare eden insanlar gerçekten inançlıydı. Yüzyıllar önce burayı yaratan inanç sahipleri için gerçekten bir anlam ifade ediyordu. Burada gerçek bir gücü vardı. Oysa şimdi?"

"Boş sözler," diye mırıldandı Mercurio. "Duvarlar altın boyalı, kırmızı değil."

"Ana sahip olduğu çok az güçle elinden geleni yapıyor. Ama Işık ile Gece arasındaki dengeyi tanrılar sağlamayacak." Vakanüvis, Mercurio'nun mürekkep lekeli, kemikleri çıkmış ellerini işaret etti. "O eller sağlayacak."

"Mia'nın sonunu hızlandırmak anlamına gelecekse parmağımı bile kıpırdatmam."

Aelius düşünceli gözlerle Mercurio'ya bakarak dumanı üfledi.

"Her şeyin bir sırası var, delikanlı," dedi Vakanüvis. "Şimdi nereye gittiğini öğrenmek için bütün biyografisini okumana gerek yok."

"Evet," dedi Mercurio. "Bokun bile alev aldığı bir dünyaya bodoslama dalmaya hazırlanıyordur."

"O yüzden buraya geldiğinde hazır olsak iyi olur." Aelius omuz silkti. "Yoksa hikâyesinin nasıl biteceğini dert etmemize gerek kalmayacak. Hikâye burada bitecek. Bu dağın dehlizlerinde."

Mercurio sızlayan kolunu sıvazlayarak, "Ne yapabiliriz ki?" diye homurdandı. "Ben yarı ölü sayılırım, sen de dibine kadar ölüsün. Bu kahrolası kütüphaneden bile çıkamıyorsun. Bizim ona ne hayrımız dokunur ki?"

Aelius masasının üstündeki ikinci **KİTAP**'ın üstüne eğildi. Gök mavisi sayfa kenarları, kapağındaki kurt resmi, içine ışık dolduğunu düşündürecek kadar siyah derisi. Başparmağını yalayıp sayfaları çevirmeye başladı. Sonunda aradığı yeri bulunca durdu, Mercurio'ya döndü ve parmağıyla pat pat cümleye vurdu.

Yaşlı adam gözlerini kısarak cümleye baktı. Kalp atışları hızlanmıştı.

Kırışık, yaşlı ellerine baktı.

Hem de ne ince bir ip.

"Tamam," dedi iç geçirerek. "Gidip onlarla konuşacağım."

Oda kan kokuyordu.

Eski ve çatlayıp minik siyah pullara ayrılmıştı, kanamasıyla aradan o kadar uzun yıllar geçmişti ki kokusu artık sadece tutulmamış bir vaatten ibaretti. Parke taşların arasındaki çatlaklarda kabuk tutmuş eski ve koyu renk kan. Sağa sola sıçramış birkaç tatsız leke, kötü kaymak gibi büzüşüp dağılmış, çürüme kokusu sinmiş kan. Dahası, açık kapılardan görünmez yumaklarla yayılıp bütün katı kaplayan demir gibi yoğun ve tuzlu bir koku.

Taze, yeni, sulu *kan*.

Taşa oyulan derin havuz üçgen biçimindeydi ve kırmızı fırtınaya tutulmuş bir deniz gibi üstü kaynıyordu. Duvarda, Cumhuriyet'in büyük metropollerinin –Tanrımezarı, Galante, Leş Dehlizi, Vizka, Elai– haritalarının yanı sıra kırmızı büyücü sembolleri göze çarpıyordu. Yaşlı Mercurio orada başka şehirler de gördü. Zamanın topuğunun altında ezilip harabeye ve toza dönen şehirler. Adlarını sadece birkaç kişinin hatırlayacağı kadar eski şehirler. Ama Sözcü Adonai hepsini hatırlıyordu.

Dizlerinin üstünde, üçgenin tepe noktasında duruyordu. Kemik beyazı bir ten, dağınık beyaz saçlar, pürüzsüz gövdesini öylesine örten ince, kırmızı bir sabahlık. Tehlike arz edecek kadar düşük belli bir deri pantolon. Çıplak ayaklar.

Karşısında bacakları hafifçe aralanmış, fırtınaya tutulmuş bir fidan gibi arkaya kıvrılan bir kız duruyordu. Dudaklarından küçük haz iniltileri dökülüyor, sürmeli kirpikleri titreşiyordu. Sırtındaki önü açık siyah El cüppesi kendi kanıyla tenine yapışmıştı. Çıplak memelerinin arasındaki koyu renkli yaradan yakut kırmızısı kan akıyordu. Bir elinde kanlı bir bıçak vardı. Diğer eli Adonai'nin saçının arasındaydı.

Sözcü Adonai kızın önünde diz çökmüş, elleriyle kalçalarını sıkıca kavramış, yüzünü apışarasına gömmüştü. Diliyle kızı okşayıp emerken mutlu iniltilerle kendinden geçiyordu. Akıllı dili durmadan hareket ediyor, pürüzsüz göğsü kabarıyor, esnek vücudu sarsılıyordu. Gözleri kaydığı için sadece beyaz-değil-pembe kısımları görünüyordu. Kırmızıdan ağız dolu yuttukça ademelması hareket ediyordu. Mercurio çocukluğunda aç kurtların bir kuzuyu parçalamasına tanık olmuştu. Kurtların kuzuyu öldürürken çıkardığı ses ile Sözcü'nün kızı içerken çıkardığı ses hemen hemen aynıydı.

Dokumacı Marielle odanın bir köşesinde oturmuş, kardeşinin kendini doyurmasını izliyordu. Kambur sırtı koyu renkli cüppesiyle kaplıydı ve korkunç yüz hatları iyice öne çektiği kukuletanın altında seçilemiyordu. Örtünün kenarından kemik beyazı saçlarla birlikte biçimsiz dudaklarından akan ince tükürük şeridi görünüyordu. Çarpık ellerinden birini boğazına bastırmıştı. Diğeri bacaklarının arasındaydı.

Adonai ağzını kızın kandan yapış yapış apışarasından çekerken boğulmak üzere olan bir adam gibi iç geçirdi. Yüzü ve dişleri kıpkırmızıydı ve boynundan yol yol kırmızı su iniyordu. Kız titredi ancak bir rahibenin tanrısına gösterdiği hürmetle kanlı parmaklarıyla Adonai'nin yüzünü okşadı. Dileği günahları için affedilmek değildi. Cezayı tercih ederdi.

"Biraz daha," diye inledi Sözcü'yü kendine çekerek.

"Rahatsız etmiyorum ya?" dedi Mercurio.

Adonai'nin bulanık gözleri odaklanırken ağzından boğuk bir kıkırtı çıktı. Titreyerek ve sarhoş gibi sallanarak, ışığa dönen kör bir kurtçuğu andıran bir hareketle başını çevirdi. Kapının girişinde Mercurio'yu görünce kanlı dudaklarındaki tebessüm siliniverdi. Çenesinden yakut renkli uzun bir tükürük sarkarken dik dik baktı.

"Evet," dediler Marielle'le aynı anda.

"O zaman kahrolası kapıyı açık bırakmamalıydınız," diye yanıtladı yaşlı adam.

Topallayarak içeri girerken bastonu nemli siyah taşın üstünde tıkırdadı. Dağ'ın büyücülere ayrılan kısmı rahatsızlık verecek kadar sıcaktı ve berbat durumdaki dizleriyle basamakları inmenin çok sancılı olacağını biliyordu. İğnesi üç döngü önce kurumuş bir mürekkep bağımlısı gibi terliyordu. Bacakları iki piç kurusu gibi sızlıyordu. Sol kolu daha da beterdi.

"Voltanı al, kızım," dedi soluksuz kalmış, kan içindeki kıza.

Kan kaybından bayılmak üzereymiş gibi görünen El, Mercurio'ya ters ters bakarak cüppesinin önünü kapattı.

"Haydi," dedi yaşlı adam bastonuyla kapıyı göstererek. "Yaylan. Peşimde sinsi sinsi dolaşan yeterince arkadaşın var zaten. Belki içlerinden biri zamanını bu iki sapıkla geçirmekten daha iyi bir fikir verir sana."

Kız, Adonai'ye bakınca Sözcü başıyla çıkmasını işaret etti.

"Buraya, çocuk," dedi Marielle yamru yumru parmağıyla onu yanına çağırarak.

Kız biraz yalpalayarak Dokumacı'ya yaklaştı. O yaklaşırken Marielle biçimsiz elini kaldırıp kızın kanayan göğsünün önünde salladı. Kız titredi. İç geçirdi. Yeniden ona döndüğünde kızın kemiğe kadar inen bıçak yarasının tamamen kapandığını gördü.

Dudağını ısırdı; kadının ustalığına hayran olmamak imkânsızdı. Kendi çirkin etine sözü geçmese de Marielle başkalarını çömlek yapar gibi şekillendirebiliyordu. El'in vücudunda tek bir iz kalmamıştı.

Dokumacı işini biliyor.

"Gücünü topla, tatlı çocuğum," diye tısladı Marielle tükürük ve kan saçan ağzıyla. "Sonra yine ziyaretimize gel."

Kız Tanrımezarı piskoposuna son kez zehirli bakışıyla baktıktan sonra ıslak cüppesinin önünü kapatıp odadan çıktı. Veda sözcüklerini dile getiremeyecek kadar kan sarhoşu olan Adonai, kız yanından geçerken elini uzatmakla yetindi.

Mercurio kızın arkasından bakınca, Drusilla'nın peşine taktığı Ellerden ikisinin karanlıkta beklediğini gördü. Gözlerinin üstünde olduğunu belirtecek kadar yakın. *Kılıçların Efendisi*'nin gözünün üstünde olduğunu anlamasını sağlayacak kadar. Ancak Sözcü'nün odasına davetsiz girmeye cesaret edemezlerdi.

Bunu yapmak için hayli ahmak olmak gerekirdi.

Mercurio gölgelerine okkalı bir hareket çektikten sonra kapıyı suratlarına çarptı.

Adonai ayağa kalktı, kanlı elini saçlarının arasından kaydırıp boynuna çok ağır geliyormuş gibi başını kaldırdı. Sabahlığı omuzlarından kaymıştı ve Mercurio altındaki güçlü kaslarını görebiliyordu. Senato Binası'nın önündeki heykellere benziyordu. Her Şeyi Gören onu kendi elleriyle yontmuş gibi. Ama Mercurio, kan sözcüsüne akıl almaz kusursuzluğunu bağışlayanın Aa'nın değil, kız kardeşinin elleri olduğunu biliyordu. Kardeşlerin gücüne rağmen, her zamanki gibi bu düşünceyi çok saçma buluyordu.

Gözleri kıpkırmızı parlayan Adonai sonunda konuşacak gücü buldu. "Bir kan sözcüsünü yemek sırasında rahatsız etmek için ya durumun gerçekten umutsuz olmalı ya da aklını kaçırmış olmalısın, Piskopos."

Mercurio üçgenin alt çizgisinde durmuş, kanın üstünden Adonai'ye bakıyordu.

"Eee?" dedi Sözcü. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Mercurio bastonunu Sözcü'nün kasıklarına doğru salladı. "Şişkinlik biraz insin diye bekliyorum. Etkileyici ama biraz dikkat dağıtıyor."

"Bizimle kavga mı etmek istiyorsun, sevgili Mercurio?" Marielle sandalyesinden kalkıp kardeşinin yanına geldi. "Hayatın yükü seni bu kadar yordu demek. Çünkü yemin ederim, omuzlarındaki yükü kaldırmadan önce seni iyice bitkin düşürebilirim."

"Kılıçların Efendisi'nin gazabını yeterince çektin zaten," dedi Adonai. "Düşmanların çok fazla olduğu için, kalitelisine mi ihtiyacın var yoksa? Sihrimi beslemek için yaşlıların kanından da kolayca istifade edebilirim. Ayrıca karnım hâlâ aç, ihtiyar."

"Çene aşkına, ikiniz de zırvalıyorsunuz," diye homurdandı Mercurio.

Adonai parmaklarını büktü. Havuz kıpırdandı, üstünde kıpkırmızı parlayan yapış yapış kanlı sürgünler yükseldi. Mızrak gibi sivri, iğne gibi ince, yarı katı sürgünler. Heyecanla titreşip leş kan kokusunu yayarak yılankavi hareketlerle Tanrımezarı Piskoposu'na doğru süzüldüler.

"*Sana kan borçluyum, küçük Kuzgun,*" dedi Mercurio. "*Kan borcu mutlaka ödenir.*"

Sürgünler yaşlı adamın tenine birkaç santim kala durdular.

Adonai'nin kırmızı gözleri iki jilet kesiği gibi incecik kısıldı.

"Ne dedin sen?"

"Beni duydun," dedi Mercurio. "Mia'ya böyle söylemedin mi? Onu Dağ'da son gördüğünde. '*Luminatii'nin güneşçeliğini Dağ'ın boğazına dayadığı döngü iki hayat kurtardın. Benim ve canım kardeşimin. Yokgecelerde bunu hatırla. Yüzeceğin sular ne kadar derinleşirse derinleşsin, ne kadar kararırsa kararsın kan meselesinde bir sözcünün sözüne güvenebilirsin.*'"

Adonai kız kardeşine baktı. Sonra Mercurio'ya döndü.

"Bunları sadece onun duyacağı şekilde söyledim," diye soludu öfkeyle.

"Sadakat yemini edildiğinde odamda kimse yoktu," dedi Dokumacı. "Ben, biricik kardeşim, darkin ve yoldaşları dışında. Beş kişinin yanındaki altıncı kişi gibi bu sözleri nasıl ezberden söyleyebiliyorsun, sevgili Mercurio?"

"Nereden bildiğimin bir önemi yok," dedi Mercurio. "Ama biliyorum. Ona borcun var, Adonai. Ona sefil ve çarpık hayatını borçlusun. Bir yemin ettin. Şimdi kızın yüzdüğü sular hiç olmadığı kadar derin ve karanlık."

"Bilmez miyiz," dedi Marielle.

"Nasıl?" dedi Mercurio gözbebekleri toplu iğne başları gibi küçülerek.

Adonai umursamazca omuz silkti. "Scaeva, Kılıçların Efendisi'ne Cumhuriyet'teki bütün şapellerin küçük darkinimizin peşine düşmesini buyuran bir mektup gönderdi. Oğlu kaçırılmış ve onu geri istiyor. Onu kaçıran kız da..."

"Bütün şapeller," diye fısıldadı yaşlı adam.

Mia'nın peşindeki Kılıç sayısını düşününce Mercurio'nun bütün keyfi kaçtı. Luminatii katliamından ve Ashlinn Järnheim'ın ihanetinden sonra bile sayıları hayli kalabalık olmalıydı. Hepsi ölüm sanatında dünyanın en iyi katilleri tarafından eğitilmiş Kılıçlar.

"Nasıl oluyor da Scaeva'nın *kahrolası* parası bunlara yetiyor?"

"Zavallı Mercurio," dedi Marielle yumuşak bir sesle. "Odanda tek başınayken döngülerin kim bilir ne kadar sessiz geçiyor."

"Scaeva imparator unvanını aldı," dedi Adonai. "Dolayısıyla Cumhuriyet'in savaş kasalarındaki bütün parayı da. Drusilla yakında başını altın yastığa koyar."

Yaşlı adam dişlerini sıktı. "Saman altından su yürüten fahişe."

"Hiçbir Kılıç sadece nezaketle Efendi olamaz, ahbap."

Mercurio sol kolunu sıvazladı. Göğsü fena halde yanıyordu.

Mia tahmin ettiğimden daha büyük bir bok çukurunda...

Sonunda gözlerini Adonai'nin kırmızı bakışlarına dikerek, "Demek," dedi, "Mia bütün Kilise'yi karşısına aldı. Kilise'nin ne kadar Kılıcı varsa ona düşman. Asıl soru şu, senin sözlerin sadece bunlardan mı ibaretti. Yoksa daha fazlası var mıydı? Kilise'ye bağlılığın ne kadar derin, Adonai? Hırsızlar, yalancılar ve katillerle dolu bir yerde, sözlerin nasıl bir ağırlığı var?"

"Biz hırsız değiliz," dedi Adonai çıkışır gibi. "Sihrimizi hakkıyla kazandık. Eski Aşkah'ın kumlarından hakikatle, bedelini eziyetle ödeyerek."

"Yalancı da değiliz," dedi Marielle kolunu kardeşinin beline dolayarak. "Ama katil, evet. Öyleyiz. Bize hırsız dense de katil olmaktır bizim gerçeğimiz, sevgili Mercurio. Ağır ve acı gerçek."

"Sadakate gelince, kim bilir?" Büyücü kolunu kız kardeşinin beline dolarken diğer eliyle ağzının kenarındaki kanı sildi. "Bizimki parayla satın alınacak bir sadakat değil, orası kesin. Cassius öldüğünden beri bu duvarlar paraya çok fazla bel bağlar oldu. Ama Kilise üyelerine ters düşmek çok tehlikeli, Mercurio. Küçük darkinine verdiğim söz de bir yere kadar."

"Beni bağlamıyor," dedi Marille gülümseyerek. "Himayendeki kıza borcumu ödedim."

"Biz Aşkah'ın tozlarında gizlenen Ay'ın sırrını kan ve ateşten koparak..."

"Bir dakika." Mercurio kaşlarını çattı. "Sen az önce ne dedin?"

Adonai'nin gözleri kısıldı. "Kan ve ateşten koparak..."

"Ay'ı diyorum, pis sapık. Ay'la ilgili kısım."

"Aşkah büyücülüğünü o öğretti," dedi Adonai başını yana yatırarak. "Bu dünyadaki bütün sihirle birlikte üstünden asırlar geçmiş ölü bir tanrı."

"Sanatımız daha büyük hakikatlerin parçasıdır," dedi Marielle peltek diliyle. "Dünyadan ebediyen çalınan hakikatlerin. Eski Aşkah'ın kumlarına gömülen kalıntılardan çıkarıldılar."

Mercurio kalbi küt küt atarak iki kardeşe baktı. "Ya Mia'nın bu kahrolası Ay meselesiyle ilgisi olduğunu söylesem? Darkin. Yoldaşları. Ay'ın Tacı'na giden yolu bildiğini söylesem?"

"... Bu nasıl bir saçmalık?" dedi Marielle.

"Evet, saçmalık olabilir," dedi yaşlı adam, "ama Kara Ana'ya, Her Şeyi Gören'e ve dört kutsal kızına yemin ederim ki Ay'ın Tacı'na giden yolun haritası simya mürekkebiyle Ashlinn Järnheim'ın sırtına dövülmüş. Ölmesi halinde silinip kaybolacak mürekkeple. Mesela Mia'yı korurken öldürülürse."

İki kardeş önce birbirlerine, sonra Mercurio'ya baktı. Kırmızı gözleri loş ışıkta ışıldadı. Adonai'nin arkasındaki kan havuzu fırtınaya tutulmuş deniz gibi çalkalanmaya başladı. Marielle'in nefesi öylesine hızlanmıştı ki neredeyse hırıldıyordu.

"Ne diyorsunuz?" dedi Mercurio elini uzatarak. "O ikiliyi hayatta tutmama yardım eder misiniz? Sonuçta yeminin var."

Adonai adamın açık avcuna baktı. Derin ve titrek bir nefes aldı. Ama tek kelime etmeden kanlı parmaklarıyla Mercurio'nun elini tuttu. Marielle irin sızan yamru yumru elini hiç tereddüt etmeden ağabeyinin elinin üstüne koydu.

Yaşlı adam büyücülere bakıp başıyla onayladı.

"Pekâlâ. O halde kumpasımızı kurduk."

14. BÖLÜM

KAVUŞMA

"Burası leş kokulu bir bok çukuru," dedi Sidonius.

"O kadar kötü değil," dedi Kanşakıyan.

"*O kadar* kötü," dedi Sidonius yüzünü buruşturarak. "Sıçanlar köpek kadar, keresteler kurtlanmış ve bir sigara izmariti kazara yere düşse koca bok çukuru alev alır."

"Kardeşim," diye iç geçirdi Dweymeri kadın. "Daha bir hafta önce Tanrı-mezarı arenasının sidik kokulu bir hücresinde idamını beklediğini düşününce insan rüzgârın tenini yalamasının hoşuna gideceğini sanır."

"İçerideyiz, Şakıyan," dedi Sidonius tiyatronun duvarlarındaki delikleri işaret ederek. "Kahrolası rüzgârı hissetmemiz *gerekmiyor*."

Dalgacı küflü perdeleri itip gürültülü adımlarla sahneye çıktı. Ayağı çürük tahtalardan birine gömülünce sendeledi, ayağını kurtardıktan sonra dövmeli ve sakallı yüzünde delice bir sevinçle yoldaşlarına baktı.

"Çok *hoş* değil mi?" dedi nefesi kesilir gibi.

Sidonius iç geçirdi. Mezar'ın altında kilitli olduğu zamanın üstünden Kanşakıyan'ın dediği gibi bir hafta değil, bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Son birkaç ayda yaşananları düşününce her an uyanıp hâlâ gladyatör ve zincire vurulmuş bir köle olarak uyanacağı bir rüya görüyordu sanki.

Mia Corvere'yle Remus Birliği'ne satıldığında kızın hayatını değiştireceği aklının ucundan bile geçmemişti. Yıllar önce Luminatii Lejyonu'nda kızın babası Darius'a hizmet etmişti ve yanan kuma çıktıklarında hem kendi canını hem kızınkini korumak için elinden geleni yapmıştı. Ancak sonunda onu ve Remus'un diğer Şahinler'ini kurtaran, yaptığı planla sadece hanesini yok eden adamdan intikamını almakla kalmayıp gladyatör arkadaşlarını da kölelikten kurtaran Mia olmuştu.

Dört döngü önce o ve diğer Şahinler'in köleci Gözyaşıiçen'in tedarik ettiği kırmızı kâğıtları teslim aldıkları Beyaz Kale'yi ziyaretlerinden beri Sid'in yanağında başlayan kaşıntı hâlâ geçmemişti. Oradaki yaşlı simyacının *chartum liberii*'yi incelemesi hiç bitmeyecek gibi gelmişti ve Kasap korkudan az kalsın altına ediyordu. Ancak Gözyaşıiçen, Mia Corvere'ye can borcuna karşılık sözünü tutmuş ve evrakların incelenmesi sorunsuz geçmişti.

Sid ve diğerleri tek tek simyacının elinin altına yatmışlar, kısa süren bir acının ardından, altı yıl süren gladyatörlük ve lejyonerlik hayatlarının işareti olan kölelik dövmelerinden kurtulmuşlardı.*

---

* *Chartum liberii*, Itreya Cumhuriyeti'ndeki bütün kölelerin varlığının odak noktasıdır. Üstüne yazıldıkları kırmızı parşömen nedeniyle "kızılyapraklar" olarak da bilinen bu belge, sahibinin kendini satın alarak, insaflı bir efendi sayesinde ya da hükümetin bir buyruğuyla özgürlüğünü ilan ettiğini gösterir.

Demir Loncası'nın simya süreçleri sayesinde taklit edilmesi neredeyse imkânsız olan kızılyapraklar çok değerli bir mal olarak görülür. Elde edilmeleri ve tekrar satılmaları çok büyük bir karaborsanın doğmasına neden olmuştur ve kızılyaprakların akıllı tedarikçileri kısa sürede çok zengin olmayı bekleyebilir. Daha az akıllı olanlar ise akrabaları, dostları, meslektaşları, haneleri, evcil hayvanları ve onlara borçlu olan insanlarla birlikte ömür boyu sürecek bir kölelik için satılmayı bekleseler iyi olur. Ne de olsa bütün Cumhuriyet kölelikten beslenmektedir.

Sisteme kazık atmaya kalkacaksanız, nazik dostlarım, sistemin de size kazık sokmasına hazır olmalısınız.

Bunu üç yokgece süren kutlama âlemleri izlemişti ve Remus'un eski Şahinleri Yaşlı Mercurio'nun sağladığı paranın bir kısmıyla kafayı çekip zilzurna sarhoş olmuşlardı. Sidonius'un bu âleme dair hatırladığı son şey, Beyaz Kale'nin kerhane mahallesindeki bir tütsüeviydi çünkü orada yüzünü bir çift çok güzel ve pahalı memenin arasına gömmüş ve Aa gökten inip onu oradan ayırana kadar hiçbir yere gitmeyeceğini söylemişti. Kasap ise salonda kolunun altına sığdırabildiği kadar şekerkızla anadan üryan koşturuyordu.*

Sid *hiçbir şekilde* bir tiyatro almakla ilgili bir tartışma hatırlamıyordu. Bu yüzden, özgürlüklerini kazanmalarının dördüncü döngüsünde, Dalgacı onu öğle çanlarından sonraki bir saatte heyecanla sarsıp uyandırınca Sid yüzünü memelerden istemeyerek ayırmış ve Beyaz Kale rıhtımındaki Odeum adlı bir odunluğun ortağı olduğunu öğrenince çok şaşırmıştı.

Hiç memnun değildi.

"Hafta ortasına kalmadan marangoz buluruz," diyordu Dalgacı heyecandan titreyen sesiyle. "Sahneyi onarıp yeni kapılar yaptırdık mı bak o zaman nasıl yepyeni olacak. Sonra da aktör aradığımızı duyururuz. Ben yönetirim, Sid ve Şakıyan, siz ön taraftaki işleri halledersiniz, Kasap'ta da tam sahne arkası tipi var. Felix ve Albanus da..."

İri adam durup kalın rastalarını kaşıdı.

"Bu arada Feliz ve Albanus nerede?"

"Feliz eve annesine gitti," diye seslendi hâlâ fazlasıyla sarhoş olan Bryn üst katlardan birinden.

"Albanus bizi buraya getiren küçük Belle'den pek hoşlanmış görünüyordu." Kanşakıyan iki ay önce yine bu şehirdeki *magni*'de kılıç tutan koluna aldığı korkunç yaranın izini sıvazladı. "Düşündüm de arabadan indiğini hatırlamıyorum."

"Pekâlâ, bizi nerede bulacaklarını biliyorlar," dedi Dalgacı sırıtarak. Güçlü bariton sesini yükselterek, "Beyaz Kale'nin görüp göreceği en görkemli tiyatroda!"

Bryn asmakattan sarhoşluğunu ele veren bir tezahürata başladı, yarısı dolu altınşarap şişesini düşürünce hıçkırarak küfrederken kıçının üstüne düştü.

"İyiyim ben!" diye bağırdı.

Sidonius başını ellerinin arasına aldı, çömeldi ve derin bir iç çekti.

"Ha siktir."

Kanşakıyan nazik bir sesle, "Kötü bir fikir gibi göründüğünü biliyorum," dedi, "ama Dalgacı'nın her zaman tiyatro işletmenin hayalini kurduğunu biliyor-

*Beş. Sırtına bineni de sayarsanız altı.

sun. Şuna bir baksana, Sid." Dweymeri kadın, kendi kendine konuşarak sahnede dolaşan iriyarı Dweymeri'yi işaret etti. "Boka batmış domuz kadar mutlu."

Bryn onu duyduklarını düşünerek, "Ben... *hıçk*... iyiyim," dedi bir kez daha.

Sid elini kısacık saçında dolaştırdı. "Ne kadar paramız kaldı?"

"Yüz kadar," dedi Şakıyan omuz silkerek.

"Hepsi o kadar mı?" diye sordu Sidonius memnuniyetsizce.

"Aldığın memeler bayağı pahalıydı, Sid."

"Siktir git, suçu bana yıkma sakın," diye homurdandı Itreyalı. "Kumda geçen altı yıldan sonra biraz kadın teni hak ettim. Döküntü bir tiyatroya bir servet yatıran ben değilim."

Kanşakıyan yüzünü buruşturdu. "Teknik olarak sensin."

Eski gladyatör, satış sözleşmesini yüzüne sallayınca Sid şarap, bira ve daha az teşhis edilebilir başka lekelerin altında kendi imzası olduğunu tahmin ettiği, sarhoş elinden çıkma muhteşem karalamayı gördü.

"Şey, bir servetin beşte biri diyelim."

"Ha siktir."

"Sahneye koyacağımız ilk oyunu da biliyorum," dedi Dalgacı. "*Gladyatörün Zaferi.*"

"Dalgacı, o çeneni kapayacak mısın sen?" diye kükredi Sid.

"Ayaklarımı... *hıçk*... hissedemiyorum," diye bağırdı Bryn.

Kasap arka taraftaki kırık sıralardan doğruldu, yere düşen turtayı andıran yüzünü buruşturarak uykulu gözlerle etrafa baktı.

"Burası... tiyatro mu?"

"Evet," dedi arkasından biri. "Ve çok güzel."

Sidonius ayağa fırladı. Duyduğu sesle damarlarına bir adrenalin akını olmuştu. Eşikteki karaltının üstünde uzun bir pelerin vardı ve yüzü bir fularla sarılıydı. Ancak Sid kör de olsa sağır da olsa onu tanırdı. Dalgacı sahneden avazı çıktığı kadar böğürürken yüzü aptalca bir sırıtışla aydınlandı.

"KUZGUUUUN!"

Derken Sid hızla koşup çığlıklarına aldırmadan kızı kucakladığı gibi ayaklarını yerden kesti. Kanşakıyan da koşup onlara sarıldı. Kasap yalpalaya yalpalaya yaklaşırken Dalgacı bir deprem gibi gelip dördünü birden kucaklayarak hoplayıp zıplamaya başladı.

"Muhteşem küçük *sürtük*!" diye haykırdı Sid.

"Bırakın beni, sizi koca et yığınları!" Mia sırıtıyordu.

Ama kimsenin ona kulak verdiği yoktu. Bryn asmakattan yetişip kucaklaşmaya katılana, Dalgacı akan burnunu koluna silene, Kanşakıyan yaşaran gözlerini

kırpıştırana ve hepsi durup soluklanana ve Mia'nın onlara verdiği şeyi hatırlama fırsatı bulana kadar da vermediler.

Mia sadece canlarını kurtarmamıştı.

Onlara *özgürlüklerini de* vermişti.

"Cehennem ve kan aşkına, bizi nasıl buldun?" diye sordu Şakıyan.

"Gördüğüm ilk kerhaneye burnumu soktum," dedi Mia omuz silkerek. "Sonra da kusmuk izlerini takip ettim."

Dalgacı kıkırdadı. "Burada ne arıyorsun, küçük Kuzgun?"

Mia'nın gülüşü kayboldu. Tiyatroya, duvarlardaki deliklere, güvelerin yediği döşemelere, kirişlerde battaniye kalınlığındaki örümcek ağlarına baktı. Sonra başını salladı. Gülüşü hiç gitmemiş gibi geri dönmüştü.

"İyi olduğunuzdan emin olmak istedim."

Sidonius, Kanşakıyan'a baktı. Kadın da gözleri ışıldayarak ona baktı.

"Eee?" dedi Kuzgun. "Buralarda bir içki için kimin gırtlağını kesmem gerek?"

Ashlinn, Tric'i pruvada gördüğünde rüzgâr bir âşığın elleri gibi rastalarında dolaşıyordu.

Bakire'nin mürettebatı ondan uzak duruyordu ve yaklaşmak zorunda kalanlar, öncesinde ve sonrasında Aa'nın işaretini yapıyor ve her kaptanın hayal ettiği bir hızla çalışıyorlardı. Ash, Cloud Corleone'nin adamlarına Mia ve tayfasının *Kanlı Bakire*'de onur konuğu muamelesi göreceğini söylediğini biliyordu. Ancak denizcilerin batıl inançları en iyi zamanlarında bile güçlüydü ve bir Ocaksız'ın aralarında dolaşması mürettebatı da en az Ashlinn kadar rahatsız ediyordu.

Ash hâlâ dün gibi hatırlıyordu.

Bıçak oğlanın göğsüne saplanırken küçük bir direnç hissetmişti. Parmaklarına akan sıcak kan. Bıçak, ona şaşkın gözlerle bakmaktan başka bir şey yapmasını imkânsız kılarak ciğerlerine gömülürken yanaklarına sıçrayan minik kırmızı damlalar.

"... hırkk..."

"Üzgünüm, Tricçik."

Onu öldürdüğü an...

"N'aber, Tricçik?"

Tric gözucuyla ona baktıktan sonra gözlerini tekrar Beyaz Kale limanının manzarasına çevirdi. Ashlinn kalan paranın yarısını "temel ihtiyaçlara" harcadığı pazardan eli kolu dolu dönmüştü. İskeleler ve deniz seddinin önüne, yol boyu ticaret yapan denizciler, kiralık kılıç ustaları, balıkçılar ve çiftçiler sıralanmıştı. Geniş sukemeri körfezin üstünü kaplayarak Köprüler ve Kemikler Şehri'ne kadar

uzanıyordu ve Ash yukarıda, yamaçta labirenti andıran geniş bahçeleri görebiliyordu.* Martılar safışık göğünde birbirlerine serenat yapıyorlardı ama Ashlinn ışığın bir önceki döngüye göre biraz daha az parlak olduğunu fark etti.

Daha büyük güneşler Saan ve Shiih alçalmaya başlamıştı, Gören'in öfkeli kırmızısı ve İzleyen'in sönük sarısı ufka doğru süzülüyordu. Saai, Her Şeyi Gören'in diğer iki gözünün tamamen açılmasından sonra Cumhuriyet'in üstüne Bilen'in açık mavi ışığını saçarak bir süre daha gökyüzünde kalacaktı. Ama sonra ölüm ve vergiler kadar kesin zifirgece başlayacaktı.

Ashlinn, Tric'in yanında küpeşteye yaslanırken oğlandan yayılan soğuğun güneşlerışığıyla azalır gibi olduğunu düşündü. Belki de ona öyle geliyordu. Belki de onu bu hayata geri döndüren karanlık büyünün başka bir yüzüydü. Ama gözlerini yeterince kısarsa oğlanın teninde belli belirsiz bir renk görebiliyordu. Tavırları az da olsa yumuşamış gibiydi. Konuşması artık Tanrıça'nın ölüm saçan elinden çok, eskiden tanıdığı oğlanı hatırlatıyordu.

Ancak yanında durdukça Ash'in teni hâlâ karıncalanıyor, tüyleri diken diken oluyordu.

"Kızımızın küçük ordusunu toplama işi nasıl gidiyor acaba?"

"JONNEN'A BAKMAN GEREKİYORDU."

Ash grandi direğinin yanındaki kalın halat yumağının üstünde oturan oğlanı işaret etti. Ash'in ona aldığı şekerburgusunu yiyor, Tutulma'yla gölgetop oynuyordu.

"Hemen şurada." Ash savaş örgülerini arkaya attı. "Bana bir iyilik yap, olur mu? Ben çocuk bakıcısı değilim. Bana ne yapmam gerektiğini söyleme."

Tric ona döndü. Simsiyah gözleri kafasında iki deliğe benziyordu. Kansız beyaz teni, altındaki güzelliği örtüyordu. Hayattayken çok yakışıklıydı, orası kesindi. Çıkık elmacıkkemikleri, uzun kirpikler, geniş omuzlar ve akıllı eller. Bir kadın elini çabuk tutup canını almasaydı çok can yakacaktı.

"ONA BİR ŞEY OLURSA MIA NE HİSSEDER, HİÇ DÜŞÜNDÜN MÜ?"

"Mia'nın ne hissettiğini düşünmeme gerek yok, Tricçik. Çünkü biliyorum."

---

* Kral III. Francisco tarafından sayısız metresini ağırlamak (ve kaçamaklarını taze karısı Annalise'den saklamak) amacıyla inşa ettirilen Beyaz Kale labirent bahçeleri şehrin hazinelerinden biridir. Labirent kıvrılıp bükülerek kilometrelerce uzanıyordu ve monarşinin yıkılmasından bu yana âşıkların buluşmak ve rüzgârla çarpılan hela kapıları gibi düzüşmek için kullandıkları bir uğrak yeri olmuştur.

Aa kilisesinin ünlü rahiplerinden biri olan Marcus Suitonius "ahlak reformu" platformu üzerinden Senato'ya girmeye çalışmıştır. "Labirente bir taş atıp bir zinacıya isabet ettirmemenin imkânsız olduğundan" yüksek sesle yakınarak âşıkların oraya yönlendirilmesine son vermeye yemin etmiştir. Ne yazık ki "aile değerlerine dönüş" kampanyası, temizlemeyi teklif ettiği labirentte bir tatlıoğlanı becerirken yakalanmasıyla başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Labirent Cumhuriyet'teki bütün yurttaşların seçtiği bir partnerle kendilerini kaybedene kadar düzüşebildikleri bir sığınak olma özelliğini bugün de korumaktadır.

Ah, mine'l aşk.

"NE HİSSEDİYOR, ASHLINN?" diye sordu ölü çocuk.

"İpek gibi pürüzsüz," dedi Ash o dipsiz gözlere bakarak. "Yaz çiyi gibi ıslak ve çilek gibi tatlı." Sesi alçalmış ve şehvete bürünmüştü. "Boşalmadan önce çelik gibi sert, sonrasında bulutlar gibi yumuşacık. Kollarımda kahrolası bahar yağmuru gibi sırılsıklam."

Tric, ölüler evindeki kadar hızlı olmasa da harekete geçti. Eli Ashlinn'in boğazını, kızın kılıcının ucu şahdamarının bulunması gereken yere batmasından bir saniye sonra kavradı. Ashlinn canının ne kadar yandığını tahmin bile edemezdi. Itreyalı askerler oğlanı karnından ve kolundan bıçakladığında Ashlinn de kamaradaydı. Kan akmamış, Tric yere devrilmemişti. Onu yavaşlatmak için ne kadar derine saplaması gerektiğini çok merak ediyordu.

Tric'in sıktığı boğazından karga gaklaması gibi bir ses çıktı.

"Kahrolası ellerini... üstümden çek..."

"ÜSTÜME GELME, ASHLINN."

"Geçmişimiz düşünülünce... kötü kelime seçimi."

Tric kızın boğazını biraz daha sıkarken rastaları uykudan uyanmış yılanlar gibi hareketlenmişti. Güneşler batıyor olabilirdi, eski haline gittikçe yaklaşıyor olabilirdi ama dışarıdayken hâlâ yavaştı. Tanrıça aşkına, yine de çok güçlüydü. Parmakları teninde soğuk demir gibiydi. Ash kılıcını boynuna iyice bastırdı. Jonnen onları siyah gözlerinde ışıltılı, zeki ve kötücül bakışlarla izliyordu.

"Harita," dedi Ashlinn sırıtarak. "Unuttun mu?"

Tric onu bir an daha tuttuktan sonra sertçe bıraktı ve hırsla itti. Ashlinn kılıcını hemen indirmedi, boynunu tutarken sırıtıyordu.

"Hep kahrolası bir hanım evladı oldun."

"ÖLDÜĞÜNDE SIRTINDAKİ HARİTA SOLABİLİR, ASHLINN," dedi Tric omuzlarını dikleştirerek. "AMA CANINI ALMADAN DA CANINI YAKACAK ÇOK ŞEY VAR."

"İşte bu." Ashlinn oğlana göz kırptı. "Şöyle biraz öfke ve ateş görmek istiyorum. Ama ben senden daha ateşliyim, Tricçik. Daha hızlıyım, daha güzelim ve ikimizin de hayran olduğu kız sonunda senin değil, benim yatağıma girdi." Parmaklarını kılıcının kabzasına vurdu. "Ben kazandım. Sen kaybettin. Bu yüzden ondan uzak duracaksın, anlaştık mı?"

"GERÇEKTEN BU KADAR ENDİŞELİ MİSİN?" diye sordu Tric. "SENİ BIRAKIP GİTMESİNDEN KORKUP KILICINLA ONUN ÜSTÜNDE HAK İDDİA EDEBİLECEK KADAR MI?"

"Ben hiçbir şey iddia etmiyorum," dedi Ashlinn hırlar gibi. "O bana ait değil. Yalnızca kendine ait. Ama bütün bunlar bittiğinde yanında olmak için seve seve kanla yıkanırım, aksini iddia eden delidir. Duydun mu beni?"

Ashlinn kılıcını indirip yanaştı. Başı oğlanın göğsüne geliyordu. Sesi ölümcül bir fısıltıydı.

"Elinden geleni yap. Ay'lar, Ana'lar, umurumda bile değil. Ama yine oyun kokusu alır, bu Anais saçmalığının onun için tehlikeli olduğunu *hissedersem* ölü oğlanlar tekrar ölebiliyor muymuş hep birlikte öğreniriz."

Ashlinn gözlerini Tric'inkilerden bir an bile ayırmadan geri çekildi.

"Onun başına bir şey gelmesin diye üç güneşi bile yerinden ederim, beni anladın mı?" diye yemin etti. "Kahrolası göğü bile öldürürüm."

Delikanlıya bir öpücük gönderdi.

Sonra da çekip gitti.

Şahinler rıhtımın bir köşesinde dumanlı bir taverna seçtiler ve Kara Ana ertesi gün gelip canlarını alacakmış gibi içtiler. Mia sağ yanağındaki köle damgasını ve sol yanağındaki korkunç yara izini saklamak için kukuletasını yüzüne kadar indirmiş, kambur kambur oturuyordu. Şehrin bu kısmı kırık cam kadar keskindi ama tanınan bir gladyatördü, kumkurdunu öldüren ve şimdi de Cumhuriyet'in en çok aranan katiliydi.

İşi şansa bırakmak olmazdı.

İdareli içiyor ve barda satılan boktan sigaraları tüttürürken konuşmaktan çok dinliyordu. Dalgacı tiyatroyla ilgili planlarını anlatırken Bryn *magni*'den bahsediyor, Kasap Beyaz Kale'ye geldiğinden beri götürdüğü bütün şekerkızları tek tek anlatıyordu. Mia yüksek sesle gülse de buraya asla gelmemesi gerektiği gerçeğiyle yüzleştikçe içi acıyordu. Bir de bu akşamdan sonra hiçbirini bir daha göremeyeceği gerçeğiyle.

Yeterince dövüşmüş ve yeterince kayıp vermişlerdi. Onlardan daha fazlasını isteyemezdi; hele de doğru dürüst tanımadıkları bir adamı kurtarmak için peşine takılıp Sükût Dağı'na gitmelerini hiç. Bunu düşünmek bile bencillik olurdu. Bu yüzden düşünmekten vazgeçip arkadaşlıklarının tadını çıkarmaya karar vermişti. Dokuz çan vurunca geri döneceğine söz vererek tuvalete gitme bahanesiyle masadan kalktı.

Birkaç dakika sonra tavernanın arka kapısından usulca çıkıp melun güneşlerışığına karşı kukuletasını iyice aşağı indirip ara sokaktan daha önce geldikleri

yöne, rıhtıma doğru yürümeye başladı. Müşfik Kedi ölü bir fare kadar sessizce yanında, duvarın dibinden yürüyordu.

"... nereye gidiyoruz?.." diye sordu sonunda.

"*Bakire*'ye dönüyoruz. On çanda hareket edecek, unuttun mu?"

"...ordumuz eksik sanki..."

"Onlarsız idare etmek zorundayız."

"... mia, onları önemsediğini bili..."

"Bunu yapmayacağım, Müşfik Kedi," dedi Mia. "Yapabilirim sandım ama yapamam. Bu yüzden unut gitsin."

"... bu işi tek başına yapamazsın..."

"Unut gitsin dedim."

Gölgekedi Mia'nın önündeki kaldırımda biçim kazanarak kızın durmasına neden oldu.

"... homurdandığında yerde yuvarlanacak bir köpek istiyorsan tutulma'yı yanına almalıydın. Ama izin verirsen düşündüklerimi dile getireceğim..."

"Ya izin vermezsem?"

"... yine de söyleyeceğim..."

Mia derin bir iç geçirip burnunun kemerini sıvazladı. "Dök içini o zaman."

"... senin için korkuyorum..."

Mia neredeyse gülecekti ama sözler ancak kafasına dank etti. Katedral çanları gibi çınlıyorlardı. Sonra çöp ve tuz kokusunda, körfezden havalanan esinti omuzlarını bir pelerin gibi sardı ve bir anda fena halde üşümeye başladı.

"... bunu tutulma'yla da konuştum ama o asla sorgulamaz, senden önce yoldaşlık ettiği darkinin de sorgulamadığı gibi. ama sen her zaman sorguladın, mia, bu yüzden ben de sorguluyorum..."

Kedi olmayan kedi limana ve onları bekleyen gemiye baktı.

"... bütün bunlardan senin ne istediğini, neden istediğini sorguluyorum. sidonius ve diğerlerini bulmana neden olan parçanın ölümden zerre korkmayan parçanla savaşmasını izliyorum. senden aldığımız şeyin sana gerekli bir şey olup olmadığını sorguluyorum. şimdi her zamankinden fazla çünkü korkmalısın..."

"Konunun benim korkmamla ilgisi yok, bu bir doğru yanlış meselesi," diye çıkıştı Mia. "Ben bozuk değilim. Beni tamir etmeye uğraşma."

İblisin gözleri olmasa da Mia onları kıstığını hissedebiliyordu.

"Onları gördün, Müşfik Kedi. Ne kadar mutluydular. Kara Ana aşkına, Dalgacı kahrolası Büyük Aşar'daki çocuk gibiydi. Bryn'in ona nasıl baktığını görmedin mi? Artık bir hayatları var. Bir şansları var. Bundan vazgeçmelerini nasıl isteyebilirim?"

"... istemeyeceksin, rica edeceksin, arkadaşlar öyle yapar..."

"Hayır," dedi Mia kararlılıkla. "Buraya hiç gelmemeliydik. Başka bir yol buluruz."

"... mia..."

"*Hayır* dedim!"

Mia gölgekedinin içinden geçip sokağın ağzından limanın çan seslerine ve deniz kokusuna doğru yürümeye devam etti. Berbat sigarasının son nefesini de çekip gökyüzüne gri bir duman üfledikten sonra izmariti çizmesiyle ezdi. Akıllı parmaklarla gölgelere uzanıp...

"Veda etmeden mi gidiyorsun?" diye sordu Sidonius.

Mia arkasını dönünce adamın orada dikilip duvara yaslandığını gördü. Açık mavi gözler, kısacık tıraşlı saçlar ve dökme bronz bir ten. Mia onun Luminatii Lejyonu'ndan atılırken göğsüne dağlanan damgayı görebiliyordu. KORKAK. Hayatında bundan büyük yalan görmemişti.

Arkasındaki Kanşakıyan'ın rastaları yere kadar iniyordu ve vücudunun her santimetrekaresini kaplayan dövmeleri güneşlerışığında parlıyordu. Dalgacı da fıçı kadar geniş göğsü, örgülü sakalı, siyah rastaları ve yüzündeki sanat eseri dövmesiyle Kanşakıyan'ın yanında duruyordu. Bryn, Dalgacı'nın yanında zeki mavi gözleriyle Mia'ya bakarken sarı topuzunu düzeltiyordu.

Kasap ise gizlice duvara işemekle meşguldü.

"Pekâlâ," dedi Mia. "Özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Gemim on çanında limandan ayrılıyor."

"Buraya neden geldin, Mia?" diye sordu Sidonius.

"Söyledim ya," dedi Mia sonbahar esintisi kadar soğuk bir sesle. "İyi olduğunuzdan emin olmak istedim. Oldum, iyisiniz, hepsi bu kadar. Yani artık gidebilirim."

Mia bir adım attı ama Sidonius'un eli koluna yapıştı. Mia gümüş gibi hızlı bir hareketle dönerek adamın elinden kurtuldu. Gölgelerden bir avuç koparıp birkaç hafta önceki haline göre çok daha kolay ve hızlı bir şekilde grubun meraklı gözlerinin önünde ortadan kayboldu.

Bulanıklığın arasından kısık gözlerle bakarak sokağın ilerisindeki bir gölgeye adım attı

sonra biraz daha ötedeki

başka bir gölgeye.

Tepedeki güneşlerin ışığı başını döndürüyordu ama ayaklarının üstünde durmayı başardı. Sonunda onu takip edemeyeceklerine ikna olunca dünyaya kör olmuş gözlerle ve el yordamıyla ilerlemeye başladı. *Bakire*'ye gitmek için ona kılavuzluk edecek tanıdık fısıltılara kulak kesildi.

Ama fısıldayan yoktu.

"Müşfik Kedi?"

Gözlerini kırpıştırarak gölgelerin arasında arkadaşını aradı. Yanında değildi.

"Müşfik Kedi?"

Mia pelerinini üstünden atıp otuz metre kadar geride kalan sokak ağzına döndü. Kedi, gladyatörün ayağının dibinde oturmuş, kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallayarak bir şeyler anlatıyordu. Mia göğsünün öfkeyle şiştiğini hissedince, "Sakın!" diye bağırdı.

Kedi olmayan kedi onu duymazdan gelince Mia arnavutkaldırımında koşarak yanlarına döndüğünde Şahinler ona yeni biriymiş gibi bakıyordu. Gözlerinden hayal kırıklığı akıyordu. Dehşet. Hatta belki öfke.

"Müşfik Kedi, kapa şu kahrolası çeneni!"

"... benim çenem yok, ne kahrolası ne de başka türlü..."

Mia kedi olmayan kedinin kafasına bir tekme savurdu. Tabii ki tekmesi kedinin içinden geçip gitti ama Mia hırsını alamayıp bir tekme daha savurdu. "Ne söyledin onlara?"

"Senin sormaya utandığın şeyi," dedi Kanşakıyan asık bir yüzle.

Mia, "Seni küçük bok çuvalı!" diye haykırıp bir tekme daha savurdu. "Başımızın çaresine bakarız dedim ya!"

"... ben de bunu tek başına yapamayacağını söyledim..."

"Bu karar sana düşmezdi!"

"... hayır, onlara düşerdi..."

"Seni kahrolası rezil..."

"Mia," dedi Sidonius usulca.

"Sid, çok üzgünüm," dedi Mia tek tek Şahinler'e bakarak. "Hepinizden özür dilerim. Önce olur diye düşündüm ama sonra vazgeçtim. Aslında hiç düşünmemem gerekirdi. Bu sizin savaşınız değil, sizi böyle bir şeye sürüklemeye hakkım yok. Lütfen hakkımda kötü şeyler düşünmeyin, ben..."

"Mia, elbette yardım edeceğim," dedi Sid.

"Evet," dedi Kanşakıyan başıyla onaylayarak. "Kılıcım senindir."

Bryn kollarını göğsünde kavuşturarak dik dik baktı. "Her zaman."

Mia'nın gözleri dolduysa da başını iki yana sallayarak gözyaşlarının dökülmesine mani oldu.

"Hayır. Sizden yardım istemiyorum."

"Kuzgun, sen bizim hayatımızı kurtardın," dedi Kanşakıyan başıyla Müşfik Kedi'yi işaret ederek. "Bu iblis doğruyu söylüyorsa senin hayatın bizimkinden çok daha büyük tehlikede. Bizim için yaptıklarından sonra seni yalnız bırakmakla ne kadar aşağılık insanlar oluruz sence? Bu nasıl bir teşekkür olur?"

"Ya tiyatro?" diye sordu Mia.

Dalgacı omuz silkip kederli bir tebessümle, "Döndüğümüzde hâlâ burada olacak," dedi.

"Hayır. Bunu kabul edemem."

"Mia, sen bizim için hayatını tehlikeye attın," dedi Sidonius. "Uğrunda çabaladığın her şey bıçak sırtındaydı. Ama yine de özgürlüğümüz için büyük bir kumar oynadın. Şimdi de karşımıza geçmiş, özgürlüğümüzü nasıl yaşayacağımızı mı sorguluyorsun?"

"Aynen öyle yapıyorum!" dedi Mia öfkeyle. "Bana hayatınızı mı borçlusunuz? Gidin o hayatları yaşayın. Teşekkür mü etmek istiyorsunuz? Torunlarınıza beni anlatın."

Mia dönüp gölgekediye ters ters baktı.

"Gidiyoruz. *Hemen şimdi.*"

"... nasıl istersen..."

Mia uzaklaşırken Kanşakıyan'ın esnediğini duydu.

"Biliyor musunuz, altınşarabının son kadehi doğrudan beynime gitmiş gibi," dedi. "Sanırım limanda biraz yürüyüp hava alacağım."

"Al benden de o kadar," dedi Bryn. "İskelede biraz yürüyüş fena olmaz."

"Deniz havası," dedi Sid yumuşak bir sesle. "Ben de geliyorum. Hatta belki bir deniz turu ayarlarım."

Mia durdu. Omuzları düştü.

"Yılın bu zamanlarında Aşkah pek güzel olurmuş," dedi Dalgacı yanından geçerken.

"Aşkah'a hiç gitmedim," dedi Bryn başparmaklarını kemerine takarak.

"Hımm," dedi Kanşakıyan dudağını büzerek. "Sen söyleyince düşündüm de ben..."

Grup denize ilerlerken Mia'nın tutmaya çalıştığı yaşlar gözünü yakıyordu. Yolun sonunda durdular ve omuzları düşmüş, çatık kaşlarıyla gözünü yere diken Mia'ya baktılar.

"Geliyor musun?" diye seslendi Sidonius.

Mia, yanındaki su oluğunda duran gölgekediye baktı. İhaneti göğsüne bıçak gibi saplanmıştı. Müşfik Kedi her zaman sorgulayan biri olmuş, aptallık ettiğini

düşündüğünde Mia'nın üstüne gitmişti. Ama daha önce hiç sözünden çıkmamıştı. İstediğini *çok iyi bildiği* şeyin aksine hareket etmemişti.

"Seni tanıdığıma hiç şu andaki kadar üzülmemiştim."

"... nefes almaya devam etmen için memnuniyetle taşıyacağım bir yük..."

Mia kediye dik dik bakarak başını salladı. "Onlara bir şey olursa yemin ederim seni asla affetmem."

Gölgekedi kuyruğunu sallayarak olmayan gözleriyle ona baktı.

"... ben senin bir parçanım, mia. seninle tanışmadan önce anlam arayan biçimsiz bir hiçtim. cismim senden doğdu, dönüştüğüm şeye senin sayende dönüştüm. senin yapmayacağın bir şeyi yapmak bana düştüyse varsın öyle olsun. en azından sağ kalıp benden nefret edebilirsin..."

Mia gökyüzüne baktı, güneşler ufka doğru alçalıyordu.

Başka biri olsa olacakları düşünmekten korkabilirdi.

Arkasını dönüp kaçardı.

Ama Mia Corvere her zamanki gibi yoluna devam etti.

15. BÖLÜM

İNCELİK

"Benino," dedi Mia.

"Hayır," diye yanıtladı Cloud.

"Bertino o zaman. Bertino'ya benziyorsun."

"Hayır." Cloud kaşlarını çattı. "Hem cehennem aşkına, Bertino neye benzer ki?"

"İlk harfini söyle," dedi Mia. "B, haklıyım, değil mi?"

"İpucu yok, Dona Mia. Sana söyledim."

"Ama bir şey vermelisin," diye sızlandı Mia.

"Hiçbir şey vermek zorunda değilim," dedi Kaptan kaşını kaldırarak. "Adımı tahmin edemeyeceğine gemim üstüne bahse girdim. Trelene aşkına, sana neden yardım edeyim ki?"

"Denizden bıktığın ve yeşil bir yere yerleşmek istediğin için?"

Kaptan, "Domuz kıçı," diye homurdandı. "Şu bilekleri kessen kanım mavi akar."

Beyaz Kale'den yola çıkalı üç döngü olmuştu ve dalgaları hızla yararak ilerliyorlardı. Menzilleri onları Kılıçlar Denizi'nin ötesinde, Aşkah Kıyısı'nda bekliyordu: Son Umut kasabası. O eski, dökük limandan sonra Fısıltıharabeleri'ni aşıp Sükût Dağı'na ulaşmaları gerekecekti. Mia, Mercurio'nun Kızıl Kilise'nin elinde ne halde olduğunu ya da onu oradan nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Bunu çok fazla insana itiraf etmek istemese de babasından sonra o adamı hiçbir erkeği sevmediği kadar sevmişti. Şimdiyse bütün erkeklerden daha çok seviyordu. Onu çürümeye terk ederse Kara Ana'nın laneti üstünde olurdu.

Güneyde Liis'in kırık dişleri andıran kıyı hattı, kuzeyde Itreya'nın beyaz falezleri yükseliyordu ve *Bakire* mavi dalgalarda yavaş yavaş süzülüyordu. Remus'un eski Şahinleri zamanlarının çoğunu pruvada, denizi yüzlerinde hissetmenin tadını çıkarmakla geçiriyordu.

Sidonius güneşlerışığında ışıldayan bronz teni, kısacık siyah saçları ve bebek mavisi gözleriyle muhteşem bir manzara oluşturuyordu. İri Itreyalı, Mia'yı gözünün önünden ayırmıyordu; Darius Corvere'ye olan sadakati ikisinin de Şahin olduğu günlerde Mia'yı kanadının altına almasını sağlamıştı ve bağlılığı o zamandan beri bir damla bile eksilmemişti. Sidonius'un gemide olması Mia'ya sırtını yaslayabileceği biri daha olduğunu hissettiriyordu. Kardeşi dayanılmaz bir pislik gibi davranıyordu. Ama bir ağabeyi olsa Mia hiç tereddütsüz Sid'i seçerdi.

Çoğu Dweymeri gibi hayatı gemilerde geçen Dalgacı, okyanusu kendi yansıması kadar iyi bildiği için güvertede işlere yardımcı olma konusunda hiç çekingen davranmamıştı. Eskinin aktörü çalışırken mürettebatın başında dikiliyor, Corleone'nin adamlarını tok bariton sesiyle şarkılara boğuyordu. Bir İpeksiyi ağlatabilecek bir sesi vardı ve Mia onu tiyatro sahibi olma hayalinden kopardığı için hâlâ suçluluk duyuyordu. Kendi kendine, bu iş bitince tiyatrosuna geri dönmesini sağlayacağına yemin etti.

Aynı şekilde Kanşakıyan da *Bakire*'yi avcunun içi gibi bilmesine rağmen pruvadan ayrılmıyor, kara gözleriyle masmavi suları seyrediyordu. Reşit olduklarında bütün Dweymeri halkının yüzüne dövmeler yapılırdı ama Şakıyan'un maun teninin her santimi rahibelik eğitimi aldığı zamandan kalma detaylı desenlerle kaplıydı. Mia bu kadını bir tapınakta dua ederken hayal edemiyordu. Şakıyan, birliğin en iyi savaşçılarındandı; kumların üstünde harikalar yaratmıştı. Gerçi İpeksiyle dövüşürken kolundan aldığı yara belli ki hâlâ sıkıntı veriyordu.

Bryn de sıkıntılı görünüyordu ve Mia sebebini biliyordu; kızın ağabeyi Byern kumların üstünde can vereli daha birkaç ay olmuştu. Kız, Dalgacı'nın yanından ayrılmıyor, onunla sohbet ediyor, çalışırken onu izliyordu; sanki onun varlığı bütün dertlerini uzakta tutuyordu. Bryn, Ash gibi Vaanlıydı; çivi gibiydi, Mia'nın

o güne dek rastladığı en iyi okçulardan biriydi ve Mia onun yanında olmaktan mutluydu. Yine de bu hayli riskli maceranın Bryn ve diğerlerinin mezarda Byern'in yanını boylamasıyla son bulmasından korkuyordu.

Beş Şahin'den sadece Kasap'ı deniz tutmuştu ama Mia ilk karşılaşmalarında adamın, lapasına işediğini hatırladıkça adaletin yerini bulduğunu düşünüyordu. İri cüsseli Liisli hiçbir zaman birliğin en iyi kılıç ustalarından olmamıştı ama kalbiyle, kabadayılığıyla ve şaşırtıcı derecede bozuk ağzıyla arayı kapatıyordu. Tanrıçalara ve midesinin haliyle en çok eğlenen Dalgacı'ya küfrederek kusmuğunun yüzüne geri savrulması ihtimalinin en düşük olduğu iskele tarafında duruyordu.

Hepsi bir yana, eski gladyatör deniz hayatına alışmaya başlamıştı sanki.

Ancak güvertenin diğer kısımları o kadar huzurlu sayılmazdı. Ashlinn ve Tric her an sokmaya hazır yılan gibi birbirlerinin etrafında dolanıp duruyorlardı. Corleone onlara ayrı kamaralar verdiği için artık ayrı kalmalarına rağmen, Beyaz Kale'de durduklarından beri aralarındaki gerilim artmış görünüyordu. Mia henüz Tric'in dönüşüyle ilgili duyguları konusunda bir sonuca varamamıştı ama Ashlinn'in bir şüphe ve açık düşmanlık yumağına dönüştüğü gözden kaçmıyordu.

Mia ve Müşfik Kedi de Beyaz Kale'den yelken açtıkları günden beri hiç konuşmamışlardı. Kedi olmayan kedi kaç döngüdür Mia'nın gölgesinde takılmıyordu.

İhaneti yüzünden ne kadar öfkeli olsa da Mia onu özlüyordu.

Mia, *Kanlı Bakire*'nin dümen başındaki kaptanıyla yeni gözde oyununu oynarken rüzgârı yüzünde hissetmenin tadını çıkarıyordu. Remus Birliği ve arenaların altındaki hücrelerde geçen aylardan sonra hafif bir esinti bile bir armağandı. Çalkalanan fırtına için endişelenmektense oyunla gemiyi kaptanın elinden almaya çalışmak daha eğlenceliydi.

"Fırtına yaklaşıyor," dedi Cloud Corleone.

"Evet," diye mırıldandı Mia alttaki güverteye bakarak. "Farkındayım."

"Hayır, ben gerçek fırtınadan bahsediyorum," dedi Kaptan, doğu ufkundaki siyah lekeyi göstererek. "Kucağına gidiyoruz."

Mia gözlerini kısarak adamın işaret ettiği tarafa baktı. "Kötü bir fırtına mı?"

"Şey, muhtemelen bizi batırmaz ama birkaç zorlu döngü geçireceğimiz kesin." Kaptan dört-piçlik sırıtışını takındı. "Kamaramdaki küvetten faydalanmak istersen, Dona Mia, elini çabuk tutsan iyi edersin."

"Aslında olabilir."

"Harika, sabunu ben getiririm."

"Kırılacak parmakların için çıta da getirsen iyi olur," dedi Mia pis pis sırıtarak. "Bir de ezilen takım taklavatın için buz."

Corleone gülümseyerek köşeli, tüylü şapkasını eğdi. Kümese giren tilki kadar kurnaz ve uyuz bir köpeğin arka bacağı kadar çarpıktı. Ancak bütün yüzsüzlüğüne rağmen, Mia bu arsız adamı sevmeden edemiyordu. Corleone flört etmekten zevk alıyordu ama belli ki bu da Mia'nın onun adını tahmin etme oyunu gibi onun için sıradan bir oyundu. Kardeşinin hikâyesi hâlâ havada, Duomo'nun cinayetinin anısının yanında asılı duruyordu ve Mia korsanın gözlerine baktıkça ömürlük bir müttefik kazandığını düşünüyordu.

"Kamaralarla ilgilenen oğlana simya ocağını yakmasını ve küveti doldurmasını söyleyeceğim." Corleone göz kırptı. "Sırtını sabunlayacak birine ihtiyacın olursa şarkı söylemen yeterli."

"Siktir git," dedi Mia gülüp ona vuracakmış gibi yalancıktan elini kaldırarak.

Kaptan acı çekermiş gibi elini kalbine bastırarak, "Pekâlâ," dedi, "tek seçenek bu galiba, Dona Mia. Tabii şimdilik."

"Nefes aldıkça umut bakidir," dedi Mia sırıtarak.

Arka güvertenin merdiveninden indi. Jonnen bir kenarda Tutulma'yla en sevdiği oyunu oynuyordu. Oğlan avuçladığı gölgeleri tahtaların üstüne savuruyor, Tutulma kemik kovalayan köpek yavrusu gibi üstlerinde zıplıyordu. Jonnen bazen attığı gölgetoplarla iblisin çenesini sıyırdıkça gölgekurdun ıskalamasına kahkahalarla gülüyordu. Kahkahası küçümsemeden çok gerçekten keyif aldığının göstergesiydi.

Mia merdivenden inince Jonnen oynamayı bıraktı, gülüşü kayboldu. Mia derin bir nefes alıp kardeşinin yanına oturdu, bağdaş kurdu. Ashlinn Beyaz Kale'de pazara gitmiş ve paranın çoğunu harcamıştı ama Mia'ya sıkı ve dar bir deri pantolon ve kurt derisi çizmeler almıştı. İki döngü önce Mia deri gladyatör eteğini küçük bir şükür duası eşliğinde denize atmıştı.

En güzeli de Ash'in pazardan getirdiği...

"Sigara mı?" dedi oğlan hoşnutsuz bir bakışla. "İçmek zorunda mısın?"

"Zorundayım," dedi dudaklarının arasına kıstırdığı sigarayı çakmaktaşıyla yakan Mia.

"Annem sadece fahişelerin ve aptalların sigara içtiğini söylerdi."

"Ben hangisiyim, sevgili kardeşim?" dedi Mia gri dumanı havaya üfleyerek.

Oğlanın dudakları çizgi gibi gerildi. "İkisi de mi?"

Tutulma aralarında belirdi ve başını Mia'nın kucağına koydu.

"... ONUNLA BÖYLE KONUŞMAMALISIN, JONNEN..."

"Onunla istediğim gibi konuşurum," dedi oğlan.

"... TANIDIĞIM ŞU KÜÇÜK OĞLANLA İLGİLİ ANLATTIKLARIMI HATIRLIYOR MUSUN? CASSIUS HANİ?"

"Evet," dedi oğlan, kurda gözucuyla bakıp burnunu çekerken.

"... O HER ZAMAN, KAN LEKESİNİN ŞARAPTAN DAHA DERİNE İŞLEDİĞİNİ SÖYLERDİ. BUNUN NE ANLAMA GELDİĞİNİ BİLİYOR MUSUN?.."

Oğlan başını hayır der gibi salladı.

"... AİLEN SENİ HERKESTEN ÇOK İNCİTEBİLİR DEMEK. BUNUN TEK SEBEBİ AİLENİN HERKESTEN DAHA ÖNEMLİ OLMASIDIR. MIA BELLİ ETMEYEBİLİR AMA BÖYLE KONUŞMAN ONU YARALIYOR..."

"İyi," dedi oğlan. "Ondan hoşlanmıyorum. Burada olmak istemiyorum."

Jonnen gözlerini geminin yanından hızla geçen mavi sulara çevirdi.

"Eve dönmek istiyorum," dedi.

"Bir haftaya kalmadan orada olacağız," dedi Mia Itreya kıyısını göstererek. "Kuzgun Yuvası'nda."

"Orası benim evim değil, Kralyaratan."

"... EV, YÜREĞİNİN OLDUĞU YERDİR, EVLAT..."

Mia göğsüne vurup gülümsedi. "Göğsümün neden boş olduğunu açıklıyor."

"... SAÇMA..." diye homurdandı Tutulma. *"...SENDE ASLAN YÜREĞİ VAR..."*

"Kuzgun yüreği olabilir." Mia parmağını kurda salladı. "Siyah ve pörsümüş."

"... BU İŞ BİTMEDEN BUNUN KOCA BİR YALAN OLDUĞUNU GÖRECEKSİN, MIA. SANA SÖZ VERİYORUM..."

Mia gülümsedi, sigarasından uzun bir nefes çekti ve dumanın ciğerlerine yaydığı sıcaklığın tadını çıkardı. Yan gözle Jonnen'a baktı. Kardeş. Yabancı. Akıllıydı, orası belliydi zaten. Alinne Corvere'nin keskin zekâsı ve Julius Scaeva'nın kurnazlığı, Cumhuriyet'in en iyi hocalarının eğitimiyle birleşmişti. Mia kardeşinin duruşunu, konuşma şeklini izlerken onun kendisinden daha sağlam ve çetin bir insan olarak büyüyeceğini tahmin ediyordu. Muhtemelen babasından aldığı acımasız bir damarı da vardı. Ama Mia kendisinin de acımasız bir yanı olduğunu düşünüyordu. Yine de Jonnen onun kanı, onun ailesiydi. Öldüreceği pisliği saymazsanız geriye kalan tek yakınıydı. Bunca yılı bir ailesi olmadan geçirdikten sonra onunla gerçekten bağ kurmaya can atıyordu.

"Orada doğduğun yokgeceyi hatırlıyorum," dedi oğlana. "Kuzgun Yuvası'nda. Şimdiki halinden daha büyük değildim. Ebe beni odaya getirdi, annem seni kucağıma verdi ama sen çığlık atmaya başladın... Dünyanın sonu gelmiş gibi avaz avaz bağırdın." Mia başını salladı. "Cehennem ve kan aşkına, sende ne ciğer vardı!"

Sigarasından bir nefes daha çekince duman yüzünden gözlerini kıstı.

"Annem sana şarkı söylememi istedi," dedi. "Gözün kapalıyken bile ablanı tanıyacağını söyledi. Ben de şarkı söyledim. Sustun. Biri kafanın içinde bir kolu kaldırmış gibi." Başını salladı. "Acayip bir şeydi."

"Annem şarkı söylemez," dedi Jonnen. "Müzikten hoşlanmaz."

"Ah, hayır, müziğe bayılırdı," dedi Mia. "Sürekli şarkı söylerdi, hatta..."

"Benim annem Liviana Scaeva," dedi oğlan. "İmparatorun karısı."

Mia'nın yüzüne kan hücum etti. Şakakları zonkluyordu. Kendini tutamadı, kaşlarını çattı. Ağzından ateş gibi duman püskürterek, "Annen Alinne Corvere'ydi," dedi. "İmparatorun *kurbanı*."

"Yalancı," dedi oğlan suratını buruşturarak.

"Jonnen, sana neden..."

"Yalancısın! Yalancı!"

"Sen de kahrolası şımarık bir veletsin," diye çıkıştı Mia.

"Kötüsün," dedi Jonnen. "Hırsızsın. Katilsin."

"Babama çekmişim desene."

"Babam harika bir adam!" diye haykırdı oğlan.

"Baban amcığın teki."

"Senin annen de bir fahişe!"

Mia ona yine el kaldırmamak için kendini zor tuttu.

"... *MIA...*"

Mia sabrı alev almış gibi ayağa kalktı. Öfkeden titriyordu. Dilini ısırmak istiyor ama ağzına dolacak kanın onu boğmasından korkuyordu. Bu çocukla konuşmak, başını tuğla duvara vurmak gibiydi. Kabuğunu kırmaya çalışmak, kahrlası on parmakla bir kilidi kurcalamaya benziyordu. Mia'nın ablalık konusunda tecrübesi olmadığı gibi, yeteneği de sıfırdı. Bu yüzden, her zamanki gibi yeis, kapının kilidini açtı ve Mia'nın öfkesini serbest bıraktı.

"Elimden geleni yapıyorum, Jonnen," dedi. "Çene biliyor ya, yapıyorum. Başka biri olsaydın az önce söylediğin şey için seni güverteden atardım. Sakın bir daha onun hakkında böyle konuşma. O seni çok seviyordu. Duydun mu beni?"

"Benim tek duyduğum, Kralyaratan," diye çıkıştı Jonnen, "bir katilin yalanları."

Mia derin bir nefes aldı. Başını eğdi, gözleri kapalıydı.

"Umarım bebekken sevmediğin fırtınayı artık seviyorsundur," dedi yeniden oğlana bakarken. "Büyük bir fırtına yaklaşıyor. Uykunda ağladığını duyarsam bu kez gelip şarkı söylemem."

"Senden *nefret* ediyorum," diye tısladı çocuk.

Mia sigarasını denize fırlatıp dumanını üfleyerek konuştu.

"Babasının oğlu."

Küvetten çok pirinç bir fıçıya benziyordu.

Corleone'nin dairesinde, ana kamaranın bitişiğindeki yatak odasının banyosunda yere sabitlenmişti. Küveti görünce Mia'nın aklından geçen ilk şey, sabun getirme teklifini kabul etseydi haydutun tam olarak neresine sığacağı oldu. Mia biraz çabayla içine sığabilirdi ama çok geniş olduğu söylenemezdi.

Bu sözde "küvetin" kovayla ortak yanları daha fazlaydı.

Yine de geminin alt kattaki mutfağının simya ocağının borularıyla beslenen küvetin içindeki sudan dumanlar yükseliyordu. Mia çırılçıplak soyunup kendini sıcaklığa teslim ederken Corleone'nin bu lüksü kendine neden tanıdığını çok iyi anladı.

"Ah, Kara Ana aşkına," diye inledi. "Çoook *iyi*."

Birkaç beceriksiz manevranın ardından başını suya batırıp ayaklarını kenardan sarkıtırsa vücudunun büyük kısmını suya sokabileceğini fark etti. Arkasına yaslandı, suya batırdığı keseyi alıp yüzüne kapattı. Bir sigara daha yakıp denizin şarkısını dinleyerek tatlı gri dumanını üfledi.

"Benden korsan *olurmuş*," diye mırıldandı ağzında oynaşan dumanla. "Durun, hödükler! Kaldırın taşaklarınızı. Mizana direğini indir, maymun akıllı domuzcuk..."

"Nihayet yalnızız," dedi bir ses.

Mia bezi yüzünden çekince kapıda duran Ashlinn'i gördü. Kırmızı gömleğinin üstüne ejderkemiğinden bir korse giymişti ve deri pantolonunu uyluğuna kadar çıkan çizmelerle tamamlamıştı. Beyaz Kale'de biraz ot alıp saçlarındaki kınayı akıtmıştı. Örgülerini çözdüğü saçları altın şelaleler misali omuzlarına dökülüyordu.

"İki kişi yalnız sayılmaz," dedi Mia.

Ash parmağını kapının çerçevesinde dolaştırdı. "İstersen gideyim."

"Hayır." Mia gülümsedi. "Kal."

Ash'in yüzü aydınlandı ve banyoya girip kapıyı arkasından kapattı. Oturacak bir yer olmadığı için bacaklarını ata biner gibi açıp fıçının üstüne oturdu. Mia'nın ağzındaki sigarayı çekti ve eğilip dudağına bir öpücük kondurdu. Burunları birbirini gıdıklayacak kadar yakınında durmaya devam etti.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba," dedi Mia.

Ash bir kez daha eğilip onu yumuşacık, sıcacık ve baş döndürücü bir öpücükle öptü. Davetkâr bir tavırla dudaklarını araladı ve Mia, dilleri kuştüyü hafifliğiyle birbirine değerken kızın ürperdiğini hissetti. Ash'in açık ağzına inlerken bir elini kaldırıp kızın yanağını okşadı. Öpüşmeleri derinleştikçe nefes almak için bile durmak istemiyordu. Sonunda birbirlerinden usulca ayrılırken Ash'in altdudağını emerek bıraktı.

Gözlerini açınca kızın yüzünü yüzünün sadece birkaç santim uzağında buldu. Ash konuşurken dudakları birbirine değiyordu.

"Öldürdüğün gibi öpüyorsun, Mia Corvere."

"Nasıl?"

"İncelikli."

Mia sırıttı ve Ash onu gül yaprakları misali dudaklarına ve yüzüne serpiştirdiği hafif dokunuşlarla tekrar tekrar öptü.

"Seni özledim," dedi Mia iç geçirerek.

"Ne kadar?"

"Nasıl ölçüldüğünü bilmiyorum," dedi Mia kaşlarını çatarak. "Birkaç metre belki?"

"Siktir git."

"Küvet o kadar büyük değil."

"Senden nefret ediyorum."

"Çok tuhaf. Bense senin dışındaki herkesten nefret ediyorum."

"Dik otur," dedi Ash onu yeniden öperken. "Sırtını sabunlayacağım."

Ash, Mia'nın doğrulabilmesi ve başını kollarına yaslayıp öne eğilebilmesi için küvetten kalktı. Kızın arkasına oturup ayaklarını fıçının iki yanına uzattı. Mia ne yaptığını göremiyordu ama çok geçmeden sıcak ve sabunlu ellerini omuzlarında hissetti, havada hanımeli kokusu ve güneşlerçanı kokusu duydu. Ash parmaklarını Mia'nın sızlayan kaslarına bastırdı ve gerginlikten oluşan kulunçları yoğurmaya başladı.

"Ah, Kara Ana aşkına, ... *acayip... güzel...*" diye inledi Mia.

Gözlerini yumdu, bir an için Ash'in ellerinin her şeyi susturmasına izin verdi. Jonnen'a kızgınlığını, Müşfik Kedi'ye öfkesini. Sid ve diğerleri için endişelerini ve okyanusun karşı kıyısında onları neyin beklediğiyle ilgili düşüncelerini. Mercurio'yu, Ay'ı ve kahrolası tacını.

Ash, Tric konusunda suskundu ama ikisi de onunla ilgili soruların havada uçuşup durduğunu biliyordu. Ash konuyu açmayacak kadar akıllı bir kızdı. O kapıyı açıp *magni*'den beri ilk kez baş başa kaldıkları bu anı mahvetmeyecek kadar.

Mia ensesinde belkemiğini ürperten öpücükler hissetti.

"Yeterince geniş değilse," diye mırıldandı Ash, "istediğin zaman küvetten çıkabilirsin."

"Birazdan..." Ash'in elleri sert bir kuluncu yoğururken Mia acıyla yüzünü buruşturdu. "Tanrıça aşkına... Bunu yapmaya devam et."

"Yaylı bir mekanizma gibi gerginsin, aşkım."

"Cumhuriyet'in en çok rağbet gören katili olmak zor iş."

Bir öpücük daha. Ash kulağını hafifçe dişleyerek fısıldadı. "Ben seni gevşetirim."

Ash'in elleri Mia'nın memelerine uzandı. Parmakları pürüzsüz teninde dolaşarak içini gıcıklıyordu. Mia'nın nefesi hızlandı, karnı gerildi ve tam merkezinden bir ürperti daha geçti. Bütün tüyleri diken diken olmuştu, Ash'in öpücükleri ensesini gıdıklayınca ağzından bir inilti firar etti. Kızın elleri hiç durmuyor, biri sertleşen meme ucuyla oynarken diğer işkence eden uzun bir helezon çizerek aşağı iniyordu. Aşağı. Kaburgalarının ve kasılan karnının üstünden santim santim indi, göbek deliğinin etrafında titreşen simya akımını andıran fısıltı hafifliğinde daireler çizmeye koyuldu.

"Biraz daha?" diye fısıldadı Ash dudakları Mia'nın kulak memesine değerken.

Mia bir an bunun doğruluğunu sorguladı. Güvertedeki Ocaksız oğlanın varlığıyla, belki kardeşiyle kavgasıyla ya da bu tehlikeli sularda kendini şımartmasıyla suçluluk duydu. Ama Ash'in eli suyun altına kayarken bacaklarının arasında hissettiği nazik dokunuşlar Mia'nın içinde bir ateş yakarak bütün endişelerini silip attı.

Nefes kesiciydi.

Çıldırtıcıydı.

"Biraz daha," diye inledi.

Ashlinn'in diğer elini kaldırdığını, parmaklarının saçlarına dolandığını hissetti. Ash onu arkaya doğru çekip memelerini ve teninden yükselen buharı açığa çıkaracak kadar doğrultunca Mia uylukları karıncalanarak inledi. Ash'in dudakları boynunu bulurken Mia'nın bacaklarının arasındaki eli daireler çiziyor, çok iyi bildiği bir ezgiyi çalıyordu. Mia iç geçirerek arkaya yattı, Ash'in saçlarına yapışıp dudaklarını boynuna gömdü. Kendisi anadan üryanken Ash'in giyinik olmasında yasalara aykırı bir haz vardı. İçini titreten bir teslimiyet duygusu.

"Ah, siktir," diye soludu kalçasını Ash'in eliyle uyumlu bir şekilde hareket ettirerek. "Siktir."

"Biraz daha?" diye fısıldadı Ash kulağına.

Dudakları tenini gıdıklıyordu.

Dişleri boynuna sürtünüyordu.

Parmakları dans ediyordu.

"Biraz daha," diye yalvardı Mia.

Ash'in diğer eli de hem önden hem arkadan diğerine katıldı. Mia arkaya yatıp tırnaklarıyla Ash'in poposuna tutunarak bacaklarının arasına sürtündü. Ashlinn'in parmaklarının onu okşadığını, dudaklarında ve tomurcuğunda dolaştığını hissediyordu. Zaman durmuş, siyah bir güneşin ışığında yanıyordu. Mia'nın dudaklarından biçimsiz hıçlıkler dökülüyor, âşığının dokunuşlarıyla yükseklere

sürüklenirken gözleri yuvalarında ters dönüyordu. Artık uçuyordu; her dokunuş, her hareket onu karanlık bir yok oluşa sürüklüyordu.

"Evet," diye soludu Ashlinn.

"Evet," diye inledi Mia. "Ah, evet. Evet."

Tutuşurken başını arkaya attı. Ağzı açık, bütün kasları gergin, bütün sinir uçları alev alevdi. Ashlinn'in elleri durmadan sürtünmeye devam ederek titreyişlerini, hazzı uzatıyordu. Mia haykırarak Ash'i kendine bastırdı. Aklı başından gitmiş, ciğerlerindeki bütün hava, damarlarındaki bütün kan boşalmıştı.

Ash'in hareketleri yavaşlamıştı ama tatlı ve nazik işkencesine Mia elini aşağı uzatıp onunkileri durdurana kadar devam etti.

"Yeter," dedi Mia. "Tanrıçam... yeter."

Ash'in dudağının tebessümle kıvrıldığını, boynunu hafifçe ısırdığını hissetti.

"Asla," diye fısıldadı Ash. "Asla yetmez."

Yavaşça ayağa kalkıp elini Mia'ya uzattı.

"Benimle gel, güzellik."

16. BÖLÜM

FIRTINA

Fırtına birkaç saat sonra vurdu.

Fırtına okyanusu çalkalayıp *Bakire* dalgalarda bir alçalıp bir yükselirken Mia ile Ash, Mia'nın kamarasında birbirlerinin kollarında yatıyordu. Mia fırtınanın kopmasına neredeyse sevinmişti; gök gürültüsü ve rüzgârın sesi Ashlinn'in çığlıklarını bastıracak kadar yüksekti. Dalgaların çalkantısında dengelerini sağlamak hayli zor olsa da mutlak bir azimle altından kalkmışlardı. Yerde, duvarın dibinde ve hamakta derken, sonunda nefes nefese hamağa yığılmışlardı. Şimdi vücutları yerine geminin hareketlerine kapılan hamak sallanıyor, geminin tahtaları gıcırdıyordu.

Mia'nın saçları terden ıslak, Ashlinn'in teni nemliydi ve dünyanın en tatlı parfümü olan kokusu havayı adeta boyamıştı. Mia ağzındaki sigara kâğıdının şekerli tadını ve dilindeki baş döndürücü gri dumanla birlikte kızın tadını da alıyordu.

"Bacaklarımı hissedemiyorum," diye mırıldandı Ashlinn.

Mia dudağında sigarayla gülünce ağzından duman süzüldü.

"Beni suçlama. Daha fazlası için yalvaran sendin."

"Elimde değildi." Ash ona iyice sokuldu. "Hem yalvarmam hoşuna gidiyor."

Tanrıça yardımcısı olsun ama gerçekten öyleydi. Çok yorgun olmasına rağmen, düşüncesi bile ürpermesine yetiyordu. Ash'in o tatlı teslimiyeti, dokunuşlarıyla erirken Mia'nın hissettiği o ballı zafer duygusu. Onu sarhoş ediyordu. Gülümseyerek karanfil kokulu dumanı ciğerlerine çekerken gözkapakları titreşti. Kollarındaki kız onundu. Sadece onun.

İşin aslı, Mia ve Ashlinn'in aynı hamurdan olduğunu düşünmek kolay olurdu. Safi öfkeden oluşan, intikam duygusuyla beslenen, keskin, sert ve evet, zaman zaman acımasız bir çift. Ama baş başa kaldıklarında Ash bambaşka biri oluyordu. Yumuşuyordu. Mia'nın çelik sertliğinin karşısında ipek gibi yumuşacık oluyordu. Dünyaya karşı inşa ettiği bütün duvarlar yerle bir oluyordu. Ash bazı yanlarını, karanlıkta konuşmadan fısıldanan sırlar gibi sadece Mia'ya saklıyordu. Tatlı iç çekişler, manidar bakışlar, yumuşacık diller ve nazik parmaklarla konuşulan bir dille.

Lomboz şimşekle aydınlandı (camı Beyaz Kale'de değiştirmişlerdi). Gökyüzü fırtınayla çalkalanıyor, kapkara bulutlar geçit vermiyordu. Mia fırtınanın arkasında bekleyen üç güneşi, kurşun bir ağırlık gibi omuzlarında, bir sızı gibi ensesinde hissediyordu. Nefret nefret üstüne.

Parmağını Ash'in kalçasının yumuşak kıvrımında, sırtında dolaştırarak kollarındaki kızın ürpermesine neden oldu. Ash kelimenin tam anlamıyla duyulara çekilen bir ziyafetti. Güzel, fidan gibi narin, altın. Ama Mia gözlerinin sevgilisinin tenindeki dövmeye kaydığını fark etti. Kardinal Duomo'nun emriyle çaldığı harita. Hilal şeklindeki bir sıradağdan geçen dolambaçlı bir yolu gösteriyordu. Tarif Eski Aşkah diliyle yazılmıştı. Mia dövmeye bakarken Ashlinn'in belinin girintisinin enfes çukura denk gelen varış noktasını gördü. Kasvetli, sırıtan bir kafatasıyla işaretlenmiş olması, Ay'ın gizemli Tacı'na vardıklarında yaşanacaklar konusunda hiç iyi şeyler söylemiyordu.

Bu, elbette Mia'nın aklına Tric'i ve Tanrımezarı'nın altındaki kararmış havuzun başında dururken söylediklerini getirdi. Aa ve Niah. Işık ile Gece arasındaki savaş. Ölü bir tanrının ruhunun bir parçasının bir şekilde Mia'nın içinde yer etmesi. O kendini buraya kilitleyip katiliyle düzüşürken kamarasında tek başına oturmuş, fırtınayı dinleyen ölü çocuğu düşündü. Kalbi suçlulukla sızladı.

Ashlinn *magni*'deki mücadelesinde canını Mia için defalarca tehlikeye atmıştı. Mercurio ve yoldaşları dışında Mia'nın o karanlık döngüler boyunca güvenebildiği tek insan Ash olmuştu. Mia, Ash'in kabul şöleninden sonra Sükût Dağı'nda yap-

tıklarını –korkunç ve kanlı ihanetine rağmen– anlamadığını söyleseydi kendine yalan söylemiş olurdu.

Ashlinn'in babası kızını Kızıl Kilise'deki bozulmayı görecek şekilde yetiştirmişti. Adamın niyeti bencilce olsa da –Torvar Järnheim'ın, çocuklarını Kilise üyelerini devirecek silahlar olarak yetiştirmesinin nedeni Kilise'nin hizmetindeyken sakat kalması olsa da– Mia bunu da anlıyordu. Dahası, Ashlinn'in neden babasının izinden gittiğini de anlıyordu.

O ailesiydi.

Her şey kana bulanınca, kan her şeye bulaşır.

Mia da farklı değildi. Onlardan daha iyi değildi. İtici gücünü Cumhuriyet'in adaletsizliğinden alan bir kahraman değildi. İntikam arzusuyla yanıp tutuşan bir katildi. Scaeva, Duomo ve Remus canını yakmışlardı. O da onların canını yakmak için yola çıkmıştı. Bu yolda önüne çıkanları, öyle ya da böyle, yolundan çekmişti. Ashlinn de aynısını yapmıştı.

Yolundan çektiği insanlardan birinin Mia'nın dostu olması dışında.

Sırdaşı.

Sevgilisi.

Ve bir yıl sonra Mia kendini Ashlinn'in yatağında bulmuştu.

Mia bunun acımasız bir yanı olduğunu biliyordu. O zaman buna kılıf bulmak kolay olmuştu. *Magni*'deki her döngü son döngüsü olabilirdi ve Mia en ufak avuntuya bile tutunmuştu. Ashlinn'e borçlanmıştı. Aralarında karanlık bir benzerlik görüyordu. Tanrıça biliyor ya, onu çekici de buluyordu.

Ve Tric ölmüştü. Gitmişti. Bir daha geri dönmeyecekti.

Ama şimdi...

Ve Aa'nın dudaklarının dokunuşu başını döndürse ve dokunuşunu düşünmek, şimdi doyuma ulaşmış ve uyuşmuş yatarken bile bacaklarından yukarıya sıcacık ve enfes bir titreşimin tırmanmasına neden olsa bile, Mia'nın bir yanı –muhtemelen Müşfik Kedi'nin dolduracağı yanı– hâlâ kollarındaki kızdan şüphe duyuyordu. Gölgekedinin ona Beyaz Kale'de söyledikleri aklından çıkmıyordu. Müşfik Kedi'nin ondan aldığı şey –korku ve neden olduğu geniş duygu yelpazesi– aslında vermek yerine üstüne düşmesi gereken bir şey olabilir miydi?

"Nerede buldun?" diye sordu.

"Hımm?" diye mırıldandı Ash başını kaldırırken.

"Harita." Mia parmağını Ash'in dövmesinin üstünde dolaştırdı. "Neredeydi?"

"Eski tapınak." Ash iç geçirerek yeniden Mia'nın göğsüne gömüldü. "Aşkah." Mia sırtını okşamaya devam edince ona iyice sokuldu. "Çok güzel. Yapmaya devam et."

Mia sigarasından büyük bir nefes aldı, çektiği gri dumanı havaya üfledi. Dışarıda gök gürledi.

"Nasıl bir tapınak?"

"Harap. Niah'ya adanmış. Neden?"

"Kim yapmış? Niah'ya tapmak yüzyıllar önce yasaklanmış."

Ash yine başını kaldırdı. Temkinli bir sesle, "Bilmem," dedi. "Eskiydi. Gizli saklı. Kuzey dağlarına kırmızı taştan oyulmuş. Yukarıda, kıyıya yakın bir yerde."

"Duomo da seni haritayı bulmaya gönderdi, öyle mi? Başkalarıyla birlikte demiştin." Ashlinn konuşmadan önce Mia'ya uzun uzun baktı. Dalgalar geminin gövdesine vuruyor, fırtına bütün karanlığı ve hararetiyle sürüyordu.

"On kişiydik. Aa'nın kilisesinden Valens adında bir piskopos vardı. Bir haydut çetesi, Piero adında bir Liisli, Rufus ve Quintus adında iki Itreyalı. Gerisini hatırlamıyorum. Duomo'nun Luminatii'ye güvendiğini sanmıyorum, bu yüzden hepsi paralı kılıç ustalarıydı. Astrid adında Vaanlı bir haritacı da vardı. Bir de ben."

"Onlara ne oldu?"

"Öldüler."

Mia sigarasından uzun bir nefes çekti, dumanı üflerken gözlerini kıstı. "Nasıl?"

"Ne fark eder ki?"

"Sen mi öldürdün?"

"Diyelim öldürdüm, bir şeyi değiştirir mi?"

Mia omuz silkerek kızın gök mavisi gözlerine baktı.

"Rufus'u bir kaya engereği öldürdü. Valens ve diğerlerinin çoğu tapınakta öldüler." Ash, Mia'nın kaldırdığı kaşına bakarak iç geçirdi. "Orada bazı şeyler vardı, Mia. Harita odasında. Kızıl Kilise'nin Athenaeum'undaki kitap kurtları gibi... ama daha küçük. Daha hızlı." Ash hafifçe irkilerek başını salladı. "Astrid haritayı çizerken saldırdılar. Piero ve adamları rahibi kurtarmaya çalıştılar ama hepsi lime lime oldu. Korkunçtu. Sadece ben ve Astrid kaçabildik. O da kıl payı."

"Astrid'e ne oldu peki?"

"Onu ben öldürdüm," dedi Ash duygusuz bir sesle. "Duomo'ya çalışıyordu ve ona güvenmiyordum. Haritayı tenime işlettiğim gün gırtlağını kestim. Şimdi mutlu musun?"

Gökler bir şimşekle aydınlandı, gök gürültüsü *Bakire*'yi iliklerine kadar sarstı.

"Neden sinirlendin?" dedi Mia. "Neden savunmaya geçiyorsun?"

"Neden bütün bunları bana şimdi soruyorsun?"

"Daha önce fırsatım olmadı," dedi Mia omuz silkerek. "Bütün parçalar yerine otursun istiyorum. Ay'ın Tacı'na gidiyorsak..."

"Bunu ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Ash.

Mia sigarasından bir nefes daha çekti. "Henüz neyi düşündüğümü bilmiyorum, Ash."

Ashlinn yüzünü ekşitti. "Bu hiç hoşuma gitmiyor, Mia. Bütün bu parçalanmış ay, savaşan tanrılar, vesaire. Burnuma pis kokular geliyor. Atıp tutmak istemem ama Tric'e zerre kadar güvenmiyorum."

"Yanlış hatırlamıyorsam onu dağdan aşağı atmıştın zaten."

Ash gözlerini kırpıştırdı. "Ah, bak sen şu işe. Itreya Cumhuriyeti'nin gelmiş geçmiş en ünlü katili gerçekten bana cinayetin etik yönü konusunda vaaz mı çekecek?"

Mia ağır ağır ve konuyu elinden geldiğince özenli ele alarak konuştu.

"O senin arkadaşındı, Ashlinn..."

"O benim arkadaşım değildi," diye çıkıştı Ash. "Kutlu Ölümün Anası Kilisesi'nde arkadaş diye bir şey yok. Tric de öldürdüğüm kayıp bir kuzu değildi. Kökünü kazımaya çalıştığım bir ölüm tarikatının hizmetkârıydı. Niah'nın Kılıcı olmak için masum bir çocuğu öldürdü, Mia. Bunun için onu suçlayacak kadar ikiyüzlü değilim. Güzel gamzelerinin olması kahrolası bir katil olmadığı anlamına gelmez. Tıpkı benim gibi. Tıpkı senin gibi."

Mia, Ashlinn'in gözlerinin içine baktı. Duvarları yine yükselmiş, yumuşaklığı çoktan kaybolmuştu ve hayatının her döngüsünde soluduğu ateş yine dudaklarındaydı. Ona duyduğu büyük hayranlığa rağmen, Ash gerektiğinde Mia'ya kafa tutmaktan çekinmiyordu. Kimsenin cüret edemeyeceği noktalara dokunuyor, meselenin kalbine iniyordu. Elbette doğru noktayı bulmuştu. Mia'nın karşı çıkamayacağı gerçeği.

Aynı şeyi ben yüzlerce kez yapmışken onu nasıl suçlayabilirim?

"Kardeşim Sükût Dağı'ndaki saldırıda öldü," diye devam etti Ash. "Bir kez bile sızlanmadım. Bir kez bile onun ölümüyle ilgin olup olmadığını sormadım."

"Osrik'i ben öldürmedim, Ash," dedi Mia. Şaşırmıştı. "Adonai öldürdü."

"*Mesele* bu değil," dedi Ash. "Sormadım çünkü *önemi yok*. Her ne yaptıysan yapılması gerektiği için yaptın. Vicdan azabı âcizler içindir, Mia. Pişmanlık da korkaklar için. O zaman her ne yaptıysan şu anda burada, kollarımda olmanı sağladı. Bu da yaptığın şeyi doğru kılıyor. Ay ve güneşlerle ilgili birtakım saçmalıkların bunu elimizden almasına izin verecek değilim."

Yine gök gürledi. Fırtınalar Leydisi pencereden onları dinliyordu sanki. Şimşek çakıp duvarda gölgeler titreşince Mia gözlerini kırpıştırdı. Sigarasından bir nefes çekip dumanını havaya üfledi.

"Rüya görüyorum, Ashlinn," diye itiraf etti. "Her yokgece. Annemi ve babamı görüyorum. Ama benim annemle babam değiller. Tartışıyorlar. Benim hakkımda.

Sonra aynaya baktığımda arkamda biri olduğunu görüyorum. Alnına beyaz bir halka çizilmiş, siyah alevli bir karaltı."

"... Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden tahtanın tamamını görmek istiyorum ya, Ash."

"Kendimi tahtadaki bir piyon gibi hissetmek istemiyorum," dedi Ashlinn sesinde belli belirsiz bir umutsuzlukla. "Bu oyunu daha fazla oynamak istemiyorum. Mercurio'yu kurtaralım, Scaeva'yı öldürelim ve her şeyi geride bırakalım istiyorum. Sessiz ve uzak bir yerde. Sen ve ben." Dudağını büzdü. "Hatta Jonnen da gelebilir. O küçük ukala dümbeleği medenice konuşmayı öğrenebilirse tabii. Ama ayrı bir odası olsun."

"Sen bu işin sonunu böyle mi görüyorsun?" dedi Mia sigarası ağzının kenarında sallanırken. "Bir kulübede birlikte mi yaşayacağız? Pencerenin pervazında çiçekler, şöminede ateş de var mı bari?"

Ash başıyla onayladı. "Büyük bir kuştüyü yatak bile var."

"Gerçekten mi?" Mia sigarasından büyük bir nefes çekip yine duman yüzünden gözlerini kıstı. "Biz? Ben?"

"Neden olmasın?" dedi Ash. "Babam Üçgöller kıyısında bir ev yaptırmıştı. Ul'Staad'ın kuzeyinde. Hatmi gülleri ve çan gülleri öyle çoktur ki bütün vadi parfüm gibi kokar. Görmelisin. Göl o kadar kıpırtısız ki gökyüzü aynası gibi."

"Ben..." Mia başını salladı. "Böyle bir hayata uygun olduğumdan emin değilim."

Ash gözlerini yere dikti. Sesi bir mırıltı gibi çıktı.

"Yani benimle bir hayata."

"Kastettiğim..." Mia düşüncelerini söze dökmeye çalışırken iç geçirdi. "Bundan sonra ne yapacağımı *düşünmedim ki*. Bundan sonraki hayatımı hiç hayal etmedim. Sekiz senedir sadece buyum, Ash. Benim için her şey bundan ibaret."

Ashlinn uzanıp sıcak ve şefkatli eliyle kızın yüzünü tutup onu öptü.

"*Her şey* bundan ibaret değil," diye fısıldadı.

Mia, Ashlinn'in gözlerine baktı; akmaya hazır gözyaşlarıyla parlıyordu. Dışarıdaki karanlık gökyüzünde çakan şimşek gözüne yansıdı.

"Seni seviyorum, Mia Corvere," dedi. "Her halinle. Ama sen bundan çok daha fazlasısın. Kendin için böyle bir hayat aramıyor olabilirsin ama istersen ona sahip olabilirsin. Bunu hak ettiğini söyleyecek değilim. Sen hırsız, katil ve nefret dolu amcığın tekisin."

Mia kendini tutamayıp güldü. "Doğru."

"Ama ben de sana bu yüzden hayranım," diye soludu Ash. "Yaşadıkça, 'hak etmenin' bu hayatla hiçbir ilgisi olmadığını daha iyi anlıyorum. Lütuflar ve lanetler,

iyi kötü ayırmadan pay ediliyor. Adalet denen şey sadece bir masal. İstemeden hiçbir şey elde edilemiyor ve uğrunda savaşmadığın hiçbir şey sende kalmıyor. Bu yüzden savaşalım. Tanrıların canı cehenneme. Hepsinin. Dünyayının gırtlağına çöküp istediğimizi alalım."

Ash onu bir kez daha öptü. Yakıcı gözyaşlarının tadını aldı.

"Çünkü ben *seni* istiyorum."

Mia'nın karşılık vermesini beklemedi. Çünkü Ash sevgi sözcüklerini, papağan gibi tekrarlansın diye telaffuz edenlerden değildi. Güvensizlik nedir bilmezdi. Yem atmazdı. Kız ne hissettiğini biliyordu ve duygularını açacak kadar Mia'ya güveniyordu, o kadar. Mia kızın bu yönünü çok seviyordu.

Peki hoşuma gidiyor mu?

Ash yanına oturup ona sımsıkı sarıldı.

"Senin için, güvende olman için ve bu işten sağ çıkman için her şeyi yaparım." Başını sallayarak burnunu çekti. "Her şeyi."

"Biliyorum," diye fısıldadı Mia, alnından öperek.

"Sonsuza dek seninle olmak istiyorum," diye iç geçirdi Ash.

"Sadece sonsuza dek mi?"

"Ebediyen."

Ash uyuyakaldıktan sonra Mia uzun süre uyanık kaldı.

Tepesindeki karanlığa bakarken orada solgun bir kürenin parladığını hayal etti.

Fırtınanın şarkısını dinleyerek.

Merak ederek.

Gittikçe kötüleşiyordu.

Kanlı Bakire dayanıklı meşe ve takviyeli sedir ağacından, okyanusu eczacının neşteri gibi kesmek için inşa edilmiş otuz beş metrelik bir gemiydi. Ancak gittikçe şiddetlenen fırtına, arbede çıkaran vahşi bir yaratık gibi uluyor, dişlerini gıcırdatıyordu. Gemi bez bebek gibi oradan oraya savruluyordu; Fırtınalar ve Okyanuslar Leydileri öfkeli görünüyordu. Müşfik Kedi gölgesinde olmayınca metrelerce yükselen her dalga Mia'ya üç kat korku yaşatıyordu. İşkence dolu bir tırmanış, eziyetli, ağırlıksız bir sükûnet ve hemen ardından karanlığa insanın midesini altüst eden bir düşüş ve dünyanın sonunun geldiğini hissettiren bir çarpma.

Anlık bir duraksamadan sonra her şey yeniden başlıyordu.

Saatlerce. Saatlerce. Hiç durmadan.

Ashlinn, "Cehennem ve kan aşkına," dedi.

Bakire'nin hareketlerine daha iyi uyum sağlamak için hamakları enlemesine asılmıştı ama bütün yorgunluklarına rağmen uykuya dalmak imkânsız bir hal almıştı. Fırtına şiddetini her an biraz daha arttırırken uluyan rüzgâr ve tam tepelerinde patladığı hissi veren gök gürültüsüyle Mia dayanamayıp hamaktan indi, deri pantolonu ile çizmelerini giydi. Karnında kelebekler uçuşuyor, elleri titriyordu.

"Burada kal," dedi Ash'e.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Corleone'yle konuşmaya. Neler olup bittiğini öğrenmeye."

Mia korkusuna rağmen şiddetli çalkantıya ayak uydurmak için yalpalaya yalpalaya kamaradan çıktı. Kapıyı arkasından kapattı, dengesini sağlamak için iki eliyle duvarlardan yardım alarak simyevi lambalarla aydınlatılan koridorda ilerledi. Üstündeki muşambayla sırılsıklam bir mürettebat bir özür geveleyerek yanından geçti. Mia tahta döşemelerin ıslak olduğunu, deniz ve yağmur suyunun karşıdaki merdivenden aşağı aktığını gördü. Şahinler'in kamarasının önünden geçerken Kasap'ın midesini oracıkta bırakacak bir şiddetle kustuğunu, Bryn'in Her Şeyi Gören'e ve kızlarının topuna lanet okuduğunu duydu. Kapıyı tıklattı. Birkaç saniye sonra Sid başını dışarı uzattı.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu Mia.

"Muh... muh... teşem..." diye inledi Kasap yemyeşil bir suratla.

"İyiyiz," dedi Sid yeni bir dalga çarpınca dengesini sağlamak için kapıya tutunurken. "Kasap'ın içinde kusacak bir şey kalmadı. Zavallı piç. Siz iyi misiniz?"

"Hâlâ ayaktayız. Kaptanla konuşmaya gidiyorum." Mia dudaklarını ıslattı. Derin bir nefes aldı. "Hepiniz yüzme biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Dalgacı onaylar gibi başını eğerek.

"Evet," dediler Bryn ve Kanşakıyan aynı anda.

"Hem de böööggghhh!" dedi Kasap.

"Sanırım bu bir evetti." Sidonius sırıtıyordu.

"Kendinize mukayyet olun," dedi Mia. "Kapınızı kilitlemeyin."

"Biz gladyatörüz, Mia," dedi iri adam gülerek. "Hepimiz sayısız kez ölümün gözünün içine bakmış insanlarız. Sen bizi merak etme."

Mia, Sid'in omzunu sıvazladı, yüzünü avcuna aldı. Kumlarda yanında dövüşen bu adamlara ve kadınlara bakarken artık onun ailesi olduklarını fark etti. Her şeye rağmen, yanında oldukları için çok mutluydu.

Onları baş başa bırakıp başıyla selam vererek kamaradan çıktı, sallanan koridorda sendeleyerek merdivene yöneldi. Dengesini sağlamak için tırabzanlara tutunup büyük bir mücadele vererek üst kata çıktı.

Dışarıdaki fırtına kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü ve yağmur mızrak misali iniyordu. Karşılarında ve arkalarında su duvarları yükseliyordu, deniz koyu ve tatsız bir çelik grisine boyanmıştı. Gökyüzü şimşekle aydınlanınca Mia'nın yüreği ağzına geldi. KocaJon'un ağza alınmaz küfürlerinin karıştığı rüzgâr ağızsız, aç bir uluma gibiydi. Mia yukarı bakınca yağmurdan kayganlaşan direklerden birinin tepesinde, bağlarından kurtulan bir yelkeni yerine tutturmaya çalışan denizcileri gördü. İncecik halatların üstünde dengelerini sağlamaya çalışıyor ve yerden otuz metre yüksekte, ıslanıp hamurlaşmış halatlarla, suyu çekip ağırlaşmış çadır bezleriyle uğraşıyorlardı. Tek bir hata, minik bir tökezleme kendilerini güvertenin zemininde ya da suda bulmaları için yeterliydi ve iki şık da her şeyin sonu olurdu.

"Burada n'apıyorsun?" diye sordu Corleone, Mia kıç güverteye çıkınca. Kaptan iliklerine kadar ıslanmıştı, paltosu sırılsıklamdı ve üç köşeli şapkasının tüyü yağmurdan solmuştu. Dümen yerine mıhlanmış, kaptan da pek yakışıklı bir denizminaresi gibi dümene yapışmıştı.

"Bu fırtına bizi batırmaz demiştin!" diye bağırdı Mia.

"Fırtınanın heyecanını hafife almışım!" diye bağırdı Kaptan sırıtarak.

Mia'nın gülecek hali yoktu; kulakları sağır eden rüzgârda avazı çıktığı kadar bağırdı: "Ölecek miyiz?"

"Ne münasebet! Karnımız doydu, fırtına yelkenlerimiz açık ve Bin Kuleler'in bu tarafındaki en iyi denizciler bizde." Corleone göz kırptı. "Ayrıca ölmek üzere olsaydık sana gerçek adımı söylerdim."

Mia, "Gherardino olabilir mi?" diye haykırmayı başardı. "Ya da Gualtieri?"

"B'li isimlere ne oldu?"

"Aha!" dedi Mia. "Demek, *gerçekten* B'yle başlıyor!"

Kaptan sırıtarak başını salladı. "Bir itirafta bulunmalıyım!"

"Yani ölecek miyiz?"

"Luminatii için durmak istemememin nedeni! Seni ve kardeşini arıyorlardı ama ben *Bakire*'nin karnındaki şeyin peşinde olduklarını sandım!"

"... Neymiş o?"

"Yirmi ton kadar simyacı tuzu!"*

---

* Simyacı tuzu, Cumhuriyet'te, Savaş Yürüyüşçüleri ve arenaların altındaki sihirli mekanizmaların da aralarında bulunduğu fevkalâde aygıtların yanı sıra çakmak mahfazaları ve simya lambaları gibi dünyevi eşyalara enerji veren yakıtın katı halidir.

Yakıtın katı hale indirgenmesi tehlikeli bir süreçtir; tuzun kendisi fazlasıyla uçucudur ve üretimi Demir Loncası dışında yasaklanmıştır. Ancak kilo başına düşen verimin sıvı yakıtın beş katı olması, kaçakçılara karınlarında bir bomba taşıma riskini göze almaları halinde, beş kat kâr seçeneği sağlar.

Mia'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Ne?"

"Evet," dedi Corleone.

"Yani altımızda yirmi ton güçlü patlayıcı maddeyle mi yolculuk ediyoruz?"

"Şey," dedi Cloud hafifçe omuz silkerek. "Muhtemelen yirmi bir!"

"Hem de *şimşekler çakan bir fırtınanın* ortasında?"

"Çok heyecanlı, değil mi?" Corleone kahkaha attı. "Korkma, çok iyi sakladık. Yıldırımın ona ulaşması için gövdeyi ikiye ayırması lazım ama o kadar haşin fırtına yoktur!"

"O şeyi sadece Demir Loncası'nın gemileri taşıyabilir sanıyordum."

Cloud ona uzun uzun baktı. "*Korsan* olduğumun farkındasın, değil mi?"

Gözüne düşen ıslak kuştüyünü kenara itti, doğanın sergilediği güce rağmen, korkusuz bir deli gibi sırıttı. Çakan şimşekler adamın gözündeki ışığı ortaya çıkarınca Mia adamlarının neden onu bırakmadığını anladı. Üstünde oldukları tehlikeye, havada kopan kızılca kıyamete rağmen adamın gülerek dümeni sımsıkı tuttuğunu görünce Mia da sırtını dikleştirdi.

"Aşağı in, Dona Mia!" diye bağırdı Kaptan. "Bırak bu işi ben ve mürettebatım halledelim. Sen git, çığlık atan sarışını rahatlat!"

"... Bizi duydun mu?"

"Dört Kız aşkına, sizi duymamak için sağır ya da ölü olmam gerek!" diye haykırdı Cloud. "Bu arada, bravo. Sıkı performans."

Mia soğuk fırtınaya rağmen yüzünün yandığını hissetti.

"Dert etme," diye bağırdı Kaptan. "Kadın-erkek, gemimde kiminle oynaştığın seni ilgilendirir. Kimi becerdiğin umurumda değil. Ama olur da arkadaşlığıma ihtiyaç duyarsan..."

Mia korkusuna rağmen sırıttığını fark etti. "Git kendini *becer!*"

"Şey, neyse ki fırtına sayesinde artık tek seçeneğim bu değil."

Cloud'un özgüveniyle keyfi yerine gelen Mia ayakaltından çekilmeye karar verdi. Küpeşteyi sıkmaktan bembeyaz kesilen eklemleriyle, yağmura karşı gözlerini kısarak dikkatlice arka güverteye yürüdü. Gemi sarsılıyordu, iki kez ayağı takılan Mia düşmenin kıyısından döndü; denizin dişlerine bakarken yüreği ağzından fır-

---

Dilden dile yayılan yaşanmış bir hadisede, Şafakmızrağı limanında *Demir İhtiyar* adında bir gemiye kırk ton simyacı tuzu yüklenir. Gemi yola çıkmadan bir gece önce fena halde tütün krizine giren sarhoş bir denizci, kaptanın katı "sigara içilmez" politikasını çiğneyerek birkaç fırt çekmek için ambara iner. Sonrasında yaşanan patlama ta Fırtınagözü'nden duyulur.

Bugün deniz kenarlarındaki tavernalarda bile, özellikle bir işi takdire şayan bir başarıyla yüze göze bulaştırma hadiseleri tarif edilirken, "İhtiyar'ı havaya uçurmak" deyimini duyabilirsiniz.

layacak gibi oldu. Tepesindeki direkte gevşeyen yelkenle uğraşan adamlara baktı. Güneşler altında kimin neden denizci olmak istediğini merak etmeden duramadı.

Sonra onu gördü.

Kaptan köşkünün üstündeki baş kasarasında, okyanusun çelik grisi renginin önünde bir karaltıydı. Geminin pruvasına büyük bir dalga çarpınca püsküren suda gözden kayboldu. Kollarını iki yana açmış, başını arkaya atmıştı. Uzun rastaları deniz suyuyla sırılsıklamdı.

"Tric?" dedi Mia nefesi kesilir gibi.

Pruvaya bir dalga daha doldu, buz gibi tonlarca deniz suyu güverteye ve yan taraflara aktı ama o her şeye rağmen kıpırdamadan durmaya devam etti. Kıyametin ortasındaki bir kaya gibiydi. Mia'nın sesini duyamayacak kadar uzaktaydı, mürettebat da başka şeylerle ilgilenemeyecek kadar fırtınayla meşguldü. Mia can havliyle küpeşteye tutunup ilerlerken güverteye bir dalga daha doldu. KocaJon onu görünce durması için bağırdı ama Mia onu duymazdan geldi. Tırnakları morarmaya başlayan, soğuktan bembeyaz kesilmiş elleriyle sımsıkı tutunarak ana ve ön direkleri geçti ve sesini duyurabileceği kadar yaklaşınca bağırdı.

"Cehennem aşkına, ne yapıyorsun sen?"

Tric başını hafifçe çevirdi, sonra yeniden denize döndü. Kolları hâlâ iki yana açıktı. Ellerini kaldırırken sırılsıklam cüppesinin kolları aşağı kaydığı için Mia oğlanın parmaklarından dirseklerine kadar inen tuhaf siyah lekeleri görebiliyordu.

"DUA EDİYORUM!"

"Kime?" diye bağırdı Mia. "Ne için?"

"ANA'YA! OKYANUSLAR VE FIRTINALAR LEYDİLERİNİ SAKİNLEŞTİRSİN DİYE!"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"BU SIRADAN BİR FIRTINA DEĞİL!" diye bağırdı Tric. "BU TANRIÇALARIN ÖFKESİ. BENİ HİSSEDİYORLAR, SENİ HİSSEDİYORLAR, SENİN NE OLDUĞUNU VE NEREYE GİTTİĞİNİ BİLİYORLAR!"

"Ama neden umursasınlar ki?" diye bağırdı Mia, sesini fırtınada duyurmaya çalışarak.

"ONLAR BABALARININ KIZI! FIRTINALAR LEYDİSİ DİREKLERİMİZİ KIRARSA DENİZİN İNSAFINA KALIRIZ!" Tric dönüp ölü siyah gözlerini Mia'ya dikti. "VE OKYANUSLAR LEYDİSİNİN ACIMASI YOKTUR, MIA!"

Eliyle kıza gitmesini işaret etti.

"AŞAĞI İN!" diye kükredi. "KESKİN BİR KILIÇ VE SİVRİ BİR DİL BURADA İŞE YARAMAZ. BU SAVAŞTAKİ TEK SİLAH İNANÇTIR VE SENDE ONDAN YOK!"

"Sen..."

"GİT!"

Mia geri çekilirken Corleone'den aldığı güven oğlanın cehennem çukurunu andıran gözleriyle silinivermişti. Tric denize dönüp siyah ellerini yeniden iki yana açtı. Pruvaya bir dalga daha çarpınca Mia çığlık çığlığa öne atıldı. Ancak püsküren su açılınca Tric'in kara büyü onu olduğu yere mıhlamış gibi dikilmeye devam ettiğini gördü; ıslak cüppesi havada süzülen bir cesede sarılmış yosunları andırıyordu. Mia etrafına, çalı çırpı ve çadır bezinden ibaret gemiye baktı; ölümle arasında duran tek şey *Bakire*'ydi. Bir anda kendini aklının alamayacağı kadar büyük bir şeye kapılmış miniminnacık ve korkak bir yaratık gibi hissetti. Scaeva'nın elindeki piyon düşüncelerine süzülürken sesi kulağında çınladı.

"Bu yola girersen ölürsün, sevgili kızım."

Moraran tırnaklarını ahşaba geçirip sarsıntıda, uğultuda ve iliklerine işleyen soğukta güverteye dönüp nihayet basamaklardan inmeyi başardı.

Dişleri birbirine çarparak, "Çene aşkına," diye fısıldadı.

Gemi ona cevap verir gibi inledi, tahtalar acı içindeydi. Mia, fırtınada Cloud'un KocaJon'a, KocaJon'un mürettebata emirler yağdırdığını zor da olsa duyabiliyordu. Üstünden başından damlayan suyla kamarasına giderken Müşfik Kedi'nin nerede olduğunu merak etti. Kim bilir hangi karanlık köşeye, hangi deliğe saklanmıştı. Gelip korkularını almasını istiyordu.

"Korku, karanlığın seni yutmasını önler. Korku, kazanamayacağın bir oyuna girmene engel olur."

Kamarasının önünde durup karşı kapıya baktı. Jonnen'ın kapalı ve kilitli odası. Mia kapının altından cılız bir ışık gördü, fırtınanın kulakları sağır eden gümbürtüsünde inceden bir ses duyuluyordu. Ansızın duyduğu şeyin ne olduğunu anladı.

Ağlama sesi.

Yutkundu. Daha önceki sert sözlerini hatırlayınca göğsü pişmanlıkla doldu. Jonnen nefret edilesi bir piç kurusuydu. Şımarık bir velet. Nankör bir züppe. Ama çocuktu. Mia'nın kardeşiydi. Onun kanından, onun canındandı.

Kurt derisi çizmesinin topuğunda sakladığı bir maymuncukla birkaç dakikalık bir uğraşın sonunda önce kilidi, sonra kapıyı açtı. Gözüne düşen ıslak saçını çekip kamaraya baktı. Kardeşi ağır bir sandık ile duvarın arasına büzülmüş, dizlerini çenesine çekmişti. Tutulma karşısında oturuyor ve usul usul bir şeyler söylüyordu ama belli ki gölgekurt bile oğlanın korkularını yatıştırmaya yetmiyordu. Jonnen'ın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, gözleri korkudan büyümüştü.

"Kardeşim?" dedi Mia.

Oğlan çenesini sıkıp gözlerinden ateş saçarak baktı ona.

"Git başımdan, Kralyaratan," dedi.

Mia iç geçirip üstündeki deniz suyunu akıtarak içeri girdi. Tahtaların üstünde paytak adımlarla yürüyüp kardeşinin karşısına oturdu. Tuhaf bir sessizlikten sonra saçlarını yüzünden çekip soğuk elini oğlana uzattı. Jonnen şaşırtıcı bir şekilde elini hemen geri çekmedi.

"Fırtınadan hâlâ korkuyor musun?"

"... ÇOK ÜZGÜNÜM, MIA. GÖLGESİNE GİRMEME İZİN VERMEDİ, SANA SÖYLEMEMİ DE İSTEMEDİ..."

Mia, gölgekurdun kardeşiyle bu kadar kısa sürede bağ kurabilmesine şükrederek iblisi okşadı. Her ne kadar kendisi Jonnen'ın güneşler altında en az sevdiği insan olsa da oğlan ve iblis birlikte geçirdikleri birkaç haftanın sonunda sıkı fıkı olmuşlardı. Mia fırtınanın gürültüsünde düşünürken nedenini anladı.

Tutulma Cassius'u özlüyor.

Jonnen ona Cassius'u hatırlatıyor.

Mia kardeşine bakıp başını salladı. Aralarındaki husumete rağmen sıradışı bir çocuk olduğunu inkâr edemezdi. Oğlanın, korkusunu iblise yedirmeden fırtınayla yüzleşmeyi seçmesi takdire şayandı.

"Bir erkek kendi ayaklarının üstünde durur, öyle değil mi?"

Oğlan siyah gözleriyle ona ters ters baktı. Babasınınkilere çok benzeyen gözleriyle. Mia'nınkilere çok benzeyen gözleriyle.

"Ama tek başına olmak zorunda değilsin, bunu biliyorsun değil mi?" Mia kardeşinin küçük elini sıktı. "Ben senin ablanım, Jonnen. Ne zaman ihtiyacın olursa yanındayım."

Oğlan dudaklarını ıslattı. Sesi, gök gürültüsü ve yağmurda duyulamayacak kadar cılızdı. "Çok... gürültülü."

"Biliyorum," dedi Mia. "Ama her şey yolunda, kardeşim."

"Batacak mıyız?" diye fısıldadı Jonnen.

Bakire bir dalgaya daha çarparak kemiklerine kadar sarsıldı. Tahtalar gıcırdıyor, okyanus kükrüyor, fırtına gümbürdüyordu, Mia, Jonnen'ı sakinleştirmek için bir yalan düşündü. Ama ablalık konusunda yeterince bilgisi olmasa da bir ablanın yalan söylemesinin doğru olmayacağını düşündü.

"Batabiliriz," dedi dürüstçe. "Umarım öyle olmaz."

"Ben... İyi yüzemem."

"Ben yüzebiliyorum." Mia kardeşinin elini bir kez daha sıktı. "Ve boğulmana asla izin vermeyeceğim."

Çocuk simyevi fener ışığının minicik noktacıklarla yansıdığı siyah gözlerini ona dikti. Mia o gözlerde annelerini görebiliyordu. Babalarını da. Ama en önemlisi *onu* görebiliyordu; Kuzgun Yuvası'ndaki o yokgece kucağında ciyaklayan bebeği. Annesinin doğum sonrası yorgun ve nefes nefese sesi kulağında çınlıyor, coşkulu ve akıl almaz bir sevgiyle oğluna ve kızına bakarken ışıldayan gözlerini görebiliyordu.

"Ona şarkı söyle. Ablasını tanıyacaktır."

Ve Mia kendini her zerresiyle aptal gibi hissederek, yaralı ve damgalı yüzüne hücum eden kanı ıslak saçlarıyla gizlemek için başını öne eğerek sesini yükseltti ve şarkı söyledi. Annesinin ona öğrettiği şarkıyı. Tıpkı o döngüdeki gibi.

"En kasvetli zamanlarda, en karanlık diyarlarda,
Rüzgâr buz gibi esse de gökyüzünde,
Güneşler parlamayıp zifirgece çökse bile,
Ben hep sana döneceğim, aşkım.
Sana hep döneceğim, gerçek aşkım."

Mia gözlerini ovuşturup başını salladı.

"Haklısın," diye kıkırdadı. "Sesim akşam yemeği arayan kargalarınkine benziyor..."

Hafif bir baskı hissetti. Kardeşi kısacık bir an elini sıkmıştı. Gözlerine bakınca oğlanın artık ağlamadığını gördü.

"Aklıma bir şey geldi," dedi burnunu çekerek. "Benim kamaramda uyumak ister misin? Böylece bir şey olursa ben yanında olurum."

Jonnen dudaklarını sıktı. Kabul etmek istediği ama bunu yapamayacak kadar gururlu olduğu her halinden belliydi. Mia başka bir taktik denedi.

"Ben de korkuyorum. Sen yanımda olursan daha kolay uyurum."

"... Şey," dedi oğlan sonunda. "Madem korkuyorsun..."

"Haydi," dedi Mia oğlanın battaniyesini alıp ayağa kalkmasına yardım ederek.

Mia'nın kamarasına giderken gemi sarsılmaya devam ediyordu. Mia kapıyı tıklattı, başını içeri uzattı. Ashlinn gözlerini tavana dikmiş, endişeli bir yüzle hamakta sallanıyordu. Mia'yı görünce gülümsedi, battaniyeyi üstünden atıp ellerini uzattı.

"Gel buraya, güzellik."

"Üstüne bir şeyler giy," dedi Mia. "Jonnen da burada bizimle uyuyacak."

"Gerçekten mi?" Ash kaşlarını çatarak etrafa bakındı. "Siktir, pekâlâ, bana bir dakika ver."

Ashlinn hamaktan kalkıp kapıya arkasını dönerken Mia kardeşini kamaraya soktu. Oğlan ellerini önünde kavuşturdu ve yerden iç çamaşırını alıp çıplak bacaklarından yukarı kaydıran Ashlinn'in sırtındaki dövmeye meraklı, kaçamak

bakışlar atarak durdu. Mia ıslak pantolonunu ve gömleğini çıkarıp nispeten kuru kalan iç çamaşırına kadar soyundu. Ash'le birlikte hamağa tırmandı, battaniyeleri düzeltti ve Jonnen'ı çağırdı.

"Haydi, sorun yok."

Oğlan kararsızdı ama peşini bırakmayan fırtına korkusuna yenik düşerek tahta zeminde yürüyüp kendini Mia'nın kucağına attı. Mia ikinci battaniyeyi oğlana sardı ve oğlan sivri dirsek ve dizleriyle kıpırdanırken acıyla yüzünü buruşturdu. Neyse ki Jonnen sonunda rahat bir pozisyon bulmayı başardı ve Tutulma da iç geçirerek Mia'nın ayağının dibine kıvrıldı.

"... BİRLİKTE..."

Mia bir koluyla kardeşine, diğeriyle yanındaki kıza sarıldı. Ashlinn ona sokuldu, bir yapbozun iki parçası gibi kusursuz bir uyumla birleşirken saçlarına doğru iç geçirdi. Mia kızın alnından öptü ve uzun bir duraksamanın ardından Jonnen'ın başını öpmeyi göze aldı. Oğlan, belki bir nebze daha rahat nefes almanın dışında tepki vermedi. Minicik bedeninin gerginliği birazcık da olsa azalmış gibiydi.

Mia bunun bir başlangıç olabileceğini düşündü.

Ciğerlerini havayla dolduracak kadar derin bir nefes aldı. Belki de bu dünyada en fazla önemsediği iki insan kollarının arasındaydı. Merkezi. Ailesi. Bunca zamandır uğrunda dövüştüğü ve kanını kaybettiği şey. Her şeyi riske atarak.

Ve onun için can alabiliyorsa, hayatındaki her şeyi onun için feda edebiliyorsa...

Onun için yaşayabilir miyim?

Tavana baktı.

Göğün aynası olacak kadar durgun bir göl hayal etti.

Başının üstündeki karanlığa bakarak zihninde parlayan solgun bir küre canlandırdı.

Fırtınanın sesini dinleyerek derin düşüncelere daldı.

17. BÖLÜM

GİDİŞLER

Az kalsın Galante'ye varamayacaklardı.

Fırtına tam bir hafta sürmüştü ve şimşekler *Bakire*'nin karnındaki patlayıcıları öpmese de okyanus onları denizcilerin mezarına sürüklemek için elinden geleni yapmıştı. Mürettebattan altı kişi güverteden ya da halatlardan düşüp denizin dibini boylamıştı. Ana ve mizana direklerindeki yelkenler çürük çuval bezi gibi lime lime olmuştu ve ön direk neredeyse kökünden kırılmıştı. Bütün bunlar olup biterken Cloud Corleone yalnızca irade gücüyle gemiyi bir arada tutabilecekmiş gibi dümenden bir an ayrılmamıştı. Oysa Mia hayatta olmaları ile ölüm arasındaki farkı yaratan kişinin kaptan değil, pruvadaki karaltı olduğunu düşünüyordu.

Ölü bir oğlan.

Tric yedi döngü boyunca pruvadan ayrılmamıştı. Dudakları Ana'ya ettiği sessiz bir duayla kıpırdanarak ikizlerini soluklanmaya, merhamet etmeye, durulmaya ikna etmesi için yalvarmıştı. Anne mi duymuştu yoksa kızları mı kulak vermişti, bilmiyordu ama *Bakire* topallayıp kan kaybetse de bir şekilde suyun üstünde kalmayı başararak Galante limanına girdiğinde Mia pruvaya çıkıp Tric'in yanında küpeşteye yaslandı.

Tric'in siyah elleri küpeştedeydi, ıslak rastaları yüzünün iki yanına düşmüştü. Rüzgâr hâlâ esmeye ve onları çekiştirmeye devam ediyordu ve üstü köpükle kaynayan denize gri bir perde misali yağmur iniyordu.

Tric pürüzsüz, beyaz teni ve katran karası gözleriyle hâlâ çok güzeldi. Ama Mia oğlanın biraz renklendiğine yemin edebilirdi. Sanki tenine can gelmişti. Hareketlerinde bir farklılık vardı. Kamaralarında yalnızken Ashlinn bundan bahsetmişti; sanki zifirgece yaklaştıkça Tric de... canlanıyordu. Mia'nın hiç duymadığı ya da okumadığı bir büyü olmalıydı ama mantıklıydı da. Tric'i hayata döndüren Gece'nin gücüyse, ona yaklaştıkça daha canlı görünmesi normaldi.

Mia oğlanın tam olarak ne olduğunu merak etti. Sihri, gizemi neydi? Güneşler nihayet gökten silindiğinde eski Tric'e ne kadar yaklaşacaktı?

Tric gözucuyla ona bakıp, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiç, sadece bakıyorum," dedi Mia.

Oğlan başını salladı ve yeniden, karşılarında bembeyaz bir mücevher gibi yükselen Galante limanına döndü. Kiliseler Liman Şehri, yüksek kuleleri, zarif kubbeleri, düz çatı bahçeleri ve kiremit kaplı yüksek çatıları ve sokaklarında dolaşan yüz binlerce insanıyla Liis ve Itreya mimarisinin ilginç bir karışımıydı. Tam saatinde çalan katedral çanlarının sesi dalgalarda yankılanıyordu. Mia buradaki Kızıl Kilise şapelinde Piskopos Onparmak'ın emrinde sekiz ay çalışmıştı ve şehri bir ayyaşın şişeyi tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

"Burada karşılaşmıştık," dedi. "Yani... ikinci kez. Yanılmıyorsam bir senatörün oğlunu öldürmüştüm."

"HATIRLIYORUM. ÜSTÜNDE KIRMIZI BİR TUVALET VARDI. KIÇINDAN BİR OK ÇIKIYORDU."

Mia rüzgârın savurduğu saçlarını yüzünden çekip sırıttı. "En iyi zamanlarımdan biri değildi."

"BENCE GAYET İYİYDİN."

Mia'nın tebessümü silindi. Rahatsız edici bir sessizlik bir perde gibi aralarına indi. Yalnız bir martı yaslı bir şarkı söyleyerek üstlerinden geçti.

"Sey..." Mia konuyu değiştirmeye çalışarak başını salladı. "Fırtınada Okyanuslar ve Fırtınalar Leydileri hakkında söylediklerin... Doğru muydu? Yani... gerçekten biliyorlar mı?"

"ÇAKMAĞIN VAR MI?"

Mia bu tuhaf soru karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Evet."

"BANA VERSENE."

Mia elini pantolonunun cebine attı, cilalı, küçük bir metal çıkardı. Basit bir aygıttı. Çakmaktaşı, fitil, simyevi sıvı. Pazarda iki gümüş keşişe satılıyordu.

"Sakın aşağıya düşüreyim deme."

Tric siyah elleriyle kutuyu alıp bir süre çakmaktaşıyla uğraştı. O parmaklar bir zamanlar kedi kadar akıllı, hünerli, esnek ve hızlıydı. Bunu hatırlayınca Mia'nın içi sızladı; Tric çok güzel olmasına ve zifirgece yaklaşmasına rağmen burada, güneşlerişığındayken eski haliyle alakası yoktu. Neyse ki biraz sonra çakmağı yakmayı başarıp alevi Mia'ya doğru tuttu.

Rüzgâr uluyor, hâlâ yağmur yağıyordu; incecik alevin tamamen sönmesi gerekirdi. Oysa Tric çakmağı aralarında tutarken Mia alevin titreşerek büyüdüğünü ve güçlendiğini fark etti. Arkasında uluyan rüzgâra rağmen, ateş kıvrılıp esintiye uzandı. Sanki...

... Mia'yı *yakmak* istiyordu.

"TOPRAK LEYDİSİ BİR ASIRDIR OLDUĞU GİBİ, UYUYOR," dedi Tric. "AMA SEN AY'IN TACI'NI ARADIĞIN SÜRECE FIRTINA, OKYANUS VE ATEŞ DÜŞMANIN OLACAK. ONLAR BABALARININ KIZI, MIA. ANNELERİNDEN VE KARDEŞLERİNDEN NEFRET EDEREK BÜYÜDÜLER. DOLAYISIYLA SENDEN DE."

Mia alevin titreşerek ona uzanmasını izlerken karnında buz gibi bir korku hissetti.

"BÜTÜN PİYONLAR HAREKETE GEÇİYOR. SEN TACA YAKLAŞTIKÇA SENİ DURDURMAK İÇİN DAHA FAZLA UĞRAŞACAKLAR." Trick başını salladı. Dudağını büzdü. "FARK EDİLMEDEN DAHA FAZLA YOL KATEDEBİLECEĞİMİZİ DÜŞÜNMÜŞTÜM. AMA AA'NIN ÜÇ GÖZÜ DE HÂLÂ GÖKYÜZÜNDE. ONA BOŞUNA HER ŞEYİ GÖREN DEMİYORLAR."

"Yani yine okyanusa açılırsak..."

"LEYDİLER BİZİ YİNE DURDURMAYA ÇALIŞACAKLAR."

"Ama Aşkah'a ve Sükût Dağı'na ulaşmak için Matem Denizi'ni aşmalıyız," dedi Mia. "Liis'ten oraya yürüyemeyiz. Gemiyle gitmek zorundayız."

Tric önlerindeki limana, arkalarındaki denize baktı.

"BİR SÜRE KARADAN GİDEBİLİRİZ," dedi. "KIYI BOYUNCA, DOĞU İSTİKAMETİNDE. CORLEONE VE BAKİRE KUZEYBURNU'NU BİZSİZ YA DA LEYDİLERİN GAZABINA UĞRAMADAN AŞAR, BİZİMLE AMAİ'DE BULUŞURLAR. BÖYLECE DENİZDE KATEDİLECEK ÇOK AZ BİR YOL KALIR, MATEM DENİZİ'Nİ AŞIP AŞKAH'A ULAŞIRIZ. YİNE İKİZLERİN GAZABINI ÇEKECEĞİZ AMA BİR HAFTALIK BİR YOLCULUK ÜÇ HAFTALIK BİR YOLCULUKTAN İYİDİR."

Mia başını iki yana salladı. Bu tanrılar ve tanrıçalar saçmalığına gerçekten inanıp inanmadığına henüz karar verememişti. Tacı arayıp aramayacağına da. Ama anlaşılan tanrılar onsuz karar vermişti ve Mia acıyla üç tanrıçanın neden ona tavır aldığını anlar gibi oldu.

"ZİFİRGECEYE YAKLAŞTIKÇA," dedi Tric aklından geçenleri okur gibi, "GÜCÜN ARTACAK. BUNU BİLİYORSUN."

Mia zifirgece katliamındaki gücünü hatırlayınca başını salladı. Su birikintilerinin arasında seken bir kız gibi, Tanrımezarı şehrinin gölgelerini adımlamıştı. Sıvı karanlık onun isteğiyle Büyük Bazilika'nın önündeki Aa heykelini yerle bir etmişti. Şimdi yaşı da büyümüşken ve eskiden Furian'ın içinde bulunan kıymık ona geçmişken daha neler başarabileceğini sadece tanrı bilirdi.

Mia da hissediyordu. Güneşler ufukta batıyordu. Ağır ağır ama kaçınılmaz bir şekilde. Onun içindeki karanlık da derinleşiyordu. Hızlanıyordu.

Arkasındaki gölgeler sönen ışıkta çözülmeyi bekliyordu.

"AMA ŞİMDİ SAVUNMASIZSIN," diye devam etti Tric. "O YÜZDEN *ŞİMDİ* SALDIRMAYA ÇALIŞACAKLAR. DİKKATLİ OLMALIYIZ. KARADAN GİTMEK EN GÜVENLİSİ OLUR."

Mia iç geçirse de başıyla onayladı. "Pekâlâ. Amai'de buluşma konusunu Corleone'yle konuşurum. Bizsiz güvende olacaklarından eminsen?"

"TANRILAR SÖZ KONUSU OLUNCA HİÇBİR ŞEY KESİN DEĞİLDİR," dedi Tric. "AMA ODAK NOKTALARI SENSİN, MIA. AA'NIN GÖZLERİNDE TEHDİT SENSİN."

"Sanırım kendimize at almamız gerekecek," dedi Mia yüzünü buruşturarak. İskeleye tükürdü. "Kahrolası atlardan nefret ediyorum."

Tric gülümsedi. Beyaz yanağında bir gamze belirdi. "HATIRLIYORUM."

Mia ona baktı. Sesi rüzgârda fısıltıdan farksızdı.

"Başka ne hatırlıyorsun?"

Tric başını yana yatırdı; bakışları Mia'nın içini sızlattı.

"HER ŞEYİ."

"Ne haber, Kuzgun?"

Mia dönünce arkasında Sidonius ile Kanşakıyan'ı gördü. Damgacı ve Bryn sancak tarafındaydılar. İri adam şehri işaret ederek Vaanlı kıza görülmesi gereken yerleri gösteriyordu. Mia arkalarında küpeştenin üstünden denize eğilmiş, kuru kuru öğüren Kasap'ı gördü. Kanşakıyan, Tric'i alenen şüpheyle süzerken Mia eski bir rahibe adayının bir Ocaksız'ın aralarında olması konusunda ne düşündüğünü merak etti. Sidonius ise gözlerini Mia'ya dikmişti.

"Karadan gitmeliyiz," dedi Mia. "Ancak ikinci bir kış deliği kadar ihtiyaç duyduğum haberlere göre, Aa'nın kilise üyeleri, Luminatii, Itreya lejyonu ve Kızıl Kilise yetmezmiş gibi, Fırtınalar ve Okyanuslar Leydileri de benden hazzetmiyormuş."

Kasap zorlanarak, "Öyle mi diyorsun..." dedi. "Bu canına yandığım bok kovasına bindiğimizden beri iki ciğerimi ve kahrolası taşaklarımdan birini kustum."

"Sözlerine dikkat et, sidik torbası," dedi bir ses. "Yoksa diğer taşağını da ben koparacağım."

KocaJon yumruklarını kalçasına dayamış, eski gladyatörü süzüyordu. *Bakire*, Kiliseler Limanşehri'ne iyiden iyiye yaklaşırken ikinci kaptan da kaptanla birlikte pruvadaki gruba katıldı. Ağzının kenarından ejderkemiği piposu sarkan KocaJon iliklerine kadar ıslanmıştı ve tepeden tırnağa tuzla kaplıydı. Corleone ise dümen

başında bir haftalık aralıksız mücadelenin sonunda bitkin düşmüş görünüyordu, giysileri suda şişen sıçan tüyü gibi üstüne yapışmıştı. Ancak gözlerindeki ateş zerrece azalmamıştı.

"Bizi bırakıp gideceksiniz, öyle mi?" diye sordu Mia'ya.

Kız başını salladı. "Bir süreliğine. Gemide olmamız senin için de adamların için de tehlikeli."

"Saçma, o sadece bir esintiydi." Cloud ayağını güverteye vurdu. "Benim *Bakire*'m, ayağının altındaki toprak kadar sağlamdır."

"En azından şu lanet olası ön direğe baktırmalıyız," dedi KocaJon. "Teyzem Pentalina'nın kıçından daha derin bir yarığı var. Sintine pompaları üç ayaklı sokak köpekleri gibi aksak ve beynimizin yerinde porsuk boku yoksa..."

"Biliyor musun," dedi Cloud iç geçirerek. "Eşek kadar aleti olan bir adam için haddinden fazla yaşlı bir kadına benziyorsun."*

KocaJon gümüş dişlerinin arasında kıstırdığı piposuyla kıkırdadı.

"Eşek kadar olduğunu sana kim söyledi?"

"Anan uykusunda konuşuyor."

"Karadan gideceğiz," dedi Mia. "Böylece siz de onarım işleri için soluklanır, Amai'de bize katılırsınız." Tric'e baktı. "Böylesi hepimiz için daha güvenli."

"ÖYLE."

Corleone kaşını kaldırdı. "Amai'ye hiç gittiniz mi?"

"Hayır," dedi Mia.

"HAYIR," dedi Tric.

Kaptan ve ikinci kaptanı huzursuzca bakıştılar.

---

* Gerçeği söylemem gerekirse bu bana her zaman çok tuhaf bir ifade gibi gelmiştir. Bir eşeğin takım taklavatı ortalama bir küçük adam için hayli etkileyici boyutta olabilir ancak Demir Loncası'nın zooloji bölümündeki yıllıklara göre, bir eşeğin ebatları Itreya hayvanlar âleminin diğer sakinlerinin yanında hayli sönük kalmaktadır.

Örneğin Itreya'nın en büyük okyanus yırtıcısı beyazejderin ortalama uzunluğu dokuz metreyi bulmaktadır ve aşk zıpkınları yaklaşık doksan santimdir: 10'da 1'lik bir oran. Liis'in siyahboğaları yaklaşık iki metre uzunluğundadır ve kurmay başkanları bir metreye ulaşmaktadır; bu da 1/2lik bir oran eder. (İlginç bir bilgi: Liisli çiftçiler ihtiyaç fazlası erkek buzağılarını katlederken genellikle penislerini saklar, kurutur ve köpeklerine yedirir. Bu ikram "boğa çubuğu" olarak bilinir.)

Yıldızlar Denizi'nin dehşet saçan kancalı sakinlerinden deri yüzen mürekkepbalığı, bebek makinesinin uzunluğunun bütün bedeninin toplam uzunluğuna denk olduğu (ve evet, hem de kancalı) bilgisiyle daha korkutucu bir hal alabilir. Ancak yüzyılları aşan bu mücadelenin açık galibi, kılıçların hâkimi, *capan de phalli capanni* denizaltı amirali vücudunun yaklaşık elli katı uzayabilen mütevazı midyeden başkası değil.

Daha iyi anlaşılması için, bir metre seksen santim boyunda bir adamın doksan metrelik bir kamışı olduğunu düşünün.

Teşekkürler, tanrılar, leydiler ve nazik dostlar.

Teşekkürler, kahrolası tanrılar.

"Ben..." diye inledi Kasap küpeştenin başından. "Orada büyüdüm..."

"Eğlenceli bir çocukluk geçirmişsindir," dedi KocaJon.

"Pek sayılmaz." Gladyatör ağzını sildi, inleyerek titreyen bacaklarının üstünde doğruldu.

"Hakkında çok şey duydum," dedi Kanşakıyan. "Zorlu bir şehir."

"Zorlu mu?" dedi KocaJon alaycı bir gülüşle. "Büyük Tuz'un bu yakasında piçlerin, hırsızların ve katillerin en karanlık kuyusudur. Bir korsan mıntıkası. Yakışıklı Piç türünde korsanlardan bahsetmiyorum. Bütün Ailene Önce Tecavüz Edip Sonra Katleden türden bahsediyorum."

Corleone başını salladı. "Vaan'ın Karakurdu, Dört Deniz'in Belası, Alçakların Kralı, Majesteleri 'Tabakçı' Einar Valdyr'in makamı."

Sidonius gözlerini kırpıştırdı. "Korsanların kralları mı var?"

Cloud kaşlarını çattı. "Elbette krallarımız var? Sen işlerin nasıl yürüdüğünü sanıyordun?"

"Bilmem. Otonom bir kolektifsinizdir falan diye düşünmüştüm."

"Otonom kolektif mi?" KocaJon, Sid'i tepeden tırnağa süzdü. "Bu ne bok beyinli gerzek bir yönetim şekli? Bana kaos için şaşmaz bir reçete gibi geldi."

"Evet," dedi Corleone. "Biz bir sisteme göre çalışıyoruz, dostum. Korsan olmamız kanun tanımayan haydutlar olmamızı gerektirmez."

Sid şaşkın şaşkın baktı. "... Tam olarak *bunu* gerektirir!"*

---

* Aslında gerektirmez. Cumhuriyet'teki çoğu meslek gibi, korsanlık da pek çok düzenlemeye tabi tutulmuş bir konudur. Itreya donanması etkileyici bir askeri mekanizmanın parçasıdır, nazik dostlar ve bireysel korsanları parmağının altında kolayca ezebilir. Ancak Dört Denizler çok büyük yerlerdir ve aynı anda o yerlerin hepsinde birden bulunmak bayağı zordur.

Gerçek şu ki, nazik dostlarım, sahip olduğunuz şey her neyse, bir yerlerde onu araklamak için fırsat kollayan biri mutlaka vardır. Ve bu ispirto içmeye, göz bandı takmaya ve her cümleyi "ahbap" kelimesiyle tamamlamaya eğilimli insanlar için özellikle doğrudur.

Denizduvarı Savaşı'ndan bu yana birlikte hareket etme düşüncesi Itreya'nın korsan kesiminde hayli kabul görmeye başladı ama bir hırsız soylu piçler sürüsünün anarşiyle yönetilmesinin işe yaramadığının anlaşılması çok sürmedi. Herkese bir kürsü verirseniz herkes görüşlerini dile getirmeye hakkı olduğunu düşünmeye başlar ve evet, teknik olarak herkesin görüş sahibi olma hakkı vardır ama herkesin günde bir kez sıçmaya da hakkı vardır ve bu, benim bunu dinlemek isteyeceğim anlamına gelmez.

Tuhaf bir şekilde çözümün monarşi olacağı anlaşıldı. "Şatafat" anlamında monarşi değil, daha çok, "Kral benim ve bu insanlar bunu kabul ediyor, dolayısıyla ya dediğimi yaparsın ya da bugüne kadar sevdiğin herkes parçalara ayrılıp ejderlere yem olur" anlamında.

Ancak merkezi bir yönetim beraberinde Itreya donanmasıyla düzgün bir anlaşmayı da getirdi. Donanma her yıl belli sayıda geminin yağmalanmasını kabul etti; korsanlar da bu kotanın aşılması durumunda kendi düzenlerini sağlamaya ve donanmayı Dört Denizler'de suçlu peşinde koşma zahmetinden kurtarmaya razı oldular.

Bana gayet akla yatkın bir çözüm gibi geldi, ahbap.

"Pekâlâ, pekâlâ..." Mia iç geçirdi. "Liis'ten Aşkah'a, Matem Denizi'ni aşmadan geçmenin bir yolu var mı?"

"Yok," dedi Corleone.

"Liis'te Son Umut'a Amai'den daha yakın bir liman var mı?"

"Hayır," dedi KocaJon.

"Pekâlâ, o zaman zırvalamayı kesin de yürüyelim, ne dersiniz?" dedi Mia. "Majesteleri Einar Neboksa, Kıçımın Belası'yla oraya gidince uğraşırız."

Anlaşılan Mia'nın fikri Corleone'nin aklına yatmamıştı ama korsanın sunacağı başka alternatif olmadığı için omuz silkerek onaylamak zorunda kaldı.

"Malzemeye ihtiyacımız olacak," dedi Sidonius. "Atlar, koşum takımları. Silahlar. Zırhlar."

"Atlara paramız yeter," dedi Mia. "Ama ondan sonra çok az paramız kalır."

"Sizin kamarada öldürülen şu Luminatiici herifin ve adamlarının takımları duruyor," dedi Cloud. "Dört denizci artı bir yüzbaşı. Çelik, kalkanlar, deri ve zincir."

"İş görür," dedi Sidonius. "Karada ilerlerken asker gibi davranırsak kölecilerin ve benzerlerinin başımıza bela olma ihtimali azalır. Tabii oraya vardığımızda üniformalardan kurtulmamız gerekecek. Ama ben lejyonda subaydım, bu yüzden Amai yolunda ordudan birilerine rastlarsak nasıl konuşmam gerektiğini biliyorum."

"Bu durumda bize sen öncülük edeceksin, Yüzbaşı," dedi Mia selam çakarak.

Grup onaylayınca daha fazla tantana çıkarmadan eşyaları toplamaya başladılar. *Bakire* Galante'ye yanaştığında güvertede toplanmışlardı. Sidonius ve Şahinler henüz asker kılıklarını kuşanmamışlardı, hepsinin üstünde özgürlükleriyle satın aldıkları alışılmış giysiler vardı. Ashlinn omzunda Beyaz Kale'den aldığı "temel ihtiyaç malzemeleri"yle dolu küçük çantayla Jonnen'ın yanında duruyordu. Tutulma, oğlanın gölgesindeydi; gölge iki kişiye yetecek kadar koyulmuştu. Tric nihayet pruvadan inmiş, tahta iskelenin yanında bekliyordu.

"Kızlar senin ve dostlarının kılavuzu olsun, Mia," dedi Corleone elini uzatarak.

"Ben tam aksini umuyorum," dedi Mia gülümseyerek adamın elini sıkarken.

"Gemimizi onarıp burnun etrafından dolaşacağız. Yine de Amai'ye sizden önce varacağımızı tahmin ediyorum ama sizi orada bekleyeceğiz. Şehre girince adımlarınıza dikkat edin ve diğer korsanların yoluna çıkmamaya çalışın. Dikkat çekmeyin ve yabancılarla muhatap olmayın. Doğruca Bar'a gidin. Sizi orada bekleyeceğiz."

KocaJon gümüş sırıtışıyla, "Kıyıda Trelene'ye adanmış güzel, küçük bir şapel biliyorum, Dona Mia," dedi. "Evlilik teklifim hâlâ geçerli."

"İkinize de çok teşekkürler," dedi Mia gülümseyerek. "Yerden ve gökten mavi eksik olmasın."

"Olmasın," dedi Corleone gülümseyerek.

"Bartolomeo," dedi Mia parmağını kaldırarak. "Hayır, hayır... Brittanius?"

Kaptan sırıtmakla yetindi. "Amai'de görüşürüz, Mi Dona. Dikkatli olun."

Kaptan ve yardımcısı işlerinin başına döndüler. Mia'nın yoldaşları tahta iskeleden tek tek indiler. Kılıç kukuletasını yüzünü örtecek şekilde indirip Kiliseler Limanşehri'ne baktı. Galante'de bir Kızıl Kilise şapeli vardı; şehirde kaldıkları sürece risk altındaydılar. Mia, Kilise'nin insafına kalan Mercurio'yu düşündükçe bir an önce harekete geçmek istiyor ve bir şekilde iyi olması için Ana'ya dua ediyordu.

Sırtı ürperdi. Yanındaki parmaklıkta gölge gibi incecik bir karaltı belirdi. Saydam patisini yalıyordu.

Mia gözlerini limandan ayırmadı.

"Benimle misin?"

"... her zaman..." dedi Müşfik Kedi.

Rüzgâr aç kurt gibi ulayarak aralarına girdi.

"... hâlâ kızgın mısın?.."

Mia başını eğdi. Kim olduğunu, ne olduğunu ve nedenini düşündü. Onu yönlendiren şeyleri ve onu ve sevdiklerini biçimlendiren şeyleri.

Her şeye rağmen.

Yüzünü buruşturarak elini uzatıp kedinin olmayan tüylerini okşadı.

"Her zaman," diye fısıldadı.

Atlar Mia'dan ne kadar nefret ediyorsa Mia da onlardan o kadar nefret ediyordu. Birazcık sever gibi olduğu tek aygıra "Piçkurusu" adını vermişti ve hayvan onun hayatını kurtardığı halde Mia'nın onu gerçekten *sevdiği* söylenemezdi. Atlar ona her zaman hantal, aptal şeyler gibi gelirdi ve karşılaştığı her atın ona anında gıcık olmasının da duygularını değiştirmeye yardımcı olduğu söylenemezdi.

Sık sık, atların ondaki hor görmeyi anladıklarından şüphelenirdi. Ama Galante ahırındaki atların, kardeşine de aynı nahoş tepkiyi verdiğini görünce konunun damarlarındaki karanlıkla ilgili olması gerektiğine karar verdi. Artık karanlığın çok daha fazla farkındaydı. Ayağının dibindeki gölgenin derinliğinin de. Üç güneşin yakıcı sıcağı, nefret dolu yumruklarını fırtına bulutlarının arasından bile indirmekte geri kalmıyordu. Mia kardeşine bakarken bir boşluk ve bir şeyin eksik olduğu hissine kapılıyordu.

Jonnen da böyle mi hissediyordu? Belki de çok yavaş da olsa Mia'ya ısınıyor gibi görünmesinin nedeni buydu.

En azından bu Liisli pisliğin Bryn'e ısındığından daha fazla.

"Yedisi için sana yüz gümüş veririm," diyordu Vaanlı kız. "Artı araba ve yem."

"Haydi oradan, evlat," diye homurdandı ahırcı. "Yüz mü? Şunu üç yüz yapalım."

Galante'nin doğu yakasında, Kızıl Kilise şapelinden hayli uzakta, çamurlu bir ahırdaydılar. Pazardan erzak, yiyecek-içecek ve Bryn'e dişbudak ağacından sağlam bir yay ile üç sadak dolusu ok almışlardı. Kız çamur ve bokun içinde ayaklarını iki yana açmış, kullanmaya can attığı yayı okşuyordu.

Ahırcı, Bryn'den otuz santim daha uzundu. Kirli gri giysilerinin üstüne nal ve çekiçlerin sarktığı eski, deri bir önlük giymişti. Kadın memelerini zekâya, bariz ama bir o kadar büyüleyici bir engel olarak gören adamlar gibi, gözlerini ayırmadan bakıyordu.

"Yüz," diye üsteledi Bryn kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ancak o kadar ederler."

"Ah, ustayız desene? Bunlar Liisli safkanlar, evlat."

Remus Birliği'nin eski equallai'si ve arena kumlarının gördüğü en büyük *flagillae*'lerden biri olan Bryn gözlerini devirdi.

"Şu safkan," dedi en büyük beygiri işaret ederek. "Ama o da Liisli değil, Itreyalı. Bu da safkan," dedi bu kez bir kısrağı göstererek. "Ama en az yirmi beş yaşında ve son iki yıldır kavalkemiğinden sıkıntı çekiyor. Diğerleri de ya yaşı geçmiş yarışçılar ya da en fazla sakatat olabilirler. Bu yüzden safkan saçmalığını Her Şeyi Gören'in parlamadığı bir yere sakla."

Adam sonunda bakışlarını Bryn'in memelerinden gözlerine kaldırabildi.

"Yüz yirmi," dedi Bryn. "Artı araba ve yem."

Adam kaşlarını çatsa da sonunda avcuna tükürdü. "Anlaştık."

Bryn homurtuyu andıran bir sesle boğazındaki bütün balgamı ağzında toplayıp avcuna tükürdü ve sonra ahmak herifin gözlerinin içine bakarak elini vıcık vıcık bir sesle sıktı.

"Anlaştık," dedi. "Pislik."

Onlar atları eyerlerken ahırcı hâlâ elini temizliyordu. Mia durmadan çevredeki sokakları tarıyor, tanıdık bir yüz arıyordu. Elbette kendini ve Jonnen'i gölgepelerininin altına saklayabilirdi ama Kızıl Kilise'nin ajanları Ash'i de en az onun kadar tanırdı ve Mia üçünü birden saklayamazdı. Bu yüzden Mercurio'nun öğrettiklerine sadık kalarak başına geçirdiği kukuletasını indirmemeye, gölgelerden ve saçak altlarından ayrılmamaya özen göstererek kalabalığı taradı. Ashlinn yanında durmuş, çatılara bakıyordu. Buranın bir Kızıl Kilise şehri olduğunu,

Piskopos Onparmak ve Kılıçlarının peşlerinde olacağını Mia gibi o da biliyordu. Ancak Kızıl Kilise Kılıçları ne kadar uyanık olsalar da belli ki onları hâlâ fark etmemişlerdi. Şansları yaver giderse talihleri ve fırtına patlamadan limanşehirden ayrılmış olurlardı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Sidonius.

Mia gözlerini kırpıştırarak konvoya baktı. Yorgun iki yük beygirinin çektiği bir yük arabası. Her birinin sırtında Itreya askeri kılığına bürünmüş eski bir gladyatörün oturduğu yarım düzine beygir ve kısrak. En öndeki Sidonius, miğferindeki tüyü indiren yağmura rağmen mezarkemiği yüzbaşı zırhının içinde pek gösterişliydi. Mia'ya babasını...

... Ah, Tanrıça aşkına...

Ona artık ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

"Evet, efendim." Bir şekilde gülümsemeyi başardı.

Kardeşinin arabaya binmesine yardım etti. Ash arabanın arkasına tırmandı, yem çuvallarına yaslanıp kukuletasını yüzüne indirdi. Sadece Tric yaya kalmıştı. Atlardan uzak durmaya özen gösteriyordu. Mia, ölü oğlan biraz fazla yaklaşınca atların huzursuzlandığını fark etmişti. Sürücü koltuğuna tırmanıp Jonnen'ın yanına oturdu. Gök gürleyince çocuk irkildi, gökyüzü şimşekle aydınlanırken yağmur daha da hızlandı. Mia oğlanın yeni pelerininin kukuletasını indirip çocuğun aklını fırtınadan, kendisininkini kederden uzaklaştırmak için dizginleri onun tutmasını teklif etti.

"Sen sürmek ister misin?"

Jonnen şüpheyle ona baktı. "Araba sürmeyi bilmiyorum."

"Ben sana öğretirim," dedi Mia. "Senin kadar akıllı biri için çocuk oyuncağı."

Bir kamçının şaklaması ve nazik bir dürtmeyle, araba harekete geçti. Mia ve yol arkadaşları Galante sokaklarının mermer ön cepheleri, yivli sütunları ve bitişik nizam sıkış tepiş evlerinin arasındaki parke taşlı yollardan doğu kapısına ilerlediler. Yolun ilerisindeki Amai onları bekliyordu. Matem Denizi'nin ve Aşkah Fısıltıharabeleri'nin ilerisinde de akıl hocası ve Kızıl Kilise'nin şeytanlıkları yollarını gözlüyordu. Ancak Mia şimdilik kardeşinin yanında oturup tatlı dille onu yönlendirmekle yetinecekti. Oğlan keyif almaya başlayınca gülümsedi. Ashlinn'in arkasındaki varlığını kalçasında hafif bir dokunuşla hissetti. Uzanıp kızın elini sıktı.

Gözleri önde yürüyen oğlandaydı.

Kapıya, oradan ötesine uzanan açık yolda.

Bir kez daha gök gürledi; yağmur, taşları döver gibi yağıyordu.
Bir çatının bacasındaki kuytuda gizlenen iki karaltı uzaklaşan konvoyu izliyordu.
Biri diğerine döndü ve ağzı yerine elleriyle konuştu.
onparmak'a haber ver
İkincisi başıyla onaylayıp çatıda hızla uzaklaştı.
Suskun, yağmurun altında durmaya devam etti.
Gözünü hainlerden ayırmadı.
Başını salladı.
çok yakında

18. BÖLÜM

HİKÂYELER

"Fırtınalar Leydisi korkunç bir sürtük," diye homurdandı Mia.

Yola çıkalı iki döngü olmuş, Kiliseler Limanşehri çok geride kalmıştı. Güneyde çiftlik arazileri, kuzeyde çalkantılı denizlerle doğu istikametinde ilerliyorlardı. Yağmur gittikçe şiddetleniyor, yol bataklığa dönüşüyordu. Atlar sefil olmuştu, binicileri daha beter. Sidonius yağmurdan sırılsıklam olmuş kan kırmızısı yüzbaşı pelerini ve miğferindeki tüyle gruba öncülük ediyordu. Tric Itreyalı'ya paralel yürüyor ama varlığıyla atları ürkütmeyecek kadar uzak durmaya özen gösteriyordu. Kamp kurdukları ilk yokgece diğerlerinin dinlenebilmesi için, ölü çocuk bir ağaca tırmanmak zorunda kalmıştı. Mia oğlanın uyumamasının iyi bir şey olduğunu düşünmüştü.

İyi haber, en azından Mia için, safışığın son bulmuş olmasıydı. Bulutların arkasında Saai'nin yakıcı mavisini ve Saan'ın kırmızı sıcağını hâlâ hissetse de ışığın gittikçe azalmasından ve kemiklerindeki serin rahatlamadan Shiih'in nihayet Aa'nın amansız nefretinin üçte birini yanına alıp ufukta kaybolduğunu hissedebiliyordu.

Sırtını hırpalayan güneşlerden biri eksilmişti. Zifirgece bir güneş daha yakındı artık.

Ve sonra...

"Amai'ye ne kadar kaldı?" diye sordu Bryn.

Kasap başını salladı. "Daha çok var, kardeşim."

"Gerdek gecesindeki bahar gelininden daha ıslağım."

Bryn'in yakınması hemfikir olduklarını gösteren homurtularla karşılandı. Mia'nın arabasının yanından ayrılmayan Kanşakıyan rastalarındaki suyu sıktı. Kasap'ın harap yüzü gökteki bulutlardan daha karanlık görünüyordu. Herkesin morali atların toynaklarının altındaki çamura gömülmüştü sanki. Ama Sid, Remus Birliği'ndeki kölelik döneminden önce, uzun yıllar Luminatii'de İkinci Mızrak olarak görev yapmıştı ve Mia adamın, yoldaşlarının moralini yerine getirmeyi iyi bildiğini çok geçmeden öğrendi.

"Yattığım ilk kadın Amailiydi," dedi yüksek sesle.

"Ah, öyle mi?" dedi neşelenen Kasap.

"Anlatsana," dedi Bryn sırıtarak.

Sidonius etrafına bakınca onaylayan mırıltılar korosuyla karşılaştı.

"Şey, adı..."

"Bir dakika, bir dakika..." dedi Mia.

Eliyle kardeşinin kulaklarını kapattı. Dizginleri tutan Jonnen şaşırmıştı.

"Pekâlâ, anlat," dedi Mia. "Hiçbir detayı atlamadan."

Tepede gök gürlerken Sid, "Adı Analie'ydi," dedi. "Küçükken Tanrımezarı'na taşınmıştı. Annemin terzihanesinin müşterilerinden biri olmuştu. Benden biraz büyüktü."

"'Biraz' derken kaç yaş?" diye sordu Kanşakıyan.

"Belki... sekiz?" Sid omuz silkti. "On?"

"Sen kaç yaşındaydın?" diye sordu Dalgacı hayretle.

"On altı."

"Braaavo!" dedi Ashlinn yük arabasının arkasındaki yerinden Sidonius'u alkışlayarak.

"Şanslı piç," dedi Mia sırıtarak. "Seni çiğ çiğ yiyebilirmiş."

"Düzüşme hikâyemi anlatabilir miyim artık?"

"Tamam, tamam," dedi Mia gözlerini devirerek.

"Pekâlâ," dedi Sid. "Benden hoşlandığını biliyordum ama acemi olduğum için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Neyse ki Analie biliyordu. Annem için teslimat yapardım ve bir döngü, Analie'nin konağına gittiğimde kapıyı üstünde... şey, hiçbir şey olmadan açtı."

"Doğrudan konuya girmiş," dedi Kanşakıyan rastalarını sıkarak. "Hoşuma gitti."

"Beni içeri çekti, giriş holündeki divana eğildi ve işe koyulmamı buyurdu. İtaatkâr biri olduğum için işe koyuldum. Başlayalı on saniye olmuştu ki acil iki sorunum olduğunu fark ettim. İlki, çoğu delikanlının ilk orman yolculuğunda

olduğu gibi aşırı coşkulu olduğum için işim üç saniyede bitebilirdi. İkincisi, kahrolası kapı açılıyordu. Meğer Analie evliymiş ve kocası beklenmedik bir şekilde eve dönmüş."

"Cehennem ve kan aşkına," diye kıkırdadı Bryn. "Ne yaptın peki?"

"Şey, alı al moru mor bir halde, tam birinci sorun kendi kendine çözülürken ikincisiyle karşılaşmak için kapıya döndüm."

"Ah, hayır..." dedi Mia.

"Ah, evet." Sid ellerini birbirine vurdu. "Yaydan fırlayan ok gibiydi."

"Haydi, canım," dedi Kasap. "Bana bunu yapmadığını..."

Sid başını salladı. "Hem de zavallı herifi tam gözünden vurdum."

Gruptan fırtına rüzgârlarından daha gürültülü kahkahalar ve keyifli ulumalar yükseldi. Yakındaki bir tarlada çalışan bir çiftçi, yaygaranın sebebini merak ederek onlara baktı. Mia öyle çok gülüyordu ki bir an arabadan düşeceğini sandı, çaresizce kardeşinin kafasını daha da sıktı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu oğlan.

Mia oğlanın kulağının mührünü araladı ve "Büyüdüğünde anlatırım," diye fısıldadı.

"Ne yaptın?" diye sordu Kanşakıyan, Sidonius'a.

"Kahrolası bir tavşan gibi kaçtım, ne yapacağım?" dedi Sid. "Kapıdan fırladım, çırılçıplak halimle eve kadar koştum. Neyse ki kurt gözüne bir şey kaçtığı için beni kovalayamadı ve bu tavşan da kefeni yırttı."

Yine kahkahalar yükseldi. Kasap hayretle başını sallarken Mia ıslak koluyla gözyaşlarını siliyordu.

Sid iç geçirdi. "Yine de hayatımın en iyi on dört saniyesiydi."

"İlk kez bir adamın işini ağzımla bitirdiğimde burnumdan gelmişti," dedi Bryn.

"Ne oldu, ne oldu?" diye sordu Mia hayretle.

"Gerçekten," dedi kız başını sallayarak. "Az kalsın boğuluyordum. Kokusu haftalarca burnumdan gitmedi. Gerçi çok da gülmüştük. Büyük Aşar'da bana mendil hediye etmişti."

Gruptan gök gürültüsüyle aynı anda bir kahkaha dalgası daha yükseldi. Kasap koşu yarışından çıkmış gibi hırlıyor, Kanşakıyan başını arkaya atmış, rastalarını savurarak uluyordu.

"Ya sen, Şakıyan?" dedi Bryn sırıtarak.

"Ah, ilk seferim faciaydı," dedi kadın kıkırdayarak. Islak kukuletasını başına geçirdi. "Trelene aşkına, duymak istemezsiniz. Hele de oğlanlar."

"Haydi ama, anlat," dedi Ashlinn arabanın yük kısmına vurarak.

"Haydi, Şakıyan," dedi Sid gülerek. "Kumda sır olmaz."

Dweymeri kadın başını iki yana salladı. "Pekâlâ. Ama, beyler, kâbus görürseniz beni suçlamayın." Şömine başında bir korku hikâyesi anlatır gibi sesini alçalttı. Gökyüzünde uğursuz bir gümbürtü yankılandı. "Oğlan Vizkalıydı. Birkaç aydır gözüme kestirdiğim Taşatan adında iriyarı bir herifti. Tablo gibi bir yüzü ve şiir gibi bir kıçı vardı. Ateşbayramı için bir kumsal galasındaydık ve Denizduvarı boyunca şenlik ateşleri yanıyordu. Güzeldi. Romantikti. O nihayet dilini çözecek kadar içki içmişti, ben de ezgisinden hoşlanacak kadar. Böylece kum tepelerine gidip işe koyulduk. Şimdi, ben onun ilk deneyimi değildim, zamanında birkaç kız tanımıştı. Bu yüzden Sid'den biraz daha uzun süre dayanabildi."

"Beni fena vurdun, Dona," diye seslendi Sidonius ön taraftan.

Kasap ıslık çaldı. "Tam *gözünden*."

Şakıyan, "Her neyse," derken gökyüzü göz kamaştıran beyaz bir yayla aydınlandı. "İlerledikçe cesaretlendim ve onun da teşvik etmesiyle üstüne çıktım. Hızlandıkça acayip hoşuma gitmeye başladı ve kendimi kaybetmiş halde zıplarken bir anda içimden çıkıverdi ve ben üstüne oturunca kamışını hemen hemen ortasından kırdım."

Sid yüzünü buruşturarak, "Ha siktir!" diye bağırdı.

"Hayıııır!" Dalgacı dehşetle Kanşakıyan'a bakıyordu. "Böyle bir şey olamaz, değil mi?"

"Evet, olabilir," dedi kadın başını sallayarak. "Her yer kana bulandı. Çığlıklarını duymalıydınız."

"Kara Ana aşkına." Ashlinn ağzını eliyle kapatıp kıkırdadı.

"Hayır!" diye haykırdı Kasap eliyle onu işaret ederek. "HİÇ komik değil!"

"Birazcık komik," dedi Mia pis pis sırıtarak.

Bu sırada Bryn gülerken az kalsın attan düşüyordu. Dalgacı'nın yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Sid acı çeker gibi iki büklüm olup başını salladı. "Hayır, hayır, neden bize bu hikâyeyi anlattın, Şakıyan?"

"Sizi uyarmıştım!" diye bağırdı Kanşakıyan gök gürültüsünü bastırmak için.

"Kâbus göreceğim!"

"Bu konuda da uyarmıştım."

"Ortadan mı?" dedi Dalgacı nefesi kesilir gibi.

"Hemen hemen," dedi Kanşakıyan başıyla onaylayarak. "Anladığım kadarıyla düzelmesi bir sene sürmüş. Tabii beni bir daha yanına yaklaştırmadı."

Gruptaki herkes eyerinde kıpırdanırken kadınların hepsi kahkahalarla gülüyordu.

"Ben ilk seferimi hatırlayamıyorum bile," dedi Kasap. "Ben on üç yaşındayken babam ve amcam beni bir haz evine götürmüştü ve dumandan kafayı öyle

bir buldum ki kızın yüzünü bile hatırlamıyorum... Aslında yüzünü görmemiş bile olabilirim."

"Ben ilk seferimde oğlanın burnunu kırmıştım," dedi Ashlinn neşeli bir sesle.

Mia kaşlarını çattı. "Yumruğunla mı yoksa..."

"Hayır," dedi Ashlinn apışarasını işaret ederek. "Bilirsin işte... Üstüne... biraz fazla ateşli oturmuşum."

"Ah..." dedi Mia yapbozun parçalarını kafasında birleştirerek. "Ah, tamam."

Ashlinn başını salladı. "Ama durmadı. Gerçek bir savaşçıydı."

"Vaanlı oğlanlar," dedi Bryn özlemle iç geçirerek.

Ash başıyla onayladı. "Hımm."

"Ya sen Dalgacı?" diye kıkırdadı Sid. "Sende ilk kez felaketi yok mu?"

"Olmayacağını umuyorum," dedi iri adam.

Bütün grup sustu; fırtına bile bir an durdu sanki. Mia ve diğerleri iri yapılı Dweymeri'ye bakıyordu. Dalgacı kemiksiz löp et gibiydi, hiç fena sayılmazdı ve sesi Mia'yı en tatlı yerlerinden vururdu. İnanamıyordu...

"Yani sen?.." dedi. "Hiç mi?"

Dalgacı başını iki yana salladı. "Doğru kadını bekliyorum."

Kadınlar birbirlerine baktılar. Bryn dışında. O da atını Dalgacı'nınkine yanaştırıp tebessümüyle onu ödüllendirdi.

"Ya sen, Kuzgun?" diye sordu Kasap.

"Korkarım facia yok," dedi Mia ıslak saçını gözünün önünden çekerken. Ürperdi. "Gerçi... Hemen arkasından dışarı çıkıp bir adam öldürmüştüm."

"Hımm..." Kanşakıyan başını salladı. "Tuhaf bir şekilde uygun."

Yine kahkahalar patladı. Sidonius gözucuyla, bileklerine kadar çamura batmış halde sessizce yürüyen Tric'e baktı. İyi bir komutan olarak, nefes alsın ya da almasın, oğlanın dışlanmış hissetmesini istemediği için boğazını temizledi.

"Ya sen?" dedi. "Bekâretten çıkış yolculuğunda ölü ya da yaralı var mı?"

"Hayır," demekle yetindi Tric.

Siyah gözler bir an Mia'ya dönse de sonra hemen önüne baktı.

"HAYIR, HARİKAYDI."

Gökyüzü bu işareti bekliyormuş gibi o anda gümbürdedi ve yağmur Mia'nın o güne dek hatırladığı bütün yağışlardan şiddetli bir sağanağa dönüşüverdi. Ona iyice sokulan Jonnen titriyordu. Rüzgâr pençeler savuran, uluyan, kukuletalarını başlarından çekip donmuş elleriyle ıslak giysilerinin altına uzanan bir canavardı. Mia ellerini ısıtmak için koltukaltlarına kıstırırken daha birkaç hafta önce arenada maruz kaldıkları yakıcı sıcağı hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Bryn, "Bu *at bokundan* başka bir şey değil!" diye kükreyerek yayına uzandı ve yukarıdaki bulutlara bir ok fırlattı. "*SÜRTÜK!*"

Sidonius sağanağın altında gözlerini kısarak etraflarındaki kırsal alanı taradı.

Dalgacı göğsündeki asker zırhına ve üstüne işlenmiş üç güneşe vurarak, "Şu çiftlik evlerinden birinin kapısını çalabiliriz," dedi. "Resmi görevde olduğumuzu söyler, fırtına dinene kadar sıcacık bir ocak başında dinleniriz."

"Ya o ne olacak?" diye sordu Kanşakıyan, Tric'i işaret ederek. "Yabası kadar etmeyen kuş beyinli bir köylü onu gördüğü anda kazığa bağlayıp yakmak isteyecektir!"

"Son zamanlarda daha canlı görünüyor," dedi Kasap oğlana bakarak. "Sanki yüzüne biraz renk geldi, ha? Yoksa bana mı öyle geliyor?"

"İşte!" diye bağırdı Sid.

Mia adamın işaret ettiği yöne baktı. Göz gözü görmeyen yağmurda, uzak bir yamaçta bir harabe gördü. Burçları dökülen, açılır kapanır kırık köprüsüyle taş kısımları zamanın elinde hayli hırpalanmış bir garnizon kulesiydi. Büyük Birleştirici I. Francisco'nun ordularını Liis'in üstüne sürüp Magus Kralları'nın kudretine meydan okuduğu Itreya işgali sırasında inşa edilmiş gibi görünüyordu. Bir zamanlar savaş halinde olan bir dünyanın devrik bir yadigârı.

"Muhteşem kır manzarası!" diye haykırdı. "Şansımız varsa mahzeni hâlâ kurudur!"

"Biraz dinlenmek atlara iyi gelebilir!" diye seslendi Bryn. "Çamur işlerini çok zorlaştırıyor."

Mia karşılarındaki yola ve tepedeki gri gökyüzüne baktı.

"Tamam o zaman," dedi başını sallayarak. "Mola verelim."

Kule kırık dökük taşlardan üç kat halinde yükseliyordu ve en tepesine sivri kireçtaşlarından bir taç kondurulmuştu.

Mia, kulenin uzun zaman önce sert lejyonerleri barındırdığını hayal etti. Üç güneşli sancakların altında, yüreklerinde fethetme arzusu, ellerinde kanla dalgaları aşıp gelen adamlar. Oysa şimdi onlara hükmeden lejyonların ve kralın toza dönmesinden asırlar sonra, kule de nihayet dökülüyordu. Kulenin inşa edildiği zamanda yamaç temizlenmiş olmalıydı ama şimdi, doğa ona ait olana yeniden el koymuş ve binanın içine kadar sokularak taşları ve kırık dökük duvarları Magus krallarının savaşçılarının gücünün yetmeyeceği bir şekilde zorla aralamıştı.

Kulenin yüksekliği yirmi metreye yakındı. Bir taraftaki duvar çökmüş, yağmur ve rüzgâra tamamen açık hale gelmişti. Ancak taş duvarların yarısı sağlamdı ve

zemin kattaki geniş kemerler üst katları destekliyordu, kırık dökük merdivenler yukarıya ve aşağıya, otların bürüdüğü ve ne yazık ki yağmur suyunun bastığı bir mahzene çıkıyordu. Zeminde içi çürüyen yapraklarla dolu eski bir ateş kuyusu vardı.

Grup fırtınadan nispeten korundukları zemin katta birbirlerine sokulup oturdu. Atları arabayla birlikte dışarı bağlamışlardı. Gökyüzü kurşun gibi griydi, güneşlenişığı iyice azalmıştı ve Mia içindeki gücün çok fazla sigaradan sonra kanındaki gibi hafif hafif kıpırdandığını hissediyordu. Parmakları karıncalanıyordu sanki. Dilinin ucunu uyuşturuyordu. Kalan iki güneş de gökyüzünden kaybolunca nasıl hissedecekti kim bilir?

Neye dönüşecekti?

"BEN ETRAFI GÖZETLERİM," dedi Tric.

"Tamam," dedi Sidonius başıyla onaylayarak. "Dalgacı, sen de git yukarıya göz kulak ol."

"İki gözüm de," dedi iri adam, "sonuna kadar açık olacak."

"Ben de seninle geleyim," dedi Bryn yayını alarak.

Kanşakıyan, Mia ve Ashlinn'e baktı, üçü manidar manidar gülüştü. Malzemelerini boşaltıp yemleri kuru bir yere koyarken Kasap ve Sidonius kulede yakacak bir şeyler aramaya çıktı. Keresteler uzun zaman önce çürümüştü ama kadınlar arabanın tamamını boşaltana kadar ikisi ateş kuyusunda küçük bir ateş yakmaya yetecek çalı çırpı ve ölü yaprak toplamayı başarmıştı.

"Pekâlâ," dedi Sidonius. "Bakalım nasıl yapıldığını hatırlıyor muyum?"

Itreyalı, Mia'nın *Bakire*'de öldürdüğü Luminatii yüzbaşısından aldığı güneşçeliği kılıcı çekti. Kılıcı iki eliyle tutup gözlerini kapadı ve alçak sesle Her Şeyi Gören'e bir dua mırıldandı. Mia kısa, keskin bir ses duydu, ardından bir iç çekiş ve hemen sonra Sid'in kılıcı bir anda alev aldı.

"Cehennem ve kan aşkına," dedi Kasap ışığa karşı gözlerini kısarak.*

"Etkileyici," dedi Şakıyan gülerek. "Gerçek bir Luminatii olduğunu hep unutuyorum, Sid."

---

* Güneşçeliği, Luminatii Lejyonu'nun İkinci Mızrak ya da daha üst rüstbedeki herkese verilen geleneksel silahıdır. Üretimiyle ilgili sırlar sıkı sıkıya korunmaktadır ve Luminatii demircilerinin sanatı öğrenemebilmeleri için lejyona yirmi yıl boyunca sadakatle hizmet etmeleri beklenir.

Teoride sadece Aa lejyonunun en sofu askerleri çeliği tutuşturabilir ama dürüst olmak gerekirse Luminatii'nin tamamı kendini tanrıya adamış, mizah duygusundan yoksun aptallardan oluşmaz. Olur da lejyona katılmayı düşünürseniz, nazik dostlarım, komutla alev alacak bir kılıçla yaşanacak eğlencenin sınırı yoktur.

Üstünüz olan subaya çamaşırınızı kuruturken ya da bir donanın sigarasını yakarken yakalanmadığınız sürece sıkıntı yaşamazsınız.

"O kadar etkileyici değil," dedi Sid topladıkları çalı çırpıyı kılıcıyla kurcalarken. "Ama çakmakkutusundan tasarruf ettirdiği kesin."

Çalı çırpı ve yapraklar alev aldı ve çok geçmeden coşkuyla yanan bir ateşleri oldu. Kasap, yere düşen turtayı andıran suratındaki kocaman bir sırıtışla Jonnen'i işaret etti.

"Gel, ısın, evlat," dedi Liisli. "Yaşlı Kasap ısırmaz."

Mia güneşçeliğine biraz şüpheyle baktı ama daha önce Luminatii'yle çarpışmıştı ve kılıçları onun üstünde hiçbir zaman tamamen kutsanmış bir Teslis'le aynı etkiyi yaratmamıştı. Böylece kardeşini elinden tutup çıtır çıtır yanan ateşin başına getirdi. Mia yaklaşınca Sid'in kılıcının alevleri daha da harlandı; nemli tahtalar çatırdamaya başladı. Jonnen'i yere oturturken...

"Dört Kız aşkına," diye mırıldandı Kasap. "Şuna baksanıza."

Ateş Mia'ya doğru uzanıyordu. Alev dilleri kuyunun içinden ve Sid'in kılıcından Mia'ya uzanıyor ve onu yakalamaya çalışan pençeler gibi titreşiyordu. Mia önce Ashlinn'e, sonra yeniden ateşe baktı. Ayaklarını sürüyerek ateş kuyusuna yaklaşırken alevlerin onu takip ettiğini, rüzgârın yönüne aldırmadan, fırtınaya tutulmuş fidanlar gibi ona doğru eğildiklerini gördü.

"Siktir," diye soludu Sidonius.

"Siktir," diye fısıldadı Ashlinn.

"Evet," dedi Kasap. "Hem de ha siktir."

Jonnen inanamayarak etrafına baktı. "Ağzınız ne kadar da bozuk..."

Mia ateşe ve dışarıda kopan fırtınaya baktı. Ateş ve Fırtınalar Leydileri hoşnutsuzluklarını gösteriyordu ve Mia göğsündeki öfkenin sızladığını hissetti. Ne bu öfkeyi ne de bu kahrolası oyunun bir parçası olmak istemişti. Ama işte buradaydı, iliklerine kadar ıslanmıştı, denizde yelken açamaz, mutlu bir ocak başında ısınamaz durumdaydı.

"Biraz rüzgâr ve yağmurdan korkacak değilim," dedi. "Kahrolası bir kıvılcımdan da."

Mia elini pantolonunun cebine attı, bir sigara çıkardı ve tutuşturmak için Sid'in kılıcına uzattı. Ama alevler yılan gibi coşkuyla hamle yapınca, bir küfür savurarak, yanmamak için elini çekmek zorunda kaldı.

"Sakin ol, Mia," diye uyardı Sidonius.

"... kızların husumetini daha fazla kışkırtmamaya çalışmak en iyisi..."

Müşfik Kedi tepedeki kemerlerden birinin üstüne tünemiş, başını yana yatırmıştı.

"... zaten yeterince kızgın görünüyorlar..."

"... İLK DEFA KEDİCİKLE AYNI FİKİRDEYİM..." diye homurdandı Tutulma.

"... ah, o halde istediğin kadar sigara tüttür, Mia..."

Sid kılıcını yanmaya devam eden kuyudan çekip alevlerini söndürmek için kınına sokarken Tutulma iç geçirdi. Mia yoldaşlarının gözlerini üstünde hissediyordu; bu tuhaflığı yeni yeni idrak ediyorlardı. Dünyada çok şey görmüşlerdi ve Şahinler'in hiçbiri kör batıl inançlara kapılacak insanlar değildi ama hepsi de yutkunmakta zorlanıyordu. Bu Mia'nın hayatıydı ama o bile hepsini zihnine sığdırmakta zorlanıyordu. Diğerlerinin aklından ne geçtiğiniyse ancak Tanrı bilirdi.

Yine de Kanşakıyan, Sid'e baktıktan sonra, kumda yıllarca faydalandığı pragmatizmi elden bırakmadan ıslak giysilerini asmak için kemerlerin arasına ip germeye koyuldu. Kasap cesaretle yağmura çıktı ve alevlerin yanında kuruması için biraz daha odun getirdi. Sidonius ise "çevreyle" ilgili bir şeyler geveleyerek etrafı kolaçan etmek için Tric'le dışarı çıktı. Düğümleri tamamlayan Şakıyan, Jonnen'a işaret etti.

"Üstündekini çıkar, genç konsül," dedi. "O şeyin içinde ölebilirsin."

Oğlan sessizce itaat ederek pelerinini çıkarıp kadına verdi. Mia çocuğun soğuktan titrediğini görüyordu, ıslak giysisi zayıf vücuduna yapışmıştı.

"Hiç kılıç kullandın mı, küçük adam?" diye sordu Kasap.

"... Hayır," dedi Jonnen.

Kasap, gladyusunu çekip keskin kenarını inceledi.

"Öğrenmek ister misin?"

"Hayır, Kasap," dedi Mia. "Daha çok küçük."

"Saçma, onun yaşlarında bir oğlum vardı. Kılıç kullanabiliyordu."

Mia gözlerini kırpıştırdı. "... Senin oğlun mu var?"

Adam kılıcına bakarak omuz silkti. "Artık yok."

Mia'nın içi ezildi. "Tanrıça aşkına, Kasap, ben çok..."

"Ayrıca o, Kuzgun Mia'nın kardeşi," dedi Liisli çarpık bir gülüşle, konunun etrafından kumlarda sergilediğinden daha büyük bir beceriyle dolaşarak. "Ablasının arenada sergilediği numaralara yetişmek istiyorsa şimdiden öğrenmeye başlamalı, değil mi ama?"

"Ben..."

"Ben küçük değilim," dedi oğlan ayağa kalkarak. Daha önceki amirane tavrı yeniden su yüzüne çıkıyordu. "Aslında yaşıma göre çok uzunum. Babam, bir erkeğin kazanması için ihtiyaç duyduğu tek şey başkalarında olmayan bir irade göstermektir, der."

Mia, Scaeva'nın çalışma odasında söylediklerini hatırlayarak dudağını ısırdı. Teslis elinde dönerek yanarken. Kendisi bir acı topu halinde yerde büzülürken İmparator hâlâ ayaktaydı ve konuşuyordu.

Baba...

"Sanırım buna itiraz edemeyeceğim," dedi iç geçirerek.

Kasap'ın yüzüne eksik dişlerini açığa çıkaran bir gülümseme yayıldı, işaretiyle Kanşakıyan kılıcını ona attı. Mia, Liisli'nin, kardeşine kılıç tutma ve duruşun esaslarını ve birkaç taktik anlatmasını ("Şüpheye düştüğünde her zaman taşaklara oyna.") gözucuyla izledi. En azından Jonnen'ın hareket etmesini sağlıyordu. Isınmasını. Oysa için için, oğlanı kendi dünyasından korumak istiyordu.

O dünyadaki bütün pisliklerden ve kırgınlıklardan.

Ash ateşin yanında, Mia ise yanık riskini göze almamak için biraz daha geride oturuyordu. Alevler hâlâ ona doğru uzanıyordu ama yaklaştığı zamanki kadar hararetli değillerdi. Şakıyan aralarına çömelmiş, ısıtmak için ellerini öne uzatmıştı. Mia kadının kılıç tuttuğu kolunda, Beyaz Kale'de İpeksiyle mücadeleden kalma korkunç yara izini görebiliyordu. Yara yüzünden dominaları onu az kalsın satışa çıkaracaktı. Mia kendini tutamayıp sordu.

"Kolun iyileşiyor mu?"

Kanşakıyan, Mia'ya döndü. Ateşin ışığı dövmeli teninde titreşiyordu. "Yavaş yavaş."

"Kılıç tutabiliyor musun?"

Kadının dudağı seğirdi, gözleri kısıldı. "O açıdan korkun olmasın, Kuzgun."

Mia başını sallayarak gülümsedi. "Asla."

Dweymeri bir süre alevleri seyretti, kendiyle savaştığı belli oluyordu.

"Şu ruhsuz," dedi sonunda, "ölü çocuk. Hikâyesi ne?"

"Bir arkadaşımız." Mia, Ashlinn'e baktı. "Şey, daha çok benim arkadaşım."

"Ruhsuzla ne demek istedin?" diye sordu Ashlinn.

"Onda et ve kemikten başka bir şey olmadığını, evlat." Kanşakıyan göğüs zırhına dokundu. "Burasının boş olduğunu. Neden sizinle seyahat ediyor?"

"Bu..." Mia alevlere bakarak başını salladı. "Uzun hikâye."

"Kasap'ın söyledikleri doğruydu, biliyorsun." Kanşakıyan, Tric'in duymasından çekinir gibi yağmura baktı. "Ben de fark ettim. Teni Beyaz Kale'deki haline göre daha canlı. Etrafına daha az soğuk saçıyor."

"Sanırım güneşlerışığı yüzünden," dedi Mia. "Işık güçsüzleştikçe o güçleniyor. Benim gibi. Ama korkma, Şakıyan. Bize yardım etmek için geri gönderildi."

Şakıyan, siyah kaşını kaldırarak başını salladı. "Yedi yıl boyunca Vizka'da sufinin dizinin dibinde eğitim aldım, evlat. Her tanrıyı, güneşler altındaki her inancı öğrendim. Sana şu kadarını söyleyeyim, ölüler yaşayanlara yardım etmez. Bize sadece köstek olurlar. Yarım kalmış bir işleri yoksa geri dönmezler. Ölen, ölü kalmalı."

Mia, Ashlinn'e bakınca kızın gözlerinde *Sana söylemiştim* bakışıyla karşılaştı. Ama Ashlinn susmayı bilirdi.

"O benim dostum, Kanşakıyan," dedi Mia iç geçirerek. "Hayatımı kurtardı."

"Gözlerine bak, Kuzgun," dedi Şakıyan. "Yanaklarının ne kadar renklendiği ya da adımlarının ne kadar hızlandığı fark etmez. Gözlerimiz ruhumuza açılan pencerelerdir ve sana hakikati söylüyorum; bu çocuğun gözleri boş bir odaya açılıyor."

Sidonius ayaklarını yere vurarak tepeden tırnağa sırılsıklam halde içeri girerken çok sefil görünüyordu. Miğferini ve ıslak pelerinini çıkarıp köpek gibi silkindi.

"Dört Kız aşkına, yağmur veresiye mal alan bir mürekkepbağımlısından daha pis yağıyor..."

Kulenin iç tarafına bakınca havadaki gerginliği hissetti.

"... Ne oldu?"

"Hiç," dedi Mia. "Tric nerede?"

"Etrafı kolaçan ediyor." Sid ateşin yanına çömelip ellerini öne uzattı. "Güneye doğru gitti, çalılıkları kontrol edecekmiş. Ava çıkan tazı gibi havayı kokluyor. Tuhaf piçin teki."

"Öyle," dedi Ashlinn, Mia'ya bakarak. "Hem de ne tuhaf."

"Hey, Sid," diye seslendi Kasap. "Gel de oğlana şu havalı dönüşünü göster. Hani Beyaz Kale'de şu tırpanayısını hakladığın dönüş."

"Ah, dulbırakanı diyorsun!" Sid sırıtarak eliyle kısacık saçını düzeltti. "Genç konsülümüzün buna hazır olduğundan emin değilim."

"Yapabilirim," diye ısrar etti Jonnen. "İzle."

Oğlan gladyusuyla öne atıldı, bir, iki, gölgesi duvarda dans ediyordu. Adımları beş dakikalık bir pratik geçmişi olan dokuz yaşındaki bir çocuğun adımları gibi beceriksizdi.

"Etkileyici," diye gülümsedi Sidonius. "Pekâlâ, sana göstereceğim. Ama çok gerekli olmadıkça yapmayacağına söz vermelisin. Bu hamleyle bir İpeksiyi bile öldürebilirsin."

Itreyalı ayağa kalktı, ateş kuyusunun etrafından dolaşıp Jonnen'a hareketi göstermeye başladı. Mia dudağında hüzünlü bir tebessümle bir süre onları izledi. Aslında bu küçük mola, yanındaki arkadaşlar ve aile, sekiz yıldır normalliğe en çok yaklaştığı andı. Hayatı nasıl olurdu acaba? Her şey elinden alınmadan önce neleri olabilirdi? Hayatını eski haline geri getirmek için nelerden vazgeçerdi? Bir süre sonra bakışlarını ateşten dışarıdaki fırtınaya çevirdi. Rüzgârın altında sallanan ağaçlara, yukarıdaki simsiyah bulut okyanusunu pençeleyen şimşeğe baktı.

Onun elleri gibi simsiyah.

Gözleri gibi.

Bir zamanlar ela olan gözleri.

"Boş bir oda," diye mırıldandı.

"Ne dedin, aşkım?" dedi Ash.

Ama Mia cevap vermedi.

19. BÖLÜM

USULCA

Bryn vücudunun sıcaklığını hissetmek için Dalgacı'ya çok yakın duruyordu.

Biraz daha mı yaklaşıp yaklaşamayacağını merak ediyordu.

Doğrusu ondan hep hoşlanmıştı. İri eller, geniş omuzlar ve içini *gıdıklayan* bir ses. Ama Remus Birliği executusu'nun dikkali bakışları üstlerindeyken böyle bir arkadaşlığa fırsatları yoktu ve iriyarı Dweymeri'nin de ona karışık duygular besler gibi bir hali vardı. Bu yüzden Bryn duygularını zihnindeki minicik bir odaya kilitlemişti; sadece yokgecelerde odasında yalnızken ve yarayı kaşıma arzusu yok sayılamayacak kadar şiddetlendiğinde serbest bırakıyordu.

Oysa şimdi...

... artık özgürdüler.

İstedikleri her şeyi yapabilirlerdi.

Kumda savaşmakla, kan kaybetmekle geçirdiği iki senede onları hayata bağlayan ipin ne kadar zayıf olduğunu öğrenmişti. Kardeşi Byern'i kaybetmenin acısı hâlâ tazeydi, Bryn eksik parçasının yerine gelip gelmeyeceğini artık daha fazla merak ediyordu. Ama sadece aptallar ellerine geçen şansı değerlendirmezdi ve onun şansı tam karşısında duruyordu. Dalgacı'nın "doğru kadını bekleme" açıklamasından beri, göğsünde ne kadar tatlı bir ateş yaktığını ona söylemek istiyordu. Görmezden gelinemeyecek kadar parlak ve sıcak. Görmezden gelmek istese bile.

Görmezden gelmek istemiyorum...

İri adam, "Bu yağmurda hiçbir şey göremiyorum," diye söylendi.

İri kahverengi gözleri etrafı tarıyordu. Ağaçlar ve kayalar gri bir soğuk ve yağmur perdesinin arkasında kalmıştı. Dalgacı'nın koyu renkli, pürüzsüz tenin-den kristal berraklığında damlalar süzülüyor, siyah rastalarından ve sakalından

sular akıyordu. Yanaklarındaki detaylı dövmeler çözülmeyi bekleyen bir bilmeceyi andırıyordu.

"Ne fırtına ama," dedi Bryn.

Aptal, aptal.

Adamakıllı şeyler söyle, be kadın.

"Üşüdün mü?" diye sordu umutla.

Dalgacı gözlerini gri yağmur perdesinden ayırmadan başını salladı. Harap kulenin üstünde çakan bir şimşek aşağıdaki yeşillikleri, kırık taşları, harabeye dönen yapıyı aydınlattı. Işık bir an güneşler kadar parlak, gölgeler bir o kadar siyahtı ve bütün dünya hızla yanıp sönen bir ışığa teslim olmuştu.

Bryn bir adım yaklaşıp Dalgacı'nın koluna dokundu.

"*Ben* üşüdüm," dedi şehvetli olduğunu umduğu bir sesle.

"İstersen aşağı in," dedi Dalgacı araziyi taramak için güneye dönerken. "Kokuya bakılırsa ateşi yakmışlar. Ben nöbet tutarım."

Bryn'in kaşları saç diplerine kadar ayağa kalktı. Dalgacı hiçbir şeyin farkında değildi; okyanus kadar derin bariton sesiyle yumuşak bir ezgi mırıldanarak karanlığa bakıyordu. Bryn dudaklarını sıkıp bir an düşündü. En azından düşünmeye çalıştı. Dalgacı'nın karamel kadar pürüzsüz sesinin bacak arasında yarattığı titreşim düşünmesini kolaylaştırmıyordu.

Pekâlâ. Bu durum cepheden taarruzu gerektiriyor.

"Dalgacı," dedi iç geçirerek. "Aşağı inmek istemiyorum."

"... İstemiyor musun?"

"Hayır," dedi Bryn elini kalçasına koyarak. "Beni senin ısıtmanı istiyorum."

İri adam dönüp ona baktı. Kaşları buzdağlarının hareketini aratmayan bir yavaşlıkla buluştu.

"... Gerçekten mi?"

"Dört Kız aşkına!" dedi Bryn öfkeyle. "Hiç mercimeği fırına vermediğine şaşmamalı! Daha ne kadar belli edebilirim? Kulağından tutup apışarana tekme indirsem faydası olur mu?"

Dalgacı mahcup bir tebessümle ona baktı. "Bence... fena olmazdı."

Bryn ona bir süre daha baktı. Neşeyle dans eden gözlerini, ortaya çıkan gülüşünü izledi. Sonra onu göğüs zırhından tutup parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Adam önce gülüyor, fıçı kadar geniş göğsü Bryn'in ellerinin altında inip kalkıyordu. Ama sonra kahkahası kesildi, dudakları yumuşadı ve göğsü bambaşka bir heyecanla inip kalkmaya başladı. Bryn parmaklarını adamın rastalarının arasından kaydırırken yayı elinden kayınca kendini yukarı çekip bacaklarını adamın

beline sardı. Dalgacı iri, güçlü ellerini poposunun altına yerleştirip kuştüyü kadar hafifmiş gibi kadını kaldırıp korkuluğa yasladı. Bryn onu bacaklarının arasına kıstırıp dilini diline değdirirken teninin sıcaklığını iliklerine kadar hissediyordu.

Dalgacı dudaklarını çekince kalbi gök gürültüsünden daha gürültülü çarpan Bryn iç geçirdi. Yağmur, gökyüzü ağlıyormuş gibi üstlerine yağıyordu.

"Ben..." Dalgacı gözlerini kırpıştırıp sevinçle sırıtarak bir kez daha, "Gerçekten mi?" dedi.

"Ah, Kızlar aşkına," dedi Bryn gülerek. "Beni çok uğraştıracaksın."

"Fazla uğraştırmamaya çalışırım," dedi adam.

Bryn, "Sus artık, sersem şey," diye fısıldayarak Dalgacı'nın yüzünü okşadı. "Ağzınla yapabileceğin çok daha iyi şeyler var."

"Ne istediğini tam olarak anlamış..."

Bıçak gökyüzünde çakan şimşeği aratmayacak gümüşi bir parlaklıkla geldi. Dalgacı'nın göğüs zırhının yakasından geçip göğsüne indi ve kalbini ortadan ikiye bölerek ciğerlerini göz açıp kapayana kadar kanla doldurdu. Dalgacı konuşmaya çalıştıysa da ağzından sadece Bryn'in yüzüne kan püskürten bir öksürük çıktı. Bryn haykırmak için nefes alırken aynı anda gök gürledi. Koltukaltına saplanan ikinci bıçağın çıkardığı ses, gümbürtüde kayboldu.

Bryn çeliğin göğsünü kestiğini hissetti. Düştüğünü. İnce ancak son derece güçlü eller onu yakalayıp bebeğini tutan anne yumuşaklığıyla taş zemine indirdi. Gökyüzü ağlamaya devam ederken bir karaltı gördü. Üstünde siyah bir yelek ve pantolon vardı. Dudakları dişlerini emiyormuş gibi içe büzülmüştü. Bryn'in gördüğü en güzel erkeklerden biriydi. Teni bembeyaz, gözleri masmaviydi.

Karaltı, Bryn'in yanında yatan Dalgacı'nın üstüne eğilip parlayan bir bıçakla boğazını boydan boya kesti. Hızlı ve kolayca. Bryn hayır diye haykırmak istedi ama ağzı kanla doluydu. Tuzlu, yoğun kıvamlı ve nefes almasını güçleştirecek kadar çok. Hele haykırması imkânsızdı.

Üşüyorum.

Dudaklarından kanla birlikte bu kelime döküldü.

Daha bir dakika önce Dalgacı'nın öptüğü dudaklarından.

Çok üşüyorum.

Güzel oğlan ona döndü.

Beni ısıtmanı istiyorum.

Ve onu susturmak ister gibi parmağını dudaklarına götürdü.

Bir anda oluverdi.

Mia sırtını Ash'e yaslamış, başını kızın omzuna koymuştu. Gözkapakları ağırlaşmıştı. Kasap Jonnen'ı çalıştırmaya devam ediyor, oğlanın beceriksiz duruş ve hamlelerini yüreklendirici tebessümüyle düzeltiyordu. Mia üst kattan belli belirsiz bir fısıltı duyduğunda Kanşakıyan ateş kuyusunun yanındaki bir taşın üstüne uzanmış, Sid ise gözlerini alevlere dikmişti.

Bir çelik fısıltısı.

Mia, Sidonius'la aynı anda başını kaldırdı. Birbirlerine baktılar.

"... Dalgacı?" diye seslendi Sid.

Mia ayağa fırladı. "Bryn?"

Yağmur damlalarının arasından birkaç adım ötelerine minik bir nesne düştü.

Küçük.

Yuvarlak.

Beyaz.

"Kadercamı!"

Küre ıslak bir poff! sesiyle patlayarak kulenin alt katına boğucu, beyaz bir buhar bulutu saldı. Mia'nın dilinin ucunda hissettiği ağır, koyu ve simyevi tat ne olduğunu hemen anlamasını sağladı.

Baygınlık.

Sükût Dağı'nda Örümceköldüren'in yaptığı sakinleştirici. Tek bir nefes çekmek bile...

Mia düşünmeden ve nefes almadan kulenin harap arazisindeki gölgelere uzandı ve göz açıp kapayana kadar gözlerini yumup

Beyazdan

Adım

atarak

duvarların ötesinde siyaha ve yağmura çıktı. Mezarkemiği kılıcını kınından çekti ve saçları fırtınada yele gibi savrularak dönüp yere çömeldi. Kulenin kırık dökük üst katında bir karaltı gördü. Kenardan koyu tenli bir kol sarkıyor ve kana bulanmış sarı bir topuz görünüyordu.

Hayır...

Göğsü öfkeyle kabardı. Dünya, emekleme hızının ötesinde yavaşladı. Her saniye milyonlarca ışıltılı parçaya bölünüyordu. Karanlığa düşen her yağmur dam-

lası, ağır ağır düşen kusursuz bir mücevher gibi öyle ani ve şaşırtıcı bir netlikle ışıldıyordu ki Mia zihnine elmas taneleri yağıyormuş gibi hissetti.

Çalılıkların arasından yukarıya ilerleyen koyu renk giysili karaltılar, gölgelerin ve kırık taşların arasında belirdi. Mia Galante şapelinde geçirdiği zamanlardan Remillo ve Violetta'yı tanıdı; hafta sonları birlikte içmeye giderlerdi. Sinsi bakışlı Arturo –sigarayı bırakmaya çalışırken Mia'dan otlanırdı– duvarın arkasından çıkıyordu. Çömezlik dönemlerinde Örümceköldüren'in sınavından geçmesine yardım eden Suskun burçların üstündeydi. Hemen ardından kısa kahverengi saçları alnına yapışmış çırpı gibi incecik Piskopos Onparmak, çalıların arasında kanlı suda hızla süzülen bir ejder çevikliğiyle karşısında belirdi.

Kılıçlar.

Şahinler, Ashlinn ve Jonnen, hepsi Baygınlığa yenik düşmüştü.

Mia beşe karşı birdi.

Hayır, bir değil.

Ayaklarının dibindeki karanlığa baktı.

Çoktu.

Bir şimşek çaktı, gök gümbürdedi ve titreşen siyah bir gölge ışıkta hızla harekete geçti. Mia önce

Arturo'ya

Adım attı.

en güçlüleri ve en acımasızları

oydu. Karanlıkta ona doğru sekerek kılıcını *haşırt* diye göğsüne sapladı. Mezarkemiğinin açtığı deri, kas ve kemikten kıpkırmızı kan köpürdü ve kırmızı, kırmızı, kıpkırmızı, yağmurda dans ederek püskürdü. Mia kılıcını çevirip geri çekerken Arturo'nun kaburgalarının *çatır çutur* kırıldığını hissetti ve düşüşünü izlemek için hızla döndü.

Yukarıdan biçimsiz bir feryat koptu. Güzel Suskun kanlı nöbet noktasında kuş gibi çömeldi, şimşeklerin dansında ölümcül mavi gözleri ışıl ışıldı. Mia parmaklarını ayağının dibindeki güzel karanlığa uzattı, Jonnen'ın yaptığı gibi bir avuç koparıp o güzel mavi gözleri kör etmek için aralarındaki boşluktan uzattı.

"... arkanda..."

diye fısıldadı kedi olmayan kedi kulağına, kafasının arkasındaki gözleri olarak. Mia hızla döndü ve tam bıçak kafasının üstünden fırtınaya rağmen yağmuru kestiğini duyacağı kadar yakından geçerken öne doğru yuvarlandı. Violetta jilet

kadar keskin, zehir karası bıçaklarını peş peşe fırlatırken Mia olduğu yerde hızla döndü. Artık Baygınlığa ihtiyaç kalmamıştı çünkü küçük Jonnen'i sırtüstü devirip rüyalara

salmışlardı

(simsiyah gökler ve bir milyon yıldız ve tepede parlak bir küre olan rüyalar)

beyaz parmaklar pençelere dönüştü ve koyu renkli gölgeler Violetta'nın çizmelerine yılan gibi sarılırken...

Mia

Violetta'nın yanındaki

ağacın gölgesine

Adım attı

ve uzun kılıcını kadının karnına yanlamasına saplayıp döndürdü, dışını, içini ve yeniden dışını parçalarken Violetta'nın omurgası yay gibi gerildi, içi ışıldayarak ve buhar saçarak birbirine dolanmış pembe ve kırmızı tutamlarla dışarıya saçıldı.

"Siktir..."

"... MIA!.."

Onparmak'ın kılıcı ıslık çalarak çenesinin yanından geçerken arkaya kıvrılıp saçı gözünün içinde, dilinde kum, toprak zeminde kuleye doğru yuvarlanırken kulaklarında arena kalabalığının kükreyişi çınlıyordu.

KUZGUNKUZGUNKUZGUNKUZGUN

ama bu dünde kalmıştı

her şeyin basit, Ay'ın adsız ve babasının hâlâ...

Benim...

Onparmak koyu renkli ve ışıldayan bir çelikle dolu yumruğunu çekti. On değil, birdi ama Ah, bu bile yeterdi. Tutulma kadının arkasındaki duvarda kükreyerek doğruldu; korku rüzgârdaki bir ürperti, Mia'nın hayal bile edemeyeceği, rüyasında bile göremeyeceği kadar koyu bir gölgeden kesilmiş bir şekil ama yine de gölge

gölge

GÖLGE'ydi işte.

Ve Mia bir düşmanın ayaklarındaki siyahlığa ya da bir ağaca veya bir taşa Adım atmak yerine, gölgekurdu da kullanabileceğini fark etti ve elini uzatıp

Tutulma'nın

üstünden

Adım atarak

piskoposun arkasındaki taşa indi; dişlerini gösterip nefret saçarak ve hızla dönerek yağmuru kesip geçen ve Onparmak'ın kafasını omuzlarından ayıran mezarkemiğinin ıslak çıtırtısını duydu.

Elleri kırmızıya boyandı,

yüzü

dili, sağanak yağmurun altında su gibi ince ve bakır tadında bir kırmızı. Onu boğacak kadar derindi ama yetmezdi.

Hiçbir zaman yetmeyecek,

değil mi?

Uyluğunda incecik, keskin bir acı duydu, zehirden kararan bir bıçağın parıltısını gördü. Mia iç geçirerek dönerken Remillo'nun fırlattığı ikinci bıçak tam bir saniye önce durduğu ve şimdi boş olan yerde ıslık çaldı.

Ayağının

dibindeki gölgeye

ve kedi biçimindeki gölgeadamın arkasına

Adım attı

uzun kılıcını iki eliyle tutup kaldırdı ve kabzasındaki yakut kırmızısı kuzgun gözlerinin şahitliğinde keskin kısmının adamın bacaklarının arasından dalıp kalçasını tamamen ayırarak bir çığlıkla yere devirmesini izledi.

Elleri, Remillo'ya armağan ettiği yaradan akan ve deri giysilerine de bulaşan kandan sırılsıklamdı ve zehri, hızla çarpan kalbinde ve zonklayan damarlarında hissediyordu.

Dört, beş tanesini yere sermişti ama yetmezdi.

Çok yavaştı.

"... mia!.."

Döndüğü anda Suskun bütün güzelliği ve sessizliğiyle yanına inmişti.

ÇOK YAVAŞ.

"...MIA!.."

Ve oğlan sağ ayağını kafasının arkasına indirdi.

Beyaz ışık.

Çarpma.

Acı.

Gümbürtü.

Sonrası karanlık.

Gök bir kez daha gürlerken yağmur, taş zemini örse inen çekiç darbeleri gibi dövüyordu.

Yumruğunu sıkmış, gözleri kısık bir karaltı, saçları başının etrafına siyah ve kırık bir hale gibi dağılmış kızın tepesinde dikiliyordu. Kızın kirpikleri titreşiyordu. Baygındı, kan kaybediyordu.

"... geri dur..." diye tısladı kedi olmayan kedi.

"... ONA DOKUNMAYACAKSIN..." diye homurdandı kurt olmayan kurt aralarına girerek.

Suskun ikisini de duymazdan geldi ve içlerinden geçerek Mia'yı saçlarından yakaladı. İfadesiz ve solgun bir yüzle onu taşların üstünden sürükleyip kulenin içine götürdü. Baygın yoldaşlarının yanına bırakırken kızın başını yere sertçe vurmayı ihmal etmedi.

"... alçak herif..."

"... SENİ ÖLDÜRECEĞİM, PİÇ KURUSU!.."

Oğlan gölgekurda baktı, benzi belki bir nebze soldu, adımı hafiften titredi. Gözlerini iblislerden ayırmadan kuleden geri geri çıktı ve dışarıdaki katliam alanına döndü. Diğer Galante Kılıçları, kimi ölü, kimi kanamalı, harabenin etrafına saçılmıştı. Dizlerinin üstünde duran Violetta, dişlerinin arasından kanlar akarak sarkan bağırsaklarını karnına doldurmaya çalışıyordu. Hafif adımlarla kuleden çıkıp Piskopos Onparmak'ın başına dikilen Suskun'a baktı.

"Sus... Suskun," dedi ağzından kan saçarak. "Ya-yardım..."

Oğlan onu da duymazdan geldi. Ölüm kadar sessizdi. Ölü piskoposuna, Mia'nın kılıcının boynunda açtığı uçuruma uzandı. Onparmak'ın kafası ince bir kas ve deri parçasıyla bedenine bağlıydı ve omurgası ortadan ikiye ayrılmıştı. Suskun elini bu insan enkazına daldırdı, deri bir kayışı çekip kopardı.

Kayışın ucunda küçük, gümüş bir şişe vardı.

"Sus... kun..." diye yalvardı Violetta.

Oğlan kuleye, ateşin titreşen ışığına döndü. Mia'nın yoldaşları kızın bedeninin yanında tıslayıp uluyordu ama oğlan oralı olmadı. Alevlerin yanına çömelip gümüş şişeyi ışığa tuttu. Koyu renkli balmumu mührü koparıp içindeki koyu kıvamlı, yakut kırmızısı sıvıyı taşın üstüne döktü.

Parmağını fırça gibi kullanıp sıvıya bir şey yazdı.

Dört Kılıç öldü.

Oğlan ve hainler ele geçirildi.

Talimat.

Fırtınanın gümbürtüsünde yağmura baktı, Violetta'nın kendi bağırsaklarının ve bokunun içine devrilmesini izledi. Küçümseyen bir tavırla başını salladı.

Zayıf.

Derken kan hareket etmeye başladı.

Suskun dikkatini oraya verip talimatlarını bekledi. Cansuyu Adonai'ye aitti; şapelde her piskoposun elinin altında bulunur ve Dağ'la mesajlaşmada kullanılırdı. Kırmızıya ne yazılırsa yazılsın Adonai bilirdi. Dahası, kan akıl almaz mesafelerden bile Sözcü'ye bağlı olduğu için, Adonai onu havuzlarındaki kan kadar kolayca manipüle edebilirdi.

Suskun kanın damla damla kabarıp kıpırdanmasını ve ıslak taşın üstünde cıva gibi hareket etmesini seyretti. Damlalar sıra sıra dizilen ışıltılı üç harfe dönüştü.

DUA

Güzel katil kaşlarını çattı. Adonai'nin talimatını anlamaya çalışırken pürüzsüz alnı kırıştı.

Dua mı?

Kara Ana aşkına, Sözcü ne saçmalıyordu?

Suskun kanı taşın üstüne yayıp yeniden bir şeyler yazdı.

Anlamad...

Kan kıpırdandı. Parlak bir sürgün olup parmağına dolandı. Suskun elini çekti ama kan da onunla birlikte hareket etti, yılan misali eline sarılıp kolundan yukarı kaydı.

Oğlan kolundan omzuna, oradan boynuna tırmanan kanı telaşlı gözlerle izledi. İçgüdüsel olarak küçük bir çığlık atıp kanı tutmaya çalıştı ama kırmızı sıvı çenesinden dudaklarına, oradan açık ağzına yürümeye devam etti.

"Iığğğğ..." diye inledi dişsiz dişetleri açığa çıkarken.

Boğazına bir kan yumrusu oturdu; nefes almaya çalıştı ama çağıltı gibi bir ses çıkarıp öksürdü. Boynunu tutarak geri geri sendeleyerek ateş kuyusuna düşmekten son anda kurtulup dışarıya, yağmura çıktı. Elleri boğazında, burnundan

ve gözlerinden akan kanla solgun yüzü her an biraz daha kızardı. Olduğu yerde döndü, ona yardım...

Kılıç, odun parçalayan balta misali kafasını ikiye ayırdı. Kırık taşların üstüne yüzükoyun düşerken beyni ve kafatası ortalığa saçıldı. Tric ayağını oğlanın sırtına bastırıp mezarkemiği palasını saplandığı yerden kurtardı, ikinci kılıcını Suskun'un kalbine gömdü, işini sağlama almak için de kılıcını iyice döndürdü.

Gökyüzü bir şimşekle aydınlanırken öfkeli beyaz eller adeta bulutları tırmalıyordu.

Avuçları yukarı bakan siyah eller göğe açıldı.

"DUY BENİ, NİAH," dedi ölü çocuk. "DUY BENİ, ANA. BU ET SENİN ZİYAFETİN. BU KAN SENİN ŞARABIN. BU CAN, BU SON, BENDEN SANA ARMAĞAN. ONU BAĞRINA BAS."

"... *nihayet ortaya çıkabildin...*"

Tric kırık duvarın üstünde şeffaf patisini yalamakla meşgul gölgekediye döndü. Efendisinin yanındaki gölgekurt da ona bakıyordu.

"... *HAVALI BİR GİRİŞ İÇİN BİRAZ GEÇ KALDIN...*"

"ÖYLE BİR NİYETİM YOKTU," dedi Tric. "MÜMKÜN OLDUĞUNCA HIZLI ÖLDÜRDÜM."

"... *zaten ölmüştü...*" dedi kedi olmayan kedi iç geçirerek.

"... *BAKIN...*"

Tric kılıçlarını kınlarına koyup Suskun'un kafatasından geriye kalanlara baktı. Kemik ve beyin parçalarının arasında gözüne bir kıpırtı takıldı. İncecik bir kan şeridi yerçekimine meydan okur gibi yukarı doğru kıvrılarak oğlanın deri yeleğinin arkasındaki yağmur suyuna doğru akıyordu.

Sağanak yağmurun altında seyrelip dağılma noktasına gelmesine rağmen ayakta kalmaya çalışıyordu. Ancak kan tamamen dağılıp Suskun'un güzel cesedindeki bir lekeye dönüşmeden önce basit şekillere girmeyi başardı.

Tek bir kelime oluşturan dört harf.

Bir isim.

NAEV.

3. Kitap

KURT İNİ

29. BÖLÜM

KOPUŞ

Soğuk.

Mia'nın hissettiği ilk şey bu oldu. Soğuk, iliklerine işliyordu. Altındaki taş. Soğuk, sert ve ıslak.

Kıpırdamaya çalışarak elini kaldırdı.

Acı.

Başında. Sırtında. Bacağında. Parmakları alnına uzanırken dudaklarından bir inilti kaçtı, tepesindeki ışık gözlerini açmasına izin vermeyecek kadar parlaktı.

"KIPIRDAMA," dedi bir ses. "BEYİN SARSINTISI GEÇİRİYOR OLABİLİRSİN."

Mia gözlerini açtı, acının canı cehenneme, bir zamanlar sevdiği oğlanın, yani başında olduğunu gördü. Gök gürültüsü başındaki sızıya karıştı. Şimşek titrek bir parlamayla dans edince yüzünü buruşturup yeniden gözlerini kapadı. Darbenin anısı gözkapaklarının arkasında duruyor, gittikçe solan ışıkta görüntüler yer değiştiriyordu.

Gölgeler.

Kılıçlar.

Kan.

"Suskun," diye inleyerek doğruldu.

Tric'in şaşırtıcı derecede ılık ellerini omuzlarında hissetti ve yatmasını söyleyen yumuşak mırıltısını duydu ama hepsini –nazik dokunuşunu, okyanus kadar derin sesini, cam kadar keskin acıyı– bir kenara itip ayağa kalktı. Derin derin soluyor ve bakışlarını odaklamaya çalışıyordu. Ve hatırlamaya.

Kule. Hâlâ kuledeydiler. Sid, Şakıyan, Kasap ve Tanrıça aşkına... Ash ve Jonnen hepsi ateş kuyusunun etrafında yatıyordu. Korkunç, dipsiz bir an, öldüklerini sandı, hepsinin gittiğini, geriye hiçbir şeyin ve hiç kimsenin kalmadığını. Bu, altından kalkamayacağı kadar korkunç, bakamayacağı kadar karanlık bir düşünceydi. Sonra göğsünün usul usul inip kalktığını fark etti, Tutulma ayağının dibindeki gölgede belirip korkusunu içmeye başlayınca içi ürperdi.

"... HER ŞEY YOLUNDA, MIA..."

"Hayır," diye fısıldadı Mia.

Kıpırtısızca yatan bedenlerine baktı.

"Hayır, değil."

Tric onları güçlü siyah elleriyle kenara çekmişti. Diğerlerinden ayrı bir yere yatırmıştı ama en azından yağmurun altında değildiler. Üstünde yattıkları taş kana boyanmıştı. Gırtlakları kemiğe kadar açılmıştı.

"Bryn," diye fısıldadı Mia sesi tireyerek. "Dalgacı."

"HIZLI OLDU," dedi bir ses. "ÇOK AZ ACI ÇEKTİLER."

Mia, "Ah, Tanrıçam," diye inleyerek cansız bedenlerin yanında dizlerinin üstüne çöktü.

Gözlerinde yakıcı yaşlarla, titreyen elini uzattı. Bryn'in yanağına dokundu. Dalgacı'nın rastalarını düzeltti. Tiyatrodaki hayatını anlatırken yüzünü kaplayan sevinci, birlikte geçen günlerini kolaylaştıran şarkılarını hatırladı. Bryn'in kumda katlanılmaz olana katlanmakla ilgili söylediklerini düşündü. Yaşadığın sürece umudun tükenmediğini söyleyişini.

Ne yazık ki Bryn artık yaşamıyordu.

"... çok üzgünüm, mia..."

Gölgekedinin fısıltısı Mia'nın gözlerinin açılmasına, gözbebeklerinin öfkeyle büyümesine neden oldu. Karşısındaki duvarda beliren karaltıya baktı. Kedi biçimindeki gölgeye. Gölgekedinin Mia henüz küçükken, Jüstikus Remus'un gözünün önünde katlettiği biricik evcil hayvanını taklit ederek çaldığı cismine. Tanıdık bir şeyin biçimi. Rahatlatıcı bir şeyin. Mia'yı aslında cisimsiz olduğu gerçeğine kör etmek için büründüğü şekil.

Öfke Mia'ya çok iyi gelirdi.

Öfkeliyken düşünmesi gerekmezdi.

Öfkeliyken doğruca eyleme geçerdi.

Acı.

Nefret.

"Seni pislik," diye fısıldadı.

"... çok üzgünüm..."

"Aşağılık piç kurusu!" diye haykırdı Mia. "Böyle olacağını söylemiştim! Onları buraya getirmek istemediğimi söyledim, şu hale bak! Ne *yaptığına* bak!"

"... onları öldüren kılıç benim değildi..."

"Sen olmasasaydın burada olmayacaklardı!" diye kükredi Mia, benliğini ele geçiren öfkesiyle. "Bencil pislik! Senin yüzünden buradalar! *Senin* yüzünden *öldüler!*"

"... mia, buraya gelmeyi kendileri istedi..."

"Piç kurusu, elbette onlar istedi. Bir borçtan kaçmaktansa canlarını feda etmeye hazırdılar! Bunu bildiğin halde o kahrolası diline hâkim olamadın!" Mia ayağa fırladı, fırtınayı bile bastıran bir sesle haykırdı. "Sen her şeyi daha net görürsün, değil mi? *Her şeyi* sen bilirsin!"

"... ya gelmeselerdi? o zaman ne olacaktı? o bir anlık uyarı mücadelenin yönünü değiştirmeye yetti. onlar olmasaydı hepiniz ölebilirdiniz..."

"Nereden biliyorsun!" dedi Mia öfkeyle. "Bir bok bildiğin yok!"

"... seni sevdikleri için burada olduklarını biliyorum, mia. tıpkı benim gibi..."

"Sevgi mi?" diye çıkıştı Mia. "*Beni sevdiğin* falan yok, sevginin ne olduğunu bilmiyorsun!"

Kedi olmayan kedi başını iki yana salladı, kadifemsi sesi kedere büründü.

"... bu doğru değil. ben senin bir parçanım. sen benim her şeyimsin..."

"Saçma!" diye ciyakladı Mia, gökyüzü bir şimşekle aydınlanırken. "Sen bir sülüksün! Kahrolası bir asalaksın! Sana verdiklerim için beni seviyorsun, o kadar!"

"... mia..."

"Git buradan, duydun mu beni?"

Kedi olmayan kedi başını yana yatırdı. Hafifçe ürperdi. Onca yıl, onca yol ve sayısız ölüm önce tanıştıkları döngüden, onunla gölgesinde konuştuğu ilk andan beri ilk kez sesinde korku vardı.

"... ne diyorsun sen?.."

Mia yumruklarını sıkıp karşısına dikildi. Arkadaşlarının kanı ayağının dibinde birikiyor, nabzıyla aynı anda başı da zonkluyordu. O cesetler, Bryn'in kahkahası, Dalgacı'nın yıkık dökük tiyatrosunda neşeyle hoplayıp zıplarkenki yüzü... Hepsi Mia'nın karnını cam kırıklarıyla, gözlerini yakıcı yaşlarla doldurdu.

Tutulma kedi ile arasında cisme büründü ve kederden kısılmış bir sesle konuştu.

"... GİTSEN İYİ OLUR..."

"... gereksiz tavsiyelerin için sana hep güvenebiliriz, değil mi, kurt eniği?.."

"...GİTMENİ SÖYLEDİ..."

"...sana söz düşmez. ben sekiz yıldır onunlayım, sen geleli daha birkaç kalp atışı oldu. ben koparmadan o dilini sustursan iyi edersin..."

"... BENİ ZORLAMA, PİSİCİK..."

"... o zaman sen de ayağımın altından..."

"YETER!"

Mia havayı ve onu kaplayan karanlığı avuçladı. Fırlattığı ince siyah pus, arkasındaki duvarda patlayıp dağılırken gölgekedi korkuyla miyavlayarak kaçtı. Bir an gözden kaybolsa da Mia'nın tepesindeki yıkık duvarda yeniden belirdi. "Defol buradan!" diye kükredi Mia.

"... mia, lütfen..."

"Git dedim!"

"... mia..."

"GİT!" diye haykırdı Mia yeniden elini kaldırarak.

Ve son bir bakış

Yumuşak bir iç çekiş

"... nasıl istersen..."

Gözden kayboldu.

Mia yeniden dizlerinin üstüne çöktü, hıçkırıklarını bastırmak için kollarını göğsüne sardı. Bağışlandığına ve verildiğine şahit olduğu onca ölümden bu ikisi kadar acı veren olmamıştı. Bu insanlar onun arkadaşıydı. Onu seviyorlardı. Onlar Mia'nın uğurlarında her şeyini riske attığı ve karşılığında onun için her şeylerini feda eden insanlardı. Birlikte geçirdikleri aylarda beraberce kan dökmüş, birlikte yaşamış ve birlikte dövüşmüşlerdi ve sonunda her şeyin bittiği yer burası olmuştu. Issızlığın ortasında yıkık dökük bir kule.

Her şey koca bir hiç uğrunaydı.

Omzunda yumuşacık bir dokunuş hissetti.

"ARTIK OCAKTALAR, MIA," diye mırıldandı Tric.

Gökyüzü bir gümbürtüyle sarsıldı. Mia'nın gözleri kederli yaşlarla doluydu.

"Bunun durumu kolaylaştıracağını mı sanıyorsun?" diye fısıldadı.

"ORASI SICACIK. BOLCA IŞIK, SEVGİ VE HUZUR VAR."

Mia başını öne eğdi. Hıçkırıklarını zapt etmeye çalışırken yüzü acıyla çarpılmıştı. Rüzgâr her zamankinden çok daha soğuktu. Kaderin elleri daha da soğuktu. Yine de Tric'in sözleri sadece teselli amaçlı değildi. O gerçekten yaşam ile ölüm arasındaki perdenin ötesine geçmişti. Orada gerçekten huzur varsa...

"Ne görecekler?" diye fısıldadı Mia ölü çocuğa bakarak. "Sen ne gördün?"

Tric yüzünü yukarıdaki fırtınaya çevirdi, gece renkli gözleriyle köpüren gri bulutlara baktı. Gök gürledi, Mia ürperdi. Oğlanın cevap vermesi uzun sürdü.

"DÜŞTÜKTEN SONRA UYANDIĞIMDA," dedi, "RENKLERDEN MÜNEZZEH BİR YERDEYDİM. SÜKÛT DAĞI GECEYE SARILMIŞ, ARKAMDA YÜKSELİYORDU. AMA KARŞIMDA, ÇOK UZAKTA PARLAYAN BİR OCAK GÖRDÜM. SICAKLIĞINI TENİMDE HİSSETTİM. ÜSTÜNDE SEVDİĞİM VE BU DÜNYADAN AYRILMIŞ YÜZLERİ GÖRDÜM." Usulca iç geçirdi. "ORAYA AİT OLDUĞUMU ANLADIM. OCAĞIN YANINA OTURDUĞUMDA HER ŞEYİN YOLUNA GİRECEĞİNİ. ONLAR DA ARTIK ORADALAR. SICAK, GÜVENDE VE BÜTÜN BUNLARDAN UZAKTA. BİRLİKTE."

"O zaman neden..."

Mia burnunu çekti, sesinin titremesini engellemeye çalışarak devam etti.

"Madem o kadar harikaydı, neden orada kalmadın?"

"ORASI..." Oğlan başını iki yana salladı. "... BUNU SÖYLEMESEM DAHA İYİ."

"Tric." Mia ölü çocuğun elini tuttu. Sıcaklığını hissedince bir kez daha şaşırdı. Daha önce taş kadar sert olan teni yumuşamıştı. Mia'nın bembeyaz elleri simsiyah parmaklarıyla tezat oluşturuyordu. "Söyle. Lütfen."

Tric hâlâ göğe bakıyordu. Yanaklarında parlayan yağmur damlalarıyla forumdaki güzel heykelleri andırıyordu. Sonunda Mia'ya döndüğünde simsiyah gözleri kederle doluydu.

"ÇÜNKÜ BÜTÜN O YÜZLERE BAKTIĞIMDA," dedi, "SEVDİĞİM ONCA YÜZÜN ARASINDA EN ÇOK SEVDİĞİM YOKTU."

Mia'nın yüreği ağzına geldi, boğazına bir yumru oturdu.

"SENİN İÇİN DÖNDÜM, MIA," dedi Tric gözlerinde siyah bir ışıkla. "BU, ANA'NIN BANA ARMAĞANIYDI. BENİ GERİ GETİRECEK KADAR GÜÇLÜ OLMADIĞI İÇİN YOLU GÖSTERMEKLE YETİNEBİLDİ." Siyah lekeli elini uzattı. "CEHENNEMİN DUVARLARINDAN YOLUMU KENDİ ELLERİMLE AÇMAK ZORUNDA KALDIM. OCAKTAKİ YERİMDEN BUNUN İÇİN VAZGEÇTİM. DENGEYİ SAĞLAMAK YA DA AY'I ESKİ HALİNE GETİRMEK YA DA DÜNYADA DÜZENİ SAĞLAMAK İÇİN DEĞİL. HİÇBİRİ UMURUMDA DEĞİL." Mia'nın elini tuttu, göğsüne bastırdı. Mia elinin altındaki güçlü kalp atışını hissedince şaşırdı. "SENİNLE TEK BİR AN İÇİN GECEYLE BİNLERCE KEZ PAZARLIK YAPABİLİRDİM. SENİ BİR KEZ DAHA KOLLARIMA ALMAK İÇİN BİNLERCE KEZ ÖLEBİLİR VE HEPSİNE KAFA TUTABİLİRDİM."

Dünya sessizleşti. Dünya durdu.

"Tric, ben..."

"SENİ SEVİYORUM, MIA. GECE ŞAHİDİM OLSUN, SONSUZA DEK SEVECEĞİM."

"... Mia?"

Jonnen'ın sesi. Mia'yı o andan koparıp soğuğa, ıslaklığa, acıya ve kana çağırdı. Ancak gözlerini Tric'in dipsiz siyah gözlerinden ayırmak için acele etmedi. Eli oğlanın kaslı göğsündeydi. İçi sızlayarak Ash'e baktı.

Arada kalmıştı.

"Mia?" diye inledi Jonnen bir kez daha.

"Her şey yolunda, kardeşim," dedi Mia Tric'e arkasını dönerek. "Buradayım."

Başı zonklayarak, vücudu sızlayarak ve bacağı hiç şüphesiz Tric'in sardığı siyah kumaşın altında kanayarak kulenin içinde ilerledi. Ateşe yaklaşırken alev dillerin açlıkla ona uzandıklarını gördü. Nihayet acıyla inleyerek kardeşinin yanına çömelip onu kucağına aldı.

Oğlan Baygınlığın etkisiyle uyku sersemiydi; gözleri kan çanağı olmuş, yüzü solmuştu. Ama Tutulma korkularını yatıştırmak için gölgesine sinmişti ve Mia zehir konusunda, oğlanın en fazla birkaç saat içinde tamamen iyileşeceğini bilecek kadar bilgi sahibiydi. Hatta yeni yeni kıpırdanmaya başlayan yetişkinlerden daha hızlı toparlanacaktı.

Mia bir arada oldukları ve Jonnen'ı sağ ele geçirme emri katillerin herkesi öldürme isteğine baskın geldiği için Tanrıça'ya şükretti. Çarpışmayı, kanının gümbürtüsünü, damarlarında dalgalanan gücü hatırlıyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştı; karanlığı hiç bu kadar kolay, bu kadar çabuk kuşanmamıştı. Bunun sebebi, şu anda gökyüzünde sadece iki güneş olmasının ötesinde bir şeydi. Ay'ın bir zamanlar Furian'da olan ve şimdi ona geçen yeni parçası Mia'yı daha fazlasına dönüştürmüştü.

Cleo'yu düşünmeden edemedi. Vakanüvis Aelius'un kütüphanenin derinliklerinde bulduğu günlüğü yazan kadın. Mia'ya bulmayı başardığı tek darkin hakkında gerçek ipuçları veren kadın. Hayatını Anais'in dağılmış parçalarını toplamakla geçirdikten sonra, şimdi Mia'nın çözmesi beklenen yapbozu tamamlayamadan tökezlemişti.

Günlük Cleo'nun içindeki bir çocuktan bahsediyordu. Ana'nın günahlarından.

Bu durum onun başaramamasıyla ilgili olabilir miydi?

Peki, kadına ne olmuştu?

Kızına?

Oğluna?

Tric yağmur perdesinin arkasından ona bakıyordu. Biraz önceki sözleri, Mia'nın kulağında fırtınadan bile daha yüksek sesle çınlıyordu.

"Başın nasıl?" diye sordu Jonnen'a.

"Ağrıyor," diye sızlandı çocuk.

"Sorun değil, canım. Ben yanındayım. Her şey kana bulanınca..."

"... kan her şeye bulaşır," diye mırıldandı Jonnen.

Mia ona sımsıkı sarılıp alnından öptü. Olabilecekleri, yaşanabilecekleri düşününce içi buz gibi bir korkuyla doldu.

O yabancı his. Tenindeki karıncalanma, midesindeki yanma. Kedi olmayan kedinin, göğsünde bir boşluk açan yokluğu. Bir parçası eksilmişti sanki. Ama öfkesi taşarak derhal o deliği doldurdu ve Mia, denizde boğulmamak için önüne

çıkan dal parçasına tutunan kazazede gibi öfkesine umutsuzca tutundu. Acı ve yakıcı öfkenin tepeden tırnağa içine dolmasına izin verdi.

Kızıl Kilise zarlarını atmış, en iyi beş adamını göndermiş, ona darbe indirmek için Galante şapelini boşaltmıştı.

Başaramamışlardı. Şimdiyse...

Tanrıça şahidim olsun...

Hesaplaşma yakındı.

"Naev."

"KAN ÖYLE DEDİ."

Baygınlığın sersemliğini üstlerinden atamamış, ateşin etrafında toplanmışlardı. Dalgacı ve Bryn taşın üstünde hareketsiz ve soğuk yatıyorlardı. Geriye kalan Şahinler'in gözlerinde Mia'nın göğsündeki gibi ateşler yanıyordu.

"Naev kim?" diye sordu Kasap.

"Bir arkadaşım," dedi Mia. "Bir El. Kilise'nin hizmetinde Sükût Dağı'nda çalışan bir havari. Hayatını kurtardım."

Mia, Naev'in karyolasının ayakucunda durup bıçağını bileğinden kaydırdığını, yaradan yere damlayan kanı hatırladı: *"Naev'in hayatını kurtardı. Şimdi Naev ona can borçlu. Kendi kanında, Gecenin Anası'nın huzurunda, Naev yemin ediyor."*

"Yani bir kan dokuyucu?" dedi Sidonius.

"Hayır, o Adonai," dedi Ashlinn ağzını çarpıtarak. "O ve kardeşi Marielle büyücüdür. Eski Aşkah büyülerinde ustalar ve birbirine düşkün her kardeş gibi kafadan kontaklar." Ashlinn parmaklarını kıvırdığı ellerini ateşe uzattı. "O piç kurusu, ağabeyimi öldürdü."

"İKİNİZ DE KIZIL KİLİSE'YE İHANET ETTİKTEN SONRA," diye yanıtladı Tric.

"Bir pisliğe fikrini soracak olsaydım helaya giderdim, Tricçik."

"Şunu yapmasak?" dedi Mia öfkeyle. "Lütfen?"

"Pekâlâ," dedi Kanşakıyan. "Yani şu kan sihirbazı Adonai senin müttefikin, öyle mi, Kuzgun?"

Mia omuz silkti. "Onun da hayatını kurtardım. Bana borçlu olduğunu söylemişti. Gerçi ona güvendiğimi söyleyemem. Dürüst olmam gerekirse aynı şey kız kardeşi için de geçerli."

Ateş kıpırdanınca Tutulma'nın gölgesi duvarda titreşti.

"... SUSKUN'U ÖLDÜRDÜ, MIA. BEN GÖRDÜM. SEN VE DİĞERLERİ ONUN İNSAFINA KALMIŞKEN ADONAI'NİN KAN BÜYÜSÜ OĞLANIN CANINA OKUDU..."

"Şimdi Adonai bizi bu Naev denen kadına yönlendiriyor," dedi Sid.

Mia başıyla onayladı. "Naev Kiline için erzak getir götürü yapıyor. Sükût Dağı ile Son Umut arasında git gel yapan bir kervanı yönetiyor. Belki de birlikte çalışıyorlardır."

"Ama neden?" diye sordu Ashlinn.

"Bilmiyorum." Mia iç geçirdi. "Ama en azından doğru yolda olduğumu biliyorum. Amai'ye vardıktan sonra ben okyanusu aşıp Son Umut'a geçeceğim. Oradan Sükût Dağı'na Mercurio'yu kurtarmaya gideceğim. Planladığımız gibi."

"Bir dakika," dedi Sidonius kaşlarını çatarak. "Ne demek Son Umut'a geçeceğim? Ya biz?"

"Siz Beyaz Kale'ye döneceksiniz," dedi Mia. "Corleone sizi geri götürebilir. Jonnen'ın benimle gelmesi gerekecek, Ashlinn'i vazgeçmeye ikna etmenin bir yolu yok sanırım ama sen, Şakıyan ve Kasap, sizin işiniz bitti."

"Siktir oradan," dedi Kasap. "Sonuna kadar seninleyiz."

"Hayır," dedi Mia öfkeyle. "Değilsiniz. Borcunuzu ödediniz, tamam mı? Dalgacı ve Bryn bu yüzden öldüler ve elime daha fazla kan bulaştırmaya niyetim yok. Amai'de ayrılacağız."

Sid'in kaşları iyice çatıldı. "Mia, lejyondan atılmış olabilirim ama Darius Corvere'ye yemin ettim. Baban öldüğünde orada yoktum ama..."

Mia, "O benim babam değil, Sid!" diye bağırarak ayağa kalktı."Hiçbir şeyim değil! Ben pislik Julius Scaeva'nın kızıyım, tamam mı? Darius Corvere'yi öldüren adamın kızıyım!"

"Cehennem ve kan aşkına," dedi Sidonius soluğu kesilmiş gibi.

Kasap hayretle, "... Sen o piç kurusunun *kızı mısın* yani?" diye sordu.

"Evet," dedi Mia öfkeyle. "Meğer son sekiz yıldır öldürmek için didindiğim adam bana can veren kişiymiş. Tanrıların bununla nanik yapması yetmezmiş gibi, bir de içimde ölü bir tanrının parçaları var! Ah, ayrıca seviştiğim son erkek, seviştiğim son kızın elinden öldü ve az önce bahsettiğim tanrı sorununda bana yardım etmesi için Gecenin Anası tarafından yeniden hayat verildi ve az önce Bryn ile Dalgacı'nın boğazını kesen pislik eskiden arkadaşımdı! Ben *zehrin* ta kendisiyim, anlıyor musunuz? *Kanserden* farkım yok. Bana yaklaşan her şey ölüyor. Bu yüzden siz de canınızdan olmadan siktir olup gidin."

"Bunun için kendini suçlayamazsın, Mia," dedi Sidonius.

"Sakın," diye uyardı Mia. "*Yapma.*"

"Senin hatan değil."

"Canın cehenneme, Sid," dedi Mia gözleri dolarak. "*Şunlara baksana!*"

"Başkalarının yaptıkları yüzünden kendini suçlamak, fırtına yüzünden kendini suçlamaktan farksız," dedi Sid, Dalgacı ve Bryn'in cesetlerine bakarak. "Ben de iki kardeşimi kaybetmiş gibi yaslarını tutacağım. Acı çekmek hayatta olmanın bir parçası. Sana bir şey söyleyeyim, Mia, tanıdığım en iyi dövüşçüler en çirkin olanlardı. Kırık burunlar, eksik dişler ve karnabahara dönmüş kulaklar. Çünkü kazanmayı öğrenmenin tek yolu *yenilmektir.*"

"Ben..."

"Güzel dövüşçüler bir bok beceremez. Kaburgaların kırılmadan nefes almanın ne kadar tatlı olduğunu bilemezsin. Biri seni ağlatana kadar mutluluğun değerini bilemezsin. Hayatın sana attığı çelmeler için kendini suçlayamazsın. Sadece canının ne kadar yandığını ve bir daha öyle hissetmek istemediğini düşün. Bunlar bir dahaki sefere kazanmanı sağlayacak."

Sid kollarını kavuşturdu ve gök gümbürderken ona bakmaya devam etti.

"Kimin aletinden peydahlandığın umurumda değil. Seni bırakmayacağım."

"Ben de," dedi Kanşakıyan.

"Kesinlikle," dedi Kasap. "Ben de."

Mia başını öne eğdi, gözleri yanıyordu. Gözlerini ovuşturup onları vazgeçirmenin bir yolunu düşünürken derin ve titrek bir nefes aldı. Ama Sid'i de arkadaşlarını da katır gibi inatçı olduklarını ve az önceki beyanlarının ayaklarının altındaki taş zemin kadar sağlam olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Arkasını dönüp gitse de peşinden gelirlerdi. Jonnen'la pelerininin altına saklanıp kaçabilirdi ama bu da Ash ve Tric'i geride bırakmak demekti.

Mia ateşin yanına çömeldi, ısınacak kadar yakın değildi. Tek kelime etmeden başını salladı.

"Tamam," dedi Sid de başıyla onaylayarak. "Bu durumda Naev'i bulup ne söyleyeceğini öğrenmeliyiz."

"Yine de Matem Denizi'ni aşmamız gerekecek," diye hatırlattı Ash.

"Amai ile Son Umut arası altı yüz mil," diye mırıldandı Kanşakıyan. "Okyanuslar ve Fırtınalar Leydileri'nin bizi batırmak için ellerinden geleni yapacaklarını unutmayalım."

"Pekâlâ, oraya varınca köprüyü yakarız," dedi Sid elini kısacık saçında gezdirerek. "Nalipse sıkılana ya da güneşler şu bulutlardan birkaçını yakana kadar burada bekleyeceğiz sanki."

"Biraz uyumaya çalışın," dedi Mia usulca.

Hepsi şüpheli ve tereddütlü gözlerle ona baktı.

"Galante Şapeli'nden tanıdığım bütün Kılıçlar öldü," dedi. "Bu yüzden bir süre kimse peşimize takılmaz. Ama Tric, sen her ihtimale karşı tepede nöbet tutabilir misin?"

Oğlan başıyla onayladı. Aşk itirafı aralarında cevaplanmamış bir soru gibi asılı kalmıştı.

"TUTARIM."

"Ya sen?" dedi Ash. "Sen de uyumalısın, Mia."

"Uyuyacağım," dedi Mia. "Birkaç saat sonra Sid'i uyandıracağım. Haydi, artık dinlenin."

"Biz uyurken aptalca bir şey yapmaya yeltenmeyeceksin, değil mi?" dedi Sid. "Fırtınada hırsız gibi tüyüp bizi burada bırakmayacaksın?"

"Nereye gideceğimi biliyorsunuz." Mia başını iki yana salladı. "Nasılsa peşime düşersiniz."

"Ha şunu bileydin," dedi Sidonius yüzünü asarak.

"O zaman biraz uyumaya bak, Sid."

Grup Baygınlığın sersemliğini üstünden atamadığı için onları ateşin başında dinlenmeye ikna etmek zor olmadı. Ashlinn sırtını Mia'ya vererek kıza sokuldu, Jonnen da yanı başına kıvrıldı. Sid bir saat daha uyanık kaldı; uyur gibi yaparak kirpiklerinin arasından onu izledi.

Mia ise gözlerini ateşe dikmişti.

Yağmurdan içeri taşıdıkları odunlar büyük ölçüde kuruduğu için ateş iyice harlanmıştı ve etrafa Mia'nın pek hissetmediği bir sıcaklık yayıyordu. Tric üst katta devriye gezerken arada bir o dipsiz gözleriyle Mia'ya bakıyordu.

Mia'nın gözleri onda değil, alevlerdeydi.

Bir yandan göğsünde yanan ateşi karıştırıyor, ne kadar canlı olduğunu hissediyordu. Arkadaşları için endişeleniyordu. Her şeye rağmen onunla kalmayı seçtikleri için minnettardı. Yorgundu, yaralıydı ve korkuyordu. Ama her şeyden önemlisi bu saçmalıktan bıkmıştı. Scaeva'dan ve Kilise'den. Onun yüzünden başka insanların zarar görmesinden. Durmadan kendinden daha üstün bir güçle savaşmaktan ve sürekli savunmada kalmaktan. Ateşin üstüne yürüdüğünü biliyordu. Bir kurt sürüsünün arasına dalmaya hazırlandığını. Ama dürüst olması gerekirse bu fikir hoşuna gidiyordu. Çünkü öfkeyle birlikte içindeki karanlık da kabarıyordu. Tanrımezarı'nın altında biriken simsiyah öfkeyi, yere serilmiş bir tanrının hiddetini hatırlıyordu; hayatı boyunca içinde biriken hiddetin ta kendisi.

Anais.

Rüyalarında gördüğü, alnında gümüş bir çemberle taçlandırılmış, siyah alevlerden oluşan karaltı. Babası tarafından öldürülmüş, annesi ebediyen Cehennem'e hapsedilmiş bir tanrı.

Mia'nın babası da onu öldürmeye çalışmıştı. Çürüyüp ölsün diye Felsefe Taşı'na kapatmıştı. Kovulmuş Ay'la aralarındaki paralellikleri görmemesi imkânsızdı. Etrafındaki örtüye işlenmiş, kader gibi önüne serilen benzerlikleri. Ancak aralarındaki en belirgin fark, babası onu öldürmeye çalıştığında Mia'nın ölmemesiydi. Yeryüzüne düşüp binlerce parçaya ayrılmamıştı. Kırılmamıştı. Ufalanmamıştı. Aksine daha sert bir şeye dönüşmüştü. Demir ya da cama değil.

Çeliğe.

"Şu halin? Dönüştüğün her şey. Hepsi benim sayemde. İçinde benim tohumum var. Seni şekillendiren benim ellerim. Damarlarında akan soğuk ve zifir gibi kara kan benim."

Mia bu sözlerdeki gerçekliği görebiliyordu. Ama bu, Scaeva'yı yaşadığına pişman edecek bir gerçek olmadığı anlamına gelmezdi. Sid'in sözlerindeki doğruluk payını da görebiliyordu. Ne kadar acıttığını ve bir daha öyle hissetmek istemediğini öğrenmek için acı çekmek.

Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum.

Böylece duayla parlayan gözleriyle alevlere baktı.

Yeminiyle.

Baba
Son güneş battığında
Günışığı söndüğünde
Sen de öleceksin.

21. BÖLÜM

AMAI

"Bu koku ne?" dedi Jonnen küçük suratını ekşiterek.

Sıranın başındaki Sidonius burnunu sıkıp iki delikten yüklü miktarda sümük püskürttü.

"Kanalizasyon."

"Ve balık," dedi Kanşakıyan başıyla onaylayarak.

"KERESTE," dedi Tric. "KATRAN. DERİ VE BAHARATLAR. TER, BOK VE KAN."

"Sende de ne burun varmış," dedi Sidonius gülerek.

Ashlinn ölü çocukla göz göze geldi ama hiçbir şey söylemedi.

"Geldik." dedi Kasap eyerinde gerinip esneyerek. "Amai'deyiz. Kokusunu kilometrelerce öteden alabilirsiniz. Bu şehre boşuna Liis'in Götdeliği demiyorlar."

Yaklaşık iki haftadır kahrolası yol boyunca dinmeyen yağmurun altında sefil bir halde at sırtındaydılar. Fırtınalar Leydisi birkaç döngü sonunda öfkesini biraz yatıştırarak şiddetli fırtınasını, hepsini iliklerine kadar ıslatan moral bozucu, amansız bir yağmura çevirmişti. Tanrıça gücünü sonraya saklıyordu sanki; Mia yeniden okyanusa açılır açılmaz sokmaya hazır yılan gibi beklemeye çekilmişti. Ama en azından kara yolculuğu biraz daha kolaydı.

Yolda başka sorun yaşamadılar. Yanlarından geçtikleri yurttaşlar Yüzbaşı Sidonius ve küçük bölüğünün yolundan çekiliyordu ve rastladıkları birkaç asker can sıkıntısıyla selam verip yollarına devam etmişti. Her yokgece bulabildikleri bir sığınakta kamp kuruyor ya da arabanın kuytusunda birbirlerine sokulup dinleniyorlardı. Tric nöbet tutarken Kasap Jonnen'a kılıç adımlarını öğretmeye devam ediyordu (oğlanın fiziği hayli iyiydi ve insanı ürkütecek kadar hızlı öğreniyordu). Mia ise kafasının içinde volta atıyordu. Bryn'i ve Dalgacı'yı, Mercurio'yu, Adonai ve Marielle'i, Drusilla sürtüğünü ve piç kurusu Scaeva'yı ve elinden aldıklarını düşünüyordu.

Kendine, *Az kaldı*, diye söz veriyordu.

Az kaldı.

Ama önce aşmaları gereken bir okyanus vardı.

Mia sürücü koltuğunda uyuşan poposunun yerini değiştirirken Kasap'a, "Amai'de büyüdüm mü demiştin?" diye sordu. Dizginler gözünü yoldan ayırmayan Jonnen'ın elindeydi.

"Evet," dedi adam. "On dört yaşında bir gemiye atlayıp kaçtım."

"Gemiye mi?" dedi Kanşakıyan. "Gemilerden nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyordum ama böyle bir yerde büyüdüğünde çok fazla seçeneğin olmuyor. Bir barda ya da pazar tezgâhında çalışmanın ağzına sıçayım. Tam ortasına."

Ashlinn kaşlarını çattı. "Balıkçı mıydın, yoksa?.."

"Balıkçı mı?" diye homurdandı Kasap. "Kahrolası kulaklarını çekmeli, evlat. Bir balıkçı hiç yirmi bin insanın gözünün önünde Uzunbacaklı Caelinus'u öldürebilir mi? Werewoodlu Marcinio'nun içorganlarını balık temizler gibi sökebilir mi?"

"Evet," dedi Sid. "Bir balıkçı bir adamın içorganlarını balık temizler gibi sökebilir, Kasap."

"Ben korsandım, kahrolası amcıklar," dedi Liisli öfkeyle.

"Ama..." Mia kaşlarını çattı. "Seni deniz tutuyor, Kasap. Beyazkale'den Galante'ye dek için dışına çıkana kadar kustun."

"Boktan bir korsandım, tamam mı?" diye haykırdı adam. "Nasıl köle oldum sanıyorsunuz?"

"Ah..." Mia başını salladı. "Çok mantıklı."

"Asıl konu şu, ben burada büyüdüm," dedi Kasap yüzünü ekşiterek. "Bu şehri kadınları tanıdığım kadar iyi tanırım."

Ash elini kaldırdı.

"Sakın," diye tısladı Mia.

"Pekâlâ," dedi Sid. "O zaman Liis'in Götdeliği'nden ne beklemeliyiz? Bu arada, burası için gerçekten daha iyi bir isim düşünmeliler."

"Karşılaşabileceğiniz en tehlikeli katil, tecavüzcü ve hırsız yuvalarından biri," dedi Kasap. "Şerbetli değilsen adımlarına dikkat etmelisin. Burada hayat bir bakırlık bir şekeroğlandan bile daha ucuzdur."

"Şerbetli mi?" diye sordu Ash.

"Evet, tayfadan yani." Kasap başını salladı. "Gemideki gibi. Tayfadansan şerbetlisindir. Değilsen ayaktakımından sayılırsın. Korsanların da tabi olduğu bir kanun var, bilirsiniz. Altı Şerbet Kanunu. İlki Kardeşlik. Şöyle..." Harap suratını buruşturarak hatırlamaya çalıştı. "*Kin güt, lanetle, öldür ama şerbetin tadını biliyorsa biraderindir.*" Başka bir deyişle bir korsandan ölesiye nefret edebilirsin ama limanda ikiniz de temiz su kölelerinin üstündesinizdir."

"Ya kadınsa?" diye sordu Kanşakıyan.

Kasap gözlerini kırpıştırdı. "Ha?"

"Korsan bir kadınsa? Bir kadın nasıl biraderin olabilir?"

"Ben ne bileyim," diye homurdandı Kasap. "Kahrolası şeyi ben yazmadım."

"Kimin şerbetli olduğunu, kimin olmadığını nereden biliyorlar?" diye sordu Sidonius.

"Bazıları dövme yaptırır," dedi Kasap omuz silkerek. "Ya da yara izleri olur. Diğerleri limandayken gemilerinin bir nişanını taşırlar. En kötüleri namlarıyla tanınır."

"Pekâlâ," dedi Mia başını sallayarak. "Diğer kurallar ne?"

Kasap horozibiğini anımsatan siyah saçlarını kaşıdı. "Kanunlardan birine Hüküm deniyor. Kısaca kendi gemisinde kaptanın sözü Tanrı buyruğuna denktir. Bağlılık diye bilinen diğer kural da komuta zinciriyle alakalı. Mürettebat ikinci

kaptana, ikinci kaptan kaptana, kaptan da krala tabidir." Liisli dudağını büzüp düşündü. "Dördüncü kuralı hep unutuyorum. Maraz mı, Mundar mı onun gibi bir şey..."

"Korsanların kralı olduğuna hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı Sid.

"İnan," dedi Kasap başını sallayarak. "O piç kurusuyla karşılaşmamak için Her Şeyi Gören'e ve kahrolası Dört Kızına her gün dua et. Doğuştan çakal olduğunu söylerler. Düşmanlarının kanını babasının kafatasından oyduğu bir bardakla içtiğini de."

"Babası çakalla sevişirken mi ölmüş, sonra mı?" diye sordu Mia.

"Ne cümbüş olmuştur ama..." Ashlinn güldü.

"Sen dalganı geç, Kuzgun," dedi Liisli. "Ama Amaili Kasap kadından doğma hiçbir erkekten korkmaz. Einar Valdyr bende korkudan donuma etme isteği uyandırıyor."

"Ne zamandan beri kendinden üçüncü şahıs olarak bahseder oldun?" diye sordu Mia. "Ya da don giymeye başladın?"

"Ah, siktir git."*

---

* Şaka bir yana, "Tabakçı" Einar Valdyr, Vaan'ın Karakurdu, Dört Denizlerin Belası, Alçaklar Tahtı'na çıkan 107. kral ve hiç şüphesiz Itreya Cumhuriyeti tarihinin en gaddar piçlerinden biridir.

Valdyr ilk cinayetini, ki kurbanı ağabeyi Hakon'dur, on iki yaşındayken bir kızartma tavasıyla işledi. Ancak on yaşındayken küçük kardeşi Jati'yi bir köpek sürüsünün önüne atarak korkunç bir şekilde parçalattığı da unutulmamalı. Ayrıca rivayete göre, annesinin dilini kestiği döngü, babasının da kafasını gövdesinden ayırdı. Ancak bu rivayeti doğrulatmanın peşine düşen tek adam olan eski ikinci kaptanı Oluf Dahlman üç ay boyunca neredeyse aralıksız işkenceye maruz kaldı (Valdyr onu âlemlere götürüp misafirlerini "eğlendirmek" için kızgın zincirle dövmüştür) ve o günden beri kimse ona bu konuyu sormaya cesaret edemiyor.

Valdyr on altı yaşında köle olarak satıldı ve Vaan dolaylarındaki gladyatör çevrelerinde Tacitus'un Kurtları adına yenilgi nedir bilmeden dövüştüğü iki senede "Karakurt" lakabını aldı. Tacitus'un oğlu Augustus'un himayesinde *Venatus Magni*'de dövüşmek üzere yoldayken gemileri Giancarli adında Liisli bir korsanın saldırısına uğradı. Valdyr bu saldırıda Giancarli'nin on yedi adamını öldürerek adamı mürettebatında bir yer teklif edeceği kadar etkiledi. Bu teklifi kabul ederek eski efendisinin boğazını kesti ve Augustus kendi kanında boğulurken yarayı defalarca becerdi.

Evet, doğru okudunuz.

On iki ayın sonunda, Valdyr, Giancarli'yi öldürüp gemisine el koydu. İlk ününü üç Itreya kadırgasını batırarak kazandı ve doğrudan taarruzu top atışına tercih eden kana susamış bir savaşçı olarak tanındı. Öldürdüğü kaptanların yüzlerini soyup bugün gittiği her yerde kuyruğunu taşıyacak birilerine ihtiyaç duyacak kadar uzadığı söylenen deri bir paltoda birleştirmeye o günlerde başladı. Bu alışkanlık Valdyr'e ikinci lakabı "Tabakçı"yı kazandırdı.

Korsanlığa başladıktan beş yıl sonra, daha yirmi üç yaşındayken Alçaklar Tahtı'nın 106. sahibi Denizmızrağı kabilesinden Tuztüküren'i öldürüp tahta çıktı. Son beş yıldır Itreya korsanlarını o yönetiyor. Simsiyah yelkenli direği *Kara Hayalet'i* görmek bile sıradan tüccarların korkudan altlarına kaçırmasına yetiyor. Yakın döneme ait tahminler, Valdyr'in toplam ceset sayısının; erkek, kadın ve çocuk, 423 civarında olduğu yönünde.

"Einar Valdyr, *Korkusuz*'u batırdı," dedi Jonnen usulca. "Ondan üç ay sonra da *Tanrıhakikati*'ni. Bir sonraki kavurganyazda da *Kızın Ateşi*'ni."

Mia kaşlarını kaldırarak kardeşine baktı.

"Geçen sene Itreya Cumhuriyeti'nin en azılı düşmanlarını öğrendim," diye açıkladı oğlan. "Hafızam..."

"Kılıç kadar keskin," dedi Mia gülerek. "Öyle, biliyorum."

Kanşakıyan iç geçirdi. "Trelene Ana'nın yardımıyla Corleone bizi limanda bekliyor. Dikkat çekmeden şu bahsettiği barı bulalım ve sonraki hamlemizi planlayalım."

"Midemizi şarapla doldurarak," dedi Sidonius. "Gürül gürül yanan bir şöminenin yanında."

"İşte buna içerim," dedi Ashlinn.

"Kesinlikle," dedi Kasap. "Beni ne Gecenin Anası ne de lanetli ölüleri tutabilir."

Mia yolun kenarından yürüyen Dweymeri delikanlıya baktı.

Tric en ufak bir tepki vermemişti.

Koku nefes kesiciydi.

Mia kokuya leş bile demezdi ama aromaya bir şekilde leşlerin de dahil olduğundan şüphesi yoktu. Amai liman şehri Matem Denizi'nin kıyısında, bir çukur dövüşçüsünün parmak boğumlarındaki yara kabukları gibi kıvrım kıvrım uzanıyordu. Havada az ötedeki okyanusun kokusuna karışan ölü balık, mezbaha ve at pisliği kokusu hâkimdi.

Ama pis kokuda başka aromalar da vardı. Bin farklı baharat kokusu. Limonotu, frenktütsüsü ve siyah nilüfer.* Sıcak turtaların ve şekerli çöreklerin mis kokusu. Cızırdayan etler, zeytinyağında kızartılan lokmalar, taze meyvelerin ve olgun orman meyvelerinin hoş rayihası. Çünkü mürettebatı eli kanlı korsanlardan da oluşsa Amai limanına yanaşan her geminin satacak bir şeyi olurdu. Mia şehrin bir piç kurusu, haydut ve zalim yuvası olmasının yanı sıra, başka bir şey de olduğunu fark etti.

Pazaryeri.

Asker giysilerini çıkarmışlardı. Kasap şehre Itreya Cummhuriyeti renkleriyle girmenin bela aramaktan başka işe yaramayacağını söylemişti. Ayrıca Sidonius'un mezarkemiği zırhı bir servet ederdi ve hırsızların dikkatini çekeceği kesindi. Zincir

---

Özürlerimi kabul edin, nazik dostlar, genellikle bu dipnotlara biraz mizah katmaya çalıştığımı biliyorum. Ama bu piçin hiçbir şekilde gülünecek yanının olmadığı sözüme inanın.

* Evet, sadece üç tane olduğunu ben de biliyorum. Hayal gücünü kullan, ukala dümbeleği.

zırhları ve kılıçları dışındaki her şeyi arabaya sakladılar. Mia'nın mezarkemiği kılıcıysa belindeki kınındaydı.

Şehir surlarla çevriliydi ama geniş demir kapılar ardına kadar açık ve gözetimsizdi. Görünüşe bakılırsa Kral Valdyr şehre kimin girip çıktığına aldırmıyordu. Şehrin merkezine doğru ilerlerken Mia'nın dikkatini kalabalık çekti. Her renkten, biçimden ve cüsseden insan vardı: Uzun boylu ve esmer Dweymeriler, açık tenli, siyah saçlı Itreyalılar, sarışın, mavi gözlü Vaanlılar ve her tarafta, esmer tenleri, siyah bukleleri ve müzikal sesleriyle Liisliler.

Jonnen'a, "Burası annemizin memleketi," dedi. "Liisçe bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi oğlan kalabalığa ve hareketliliğe bakarak.

"Dinle," dedi Mia gülümseyerek. Derin bir nefes aldı. "Şiir gibidir."

Oğlan bulutlu gözlerle ona baktı.

"O zaman bana bir kelime öğret."

Mia kardeşinin gözlerine baktı. "De'lai."

"De'lai," diye tekrarladı çocuk.

"Evet," dedi Mia. "Aferin."

"Ne demek?"

"Abla," dedi Mia gülümseyerek. Araba sarsıla sarsıla ilerlerken oğlan düşüncelerini kendine saklayarak gözlerini yeniden kalabalık sokaklara çevirdi. Tric önden yürüyordu ve insanlar yağmurdan sırılsıklam sokaklarda onu görünce içgüdüsel olarak kenara çekilip yol veriyordu. Mia dikkatle etrafına baktı. Kalabalıktaki belli kalıpları fark etmeye başladı; bir kez aramaya başladınız mı renklerde ve akışta göze batıyorlardı. Kollarına kurukafa işlemeli beyaz mendiller bağlamış adamlar. Boyunlarında denizkızı dövmeleri olan başka bir grup. Yanaklarında üçgen biçiminde yara izleri olan başkaları. Arma ya da bir hanenin mührü gibi. Silahlı ve son derece tehlikeli adamların yoldaşlara özgü bir havası vardı.

"Şerbetli," diye mırıldandı Mia.

"Kesinlikle," dedi Kasap. "Tüneğin hâkimleri. Kurt postu giyenler Valdyr'in oğlanları. Kurtmuhafızları. Şehrin her yerinde adamları vardır."

Mia Kasap'ın bahsettiği grubu fark etmişti. Omuzlarında kurt postu taşıyan, uzun boylu ve aksi dört adam. Ancak çetelere ayrılan korsanlar ne kadar kasılsalar da piçliğiyle ünlü bir şehir için çok az bela vardı. Yumruk yumruğa birkaç kavga, o kadar. Kaldırımlarda biraz kusmuk ve kan. Mia bir an Kasap'ın durumu abartmış olabileceğini düşündü. Çirkin herifi severdi ama gerçeğin iyi bir hikâyeyi bozmasına izin verecek bir adam değildi. Arabanın çevresine üşüşen kir pas içindeki bir grup veledi kovalamak zorunda kalmaları (Ash bıçağını göstermiş, fazla yaklaşan çocuğu hadım edeceğini söylemişti) ve önünden geçerken ikinci

katın penceresinden uçan bir adam dışında insanı hayal kırıklığına uğratan bir sükûnet vardı. Mia ve arkadaşları çok geçmeden ışıltılı bir mücevheri andıran Amai limanına tepeden bakıyorlardı.

Fırtınalar Leydisi gökyüzüne tül perdesini çekse de manzara nefes kesiyordu. Her türden gemi vardı: kare yelkenli karavelalar, üç direkli gemiler, iki yanında yüzlerce kürek olan gösterişli kalyonlar, hem kürek hem rüzgâr gücüyle çalışan ölümcül tek yelkenliler. Gemi başı süsleri ejderler, aslanlar, balık kuyruklu bakireler olarak çeşit çeşitti ve yelkenler çapraz kemikler, kafatasları ve daraağcı ilmikleriyle süslüydü.

Mia'nın gözleri rıhtımdaki en büyük gemiye takıldı. Doğruyu söylemek gerekirse bugüne dek gördüğü en büyük gemi olabilirdi. En az kırk beş metre uzunluğunda, dört direği göğe uzanan devasa bir savaş gemisiydi. Pruvadan kıç tarafına kadar zifirgece rengine boyanmış ve adı pruvaya beyaz boyayla yazılmıştı.

Kara Hayalet.

"Şunlar ne?" diye sordu Kanşakıyan.

Kadın kıyıda yükselen iki taş kuleyi gösterdi. Kireçtaşı kulelerin ikisi de yirmi metre yüksekliğindeydi ve birbirine dolanmış dikenli asmalarla sarılmışlardı.

"Diken Kuleleri," diye mırıldandı Ash. "Lüs'in her yerinde var. Magus kralları kölelerinin iradesini kırmak için kullanırdı. Ya da tutsaklarına işkence etmek için."

Kasap kaşını kaldırdı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Babam Elai'de görev yapmıştı." Kulelere bakarken Ash'in sesi alçak, gözleri kısıktı. "İşi bitirdi ama çıkarken yakalandı. Cüzzam Rahipleri ona böyle bir kulede üç hafta işkence etti. Gözünü çıkardılar. Taşaklarını kestiler."

Kasap ve Sidonius eyerlerinde huzursuzca kıpırdandılar. Mia arkasına uzandı, Ashlinn'in elini tuttu, kızın gözlerindeki kederli bakışı gördü.

"Orada mı öldü?" diye sordu Kanşakıyan yumuşak bir sesle.

Ash başını iki yana salladı. "Kaçtı. En azından fiziken. Ama bir parçası ömrünün sonuna dek orada kaldı. Onu Kızıl Kilise'den uzaklaştıran buydu."

"Çok üzüldüm," dedi Şakıyan. "Bunu görmek zor olmuştur."

"... Kolay değildi."

Mia, Ash'in elini sıktı, parmaklarını onunkilere kenetledi. Tric'e bakınca oğlanın taş gibi bir ifadeyle onları izlediğini gördü. Torvar Järnheim oğlunu ve kızını Kilise'ye karşı kullanılacak silahlar olarak yetiştirmişti. Ashlinn'in ve kardeşinin ihaneti Kızıl Kilise'yi az kalsın dize getirecekti. Ve Tric'in hayatına mal olmuştu.

Torvar artık yoktu; Kilise katilleri tarafından öldürülmüştü. Mia o kulelere bakarken Ash'in gözlerinde belli belirsiz bir acıyla birlikte babasının içinde kaybolduğu yerin karanlık yansımasını görebiliyordu. Gruba huzursuz bir sessizlik

çökmüştü. Ama çok geçmeden Kasap sırtını dikleştirip aşağıdaki rıhtıma bakarak sessizliğe son verdi.

"*Kanlı Bakire*'yi göremiyorum," diye mırıldandı.

"Ben de," dedi Sidonius.

Mia içinde bir korku dalgası yükseldiğini hissetti, dişlerini sıkıp göğsünde kedi biçimindeki boşluğu düşünmemeye çalışarak korkusunu bastırmaya çalıştı. Cloud çoktan gelmiş olmalıydı; onlar at sırtında Galante'den buraya gelirken geminin de denizi aşıp burada olması gerekiyordu. Ancak Corleone'nin kırmızı yelkenli güzel gemisi rıhtımda yoktu.

"Belki koyun açıklarına demir atmışlardır," dedi. "Rıhtım çok kalabalık."

"Evet," dedi Kanşakıyan. "Biz plana bağlı kalalım. Cloud bizimle nerede buluşacaktı?"

"Bizimle barda buluşacağını söylemişti," dedi Mia.

Sid'in bakışları aşağıdaki iskelelerde dolaştı. "Zorluk çıkarmak istemem ama o süslü piç kurusu kapsamı biraz daraltmadı mı? Çünkü en az yirmi bar görüyorum."

Kasap sırıtarak başını salladı. "Beni takip edin, nazik dostlarım."

Mia yeniden Tric'e baktı ama oğlan gözlerini fırtınanın esir aldığı denizlere dikmişti. Ash'in elini bir kez daha sıktı, küçük ama minnettar bir tebessümle karşılık aldıktan sonra limana döndü. Kalabalık rıhtıma inerken başı Kasap çekiyordu; körfezden yokgece rüzgârları esmeye başladığında neyse ki bayat balık ve taze kanalizasyon kokuları biraz olsun hafiflemişti. Dolambaçlı yolda mürekkepçilerin, haz evlerinin ve leş barların arasından geçtiler. Leydi Trelene ve Nalipse'ye adanmış bardak dolusu kan, hayvan parçaları ve eski paslı metal meteliklerle süslü mabetler. Kör dilenciler, sarhoş magandalar ve evsizler. Ve nihayet suyun kıyısında büyük ve bir şekilde diğerlerinden daha kaliteli görünen bir müessesenin önünde durdular.

Kapının üstündeki tabelada sadece "BAR"* yazıyordu.

"Sevdim," dedi Mia.

---

* Liis'in ve hatta bütün Itreya Cumhuriyeti'nin en başarılı tavernalarından biri. Bar'ın ilk sahibi "Kızıl" Giovanni, henüz Amai'nin iki çürük iskele ve derme çatma bir ahırdan ibaret olduğu günlerde yanlış yollardan kazandığı bütün parasını aklını kullanarak (başkasının mekânında harcamak yerine) kendine bir mekân kurmaya yatırdı. Ayrıca Giovanni, Demir Loncası'nın yıllıklarında bütün zamanların en büyük pazarlama kampanyasının arkasındaki deha olarak da anılır.

Giovanni rakiplerini geride bırakmak için dans eden kızlara, iyi biraya ya da hoş bir dekora ihtiyaç olmadığını, en şaşkın, en çarpık bacaklı, en gevşek ağızlı sarhoşun bile unutamayacağı bir ismin yeterli olduğunu anlamıştı.

Şüpheye düştüğünde işi basit tutmaya bak, aptal.

Sid'den minik bir bahşiş koparan seyis atlarını teslim aldı. Yol yorgunu yedi yoldaş kapıdaki fedaileri hayali şapkalarını eğerek selamladılar ve kendilerini kalabalık bir tavernanın salonunda buldular. Arkasında binlerce şişenin sıralandığı uzun ve geniş barda binlerce hikâye yankılanıyordu. Duvarlar binlerce elin mürekkep, kömür ve kurşunla karaladığı yazılarla, beyanatlarla, anlamsız sözlerle, şiirlerle ve ikisinin arasında kalan her şeyle kaplıydı.

Aşkımı bıraktım, kalbimi bıraktım, geri dönme sözüyle.

Pilinius'un aleti midye kadar.

Biramı hanginiz aldınız, piçler?

Evet

EVET

Kaplan kafesten çıktı

"Bir masa bulun," dedi Kasap. "İlk içkiler benden."

"Ne kadar cömertsin, Kasap," dedi Mia gülerek.

"Tabii, tabii," dedi Liisli başını sallayarak. "Şey, biraz borç alabilir miyim? Bende hiç yok."

Mia iç geçirerek zulasından birkaç dilenci çıkardı. Tric grubu arkasına katıp kalabalıkta ilerlerken sokaktakiler gibi buradaki insanlar da onu görünce yol verdiler. Salonun rıhtıma bakan tarafında üstünde boş bardakların ve şüpheli bir sidik kokusu yayan ufak birikintilerin olduğu bir masa buldular. Ama çok yorgun ve üşümüş oldukları için çok önemi yoktu. Ateşe yakın, yağmurdan uzaktılar ve eyer üstünde geçen iki haftadan sonra bu bile mucizeydi.

Jonnen'ı aralarına alıp masanın etrafına dizildiler. Tric kalabalık bardan bir tabure alıp salonu daha iyi gözetleyebileceği yuvarlak masalarının diğer ucuna oturdu. Barda dostça muhabbetler, hararetli tartışmalar, geri püskürtülen sarhoş hamleleri ve kabul gören asılma girişimleri, uyduruk masallar ve ölümcül gerçekler birbirine karışıyordu. Ateşin yakınındaki bir köşede oturan bir üçlü, lir ve davul çalarak Mia'nın o güne dek duyduğu en müstehcen şarkıyı söylüyordu.*

Kasap çok geçmeden bira bardaklarıyla dolu bir tepsiyle döndü ve Jonnen dahil hepsinin önüne birer tane bıraktı.

"Neye içiyoruz?" diye sordu Kanşakıyan.

"Fırtınalar Leydisi'ne?" dedi Sidonius. "Belki biraz durulur."

---

* "Avcının Boynuzu" olarak bilinen bir birahane klasiği. Şarkıda Ernio adındaki kaçak avcı, genç kadınlardan çok büyük bir şeye sahip olmanın değeri hakkında sayısız ders alır...

Şey işte...

Ah, boş verin.

Kasap bardağını kaldırdı. "Bir erkek karısına veda öpücüğü verebilir. Şarap buzlu camı öpebilir. Gül kelebeği öpebilir ama siz, dostlarım ancak kıçımı öpersiniz."

"Yanımızda olmayan dostlara ne dersiniz?" dedi Mia bardağını kaldırarak.

"Evet," dedi Ashlinn. "Yanımızda olmayan dostlara."

"GERİDE BIRAKTIKLARIMIZIN KALBİNDE YAŞAMAK HİÇ ÖLMEMEKTİR," dedi Tric usulca.

Mia oğlanla göz göze geldi, onayladığını gösteren bir ses çıkardı. Ash isteksice başını eğdi. Grup bardaklarını kaldırdı, Jonnen (içeceği yerinde bir şüpheyle süzüyordu) ve Tric (içkisine bakmamıştı bile) dışında hepsi büyük birer yudum içtiler.

"Corleone hangi cehennemde?" dedi Sid dudaklarını silerken.

"Suratım kırmızı mı?" diye sordu Kasap.

"Çok değil," dedi Sid.

"Şey, demek ki Corleone kıçımda değil."

"Kıçına ne girdiği konusunda çok detaya girmesek, Kasap?" dedi Mia.

"Konusu açılmışken annen selam söylüyor," dedi adam sırıtarak.

"Hey," dedi Mia kaşlarını kaldırarak. "Annemi bu işe karıştırma."

"Baban da öyle söylemişti," dedi Liisli kıkırdayarak.

Mia adamın suratına yumruğunu indirecek gibi yapsa da gülmekten kendini alamadı. Kasap kızın elini itip indirdi ve bardağını bir kez daha kaldırdı. "Şerefine, güzel sürtük."

Mia adama bir öpücük gönderdikten sonra birasından bir yudum daha içti.

"Hepinizin ağzı çok *bozuk*," diye homurdandı Jonnen.

Bir süre sessizce içki içerek barın gürültüsünü ve köşedeki müzisyenlerin müziğini dinlediler. Müzisyenler yedinci kıtaya* geldiğinde bardakları boşalmıştı. Ashlinn sorar gibi kaşını kaldırıp konuşmadan diğerlerine baktı. İtirazla karşılaşmayınca ikinci tur için bara yöneldi.

"İlk kez sarhoş olduğumda," dedi Sidonius, "üstüme kusacak kadar dağılmıştım."

"Ben okyanusa düştüm, az kalsın boğuluyordum," dedi Kanşakıyan.

"Ben evlendim," dedi Kasap.

"Kazanan sensin," dedi Mia bir sigara yakarak.

Jonnen bira bardağını iki eliyle itti.

"Uslu çocuk," dedi Mia gülümseyerek kardeşinin başını öperken.

"Banyoya ihtiyacım var," dedi Kanşakıyan. "Bir de yatağa."

---

* Ernio o kıtada insanın kendi boynuzunu çalmasının son derece...

Ah, boş verin...

"Evet, kalacak bir yer bulmalıyız," dedi Sid. "Şansımız varsa Corleone sadece bir iki gün rötar yapmıştır."

"Ya yoksa?" dedi Kasap.

Sid'in buna verecek cevabı yoktu. Mia'nın da. Kız sigarasına asılıp derin bir nefes çekti, dilinde karanfillerin öpüşünü hissetti. Corleone gelemezse ne yapacaklarını düşündü. Paraları vardı ama yedi kişilik bir yolculuk ayarlamaya yetmezdi. Üstelik Fırtınalar ve Okyanuslar Leydileri sorununa hâlâ bir çözüm bulamamışlardı. Barda etrafına bakınırken *Kanlı Bakire*'nin kaptanına güvendiği gibi güvenebileceği çok fazla insan göremiyordu. Artık yerleşip durulduğu için Kasap'ın neden bahsettiğini gümüş dişleri açığa çıkaran bir gülümsemede, bir bıçağın keskin kenarında ya da garson kızın ağzının kenarındaki morlukta görebiliyordu. Şiddetin dip akıntısı. Şehrin iliklerine işleyen bir acımasızlık damarı.

Tric yavaşça ayağa kalktı, kukuletasını iyice indirip siyah ellerini kollarının içine sakladı.

"İSKELEDE DOLAŞIP LİMAN ŞEFİYLE KONUŞACAĞIM," dedi. "BELKİ *BAKİRE* VE GECİKMESİYLE İLGİLİ BİR HABER VARDIR."

"Dinlenmeyecek misin?" diye sordu Mia. "Bir süre ateşin başında ısınmak istemez misin?"

"BU DÜNYADA BENİ ISITABİLECEK TEK BİR ŞEY VAR, MIA," dedi Tric. "O DA RIHTIM YANINDAKİ BİR BARIN ŞÖMİNESİ DEĞİL. GERİ DÖNECEĞİM."

Mia oğlanın arkasından bakarken Şahinler'in bakıştığını hissetti. Avcunun altında atan kalbini hatırladı. Kanşakıyan kalacak yer ayarlamak için bir han aramaya çıktığında Kasap ve Sid boş bardaklarıyla ilgileniyorlardı. Mia konuşmadan sigarasını içerek etrafı izledi. Sıradan yurttaşlar ve şerbetliler bir aradaydı; kendi renklerini taşıyan korsanlar diğer gemilerin mürettebatıyla muhabbet ediyor, kumar oynuyor ve zaman zaman "Avcının Boynuzu"nun açık saçık sözlerine eşlik ediyorlardı. Asmakatta bir tür doğum döngüsü cümbüşü ya da ona benzer bir kutlama vardı. Mia kırılan çanak çömlek sesleri duydu, kahkahalar ve...

"Çek şu kahrolası ellerini üstümden!"

Ashlinn'in sesi.

Sid'e, "Jonnen'a göz kulak ol," deyip sandalyesinden kalktı.

"Ne o..."

"Jonnen'a bak."

Mia kalabalığı yarıp ilerleyince kendini barın etrafında yarım daire şeklinde toplanmış bir kalabalıkta buldu. Ashlinn dairenin ortasındaydı. Ayağının dibinde dökülmüş bir tepsi, boş bardaklar ve bira birikintileri vardı. Karşısında sapsarı

dişleriyle pis pis sırıtan üç genç adam duruyordu. Paltoları ve deri şapkaları vardı ve boyunlarına urganlar bağlamışlardı.

Şerbetliler.

Ash yumruklarını sıkmış, öfkeli bir yüzle grubun en uzun boylusuyla konuşuyordu. En çok onlu yaşlarının sonunda, kızıl saçlı ve kendine asil bir hava vermek için bir gözüne monokl takmış bir delikanlıydı.

"Bana elini bir daha sürersen, orospu çocuğu," dedi Ash öfkeyle, "bir hatunla uğraşmak neymiş görürsün."

Delikanlı kıkırdadı. "Hiç hoş değil, cici kız. Sadece biraz eğleniyoruz."

"Git kendinle eğlen, otuzbirci."

Mia olanları keyifle izleyen kalabalığı yarıp Ash'in yanına gitti ve elini tuttu. Burada dikkat çekmenin kimseye faydası yoktu. "Haydi, gidelim."

"Ah, bu da kim? Seni daha önce buralarda görmedim." Monokl, bakışlarını Mia'nın yanağındaki ikiz halka dövmesine çevirdi. "Adın ne, köle?"

"Ah, haydi gidelim," dedi Mia kızı uzaklaştırmaya çalışarak.

Diğer iki herif önlerinde dikilip kaçış yollarını kapattılar. Çember biraz daha daraldı, izledikleri şeyden keyif aldıkları belliydi. Mia göğsünde korkusunu bastıran bir öfke kıvılcımı hissetti, aleve dönmeden söndürmeye çalıştı. Müşfik Kedi gölgesinde olmadığı için, burada temkinli davranma seçeneği vardı. Korkusunun söz geçirmesine izin verebilirdi. Kavga çıkarmanın sonu iyi olmazdı.

Öfkene hâkim ol.

"Sana adını sordum, hatun," dedi Monokl.

"Sizinle kavga peşinde değiliz, Mi Don," dedi Mia ona dönerek.

"Ama başladınız bir kere." Delikanlı dik dik bakarak Mia'ya yaklaştı. "*İnfazcı*'nın mürettebatı tatlı su sürtüklerinin hakaretlerini sineye çekmez, değil mi, beyler?"

Arkasındaki iki delikanlı kollarını kavuşturup onayladıklarını geveledi.

Öfkene. Hâkim. Ol.

"Tabii... Aklınıza bir telafi yolu geliyorsa o başka."

Monokl'un ağzı tebessümle kıvrıldı.

Öfkene.

Hâkim.

Ve delikanlı elini ağır ağır uzatıp Mia'nın memesini tuttu.

Pekâlâ, canı cehenneme.

Mia'nın dizi, kayan bir yıldızın yeryüzünü öpmesi gibi herifin kasığına geçti. Yakındaki bir katedralin çan kulesinden bir martı sürüsü havalandı ve çığlıklar atarak uzaklaştılar. Dört blokluk yarıçap içinde ne kadar erkek varsa oturduğu yerde kıpırdandı. Mia herifi boynundaki ilmikten yakalayıp suratını barın kena-

rına çarptı. Mide bulandırıcı, ıslak bir çatırtı izleyicilerin dehşetli iç çekişleriyle tamamlandı ve herif dört dişinin kalıntılarını ahşapta bırakarak paramparça dudaklarla yere devrildi.

Diğer iki hayduttan biri Mia'ya doğru harekete geçti ama Ashlinn herifin gırtlağına bir yumruk yapıştırıp gözleri dehşetle büyümüş bir halde öğürerek yere düşmesini sağladı. Sonra üstüne çıktı ve yerdeki devrilmiş bardaklardan birini kaptığı gibi suratına vurmaya başladı. İkinci herif eline en yakın silahı –bir şarap şişesi– alıp halk arasında "Liis soytarısı"* olarak bilinen şekle sokmak için barın kenarına vurup kırdı. Ancak o yaklaştığında Mia parmaklarını bükünce delikanlının gölgesi çizmelerinin tabanına yapıştı.

Haydut sendeleyerek öne devrilirken Mia düşüşüne yardımcı olmak için onu kulaklarından tutup suratına dizini geçirdi. Oğlanın burnu patlayan kan sosisi gibi yanağına doğru yamulurken korkunç bir çatırtı daha duyuldu. Mia işini sağlama almak için kaburgalarına bir tekme yapıştırınca hoş ve taze bir çatırtıyla ödüllendirildi.

Ash bardakla işini bitirmişti. Yüzünde vahşi bir gülüşle göğsü inip kalkarak Mia'ya döndü. Mia dudağını yaladı, kan tadı aldı ve bakışları kızdan kalabalığa çevrildi. Kanlı elleriyle memelerini işaret etti.

"Talep edilmediği sürece dokunmak yok."

Bulaşıkçı hizmetçilerden biri alkışladı. Kalabalıktakiler omuz silkip birbirlerine baktılar. Grup yeniden çalmaya başlayınca herkes içkisine döndü. Mia elinden tutup Ash'i yerdeki korsanın üstünden kaldırdı. Ash ona sokulurken hâlâ nefes nefeseydi. Bakışları gözleri ile dudaklarının arasında gidip geliyordu.

"Dokunmak için talepte bulunmak istiyorum, lütfen."

Mia sırıtarak Ash'in kıçına bir şaplak indirdi. Aynı anda Kanşakıyan kalabalığı yarıp yanlarına geldi. Çok geçmeden Jonnen'ın elini tutan Sidonius ve Kasap da onları buldu. Kalabalık salonda yan yana durup alçak sesle konuşmaya başladılar.

"Sanırım bir yokgece için yeterince dikkat çektik," diye homurdandı Sid.

"Başka bir yere mi gitsek?" dedi Ash. "İlgi çekmemek için?"

"Evet," dedi Kasap. "Bu şehirde şerbetlilerle uğraşılmaz. Başka bir ine gitmeliyiz, buradan olabildiğince uzak ama Amai sınırları içinde bir ine."

"Corleone bizimle burada buluşacaktı," diye hatırlattı Sid.

"Kapıcıya Tric için mesaj bırakırız," dedi Mia. "Zaten uyumuyor. Burada Cloud'u bekler."

"Tabii gelirse," diye homurdandı Kasap.

---

* Bir kulağınızdan diğerine kadar sırıtmanızı sağlaması garanti, nazik dostlarım!

Mia kalabalığa baktı, birkaç kaçamak bakış yakaladı. Kavgadan sonra damarlarında adrenalin akıyor, kalbi hızla çarpıyordu. Müşfik Kedi onu yalnız bırakmıştı, üstelik Tutulma da Jonnen'la hareket ediyordu ve Mia korkusuyla baş başaydı. Corleone gelmezse olabileceklerin korkusu. Mercurio, Ash, kardeşi ve kendisi için duyduğu korku.

Ellerindeki kana baktı. Ellerinin titrediğini fark etti.

"Çıkalım buradan," dedi.

22. BÖLÜM

ENGEREKLER

Adonai acıkmıştı.

Karnını doyuralı daha iki saat olmuştu. Adsız, genç bir El'in (zaten hepsi adsızdı, değil mi?) kanlı uyluklarından, kızın göğsünde bir kuşun kanatları gibi çırpınan ve yudumlarıyla eşzamanlı atan kalbini dinleyerek kana kana içmişti. Kızın nabzı dilinin üstünde *küt küt küt küt* kıpkırmızı atıyordu; o kadar tatlı ve sıcaktı ki mümkün olsa kızı tek lokmada yutardı.

Ama çok fazla içmişti. Sonra hastalanmış, dizlerinin üstünde titreyerek kemik beyazı avuçlarına kıpkırmızı kusmuştu. İşkencesinin kusursuzluğu onu şaşmaz bir şekilde her zaman aynı şekilde eğlendiriyor ve hiddetlendiriyordu, lanetinin burukluğu onu kendisinin seçmiş olması gerçeğiyle daha acımasız bir hal alıyordu. Gücünün vergisini, daha üstünde hak iddia etmeden biliyordu. Uzun süredir Eski Aşkah'ın sefaletinin altında gömülü olan sihirleri ortaya çıkarmak için ödenecek bedelin farkındaydı. Kan üstünde güç sahibi olmak için onun kölesi olmalıydı. Tıpkı Marielle'in kendi tenine köle olduğu gibi.

Kan, bir sözcünün tek hayat kaynağıydı ama kusmaya da neden oluyordu. Fazla kaçırmak korkunç bir bulantıya yol açıyordu. Az içmek de korkunç bir açlığa. Süreğen ve kusursuz bir kan işkencesi.

Gücün bedeli neydi?

"Haber var mı?" diye sordu Solis.

Muhterem Peder'in dairesi Dağ'ın yüksek kısmında, helezon biçimindeki dar bir merdivenin sonundaydı. Drusilla ona bu görevi verdiğinden beri Solis daireyi

dekore etmeye çalışmamıştı. Tavanda simyevi cam heykeller, zeminde beyaz postlar vardı ve duvarlar beyaza boyalıydı. Üstü kâğıtlar ve ciltlerle dolu oymalı bir masa ve sağlı sollu yerleştirilmiş ağzına kadar kitapla dolu raflar.

Masanın arkasındaki duvarda yüzlerce niş vardı. Drusilla o nişlerdeki katillik döngülerinden yadigârları –kurbanlarından aldığı mücevherler, silahlar ve ufak tefek anmalıklar– saklardı. Orada hâlâ gümüş renkli şeyler parıldıyordu. Ağzı koyu renk mumla mühürlenmiş yüzlerce küçük kan şişesi. Ama Solis'in geçmişinden sakladığı tek yadigâr, başının üstündeki duvarda asılı duran bir çift paslı, kanlı prangaydı.

"Kaç kişiyi katlettin, Sonadam?" diye sordu Adonai dudağında küçük bir tebessümle.

"Ne?" dedi Solis.

Adonai Muhterem Peder'e baktı. İri bir cüsse. Sert bir çene. Ağır eller. Marielle yanıklarını iyileştirmişti ama saçlarının tekrar çıkmasını sağlayamamıştı. Kül sarısı kaşları gölgeden ibaretti ve bir zamanlar sivri uçlu olan sakalı şimdi bakımsız bir tüy yumağıydı. Kolundaki yara izlerini sergilemek için kollarını sıvadığı koyu renkli cüppesi kol kaslarını gizleyemiyordu. Ana aşkına alınmış otuz altı canın her biri teninin pürüzsüz şarkısına kazınmıştı. Ama...

"Sukut sırasında." Adonai başıyla paslı prangaları işaret etti. "Felsefe Taşı'ndan çıkış yolunu bulmak için, özgürlük için, canın pahasına dövüşürken. Kaç can aldın?" Adonai başını yana yatırdı. "Bunun için yeni imparatorumuza kin besliyor musun? Taş'ı kendi sakinlerinin eliyle boşaltmak Julius Scaeva'nın fikriydi, değil mi?"

"Galante'den ne haber?" diye sordu Solis soruyu duymazdan gelerek.

"Henüz bir şey yok," diye yalan söyledi Adonai dudağında aynı belli belirsiz tebessümle.

"Hiç mi?" diye sordu Örümceköldüren.

Adonai bakışlarını duvardaki prangalardan Kilise üyelerine çevirdi. Toplam ölü sayıları Gece'yi gülümsetecek kadar kabarık olan katil üçlüsü, Sonadam'ın masasının etrafına yarım daire şeklinde dizilmişlerdi.

Tabii Gecenin Anası zerre kadar umurlarındaysa.

Önce Örümceköldüren. Ceviz renkli bir ten, başının üstünde zarif kıvrımlarla toplanmış rastalar. Geleneksel zümrüt yeşili giysilerini giymişti ve boynu her zamanki gibi altınlarla süslüydü. Ortalama bir Itreyalı, ömrü boyunca bir altın liraya elini bile süremezken Örümceköldüren altınların içinde yüzüyordu. Boynundaki zincirler Yukarı Valentia'da bir mülk ederdi. Parmaklarındaki yüzükler Fırtınagözü'ndeki kölelerin yarısını azat etmeye yeterdi. Hakikatler Şahidi'nin asık

suratını taşımakla birlikte, Kilise üyeleri arasında para aşkını saklama konusunda en kötü olan oydu. Yuva niyetine kendi tenini süsleyen bir çardak kuşuydu. Koyu renkli teninin her santimetrekaresi gösterişle kaplıydı.

Sonra Fareci. Koyu renkli, dağınık saçları ve genç adam simasında yaşlı adam gözleri. Her birinin antresinde kendisinin birebir boyutlarda bir portresi asılı, kadın iç çamaşırlarıyla dolu giyinme odaları, ormanlar kadar derin malikâneleri Cumhuriyet'in dört bir yanına saçılmıştı. Adonai, Fareci'nin karılarından en az yedisini tanırdı ama daha fazla olduklarından emindi. Kaç çocuk peydahladığınıysa sadece Ana bilirdi. Fareci'ye göre ölümsüzlüğe ulaşmanın en iyi yolu yavrulamaktı. Ve elbette yavrulamak para gerektiren bir şeydi.

Ve güzel Aalea. Kan kırmızı elbisesi, kan kırmızı dudakları ve kar beyazı teni. İçlerinde sofuluğa en yakın olan oydu. Şahid Thelonius'un ölümünü* takiben Maskeler Şahidi olalı daha birkaç sene olmuş, henüz paranın onu tamamen bozacağı kadar zaman geçmemişti. Ama Adonai bozulmanın başladığını görebiliyordu. Tuvaletlerini Cumhuriyet'in en iyi terzisi dikiyordu. Tanrımezarı ve Galante'de satın aldığı haz evleri, Beyaz Kale'deki konağı ve orada düzenlediği âlemler, taş kadar sert, genç köleler, kâseler dolusu mürekkep ve bolca çıplak ten.

Güç.

Bozulma.

Çünkü karşılığında hiçbir şey ödememişlerdi, anlarsınız ya. Ne aşar. Ne acı. Kullandıkları güç için ödedikleri bedeli karınlarında sürekli bir sızıyla ya da kendi yansımalarının çirkinliğiyle hatırlamak zorunda kalmamışlardı. Bu yüzden o gücü düşüncesizce kullanmışlardı. Özensiz. Ana'larına iyi hizmet ettiklerine ve şimdi arkalarına yaslanıp hizmetle geçen bir ömrün sonunda hak edilmiş servetleri toplayabileceklerine inanıyorlardı.

Kan parasıyla tıka basa doluydular. Can almanın dinginliğiyle.

Hiçbiri beş para etmezdi.

"Sözcü?" dedi Aaela kusursuz kaşını kaldırarak.

"Hı?" dedi Adonai.

"Galante'deki şapelden hiç haber almadın mı?" Aalea'nın sürmeli siyah gözleri loş ışıkta parlıyordu. "Piskopos Onparmak harekete geçeli beş döngü olmadı mı?"

"Öyle." Adonai parmağını kitapların sırtında gezdirerek Solis'in kitaplığının önünde yürüyordu. Sonadam'ın kitapları burada tutmaya devam etmesinin manidar olduğunu düşündü; kör gözleriyle tek bir kelime okuyamamasına rağmen, Solis

* İlla merak ediyorsanız otoerotik boğulma.

kendine iyi eğitimli bir hava vermek istiyordu. "Ama Kiliseler Limanşehri'nden ayrıldığından beri Onparmak'tan tek kelime duymadım ya da hissetmedim."

En azından bu kısmı doğruydu. Aalea yalanın kokusunu gıpta edilesi bir ustalıkla alırdı. Ama Adonai gerçeğin etrafında yokgece boyunca dans edip dokunmamayı başarabilirdi.

"Tuhaf," diye mırıldandı Fareci. "Onparmak beceriksiz biri değildir."

"Yanındakiler de öyle," dedi Örümceköldüren düşünceli bir tavırla. "Hepsi keskin Kılıçlar."

Solis sakalının Ashlinn Järnheim'ın mezartaşı bombasından geriye kaldığı kadarını sıvazlayarak, "Daha fazlasını harcayabilseydik," dedi, "ama elimizde çok az sayıda kıymetli Kılıç kaldı."

"Küçük Kuzgunumuzun icabına Tanrımezarı'nda bakabilseydin, Muhterem Peder," dedi Fareci, "bizi bu zahmetten kurtarmış olurdun."

Solis'in kör gözleri parlayınca Adonai gülümsedi. "Ne dedin sen?"

Fareci tırnaklarına bakarak konuştu. "Sadece bir katiller sürüsünün lideri olarak insanları gerçekten öldürmek konusunda çok ciddi sıkıntı yaşadığını söyledim."

"Dikkatli ol, Farecik," diye uyardı Solis. "O dilinin ağzından koparılmasını istemiyorsan. Size kızın yardım aldığını söyledim."

"Evet, Ocak'tan dönen bir ruhtan, değil mi?" Fareci parmaklarını siyahçelik kılıcının kabzasına vurdu.* "İtiraf ediyorum, Tanrımezarı sokaklarında şu bizim yaşlı vakanüvisin bir benzerine denk gelseydim ben de korkudan altıma ederdim."

Solis, "Size anlattım," diye homurdanarak sandalyesinden kalktı. "Corvere'nin kurtarıcısının Aelius'la ilgisi yok. Vakanüvis kütüphaneden bile çıkamıyor. Ama bu şey, istediği yere gidebildiği gibi, bir Itreya bölüğünü lime lime etti. Senden tek bir muhalif söz daha duyarsam, korseli züppe, insan öldürmekte ne kadar sıkıntı yaşadığımı bizzat gösteririm."

"Büyüyün artık," dedi Örümceköldüren iç geçirerek.

"Ah, evet, en sevdiği öğretmeninden bir tavsiye," diye hırladı Solis. "Corvere'ye sınıf birinciliği veren sen değil miydin, Örümceköldüren? Yıldız öğrencindi, değil

---

* Aynı zamanda demirdüşman olarak da bilinen siyahçelik imparatorluklarının çöküşünden önce Aşkahlı büyücüler tarafından yaratılmış harika bir metaldi. Metalin zaman zaman gece göğünden imparatorluğun üstüne yağdığı görülebilen yıldız kırıklarından döküldüğü söylenirdi. Kurnaz büyücüler bu yıldız kırıklarının peşine düşüp içerdikleri metalleri emsalsiz silahlara dönüştürdüler.

Karaçelik asla körelmez, paslanmaz ve inanılmaz bir keskinlikte bilenebilir. Materyalin minicik bir parçası bile bir servet eder; hatta mezarkemiğinden bile çok daha değerlidir.

Fareci'nin bu malzemeden üretilmiş bir kılıca nasıl sahip olduğu merak konusudur ancak ben kumara yatkın biri olsaydım, bir fatura gösteremeyeceğine bahse girebilirdim.

mi? O küçük fahişenin ihaneti bize Kilise tarihinin en büyük bedeline mal oldu. Kılıç olması da *senin* yüzünden oldu."

Kadın yumuşak bir sesle, "O ihanetin bedelini ödeteceğim," dedi. "Gecenin Anası'nın önünde yemin etmiştim, şimdi sizin önünüzde de yemin ediyorum. Mia Corvere'den intikamımı alacağım. Bu hayatta dudaklarına değen son şey benim zehrim olacak. Bundan hiç şüphen olmasın, Solis."

"Bana Muhterem Peder diyeceksin, Şahid," diye homurdandı Solis.

Adonai dudağında aynı tebessümle bu dramı izledi. Çok sıkıcı. Çok dünyevi. İşler böyle yürüyordu demek. Yiyecek sıçan kalmayınca engerekler birbirine düşman oluyordu.

"Mercurio sana ne anlattı?" diye sordu Drusilla.

Sözcü neşeli yüz ifadesini koruyarak beyaz kirpiklerinin arasından Kılıçların Efendisi'ne baktı. Kadın odanın baş kısmında durmuş, bölmelerdeki yüzlerce gümüş şişeye bakıyordu. Her biri Adonai'nin kanından bir ölçüyle doluydu ve Dağ'a mesaj göndermek için piskoposlara ve Ellere verilirdi. Sözcü aradaki altı metrelik mesafeye rağmen içlerindeki her damlayı hissedebiliyordu.

"Mercurio," dedi Drusilla yeniden. "Bir hafta önce dairenize gelmiş. Seninle ve kız kardeşinle uzun uzun sohbet etmiş diye duydum."

"Yaşlı dostumuz Mercurio Dağ'dan kaçma peşinde," dedi Adonai omuz silkerek. "Ben de o kaçış yollarından biriyim. Tabii... açlığıma dair... pek çok nasihat vermekten geri kalmadı."

Adonai parlak pembe gözleriyle Drusilla'ya baktı. Onun parasının nereye gittiğini de biliyordu. Lord Cassius'un Kilise'yi onun idaresine bırakan ölümünden beri katladığı serveti neye harcadığını. Kaybedecek çok şeyinin olduğunu. İnşa ettiği şeye neden umutsuzca tutunduğunu.

"Mercurio'yu öldürüp ortadan kaldırmalıyız, Drusilla," dedi Solis.

"Canlı kurtçuklarla ölülerden daha çok balık yakalanır," dedi Kılıçların Efendisi. "Küçük Kuzgunumuz, Mercurio'nun öldürüldüğünü öğrenirse onu bir daha hiç görmeyebiliriz."

"Bu duvarların arasında olanları nasıl öğrenebilir ki?" diye sordu Örümceköldüren.

Drusilla başını salladı. "Bilmiyorum. Ama belli ki bu konuda pek becerikli. İmparator çok netti, Scaeva'nın vârisi geri getirilene kadar Mercurio'ya dokunulmayacak."

"Belki de hâlâ kızının ona katılacağını sanıyordur," dedi Fareci.

"Kız aptal değil," dedi Aalea narin omzunu hafifçe silkerek. "Scaeva'nın yanında durmak artık çok şey kazandırabilir. Mia da teklifini kabul edebilir."

"Sanırım sen kabul etmesini umuyorsun," diye homurdandı Solis. "Kuzgun'un canının bağışlanmasını istiyorsun. O kıza hep zaafın vardı. Yaşlı öğretmenine de."

"Benim birçok zaafım var, Muhterem Peder," dedi Aalea soğukkanlılıkla. "Hiçbirini sorgulamak sana düşmez."

Örümceköldüren gözlerini Drusilla'dan ayırmadan araya girdi. "Yine de Mercurio'ya güvenilmez. En azından odasına kilitleyelim."

"Hayır," dedi Drusilla. "O yaşlı piçe kendini asacağı kadar ip vermek istiyorum."

"Saygısızlık etmek istemem, Efendim," dedi Fareci. "Ama Mercurio Dağ'daki en tehlikeli adamlardan biri. Ona olan kişisel hislerinizin..."

"Çok ince bir buzun üstünde yürüyorsun, Şahid," dedi Kılıçların Efendisi. "Yerinde olsaydım bundan sonraki sözlerimi çok dikkatli seçerdim."

"Başka bir şey yoksa?" dedi Adonai iç geçirerek.

Drusilla, "Sizi sıkıyor muyuz, Sözcü?" diye çıkıştı.

"Affedin, efendim," dedi Sözcü başını saygıyla eğerek. "Ama acıktım."

Drusilla Fareci'ye son bir zehirli bakış daha attıktan sonra dikkatini Adonai'ye verdi. "Anlıyorum. Seni öğününden alıkoymak istemem. Ama önce konuşmamız gereken bir mesele daha var."

"O zaman mümkün olduğunca hızlı konuşalım, Efendim."

"Mia Corvere sonuncunun icabına baktığı için İmparator Scaeva'nın yeni bir dublöre ihtiyacı var. Kız kardeşine hizmetine ihtiyacımız olacağını bildir."

Adonai damarlarının heyecanla titreştiğini hissetti.

"Scaeva buraya mı gelecek?"

"Durum değişmezse," dedi Kılıçların Efendisi. "Bana Marielle'in imparator olmadan bir benzerini yaratamayacağı bildirildi."

Kan Sözcüsü umursamazca omuz silkti. "Her sanat dalında olduğu gibi. Model odada olursa ressam daha doğru bir portre üretebilir. Sevgili kız kardeşimin eserinin Senato'yu ya da Scaeva'nın eşini kandırması isteniyorsa o zaman, evet." Gülümsedi. "İmparatorun bizzat modellik yapması daha güvenli olur."

"Pekâlâ," dedi Drusilla. "Geleceği zaman haber veririm."

"Nasıl isterseniz," dedi Adonai esnemesini bastırmaya çalışarak.

Sözcü döndü, kırmızı ipek sabahlığının eteklerini hışırdatarak, hiç acele etmeden Muhterem Peder'in dairesinden çıktı. Solgun dudaklarında çarpık bir tebessümle karanlığa inerken çıplak ayakları basamaklarda hiç ses çıkarmıyordu.

Çıkarken Drusilla'nın gözlerini üstünde hissediyordu.

"Sevgili ağabeyim."

Adonai Marielle'i yüzler odasında, simya ışığında okurken buldu. Athenaeum'dan aldığı bir cilde gömülmüş, sayfalara asla dokunmamaya özen göstererek, çarpık ve irin sızdıran parmaklarıyla takip ediyordu. Ancak ipek sabahlığının önü beyaz tenli pürüzsüz göğsünü açıkta bırakacak şekilde açık olan ağabeyi içeri girince başını kaldırıp baktı.

Onu görünce kırmızı gözleri sevinçle parladı ama dudağındaki yarıkların açılmaması için gülüşünü küçük tutmaya özen gösterdi. Geçen sefer iyileşmeleri haftalar almıştı.

"Sevgili kardeşim," dedi Adonai. "Canım kardeşim."

Adonai nazik bir hareketle kız kardeşinin başındaki örtüyü geriye itip başının üstüne, yağlı, sarı saçların incecik tutamlarla kafa derisini kapladığı tepesine bir öpücük kondurdu. Marielle utanır gibi gözlerini kaçırdı.

"Bana bakma, ağabey."

Adonai kız kardeşinin çatlak ve şiş yanağına dokunup yüzünü kendine çevirdi. Ziyan olmuş deri ve açık yaralardan oluşan bir kâbus. Kanayan, irin sızdıran ve özüne kadar çürüyen bir ten. Marielle'in kat kat sıktığı parfüm bile çürümenin karanlık ve tatlı kokusunu ve etindeki imparatorluk harabelerini gizlemeye yetmiyordu.

Gözlerinden öptü. Yanağından öptü. Dudağından öptü.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Marielle elini, yüzünü avuçlayan elin üstüne koydu. Hafifçe gülümsedi. Sonra Adonai ellerini arkasında birleştirerek döndü ve duvarlardaki yüzlere baktı. Seramik, cam, çömlek ve alçıdan boş gözler, açık ağızlar. Ölüm maskeleri, karnaval maskeleri, kemik ve hayvan derisinden eski maskeler. Güzel, çirkin ve iki ucun arasında kalan bir yüzler galerisi.

"Ne haber?" diye tısladı Marielle.

"Onparmak ve Kılıçları katledildi. Küçük darkinimiz yara almadan kurtuldu." Adonai omuz silkti. "En azından az yarayla. Yakında İmparator'umuz kendisine benzeyen bir aptal daha yaratman için Tanrımezarı'ndan gelecek."

"Korkak," diye iç geçirdi Marielle.

"Öyle," dedi Adonai.

"Naev kaltağı hazır mı?"

Adonai kaşını kaldırdı. "Hazır. Ama kıskanmana hiç gerek yok, sevgili kardeşim. Kıskanacak bir şey yok. Naev sadece bir araç."

"Geçmiş yokgecelerde çok iyi ve sık sık kullandığın bir araç, sevgili ağabeyim."

"Hoşuma gidiyordu." Adonai iç geçirdi. "Sonra canımı sıkmaya başladı."

"Naev seni hâlâ seviyor."

"O zaman o da diğerleri kadar aptal demektir."

Marielle ağzından salyalar saçarak gülümsedi. "Sence Drusilla bizden şüpheleniyor mudur?"

Adonai omuz silkti. "Yakında önemi kalmayacak. Oyun tahtası kurulacak, piyonlar harekete geçecek. Aelius'un elinin altındaki ciltler yolu gösterecek. Her şey bittiğinde, Vakanüvis'in söz verdiği gibi, yukarıda simsiyah gökler ve ay olacak."

Adonai parmağını Mareille'in masasındaki lambanın üstünde dolaştırdı. Aslan başlı kıvrak bir kadın, yukarı bakan avuçlarında bir küre tutuyordu. Kökeni Aşkah'a dayanıyordu. Bin yıllıktı.

"Bir düşün, kız kardeşim," diye soldu. "Büyümüz aslında bildiklerinin sadece solgun bir parçası. O yeniden gökte parladığında kim bilir ne dersler bizim olacak? Güneşlerin eksik olmadığı kıyıları arkada bırakıp yeniden dengede yaşamaya başladığımızda kim bilir ne eziyetler yatıştırılacak, ne sırlar derlenecek."

Adonai gülümseyerek parmağını heykelin yüzünde gezdirdi.

"Işık olmadan gölge olmaz," dedi Marielle. "Günün ardından gece gelir."

Adonai başını salladı. "Siyah ile beyazın arasında..."

İkisi aynı anda tamamladı. "*Her zaman gri gizlidir.*"

"Karanlık Ana gökyüzündeki yerine döndüğünde," dedi Adonai, "evindeki bu çürümeyi nasıl karşılayacak acaba? İnanmadan onadan istifade edenleri?"

"Çok yakında öğreneceğiz, ağabeyim."

Marielle parmaklarını Adonai'ninkilere kenetledi. Gülümserken dudağındaki yarıkların açılması an meselesiydi. Adonai kız kardeşinin parmak boğumlarını, bileğini öptü. Ona karanlık bir tebessümle karşılık verdi.

"Çok yakında."

Aelius hiçbir zaman kütüphanenin sınırlarına ulaşamamıştı.

Bir kez bakmıştı. Loş ışıkta rafların arasında, koyu renkli, cilalı ahşap ormanında, parşömen, kâğıt ve deri yapraklarının hışırtılarını duyarak ilerlemişti. Hâlâ kanayan deriye kazınmış kitaplar bulmuştu, hiç icat edilmemiş dillerde yazılmış kitaplar, bakışlarına karşılık veren kitaplar. Koridorlarda tek tük ortaya çıkan kitapkurtlarının yoldaşlığında, arkasında parmak kalınlığında tatlı bir sigara dumanı bırakarak döngülerce dolaşmıştı.

Ama sonuna asla gelememişti. Yedi döngülük bir arayışın sonunda kütüphanesindeki şeylerin bulunmak istemedikleri sürece bulunamadıklarını anlamıştı. Böylece aramaktan vazgeçmişti.

Boş el arabasını asmakata itti, bir sigara daha yakmak için ofisinin önünde durdu. İADELER yarığının altına yeni kitaplar yığılmıştı. Yokgece, Dağ'daki çömezler bırakmış olmalıydı.

Aelius gri bir duman üfleyip çatırdayan sırtı ve yaşlılık lekeleriyle kaplı elleriyle eğilip yerdeki kitapları kucakladı ve büyük bir saygıyla arabasına yükledi.

"Bir kütüphanecinin işi asla bitmez," diye mırıldandı.

Yeleğinin cebinde gözlüğünü arandı, pantolonunun ve gömleğinin ceplerini yokladı, sonunda başında olduğunu fark etti. Kendi kendine gülüp sigarasından derin bir nefes çekip ofisine girdi.

"'Müzik yapan bir maestro edasıyla insan katleden bir kız' ha?"

Drusilla okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Kitabın sayfa kenarları kan kırmızıydı ve kapağında siyah bir kuzgun deseni vardı. Kılıçların Efendisi'nin dudakları neşesiz bir tebessümle kıvrıldı.

"Kara Tanrıça aşkına, yazdıklarını gerçekten bir halt sanıyor, değil mi?"

"Herkes eleştirmeye bayılır." Aelius sigarasını dudaklarına yerleştirip kitaba bakarak omuz silkti. "Ama evet, bazı mecazlar biraz abartılı."

"Şükürler olsun ki yazdığı gibi konuşmuyor. Ağzını açtığında bu kadar kibirli konuşsaydı yıllar önce onu öldürtürdüm."

Vakanüvis, Kılıçların Efendisi'ni süzdü. "Ziyaretini neye borçluyum, Silla? Seni burada görmeyeli asırlar oldu."

"Burada ne iş çevirdiğinizi bilmediğime gerçekten inandın mı?" dedi Drusilla kitabın kapağını kapatırken. "Sence kör müyüm yoksa fark etmeyeyim diye dua mı ediyordun?"

"O yüksek koltuğundan bu kadar aşağıları görebildiğinden emin değildim."

"Ne zamandır biliyorsun?" diye sordu Drusilla.

Vakanüvis başını salladı. "Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim, evlat."

Drusilla cüppesinin kolundan son derece keskin, uzun bir hançer çekti.

"O ne için?" diye sordu Aelius. "Göğüs kılların yine kontrolden mi çıktı?"

Drusilla bıçağı Aelius'un masasının üstündeki tarih kitapları ve romanlar yığınına rastgele sapladı. Bıçak, yığının en üstündeki cildin deri kapağını delip alttaki sayfalara kadar gömüldü. Vakanüvis kitabın en sevdiği *Dizlerinin Üstünde** olduğunu görünce yüzünü ekşitti.

Kütüphanenin karanlık kısımlarında bir kitapkurdu kükredi.

---

* X. Francisco'nun sarayındaki altı metresin hayatını ve insanı hayrete düşüren entrikalarını konu alan olağanüstü popüler ve şaşırtıcı derecede şehvetli *Altı Güller* serisinin son cildi. Biyografik özellikleri olan seri, kralın yanı sıra sarayın sayısız üst düzey mensubunu da konu alır.

"Yerinizde olsaydım bunu bir daha yapmazdım, genç hanım," dedi Aelius.

"Sanırım mesajım iletildi," dedi Drusilla hançeri saplandığı yerden çıkarırken.

Vakanüvis eline baktı. Avcunda Kılıçların Efendisi'nin kitapta açtığı yaranın birebir aynısı bir yara açılmıştı. Drusilla bıçağın ucunu başka bir kapağa saplarken Aelius elindeki delikten baktı.

"Sanırım ilettin," dedi yaşlı hayalet.

"Ne zamandır haberin var?" Drusilla parmaklarını günlüğün kapağındaki kuzgun kabartmasına vurdu. Aelius kadının ikinci cildi de karıştırdığını fark etti. "Kızdan. Ne zamandır?"

Vakanüvis omuz silkti. "Buraya gelmeden kısa süre önce."

"Ve bana söylemek aklına gelmedi."

"Demek bir anda danışmanlığım ilgi çekici gelmeye başladı." Aelius homurdandı. "On yıldır buraya adımını bile atmadın."

"Ben Kılıçların Efendisiyim. Kızıl Kilise..."

"Sakın bana buranın ne olup olmadığı konusunda nutuk çekme," dedi Aelius. "Ben burayı h*epinizden* daha iyi biliyorum."

"Katkını hafife alıyor değilim, Vakanüvis ama zaman..."

"Katkı mı?" dedi Aelius çatlak bir sesle. "Bu kahrolası yeri ben kurdum!"

Drusilla, "Ama zaman değişti!" diye haykırarak ayağa kalktı. "Bu kiliseyi hiç yoktan kurmuş olabilirsin, tamam. Ama asırlar önceydi Aelius. Bin yıl önce. Senin bildiğin dünya toza döndü ve Çene, hizmetlerinin karşılığında ölümünden yüzyıllar sonra seni Ocak'taki yerinden çekip çıkardı. Ne için? Seni generali yapmak için mi? Sürüsünü bambaşka bir düzeye yönlendirecek ölümsüz bir Kılıç Efendisi olman için mi? Hayır!" Drusilla masasının üstündeki kitap yığınını itip yere düşürdü. "Seni kahrolası *kütüphanecisi* yaptı."

Karanlıkta bir kitapkurdu daha kükredi. Bu kez daha yakından. Aelius lekeli parmaklarıyla tuttuğu sigarasından uzun bir nefes daha çekti; közler gözlerinde ışıldadı.

"Kütüphanecilerle sakın uğraşma, genç hanım. Biz kelimelerin gücünü biliriz."

"Canımı sıkma," dedi Drusilla. "Üçüncüsü nerede?"

İçerik öylesine sarsıcıydı ki (Kardinal Ludovico Albretti'nin üçüncü ciltteki kerhane sahnesini okurken kalp krizi geçirdiği konuşulurdu) beşinci cildin yayımlanması Tanrımezarı sokaklarında büyük bir ayaklanmaya yol açtı. Seri Aa'nın kilisesi tarafından yasadışı ilan edildi ve kral, kraliçesi Ilse'nin baskısı sonucu serinin yasaklanmasını onayladı. Öte yandan X. Francesco'nun serinin sıkı hayranı olduğunu ve kitapları sadece evlilik zoruyla yasakladığını belirtmeden geçemeyeceğim.

Yazar, Laelia Arrius, Felsefe Taşı'nda müebbet hapse mahkûm edilince ne yazık ki seriyi tamamlayamadı. Son cildin ölüler kütüphanesinde bulunmasının nedeni budur.

Ben şahsen kitaplara sadece şöyle bir baktım. Entrikalar çok saçma. Ama müstehcenlik A kalite.

"Neyin üçüncüsü?"

"Üçüncü cilt!" dedi Drusillla elini günlüklerin üstüne koyarak. "Doğum! Yaşam! Ölüm nerede?"

"Seni dışarıda, o raflarda bekliyor, sen bu kitapları itip kakıyorsun."

"Nerede?" diye hırladı Drusilla.

Vakanüvis başını arkaya atıp havaya gri bir duman üfledi. "Bilmem. Hiç aramadım. Burada hiçbir şey bulunması gerekmeden bulunmaz."

"Bu, sevgili Vakanüvis, bir dizi aptalca çıkarımının sonuncusuydu."

Drusilla iki Nevernight Günlüğü'nü aldı ve Aelius'un yanından mavi gözleri öfke ve sabırsızlıkla parlayarak hışımla geçti. Yaşlı hayalet, Kılıçların Efendisi'nin uzun gri saçlarında gül kokusu ve onun altında belli belirsiz bir çay ve ölüm aroması duydu. Drusilla Athenaeum'un gösterişli kapılarına yürüdü, hızla itip açtı ve arkalarında karanlıkta bekleyen Ellere dik dik baktı. Düzinelerce El. Belki yüz kadar. Simsiyah giyinmiş, ağızları kapalı ve itaatkâr koyunlar gibi emir bekliyorlardı.

Hiçbir zaman böyle olması planlanmadı.

Burası bir kurt ini olmalıydı, koyun ağılı değil.

"Bu kütüphanenin her santimetrekaresini arayacaksınız," dedi onlara. "Ne kadar raf, ne kadar niş varsa. Kitaplara zarar vermezseniz kurtlar da size zarar vermez. Ama aradığım şeyi mutlaka bulun." Elindeki iki günlüğü kaldırıp hizmetkârlarına gösterdi. "Bu günlüğün üçüncüsü. Yazar Liisli Mercurio. Ana sizi bulduğunda geç kalmış olsun. Sonunda bulduğunda sizi bir öpücükle karşılasın."

Eller saygıyla eğilip tek kelime etmeden rafların etrafına üşüştüler.

Drusilla elinde ciltlerle Aelius'a döndü.

"Bunları ödünç almamın senin için bir sakıncası yok ya, Vakanüvis?"

Yaşlı hayalet koyu renk ahşap ormanına dağılan Ellere, hışırdayan parşömen, kâğıt ve deri yapraklara baktı. Sigarasını duvara bastırıp söndürdü ve iç geçirdi.

"Bekle de sana bir iade fişi getireyim."

23. BÖLÜM

SAVAŞ

Mia rüya görüyordu.

Artık âşık olmadığınızı anladığınız andaki kadar gri bir gökyüzü.

Sonsuz bir gökyüzü, altında bir ufuktan diğerine uzanan ayna gibi bir su.

Nefesi yıldızışığı kadar soğuktu ve göğsü göklerdeki anne babası gibi inip kalkıyordu. Yakında gece çökecekti. Tahta çıkma ve gecenin eteklerini göklere yaymasını izleme zamanı gelmişti.

Bu gece tam olacaktı. Ve güzel. Babasının ışığını yansıtacak, günü karanlığa sokacak, korkularını yiyecek ve gece korkmadan dolaşırlarken gülümseyecekti.

Her şey dengeye kavuşacaktı.

"Hiçbir rakibe tahammül etmem," dedi bir ses.

Olmayan gözlerini açtı.

Julius Scaeva elinde bir hançerle karşısında duruyordu.

"Affet beni, evlat."

Ve hançer indi.

Mia gözlerini açtı.

Perdeler kapalıydı ama taşlık bir kıyıya vuran ağır dalgaların sesini, kayaların arasında esen rüzgârı, yağmurda ağlayan kederli martıların çığlığını duyabiliyordu. Rüya kafasında taze bir yankıydı; Tanrımezarı'ndan beri her gece gördüğü rüya. Nabzı hızlanmıştı, kalbi hızla çarpıyordu. Kaburgalarının içindeki gümbürtünün kardeşini uyandırmasına şaşırdı.

Yatakta yanında yatan oğlana döndü, gözleri kapalı, yüzü dingindi. Mia oğlanın alnına düşen bir bukleyi kenara iterken rüyasında ne gördüğünü merak etti. Kendi uykusuna musallat bu tuhaf imgelemlerden kaçabildiği için ona gıpta etti. Tric'in söylediği her şey doğruysa Jonnen'ın içinde de Anais'ten bir parça vardı. Ama o bebek gibi uyuyordu.

Mia nedenini merak etti.

Tric'in cevabını duyar gibiydi.

ÇÜNKÜ SEN ANA'NIN SEÇTİĞİSİN.

Doğruldu, yüzüne düşen saçını itip derin derin nefes aldı. Kaldıkları hanın adı Hüzünlü Maria'ydı ve doğrusu Bar'dan biraz daha hoş bir yerdi. Ash ellerindeki en büyük odayı tutmuştu ve güvenlik kaygısıyla yedisi birlikte üst katın yolunu tutmuşlardı.

Sid ve Kasap bir battaniye yığınının altında, yerde yatıyorlardı. Ash yatakta Mia'nın arkasına kıvrılmıştı. Küçük şöminede yanan ateş odaya konforlu bir sıcaklık yayıyordu. Duvarlarda okyanus tabloları, kaba ahşap çerçevelerde gemiler vardı. Kanşakıyan kucağında kılıcıyla sallanan bir koltuğa oturmuştu, siyah gözleri odanın kapısındaydı. Mia'ya bakıp usulca mırıldandı.

"Kötü bir rüya görüyordun."

"Gerçek bir rüya," diye mırıldandı Mia.

"Ah, onlar en kötüleridir."

Mia yüzünü ovuşturup Dweymeri kadının gözlerinin içine baktı.

"Sen rüyanda ne görürsün, Şakıyan?"

Kadın derin bir nefes alıp iç geçirdi. "Çoğunlukla öldürdüğüm adamları. Kaybettiğim dostları. Arenanın kumunu ayağımın altında hissettiğim rüyalar. Nasıl olduğunu biliyorsun. O hayatı sen de yaşadın. Uykudayken bile seni bırakmıyor." Mia'ya baktı ve bir sır paylaşır gibi gülümsedi. "Ama bazen yeterince çabalarsam rüyamı değiştirebiliyorum."

"Değiştirebiliyor musun?" dedi Mia. "Nasıl?"

"Arenadaki kumlar yerine Vizka kumsalını düşünüyorum. Kendimi aydınlık, beyaz kıyılarda, ayaklarımı öpen dalgalarda yürürken hayal ediyorum. Okyanusun ve açık bir ateşin üstünde pişen kerevitlerin kokusu ve tenimde güneşlerışığının sıcaklığı." Kanşakıyan gülümsedi. "Dene. Bir dahaki uykunda. Rüyanı alıp istediğin şeye dönüştür. Ne de olsa senin rüyan."

Mia etrafına bakıp iç geçirdi. "Bir süre benim nöbet tutmamı ister misin?"

Şakıyan başını salladı. "Sid beni yeni uyandırdı. Sen uyu."

Mia dikkatli hareketlerle kardeşi ile Ash'in arasından sıyrılıp kurt derisi çizmelerini ayağına geçirdi. Ayağa kalktı, gerindi, kılıç kemerini omzuna astı, sonra yumuşak adımlarla kapıya yöneldi. Geçerken ateş ona uzandı, alev eller topuklarını yakalamaya çalıştı. Mia ateşe tükürdü.

"Bir sigara içeceğim," diye fısıldadı. "Bana ihtiyacın olursa seslen."

Dweymeri kadın başıyla onayladı, elleri kılıcının üstünde, arkasına yaslandı. Mia kedi kadar sessiz, kapıdan çıktı. Ayak sesleri çıplak tahtaların üstünde bir fısıltıdan daha sessizdi. Koridorun sonuna kadar yürüdü, gıcırtılı bir kapıdan

rıhtıma bakan bir balkona çıktı. Acı bir rüzgâr esiyor, yağmur devam ediyordu ve sigarasını ancak üçüncü seferde yakabildi. Gözlerini kısıp karanfil kokulu bir duman üfledi. Bir süre iskeleye çarpan çelik grisi suyu, bağlı gemileri izledi, sonra gözleri dikenli asmaların kuşattığı Diken Kuleleri'ni ve yürüyüş yolunun üstündeki Bar'ı buldu. Bar'ın ocağının yanında oturan, ölü kadar sabırlı, solgun oğlanı düşündü.

"BU SAVAŞTAKİ TEK SİLAH İNANÇTIR."

Mia başını salladı. Neye inanacağından ve bütün bu yaşananlarda inancı nereden bulacağından hâlâ emin değildi. Tric'in o harap kulede söylediklerini, Ocak'taki yerinden ona geri dönmek için vazgeçtiğini itiraf edişini hatırladı. Bu düşünce onu korkutuyor, üzüyor ve evet, nedense heyecanlandırıyordu. Bu kadar çok istenmenin büyük bir cazibesi vardı. Bir oğlanın üstünde, yanında olmak için ölüme meydan okuyacak kadar gücü olduğunu düşünmek...

Onu içinde hissettiği zamanları hatırladı. Ellerinin teninde dolaştığı zamanları. Şimdi ona dokunmak nasıl bir şey olurdu acaba? Onu öpmek? Onunla sevişmek?

Dudağını yalayınca sigara kâğıdının şeker tadını aldı, duman dilinin ucunu karıncalandırdı. Bacaklarını birbirine bastırıp elini pantolonunun ön tarafından içeri kaydırdı, sızının tadını çıkardı. Karşısındaki yola bakıp tam olarak nerede bittiğini merak etti. Nerede bitmesini isterdi? Mermer bir ten, zifirgece gözler ve ta aşağılara inen akıllı parmaklar...

"Pekâlâ, bu kadar yeter," diye homurdandı.

Son nefesini içine çektiği sigarayı ayağının altında ezdi. Rüzgârın yüzüne savurduğu saçları arkaya atıp içeri girdi, kapıyı tırmalayan acı rüzgârın yüzüne kapattı. Aşağı inip ona bir göz...

Tam dönerken bir karaltı ona vurup bir eliyle boynunu, diğeriyle bileğini kavradı. Mia korkuyla iç geçirerek duvara çarptı ve boştaki elini kılıcına uzatırken sert bir vücudun onunkine abandığını ve ılık dudaklarının yanaklarında ve boynunda dolaşmaya başladığını hissetti. Sarı saçlar. Lavanta kokusu.

"Ash?" diye tısladı. "Cehennem ve kan aşkına. Az kalsın..."

Ash onu bir öpücükle susturdu, dudağını dudağına bastırıp ellerini gömleğinin altına kaydırdı ve kalçasından belinin girintisine doğru kuştüyü hafifliğinde enfes bir ateş saçarak ilerledi. Ash'in elleri pantolonunun içine kayıp poposunu avuçlarken Mia'nın kalbi korkudan küt küt atıyordu. Mia ağzını çekti, ayrılırken Ash altdudağını ısırdı.

"Cehennem aşkına, ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Mia.

"Sigara içmek için çıkmanı bekliyordum," dedi Ash, Mia'nın yüzündeki saçı geriye atarak. "Canının çektiğini biliyordum. Ama uyuyakalmışım. Az kalsın elimden kaçıyordun, fıstık."

"Koridorda öpüşmek istiyorsan sorabilirdin."

"Sormuyorum." Ash başını salladı. "Alıyorum."

Bir kez daha ağzını açıp Mia'yı gölgeler kadar derin öptü. Ash'in eli karnının üstünden pantolonunun ön tarafına, birkaç dakika önce kendi elinin olduğu yere kayınca Mia iç geçirdi. Ashlinn boynunu hafifçe ısırarak öpünce dudaklarının arasından bir inilti kaçtı ve titreyerek duvara yaslandı. Bacakları hafifçe aralandı, kalbi yine hızlı çarpıyordu ama bu kez korkudan değildi.

Ash'in dudakları kulağına sürtündü. "Bize başka bir oda tuttum."

"... Ne?"

"İlkini tutarken. Sadece ikimiz için. Bu gecelik."

Mia hafifçe güldü. "Kurnaz sürtük."

"O piçin dişlerini döktüğün andan beri senin için yanıp tutuşuyorum, Mia Corvere," diye fısıldadı Ashlinn. "Kazandığını görmek kanımı kaynatıyor."

Ash'in parmakları bacaklarının arasına kayınca Mia inledi. "Peki ya..."

"Kardeşin, Şakıyan ve diğerleriyle," diye mırıldandı Ash dudaklarını boynundan ayırmadan. "Daha güvende olamaz. Sana bir iki saat izin verebilirler. Bir daha ne zaman vakit bulabileceğimizi Tanrıça bilir."

Ash boştaki eliyle Mia'nın gömleğinin altına uzanıp memelerinin üstünde fısıltı yumuşaklığında daireler çizerek gittikçe daralan bir helezonla sertleşen meme uçlarına ulaştı. Mia'nın boynuna değen nefesi sıcak ve telaşlıydı, parmakları bacaklarının arasında gözünü kör eden bir sihir yaratıyordu.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı Ash.

"Ah, Tanrıça."

"Seni *istiyorum*."

Mia parmaklarını Ash'in saçlarının arasına kaydırıp onu nefes nefese bir öpüşmeye sürükledi. Yanakları al al, yaslandığı duvarda Ash'i kendine çekti ve ürpertici karanlıkta hızla soluyarak birbirlerine dolanan dillerinin sarhoşluğunda bütün düşünceler, bütün düşmanlar, bütün korkular zihninden silindi.

"Ben de seni istiyorum..."

Savaşır gibi seviştiler.

Savaş ve kan ve ateş.

Az kalsın odaya yetişemeyeceklerdi. Ash anahtarla kapıyı açmaya çalışırken Mia arkadan ona yapışıp tırnaklarını tenine batırarak ensesini öptü. Kapıyı arkalarından çarparak kapattılar. Sonra Mia, Ash'i kapıya itip boynuna atılırken kızın kahkahası yerini nefes nefese bir iniltiye bıraktı. Mia dudaklarını kızın

yanan tenine bastırınca Ashlinn'in nabzının, dişlerinin ve dilinin altında hızla attığını hissetti. Ash'in elleri gömleğinin altına, sırtına kaymış onu gıdıklıyor, adeta alay ediyordu. Ama Mia bileğinden tutup ellerini yeniden kapıya yasladı ve vücudunu onunkine sürterek boynunu öpüp dişledi.

Göğsü hızla inip kalkan, dudakları muzip bir tebessümle kıvrılan Ash onu itti. Mia arkaya sendelerken vücudunu onunkine çarpıp kızı yatağa attı. Sarmaş dolaş şiltenin üstüne yattılar. Mia'nın pantolonunun bağcıklarını parçalarcasına açarken Ash'in nefesi iyice hızlanmış, gözleri şehvetten puslanmıştı. Mia, Ash'in gömleğini yukarı sıyırıp onu kendine çekti, memelerini öptü, inleyerek onu yalayıp emdi. Ama Ash onu yeniden yatağa itti, ellerini durdurmak için göğsüne bastırarak nihayet çözdüğü pantolonunu dizlerine kadar indirdi. Mia onu üstünden itince gülüşerek, birbirlerine söverek, birbirlerini ısırarak, nefes nefese boğuştular. Kasları gergin, ikisi de pes etmeye isteksizdi. İşkence gibi çıldırtıcı bir mücadeleyle birbirlerinin giysilerini tek tek, parçalarcasına çıkarırken dudakları ve dilleri birbirinden bir an ayrılmadı. Tenleri terle kaplanmış, çıkan her çizme ya da çözülen her düğme nefes kesen bir zafere dönüşmüştü.

Ash'in öpüşü aç ve öfkeliydi. Vücutlarını birbirine yaslayıp yatakta yuvarlanırken nihayet muhteşem bir şekilde çırılçıplaktılar. Mia bacaklarını iyice açarak inledi ve Ash'in parmakları aşağı kayıp kadınlık organının şişmiş dudaklarında hipnotize edici, aklını başından alan bir senfoni çalmaya başlayınca sırtını yay gibi gerdi. Kendi eli de harekete geçti ve Ash'in hızla inip kalkan göğüslerinden ve davul gibi gergin karnından tüylü yumuşaklığının kaygan ve ıslak sıcaklığına uzandı.

"Ah, Tanrıça," diye inledi.

"Evet," dedi Ash soluk soluğa. "Ah, evet."

Mia'nın parmakları kıvrılarak içine uzanıp titretmeye başlayan bir ateşi tutuşturururken –Ah, Tanrıçam, nasıl da sıcacık– Ash zevkle inliyordu. Ash başını arkaya atıp kalçasını aynı anda hareket ettirirken ellerini Mia'nın haz verici ritmine uydurdu. Mia ağzını Ash'in boynuna bastırdı, parmaklarını altın buklelerinin arasında dolaştırıp tenini dişlerken bir yandan da vücudunu ona sürtüyordu. İki kız birbirlerinin içinde tutuşan ateşi körükleyerek her okşamayla, her sarsıcı dokunuşla gittikçe ısınan bir şehvetle nihayet birbirlerini büsbütün ateşe verdiler. Saçı yüzüne dökülen Ash çığlık atarken Mia'nın sözsüz çığlıkları kızın göğüslerinin arasında boğuldu. Mia'nın gözlerinde safişıktan daha parlak, simsiyah bir ışık yanıyordu ve yok edici hazzın elinde sarsılırken başını arkaya atmış, yeniden nefes almaya çalışıyordu.

Mia parmaklarını kızın bacaklarının arasından çekti ve teninin savaş alanında ateşten izler çizerek yukarı kaydırdı. Sonra parmaklarını dudaklarının arasına

aldı ve âşığının lezzetiyle sarhoş oldu. Ash'in dudakları bir kez daha dudaklarını buldu, o dudaklarda kendi tadını duyunca inleyerek kızı bitmesi hiç istenmeyen, insanın ruhunun derinliklerine işleyen bir öpüşle teslim aldı. Sonra uzun bacaklarını ona sarıp iyice sıktı ve parmaklarıyla kalçasına, sırtına ve ensesine simyevi helezonlar çizerek Mia'yı belkemiğinden inip ıslak uyluklarının arasındaki zonklamayla buluşan bir ürpertiye esir etti.

Mia bu kıza sahip olmak istiyordu. Sahip ve ait olmak, her parçasıyla, umutsuz her sırrıyla, bütün kıvrımları ve gölgeli kuytularıyla.

Daha. Çok daha fazlasını istiyordu.

"Öp beni," diye fısıldadı Ashlinn'in yanağını okşayarak.

"Öpüyorum zaten," dedi Ashlinn iç geçirerek.

"Hayır," dedi Mia nefes nefese, âşığının gözlerinin içine bakarak.

Ashlinn bu düşünceyle soluksuz kaldı, ürperdi. Mia kızın gözlerinde kendi gözlerindeki arzuyu, çaresiz ve acı şehveti görebiliyordu. Ash dilini Mia'nın ağzının içine uzatarak onu öptü, sonra dudakları gizemli bir tebessümle kıvrıldı.

"Dur da seni öpeyim," diye soludu.

Mia sırıttı ve Ashlinn'i yatağa bastırıp ellerini başının üstüne kaldırdı. Mia dudaklarını, boynunu ve memelerini yüzlerce öpücüğe boğarken boştaki elini bir kez daha bacaklarının arasına uzatınca kız zevkle iç geçirdi. Mia dizlerinin üstünde doğruldu ve sırtı Ashlinn'in yüzüne bakacak şekilde ters döndü. Ash, "Ah, Tanrıçam," diye fısıldarken yavaşça Ashlinn'in bekleyen ağzının üstüne indi.

Kız kalçasını sımsıkı kavrayıp diliyle teninde yakıcı daireler çizerken ve nihayet içine uzanırken, "Ah, siktir," diye inledi. Kalçasının hareketini Ash'in diline uydururken parmakları kendi teninde dolaşıyor, sızlayan meme uçlarını çekiştiriyordu. Kirpikleri titreşerek başını arkaya attı ve kendini Ash'in, en yumuşak girintilerini keşfeden, bütün vücudunu titreten dudaklarına, diline, parmaklarına ve içinde bir kez daha harlanan o muhteşem aleve teslim etti.

Sonra gözlerini açtı ve altındaki âşığına baktı. Sadece tadılmak değil, tatmak da istiyordu. Başını kızın aralanmış bacaklarına indirip kollarını uyluklarına sararken Ash'in inlediğini duydu. Dilini derinliklerine uzattı ve şerbetlerin en tatlısının lezzetiyle dolan ağzını Ash'inkiyle aynı anda hareket ettirmeye başladı. Kızın her inlemesi Mia'nın bütün vücudunu titretiyor, onu da inletiyordu.

Mücadeleleri bitmiş, savaşları kazanılmıştı. Artık birlikte bir şarkıydılar. Çağlar kadar eski, yıldızların arasındaki karanlık kadar derin, kusursuz bir düet. Artık savaşmıyor, sevişiyorlardı. Tatlı, derin ve kusursuz. Elleri, dudakları, vücutları, iç çekişleri, iniltileri ve ürpertileri, tenleri birbirine karışıyordu. Bal tadındaki bu

enfes işkenceyi dayanabildiklerince uzatarak terden sırılsıklam, nefes nefese, alev alev bir dansa devam ettiler. Bitmesini hiç istemedikleri bir dansa. Asla ve asla.

Ve sonunda,
zamanda kayboldukları
haz dolu bir asrın sonunda
kendilerini bırakırken
iki kız da birbirinin adını fısıldadı.

24. BÖLÜM

MAJESTE

Kapıyı tekmelediklerinde hâlâ çıplaktı.

Mia ağır ayak seslerinin yankısına sırtı ürpererek uyandı. Çizme darbesi kapının çerçevesini parçalayıp kapıyı menteşelerinden içeri göçerttiğinde pantolonuna ancak uzanabilmişti. Göz açıp kapayana kadar yataktan fırlayıp yere yuvarlandı ve mezarkemiği kılıcını kınından çekti. Ash de yastığın altındaki kılıcını kapıp çilli, çıplak teniyle yatağın üstünde ayağa kalktı.

Eşikte her biri omuzlarında siyah kurtderileri taşıyan dört adam duruyordu.

Kurtmuhafızları.

En öndeki neredeyse Tric kadar uzun boylu bir Vaanlıydı. Gür sarı saçları ve yedi örgüye ayrılmış sakalıyla üst kalite şekeroğlanlarla dolu dört direkli bir karyola kadar yakışıklıydı. Alnından yanağına inen uzun yara izi bile görüntüyü bozmaya yetmemişti.

"Bunlar mı?" diye sordu.

Mia koridora bakınca cılız kızıl saçların çevrelediği tanıdık yüzü ve morarmış bir göze yerleştirilmiş monoklu görünce keyfi kaçtı.

"Bu o," dedi oğlan şiş dudaklarının arasından tıslayarak. "Kahrolaşı dişlerimi bu kız döktü."

Mia koridorda Kanşakıyan'ın haykırdığını, Sidonius'un küfrettiğini duydu.

Jonnen...

Anadan üryan ve bu piçleri analarından doğduklarına pişman etmeye hazır halde öne atıldı. Adamlar elleri kılıçlarının kabzalarında odaya daldılar. Çelik-

lerini henüz çekmemiş olmaları Mia'ya inanılmaz derecede aptal ya da *son derece* özgüvenli olduklarını düşündürdü.

Liderleri Mia'ya yeşil gözleri parlayarak bakıyordu.

"Vaan'ın Karakurdu, Dört Denizlerin Belası, Majesteleri Einar Valdyr, Alçaklar Tahtı'nda huzuruna çıkmanı buyurdu. Tanrıların varsa dua etmeye başlasan iyi edersin." Bakışları elinde kılıcıyla yatağın üstündeki Ashlinn'e kaydı. "Senin de giysin varsa giyinsen iyi edersin."

Mia Jonnen'ın, "Çek elini üstümden, haydut!" diye haykırdığını duydu. "Babam seni lime lime edip köpeklere atar!"

"Şakıyan!" diye seslenirken Mia'nın yüreği ağzındaydı.

"Evet?" diye seslendi diğer kadın.

"Herkes iyi mi? Jonnen..."

"Ellerinde," diye seslendi Şakıyan. "Ama iyi."

"İyi falan değilim," diye haykırdı çocuk. "Bırak beni, sürüngen, ben bir..."

"Bu piçlerin karnını deşmemizi istersen söylemen yeterli, Kuzgun!" diye seslendi Kasap.

"Senin yerinde olsaydım böyle konuşmazdım," dedi yaralı yüz. "Kılıç elinde pek şık duruyor ama kaçacak yerin yok. Kral Einar kaçmaya çalıştığını duyarsa durumun daha da kötüleşir." Başını salladı. "Çok kötü sıçtın, kızım."

Mia'nın beyninin çarkları hızla dönüyordu ve aptallığı için kendine lanet ediyordu. Bu adamları öldürebilirdi, bundan hiç şüphesi yoktu ama Jonnen şu anda bir bıçağın ucunda olabilirdi. Çocuk Mia ona ulaşamadan zarar görürse kendini asla affetmezdi. Çıplaktı, arkadaşları düşmanları karşısında sayıca azdı ve Tric'in hangi cehennemde olduğunu bilmiyordu.

Kendi kendine, *Sabır*, dedi.

Karşısındaki Vaanlıyı süzdü. Otoritesi sağlamdı. Vurgulanmayan bir özgüveni vardı. Zekiydi. Adamları göz banyosu yaparken o da Mia kılıcını çektiği andan beri gözlerini gözlerinden ayırmamıştı.

"Adınız ne, bayım?"

"Ulfr Sigursson, kurtmuhafızı ve *Kara Hayalet*'in ikinci kaptanı."

"Kralınız bela çıkaranları toplamaya her zaman ikinci kaptanını mı gönderir?"

"Canı sıkıldığında," diye yanıtladı Sigursson. "Kötü haber, son zamanlarda canı fena sıkkın."

Mia yatakta dikilen Ash'e baktı.

Tehlikesi bu, diye düşündü.

Sevdiği insanlar olmasının tehlikesi buydu. Sevdiği bir ailesinin. Onların yanında kalkanını indiriyordu. Onu savunmasız bırakıyorlardı. Düşmanları onları

Mia'ya karşı kullanabilirdi. Mercurio'yu. Ashlinn'i. Jonnen'i. Sid'i ve Şahinler'i. Başlangıçtaki gibi yalnız olsaydı gölgelerin arasında bir titreşime dönüşüp toz olmuştu bile. Yalnız olsaydı bu dördünü bahar kuzusu gibi boğazlayıp yoluna bakardı. Yalnız olsaydı...

Ama o zaman yalnız olurdu.

Ashlinn'in gözlerine baktı.

O zaman ne anlamı olurdu ki?

Elini pençe gibi kıvırıp Sigursson'a baktı. Odadaki gölgeler hareket etmeye, bıçak gibi sivrilip adama uzanmaya başladılar. Mia'nın saçları sadece ona dokunan soğuk bir esintiyle arkasında uçuşmaya başladı. Hakkını vermeli; haydut bir süre kıpırdamadan durdu ama sonunda o da kılıcını çekti.

"Kimin nesisin sen?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Sizinle geleceğiz, Ulfr Sigursson," dedi Mia. "Ama sen ya da adamların bana veya dostlarıma elinizi sürecek olursanız seni de sevdiğin herkesi de öldürürüm. Duydun mu beni?"

Sigursson pis pis sırıttı ve sonunda onu tepeden tırnağa süzdü. "Adamlarım sözümü dinler. Ayrıca yelkenimi açacak uygun palanga takımına sahip değilsin, küçük kız."

Adam eğilip yerden Mia'nın pantolonunu alıp kafasına fırlattı.

"Giy şu kahrolası giysilerini."

Rıhtımın güney ucunda onları taş bir kale bekliyordu.

Kale suyun içinden yükseliyordu; duvarı bir uçurum cephesini andırıyordu. Kireçtaşından yapılmıştı, büyük bir davul gibi yuvarlaktı ve suyun üstü yosun ve midyeyle kaplıydı. Burçlarından suya doğru toplar uzanıyordu. En yüksek kulesinde gümüş süslemeli, pençeleri kanlı kara bir kurt armasıyla tamamlanmış yeşil bir bayrak dalgalanıyordu. Duvarların çevresinde erkek ve kadınlarla dolu yüz kadar kafesli darağacı vardı. Bazıları ölü, bazıları diri, çoğu ikisinin arasında bir yerdeydi.

"Siktir," diye homurdandı Kasap. "Siktir..."

Sigursson önde, diğer muhafızlar grubun çevresinde, yürüdüler. Mia ve yoldaşlarının –Mia'nın sol çizmesinin içine gizlediği küçük hançer dışında– bütün silahları alınmıştı. Sigursson, Mia'nın mezarkemiği kılıcını yeni bir oyuncağa kavuşmuş gibi taşıyordu. Kurtmuhafızları odalarına dalınca Sid mor bir göz ve yarık bir dudak kazanmıştı ve çenesi kurumuş kan tabakasıyla kaplıydı. Ash, Jonnen'i kucağında taşıyan Mia'nın yanında yürüyordu. Gölgesindeki Tutulma'ya rağmen oğlanın titrediğini hissedebiliyordu. Ona sımsıkı sarılıp yanağından öptü.

"Her şey yoluna girecek, kardeşim."

Oğlan, "Eve gitmek istiyorum," dedi ağlamaklı.

"Ben de."

"Beni asla böyle bir yere getirmemeliydin."

Mia kalenin karşılarında açılan geniş, demir çivili kapılarına baktı.

"Şu anda dünyanın en muhteşem ablası gibi hissetmediğimden hiç şüphen olmasın."

Daha şimdiden kaçış yolları arıyordu. Adım atabileceği gölgeler, pelerinini omuzlarına sarıp ortadan kaybolabileceği anlar. Jonnen'i idare edebilirdi. Çok çabalarsa belki Ashlinn'i bile gizlerdi. Ama Kanşakıyan, Kasap ve Sid...

İçi korkuyla doluydu. Buz ve kıvranan kurtçuklar gibi bir korku. Değer verdiği insanlar için duyduğu korku. Korkusuyla baş etmek için Tutulma'yı geri almak isterdi ama o zaman Jonnen yalnız kalırdı ve nasıl davranacağını sadece Tanrıça bilirdi. Müşfik Kedi'nin yokluğunda –Ah, cehennem ve kan aşkına onu nasıl özlemişti– korkusuyla yalnız baş etmeye mecburdu. Ayazı ve titremeleri, soğuk taşın üstünde ölü yatan Bryn ve Dalgacı'nın anısını bir kenara itip bu işten kurtulmanın bir yolunu düşünmeli, düşünmeli, *düşünmeliydi.*

Simyevi fenerlerin sıralandığı uzun bir koridordan kalenin iç kısmına ilerlerken ileriden bağırışlar ve yuhalama sesleri geliyordu. Karşılarındaki çift kanatlı geniş kapının iki yanını yine kurtmuhafızları tutmuştu. Adamlar Sigursson'u başlarıyla selamlayıp Mia ve yoldaşlarına sıkkın ifadelerle baktılar. Meşe kapılara ejderler, kancalımürekkepbalıkları, kerevitöcüleri ve derin suların diğer korkunç yaratıkları oyulmuştu. Yokgece rüzgârı kalenin içinden yalnız bir kurt gibi uluyarak esiyordu. Mia ürperdi.

"Tric hangi cehennemde?" diye fısıldadı Ashlinn.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Mia. "Uzakta olmadığını umuyorum."

Kapılar ardına kadar açıldı.

Oda yaklaşık altmış metre genişliğinde ve yuvarlaktı ve amfiteatr şeklinde inşa edilmişti. Kenarlarında bir arenanın tribünlerini andıran iç içe geçmiş üç ahşap halka yükseliyordu. Halkalar deniz adamları ve denizcilerle doluydu, çeşit çeşit deri kepler, üç köşeli şapkalar, baltalar, fırfırlı boyun bağları, yaralı yüzler ve gümüş dişler. Pipo dumanları bıçakların ışıltısına ve yırtıcı gülümsemelere karışıyordu. Ne yöne baksalar korsanlar vardı.

Odanın ortasında doğrudan kireçtaşı zemine oyulmuş, alttaki okyanusa açılan geniş bir dalga havuzu vardı. Su mavi, hafif bulanık ve çok az dalgalıydı. Havuzun üstünde sudan yaklaşık iki metre yüksekte altmış santim aralıklı gergin

çelik tellerden ızgarayı andıran bir ağ vardı. Kalabalık, ulurcasına tezahürat yapıyordu. Ağın üstünde iki adam dengelerini sağlamaya çalışarak düello yapıyordu.

İkisinin de belden yukarısı çıplak, zayıf bir Dweymeri ve geniş omuzlu bir Liisli. Ahşap kılıçlarla dövüşmeleri Mia'ya tuhaf geldi. Silahların kenarları obsidiyen parçalarıyla kaplandığı için yeterince keskindiler ve iki adam da en az bir ya da iki yaradan kan kaybediyordu. Kanları aşağıdaki suya damlıyordu. Ama atardamarlarına doğrudan darbe almadıkları sürece bu silahlar adam öldürmeye yetmezdi.

"Nedir bu?" diye tısladı Sidonius.

"Dalaş," diye açıkladı Kasap. "Şerbet'in Beşinci Yasası. Dövüşle yargılama."

"Şerbete de yasasına da başlayacağım," diye fısıldadı Ashlinn. "Şu kim?"

Mia, Ash'in baktığı yöne baktı. Halkaların en üst basamağında diğerlerinden ayrı bir yerde gösterişli bir koltuk vardı. Koltuğun arkası on iki geniş çubuktan oluşan bir dümendi ama geldiği gemi devler tarafından inşa edilmiş olmalıydı. Koltuğun geri kalanı denizin derinliklerinde yaşayan korkunç yaratıkların şekli verilerek işlenen ağartılmış mercan ve insan kemiklerinden yapılmıştı. Koltuğa Mia'nın bazılarını Amai sokaklarındaki korsanlardan tanıdığı yüzlerce süs ve ıvır zıvır asılmıştı. Bir ilmik. Kırmızı deri eldiven. Kurukafa işlenmiş beyaz bir paçavra.

Haraçlar, diye düşündü.

Tahtta bir adam oturuyordu. Bir bacağını rahat bir tavırla, önünde ellerinin ve dizlerinin üstünde duran bir köle çocuğun sırtına dayamıştı. Ona bakınca Mia istemsizce ürperdi. Adamın kırılıp bilenerek bıçağa dönüştürülmüş zümrütleri anımsatan sürmeli yeşil gözleri, Mia'nın o güne dek gördüğü en delici bakışlara sahipti. Teni güneşlerışığı altında geçen yılların esmerliğini taşıyordu, sarı saçlarının yanları ve arkası tıraşlanmış, tepesindeki tutamlar uzun örgülerle toplanmıştı. Sakalı da örgülüydü. Çenesi ağır, yüzü çilli ve bir düzine yara iziyle kaplıydı. Deri pantolonu ve uzun çizmelerinin içinde bir demirci ustasının cüssesi vardı. Kaslı göğsü çıplaktı ve omuzlarına kurutulup birbirine dikilmiş insan yüzlerinden bir palto atmıştı. Palto o kadar uzundu ki kuyruğu ayağının dibine kadar iniyordu.

Kasap korkusunu saklamaya gerek görmeden, "Einar Valdyr," diye fısıldadı.

"Alçak, tahtında," diye mırıldandı Mia.

Kurtmuhafızları onları bir kenara topladı. Mia, Ash'le göz göze gelince kızın gergin ve hazır olduğunu gördü. Tepedeki iki adam tellerin üstünde kapışmaya devam ederken Mia çıkışları ve gölgeleri saptamak için odayı taradı. Burada en az iki yüz korsan, onları getirenlerin dışında otuz kadar kurtmuhafızı ve Valdyr vardı. Dövüşmek bir seçenek değildi. Kapılar arkalarından gürültüyle kapanırken kaçmak uzak bir hayal gibi görünüyordu.

Kalabalıktan bir kükreme yükselince Mia gözlerini düelloya çevirdi. Dweymeri, rakibinde bir yara daha açmıştı ve Liisli'nin omzundaki taze yaradan suya kan akıyordu. Adamlar dans eder gibi birbirlerine hamle yaparken teller lir yayları gibi titreşiyordu. Dweymeri, düşmanının kılıcından kaçmak için bir kablonun üstünde sekince Liisli'nin hamlesi boşa çıktı. Daha ufak tefek olan adam dengesini kaybedip sallanmaya başladı. Dweymeri, Liisli'nin dizine hızlı bir hamle yaparken az kalsın kendisi yuvarlanıyordu. Liisli haykırdı, dengesi bozuldu ve kalabalık ayaklanıp kükrerken kabloların arasından kayıp etrafa su sıçratarak aşağıdaki havuza düştü.

Dweymeri denizci zafer kazanmış gibi kükredi. Sudaki Liisli panikle yüzeye çıkıp kıyıya yüzdü. Mia, Valdyr'in ilk kez hareket ettiğini, daha iyi görmek için tahtından kalkıp balkonun kenarına geldiğini gördü. Suyun altında uzun ve karanlık bir gölge görününce Mia'nın midesi yanmaya başladı.

Liisli havuzun kenarına gelmişti ama su alçak, duvarlar havuzun ağzına yetişemeyeceği kadar yüksekti. Yukarıya atılırken Mia adamın bembeyaz ve korku dolu yüzünü gördü. Parmakları taşları kavramaya çalışırken kalabalık ayağını yere vuruyordu. Mia izlerken kancalı, siyah, parlak ve uzun bir kol suyun içinden uzanıp adamın boynuna sarıldı ve onu suyun altına çekti.

*Kara Ana aşkına, bu bir leviathan.**

Çırpınma sesleri. Boğuk haykırışlar. Kalabalık bir yandan ulurken, su kıpkırmızı oldu. Valdyr balkonunda kafasını arkaya atıp gülerek alkışladı. Paltosundaki yüzler Mia'ya Tanrımezarı'nın altında durmadan çığlık atan yüzleri hatırlatmıştı. Adamın gözlerinin parladığını, dişlerinin törpülenerek iğne gibi sivriltilmiş olduğunu gördü.

Pekâlâ. Bu herifi bir çakalın doğurduğuna inanmak zor değil.

"Kızlar konuştu!" diye kükredi Valdyr.

---

* Leviathan, Itreya okyanuslarının korkulu bir yırtıcısı ve ejderlerin doğal düşmanıdır. Kancalı kolları, bıçak gibi keskin bir gagası ve çay tabağı biçiminde dört büyük gözü vardır. Bu canavarlar derin ya da sığ sularda bulunabildikleri gibi, hem çıkmaz bir pigment hem de potansiyel halüsinojenik mürekkepleri için kullanılırlar. Dweymeri halkı bu mürekkebi yüz dövmeleri ve yetişkinliğe geçiş ritüellerinde kullanırken Itreya nüfusunun geri kalanı ondan kafayı bulmada faydalanır.

Mürekkep kafayı bulma amacıyla üç şekilde kullanılabilir. İçilebilir, burundan çekilebilir ya da damar yoluyla enjekte edilebilir. Sayısız etkisi aşağıda yer alan ve Tanrımezarı civarında ip atlama ve benzeri oyunlarda çocuklarca okunan şu cici şiirde özetlenmiştir.

Uyuklamak isteyen içer,
Kafayı bulmak isteyen tüttürür,
Ölmeyi yeğleyecek kadar mutsuz olan,
İğneyle alır damardan.
Marazi piçlere bakın hele.

Sessizlik çekiç misali odaya inerken bütün erkek ve kadınlar bir anda hareketsizleşti. Valdyr kollarını iki yana açmış duruyordu, sesi boğuk ve gümbürtülüydü.

"Boyun Eğmez Leydim, tatmin oldu mu?"

İkinci katta otuzlu yaşlarının başında bir kadın öne çıktı. Sarı saçları tek bir örgüyle arkada toplanmıştı ve gözlerinde sürme, dudaklarında boya yoktu.

Gülümseyerek eğildi. "Boyun Eğmez tatmin oldu, kralım."

"Kızıl Özgürlük Lordum tatmin oldu mu?" diye sordu Valdyr.

Yüzünde korkunç bir yara izi, sırtında pirinç düğmeli kırmızı bir palto olan sakallı bir Itreyalı yere kadar eğildi. Yüzünde bir kâse taze köpek boku yemiş gibi tatsız bir ifade vardı.

"Kızıl Özgürlük tatmin oldu," dedi. "Kralım."

"Pekâlâ, bunu duyduğuma sevindim," dedi Valdyr tahtına dönmeden önce. Çizmelerini yeniden köle çocuğun sırtına uzattı, arkasına yaslandı ve örgülü sakalını sıvazladı. "Şimdi, başka kavga getiren var mı? Yoksa şarabıma devam edebilir miyim?"

"Majesteleri!" Omzuna zehirli bir kedi kıvrılmış seyrek kızıl saçlı, eğri büğrü dişli bir Liisli öne çıkıp saygıyla eğildi. Boynunda Mia ve Ash'in önceki gece canını çıkardıkları oğlanlarınki gibi bir ilmik vardı.

"İnfazcı Lordum," dedi Valdyr ona bakmadan. "Konuş."

"Daha önce bahsettiğim mesele, Majesteleri," dedi adam Mia'ya sadece "açgözlü" olarak tanımlayabileceği bir bakış atarak. "Kurtmuhafızlarınız döndü."

"Evet, evet, haberler nedir, Sigursson?" diye sordu Valdyr.

"Altısı elimizde," dedi Mia'nın yanındaki adam. "Onları Maria'da yakaladık."

"Ya yedinci?"

Bu işareti bekler gibi kapı hızla açıldı ve hırpalanmış, kana bulanmış yarım düzine kurtmuhafızı çırpınan bir karaltıyı sürükleyerek içeri girdi. Mia'nın kalbi yerinden oynadı, kız öne atıldı, Ashlinn kolundan tutup onu durdurdu.

"Tric..."

Tric zincirle bağlanmıştı ve yılan gibi kıvranıyordu. Eski püskü siyah cüppesi çıkarılmış, altındaki deri pantolonuyla kalmıştı ve bağlandığı demir zincirler etine batıyordu. Kurtmuhafızı onu yere atınca hırladı, rastaları taşın üstünde yılan misali kıvranıyordu. Yüzünden belli belirsiz bir öfke kırmızılığı geçti, tenine biraz kan bulaşmıştı.

"Bu piç kurusu Pando, Trim ve Maxinius'u öldürdü," dedi burnu yassılaşıp posaya dönmüş bir kurtmuhafızı. "Donateo'nun ayaklarını çırpı gibi kırdı. Pisliği göğsünden üç kez bıçakladım ama yıkılmadı. Neredeyse *kan bile* akmadı."

"Tric, kıpırdama," diye seslendi Mia.

"MIA..."

Kurtmuhafızlarından biri öne çıkıp Tric'in kafasına bir tekme indirdi. "Kapa çeneni, adi puşt!"

Valdyr yerde çırpınan Dweymeri oğlana bıçak misali keskin yeşil gözlerini kısarak baktı.

"Kaptan?" dedi Sigursson, Mia'nın mezarkemiği kılıcını kaldırarak. "Yaklaşabilir miyim?"

Valdyr homurdanarak onaylayıp bir ip merdiveni ayağıyla balkondan itti. Mia içeridekilerin adama ulaşamayacağını o zaman anladı. Tüneğine giden yollar Alçaklar Tahtı'nın arkasındaki sürgülü bir kapı ya da ikinci kaptanı için attığı ip merdivenle sınırlıydı. Mia etrafına bakınca bir dilenci için kendi çocuklarını boğazlayacak en az elli adam gördü. Görünenin altında kaynayan şiddeti hissetti. Salondaki kalabalığın krallarına nasıl baktığını gördü.

Bu odada, belki kendi mürettebatı dışında, Einar Valdyr'i seven kimse yok. Korsanlar Kralı tahtını korku sayesinde elinde tutuyor.

Sigursson merdivene tırmanıp kralının kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra Mia'nın mezarkemiği kılıcını ona verdi. Valdyr'in sürmeli gözleri sonunda Mia'nınkileri buldu. Mia gözlerini kaçırmadı. Adamdan yayılan gücü otuz metre öteden bile hissedebiliyordu. Erkekleri çocuğa dönüştüren yırtıcı, kana susamış bir keskinliği vardı. Bir cazibesi olduğu inkâr edilemezdi ama bu cazibe teninizde morluklar ve çarşaflarınızda kan bırakacak türdendi.

Valdyr yüzünde aç bir tebessümle uzun ve sessiz bir an boyunca baktı.

"Ne diyorsun, İnfazcı Lordum?" dedi sonunda. "Ne kadar aşar istiyorsun?"

"Bu tatlı su sürtüğü benim oğlanın dişlerini kırdı," diye bağırdı eğri büğrü dişli adam, başıyla Monokl'un dağılmış ağzını göstererek. "Onun hakkıdır. Sarışın da öyle." Sonra Jonnen'i işaret etti. "Ben de uğradığım hakaret sebebiyle şu veledi alacağım."

"Öyle mi, Ejderci?" dedi Valdyr sivri dişlerini ışıldatan bir gülüşle.

"Elbette Majesteleri'nin izniyle," dedi kaptan gözlerini yere indirerek.

Valdyr dilini sivriltilmiş ön dişlerine bastırarak bakışlarını Monokl'a çevirdi. "Bu hatunun seni haklamasına gerçekten izin verdin mi, evlat? Senin yerinde olsaydım çok utanırdım."

Salona bir kıkırtı dalgası yayılırken yüzü kızaran Monokl gözlerini yere indirdi. Valdyr, Mia'nın mezarkemiği kılıcını kaldırdı. Keskin yeşil gözlerini önce kılıcın, sonra Mia'nın üstünde dolaştırdı. Gülüşüyle Mia'nın içi buz kesmişti.

"Tutulma," diye fısıldadı. "Hazır ol."

"... HER ZAMAN..."

Mia, Şakıyan, Sid ve Kasap'a bakıp usulca fısıldadı. "İstikamet havuz, oradan da okyanus. Sudaki şey buradaki diğer her şeyden daha iyidir."

Sidonius başıyla onayladı. "Tamamdır."

"Siktir..." diye mırıldandı Kasap.

Kral Valdyr, Monokl'a bakarak sivri dişlerini açığa çıkaran bir sırıtışla konuştu.

"Sana bahşedersem böyle bir amcıkla ne yapacağını bilemezsin." Yeniden Mia'ya baktı. "Kuzguni saçlı olanı ben alacağım. Sarışın sende kalabilir, Ejderci. Ama yerinde olsaydım senin eniği yanına yaklaştırmadan önce kızın ağzını tıkar, bileklerini zincire vururdum. İstersen oğlan da senin olsun." Taş zeminde yatan Tric'i işaret etti. "Şunu aşağı indirin de Aleo baksın. Dweymeri ve Liisli'yi Diken Kuleleri'ne gönderin." Havuzdaki su hafifçe dalgalandı. "Uzun boylu olanı Dona'ya verin. Haftalardır Itreyalı yüzü görmedi."

Mia'nın kalbi küt küt atıyordu. Gölgeler etrafında dalgalanıyordu.

"Bana tutun," diye fısıldadı Jonnen'a. "Yanımıza yaklaşanı kör et."

"Ben... Denerim..."

Mia, Ash'in elini sıktı. "Yanımdan ayrılma, aşkım."

Tric konusunda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Havuzda onları bekleyen leviathan konusunda da. Suya ulaşıp ulaşamayacaklarını bile bilmiyordu. Okyanusa ulaşmayı başarırlarsa oradan nereye gideceklerini de. Çizmesinin topuğundaki beş santimlik hançer ve etrafında eğilip bükülen gölgeler dışında silahları yoktu.

Bir kurtmuhafızı omzundan tuttu.

Yumruğunu sıktı.

"Durun! Durun!" diye haykırdı biri. "Ne bu curcuna?"

Kapının yanındaki haydut sürüsü aralanırken Mia baş döndürücü bir rahatlama hissetti. Salonun yeni misafiri dört piçlik sırıtışıyla I'den XV'e bütün Francisco'ların saray mensuplarını utandıracak bir reverans yaptı.

"Majesteleri," dedi.

Cloud Corleone, Mia'ya göz kırparak fısıldadı.

"Geç kaldığımız için özür dilerim."

25. BÖLÜM

MİRAS

"Vay, vay, *Kanlı Bakire*, Lordum."

Alçaklar Kralı, Corleone'ye ejderlerin ayıbalığı yavrularına sırıttığı gibi sırıttı.

"Hoş geldin, eski dostum."

Valdyr'in ses tonu, Mia'yı Cloud'la gerçekten eski dost olduklarına ikna edememişti; Valdyr'in eski ya da yeni dostu olması, bir kum canavarının evcil hayvan beslemesi kadar imkânsızdı. Ancak Corleone'nin salona girişiyle ne kadar rahatladığını anlatamazdı.

Kaptan her zamanki kılığındaydı. Tehlike arz edecek kadar dar, siyah deri pantolonu, önü biraz fazla açık siyah kadife gömleği ve kuştüyü biraz yamulmuş üç köşeli şapkası. Yanındaki KocaJon koyu deriler ve Liis ipeğinden tiril tiril mavi bir gömlek giymişti ve dudağının kenarında ejderkemiği piposunu tüttürüyordu.

"Kralım," dedi Kaptan şapkasını çıkarıp bir kez daha eğilirken. "Sizi bu kadar iyi gördüğüm için kalbim adeta şakıyor. Biraz kilo mu verdiniz?"

"Ne istiyorsun, Corleone?" diye çıkıştı Sigursson.

"Siz mürettebatımdan birini suya atmadan birkaç kelime etmek."

"Mürettebat mı?" dedi Sigursson kaşını kaldırarak. "Ne saçmalıyorsun?"

"Köpeklerin hepsi şerbetli," dedi Kaptan, Mia ve tutsak yoldaşlarını işaret ederek. "Oyunlardan sonra Tanrımezarı'ndan yola çıkarken *Bakire*'ye katıldılar. Sizse onlara tatlı su balığı muamelesi yapıyorsunuz."

"Şerbeeeetli mi?" Valdyr kelimeyi tadını çıkarır gibi uzattı. Yüzünde yontulmuş dişlerini açığa çıkaran bir sırıtışla korkuluğa yaslandı. "Öyle mi?"

"Işık doğrudur, Majesteleri. Yalan söylüyorsam Her Şeyi Gören çocuğumu çürütsün."

"Hem kafa karıştırıcı hem şaşırtıcı bir hikâye." Gülüşü iyice büyüyen Kral dilini sivriltilmiş köpek dişine bastırdı. "*Bakire* limana az önce girdiği ama bu yedilinin Amai'ye dün geldiği..."

"Onları Galante'den karadan gönderdim," dedi Corleone. "Karada işlerim vardı."

"Saçmalığın dik âlâsı," dedi Ejderci seyrek kızıl saçını alnından çekerken.

Corleone başını yana yatırdı. "Yani bana gemimde kimin mürettebat olduğunu benden daha iyi bildiğini mi söylüyorsun, İnfazcı? Güverteme en son ne zaman adım attın?"

"Ananı bellerken," diye homurdandı kaptan.

"Ah, evet, sana selamı var bu arada," dedi Corleone hiç sektirmeden. "Hâlâ utanç içinde olmadığını umuyormuş. En iyi erkeklerin bile başına gelebiliyor."

Salondaki kıkırdamalar ve gülüşmelere aldırmayan kaptan dikkatini yeniden kralına verdi.

"Majesteleri, bu yedisi benim mürettebatım. Hepsi de şerbetlidir. Yerleri dizlerinin üstü, ahırlar ya da havuz değil."

"Yedisi de mi?" Valdyr yamuk kaşını kaldırdı. "Çocuk bile mi?"

"Miço," dedi Corleone dört piçlik baldan tatlı ipeksi gülüşüyle. "Sonuncusu Sükût Denizi'ne düştü."

"Trajik."

"KocaJon da öyle düşünmüştü. Son zamanlarda oğlancılığa biraz heves etti de."

Bakire'nin ikinci kaptanı itiraz etmeye hazırlanır gibi piposunu ağzından çıkardı. "Ben öyle..."

"Demek benim oğlanın dişlerini senin mürettebat döktü," dedi *İnfazcı*'nın kaptanı öfkeyle. "Bunun için aşar borçlusun."

Corleone monokllu oğlana baktı, dağılmış suratını görünce irkildi ve daha dikkatli bakmak için eğildi. Döndü ve Valdyr'e parmağını kaldırdı.

"Bir dakika, büyük Kral, adamlarımla müzakere edebilir miyim? Galante'den beri konuşamadık. Biraz geriden seyahat ediyorum da..."

Valdyr arkasına yaslandı, Mia'nın mezarkemiği kılıcını kaldırdı ve kaymağı mideye indirmiş, ineği çalmış ve süt sağan kızı yatağa atmış kedi gibi sırıttı.

"Keyfine bak."

Corleone, yüzünde ses tonundaki telaşı çürüten bir tebessümle Mia ve yoldaşlarına döndü. "Pekâlâ. Burada ölüme çok yakınım, bu yüzden siz serseriler buraya geldiğinizden beri ne boklar yediğinizi anlatabilirseniz çok makbule geçer."

"Ölüm mü?" Kanşakıyan çatık kaşlarla Alçaklar Kralı'na baktı. "İçeri girdiğinden beri gülüyor."

"Valdyr sana ne kadar gülerse ölüme o kadar yakınsın demektir," dedi Cloud. "Boğazımı kesip yarayı becermeye iki kelime uzakta."

"Çok iğrenç," diye tısladı Ashlinn.

"Evet, buna maruz kalan son adam da öyle düşünmüştür."

"Tric, sen iyi misin?" diye sordu Mia.

Oğlan hâlâ zincirli, yerde yatıyordu ama ona bakıp başını salladı.

"EVET. İYİYİM, MİA."

"Bak, kabalık etmek istemem ama canı cehenneme," dedi Corleone. "Siz de onun kadar ölü olmak istemiyorsanız ne yaptığınızı *Aa aşkına* bir an önce anlatın."

"Şu monokllu şımarık velet memelerime dokundu," dedi Mia duygusuz bir sesle. "Ben de suratını dağıttım. Onun ve iki arkadaşının. Ash de yardım etti."

"Heyecan vericiydi," dedi Ashlinn başını sallayarak.

Mia kızı susturmak için koluna vurdu.

"Herhangi bir anda, bahsi geçen ellerin..." Corleone'nin bakışları Mia'nın yüzünden aşağı kaydı. "... teçhizatına dokunmasını talep ettin mi?"

Mia kaşını kaldırıp ona baktı.

Dik dik.

"Pekâlâ," dedi Corleone. "Sormam gerekiyordu."

Kaptan salonda toplanan kalabalığa dönüp kollarını iki yana açtı.

"Denizcilerim, Küçük Ejderci'ye kaba muamele etmelerinin yakışıksız ve nahoş sarkıntılık girişimlerine tepki olduğunu söylüyor." Corleone omuz silkti. "Bana basit bir denizci kavgası gibi geldi. Majesteleri'ni uğraştıracak bir şey olmadığı..."

"Kış kahrolaşı bir yalanşı!" dedi Monokl şiş dudaklarının arasından.

Corleone gözucuyla ona baktı. "Pardon?"

"Kızın kahrolası bir yalancı olduğunu söyledi," diye çıkıştı Ejderci. "Hikâyeyi üç adamımdan da dinledim. Bu yalancı hatunun oynaşmak istemiş, reddedilince de çirkefleşmiş."

"Buna inandınız mı?" Mia gözlerini kırpıştırdı. "Yalancı mısınız yoksa aptal mı, efendim?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, fahişe."

"Sen bana fahişe mi dedin?" Mia başını ağır ağır salladı. "Demek aptalsın."

"Bir sürü şahit vardı," dedi Ashlinn. "Eğer..."

"Yeter!"

Kükreme havayı bıçak gibi kesti. Bütün gözler balkona döndü. Valdyr sırtını dikleştirmişti, yara izli ve nasırlı eli Mia'nın sivri ucu zemine bakan uzun kılıcının kabzasındaydı.

"Ejderci," dedi, "bir sıkıntın varsa ya Dövüş talep et ya da seni hatunum yapıp gemini denizde yakmadan o kahrolası çeneni kapa."

İnfazcı'nın kaptanı istemsizce geriye sendeledikten sonra Mia'ya baktı.

"Evet," diye hırladı. "*İnfazcı* Dövüş talep ediyor."

Mia, Kasap'a fısıldadı. "Şu dövüşle yargılanma olayı mı?"

"Evet."

Corleone elini kaldırdı. "Bir dakika, şimdi..."

"Kabul ediyorum," diye bağırdı Mia.

Asmakatlardan tezahüratlar ve haykırışlar yükseldi. Kaptanlar ve mürettebatları bardaklarını birbirine, ayaklarını yere vuruyor ve biraz daha kan dökülmesi ihtimalinden duydukları memnuniyeti açıkça ifade ediyorlardı.

"Siktir," dedi Corleone iç geçirerek. "*Siiiiktir.*"

"Ne?" dedi Mia tıslar gibi. "O küçük piç kurusunun dişlerini eline verdim zaten. O tellerin üstünde sekip kıçını suya tekmeleyemez miyim? Sana suyu boylatamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Küçük Ejderci'yle dövüşmeyeceksin ki," dedi Corleone. "Meydan okuyan *İnfazcı*'ydı. *Gemi.* Bu, kaptanının seninle aşk yapması için en iyi adamını seçme hakkı olduğu anlamına gelir. Oğlunu ve vârisini seninle dövüşmeye göndermez, yoksa Miras yoluyla Küçük Ejderci'nin gemideki payı üstünde hak iddia edebilirsin."

"Miras!" diye haykırdı Kasap ve derhal sesini alçalttı. "Buydu! Hatırlayamadığım kanun buydu. M'yle başladığını biliyordum."

"Miras da neyin nesi?" diye fısıldadı Mia.

"Şerbetin Dördüncü Kanunu," dedi Cloud. "Canice elde edilen mülkiyeti düzenler."

"Ha?"

"Ganimet, evlat," dedi KocaJon. "Ganimet ve ele geçirme hakkı. İster Dört Denizler'de, ister karada, bir adamın canını aldığında sahip olduğu her şeyi alırsın. Yani birini öldürdüğünde cüzdanı senindir. Bir kaptanı öldürürsen gemisi senin olur. Yani Küçük Ejderci'yi öldürürsen babasından ona kalacak olan her şey sana geçer."

"İyice anlayayım," dedi Sid. "Yoldaşlarınızı öldürüp her şeylerine el koymayı teşvik eden bir kanun mu koydunuz?"

"Sen olsaydın nasıl yönetirdin?" dedi KocaJon, Sid'i süzerek. "Bir adam ölünce yapış yapış parmaklı dişlek eniğin teki gelip istediği her şeyi toplasın diye mi? Ya da devlet mi alsın? Öylesi kargaşaya açık davetiyedir."

"Öyle," dedi Corleone. "Böylece işe hile karışmıyor. Kaç kez söyledim, korsan olmamız kanun tanımaz haydutlar olduğumuz anlamına gelmez."

"Ben de kaç kez söyledim," dedi Sid hayretle. "Tamamen bu anlama gelir!"

Mia, "Bir adamın canını aldığında sahip olduğu her şeyi," diye mırıldandı.

"Evet," dedi Corleone. "Bu yüzden seninle dövüşmesi için göndereceksi adamın çok şeyi olmayacaktır. Sahip olduğu bir şey varsa bile muhtemelen dövüşten önce kaptanına ya da arkadaşlarına bırakır."

Mia etrafına bakınca boynunda ilmek olan iriyarı bir adamın bir parşömene telaşla bir şeyler karaladığını gördü. Kaptan adamın ona verdiği notu paltosunun iç cebine soktu. Sonra da iriyarı adam merdivenden aşağı indi. Küçük bir yük arabası kadar, kısacık kesilmiş rastaları tepesinde ibik gibi duran bir Dweymeriydi. Pazıları Mia'nın uyluklarından daha kalın, yüzü güzel dövmelerle ve dövüşmekle geçen bir ömürden kalan korkunç yara izleriyle kaplıydı.

Sigursson kralın balkonundan inip Mia'nın karşısına dikilmişti. Kenarları obsidiyen parçalarıyla kaplı ağır ahşap kılıcı ona uzattı.

"Trelene Ana seni gözetsin, kızım. Leydi Tsana kılavuzun olsun."

"Pekâlâ," dedi Mia.

Jonnen'i Ash'e teslim etti ve kızı ateşli bir öpücükle dudaklarından öptü.

"Sakın öleyim deme," dedi Ash.

"Mantıklı bir plana benziyor."

"Gerçekten bir planın var mı?"

Mia dudağını ısırıp yüzünü buruşturdu. "Üstünde çalışıyorum."

Kızlar bir kez daha öpüşünce Corleone boğazını temizledi.

"Kimseye bırakmak istediğin bir şey..."

Mia dönüp gözlerinin içine bakınca Kaptan devamını getirmedi.

"Tamam," dedi. "Sormam gerekiyordu."

Mia, Jonnen'i alnından öptü. "Tutulma'ya ihtiyacım olacak. Sadece bir süreliğine. Olur mu?"

Oğlan Mia'nın rakibine bakınca başını salladı. Adam kılıcını vücudunun bir uzantısı gibi havayı adeta kanatarak çeviriyordu. Soluk güneşlerışığında kasları cilalı çelik gibi parlıyordu.

"Babamın söylediklerini hatırla," dedi oğlan.

"Tamam," dedi Mia. "Hatırlayacağım."

"İyi şanslar, de'lai," dedi oğlan usulca.

Ona ilk kez abla diyordu. Aynı aileden olduklarını ilk kez kabullenmişti. Mia omzunun üstünden bakan ve ensesinde soluyan soğuk ölüme rağmen gülümsedi. Yanan gözlerini kırpıştırdı ve bu küçük piç kurusuna duyduğu sevginin boğazındaki yumruyla birlikte büyüdüğünü hissetti. Ona sarıldı, yanağından öptü, çocuk kollarını boynuna dolayınca içi eridi.

Döndü, derin bir nefes alıp kılıcı Sigursson'un elinden aldı.

"Tutulma?" dedi.

İblis Jonnen'ın gölgesinden onunkine süzülünce Sigursson'un gözleri biraz daha büyüdü. Kurt zifirgece gibi simsiyah biçimiyle Mia'nın etrafında dönüp ayağının dibindeki gölgede kayboldu. Gölge üç kişiye yetecek kadar koyulmuştu.

"Kimsin sen?" dedi Sigursson.

Ama Mia gözlerini kapamıştı. Derin derin soluyordu. İblisinin içmeye başladığı korkunun kemiklerinden ayrılıp eridiğini hissetti. Bir anda keskin jiletlerin üstünde dans eden korkak bir kız olmaktan çıkıverdi. O bir yok ediciydi. Gölgeden oluşan bir yok edici. Damarlarında gecenin kanı akıyordu ve göğsünün içinde, kovulmuş bir tanrının bir kıymığı yanıyordu.

Kırılmazdı.

"Tutulma, sana işaret ettiğim yere geç, olur mu?"

"... NASIL İSTERSEN..."

Mia havuzun kenarında ilerlerken Sigursson izleyicilere döndü. Sesi kalabalıkta yankılandı.

"Dövüş talep edildi! *İnfazcı* meydan okudu, *Kanlı Bakire* karşılık verdi. Düşene kadar dövüşün, Kızlar merhametlerini ruhunuzdan esirgemesin."

Mia suya, tel ızgaranın altında derine kıvrılmış leviathanın karanlık gölgesine baktı. Nereden baksanız dokuz metre uzunluğundaydı, derin suların avcısı Valdyr'in ona attığı erkek ve kadınların kanıyla semirmiş ve daha da uğursuzlaşmıştı.

Mia'nın rakibi çizmelerini ve gömleğini çıkardı. Kaslı gövdesinin her santimetrekaresi daha çok kadın ve balık –bazıları ikisinin karışımı– dövmelerle kaplıydı. Mia da altta kalmamak için gömleğini çıkarıp kenara fırlattı. İçine hiçbir şey giymediğini fark eden kalabalıktan yer yer alkışlar yükseldi.

Gözleriniz memelerimde olsun, piç kuruları, ellerimde değil.

Sonra çizmelerini çıkardı ve bunu yaparken sol topuğunu çevirip küçük hançeri avcuna kıstırdı. Sonra kabloların üstüne zıpladı ve tutunmak için çıplak parmaklarını tele sardı. Çelik büyük ve korkunç bir enstrümanın telleri gibi, bir kan ve mahvoluş şarkısının ilk notalarıyla ayaklarının altında vınladı. Dweymeri de kabloların üstüne sıçrayınca ayaklarının üstüne konmasının etkisiyle sarsılan tel Mia'yı da salladı. Adam gülümsedi, Mia'nın dengesini bozmak için ayağını kabloya bir kez daha vurdu. Sonra tek ayağının üstünde doğruldu, kollarını iki yana açarak kusursuz bir duruş sergiledi.

Mia tellerin üstünde dikkatle ilerledi. Yirmi metre aşağıdaki mavi suya bakınca devasa karaltının sabırsızca döndüğünü gördü. İçerideki korsanlar ayaklarını yere vurarak yuhalarken Mia arenadaki zamanlarına dönmüş gibi hissetti. İpeksi. Kumkurdu. *Venatus Magni*'nin kaosu. Kalabalığın hayranlığı, alkışlarının damarlarında kalbiyle bir attığı anlar ve korku... Pekâlâ, korku rakibinin kaygılanması gereken bir şeydi.

Ama o döngüler geride kalmıştı. Mia artık kalabalık için dövüşmüyordu.

Kendisi için dövüşüyordu. Bir de sevdiği az sayıdaki insan için.

"Adınız ne, bayım?" diye seslendi.

"Demirbüken," dedi adam.

Mia tahta kılıcını kaldırıp suya attı.

"Bana bir dakika izin ver, Demirbüken."

Parmaklarının arasından hançerin ışıldadığı elini kaldırdı.

"Tutulma?"

Mia yukarıdaki balkonu işaret etti. Gölgekurt öne atılıp gözden kaybolurken Mia

telden

yukarıya

Adım attı

ve Valdyr'in ayağının dibindeki karanlıkta cisim kazanan gölgekurdun üstünden iri cüsseli adamın kucağına zıplayıp hançeri boğazına sapladı. Alçaklar Kralı keskin yeşil gözleri büyüyerek hayretle iç geçirdi. Ama onu savuşturmak için elini kaldırdığında Mia'nın hançeri boğazını üç kez daha delmişti bile.

çat

çat

çat

Hançerinden fışkıran kan havada yay çiziyordu.

Mia'nın bir anda ortadan kaybolmasının şaşkınlığını atamayan kalabalık, neden sonra onu hükümdarlarının kucağında, saç örgülerini yumruğuna dolayıp hançerini parçalanmış boğazına peş peşe saplarken gördü.

çat

çat

çat

Mia dehşet ve öfke çığlıkları arasında çarpılmış bir yüz ve açığa çıkmış dişlerle vurmaya devam ederken dudakları, boynu, memeleri, çağıldayan, öksüren ve çırpınan kralın sıcak ve kıvamlı kanıyla ıslanıyordu. Valdyr gergin kasları ve kıvrılmış parmaklarıyla kızın boynunu tırmalamaya çalışıyordu ama kan, Ah, kan,

çat

çat

çat

çıplak göğsünden altlarındaki tahta oluk oluk akarak onu terk ediyordu ve son ana kadar direnme gayretiyle kendini yukarı itti ama bacaklarıyla onu bir sevgili gibi saran Mia sımsıkı tutunmaya ve hançerini direnmeyi, yumruk ve tekme savurmayı, nefes almayı bırakana kadar saplamaya devam etti ve köpüklü bir fısıltıya benzer son bir nefes ve okşamaya benzer bir dokunuşla eli düşüp gözleri kayınca bile durmadı.

çat

çat

çat

Mia ter ve kandan sırılsıklam, koluyla yüzünü sildi. Ağzı bir çizgi gibi gerilmişti ve harcadığı çabadan eli titreyerek saplamadan kesmeye geçti ve o kasları, kıkırdakları ve kemikleri ayırırken Sigursson kaptanının, efendisinin, kralının yardımına koşmak için ip merdivenden yukarı tırmandı ama o balkona ulaştığında Mia işini bitirmişti. Boyun kasları gerilmiş halde doğruldu ve ıslak bir çatırtı ve hışırtıyla ödülünü omuzlarından ayırdı.

Einar Valdyr'in kafası yerde yuvarlandı ve balkon parmaklıklarının arasından geçip etrafa kan saçarak alt kata düştü. Yerde bir kez sektikten sonra havuza yuvarlandı ve kırmızı bir girdapla gözden kayboldu. Mia, Valdyr'in başsız cesedini ölülerden oluşan paltosunun yakasından tutup tahtından kaldırdı ve kıçına sert bir tekme yapıştırarak yere fırlattı. Valdyr'in köle oğlanı dizlerinin üstündeydi ve kan birikintisinin içinde kaya kaya dehşetle uzaklaşmaya çalışıyordu. Aşağıdaki tribünlerdeki izleyiciler de bir o kadar korkmuş ve şaşırmışlardı. Mia dönüp kan ve irinle kaplı ıslak, siyah saçlarının mahremiyetini sağlamaya yetmediği yarı çıplak vücuduyla tahta otururken hayretten bir karış açık ağızlarla ona baktılar.

Mia çıplak ayaklarını Valdyr'in başsız ve seğiren cesedinin üstüne uzattı. Yüzünü buruşturup pantolonunun kıç cebini yokladı ve sonunda hayli hırpalanmış ince bir sigara kutusu çıkardı. Tutulma dikilmiş tüyleriyle, sivri dişlerini göstererek ayağının dibinde cisim kazandı.

Balkonun kenarında duran Sigursson gözlerine inanamayarak ona bakıyordu.

"Cehennem aşkına, kimsin sen?"

Mia arkasına yaslanıp sigarasını dudağının kenarına yerleştirdi.

"Eh," dedi yüzündeki kanı silerken, "Miras olayını doğru anladıysam bana Majesteleri diyebilirsin."

26. BÖLÜM

SÖZLER

Mia, Valdyr'in paltosunu giymiş ama kanını temizlemeye yanaşmamıştı.

Porselen teninde kabuk tutan kırmızı kan kalıntılarıyla uzun bir masanın başındaki yüksek bir sandalyede oturuyordu. Sağında oturan Cloud Corleone ve KocaJon son on dakikada yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyorlardı. Tric çıplak göğsüyle sağında ayakta duruyor, sert bakışlarıyla etrafı süzüyordu. Mia delikanlının vücudundaki taze yara izlerini gördü; üçü kalbine yakın olmak üzere karnında ve kol kaslarında sayısız bıçak yarası vardı. Tenindeki renklenmeyi artık açıkça görebiliyordu. Yeni yaraların içinde parlayanın kan olduğundan emin değildi. Ama kolları hâlâ dirseklerine dek gece kadar siyah lekelerle kaplıydı ve gözleri Mezar'ın altındaki tanrıkanı havuzu gibi parlıyordu.

Sid, Kanşakıyan ve Kasap, Mia'nın etrafında toplanmışlardı ve Ash kucağında Jonnen'la sol tarafında oturuyordu. Valdyr'i parçalamasından sonra ilk kez göz göze geldiklerinde kardeşi ona bakıp gülmüştü.

"Çok iyi iş çıkardın, de'lai."

Masanın diğer ucunda yakışıklı yüzü biraz daha solan Ulfr Sigursson oturuyordu. Tepeden tırnağa simsiyah giyinmiş yay gibi gergin diğer kurtmuhafızları da onun etrafına toplanmış, hem şaşkın hem can almaya hazır görünüyorlardı.

Mia salondan gelen kargaşayı duyabiliyordu. Alçaklar Salonu'nda kaptanlar birbirlerine bağırıp çağırıyor, cılız küfürler ve kırılan camlar havada uçuşuyordu.

Mia'nın sakin ve soğukkanlı bakışları Sigursson'a odaklanmıştı. Teninde, saçında, kirpiklerinde ve tırnak altlarındaki kan pıhtılaşıyordu. Şahid Aalea'nın bütün dersleri kulağında çınlıyordu. Bundan sonraki altmış saniyenin bu adamla ilişkisini belirleyeceğinin farkındaydı. Aslında bir göz kırpmama oyunuydu. İlk konuşan zayıflığını ortaya koyacaktı. Korkusunu. Adamın –az önce öldürdüğü kralın eski sağ kolu ve şimdi görüntüde kendisinin ikinci kaptanı olan adamın– gözlerinin arkasında dönen çarklara bakarken ilk göz kırpan olmaya niyeti yoktu.

Bir adamın canını aldığında sahip olduğu her şeyi alırsın.

Gemisini. Mürettebatını. Tahtını.

Alçaklar Kralı'nın ikinci kaptanı olmanın belli getirileri olan bir iş olduğunu tahmin ediyordu. Sigursson bu şehirdeki bütün korsanların gıpta ettiği bir güce sahip olmalıydı. Muhtemelen Valdyr'in mürettebatının parçası olan diğer kurtmuhafızları Amai denen çöplüğün en tepesindeydi. Mia masanın diğer ucundan onlara bakarken bu haydutların kafalarında hesap yaptıklarından emindi.

Ya şeni şimdilik kabul edip dağın zirvesindeki yerlerini koruyacaklar.

Ya beni reddedip dışarıdaki kaptanlardan birinin tahtı ele geçirmesine izin verecekler.

Ya da içlerinden biri beni öldürecek.

Omuzlarındaki kürkler kadar siyah olan Tutulma, kurtmuhafızlarının etrafında dönüyordu. Oda duvarlardaki simyevi fenerlerle aydınlatılmıştı ve Mia gölgelerin kıvrılıp bükülmesine izin veriyordu. Kendi gölgesi masanın üstünden Valdyr'in adamlarına doğru dalgalanıyor, şeffaf ellerini Sigursson'a uzatıyordu.

En azından öldürmeye çalışır.

Dışarıda kaos tomurcuklanmaya başlamıştı. Gürültü gittikçe şiddetleniyor, huzursuzluk büyüyordu. İçeride geçen her dakika o alevlerin kök salıp yayılmasına olanak veriyordu. Burada geçen her dakika kurtmuhafızlarının sahip oldukları her şeyi kaybetme riskini artırıyordu. Odadaki hava demir kadar ağır, kan kokusu Mia'nın etrafındaki her şeyden daha yoğundu. Etrafındakilerin hiçbiri kıpırdamıyordu.

Bakıyor.

Bekliyorlardı.

Sonunda haydutlardan biri homurdandı. "Daha fazla..."

"Ben becermeden o çeneni kapa!" diye çıkıştı Sigursson.

Mia dudaklarında küçük bir tebessümle adama baktı.

Sigursson dirseklerini masaya dayayıp iç geçirdi.

"Gömleğini ister misin?"

Göz kırptı.

"Hayır," dedi Mia Valdyr'in paltosunun yakalarını kaldırarak. "Bu yeterince sıcak tutuyor."

"Hareketlerin hepimizi derin sulara atıyor, evlat."

"Adım Mia Corvere," dedi Mia gözlerini kırpmadan. "Kızıl Kilise Kılıcı. *Venatus Magni*'nin galibi. Kara Ana'nın Seçtiği ve Alçaklar Kraliçesi. Sakın bana bir daha evlat deme."

Sigursson deri gıcırtılarıyla arkasına yaslandı. Etrafındaki kurt muhafızlarına baktı, çenesini sıvazladı.

"Gerçekten bir gemide mürettebat olarak bulundun mu?"

"Hayır."

"Korsan bayrağı taşıyan bir başka gemiye saldırdın mı?"

"Birkaç hafta önce *Sadık* adında bir Luminatii savaş gemisine saldırdım. Teknik olarak önce onlar bize saldırdı, bu yüzden sayılır mı, emin değilim."

Sigursson, Corleone'ye baktı, kaptan başıyla doğruladı.

"Kazık bağı ya da borinata bağlamayı biliyor musun?" diye sordu adam. "Dar apaz seyirle apaz seyir, ana direkle mizana direği arasındaki farkı biliyor musun? Sekstant kullanabilir misin, ana yelkeni rüzgâra göre ayarlayabilir ya da kaptan haritasını okuyabilir misin?"

"Hayır," dedi Mia.

"Bir denizcinin götdeliği bile olamazsın, değil mi?"

"Hayır." Gülümseyince dudağındaki kuru kan çatladı. "Ama *kraliçeyim.*"

"Şimdilik."

Tric eğip siyah ellerini masaya koyarak ters ters baktı. Gölgeler titreşip esneyince yerin altından uzun ve usulca yükselen bir uluma duyuldu.

"... TEHDİTLERİNE DİKKAT ET, KURTMUHAFIZI. ŞU ANDA GERÇEK KURTLARLA DANS EDİYORSUN..."

Mia arkasına yaslanıp parmaklarını çıplak köprücükkemiğinden kanla kaplı göğüs tahtasına kaydırdı. "Sana bir teklifim var, Ulfr Sigursson."

"Nefesimi tutarak bekliyorum," dedi adam.

"Matem Denizi'ni geçmem gerekiyor. Ama fırtına yaklaşıyor."

Sigursson başını salladı. "Sadece küçük bir fırtına, birkaç döngü içinde..."

"Bir fırtına yaklaşıyor," diye üsteledi Mia. "Bu yüzden en büyük gemiye ihtiyacım olacak. En güçlüsüne. Okyanusa indiğim anda kellemi koparmak için fırsat kollayan bir kasırgadan geçirebilecek bir gemiye. *Kara Hayalet* bu tanıma uyuyor, değil mi?"

Sigursson başını ağır ağır sallayarak onayladı. "Dört Denizler'in en kudretli gemisidir. *Kara Hayalet* insan yapımı değil, Kara Ana'nın lanetli yarığından tüküründü.'"

"Onu sana hediye edeceğim," dedi Mia.

Sigursson gözlerini kıstı.

"Beni Matem Denizi'nin karşı kıyısına geçirirsen *Kara Hayalet* senin olur. Alçaklar tahtı da." Mia'nın parmakları yakasında dolaştı. "İstersen bu güzel pal-

---

* Niah'nın... kadınlık teçhizatının laneti... teologlar arasında tartışmalara konu olmuştur. Ancak normal halkın çoğuna göre, Niah'nın ölümsüz hanımefendilik kısımlarının kötülüğü su götürmez ve onlar üstünden küfretmek Aa kilisesinin fertleri tarafından sadece hoş görülmez, teşvik de edilir.

toyu da pazarlığa katabilirim. Ya da beni öldürmeyi denersin, Ulfr Sigursson, işte o zaman Niah'nın karnından tükürülmenin ne olduğunu görürsün."

Adam Mia'nın yanındaki ölü çocuğa baktı. Arkasında dolaşan Tutulma'ya. Mia'nın ona doğru uzanan gölgesine, arkasında dalgalanan saçlarına, uzatıp yanağını okşarken onu ürperten ellerine.

Yutkundu. "Sen lanetli misin?"

"Ben yıldızlardaki karanlığın kızlarından biriyim," diye yanıtladı Mia. "Bu dünyanın piçlerinin yokgecelerde uykularından ter içinde uyanmalarına neden olan düşünceyim. Yetim bırakılmış her kız evladın, öldürülen her annenin, piç doğan her erkek evladın intikamıyım." Mia öne eğilip adamın gözlerinin içine baktı. "Ben kazanamayacağın savaşım."

Mia sandalyesini arkaya itip yavaşça ayağa kalktı ve onunla yarı yolda buluşmak için masanın yanından yürüdü. Yere sürtünmesine izin verdiği mezarkemiği kılıcının ucu yerde derin bir oyuk açtı. Suratlardan oluşan ve üstüne büyük gelen paltosu tanrıtanımaz bir gelinin duvağı gibi arkasında sürünüyordu. Mia masanın ortasına gelince durup kanlı elini uzattı.

"Sen bana Aşkah kıyılarını ver, ben de sana bir taht vereyim," dedi. "Ya da bana kafa tutar ve diğerlerini bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu öğrenirsin."

Ulfr Sirgusson bir kez daha adamlarına baktı. Mia bakışlarını ondan bir an bile ayırmadı. Sonunda iri Vaanlı, deri giysilerini gıcırdatarak yavaşça doğrulup çizmeleriyle yeri gümbürdeterek masanın yanından yürüyüp Mia'nın karşısına dikildi. Tutulma usul usul hırlayarak ayaklarının dibinde dolanıyordu. Işık titreşiyor, rüzgâr fısıldıyor, gölgeler gülüyordu.

Mia ise gözünü kırpmadan bakıyordu.

Ben kazanamayacağın savaşım.

Ulfr Sigursson diz çöktü.

Mia'nın kanlı parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Majesteleri," dedi.

"Seni bırakmam," dedi Ashlinn.

"Hayır," dedi Mia. "Bırakacaksın."

Matem Denizi'nden Ashlinn Järnheim'ın karnındaki korku kadar soğuk bir rüzgâr esiyordu. Etrafları *Kanlı Bakire*'nin tahta iskelesinden gemiye malzeme ve erzak taşıyan mürettebatla çevriliydi. Fırsattan istifade, adamın kendi elleriyle yonttuğu ahşap kılıçlarla pratik yapmak için yanlarından ayrılan Kasap ve Jonnen dışında bütün Şahinler rampanın ucunda toplanmışlardı. Tutulma oğlanı

cesaretlendirmek için hırlayarak ikisinin arasında koşturuyordu. Ama Ashlinn'in gözleri kızdan başkasını görmüyordu.

"Mia," dedi yüzünü buruşturarak. "Hayatta olmaz."

"Ashlinn, hepimizin aynı gemiyle gitmesinin anlamı yok," dedi Mia. "Tanrıçalar hâlâ kanımı istiyor. Son Umut'a ayrı ayrı gider, orada Naev'le buluşup Sükût Dağı'na yola çıkarız. Siz *Bakire*'ye binip sorun yaşamadan Aşkah'a gidin. Trelene ve Nalipse'nin sizinle işi yok, onlar beni istiyor." Corleone'ye baktı. "Doğru değil mi, Cloud?"

"Buraya gelirken hiç sıkıntı yaşamadık," dedi korsan. "Yukarısı da aşağısı da masmaviydi."

"Bu arada, nihayet gelebildiğiniz için müteşekkirim," dedi Mia. "Söylesene, *Bakire*'nin karnındaki simyacı tuzunu satmakla mı meşguldün, manzaranın tadını çıkarmakla mı?"

"İkisi de değil."

"Peki, o zaman neden bu kadar uzun sürdü?"

Adam mahcup bir tavırla başını kaşıdı. "Küçük bir..."

"Vajina mevzusu," dedi KocaJon. "Aslında birden fazla."

"Aferin sana," dedi Mia gülümseyerek. "Battista? Bertrando?"

Corleone sırıttı ama Ashlinn öfkesinin kabardığını hissediyordu.

"Mia, saçmalamayı kes," dedi kızın kolunu çekerek. "Ben ciddiyim."

"Ben de," dedi Mia. "Leydilerin öldürmek istediği benim. Güçlerini *Hayalet*'e saklayacaklar. Bu yüzden siz şimdi *Bakire*'yle yola çıkın, biz de altı döngü bekleyip arkanızdan geliriz. Biz vardığımızda sen Son Umut kıyılarında o güzel memelerine güneş banyosu yaptırıyor olursun."

"*Tabii* varabilirseniz."

"Sigursson ve mürettebatıyla varma şansım daha fazla. *Hayalet*, *Bakire*'nin neredeyse iki katı. Denizin en kötü hali için yaratılmış. Ama Jonnen'ı da fırtınaya sokamam ve ben yokken ona bakacak birine ihtiyacım var. Bunu kim yapacak? Kasap mı? Ana onu kutsasın ama en iyi rol modeli olduğu söylenemez."

Ashlinn, Jonnen'la kılıç çarpıştırmaya ara veren eski gladyatöre baktı. Adam, eli pantolonun içinde takımlarını düzeltirken gürültüyle geğirdi.

"Pekâlâ, gardını al, evlat..."

Ash, Mia'nın aklını başına toplaması için başını iki yana salladı. "Ne yani, Matem Denizi'ni gözünün yaşına bakmadan adam boğazlayan kahrolası katillerle dolu bir gemiyle mi geçeceksin? Valdyr'in nasıl bir adam olduğunu gördün. Mürettebatında ne pislikler olduğunu Tanrıça bilir."

"Sanırım bir fikrim var," dedi Mia iç geçirerek.

"Bu pislikler boğazını kesip seni ejderlere atarsa Mercurio'yu kurtaramazsın. Seni onlarla yalnız başına göndermem."

"Yalnız olmayacağım ki. Tric de benimle gelecek. Uyumuyor. Yemiyor, içmiyor. Boğulmaz. Fırtınada denizde arkamı kollayacak daha iyi biri var mı?"

Mia bu sözleri teselli niyetiyle söylediyse bile, istenen etkiyi yaratmanın çok uzağına düştüler. Ashlinn'in gözleri her zamanki gibi her şeyi duyabileceği kadar yakında duran ölü çocuğa döndü. Üstünden yırtıp çıkardıkları cüppenin yerine yeni bir gömlek, deri pantolon ve ağır çizmeler edinmişti. Sırtına çapraz astığı mezarkemiği kılıçlarla heykele benziyor, gözleriyle hiç durmadan kalabalığı tarıyordu. Kusursuz cinayet kadar güzeldi. Ama Ash ona bakınca mürekkep karası gözleri ona döndü. Dipsiz ve anlaşılmaz.

"Mia..." dedi Ashlinn yalvaran bir sesle. "Tric'e güvenmiyorum."

"Ama ben *sana* güveniyorum, Ash," dedi Mia. "Jonnen değer verdiğim tek yakınım. Onu sana emanet ediyorum. Bu sana bir şey ifade etmiyor mu?"

Ash dolu dolu gözlerle Mia'ya baktı. Duvarlarının ufalandığını, dünyaya sergilediği demir ve ateşin sevdiği kızı arkada bırakma düşüncesiyle eridiğini hissedebiliyordu. Midesine bir taş oturmuştu sanki. Göğsüne bir bıçak saplanmıştı. Mia'ya sarılıp boynunu saçlarına gömdü. Dudaklarını, yanaklarını, burnunu öptü ve alnını alnına yaslayıp fısıldadı.

"Benimle orada buluşacağına söz ver. Bana döneceğine söz ver."

"Sözler şairler içindir."

"Ben *ciddiyim*. Seni kaybetmeye hiç niyetim yok."

"Ne derler bilirsin," dedi Mia. "Sevip kaybetmiş olmak, hiç..."

"Bunu her kim söylemişse kimseyi benim seni sevdiğim gibi sevmemiş."

Mia, Ash'in gözlerine baktı. Tanrıça aşkına, o kadar güzeldi ki. Acı veda rüzgârlarında dimdik dururken hafifçe iç çekişi Ash'in içini sızlatıyordu.

"Düşündüm de," dedi Mia, "şu Üçgöller'deki ev. Hani pencerelerinin önünde çiçekleri ve şöminesinde ateş olan."

Ash burnunu çekti. "Bir de kuştüyü kocaman yatak."

"Düşündüm de..."

Mia gözlerini kurşun grisi denize çevirdi.

"... Belki."

Ash elini sıktı. Midesinden kelebekler havalanırken dudakları küçük, narin bir tebessümle kıvrıldı. Beklediğinden çok daha fazlasıydı. Nasıl olabileceklerini düşünmek, sahip olabileceklerini hayal etmek...

"Belki mi?"

Mia ona bakıp başını sallayınca kuzguni bir saç tutamı yanağının düştü. Cehennem kadar karanlık ve derin gözlerle ona baktı. "Benim için ona iyi bak."

Ash yutkundu, gözyaşlarını sildi.

Şimdi onun için güçlü olmalıyım.

"Bakacağım. Söz veriyorum."

Derin bir nefes alıp bütün gücünü toplayarak, inleyen tahta iskeleden rıhtımda usul usul salınan *Bakire*'ye binen mürettebata katıldı. Hepsi tek tek gemiye binince Mia ve Tric'e bakmak için küpeştede toplandılar. Ash ve elini sımsıkı tuttuğu Jonnen en sona kalmışlardı. Jonnen ablasına bakarken dudaklarını sıkmıştı, gözleri bulutluydu.

"Nasıl davranman gerektiğini unutma," dedi Mia ona. "Şımarıklık etme."

"Babamın söylediklerini unutma," diye karşılık verdi çocuk. "Kendini öldürtme."

Mia gülümsedi. "Güzel tavsiye, kardeşim."

Ashlinn dudaklarını sıkan oğlana baktı. Ayaklarına bakışına. Sonunda Jonnen kollarını açıp ablasına sımsıkı sarılarak yüzünü kızın giysilerine gömdü. Böyle kalbini açtığını, aralarındaki uçurumun yavaş yavaş kapandığını görmek Ashlinn'in içini eritti. Bir an onu kucaklayıp fırtınada birlikte uyudukları geceki gibi ikisine sımsıkı sarılmak istedi. Her şey bittikten sonra olacakları hayal etti yine. Hep birlikte olacaklardı. Gerçek bir aile gibi.

Ama kucaklaşmaları başladığı kadar çabuk bitti. Daha Mia, Jonnen'a karşılık verme fırsatı bulamadan oğlan kollarından sıyrılıp Ashlinn'i çekiştirmeye başlamıştı bile.

Kızlar ayrılırken Ash'in Mia'nın dolgun altdudağını kısacık bir an emdiği çaresiz ve buruk bir öpüşle vedalaştılar. Sonra Jonnen onu tahta iskeleye çekiştirdi. Söylenecek bir şey kalmamıştı. Ash küpeştede diğerlerine katılırken Mia bir öpücük gönderdi ve yoldaşlarına baktı.

"Onlara benim için göz kulak ol, Sid," diye seslendi.

İri cüsseli Itreyalı yumruğunu kalbinin üstüne vurarak başını eğdi. "Hiç merak etme."

"Ve asla unutma."

Yelkenlerin hışırtısı ve KocaJon'un eski, tanıdık bir şarkı gibi gelen küfürleriyle denize açıldılar. Ashlinn uzun süre güverteden ayrılmadı ve gözyaşlarını rüzgâra akıtarak rıhtımdaki kızın gittikçe küçülmesini izledi. Mia elini kaldırınca Ashlinn de el salladı. Jonnen da minik elini kaldırdı. Ashlinn daha iyi görsün diye eğilip oğlanı kucağına aldı.

"Korkma, ufaklık," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Oğlan iç geçirip başını iki yana salladı.

"Hayır, girmeyecek."

"Cehennem ve kan aşkına, ne kadar hevesliler."

Sigarasının dumanı dilinde dans eden Mercurio, büyük Athenaeum'a bakan asmakattaydı.

El cevap vermedi.

Yirmi bir, yirmi iki yaşında görünüyordu; Mia'dan birkaç yıl önce gelmiş olmalıydı. Hepsi gibi o da tepeden tırnağa simsiyah cüppesine bürünmüştü ve mezar kadar sessizdi. Drusilla ilk iki Nevernight Günlüğü'nü keşfedip inceledikten sonra, Mercurio'nun peşinden ayrılmayan Ellere incelikli davranmaya son vermelerini emretmişti. Artık her an arkasında üç kişi oluyordu; asla bir metreden fazla uzaklaşmayan bu genç kız, muhtemelen otuzlu yaşlarında İtreyalı bir kadın ve genellikle en uzakta duran uzun boylu, sessiz Dweymeri oğlan.

Hiç konuşmuyorlardı. Soru sorduğunda asla cevap vermiyorlardı. Sessiz, ruhsuz gölgeler gibi sadece takip ediyorlardı. Drusilla günlükleri bulduğundan beri Mercurio ne Adonai ne de Marielle'den haber almıştı. Anlaşılan kardeşler, Kılıçların Efendisi savaş bayrağını açınca tehlikeden uzak durmanın onunla yüzleşmekten daha iyi olacağına karar vermişlerdi.

Mercurio ve Aelius yine yalnız kalmışlardı.

Demek ki Mia da yalnız.

"Ne kadar zamandır iş üstündeler?" diye sordu Mercurio.

Aelius ofisinden seslendi. "Yaklaşık üç hafta."

"Kaç ölü var?"

"Sadece iki," diye yanıtladı Vakanüvis, başparmakları yeleğinin cebinde asmakata çıkarken. "Doğruyu söylemek gerekirse orada ne olduğundan emin değilim. Zavallı serseriler bir anda kayboldular. Bir kitapkurdunun kaptığını düşünüyorum ama orada dolaşırken sayfalara zarar vermek için su katılmamış salak olmaları gerek."

Mercurio kemikli dirseğiyle yanındaki El'i dürttü. "Bahse girerim Drusilla sana karanlıkta debelenmek yerine beni izleme görevi verdiği için seviniyorsundur."

El cevap vermedi.

Mercurio sigarasının dumanını üflerken Aelius'un mürekkep lekeli parmaklarıyla kulağının arkasından bir sigara daha çıkarıp perdahlı bir çakmakkutusuyla yakmasını izledi. Vakanüvisin fersiz gözleri raflar ve ciltler denizine bakıyordu. Karanlıkta topluiğne başı kadar minicik simya ışıkları hareket ediyordu. Simya fenerlerini ellerinde tutan Ellerin siluetleri.

Aramaları sistemliydi, inceledikleri her koridoru kırmızı bir tebeşirle işaretleyerek gittikçe genişleyen bir kuşak halinde ilerliyorlardı. Ölü kütüphanenin rafları düzgün bir ızgara yerine çapraşık bir labirent oluşturuyordu; en şeytani bahçe labirentlerinden daha karmaşık ve saçma bir dizilişleri vardı. Drusilla'nın üçüncü günlüğü bulmakla görevlendirdiği yüz kadar El, başta grup halinde hareket ederken şimdi dağılıp geniş bir alana yayılmışlardı. Sonsuz ve sessiz karanlıkta sayısız minik ışık göz kırpıyordu. Son üç haftadır ne kadar alanı elden geçirdiklerini Ana bilirdi ama bu döngülerde kırmızı tebeşirin hızlı tükendiğine hiç şüphe yoktu.

"Berbat bir görev," diye homurdandı Mercurio.

"Zaman kaybı," dedi Aelius iç geçirerek. "Burada bulunmak *istemeyen* hiçbir şey bulunamaz. Cehennem aşkına, Ana neden..."

Vakanüvisin cümlesi yarım kalırken kar beyazı ve bakımsız kaşları yavaşça çatıldı. Mercurio onun baktığı yöne bakınca, taşıyan kişi koşuyormuş gibi çılgınca zıplayan bir simya ışığı gördü.

"Sence ne oluyor?" diye sordu.

Birkaç dakika sonra kukuletasını indirmiş, yanakları koşmaktan al al olmuş nefes nefese bir El ortaya çıktı. Rafların etrafından dolaşıp asmakata çıkan rampayı koşarak tırmandı. Mercurio El'in elinde bir kitap gördü. Siyah deri ciltli. Siyah sayfa kenarlarına zifirgece göğündeki yıldızlar gibi beyaz noktacıklar serpiştirilmişti.

"Cehennem ve kan aşkına," diye soludu Aelius.

"Sence bu gerçekten..."

El hiç durmadan Athenaeum kapısından fırladı ama Mercurio siyah kapağın üstündeki damgayı görebilmişti.

Bir kedi.

Aelius'la birbirlerine baktılar. Buz mavisi gözler, bulanık gri gözlerle buluştu.

Üçüncü günlük.

"Siktir."

Yaşlı adam Yanındaki El'e dönüp bastonunun ucunu yere vurarak, "Gidelim mi?" dedi.

El, cevap vermedi.

Mercurio kütüphaneden çıktı. Aelius asla aşamayacağı eşikten adamın uzaklaşmasını seyretti. Yaşlı adamın ilk adımları hızlıydı; damarlarında zonklayan nabzı gibi. Helezonik merdivenden koşarak yukarı çıkan El'in peşinde, onu izleyen bir, iki, üç El'in önünde, bir şarkının çınladığı karanlıkta hızla ilerledi. Hayalet korosunun sesi biraz daha yumuşak geliyordu, gerçi nedeni Mercurio'nun kulaklarında zonklayan kan ve kaburgalarından fırlamaya çalışan kalbi de olabilirdi. Çok geçmeden tıkandı, hayatı boyunca içtiği sayısız sigaraya küfrederek ve top-

luma, mülkiyete ve ölümlü olmaya zerre aldırmadığını göstermenin insanı daha az güçsüz düşüren bir yolunu bulamamasına hayıflanarak yavaşladı.

Yine de dizleri çatırdayarak, sol kolu (son zamanlarda daha sık oluyordu) sızlayarak ve yaşlılık lekeleriyle kaplı teni terden ıslanarak yürümeye devam etti. Koşan El'i gözden kaybetmesi çok sürmemişti ama delikanlının nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Merdivenler vitraylı camlardan süzülen ışıkla aydınlanırken hırıltıyla nefes alarak Methiyeler Salonu'na girdi. Ana'nın heybetli heykelinin önünden geçerken elini önce alnına, sonra gözlerine ve son olarak ağzına götürdü.

Umarım nasıl bir oyun oynadığını biliyorsundur.

Peşindeki genç El sonunda Mercurio'nun haline, insaf dileyen dizlerine ve yaşlı göğsünde siyah bir alevle yanan ciğerlerine acıdı. Kolunu adamın beline dolayıp ağzı kupkuru, nefesi alev alev bir halde yukarıya, daha yukarı tırmanırken ona biraz yardımcı oldu. Mercurio gençliğinde bu kadar çok basamak olmadığından emindi. Havanın bu kadar ağır olmadığından da. Ama nihayet iki büklüm olup hırlayarak Muhterem Peder'in kapısında durdu.

"Siktir. Sigarayı bırakmalıyım," diye inledi.

Kapıyı çalmadan içeri girince Solis'in keşfi yapan soluk soluğa kalmış El'in karşısında, masasında oturduğunu gördü. Örümceköldüren zümrüt yeşili elbisesi ve ışıldayan altınlarıyla Muhterem Peder'in yanında dikiliyordu. Asık yüzlü Hakikatler Şahidi açık cildin üstüne eğilmiş, yüksek sesle okuyordu.

"Sağanak yağmurun altında seyrelerek yok olma raddesine geldiği halde ayakta kalmak için debeleniyordu. Ancak kan tamamen dağılıp Suskun'un güzel cesedinde bir birikintiye dönmeden önce basit şekillere girmeyi başardı. Tek bir kelime oluşturan dört harf. Bir isim."

Örümceköldüren doğrulup zehir lekeli parmağını sayfaya bastırdı.

NAEV.

Solis kör gözlerini karşısında duran El'e çevirdi.

"Adonai derhal Kılıçların Efendisi'ne haber göndersin."

El saygıyla eğildi. "Nasıl bir haber, Muhterem Peder?"

Solis'in gülüşü süt beyazı gözlerinde ışıldadı.

"Onu yakaladık."

Çay biraz fazla sıcaktı.

Drusilla yemyeşil bir bahçede, sallanan bir koltukta oturuyor ve doğanın kokusunu içine çekiyordu. Güneşçanları açmıştı, lavanta ve mumfitili çiçekleri de giysilerini kuşanıyorlardı. İki güneşin ışığı konağın duvarlarını aydınlatıyor,

Sükût Dağı'nın kemiklerine işleyen soğuğunu alıp götürüyordu. Drusilla, Cyprian ve Magnus'un yakınlarda oynadıklarını duyabiliyordu; dünyanın en tatlı müziği olan kahkahaları kulağını okşuyordu.

Ama çayı fazla sıcaktı.

Parmaklarını şaklatınca pırıl pırıl beyaz bir toga giymiş uzun boylu Liisli bir hizmetkâr öne çıktı ve fincanına bir yudum keçi sütü damlattı. Yaşlı kadın çayından bir yudum aldı –çok daha iyi– ve sözsüz bir bakışla kızın gölgedeki yerine çekilmesini buyurdu. Arkasına yaslandı, açık mavi gözlerini kapayıp hoşnut bir sesle iç geçirdi.

Bir bağırış duydu. Arkasından sıkıntılı bir çığlık geldi.

"Cyprian, kardeşine nazik davran!" diye seslendi Drusillla. "Yoksa yemekten sonra şeker yok."

Azarı işiten çocuktan yanıt gecikmedi. "... Peki, büyükanne."

"Anne?"

Drusilla gözlerini açınca kırmızı ipek elbisesiyle karşısında duran Julia'yı gördü. Kızının arkasında, ellerinde üstü pahalı mallarla dolu kadife bir tahta tutan Dweymeri bir mücevherci duruyordu. Julia üstü yakutlarla bezeli, süslü bir zinciri boynuna tuttu, sonra onu indirip yerine daha büyük bir taşla süslü altın bir tasma tuttu.

"İlki mi?" dedi Julia. "İkincisi mi?"

"Ortam?"

"İmparator'un Balosu elbette," dedi Julia.

"Hayatım, zifirgeceye daha haftalar var."

"Fazla hazırlanmaktan zarar gelmez," dedi kızı ciddi bir tavırla. "Valerius Liis sıralarında bir yer edinecekse iyi bir izlenim bırakmalıyız."

"Kocanın senatörlük hırsının senin mücevher seçiminin gölgesinde kalacağını hiç sanmam, hayatım. İmparator bana koltuğunun kesin olduğunu söyledi."

Julia iç geçirerek iki kolyeyi incelemeye devam etti. "Belki ikisini birden alırım."

"Kardeşinden haber aldın mı? Yemeğe geliyor mu?"

"Evet, burada olacak. O Cicerii denen korkunç kadını da yanında getiriyor." Julia'nın dudakları hoşnutsuzlukla büzüldü. "Korkarım yakında nişanlarını ilan edecek."

"İyi," dedi Drusilla. "O yaşta artık geleceğini düşünse iyi olur. Aile dünyadaki en önemli şeydir, hayatım. Babam ve ben size tek bir şey öğrettiysek o da bu olmalı."

Julia etraflarındaki gösterişli bahçelere baktı. Hafifçe iç geçirdi.

"Onu özlüyorum."

"Ben de özlüyorum. Ama hayat yaşamak içindir, canım."

Julia gülümsedi, eğildi, annesinin alnına bir öpücük kondurup konağa döndü. Tanrımezarı katedralleri beş çanını çalmaya başladı; sesleri ilikdoğumlu semtinde yankılandı. Yaşlı kadın tepelerinde yükselen üçüncü Kaburga'ya bakıp oğluna düğün hediyesi olarak oradan bir daire alıp almamayı düşünürken boynundaki gümüş şişe titreşmeye başladı.

Yanıldığını umarak ve huzurunun sadece birkaç saat daha sürmesi için dua ederek elini şişenin üstüne koydu. Ama hayır, şişe elinin altında bir kez daha titredi. Yaşlı kadın iç geçirerek fincanını ve tabağını kenara bıraktı. Şişeyi boynundan çıkardı, siyah balmumu mührünü açtı ve içindekileri sallanan koltuğun yanındaki sehpaya boşalttı. Kan, cilalı tik zeminde kıvamlı, kırmızı bir birikinti oluşturdu.

Ve kendiliğinden şekil almaya başladı.

Harfler.

Drusilla harfleri birleştirerek sözcükler oluşturdu. Sözcüklerden de bir mesaj. Yaşlı ve yıpranmış nabzı biraz hızlandı.

Gözlerinin içi gülen Cyprian nefes nefese yanına koştu.

"Haydi, bizimle oyna, büyükanne."

"Başka bir döngü, güvercinim," dedi Drusilla iç geçirerek.

Yavaşça ayağa kalkan Kılıçların Efendisi, eğilip torununu alnından öptü.

"Büyükannenin yapacak işleri var."

27. BÖLÜM

BESLEME

Doğrusu korsanlar kraliçesi olmak pek Mia'nın hayal ettiği gibi bir iş değildi.

Belki de Mercurio'nun Antikaları'nın üstündeki küçük odasında geçen çocukluğunda çok fazla ucuz hikâye okumuştu ama Einar Valdyr'i hançerleyerek öldürmeden önce bu rolü düşündüğü otuz, kırk saniyede bir korsan kraliçe olmanın biraz... şey, korsanlık içerebileceğini hayal etmişti. Kılıç dövüşleri, etine dolgun fahişeler ve dişlerinin arasında bir bıçakla avizelerde sallanmak gibi. Ancak hükümdarlığının ikinci döngüsünde, Kraliçe Mia Corvere hüsranla doluydu.

"İliklerime kadar sıkıldım," diye iç geçirdi.

"Seni uyardım," dedi Ulfr Sigursson. "Valdyr bu yüzden biraz delirmişti."

"Valdyr insan yüzlerinden bir palto giyiyordu, Ulfr," dedi Mia çizmelerini masasına dayarken. "Biraz deliliğin yeterli bir tanım olduğunu sanmam."

"Palto demişken," dedi ikinci kaptanı onu süzerek, "daha uygun bir şey bulmamı ister misin?"

Mia camdaki yansımasına baktı. Valdyr'in kanını derisinden ve saçlarından yıkamıştı ama sırtında hâlâ eski, cılız kralın kefen gibi sarkan paltosu vardı. Bacakları ve kalçaları siyah deriler içindeydi, ayağında kurt derisi çizmeler vardı ve mezarkemiği kılıcı hemen yanı başındaydı. Uzun siyah saçlarını yıkayıp taramış, kâküllerini jilet kadar keskin bir çizgi vererek düzeltmişti. Sağ yanağındaki köle damgasının ikiz halkaları, sol yanağından kıvrılarak inen korkunç yara izi solgun yüzüne gizemli bir acımasızlık veriyordu. Bakışları kömür kadar kara, demir kadar sertti. Çok insanın seveceği bir kraliçe gibi görünmüyordu.

Ama çok insanın korkacağı bir kraliçe gibi göründüğü kesindi.

"Hayır, bunu sevdim," dedi Ulfr'a. "İnsanları tedirgin ediyor."

"En azından bir fanila istemez misin?" diye sordu adam. "Hareket ettiğinde şeylerin..."

"Hayır," dedi Mia bir sigara yakarak. "Memelerim de insanları tedirgin ediyor."

"Nasıl istersen." İkinci kaptan burnunu çekti. "İtiraf ediyorum bana hiç cazip görünmediler."

Alçaklar Binası'nın içindeki kireçtaşından yüksek bir kulenin üst katında oturuyorlardı. Izgaralı pencereler Matem Denizi'ne bakıyordu ve içi kömürleşmiş kocaman şömineye doldurulan kiraz ağacı odunlar neşeyle yanarak odaya parfümlü bir sıcaklık veriyordu. Zemin kurt postlarıyla, duvarlar çevredeki denizlerin haritalarıyla kaplıydı ve uzun meşe masanın üstü parşömen ruloları ve tezkerelerle doluydu. Mia rolünden birkaç döngü içinde feragat edeceği için hiçbiriyle haşır neşir olma zahmetine girmemişti ama belli ki Alçaklar Kralı olmak beklediğinden daha fazla evrak işi gerektiriyordu.

Siyah deriler ve kurt derisinden bir kürk kuşanmış ikinci kaptanına baktı. Yüzünde temkinli ve kendini beğenmiş arasında bir ifade vardı.

"Sadık tebaam nasıl?" diye sordu Mia gri bir duman üflerken.

"Şey, Obelisk ve Tarçın Kız sana karşı bir isyan mayalıyor." Ulfr iç geçirdi. "Gerçi Marcella ve Quintus birbirlerinden zehir gibi nefret ederler, bu yüzden o koalisyonun uzun ömürlü olacağını sanmam. *Golyat, Salahiyet* ve *Mezar Kazıcı* döngünün erken saatlerinde Alçaklar Salonu'nda aleyhinde konuştular ama onlar küçük balık. Daha büyük mürettebatlar bundan sonra ne yapacağını görmek

için bekliyor. Valdyr ödlerini boklarına karıştırırdı. Bu yüzden kafasını koparan sürtük olmak sana belli bir... ağırlık kazandırıyor."

"Peki ya kurtmuhafızları?" dedi Mia sigarasından bir nefes çekerken. "Mürettebatım nasıl?"

"Şimdilik sözümü dinliyorlar. Ben de seninkini. Gerçi sen de bunu en az benim kadar biliyorsun." Sigursson örgülü sarı sakalını sıvazladı. "Yoksa fark etmediğimi mi sanıyordun?"

Mia kaşını kaldırdı. "Fark etmek?"

"Gölgem, Majesteleri," dedi adam çizmelerine bakarak. "Son zamanlarda biraz daha koyu görünüyor. Seyahatlerim sırasında darkinler hakkında türlü efsane duydum. Palavra olmadıklarını gördüğüme seviniyorum."

Mia arkasına yaslanıp gülümsedi.

"Akıllı bir adam, Tutulma."

"... EVET..." Cevap adamın gölgesinden geldi. *"...BU YÖNÜNÜ BEN DE SEVDİM..."*

"Ben de," dedi Mia yakışıklı Vaanlıyı tepeden tırnağa süzerek. "Senden *hoşlandım*, Ulfr."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim, Majesteleri," dedi adam yakışıklı yüzünü buruşturarak.

"Pekâlâ, bana sadece birkaç döngü daha katlanacaksın, sonra benden ebediyen kurtulacaksın." Mia yüzüne yayılan tebessümüyle gri bir duman üfledi. "Ama benden daha erken kurtulmayı aklından geçirirsen sana darkinler hakkında birkaç efsanenin daha doğruluğunu ispatlarım."

Örnek olsun diye...

bir Adımda

pencereye gitti

ve kıyıyı okşayan ve kayalara vuran

dalgalara ve gri gökyüzünde dönen martılara baktı. Sigarasını dudaklarına yerleştirip derin bir nefes çekti ve odada eski sevgililer gibi nazikçe kıvranan gölgeleri kendine çekti.

"Gidebilirsin," dedi ikinci kaptanına, ona bakmadan. "Sana ihtiyacım olursa Tutulma'ya haber veririm. Onları sakinleştireceğini düşünüyorsan *Obelisk* ve *Tarçın*

Kız'ın kaptanlarına beni denizde öldüreceğini bildir. Sakinleştirmeyecekse ben onları susturmanın başka bir yolunu düşünürüm. Ancak daha kalıcı bir çözüm olur."

Sigursson yeşil gözleri parlayarak ona döndü. "Elbette, Majesteleri."

"Yukarıda ve aşağıda mavi eksik olmasın, Ulfr."

Haydut hafifçe eğilip onu selamladıktan sonra odadan çıktı. Tutulma da hiç ses çıkarmadan peşinden gitti. Mia pencerede kaldı ve alnını cama yaslayıp bir süre denize baktı. Ashlinn'in dudaklarını düşünüyordu. Jonnen'ın gözlerini. Mercurio'nun kaş çatışını. Göğsünde kedi şeklindeki deliğin yara gibi kanadığını hissetti.

Nerede kim bilir?

İyi midir acaba?

... Tanrıçam, onu çok özledim.

"Üşüdüm," dedi iç geçirerek.

"ÜSTÜNE BİR GÖMLEK GİYEBİLİRSİN," dedi Tric.

Mia gülümseyerek ateşin yanında sessizce duran Dweymeri oğlana döndü.

"Cani sürtük estetiğim bozulur." Göz kırpıp paltosunu düzeltti. "Ama evet, belki de giysem iyi olur. Bu eski deri benim donaları zımpara gibi hırpalıyor."

Oğlan gülümser gibi oldu. Sigursson'un çıktığı kapıya baktı. "ONA GÜVENİYOR MUSUN?"

"Günahım kadar güvenmiyorum. Ama Tutulma gözünü üstünden ayırmıyor. Kurtmuhafızlarını dizginlemeyi başaracak gibi görünüyor. Sadece birkaç döngü daha her şeyi kontrol altında tutması gerekiyor, sonra bedava bir gemisi ve tahtı olacak. Belki denizi aşmak için hırsına güvenebiliriz. O da olmazsa korkusuna."

"BAZEN BİRAZ KORKUTUCU OLUYORSUN, SOLGUN KIZ," dedi Tric eski esprilerini hatırlatarak. "DİĞER ZAMANLARDA DÜPEDÜZ KORKUNÇSUN."

Yüzündeki küçük tebessüm silindi.

"ÖZÜR DİLERİM," dedi. "SANA BÖYLE HİTAP ETMEMDEN HOŞLANMIYORSUN."

Mia yüzünü pencereden ona çevirdi. Ellerini arkasında kavuşturup pencereye yaslandı.

"Hoşlanıyorum," diye itiraf etti alçak sesle. "Bu yüzden canımı acıtıyor."

Tric konuşmadı. Ona baktı. Ateşin sıcak ışığının çevrelediği yeni ve gizemli güzelliğiyle. Hâlâ solgundu, teni pürüzsüz ve sertti ama zifirgeceye sadece birkaç hafta kaldığı için artık kaymaktaşından bir heykele benzemiyordu. Mia boynunda nabzının attığını gördüğünü hayal etti. Boynunun güçlü hatları, gömleğinin açık yakasından görünen kaslar...

Mia gözlerini kaçırdı. Dudağını ısırdı.

"Bir süredir düşünüyorum."

"AH, HAYDİ."

Mia gülümsedi, saçını kulağının arkasına attı. "Dağ'a vardığımızda, tahmin edileceği gibi, önceliğimiz Mercurio'yu kurtarmak olacak. Ama kulede bize saldıran Kılıçlar Kızıl Kilise'nin üstümüze saldığı son katiller değildi. Yılanın başını ezene kadar saldırmaya devam edecekler."

Tric yüzünü ateşten ona çevirdi. "DRUSILLA."

"Evet," dedi Mia. "Ve diğer Kilise üyeleri."

"ÇOBANI VURURSAN KOYUNLAR DAĞILIR."

"Hayır," dedi Mia. "ÇOBANI VURURSAN KOYUNLAR PEŞİNDEN GİDER."

Tric gözlerini kıstı. "YANİ?"

"Yani bu korkunç paltoyu üstüme geçirdiğimden beri düşünüyorum. İnsanlar öncülük etme kararlılığı olan liderlerin peşine takılıyor. Babamın söylediği gibi: "Gerçek gücü ele geçirmek için, başkalarının yapmayacaklarını yapacak iradeye sahip olmalısın." Mia sigarasından uzun bir nefes çekti ve gri dumanı bir alev gibi havaya üfledi. "Bu yüzden sadece Kılıçların Efendisi'ni öldürmekle kalmayacağım, yeni Kılıçların Efendisi olacağım."

"SENİN YAZGIN BUNDAN DAHA BÜYÜK, MIA."

"Hep bunu söylüyorsun. Ama pisliğin teki uykuda gırtlağımı keserse o yazgıyı gerçekleştiremem. Drusilla ve Kilise üyelerini öldürürsem bana bu rol için kafa tutacak Kılıç kalmaz. Kimi avlayacaklarını söyleyecek duruma gelirsem Kilise beni avlamaz. Ashlinn'in dediği gibi, "Kimse, uğrunda savaşmadığı bir şeyi elde edemez. Bu yüzden savaşacağım."

"ASHLINN."

İsim havayı kesen bir bıçak etkisi yarattı. Sivri ucu aralarındaki tahta zemine saplanan ve titremeye devam eden bir bıçak.

"Yakınlarda olmasına alışman gerekecek, Tric."

"ONU GÖNDERDİĞİNİ FARK ETMEMEK ELDE DEĞİL. BENSE HÂLÂ BURADAYIM."

"Buna fazla anlam yükleme. O ve ben artık birlikteyiz."

Tric kollarını iki yana açtı. "AMA ŞU ANDA DEĞİLSİNİZ, ÖYLE DEĞİL Mİ?"

"Sen beni anladın."

"HAYIR," dedi Tric. "ANLAMADIM. ONU SEVİYOR MUSUN DİYE SORDUĞUMDA CEVAP VERMEDİN."

"Çünkü seni ilgilendirmez."

Mia o anda o dipsiz gözlerde korkunç ve yakıcı bir öfkenin parladığını gördü. Ölü çocuğun çenesi kasıldı ve bir zamanlar Mia'nın vücudunda dolaşan siyah elleri yumruğa dönüştü. Mia Ana'nın ona bağışladığı korkunç güç ve hızı, vücudunun sert hatlarında ve güzel kıvrımlarında görebiliyordu. Ancak Mia'ya bakarken öfkesi yavaşça eridi ve gerginliği kayboldu. Yutkunarak ateşe döndü. Ellerini şömineye yaslayıp rastaları iki yana düşerek başını eğip alevlere baktı.

"...BUNU NASIL SÖYLEYEBİLİRSİN?"

Mia odun çıtırtıları, dışarıda şarkı söyleyen denizin sesi ve canını acıtarak, içini sızlatarak atan kalbinin gümbürtüsünde oğlanın ateşi seyredişini izledi.

"BİZİ HİÇ DÜŞÜNDÜĞÜN OLUYOR MU, MIA?"

"Elbette oluyor."

"YANİ BİZİ. O ZAMANLARI... BİRLİKTE OLDUĞUMUZ..."

Aralarındaki yoğun gerilim Mia'nın dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Gerilimi parmak uçlarında hissediyordu. Teninin altında. Arzu. Mia'nın Tric'e, Tric'in ona duyduğu arzu. Aralarında hiçbir şey ve hiç kimse olmadan.

"Evet," diye itiraf ederken kalp atışları hızlandı.

"NASIL OLURDU DİYE HİÇ MERAK EDİYOR MUSUN?"

"Geçmişi geçmişte bırakmam gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

"BAZEN MÜMKÜN OLMADIĞINI SÖYLEYEN SEN DEĞİL MİYDİN?"

"Evet," dedi Mia. "Bazen onu öldürmen gerekiyor."

"ASHLINN'İN BENİ ÖLDÜRDÜĞÜ GİBİ."

Mia derin bir nefes aldı. Yaslandığı pencereden doğrulup yerdeki kurt postlarının üstünde ilerledi. Şöminenin yanında Tric'le buluştuğunda elleri hâlâ arkasındaydı. Onu yakalamak ister gibi pençe misali uzanan alevleri temkinli gözlerle izledi.

"BENİ ÖLDÜRDÜ, MIA," dedi Tric. "HER ŞEYİMİ BENDEN ALDI."

"Biliyorum. Ve çok üzgünüm."

"BUNUN ÜSTÜNE, ONUNLA NASIL BİRLİKTE OLABİLDİN?"

Mia alevlere baktı. Tüyleri diken diken olmuştu, öfkesi uyanıyordu. Kiminle neden yattığı konusunda sorgulanmaktan hoşlanmıyordu. Bunlar onun tercihleriydi. Ve ONA diğer bütün tercihlerinden daha fazla aittiler. Ama bir zamanlar Tric de yatağını paylaşmıştı; dürüst olmak gerekirse değer verdiği ilk sevgilisiydi. Söz konusu şartlar altında bir açıklama istemesinin çok da cüretkâr bir talep olmadığını görebiliyordu. En azından yalnız kalana kadar beklemişti.

"Ash bana beni hatırlatıyor," dedi Mia. "Bir şeyi istediğinde mutlaka alıyor. Kimseye hesap vermiyor. Tuttuğunu koparan, korku nedir bilmeyen bir kız ve

çok güzel. Böyle bir dünyada nadir bulunan şeyler." Mia elini saçlarının arasından kaydırarak iç geçirdi. "İşin içinde bencillik olduğunun farkındayım. İnsanın kendiyle yatma arzusu. Ama hepsi bu değil. Ash bana kafa tutuyor. Beni zorluyor. Dünyayı boğazından tutup sıkıyor. Ama yalnız olduğumuzda bana güzel şeyleri de hatırlatıyor. Nazik, tatlı ve benim olmadığım her şey."

Mia sigarasını dudaklarına kıstırıp iç geçirdi.

"İlk kez... birlikte... Anlarsın... Ash de ben de bıçak sırtındaydık. Her döngü son döngümüz olabilirdi. Hayatımı ve hangi yöne saptığını düşününce söz hakkım olmadığını fark ettim. Sadece benim olabilecek bir şey istedim. Benim seçtiğim." Omuz silkti. "Onu seçtim."

"PİŞMANLIK DUYMUYOR MUSUN? ŞİMDİ BİLE?"

"Hayır." Mia başını salladı. "Sanırım onun gibi birine *ihtiyacım* var. Onunla olmak... Bu işin sadece kandan ibaret olmadığını anlamamı sağlıyor. Çünkü olmasını istiyorum. Ama bazen bunu hatırlamak çok zor oluyor." Mia dumanından derin bir nefes aldı, sıcaklığın göğsünde bıraktığı hissin tadını çıkardı. "Sanki iki yarım var, anlıyor musun? Bir bütünün iki yarısı. Biri sadece... karanlık. Öfke. Dünyadan ve içindeki her şeyden nefret ediyor. Tek istediği onu yerle bir etmek ve o yanarken kahkahalarla gülmek. Bir de bütün bunların içinde uğrunda savaşmaya değer bir şey olabileceğini düşünen ben varım. Sonrasında uğrunda yaşamaya değecek bir şey."

Mia alevlere baktı. Karşısındaki ve arkadaki ateşe.

"İçimde o iki yarım savaşıyor. Kazanan, benim beslediğim olacak."

Mia uzun süre ateşe baktı. Alev dillerin önlerine çıkan her şeyi yok edişine, geride kalan duman ve küllere. Kendisi de böyle miydi? Bu iş bitince geriye sadece kül ve duman mı kalacaktı?

Tric'e dönünce onun da kendisine baktığını gördü. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu. "Bir şey söylesene."

"NE SÖYLEYEYİM? ANLADIĞIMI MI? KABUL ETTİĞİMİ Mİ?"

Oğlan başını iki yana sallayarak Mia'nın gözlerinin içine baktı.

"HİÇBİR ŞEYİN, UĞRUNDA MÜCADELE EDİLMEDEN ELDE EDİLEMEYECEĞİNİ Mİ SÖYLÜYORSUN? BEN SENİN İÇİN YILDIZLARIN ARASINDAKİ KARANLIĞA ELLERİMİ DALDIRDIM, MIA. IŞIĞA VE SICAKLIĞA SIRT ÇEVİRDİM VE SENİN İÇİN CEHENNEMDEN BURAYA GELEN YOLU ELLERİMLE KAZDIM. BUNU ZARAFETLE KENARA ÇEKİLİP BENİ ÖLDÜREN KIZIN SEVDİĞİM KIZI SAHİPLENMESİNİ İZLEMEK İÇİN YAPMADIM."

"Pekâlâ, çok fazla seçeneğin olduğu söylenemez, değil mi?"

"YOK MU?"

Tric, Mia'ya döndü. Mia oğlanın içindeki arzuyu hissedebiliyordu. Dudaklarının çizgilerine kazınmış, bakışlarında tüten arzuyu. Asırlar kadar yavaş, yıllar kadar uzun, elini Mia'nın yüzüne uzattı. Mia gerilse de irkilmedi, ölü çocuğun başparmağı yanağındaki yara izinin üstünde dolaşırken çenesi kaskatı oldu. Şöminenin sıcaklığı Tric'e dokunarak tenindeki yeni yaşam belirtisini zenginleştirmişti ve dokunuşu ateş ışığı gibi ılıktı. Mia midesinde kelebeklerin havalandığını, dudaklarının aralandığını, nefesinin hızlandığını hissetti.

"Yapma..." diye uyardı.

"NEDEN?" diye fısıldadı Tric.

"Çünkü ben öyle söylüyorum."

"YİNE DE GERİ ADIM ATMIYORSUN, ÖYLE Mİ?"

"Asla sinme, Tric."

"BANA BENİ SEVMEDİĞİNİ SÖYLE, MIA."

Tric'in eli yanağından dudaklarına kaydı, Mia onu durdurması gerektiğini bilse de dokunduğu her yeri alev alıyordu.

"BENİ HÂLÂ SEVMEDİĞİNİ SÖYLE."

Tric bir adım daha yaklaştı, diğer elini de yüzüne koydu. Bu kadar yakınken Mia oğlanın içindeki ateşi, kalbinde yanan karanlık alevi hissedebiliyordu. Ne kadar tuhaf ya da yanlış gelse de ona kapılmamak elinde değildi. Mıknatıs gibi kendine çekiyordu. İçine düşer gibi. Tanrıça'nın, içindeki tanrı kıymığını doğuran Kara Ana'nın gökler kadar geniş, okyanuslar kadar derin ve şimdi göğsünde çarpan kalp kadar kara gücü. Mia oğlanın gözlerinin boş bir karanlıktan ibaret olduğunu sanıyordu ama tehlikeli derecede ona yakınken gecenin perdesine saçılmış yıldızlar gibi minik ışık kıvılcımlarıyla dolu olduğunu görebiliyordu.

Çok güzel..

"SENİN İÇİN ÖLÜMÜ İNKÂR ETTİM," diye soludu Mia'ya daha da sokulurken. "SENİN İÇİN YİNE ÖLÜRDÜM. ÖLDÜRÜRDÜM. SANA TAÇ YAPMAK İÇİN GÖKLERDEN YILDIZLARI KOPARIRDIM. SEN BENİM KALBİMSİN. KRALİÇEMSİN. BENDEN İSTEDİĞİN HER ŞEYİ YAPARIM, MIA."

Mia'nın paltosunun yakasını tutup omzundan yavaşça kaydırdı.

"DURMAMI SÖYLE."

Mia bunu yapamazdı, Tanrıça aşkına, buna izin veremezdi. Ashlinn'li düşünceler zihninin arka tarafında alev alevdi ama göğsünde, bacaklarının arasında daha karanlık bir ateş yanıyordu. Nedeni içlerindeki gece yakınlığı mıydı yoksa Tric'in bu dünyaya ait olmayan güzelliği mi, ebediyen kaybettiğini sandığı âşı-

ğının Gece'nin kendi elleriyle yonttuğu bir heykel olarak karşısında durmasının verdiği sızı mı, bilmiyordu. Ama Mia onun gözlerine, aralık dudaklarının pürüzsüz kıvrımına bakarken onu istediğini fark etti.

Ah, Tanrıça yardımcısı olsun ama...

Paltosu yere düştü.

"DURDUR BENİ."

Durdurmadı. Tek kelime etmedi. Tric onu kollarının arasına alıp kendine bastırarak öperken Mia nefes almayı bile unuttu. Tric onu kucaklayıp ayağını yerden keserken ellerinin kendi bildiklerini okuyarak hareket ettiğini, o kusursuz, sert kollarının omzunda hareket ettiğini fark etti. Bacaklarını beline dolarken öpüşlerinde boğuluyordu. Ölü çocuğun dili diline değerken ürperdi, oğlanın içindeki ateşin ve karanlık alevin sıcaklığı bütün vücudunu kapladı. Tric'in dudakları her zamanki kadar yumuşak, bedeni her zamanki kadar sıcaktı. Ağzında duman tadı vardı ve yanan sonbahar yaprakları gibi kokuyordu. Dudakları dudaklarından ayrılıp arkasında yakıcı bir iz bırakarak yanağından boynuna inerken Mia iç geçirdi.

Bunu yapamam...

Tric'in dudakları aynı anda hem ateş hem buz hissi bırakarak köprücükkemiğinin aşağısına indi. Ağzı memelerine ulaşıp taş gibi sert ucunu dudaklarının arasına alırken Mia teninin alev aldığını, göğsündeki ve bacaklarının arasındaki karanlık alevin harlandığını hissetti. Başını arkaya atarak iç geçirdi, ellerini oğlanın saçına dolayarak devam etmesi için kendine bastırdı; dişlerinin yumuşak baskısını hissediyordu, evet, evet, başı dönüyor, göğsü hızla inip kalkıyor, karnında kelebekler uçuşuyordu.

"Ah, Tanrıça."

Buna izin veremem.

Tric hiç zorlanmadan onu postların üstüne yatırdı. Mia'nın bacakları hâlâ belindeydi, şöminedeki ateş daha da harlanmıştı. Mia kendini yarı çıplak halde oğlanın üstünde buldu, dili ağzında, Tric'in elleri onun çıplak belindeydi. Tanrıça aşkına, onu emmek istiyordu. Onunla düzüşmek. Nabzını parmaklarının altında hissediyor, apışarasındaki akıl almaz sertliğe sürtünüyor ve parmaklarını göğüs kaslarının girinti ve çıkıntılarında, karnında dolaştırıyordu. Tric gibi o da inleyerek kalçasını oynattı, bacaklarının arasında onu hissedip aralarında neredeyse hiçbir şey olmadığını düşününce bedeni sızladı. İçi şehvetle doluydu. Tric'in içindeki karanlığa duyduğu arzuyla. Işıksız bir siyahta doğmuş öylesine geniş ve boş bir zifirgece açlığıydı ki Tric'in onu gerçekten doldurabileceğinden emin olamıyordu. Ama Tanrıça aşkına.

Ah, tatlı, merhametli Tanrıça, onu öyle çok istiyordu ki.

Kendini kaybetmek üzereydi. Verdiği histe, tadında, Gecenin Anası'nın yeniden yoğurduğu tanıdık hatlarında. Arzusunun içine düşüyor, dokunuşuyla sızlıyor, unutmak ve hatırlamak, kısacık bir an bile olsa Tric içindeyken onda kaybolmanın tadına varmak istiyordu.

Kaybolmak.

"Sevip kaybetmiş olmak, hiç sevmemiş olmaktan iyidir..."

"Bunu her kim söylemişse kimseyi benim seni sevdiğim gibi sevmemiş."

Kelimeleri zihninde duydu.

Kızın gözlerindeki bakışı hatırladı.

Ona ait olan kızın.

İçimde iki yarım savaşıyor.

Tric'in elleri vücudunda, dudakları tenindeydi.

Kazanan benim beslediğim olacak.

"Hayır," diye fısıldadı.

Tric doğruldu. Parmakları sırtında, ağzı memelerinde dolaşıyordu ve mürekkep karası elleri kalçasını kavramış...

"Tric, dur," diye fısıldadı Mia. "Durmalıyız."

Tric şehvetle ışıldayan gözleriyle onunkilere baktı. Mia geri çekilirken ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissetti. Arzu o kadar gerçekti ki adeta fiziksel bir acı veriyordu. Damarlarında ateş misali yanıyordu. Oda her an biraz daha ısınıyordu.

"MIA..."

Mia şöminede göz kamaştırıcı bir ışığın parladığını gördü. Kötücül, yakıcı bir sıcaklık hissetti. Bir alev dili şömineden uzanıp giysilerine, üstünde uzandıkları postlara hamle yaptı. Mia bir küfür savurarak hızla dönünce post tutuşarak her yanı alevlere boğdu.

Ateş, hakkı olmayan bir açlık, bir öfke ve bir hararetle yanıyor, kurt postunun üstünden Mia'ya doğru ilerliyordu. Tric ayağa fırlayıp postları ters çevirerek alevleri söndürdü, yılan ezer gibi üstlerinde tepindi. Çığlık atarak masaya koşup su sürahisini kaptı. Tric'in ayağıyla ezip sonunda şöminenin içine fırlattığı post orada kıvrılıp bükülerek yanmaya devam etti. Mia bir küfür daha savurup suyu, dumanı tüten döşemeye döktü. Ne kadar köpürüp direnseler de son alevler de suyla boğulup gitti.

Odayı siyah bir duman ve ani bir sessizlik kaplamıştı. Çıplak teninde ve saçlarında yanık ararken Mia'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Daha birkaç saniye önce alev alev yanan şehvet yerini korkuya bırakmıştı.

"İYİ MİSİN?" dedi Tric endişeli gözlerle ona uzanırken.

"İyiyim," dedi Mia geri çekilerek. "Biraz tütsülendim o kadar."

"MIA, BEN..."

Mia bir anda buz kesti. Yarı çıplak olduğunu fark etti. Serin ve berrak bir netlik, arzu hücumunu delip geçti. Yere eğildi, sırtından düşen paltoyu alıp omzuna attı. Isınmak için önünü kapattı. Kalbi küt küt atıyordu. Bacakları titriyordu.

"Bence gitsen iyi olur."

"MIA, BENİ SEVMEDİĞİNİ SÖYLE," dedi Tric ona yaklaşarak.

"Tric, yapma..."

"BENİ İSTEMEDİĞİNİ SÖYLE."

Mia, "Yapamam!" diye haykırarak geri çekildi. "Çünkü istiyorum. Ama bu bir dakikalık doğrunun içinde bir ömür sürecek yanlışlar var." Başını salladı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etmek onu da şaşırtmıştı. "Çok üzgünüm. Olaylar böyle geliştiği için üzgünüm. Her istediğimize sahip olamadığımız için üzgünüm. Çünkü seni istiyorum, Tric. Tanrıça yardımcım olsun, istiyorum. Ama şu anda seni ne kadar istesem de yanımda onun olmasını çok istiyorum."

Tric ona yine yaklaşınca Mia bir adım daha geri çekildi. Ölü çocuk elini uzatınca Mia gözlerine baktığında oradaki acıyı gördü. Bu hikâyenin ne kadar haksız, ne kadar acımasız olduğunu. Çığlık atmak istedi. Tanrılara küfürler yağdırmak. Onu bu ana, bu korkunç tercihe getiren hayata ve kadere lanet etmek istedi. Çünkü ne yaparsa yapsın, tercihini neden yana kullanırsa kullansın, sevdiği biri mutlaka incinecekti.

Ben kahrolası zehirim, görmüyor musun?

Ben kanserim...

Birileri hep incinecekti.

"Çok üzgünüm," dedi bir kez daha. "Ama bunu yapamayız. Yapamam. Ona çok değer veriyorum."

"... DEMEK ONU SEVİYORSUN," diye fısıldadı Tric.

"Sanırım..."

Mia gözlerinde yaşlarla oğlana baktı.

"Sanırım seviyorum."

Tric'in eli yanına indi. Bakışları yere. Omuzları düştü, bacakları titredi. Mia kalbinin göğsünün içinde parçalandığını görür gibi oldu. Bir hançerle ortadan ikiye ayrıldığını. Hançeri kahrolası elinde tutansa oydu. Tric gözlerini kapadı, çenesini sıktı ve başını salladı. Ama kirpiklerinin arasında hain ve gece gibi simsiyah bir gözyaşı damlası belirdi. Yanağından yuvarlanıp gamzesinin üstünden çenesine indi. Mia şefkatle ona yaklaşırken kendisinin de ağladığını fark etti. Durumu düzeltmek, acısını hafifletmek, her şeyi yoluna koymak için neler vermezdi.

"Ağlama," dedi oğlanın yanağını silerken. "Ne olur ağlama."

Tric, eli tenini yakmış gibi geri çekildi. Döndü ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Hışımla ve ayaklarını yere vurarak ya da kapıyı arkasından çarparak değil. Hiddetlenseydi belki daha iyi gelecekti. Oysa Tric karanlık gibi sessizce çıkıp gitti. Şu anda nerede durdukları ve bundan sonra neler olabileceği sorularını cevapsız bırakarak.

Mia şöminedeki alevlerin ona güldüğünü duyar gibiydi.

Tric'in gözyaşını silen parmaklarına baktı.

Gözleri gibi siyahtı.

Gece gibi.

Kahrolası göğsündeki kalp gibi.

Ondan nefret eden ateşin karşısında yere yığıldı. Alev dillerin önlerine çıkan her şeyi yok etmesini, geriye kalan duman ve külleri seyretti.

Kendisi de böyle miydi?

Bu iş bitince geriye sadece kül ve duman mı kalacaktı?

28. BÖLÜM

NEFRET

"Neden endişelendiğini anlamıyorum."

Ulfr Sigursson dürbününü indirip küpeşteden sarkarak suya baktı. Şiddetli rüzgâr ve üstü köpükle kaynayan deniz onları ileri doğru itiyordu. *Kara Hayalet* suyu bir ustanın yayından atılmış bir ok gibi dümdüz ve pürüzsüzce yararak hızla güzel ufka ilerliyordu.

"Umarım öğrenmek zorunda kalmazsın," diye yanıtladı Mia.

Matem Denizi'ne gireli iki döngü olmuştu ve Fırtınalar ile Okyanuslar Leydileri Amai'den yola çıktıklarından beri henüz kafalarını kaldırmamışlardı. *Kara Hayalet* mavi sulara yaraşır bir tantanayla denize açılmıştı. Mia'nın "tebaasından" pek çok korsan onu ilk yolculuğuna uğurlamak için toplanmıştı ve şehir sakinlerinin çoğu Einar Valdyr'i katledip tahtını ele geçiren kızı görmek için limana akın etmişti.

Mia'nın kendini Alçaklar Binası'na kilitlediği altı döngü boyunca renkli sayısız dedikodu kök salmıştı ve geceleri Amai tavernalarında dolaşan Tutulma, Mia'nın korsan kralı nasıl öldürdüğü konusunda bir düzine farklı hikâyeye kulak misafiri olmuştu. Mia'nın karanlık sihirler kullandığı konuşuluyordu. Krala teke tek dövüşmek için meydan okumuş ve kalbini kaburgalarından çıplak elleriyle sökmüştü. Büyük bir şölende gırtlağını dişleriyle parçalamış ve ciğerini çiğ çiğ yemişti.* Mia'nın en sevdiği hikâyede ise Valdyr'i baştan çıkarıp erkeklik organını kesmişti ve şimdi de şans getirsin diye boynunda taşıyordu.

Öte yandan Mia bütün bu tantanadan uzak durmuş, gölgepeleriniyle gemiye süzülmüştü. Onu uğurlamaya gelen diğer gemilerin kaptan ve mürettebatlarını süzerken onu bir kez dürtmek için kendi büyükannelerini memnuniyetle boğazlayacak en az yirmi kişi saymıştı. Tam denize açılırken başında gözlerine kadar inen üç köşeli şapkası ve vakur tavrı ve pruvadan denizi seyreden siluetiyle güvertede bir anda belirerek kalabalığın hayranlıkla fısıldaşmasına neden olmak, Mia'ya daha akla yatkın bir seçenek gibi gelmişti.

Yolculuğun ikinci döngüsünde yokgece çökmeye başlamıştı, kalan iki güneş de zifirgece dinlencesine çekilmeye hazırlanıyordu. Saan batmak üzereydi ve kırmızı ışıltısı ufku ateşe vermişti. Saai hâlâ üstlerinde parlıyordu; kırmızı ve mavi ışıklar gökyüzünde çarpışıyor ve birbirlerine karışıp morun nefes kesici ve enfes bir tonuna dönüşüyordu. Mia zifirgecenin gittikçe yaklaştığını hissediyordu. Göğsünde ve yanında duran oğlanın içinde simsiyah bir ışık yanıyordu.

Tric her zaman bir kol boyu mesafede nöbet tutuyordu. O uyurken kamarasının kapısının önünde bekliyordu. Sırtının dönük olduğu her an arkasını kolluyordu. Kavgalarından sonra bile asla bir kelimeden daha uzak olmuyordu. Ama işin aslı, şeyden beri sadece birkaç kelime konuşmuşlardı. Şeyden, az kalsın...

... *az kalsın.*

Mia durumu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Yoluna koymak için ne diyeceğini bilmiyordu. Daha karanlık anlarında, düzeltmek zorunda kalmak onu öfkelendiriyordu. Dertleri zaten göğe kadar uzanıyordu. Ancak daha yumuşak anlarında, oğlanın içinde karanlık bir alev gibi yanan hüznü hissediyor, hüzünlenmeden edemiyordu. Her şeyin ne kadar adaletsiz olduğunun farkındaydı. Tric'in ona ne kadar derin hisler beslediğinin.

Artık asla onun olmayacağını anlayan Tric'in bundan sonra ne yapacağını hiç bilmiyordu.

---

* Bunu asla yapmayın. Müstakbel çalışma arkadaşlarınıza ne kadar etkileyici gelirse gelsin. Çiğ et sindirimi zor ve besin değeri açısından daha düşük olmasının yanı sıra, kötü mizaç açısından hayli doyurucudur.

Düşmanlarınızın etiyle ziyafet çekerken, nazik dostlarım, mutlaka önceden pişirin.

Aşk küçümsemeyle sulandığında genellikle paslanıp nefrete dönüşürdü.

Bundan sonra ona gerçekten güvenebilir miyim?

Ashlinn konusunda ona güvenebilir miyim?

"En ufak bir fırtına bulutu yok," dedi Sigursson ufku bir kez daha taradıktan sonra. "Gemim üstüne bahse girerim, buradan Aşkah'a kadar yol açık olacak."

"Gemi henüz senin değil, Ulfr," dedi Mia. "Ayrıca bir savaşın onu beklediğine seni temin ederim. Iacopo ve Kızılit yukarıda gözlerini açık tutsunlar. Justus'a mutfaktaki ateşleri söndürmesini tembihle. Kıyıya varana kadar sadece soğuk yemekler yenecek. Leydiler'in bize saldıracağından şüphen olmasın. Cehennemi de yanlarında getirecekler."

Vaanlı kaptan güzel alnını kırıştırarak onu süzdü. "Sakıncası yoksa, Kraliçem, onları bu kadar hiddetlendirecek ne yaptığını sorabilir miyim?"

"BU SENİ İLGİLENDİRMEZ," diye homurdandı Tric. "SENİN İŞİN BİZİ SON UMUT'A GÖTÜRMEK."

"Bana işimi öğretme, evlat," dedi Sigursson.

"BANA EVLAT DEME, ÖLÜMLÜ," dedi Tric.

Sigursson, Tric'in gözlerinin içine baktı. Ağzı çizgiye döndü. Omuzlarını dikleştirdi. Vaanlı, Dört Deniz'de yelken açan en gaddar çetelerden birinin, gittikleri her yerde korku salan bir katiller ve zorbalar sürüsünün ikinci kaptanıydı. Mia artık onları biraz daha iyi tanıdığı için Valdyr'in gemisini ne kadar acımasız piçlerle doldurduğunu daha iyi anlıyordu. En kibarları bile muhtemelen Dört Deniz'de önüne çıkan her şeye tecavüz etmişti. En kötüleri sırf zevk olsun diye çocuklara işkence edip canlarını almıştı.

Ancak *Hayalet* ve mürettebatı Cehennem'den doğmuş gibi görünseler de Tric gerçekten orada bulunmuştu. Dweymeri oğlan, Vaanlı adamdan daha uzun boylu, solgun ve sertti ve elini mezarkemiği kılıcından bir an bile ayırmıyordu. Gözleri birinci elden gördüğü Gece'yi yansıtıyordu. Birbirlerine diklenirken Tric gözünü kırpmadı, zerre sinmedi.

Sigursson onu tedirgin etmeyi umduysa da sonuç hüsran oldu.

Mia'ya dönüp önünde eğildi. "Kraliçem."

Sonra da işinin başına döndü.

Mia gözlerini kısıp adamın arkasından baktı. Son iki döngüdür onu yakından izliyordu ve Sigursson'un ona zerre kadar sempati duymadığının farkındaydı. Sırtında dans ettiği bıçağın adamı her an tetikte tuttuğunu biliyordu. Yine de ona hayran olmamak elinde değildi.

Piç kurusu ve gaddar herifler olabilirlerdi ama *Hayalet*'in mürettebatı gemilerini tanıyordu ve daha önemlisi Mia'nın yakında o gemiden gideceğini

biliyorlardı. Ondan korkuyorlardı, evet, Mia o korkuyu beslemek için Tric'le Tutulma'yı da göz önünde tutmaya dikkat ediyordu. Ama Sigursson'u gerçekten seviyorlardı. Sigursson dikkatli bir adamdı. Zekiydi. Palavracı ya da soytarı değildi. Onun kalitesinde olmayan biri, kaptanı öldürüldüğünde aptalca gururuna yenik düşebilirdi. Ama Ulfr, Mia'ya muhalefet etmenin ona çok şey kazandırmayacağını, hatta belki her şeyi kaybettireceğini biliyordu. Bu yüzden gururunu yutmuş, zamanını bekliyordu ve bu işi hallettikten sonra çıkacağı tahtın hayalini kuruyordu.

"Amai'ye döndüğünde iyi bir kral olacak," dedi Mia.

"AMAI'YE DÖNERSE," dedi Tric.

Mia karnında bir ürpertiyle oğlana döndü.

"Neyle karşılacağımızı biliyorsun, değil mi?"

Tric gözlerini yanan ufuktan ayırmadan başını salladı. "BU PEK NAZİK RÜZGÂRLAR BİZİ OKYANUSUN AÇIKLARINA ULAŞTIRMAYA YARIYOR. KIYIDAN MÜMKÜN OLDUĞUNCA UZAĞA. KIZLAR GÜÇLERİNİ TOPLUYOR. HİSSEDEBİLİYORUM."

Mia gölgesinin titreştiğini hissetti, önündeki tahta döşemelerin üstünde bir kurt şekli uzandı.

"... BEN DE HİSSEDİYORUM, MIA. BİZİM İÇİN GELİYORLAR..."

Rüzgâr saçını yüzüne savururken Mia dünyanın sonuna baktı.

"ARTIK İNANDIN MI?" diye sordu Tric. "NE OLDUĞUNA. NE OLACAĞINA?"

Mia dudaklarını yaladı. Tuz tadı aldı.

Aslında o da hissediyordu. O güneşler alçaldıkça içinde büyüyen karanlığı hissettiği gibi. Tric'in tenindeki yeni pembeliği, kendi içindeki yeni gücü hissettiğin gibi. Başta Tric'in Tanrımezarı'nın altında anlattığı hikâye delilik gibi gelmişti. Hayal gibi. Katledilmiş tanrılar ve parçalanmış ruhlarla ilgili saçmalıklar. Ama üstündeki gökyüzünde, altındaki sularda hissedebildiği kötülük, postların üstünden ona uzanan alevlerin hatırası, uykusuna musallat olan kâbuslar... hepsi her an biraz daha inkâr edilemez bir hal alıyordu.

Burada muazzam bir şey dönüyordu. Mia'nın artık bundan şüphesi yoktu. Hepsinden daha büyük bir şey. Ateş'ten, Fırtına'dan, Deniz'den. Işık'tan ve Karanlık'tan. Hepsinden. Mia bunu omzunda büyüyen bir yük gibi hissedebiliyordu. Onu karşılamak için yükselen bir gölge gibi.

"BU SAVAŞTAKİ TEK SİLAH İNANÇTIR."

Mia inancını kenara kaldıralı seneler olmuştu. Bu dünyadaki bütün adanmışlıkların hanesini geri getiremeyeceğini fark ettiği döngü, Aa'ya dua etmeyi

bırakmıştı. Kara Ana'nın hizmetinde, Sükût Dağı'nın derinliklerindeyken bile, tanrılara –en azından gerçekten *umursayabilecek* tanrılara– gerçek bir inanç beslememişti. Kim olduğunu bilen, önemli olduğunu düşünen ve boş sözlerle sığ isimlerden daha fazlası olanlara.

Ya şimdi? Aylar, taçlar, anneler ve babalar ve hepsi?

Gerçekten inanıyor muyum?

Mia başını sallayıp tanrı ve tanrıçalarla ilgili bütün düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Tric ve Tutulma ne hissederlerse etsinler, kendi göğsünde nasıl bir farkındalık tomurcuklanırsa tomurcuklansın, gerçek şuydu ki Mia'nın şu anda çok daha dünyevi endişeleri vardı.

Mercurio'nun ona ihtiyacı vardı.

Yaşlı adam onun yüzünden tehlikedeydi. Dünya elinde ne var ne yok aldığında Mia'ya o babalık etmişti. Ona yardım etmesi için Aa'ya dua ettiğinde onu kurtaran Mercurio olmuştu. Ama ona olan borcu bir yana, o huysuz yaşlı piçi gerçekten seviyordu. Sigaralarının kokusunu özlemişti. Kara mizahını ve bozuk ağzını. Çatılmak için yaratılmış gibi görünen kaşların altından bakan ve Mia'nın aslını kalbinin derinliklerine kadar gören açık mavi gözlerini.

Scaeva Mia'nın her şeyini kendisinin yarattığını iddia etmişti. Oysa Mia bugünkü halini, kendine dair sevdiği şeyleri birine borçluysa, o kişi Mercurio'ydu. Aralarındaki okyanusa bu düşünceyle baktı. Yukarıda ve aşağıda yüzlerce mil uzayan, yakında öfkeden kararacak maviliklere baktı. Bu noktada neye inandığının bir önemi yoktu. Tanrılar ve tanrıçalar. Babalar ve kızlar. Bu tanrılar ve yazgılar muhabbetinin ne önemi vardı ki? Olacakların, kendisinin neye dönüşeceğinin ne önemi vardı?

Önemli olan tek şey, yapacaklarıydı.

Her zaman yaptığı şey.

Dövüşmek. Var gücüyle.

Küpeşteden eğilip denize tükürdü.

"Elinizden geleni ardınıza koymayın, sürtükler."

Fırtına onları dört döngü sonra karşıladı.

Mia gözetleme kulesinden yükselen ilk çığlıkları duyduğunda kamarasındaki yatağında huzursuzca bir o yana bir bu yana dönüyor, Kanşakıyan'ın söylediği gibi, rüyalarını değiştirmeye çalışıyordu. Her yokgece aynı iki rüyayı görüyordu. Anne ve babasının yüzünü kuşanan Aa ve Niah'nın etrafı, sonsuz göğün altında birbirleriyle

tartışıp duran Dört Kız'larıyla çevriliydi. Sahne değişiyor, Mia uyanınca tepesinde hançerle dikilen Scaeva'yı görüyordu.

"Affet beni, evlat."

Sonra *gerçekten* uyanıyordu. Kan ter içinde ve nefes nefese. Ama bu yokgece hançeri inmeden rüyasına sızan bir haykırışla yatağında doğrulup kamarasının inatçı kasvetine gözlerini açmıştı. Uykulu gözlerini ovuşturdu, sesi rüyasında duyduğunu düşünerek kaşlarını çattı. Ta ki bağırışı ve çanların sesini yeniden duyana kadar. *Hayalet*'in güvertesinden bir telaş vardı.

Tric'i her zamanki gibi kapısının önünde nöbet tutarken buldu. Birlikte yukarı çıkınca Sigursson'u geminin kıç tarafında buldular. Okyanusun çeperlerinde toplanan siyah bulutlar, arkalarında güneşlerle aydınlanan gökleri örten bir perdeyi sürükleyerek dörtnala koşan atlar gibi onlara doğru geliyordu. Sigursson, dudakları aralık, dürbününden, hiçbir fırtınanın sahip olmadığı bir hızla üstlerine gelen karanlığa bakıyordu. Adam ona baktığında Mia delici yeşil gözlerindeki telaşı gördü.

"Fırtına mı yaklaşıyor?" diye sordu.

"Evet," dedi Sigursson başıyla onaylayarak.

"Kötü mü?"

Adam yeniden siyah ufka baktı. Göğe baktı.

"... Evet."

İkinci kaptan güvertede kararlı adımlarla yürüyüp demir gibi bir sesle emirler yağdırmaya başladı. Mia mürettebatın iyi işleyen bir mekanizma gibi uyum içinde işe koyulmasını izledi. Yalnızca bir iki kişi uğursuzca bakmıştı ona. Rüzgâr artık karşılarındaydı, onları Aşkah'tan uzaklaştırıyordu. *Hayalet* şiddetli rüzgârda öne arkaya sallanarak menziline doğru emekliyordu. Mia gittikçe kararan göğün altında gemilerinin gövdesini döven dalgaların sesini, uluyan rüzgâra karışan küfürleri ve şarkıları duyuyordu. Ufukta gittikçe kararan siyah örtüyü bembeyaz aydınlatan bir şimşek çaktı. Altlarındaki deniz maviden kurşun grisine dönerken beyaz köpükler dişlerini *Hayalet*'in gövdesine geçiriyordu.

Mia'nın kemiklerini sarsacak kadar sert bir gümbürtüyle yağmur başladı.

Tenine onlarca hançer saplandığı hissini uyandıran acı bir soğuk vardı. Altındaki gömlekten içeri süzülmeye başlayınca Valdyr'in paltosuna daha sıkı sarındı. Rüzgâr üç köşeli şapkasını tokatlıyor, saçını yüzüne savuruyordu. Gemisinin daha hızlı yol almasını dileyen Mia'nın siyah gözleri doğu istikametinde ufka sabitlenmişti. Gölgesindeki Tutulma, etraflarında toplanan güç karşısında artan korkusunu yemeye başlamıştı. Gözetleme kulesindeki nöbetçi haykırdı.

"Cehennem ve kan aşkına, şuna bakın!"

Mia yukarı bakınca adamın altlarındaki suyu işaret ettiğini gördü. Önce kabaran okyanusun sivri dişlerinden başka bir şey göremedi. Ama sonra çalkantılı çelik grisi suda onları fark etti. Gölgeler. Uzun ve yılankavi. Yüzeyin hemen altında hızla hareket ederek *Hayalet*'in çevresinde dönüyorlardı. Siyah gözleri, jilet gibi keskin dişleri ve eski kemik rengi derileriyle.

Tric, "BEYAZEJDERLER," dedi.

"Kara Ana aşkına," diye fısıldadı Mia.

Onlarcası. Belki yüzlerce. En büyüklerinin uzunluğu on, hatta on iki metreyi buluyordu. Her biri ağzı kılıçlarla dolu bir kas ve et makinesiydi. Elbette hiçbiri *Hayalet*'e zarar verecek kadar büyük değildi ama Mia beyazejderlerin sürü halinde hareket etmeyen asi avcılar olduğunu bilirdi. Dört bir yanda o piçlerden düzinelercesinin döndüğünü görmek bile güvertedeki herkesin içini ürpertmeye yeterdi. Mia bunu şimdi tenine düşen yağmur damlaları ve ıslanan saçlarında esen rüzgâr kadar net hissediyordu. Denizcilerin kalbine bir korku kıymığı saplanmıştı. Fırtınanın hızı yetmezmiş gibi bu da bu yolculuğun göründüğü gibi olmadığının işaretiydi. An itibarıyla hepsinin son derece doğaüstü bir şeyin parçası olduğunun.

Mia kabaran denize baktı. Suyun üstünden bodoslama onlara gelen fırtına bulutlarına. Bu yolda önüne çıkan her düşmanı ya elinde bir kılıç ya da avcunda bir zehir şişesiyle karşılaşmıştı. Erkekler öldürmüştü. Kadınlar. Senatörler, kardinaller, gladyatörler ve Kılıçlar. Birbirlerinden gündüz ile gece kadar farklı insanlar. Ama her birinin, hepsinin tek bir ortak noktası vardı.

Ölümlüydüler. Et ve kan ve kemiktendiler.

Tanrıça aşkına, bununla nasıl savaşacağım?

"GİTMELİYİM," dedi Tric.

"Gitmek mi?" Mia Tutulma'ya rağmen göğsüne keskin bir korku saplandığını hissetti. "Nereye?"

Oğlan gözucuyla ona baktı. Aralarındaki acıya, kana ve yıllara rağmen, Mia gece yarısını andıran gözlerinde muzip bir ışıltı gördü.

"ÖNE." Tric pruvayı işaret etti. "DUA ETMEYE."

"Ah." Mia gülümsedi. "Tamam. Anladım. Faydası olur mu?"

"BİZ DWEYMERİLERİN BİR SÖZÜ VAR. TANRIÇA'YA DUA ET AMA KIYIYA ULAŞMAK İÇİN KÜREK ÇEKMEYİ İHMAL ETME."

"Yani ona bel bağlayamayız."

"ZİFİRGECEYE DAHA ÇOK VAR. ANA'NIN BURADAKİ GÜCÜ KISITLI. AMA ONLAR ONUN KIZLARI." Gökyüzü şimşekle aydınlanırken Tric omuz silkti. "DUA ETMEKTEN ZARAR GELMEZ."

"Tamam," dedi Mia. "Kenardan düşmemeye dikkat et, olur mu?"

Tric tatlı, hüzünlü bir tebessümle ona baktı.

"SENİ BIRAKMAYACAĞIM," dedi. "NE OLURSA OLSUN. SENİ SEVDİĞİMİ SAKIN UNUTMA, MIA. TANRIÇA İZİN VERİRSE SONSUZA DEK SEVECEĞİMİ DE."

Tric döndü, tenine yapışan siyah kadife gömleği ve deri pantolonu altında kaslarını sergileyerek merdivenden indi. O pruvaya giderken arkasından bakan Mia'nın, yaşlı bir ağaç gibi siyah ellerini göğe açıp başını arkaya atışını izlerken içi sızladı. Gök gürlüyor, şimşekler çakıyor, yağmur *Hayalet*'in siyah kalbine buzdan oklar gibi hızla yağıyordu. Gergin yelkenler bağlarını zorluyor, gövdesi inliyor ve halatları gittikçe şiddetlenen rüzgârda adeta uluyordu. Dalgalar yükselmeye başlamıştı, henüz *Bakire*'deyken gördüğü dev boyutlara ulaşmasalar da Mia bunun yolda olduğunu biliyordu. Doğu ufkunda görünürde karaya dair bir iz yoktu. Aşkah'a hâlâ döngülerce mesafedeydiler. Nasıl vereceğini bilmediği bir savaşla geçecek döngüler. Kılıç kullanamayacağı bir savaşla.

Çaresizdi.

Kendini işe yaramaz hissediyordu.

Kurtmuhafızlarından biri ona bakıp kötü güçlere karşı yapılan bir savuşturma işareti yaptı.

"Belki de onlara sürtük dememeliydim, Tutulma," diye fısıldadı Mia.

Gölgesinden, *"... KORKMA..."* cevabı geldi, *"... BEN YANINDAYIM..."*

Mia başını sallayıp ıslak saçlarını yüzünden çekti. "Keşke..."

"... BİLİYORUM..." diye iç geçirdi gölgekurt. *"...KULAĞA ÇOK TUHAF GELİYOR AMA BEN BİLE ONU ÖZLEDİM..."*

"Sence iyi midir? Her neredeyse?"

İblis, olmayan gözlerini ufka dikti.

"... BENCE BİZİM İÇİN ENDİŞELENSEN DAHA İYİ OLUR, MIA..."

Mia yukarıda toplanan karanlığa baktı. Geminin gıcırtılarını, iniltilerini, iç çekişlerini dinledi. Halatların, yelkenlerin şarkısını, yukarıdaki ve aşağıdaki adamların sesini. Aç bir denizde, su ve kemikten oluşan köpekdişlerinin arasında yol almaya çalışan küçük bir kıymıktılar.

Mia siyah küpeşteyi okşayarak gemiye fısıldadı.

"Dayan, kızım."

Şimşek göğü ortadan ikiye ayırdı.

Yağmur, cennetin kalbinden yağan mızraklar gibiydi.

Gök gürültüsü aç devlerin ayak sesleri gibi omurgasını sarsıyordu.

Kelimenin tam anlamıyla

kahrolası

bir kaos yaşanıyordu.

Tam bir döngüdür öfkesi Mia'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir fırtınayla boğuşuyorlardı. Mia Kılıçlar Denizi'nde *Kanlı Bakire*'yi vuran fırtınadan etkilendiyse de şu anda sergilenen katıksız güç onu kör etmiş, sersemletmişti. Bulutlar o kadar siyah ve ağırdı ki sanki elini uzatsa onlara dokunacaktı. Gök öyle şiddetle gürledi ki Mia etkisini teninde hissetti. Beyazejderlerle dolu dalgalar, yüzü olan heybetli kulelere dönmüştü. Ağaçlardan daha yüksek kıvrımları Cehennem'le karıştırılabilecek kadar derin ve karanlık vadilerle bölünüyordu.

Her sıçrayışları bir dağı aşmak gibiydi, her düşüşleri, şiddetli bir çarpışmayla son bulan, kemiklerini birbirine geçirecek bir ağırlıksızlık hissi yaşatıyordu. Daha şimdiden fırtınanın güçlü pençeleriyle direklerden koparıp attığı ya da dalgaların dibe sürüklediği dört denizcilerini kaybetmişlerdi. Haykırışları kasırganın uğultusunda fısıltı etkisi bile yaratamamıştı ve zaten onları suda bekleyen ağızlarca susturulmaları çok sürmedi. Tepelerinde siyah bulutlar kabarıyor, şimşeklerin eğri büğrü pençeleri adeta göğü yırtıyordu. Bitecek gibi de değildi.

Mia kamarasına çekildi. Mümkün olduğunca yukarıda kalmıştı ama yelken konusunda yeteneği ya da katkı sağlayabileceği herhangi bir iş olmadığı için sadece ayakbağı oluyordu. Tric adeta pruvaya çivilenmişti ama *Hayalet*'in güvertesini döven dalgaların Mia'yı yakaladıkları anda uğursuz sonuna yuvarlayacaklarına hiç şüphe yoktu. Bu yüzden hamağında oturmuş, kerestelerin gıcırtısını, iniltisini dinliyor, bir o yana bir bu yana savrulurken geminin daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu.

Etrafındaki gölgeler canlı varlıklar gibi hareket ediyordu. Tutulma simya fenerlerinin ışığıyla tezat oluşturan karanlık siluetiyle duvar diplerinde dolaşıyordu. Mia sigara içmeye cesaret edemiyor, tek bir kıvılcım bile çakmayı göze alamıyordu. Fırtınalar ve Okyanuslar Leydileri bu kadar hiddetliyken Ateş Leydisi'nin eline fırsat geçtiğinde neler yapabileceğini kimse bilemezdi. Bu yüzden bütün dikkatini loş kamaraya vermişti. Üstündeki ve içindeki karanlığa.

İki güneşin ısısını ve Aa'nın lanetli gücünün tenini hırpalayışını hâlâ hissediyordu. Ama burası, Aa'nın kızının gönderdiği yoğun, siyah fırtına bulutlarının altı, neredeyse gece kadar karanlıktı. Her Şeyi Gören'in ışığı boğulmuştu. Kötülüğü etkisini kaybetmişti. Mia gözünün önünden çekilmişti. Bu sayede içindeki

gücün kabardığını hissediyordu. Felsefe Taşı'nı yerle bir ettiği zifirgecedeki gibi korku salan bir güç değildi, hayır. Ama yine de güçtü.

Bu yüzden onu denemeye karar verdi. Aa'nın gözlerinden uzaktayken gücünün gerçekten ne kadar uzağa gidebildiğini görmek ve bu savaşta ona ait olduğunu gerçekten söyleyebileceği tek silahı kullanmak için. Mezarkemiği kılıcı kınında, duvardaki kancaya asılıydı. Siyah dalgalandı. Mia odaklanmak için gözlerini kıstı, yer yerinden oynarken karanlığın canlı sürgünleri bir âşık kadar nazik hareketlerle hamağını tutup yerine mıhladı. Mia kendi gölgesini tutup yere yaydı ve

kamaranın diğer ucuna

önce gölgesine

sonra Tutulma'ya

Adım attı

ve göz açıp kapayana kadar hamağına döndü. Odanın içinde, eski şömine başı masallarındaki hayaletler gibi titreşerek gidip gelmişti. Nefesi hızlandı, olanlara inanamamanın heyecanıyla dudakları karanlık bir sevinçle büküldü. Bunlar daha önce de kullandığı yeteneklerdi. Gölgeden gölgeye adım atmak ya da siyahı ellerinin uzantısı olarak kullanmak. Ama hiç bu kadar az zorlanmamıştı, gölgelerin içindeki güç hiç bu kadar etkili olmamıştı. Görebileceği kadar netleşmeye başlamıştı. Babalarının ışığını saklayarak onu öldürmeye çalışan Fırtınalar ve Okyanuslar Leydileri bir yandan da Mia'yı...

Güçlendiriyorlar.

Yine de Mia yeni gücünün gemisine ya da mürettebatına teselli olacağından ya da yukarıda kopan fırtına karşısında bir değeri olup olmadığından emin değildi. *Hayalet* yeni bir vadiye çarpınca keresteler sıkıntıyla sarsıldılar. Lombozlarda birkaç saniyede bir yeni bir şimşek parlayarak Mia'nın kamarasına ara ara gün ışığını dolduruyordu. Gök Mia'nın hiç duymadığı bir şiddetle gürleyince kendini tutamayıp yüzünü buruşturdu. Gemisinin dayanıp dayanamayacağını, mürettebatının bu fırtınayı atlatıp atlatamayacağını merak...

Çanlar.

Çığlıklar.

Mia ne olduğunu merak ederek yukarıdaki güverteye baktı. *Hayalet*, Aa bizzat çekicini kıç tarafına indirmiş gibi gümbürtüyle sarsıldı. Gemi yan dönerken

Mia'yı odanın karşı tarafına savrulmaktan gölgeler korudu. *Hayalet*'in gövdesi inleyip çığlıklar yükselirken karanlığın tuttuğu Mia sonunda anladı...

Bize bir şey çarptı.

"Tutulma, yanımda kal."

"... *HER ZAMAN...*"

Mia tek bir bakışla gölgelerin kamaranın kapısını açmasını sağladı ve

koridora

Adım atıp

oradan yukarıya

arka güverteye çıkan merdivene geçerken *Hayalet* bir kez daha yana doğru sarsıldı. Mia gök gürültülerinin arasında yine çığlıklar, tahta çatırtıları ve Aa ile dört kızına edilen küfürleri duydu. Gözün gözü görmediği sağanak yağmurda, çorba kıvamındaki loş ışıkta gözlerini kısıp bakınca aşağıdaki güvertede hayal meyal karaltıların hareket ettiğini gördü. *Hayalet* yine yana savrulunca bulutları yırtan şimşeklerin aydınlattığı bir sahnede, Mia'nın gözünün önünde devasa bir dalga onları suya batırmakla tehdit eder gibi pruvaya yayıldı.

"Kara Ana aşkına," diye soludu.

Kollar. Bir kervan kadar uzun. Üst kısmı siyah, alt kısmı hayalet gibi bembeyaz, ağızlarla, yara izleriyle ve yamuk yumuk kancalarla kaplı kollar. Altı tanesi aynı anda uzanarak güvertenin iki yanından korkunç bir şekilde *Hayalet*'e sarıldı. Mia devasa bir uzvun tek bir hareketle ön direğe vurduğunu, yarım düzine denizcinin çığlık atarak güverteye, oradan denize saçıldığını gördü.

"Leviathan!" diye haykırdı biri.

Mia kıç tarafa bakınca dümen başındaki Sigursson'un mürettebatına emirler yağdırdığını gördü.

"Onu kesip koparın, yoksa bize dibi boylatacak!" diye kükrüyordu.

Daha cesur denizcilerden birkaçı, çaresizlik ve dehşetle kılıçlarını çekip canavara vurmaya başladı. Adamlar yaratığın derisinde ancak tatarcıklar kadar etkili olabiliyordu. Ancak Tutulma gölgesindeyken korku nedir bilmeyen Mia

bir anda

güvertenin karşı ucuna

Adım attı

ve uzun kılıcını iki eliyle kaldırıp yay çizerek tırpan misali indirdi. Vurduğu kol fıçı kadar geniş, tuzlanmış deri kadar sertti. Ama mezarkemiği kılıcı onu tereyağı gibi dilimleyip ortadan ikiye böldü. Kıvamlı ve tuzlu simsiyah bir kan fışkırırken Mia *Hayalet*'in boydan boya bir titremeyle sarsıldığını hissetti. Diğer kollar çılgına dönmüş, çırpınıyor, vuruyor, sıkıyor, küpeşteyi parçalıyor, ön direği kulakları sağır eden bir çatırtıyla yerinden söküyordu. Denizciler uluyarak çalkantılı suya ve bekleyen beyazejderlerin ağızlarına düştü. Halatlar koptu, çarmıhlar devrildi, bir yelken ve direk yığını güverteye çarparken *Hayalet* sancak tarafından yan yatınca mürettebatının çığlıkları fırtınanın gürültüsünü bastırdı.

Dev bir dalga geminin yan tarafından güverteye dolunca Mia

bir kez daha

ön güverteye

Adım attı.

Tric orada mezarkemiği kılıçlarıyla canavarın kıvranan kollarını parçalamaya çalışıyordu. Gücü şaşırtıcıydı, Kara Tanrıça'nın, içindeki gücü ilk kez dizginlerinden boşanmıştı ve Tric'i yağmurun altında simsiyah bir kana bulanmış bembeyaz taş bir heykel gibi savaşırken görmek Mia'nın nefesini kesiyordu. Tric püsküren suyun altında rastalarını savurarak dönüp kılıçlarını peş peşe indirerek yaratığın bir kolunu daha koparıp vahşi bir tekmeyle gemiden attı. Güverteler tonlarca deniz suyuyla dolmuştu ve Mia'yı mürettebattan üç kişiyle birlikte denizi boylamaktan koruyan tek şey gölgelerinin onu sımsıkı tutmasıydı ama Tric bir dağ gibi sağlam görünüyordu. Mia onu kapmak için uzanan bir kolu daha parçaladı, yağmurdan ve kandan sırılsıklam, sırtını Tric'e yasladı.

"Onlara *gerçekten* sürtük dememeliydim!" diye kükredi.

"BELKİ DE!"

"*Hayalet* buna uzun süre dayanamaz! Duaların pek işe yaramadı galiba!"

"KIYIYA KÜREK ÇEK, MIA!"

"O zaman bana yardım et!"

"HER ZAMAN!"

Yan yana. Sırt sırta. Daha gençken, Şarkılar Salonu'nda eğitim alırken yaptıkları gibi birlikte savaştılar. Artık yaşça daha büyük, daha sert, daha hüzünlüy-

düler; aralarına yıllar, yollar, hayatın duvarları ve ölümler girmişti. Yine de siyah ve kanlı bir vals yapan bir çift gibi birlikte dönüp birlikte salınırken Mia seneler önce Tanrımezarı'ndaki ilk danslarını hatırladı. Müzik şiddetlenip dünya hiçliğe karışırken onun kollarında ayakları yerden kesilmiş, Tric onu döndürüp arkaya yatırmıştı. Şiddetli yağmurun altında bir o yana bir bu yana güvertede ilerlerken kılıçları aynı anda hareket ediyor, darbelerini aynı anda indiriyorlardı. Dalgalar üstlerine gelirken Mia ona iyice sokuldu; gemi biraz daha yana yatınca Tric sırtını onunkine iyice yasladı. Kusursuz dengedeki bir sarkaç gibi ışık saçan, keskin bir yay gibi öne arkaya savruluyorlardı.

Yukarıdan bir kol inerken Tutulma altı metre ötelerinde belirince Mia, Tric'i elinden tuttu ve

birlikte

bir Adımda

gölgelkurda ulaştılar.

Aynı anda yirmi tonluk bir kas ve kanca yığını güverteye, bir saniye önce durdukları yere indi. Tüm bu çılgınlıkta gözleri parlayan Tric, ölümün pençesindeyken bile dimdik bir güç abidesi gibi Mia'nın arkasında duruyordu. Gök gürültüsü durmadan çalan bir davul, etraflarındaki fırtına sonsuz bir şarkıydı artık. Omzunun üstünden bakıp Mia'ya gülümserken yüzündeki kan ve yağmur damlaları parlıyordu. Mia'nın bir parçası sonsuza dek o anda yaşayabilirdi.

Sigursson kıç taraftan aşağı inmiş, yanında bir grup kurtmuhafızıyla kılıç sallıyordu. Mia'nın kılıcı şimşek kadar hızlı, Tric'inkiler bir mezbahadaki satırlar kadar seriydi. Kesilen ve simsiyah bir kan gölünün ortasında güvertede kalan kol, yağmur ve dalgalar sayesinde kısa sürede denizi boyluyordu. Beyaz ışık ve gök gürültüsü, suyun kükremesi ve fırtınanın öfkesi iki tanrıçanın var güçleriyle saldırdığının habercisiydi ama yine de yetmiyordu. Mia'nın kılıcı altıncı kolunu ikiye ayırıp kanı yağmurdan daha hızlı yağdırırken leviathan irkildi ve son bir çırpınışla *Hayalet*'in harap gövdesini salladı.

Sancak tarafından onları az kalsın denize savuran bir dalga daha vurdu. Ancak iki büklüm olan dümenciler bütün kaslarıyla dümene asıldılar ve *Hayalet*'in omurgası neredeyse kırılacak kadar bükülse de gemi direndi ve ağır ağır toparlandı. Okyanus hâlâ çırpınıyor, fırtına tüm gücüyle devam ediyordu ve gökler

hâlâ gece kadar siyahtı. Mia ve Tric kılıçlarından güverteye kanlar akıtarak sırt sırta duruyordu. Sigursson ve yanındaki siyah kurt kürkleri sırılsıklam yarım düzine denizci, kaptanlarına, kraliçelerine bakıyordu.

"Bu sıradan bir fırtına değil," diye haykırdı biri.

"Size onun lanetli olduğunu söylemiştim!" diye bağırdı bir diğeri.

"Kızlar'ın gazabını üstümüze çekti!"

Mia denizcilerin batıl inançları olduğunu bilirdi. Şu anda hem içeride hem dışarıda tehlikede olduğunu anladı. Dört döngü süren beyazejderler, leviathanlar ve dağ gibi dalgalarla beslenen bir cezanın sonunda mürettebatının sinirleri tamamen bozulmuştu. Ama Einar Valdyr'in korkuyla hüküm süren bir kaptan ve kral olduğunu biliyordu ve Mia Corvere korkunun rengini on yaşındayken öğrenmişti.

"Dört Denizler'in en çetin mürettebatı olduğunuzu sanıyordum!" diye çıkıştı. "Karşıma geçmiş, emzikli bebeler gibi sızlanıyorsunuz!"

"Ölümümüze neden olacak, Sigursson!" diye bağırdı uzun boylu bir denizci.

"Onu denize at," diye seslendi bir başkası. "Tanrıçalar bizi hemen bırakır!"

Kılıçları çakan şimşekle parlayıp *Hayalet* yeniden sarsılırken Tric sırtını dikleştirdi. Mia ikinci kaptanının gözlerinin içine bakınca orada kaynayan kötülüğü ve isyanı gördü.

"Takımlarını sıkı tut, Ulfr!" Mia manidar bir ifadeyle yüzler paltosuna baktı. "Tanrıça olabilirler ama Çene biliyor ya benden çok daha fazla korkuyorsun!"

Etrafındaki karanlık etrafında hareketlendi ve adamların her birinin gölgesi güvertede eğilip bükülmeye, pençelerini savurmaya başladı. Tüylerini kabartmış, kurt olmayan bir kurt dişlerini göstererek Sigursson'un arkasında doğruldu. Mia'nın yanındaki Ocaksız oğlan, kanlı kılıçlarını kavradı. Mia'nın etrafındaki karanlık titreşti. Gökyüzünü ortadan ikiye ayıran şimşek, püsküren suyu ve yağmuru aydınlatarak havayı ışığa boğdu.

"Görev yerlerinize dönün, yüreksiz piçler!" diye haykırdı Mia kılıcını kaldırarak. "Yoksa sizi o kahrolası ejderlere kendi ellerimle yem ederim."

Fırtına bir an durulur gibi oldu. Gök gürültüsü nefesini tuttu. Mia, Sigursson'un gözlerine bakınca korkusunu gördü. Mia'dan. Onlardan. Hepsinden korkuyordu.

Asıl soru hangisinden daha fazla korktuğuydu.

O anda bir şey onlara çarptı. Devasa bir şey. Akıl almaz bir şey. Altlarından yükselen, sessiz ve çok büyük bir şey. Mia çarpmanın etkisini iliklerinde hissetti. Fırtınanın kükremesini, kerestelerin çatırtısını ve havaya uçan mürettebatın çığlıklarını duydu. *Hayalet* suyun üstünde havalandı ve Mia, sadece gölgeler onu tuttuğu için yerinde kalabildi. Sudan fırlayan devasa siyah kollar ölümcül ve ezici bir mengene gibi güverteye indi.

Bir leviathan daha.

Bu seferki inanılmayacak kadar iriydi. Kolları yıllanmış midyelerle kaplıydı. Mia'dan daha büyük testere dişli kancaları vardı. En abartılı masalların canavarı, Okyanuslar Leydisi tarafından uyandırılmıştı. Nefretiyle doluydu ve derinliklerden tek bir niyetle doğrulmuştu: Mia'yı yanına katıp ışıksız siyahlığa çekmek.

Canavarın uzuvları güverteyi dövüyor, ana direğin kollarını incecik dallar gibi kırıp geçiyordu. Yelkenler ıslak parşömen gibi yırtılıyor, tahtalar incecik tabakalar gibi çatırdıyordu. Kırılma noktasına kadar esneyen *Hayalet* acıyla inliyordu. Mia gölgesi kabararak hızla canavara döndü. Tric de döndü, üstlerine bıçak gibi yağan yağmurun altında siyah gözleri parlıyordu.

Ulfr Sigurrson deniz suyundan sırılsıklam halde güverteden güçlükle doğruldu. "Kurtmuhafızları!" diye kükredi.

Bulutlar çakan şimşekle aydınlanınca Mia'nın ikinci kaptanı kılıcını kaldırdı. "Öldürün şu kahrolası sürtüğü!"

29. BÖLÜM

AYAKTA

Pekâlâ, monarşi de buraya kadardı.

Doğruyu söylemek gerekirse Mia da sonsuza dek sürmesini beklemiyordu. İnsanların canlarından başka kaybedecek bir şeyi kalmayınca tiranlıklar yıkılmaya mahkûmdu. Ama sonunda dağılmadan kıyıya biraz daha fazla yaklaşabileceklerini ummuştu.

Eski mürettebatı arkasından saldırırken ve leviathanın kolları karşısında kıvranırken Mia Tric'i elinden tuttu ve

kıç güverteye

Adım atarak

çömelmiş vaziyette, hayretle bakan dümencilerin yanına indi.

Sigursson topuğunun üstünde dönüp sağanak yağmurun altında onu görünce adamlarına saldırmalarını emretti. *Hayalet*'in mürettebatı leviathanla ilgili bütün düşüncelerini bir kenara bırakıp Leydileri sakinleştirmek için kraliçelerini öldür-

meye odaklanmışlardı. Çakan şimşeklerin ışığında kılıçları parlayarak iskele ve sancak tarafındaki ikiz merdivenlerden yukarı koştular. Bu sırada canavar dört devasa koluyla *Hayalet*'e sarılmış, onu dev bir mengene gibi sıkıyordu. Küpeştedeki tahtalar bu korkunç basınçla çatırdayıp bükülmeye başladılar. Güverte deprem oluyormuş gibi sallanırken adamlar basamaklardan ve parmaklıkların üstünden yere yuvarlandılar. Diğer isyancı kurtmuhafızları kılıçlarını Mia'ya geçirip Leydileri huzura kavuşturma azmiyle, yere serilen yoldaşlarının üstünden atlıyordu.

Tric iskele tarafındaki merdivenin başında duruyordu. Mezarkemiği kılıçlarından birini indirip adamlardan birinin kafasını ortadan ikiye ayırdı; kılıç adamın kaburgalarına kadar inmişti. Mia ise diğer merdivenin başındaydı, kılıcını göğsüne sapladığı denizciyi tekmeleyip aşağı iterek arkasındaki adamları da yere serdi. Dev bir dalganın pruvanın üstünden gemiye dolmasıyla güverte bir kez daha sallandı. *Hayalet* tehlikeli bir şekilde yan yattı, kırılan direklerinin ağırlığı aşağıdaki leviathanınkine eklenip onları aşağı çekiyordu. Vahşi bir kılıç darbesiyle bir denizciyi daha dize getirirken Mia'nın zihninin çarkları hızla dönüyor, kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. Mürettebatı püskürtmeye çalışmaktan canavarla ilgilenemiyordu ve gemi parçalanmaya başlamıştı. Su ejderlerle doluydu. Kule kadar yüksek dalgaların içindeydiler. *Hayalet* ölürse hepsi ölürdü.

Aşağıda. Etrafında. Her yerde düşmanlar vardı.

Hayatımın hikâyesi...

"... MIA, DİKKAT ET!.."

Sigursson kılıcını çekmiş, dişlerini ortaya çıkaran bir hırıltıyla merdivenden yukarı koşuyordu. Mia adamın hamlesini uzun kılıcıyla durdurup çevirdi. Tek bir el hareketiyle ikinci kaptanını kendi gölgesine sardı; karanlık şeritleri Vaanlı'nın kollarını, bacaklarını, boynunu sımsıkı kuşatarak onu havada çırpınır halde tuttular.

"Bana kafa tutarsan olacaklar konusunda seni uyarmıştım, Ulfr!" diye haykırdı Mia.

Sigursson sadece boğuk sesler çıkarabiliyordu, gölgeler onu sıktıkça boynundaki damarlar şişiyordu. Mia parmaklarını kıvırdığı elini kaldırıp onu güverteden daha da yukarıya kaldırdı. Gümbürdeyen gökyüzünün baskısını teninde hissediyordu.

"Şimdi diğerlerini bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu göreceksin!"

Mia elini açınca Ulfr paramparça oldu ve parçaları dört bir yana saçılırken kanı yağmur misali güverteye yağdı. *Hayalet* leviathanın pençesinde bir kez daha sarsıldı; gemi ortadan ikiye ayrılırken tahtaların çatırtısını fırtınanın gümbürtüsünü bastıracak kadar gürültülüydü. Deniz suyu ve kandan sırılsıklam olan Tric, güverteden Mia'ya doğru sendeledi. Mia ona sarıldı, geminin kıç tarafı suda yükselirken gölgeleri ikisini de oldukları yerde tuttu.

"... *MIA, BURADA KALAMAYIZ!..*" diye haykırdı Tutulma.

"ÖNERİLERİ DEĞERLENDİRMEYE AÇIĞIM!" diye bağırdı ölü çocuk.

Mia *Hayalet*'in sonunun geldiğini, parça parça döküldüğünü, dört bir yandan yükselen dalgaların arasında direklerinin ve omurgasının kırıldığını görebiliyordu. Öyle ya da böyle, o okyanusu boylayacaklardı. Denizler onları çekiç gibi dövüp derinlerde canavarlar fırsat kollamasaydı da yüzerek kıyıya ulaşamayacak kadar açıktaydılar.

"*BU SAVAŞTAKİ TEK SİLAH İNANÇTIR.*"

Şimşek çakınca karanlık bir anda gün gibi aydınlandı. Gölgeler her darbede kusursuz bir siyahla etrafını sarıyor, ayağının dibinde kıvranıyorlardı ve Mia ile kara arasındaki miller boyunca uzanan dalgaların derinliklerine kadar işliyorlardı. Ama Mia üstündeki karanlığı hissedebiliyordu. İçindeki karanlığı. O eski Aşkah şiirinin bir dizesini hatırladı.

Işıksız gölge olmaz...

ve sonunda Tric'e seslendi. "Sıkı tutun!"

Oğlan onu dinleyip beline sarıldı. *Hayalet* sarsıldı, leviathan gemiyi ve kana susamış mürettebatını makûs talihlerine sürüklerken okyanus onları karşılamak için ayağa kalkmıştı.

"Tutulma, gösterdiğim yere git, tamam mı?"

"... *NASIL İSTERSEN...*"

"Haydi!"

Mia demir grisi denizi işaret etti. Dişlerle dolu dev dalgaların acımasızca kabardığı denizi. İblis yanlarından kayboldu ve Mia, Tric'e sımsıkı tutunarak,

suyun üstünden

kule kadar yüksek iki dalganın arasındaki

gölgelere

Adım attı.

Anlık bir ağırlıksızlık hissini düşme duygusu takip etti. Kollarında Dweymeri oğlan, altında ölüm vardı. Ama derinliklere dalmalarına fırsat kalmadan Mia

tekrar Adım attı

sığ ve fırtınaya teslim olmuş kısımlardan

Tutulma'ya

oradan bir titreşim hızıyla

dalgaya

kurda ve sonra

kurttan

dalgaya

ve geriye

demir grisinin üstünde taş gibi sekerek

Siyahı Adımladı ve

gölgeyle dans ederken

tanrıçalar

etrafında

öfkeyle haykırıyor

içindeki tanrı

kapkara gülüyordu

parmak uçlarında

karanlığın gücü

ve miller eriyip

hiçliğe dönüşürken

ve tanrıçalar öfkelerini

kusarken

sonunda

bir asır

bir sonsuzluk sonra

Adım

Adım ilerlerken

ileride solgun bir kıyı gördü

ve Mia güldüğünü fark etti

içindeki parça simsiyah

yanıyordu

ve Aşkah kumları

karşısında uzanıyordu

ve içindeki minik bir parça

çok dikkatli bakmasa

çok zor göreceği bir yer

nihayet

gerçekten

başlıyordu

inanmaya.

Islak kumun üstüne düştüler. Sığ su Mia'nın uyluklarına kadar yükseliyordu. Önünde fırtınanın harap ettiği Aşkah kumsalının kızıl bir dilimi uzanıyordu. Son Umut'un tanıdık ve çürümeye yüz tutmuş binaları karşısındaydı. Üstü siyah bulutlarla kaplıydı. Arkası öfkeli dalgalarla. Yağmuru teninde ve saçlarında, soğuğu iliklerinde hissediyordu. Tric kıyıya vuran dalgaların içinde, ellerinin ve dizlerinin üstünde doğrulmuş, hayret ve hayranlıkla ona bakıyordu.

Gökyüzünü öfkeyle yırtan bir şimşek çaktı. Dalgalar var güçleriyle kıyıya vurdu. Korkunç kardeşler, Fırtınalar ve Okyanuslar Leydileri bütün nefretleriyle ona doğru uzanıyorlardı. Mia yanında Tutulma ve etrafında yılan gibi kıvrılan gölgelerle zar zor ayağa kalktı. Üç köşeli ıslak şapkasını çıkardı, yüzüne düşen saçını arkaya itti ve güldü. Gözleri ışıl ışıldı. Göğsünde yanan karanlık alev yüzünü ısıtıyordu.

Her şeylerini ortaya koymuşlardı.

Bütün nefretlerini kusmuşlardı.

Bütün öfkelerini tüketmişlerdi.

Mia gökyüzüne hareket çekti.

"Hâlâ ayaktayım, sürtükler."

4. Kitap

İMPARATORLUKLARIN KÜLLERİ

30. BÖLÜM

OL-

"Ha siktir, hayır."

Mia Son Umut kasabasındaki Yeni Krallık Barı'nın kapısını iterken açık kollar ya da zafer alayı beklemiyordu. Ama barın sahibi Şişman Dannio yeni parlak tezgâhından başını kaldırıp üstü başı dağılmış, deniz suyuyla sırılsıklam olmuş Kılıç ve Ocaksız yol arkadaşının eşikte durduğunu görünce adamın gözlerini bürüyen katıksız dehşetten hayli etkilendi.

"Ha siktir, hayır," diye tekrarladı barın sahibi.

Mia'nın dönüşünün Şişman Dannio'yu dehşete düşürmesi anlaşılabilirdi: Mia bu bara son gelişinde adamın salonunda bir garnizon dolusu Luminatii'yi zehirlemiş ve Kadim Krallık'ı yakıp küle çevirmişti. Kızıl Kilise kaybı telafi etmek için barın yeniden inşa edilmesine destek olmuştu ve Yeni Krallık, selefinden çok daha iyi iş yapıyordu. Bir ilikdoğumlu konağı sayılmazdı ama en azından artık yerde kan lekeleri ya da kirişlerde ilgi odağı sıçanlar yoktu.

Yine de anlaşıldığı kadarıyla Mia, Dannio'nun en sevdiği insanlar listesinde değildi.

"Hayırhayırhayır," diye yalvardı şişman adam teslim olur gibi ellerini kaldırarak. "Merhametli Aa aşkına, buraya giremezsin, duvarları daha yeni boyattım."

"Uslu duracağıma söz veriyorum," dedi Mia eşikten içeri girerken.

"Mia!"

Mia koşarak gelen ayak sesleri ve yasemin kokusu duydu, sonra bir anda Ashlinn çıkagelip boynuna atılarak nefesini kesiverdi.

Sidonius da salona gelip kucaklaşmaya dahil olurken Kanşakıyan da onlara katılmakta gecikmedi. Mia bara bakınınca *Kanlı Bakire*'nin usul usul sohbet eden, kendini içkiye vermiş mürettebatıyla dolu olduğunu gördü. Cloud Corleone, KocaJon, Kasap ve Jonnen'la birlikte sırada oturuyordu

ve görünüşe bakılırsa üçlü, Mia'nın kardeşine Kralöldüren* oynamayı öğretiyordu. Ancak Mia ve Tric içeri girince dördü birden başlarını kaldırdı. Corleone'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Beni nazikçe becer," dedi solur gibi.

"Sonra sert mi becereyim?"

Cloud üç köşeli şapkasını eğerek sırıttı. "Seni görmek ne güzel, Kraliçem."

Mia ilikdoğumlu bir donayı imrendirecek bir reverans yaptıktan sonra Jonnen'a dönüp göz kırptı. Kardeşi sandalyesinden indi ve elinden geldiğince vakur bir tavırla gidip ablasına sarıldı. Mia sırılsıklamdı ama umurunda değildi; Jonnen'ı kucağına alıp sımsıkı sarılarak yanağından öptü. Dudakları yanağına değince oğlan itiraz eder gibi yüzünü buruşturdu.

"Soğuksun."

"Öyle derler," dedi Mia.

"Bırak beni, haspam," dedi oğlan.

Mia kucağında neşeyle kıvranarak sırıtan kardeşini bir kez daha öptü. Sonunda onu yere bıraktı ve poposuna minik bir şaplak indirip yoluna gönderdi. Şahinler Mia'ya hayranlıkla bakıyordu. Sidonius, Tric'e dönüp mürekkep karası elini sıktı.

---

* Belki de İtreya Cumhuriyeti tarihinin en eski içki oyunu olan Kralöldüren'in ilk hali "Dilenci" olarak bilinir. Oyunun kuralları çok basittir. Masanın ortasına bir bardak konur ve her oyuncu sırayla bardağın içine bir bakır dilenci atmaya çalışır. Başarılı olan oyuncu, başka bir oyuncuyu içki içmekle görevlendirmeye hak kazanır.

Görevi alan oyuncuya parayı elinin üstüyle fırlatarak bardağın içine sokmayı deneyeceği bir "intikam" şansı tanınır. İntikam atışı başarılı olursa ilk başta görev veren oyuncu iki kez içmek zorunda kalır. Bununla birlikte, ilk oyuncuya da bir intikam şansı tanınır ve başarılı olursa içki sayısı yine ikiye katlanır.

Tahmin edeceğiniz gibi, elinden her iş gelen oyuncular arasında bu intikam müsabakaları içki sayısının hızla artmasıyla son bulur. Kayıtlara geçen en uzun resmi intikam müsabakası Don Cisco Antolini ve tahta yeni çıkan XI. Francisco arasında kralın taç giymesini kutlamak amacıyla verilen bir galada yapılmıştır. Dilenci iki adam arasında tam yirmi yedi kez başarıyla atılıp tutulmuş ve oyun kralın nihayet yirmi sekizinci atışı iskalamasıyla son bulmuştur.

Aranızdaki matematikçiler bunun yeni kralın 67.108.864 shot altınşarabı içmek zorunda kalması anlamına geldiğini hesaplamışlardır.

XI. Francisco İtreya tahtına çıkmış en zeki kral değildi ama sözünün eri bir adamdı. Gururunu bütün saray halkının önünde ezdirmemek için, kraliçenin aksi yöndeki bütün telkinlerine rağmen, tahtın yeni sahibi kendini denemeye karar verdi. Yığılmadan önce elli yedinci içkisini içmişti ve eczacılarının bütün çabalarına rağmen, ertesi döngü hayatını kaybetti.

XI. Francisco'nun hükümdarlığı İtreya monarşi tarihinin en kısa hükümdarlığı oldu ama yurttaşların çoğu kralın sonunu hayli dokunaklı bulduğu için, Dilenci oyununun adı onun anısına Kralöldüren olarak değiştirildi.

Dürüst bir aptal ile becerikli bir yalancı tarafından yönetilmek arasında seçim yapmaları gerektiğinde, çoğu insan tercihini aptaldan yana kullanır.

"Başaramayacaksınız diye çok korktuk," dedi Itreyalı. "Fırtına tam bir canavardı."

"Evet," dedi Kanşakıyan başını sallayarak. "Aferin, evlat."

"BEN BİR ŞEY YAPMADIM," dedi Tric. "MIA OLMASAYDI İKİMİZ DE OKYANUSUN DİBİNİ BOYLAMIŞTIK."

"*Kara Hayalet* nerede?" diye sordu Kasap.

Mia omuz silkti. "Okyanusun dibinde."

Tric, Mia'ya hayranlıkla karışık bir hayretle bakıyordu. "O GERÇEKTEN TANRIÇA'NIN SEÇTİĞİ."

"Onda görünenin ötesinde bir şeyler olduğunu düşünmüşümdür hep," dedi tanıdık bir ses.

Mia dönünce yüzü siyah ipekle örtülü bir kadın gördü. Sarı bukleler. Sürmeli, siyah gözler. Fısıltılar kadar sessiz, Mia'ın yanına sokuluvermişti.

"Naev!"

Mia kadına sarıldı, yanaklarından öptü. Naev sarılmasına gözlerinin içi gülerek, sevgiyle karşılık verdi.

"Dost Mia," dedi El. "Onu yeniden görmek çok güzel. Sözcü Adonai geleceğini söylemişti. Yaşlı Mercurio sevgilerini gönderdi."

Mia kalbi sevinçle dolarak, "Onunla konuştun mu?" diye fısıldadı.

Naev Krallık'ın salonuna manidar bir bakış attıkta sonra başıyla uzak köşedeki bir masayı işaret etti. Corleone'nin mürettebatının oluşturduğu grupların arasından geçip barın arka tarafındaki bir masada Naev'in etrafına toplandılar. Danino ayaklarını sürüyerek bir tur ucuz bira servisi yaparken gergin bakışlarını Mia'dan ayırmadı.

Kız da ona bir öpücük gönderdi.

Şişman adam uzaklaşınca Naev gözleri kapıda, sesini iyice alçaltarak konuştu.

"Adonai Naev'e kanla haber gönderdi," dedi kadın parmağıyla boynundaki gümüş şişeye vurarak. "Sözcü ve Dokumacı, Kilise üyelerine karşı Mercurio'yla birlik oldular. Vakanüvis Aelius da onların yanında yer alıyor." Naev, Mia'ya baktı. "Birlikte onun Dağ'a girip saldırması için bir yol düşündüler."

"Ama hemen harekete geçmemiz gerek, Mia," dedi Ashlinn.

"Evet," dedi Naev başını sallayarak. "Olaylar hızlı geliyor. Zaman çok..."

"Bir dakika, bir dakika," dedi Mia başını sallayarak. "Altı yüz millik bir fırtına ve okyanusu daha yeni aştım. Bana Sözcü ve Dokumacı'nın Kızıl Kilise üyelerinin tamamını alaşağı edecek bir komplo için Vakanüvis'le

işbirliği yaptığını söylüyorsun. Önce en azından kahrolası bir sigara alıp bunu sindirebilir miyim acaba?"

"Scaeva Sükût Dağı'na gitmek için yolda," diye fısıldadı Ash.

Mia'nın karnının içi buz kesti, çenesi kasıldı. "Ne?"

"Ashlinn doğru söylüyor," dedi Naev başını sallayarak. "İmparator'un, halkın karşısına çıktığında yeni bir kopya için Marielle'in yardımına ihtiyacı var. İkna edici bir benzerlik için Dokumacı'yla yüz yüze gelmeli. Birkaç döngüye kadar Dağ'da olur."

"Bütün engerekler aynı yuvada," dedi Ashlinn, Mia'nın elini sıkarak. "Bu bizim için büyük bir fırsat, Mia. Scaeva'yı öldür. Kilise'nin işini bitir. Mercurio'yu kurtar ve her şey bitsin."

Mia'nın teni karıncalandı. Adrenalin sayesinde yorgunluğu ve korkusu uçup gitmişti. Elbette Scaeva Dağ'a tek başına gitmeyecekti. Hepsi birlik olsa bile Kızıl Kilise Cumhuriyet'in en ölümcül katillerini barındıran bir tarikattı. Ancak Sükût Dağı'nın derinliklerine daimi gece hâkimdi; bugüne dek zerre güneşlerışığı almamıştı. Mia, Kara Ana'nın koridorlarında fırtınadaki kadar güçlü olacaktı. Belki de daha fazla. Bütün düşmanları aynı anda aynı yerde, Aşkah Fısıltıharabeleri'nin ötesinde, sadece birkaç döngülük bir yolun sonunda toplanmışken...

Mia, Naev'e bakıp belindeki mezarkemiği kılıç kadar keskin bir sesle sordu. "Bildiğin her şeyi anlat bana."

Fısıltılar Mia'nın hatırladığından daha yüksekti.

Yola çıkalı üç döngü olmuştu ve sıcaklık Aşkah harabelerinden dalga dalga yükseliyordu. Fırtınalar Leydisi gökyüzünü şimdilik terk etmiş, karanlık bulut örtüsünün arasından tatsız, mor bir ışık yüzünü göstermişti. Saan ufukta yarı gizlenmişti ve Saai dinlenmeye hazırlanıyordu. Ama burada, çölde, hava hayli boğucuydu.

Mia ve yoldaşları bir Kızıl Kilise arabasıyla yol alıyordu. Normal şartlarda erzak alışverişinde Naev'e eşlik eden Eller'in komploda onlara yardım edeceklerine güvenemediklerinden Mia daha Aşkah'a varmadan Naev akşam yemeğine birer doz Baygınlık koyup onları etkisiz hale getirmişti. Yeni Krallık'taki kiralık bir odada, elleri, yüzleri ve ayakları bağlı, istirahat ediyorlardı.

Mia, Cloud Corleone'ye dönüşünü beklemek zorunda olmadığını söylemişti. *Kara Hayalet* Matem Denizi'nin dibini boylamışken ve Mia'yla dostluğu herkesin malumuyken korsan Tanrımezarı'na dönmeye ve Alçaklar Tahtı'nı kapma savaşları son bulana dek gözlerden uzak kalmaya karar vermişti.

Fısıltıharabeleri'ne yola çıkmaya hazırlanırlarken Kaptan, Mia'nın önünde eğilmiş ve dört piçlik sırıtışıyla üç köşeli şapkasını çıkarmıştı.

"Dua etme alışkanlığım olsaydı senin için dua ederdim," demişti Corleone. "Ama zaten duamı hoş karşılayacağından emin değilim. Bu yüzden dua yerine sana bunu hediye ediyorum."

Alçak herif Mia'nın elini kibarca tutmuş, yara bere içindeki parmak boğumlarını öpmüştü.

"Talih seninle olsun, Kraliçem."

"Bana artık kraliçem demen gerekmiyor, Kaptan," demişti Mia.

"Biliyorum," demişti Cloud. "Zaten bu yüzden diyorum."

KocaJon da Mia'nın önünde eğilmiş ve gümüş dişlerini ortaya çıkaran bir tebessümle bakmıştı. "Evlilik teklifim hâlâ geçerli, Kraliçe Mia. Kral olup bir kerecik bu piçe emir vermek isterdim."

Cloud ikinci kaptanına hareket çekmiş, Mia'yı başıyla selamlamıştı.

"Gökte ve yerde mavi eksik olmasın."

"Teşekkürler, dostum." Mia gülmüştü. "Benito? Belarrio?"

Cloud sırıtmakla yetinmişti. "Sadakatimin bir sınırı var, Majesteleri."

Sonra bir kez daha önünde eğilip denizine dönmüştü.

Bir gün yeniden karşılaşırlar mıydı?

Çok geçmeden, sekiz devenin çektiği dört arabalı bir kervanla Aşkah harabelerine doğru yola çıkmışlardı. Uykuya ihtiyaç duymayan Tric önde, sürücü koltuğunda oturuyordu. Scaeva'dan önce Dağ'a ulaşmak için sadece birkaç döngüleri vardı ve oğlanın doğaüstü varlığı hayvanların biraz daha hızlı gitmesine yarıyordu. Develerden de en az atlar kadar nefret eden Mia kafasında hepsine isimler takmıştı. Çirkin, Aptal, Kokuşuk, Şaşı, Bokkafa, Mankafa, Dişlek ve en pis kokan, en çirkin deveye Julius.

Dikkatli gözlerini ufuktan bir an ayırmayan Kanşakıyan, öndeki arabada Naev'le yolculuk ediyordu. Kasap mümkün olan her anını Jonnen'ın yakınında geçiriyordu –her yemek molasında oğlanı tahta kılıçlarla eğitmeye devam ediyordu– ama şu anda, arkada Sidonius'la birlikteydi ve ikisi kum canavarlarını uzak tutmak için büyük demir gonga vurma görevini nöbetleşe üstleniyorlardı.

Mia, Ashlinn ve Jonnen ortadaki arabadaydılar, çadırbezi onları güneşlerin yakıcı sıcağından koruyordu. Ash, Mia'nın elini bırakmadan yanında oturuyordu. Karşılarında oturan Jonnen ise siyah gözlerini ablasına dikmişti. Mia, Tutulma gölgesine döndüğünden beri oğlanın biraz daha sakinleştiğini görebiliyordu. Ancak Jonnen küçük olsa da aptal değildi. Konuşmalarına

babasının Sükût Dağı'nda onları beklediğini anlayacak kadar kulak misafiri olmuştu. Mia'nın İmparator'la ilgili niyetlerinin pek nezaket içermediğinin farkındaydı.

Oğlan ilk birkaç döngü boyunca sessizliğini korumuştu. Kasap'la kılıç talimi yapıyor, hiç ses çıkarmadan Tutulma'yla oturuyordu. Ama Mia oğlanın içinde, yıkılmaya hazır bir barajın önüne biriken sel suları gibi bir gerilimin büyüdüğünü hissedebiliyordu. Ta ki üçüncü döngü akşam yemeğinden sonra nihayet konuşana kadar.

"Onu öldüreceksin."

Mia kardeşinin gözlerine baktı. Ashlinn, başı Mia'nın kucağında kestiriyordu. Sapsarı uzun tutamları, nazik hareketlerle kızın savaş örgülerini yeniden yapmakla meşgul olan Mia'nın parmaklarına dolanmıştı.

"Deneyeceğim," dedi Mia.

"Neden?" diye sordu Jonnen.

"Çünkü bunu hak ediyor."

"Çünkü insanların canını yakıyor."

"Evet."

"Mia," dedi oğlan usulca. "Sen de insanların canını yakıyorsun."

Mia o iri gözlere arkalarındaki kalbi arayarak baktı. Bu bir itham değildi. Ya da paylama. Mia her ne ise, oğlan bunun için onu yargılamıyordu. Kardeşi pragmatistti ve Mia oğlanın bu yönünü seviyordu. Yolda geçen son birkaç haftada Jonnen ona yavaş yavaş ısınsa da Mia, dünya onları şimdiki hallerine dönüştürmeden önce birbirlerinden koparmasaydı nasıl bir ilişkileri olacağını merak ediyordu.

"Biliyorum," dedi sonunda. "İnsanlara sürekli zarar veriyorum. Bilmece de bu ya zaten, kardeşim. İnsan canavara dönmeden bir canavarı nasıl öldürebilir?"

"Bilmem," dedi Jonnen.

Mia başını iki yana salladı, onları çevreleyen harabelere baktı.

"Öldüremez," dedi iç geçirerek. "Ben bir masal kitabındaki kahraman değilim. Örnek alacağın biri de değilim. Ben acımasız amcığın tekiyim, Jonnen. Bencil bir sürtüğüm. Canımı yakarsan ben de senin canını yakarım. Sevdiklerimin canını yakarsan seni öldürürüm. Ben böyleyim işte. Julius Scaeva annemizi öldürdü. Baba bildiğim adamı. Bunu hak etmek için ne yaptıkları umurumda değil. Kusursuz olmamaları da. Muhtemelen onun kadar kötü olmaları da umurumda değil. Çünkü doğruyu söylemem gere-

kirse ben hepsinden daha kötüyüm. Bu yüzden doğruların canı cehenneme. Kefaretin de. Çünkü Julius Scaeva yine de ölmeyi hak ediyor."

"O zaman sen de ölmeyi hak ediyorsun," dedi Jonnen.

"Beni öldürmeyi mi düşünüyorsun, kardeşim?"

Jonnen hiçbir şey söylemeden ona baktı. Arabanın sarsıntısı onları öne arkaya sallıyor, demirşarkısının tıngırtısı sessizliği bozuyordu.

"Ben..."

Jonnen kaşlarını çattı. Dudaklarını sıktı. Mia oğlanın zekâsının en az onunki kadar keskin olduğunu biliyordu. Ama sonuçta çocuktu. Bildiği her şeyi elinden alınmış kayıp bir çocuk. Mia doğru sözcükleri bulmakta zorlandığının farkındaydı.

"Keşke seni daha iyi tanısaydım," dedi Jonnen sonunda.

"Ben de." Mia uzanıp kardeşinin minik elini tuttu. "Berbat bir abla olduğumun farkındayım, Jonnen. Bu işte çok kötü olduğumun da. Ama sen benim ailemsin. Benim dünyamdaki en değerli şeysin. Umarım döngünün birinde sen de beni, seni sevdiğimin yarısı kadar sevebilirsin. Çünkü ben seni çok seviyorum."

"Ama yine de onu öldüreceksin," dedi Jonnen.

"Evet," dedi Mia. "Öldüreceğim.

"Lütfen öldürme."

"Öldürmek zorundayım."

"O benim babam, Mia."

"Benim de."

"Ama *ben* onu seviyorum."

Mia kardeşinin gözlerine baktı. Kaçırdıkları yılları, onu ablasının elinden alan adama duyduğu sevgiyi gördü. Her şeyin tam kalbinde saklı duran o yanlışı. Ağır ağır başını salladı.

"Ah, Jonnen," dedi. "Ölmeyi hak etmesi için bir neden daha."

Fısıltıharabeleri'nde Sid'in demirşarkısının izin verdiği ölçüde sessizce yol aldılar. Oğlanın bakışları sorularla dolu olsa da bu konuşmadan sonra hiçbirini dile getirmedi.

Kum canavarı tehlikesi her zaman olmakla birlikte, Kızıl Kilise uzun yıllardır erzaklarını Son Umut'tan tedarik ederdi ve Naev onları gömülü taşların, kırık dökük yamaçların arasındaki yollardan geçirip nihayet harabelerin kuzey ucundaki dağlara soktu. Mia karşılarında yükselen siyah, taş kuleyi görebiliyordu. Yakınlardaki düzinelerce kuleden biri. Sadeydi. Dikkat çekici bir özelliği yoktu. Tepesi ışıldayan karla kaplıydı ama onu görür

görmez Mia'nın kalp atışları hızlandı. Kilise'nin kalbi. Ana'nın tapınağı. Kızıl Kilise'nin Cumhuriyet'teki gücünün beşiği.

Sükût Dağı.

Mia yıllar önce, zirvelere, istenmeyen misafirlerin kafasını karıştırmak için Nifak adında kadim bir büyü yapıldığını biliyordu. Ama Naev de büyüyü uzak tutacak sözcükleri biliyordu. Konvoyları ağır ve emin bir tempoyla, kıvrılan dere yataklarından, kırık dökük yamaçlardan geçerek yüksek, granit zirveye yaklaşıyordu. Fısıltıharabeleri arkalarında kalalı uzun zaman olmuştu. Sid ve Kasap demirşarkısına son vermiş, yaklaşan saldırı konusunda Mia ve Ash'le fikir alışverişi yapmak için ortadaki arabaya geçmişlerdi. Tric dizginleri Naev'e bırakmış, Kanşakıyan'la birlikte büyük, meşe bir fıçının etrafında küçük bir çember oluşturan gruba katılmıştı.

"Pekâlâ," dedi Mia. "İçeri girince mümkün olduğunca sessiz olacağız. Alarm verilirse ne kadar Kılıç ve El varsa boka üşüşen sinekler gibi üstümüze çullanır. Ama doğru şekilde ilerlersek bu piçler, işin yarısı bitene kadar geldiğimizi bile anlamazlar."

Mia bir parça kömür alıp arabanın zeminine karmaşık bir harita çizmeye koyuldu.

"Tric, Ashlinn ve Naev Dağ'ı çok iyi biliyorlar, bu yüzden diğerleri onları takip edecek. İçerisi kahrolası bir labirent gibidir, bu yüzden adımlarınıza dikkat edin. Karanlıkta yolunuzu kolayca kaybedebilirsiniz. Tric, sen, Sid ve Kanşakıyan Sözcü'nün dairesine gideceksiniz. Adonai'yi koruyun ve kan havuzunun bağlantısını kesin. Scaeva Dağ'dan kaçamamalı. Ash, sen ve Naev, Athenaeum'a gidip Mercurio'yu koruyun. Orada bulamazsanız dairesinde olma ihtimali çok yüksek. Canınız pahasına onu koruyup Sözcü'ye götüreceksiniz. Kasap, sen ve Tutulma ahırda kalıp Jonnen'ı koruyacaksınız. Her şey yolunda giderse gelip sizi alacağım. Ama iş boka sararsa, en hızlı şekilde Son Umut'a ulaşıp deniz yoluyla buradan uzaklaşın."

Daha aptal bir adam, çocuk bakmak için arkada bırakılmasına söylenebilirdi ama belli ki Kasap, Mia'nın en yakınını koruma görevinin ne kadar önemli olduğunun ve kızın bu görev için ona çok güvenmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Tamam, Kuzgun," dedi yumruğunu göğsüne vurarak. "Onu canım pahasına koruyacağım."

"Ya sen?" dedi Sidonius gizlemeye gerek görmediği bir endişeyle.

"Ben Kilise üyelerinin peşine düşeceğim," dedi Mia.

Ashlinn, "Tek başına mı?" diye sordu.

Mia başıyla onayladı. "En iyisi bu. Vardığımızda sabahın erken saatleri olacak. Drusillla muhtemelen Scaeva ve Marielle'in yanında olur, bu yüzden onları hepimizin hazır olduğu bir ana saklayacağım. Solis ve diğer Kilise üyelerine gelince, onlar orada olduğumu anlamadan yılanın başını ezebilirim."

"... SON KAPIŞMANIZDA SOLIS SENİ AZ KALSIN ÖLDÜRÜYORDU, MIA..." diye mırıldandı Tutulma.

"Evet," dedi Mia başıyla onaylayıp Naev'e gülümseyerek. "Ancak Dağ'da Vakanüvis Aelius'un bilmediği çok şey oluyor. Ve bana terazinin kefelerini eşitleyecek bir armağan verdi."

Gözleri grubun üstünde dolaştı, tek tek gözlerinin içine baktı.

"Sorusu olan?"

Her birinin sorularla yanıp tutuştuğundan en ufak bir şüphesi olmasa da yol arkadaşları sessizliklerini korudular. Mia onun için ne kadar risk aldıklarını ve hepsine ne kadar minnettar olduğunu düşünerek her birini tek tek selamladı. Sidonius'un elini sıktı, Kanşakıyan'a sımsıkı sarıldı, Kasap'ı yanağından öptü. Konvoy Dağ'a yaklaşırken her biri çalıntı bir El cüppesine bürünüp giysilerinin içine sakladıkları kılıçlarıyla arabalardaki yerlerini aldılar. Konvoy Sükût Dağı'nın bir yüzündeki boş kayalık kısma iyice yaklaşınca Naev öndeki arabada kollarını iki yana açıp ayağa kalktı. Güçle titreşen kadim sözler mırıldandı.

Mia taşların çıtırdadığını ve gümbürdediğini duydu. Havada simya sihrinin yağlı tadını aldı. Kanşakıyan kendi kendine bir şeyler mırıldanırken Jonnen geniş bir taş yüzeyin gıcırdayarak açılmasını şaşkınlıkla iç geçirerek seyretti. Hafif bir esinti Mia'nın yüzü okşadı ve Dağ'ın yan tarafı gittikçe aralanırken incecik bir toz ve çakıltaşları yağdı.

Onları Kızıl Kilise ahırının tanıdık manzarası bekliyordu; her kenarına ihtişamlı atların ve tüküren develerin bölmelerinin sıralandığı dikdörtgen biçiminde, hasır kaplı geniş bir alan. Çirkin, Aptal, Kokuşuk, Şaşı, Bokkafa, Mankafa, Dişlek ve Julius arabaları içeri çekerken havada bir duman bulutu gibi, hayalet korosunun sesi asılıydı. Siyah cüppeli Eller hayvanları içeri sokmak için dışarı çıktılar. Açık kapıdan süzülen ışık, Dağ'a giren tek güneşlerışığıydı.

Mia gölgesinin ahırın arkasındaki karanlığa çekildiğini hissetti.

Jonnen'ın elini sıkarken oğlanın da karanlık karşısında aynı heyecanı hissettiğini fark etti. En öndeki arabada bulunan Sidonius çelik kadar gergindi. Kanşakıyan taş kadar hareketsizdi. Mia, Ashlinn'in hızlı hızlı solumaya

başladığını duyabiliyordu. Nihayet bir grup El, arabalardaki yükleri almak için karanlıkta belirince Mia ve yol arkadaşları derhal harekete geçtiler.

Kılıçların şangırtısı, cilalı çeliğin simyevi ışıltısı. Naev'in ellerinden kadercamı küreleri uçuşurken Mia üst üste birkaç patlama sesi duydu ve hemen ardından bir Baygınlık bulutuna yakalanan Eller kendilerinden geçip yere serildiler. Şahinler hızla hareket ederek kılıçlarının kabzaları ve düz kısımlarıyla önlerine çıkan Elleri ve ahır personelini kan içinde bırakıp etkisiz hale getirdiler. Mia

arabadan

yukarıdaki basamaklara

Adım atarak

kaçmaya yeltenen bir El'i

kendi gölgesinde

yakalayarak bayılttı. Kısa mücadeleler. Fışkıran kan. Birkaç dakika içinde ahır kontrol altına alınmıştı bile.

Her şey hazırdı. Herkes görevini biliyordu. Bakışlar sert. Kılıçlar keskin. Mia hepsini tek tek selamladı. Ashlinn'i dudağından öptü.

"Dikkatli ol, aşkım," diye fısıldadı.

"Sen de," dedi Ash.

Mia sırtında karanlık bir bakış hissetti. Dönünce Tric'le göz göze geldi.

"ANA YARDIMCIN OLSUN, MIA," dedi ölü oğlan.

"Senin de," dedi Mia.

Kardeşinin ışıldayan gözlerine baktı. İçindeki korkuyu ve belirsizliği gördü.

"Babamıza sevgilerini ileteceğim," dedi.

Sonra da gözden kayboldu.

Örümceköldüren zümrüt yeşili elbisesiyle salona girdi. Vitraylı camlardan süzülen ve duvarlara sıralanmış şişeler ve kavanozlardan yansıyan ışıkta boynundaki altınlar ışıldıyordu. Gözleri siyah, dudakları ve çok sevdiği zehir sanatına adanmış bir ömrün lekelerini taşıyan parmakları daha da siyahtı.

Itreya'da onunla bu konuda boy ölçüşebilecek hiç kimse yoktu. Hakikat sanatı konusunda unuttukları, çoğu insanın ömrü boyunca öğrendiğinden fazlaydı.

Şahid elinde bir havan tokmağıyla salonun ucundaki meşe masasına yerleşti ve maviörümcek zehri ile kök bitkiler karışımını taş bir havanda ezmeye başladı. Mia Corvere'den intikam almak için son zamanlarda bir dizi yeni zehir yapıyordu. Son Kilise üyeleri toplantısında Solis'in sarf ettiği sözler, itiraf edemeyeceği kadar dokunmuştu. Mia'ya iyilik eden, kızın Kılıç olmasını mümkün kılan o olmuştu. Örümceköldüren bunun için eski öğrencisini asla affetmeyecekti. Kadının kirlenecek bir şerefi olduğu söylenemese de sabırlıydı. Biliyordu ki Mia önünde sonunda ona bu şansı...

Şahid gözlerini kırpıştırdı. Masasının üstünde, bir şişeden dökülen mürekkep misali cilalı meşe yüzeye yayılan bir gölge gördü. Gölge bir parşömen tomarının altında birikti ve siyah duman gibi hareket ederek harflere dönüştü. Örümceköldüren'in kalp atışını hızlandıran bir sözcüğe.

Arkanda.

Arkasındaki karanlıktan mezarkemiğinden uzun bir kılıç fırladı. Örümceköldüren'in gırtlağı boydan boya yarıldı. Şahdamarından kan fışkırırken sandalyesini arkaya itip sendeleyerek ayağa kalktı. Korkunç yarasını tutarak olduğu yerde döndü ve daha bir saniye önce kimsenin olmadığı yerde bir kız gördü.

"M-ma..." diye inledi.

Örümceköldüren kemerindeki kavisli kılıçlardan birini çekerken Mia hızla geri çekildi. Çelik renksizdi ve zehirle ıslanmıştı. Ancak Şahid'in benzi kan kaybından solmaya, adımları titremeye başlamıştı bile. Gözleri korkudan büyürken arkasındaki masaya yaslandı. Kesilen gırtlağından ritmik olarak pompalanan kan, ellerini, elbisesini, parmaklarını ve boynunu süsleyen altınları boyamıştı bile. O kadar çok kan vardı ki.

Çok fazla.

"İşini nasıl bitireceğimi uzun uzun düşündüm, Örümceköldüren," dedi Mia. "Her Şahid'in işini kendi ustalığıyla bitirmenin şiirsel olacağını düşündüm. Solis'i kılıçla. Seni zehirle. Sonunda senin oyununun oynanamayacak kadar tehlikeli olduğuna karar verdim. Ama en çok sana saygı duyduğum için önce seni öldürdüğümü bilmeni istedim. Küçük bir teselli olur, ne dersin?"

Örümceköldüren soğuk ve fersiz gözlerle öne doğru devrilip taşın üstüne yığıldı.

"Hayır," dedi Mia. "Hiç sanmıyorum."

Fareci, salonunda bir yerde bir kapının çarptığını duydu.

Yakışıklı yüzündeki kaşlarını çatarak, uğraştığı iğne tuzağından başını kaldırdı. Kilitlerle ya da kılık değiştirmece oynadığı sessiz bir oda olan atölyesi, Cepler Salonu'nun sayısız kapısından birinin arkasında gizliydi. Cüppesinin altına kadın iç çamaşırları giymişti ve doğruyu söylemek gerekirse onlarla hep daha rahat ederdi.

Fareci masasından kalktı, bastonunu aldı ve topallayarak salona girdi. Duvarlarda gardıroplarına, depolarına ya de bazen hiçbir yere açılan düzinelerce kapı sıralanmıştı. Salondaki uzun masaların üstü sayısız ıvır zıvırla, asma kilitler ve maymuncuklarla doluydu. Mavi vitraylı camdan süzülerek granit zeminde biriken ışık onu bekleyen kızın siyah gözlerine yansıyordu.

"Mia..." dedi içi buz keserek.

"Ailemin elimden alınmasına yardım ettin, Fareci," dedi kız. "Seneler sonra gözümün içine bakma yüzsüzlüğünü gösterdin. Bana akıl verme, dostummuş gibi yapma yüzsüzlüğünü. Bu cesaret nereden geliyor, merak ediyorum."

Fareci'nin eli belinden hiç çıkarmadığı siyahçelik kılıca uzandı.

"Siyahçelik mezarkemiğini kesebilir, biliyorsundur."

"İyi bir kılıç, Şahid," diye onayladı kız. "Kazandın mı yoksa çaldın mı?"

Her zamaki gibi, Fareci'nin yüzünde gümüş çatal bıçakları aşırmayı planlıyormuş gibi bir tebessüm belirdi. "İkisinden de biraz."

Mia da gülümsedi. "O zaman en iyisi onu riske atmamak."

Fareci arbaletin nereden çıktığını anlamadı. Kızın elleri bir an boşken bir sonrakinde Fareci'nin göğsüne bir ok fırlatıyordu. Ancak adam sakat bacaklarına rağmen bir kedi kadar hızlı hareket edebiliyordu ve tam Mia yayı çekerken bastonunu bırakıp kılıcının kabzasını kavrayıp gevrek bir çınlamayla kınından çekerken kenara çekildi ve göğsünü hedef alan oktan kaçmayı başardı.

Ya da en azından öyle olduğunu hayal etti.

Çünkü tam kenara çekilirken çizmelerinin zemine çivilendiğini fark etti. Darbeyi savuşturmak için kılıcını kaldırdı ama ok, gri cüppesini ve altındaki korseyi delerek göğsüne saplandı.

Sol ciğerinden çıkan otuz beş santimlik ahşap ve çelik karışımı çubuğa aptal aptal bakarken ağzından köpüklü bir kan boşaldı. Mia arbaletine bir ok daha yerleştirirken başını kaldırdı ve ikinci ok göğsüne saplanırken acıyla inledi. Yere sabitlenmiş ayakları titredi ve sonunda sırtüstü yere devrildi.

Düşerken avcundaki fırlatma bıçaklarını attı ama kız gölgelere Adım atarak yer değiştirmiş ve sol tarafında, bir metre kadar uzağında belirmişti.

Fareci başka bir bıçağa uzanırken Mia eline basıp bir ok daha yerleştirdiği arbaletini adamın apışarasına çevirdi.

"Takımlarınla vedalaş, küçük fare."

Solis gözlerini koronun sesine açtı.

Muhterem Peder yatağından doğruldu, yüzünü yıkadı, kör gözlerini kıpıştırdı. Her sabah yaptığı gibi tahta bir kılıç alıp talim rutinine başladı. Otuz dakikanın sonunda vücudu ter içinde, kendisi nefes nefeseydi. Kılıcının havada çaldığı şarkıya gülümsüyordu.

Halinden memnun, cüppesini giydi, kınını taktı. Fersiz gözleri açıktı ama hiçbir şey görmüyordu. Ama her şeyi ve daha fazlasını görebiliyordu.

İmparator Scaeva ve Kılıçların Efendisi birazdan geleceklerdi ve onları bakımlı bir şekilde karşılamasının daha iyi olduğunu biliyordu. Uzun ve karanlık koridorlarda ilerledi, banyonun kapısındaki El'i başıyla selamlayıp boş odaya girdi. Kemerini çözerken her zamanki gibi derin bir nefes aldı. Parmaklarını kıymetli kınının üstünde dolaştırdı. Deri, gözleri hatırlatan iç içe geçmiş halkalarla bezeliydi.

Kını ağır hareketlerle belinden çözerken dünyanın karardığını hissetti. Yeniden, doğduğu döngüdeki gibi kördü. Cüppesini düzgün bir şekilde katlayıp geniş küvetin kenarına bıraktı, kemerini ve kınını dikkatle en üste koydu. Koca Kilise'de kının amacını ve içinden geçen sihirleri bilenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Deriye işlenmiş Kadim Aşkah büyüleri, yokluklarında Şahid'den tamamen gizlenen dünyanın örtüsünü kaldırıyordu.

Solis ılık suya girdi, gözlerini yumdu ve sırtüstü uzanıp birkaç dakika öyle kaldı.

Sağır, sersem ve kör.

Bu bir alışkanlıktı ve Muhterem Peder alışkanlıkları sevmezdi çünkü pusuya düşme ihtimalini artırırlardı. Ancak bu minik huzur ve sükûnet anını yaşama lüksünü kendine çok görmezdi. Sonuçta burası Kızıl Kilise'ydi. Niah'nın bu dünyadaki kudretinin kalesi.

Ona burada kim dokunabilirdi ki?

Solis suyun altından çıkıp süt beyazı gözlerini kırpıştırdı. Sabun, mangalda usul usul yanan akçaağaç ve mum kokusu alıyordu. Kulakları ağzından daha keskindi ama tek duyduğu alevlerin çıtırtısı ve Kilise'nin karanlığında yankılanan hayalet koronun sesiydi. Sadece ışığın yokluğunu algılayabilen

gözlerine rağmen, küvette doğrulurken odanın belki her zamankinden birazcık daha karanlık olması dışında hiçbir tuhaflık hissetmedi.

Daha karanlık...

"... İYİ AKŞAMLAR, ŞAHİD..."

Hakkını vermeli, Solis irkilmedi bile. Gölgekurdun bulunduğu tarafa dönmeye bile tenezzül etmedi. Taşın üstünde kuştüyü kadar hafif bir çizme sesi duydu, akçaağaç kokusunda çok hafif bir ter kokusu ve... neydi bu, Örümceköldüren'in parfümü mü? Küvetin yanında kimin durduğunu anladı. Karanlık, gölgeli gözleriyle onu kimin izlediğini.

"Sen."

"Ben," dedi Mia.

Solis'in içinden soğuk bir korku geçti. Eli küvetin yanındaki cüppesine uzandı. Ama parmakları kumaşa değse de kını...

Orada değil.

"Öğrendiğimde gerçekten hayal kırıklığına uğradım," derken Mia'nın sesi biraz daha uzaktan geliyordu. "Kör kılıçustası düşüncesinin romantik bir yanı var, ne dersin? Ama hepsi yalandı, değil mi, Solis? Hepsi saçmalıktı. Bu kahrolası yerdeki her şey gibi."

Korku Solis'in içini yağlı bir soğukla kapladı. Orada gizlediği hançerini almak için cüppesine uzandı. Onun da gittiğini anlayınca hiç şaşırmadı. Solis bir buhar bulutunun içinde küvetten çıktı ve çırılçıplak çömeldi. Tam bağırmak için nefes alırken...

"Bu arada, El'in uyuyor." Mia'nın sesi odanın karşı tarafından geldi. "İmdat çığlığı atmayı düşündüysen diye söylüyorum."

"Çığlık mı?" dedi Solis pis pis sırıtarak. "Kendini her zaman çok önemsedin, evlat."

"Seni de çok az," dedi Mia. "Bu yüzden mi burada eğitim almama izin verdin? Dönüp kıçını ne kadar fena ısıracağımı bile bile. Gerçekten yaptıklarınızı hiç öğrenemeyeceğimi mi sandınız?"

Solis daha iyi duymak için kulağını yana yatırdı; Mia'nın ayak seslerini takip etmek için kulak kesilmişti. Küvetin yanından geri geri giderek sırtını duvara vermek istedi. Ama mangaldan gelen odun çıtırtısında bir kumaş hışırtısı duyar gibi olunca Mia'nın...

Arkamda.

Ellerini uzatıp hamle yapsa da boşluğa denk geldi.

"İyi hamle, Muhterem Peder," dedi kız. "Ama nişan alma konusunda... Cık cık cık."

Mia sağ tarafındaydı ve uzaklaşıyordu. Solis onu hissedebiliyordu. Gözler Kemeri'ni bulmadan önce karanlıkta geçirdiği yıllar, Felsefe Taşı'nda kapalı geçirdiği yıllar, hepsi bir anda canlanmıştı. Özgür olmak için o kuyuda yüz kişiyi katletmişti ve bunu yeni doğmuş köpek yavrusu kadar kör gözlerle yapmıştı. O zaman öldürmek için gören gözlere ihtiyacı olmamıştı. Şimdi de yoktu.

Ama kız çok iyi. Ölüm kadar sessiz hareket ediyor.

"Hepsi yalan," diye fısıldadı Mia. "Cinayetler. Sunular. Duy beni, Ana. Şimdi duy. Bütün o saçmalıklar. Burası kilise değildi, Solis. Kerhaneydi. Sen de hiçbir zaman Gecenin Anası'nın hizmetindeki kutsal bir Kılıç olmadın. Fahişeydin."

Konuştur onu.

"Daha büyük bir şey mi bekliyordun yani?" diye sordu Solis. "Drusilla ve Mercurio'cuğunun sana anlattığı saçmalıkları yuttun mu? Ananın Seçtiği miydi?"

Çizmelerinin yumuşak sürtünme sesini duydu.

Solda mı?

"Geldiğinde işini bitirmemizin daha iyi olacağını söylemiştim onlara," dedi. "Bu döngünün geleceği konusunda uyardım. İşin doğrusunu öğrendiğimde içindeki o şımarık velet yüzünü gösterdi. Kendini her zaman buradan üstün gördün. *Her zaman.*"

"O zaman beni neden öldürmedin?" diye sordu Mia.

Yine arkamda.

"Cassius lafını ettirmedi," dedi Solis. "Senden 'küçük kardeşim' diye bahsediyordu. Kendisinin ne olduğundan haberi olmasa da aranızdaki karanlıkta bir benzerlik olduğunu düşünüyordu. Kendine 'Kara Prens' diyordu." Şahid alaycı bir tavırla güldü. "Ne prensiyse."

"Neden benden nefret ediyordun, Solis?" diye sordu Mia. "Tek neden sana hediye ettiğim yara izi olamaz."

İşte, Solis o anda gördü. Onu tökezletmenin yolunu. Parmaklarını boğazına dolamasına yetecek kadar bir süre hareketsiz kalmasını sağlamanın yolunu.

"Senden hiç nefret etmedim," dedi. "Her zaman böyle biteceğini biliyordum. Darius Corvere'yi yakalayıp katillerine teslim edenin Kızıl Kilise olduğunu önünde sonunda anlayacağını biliyordum. Scaeva'nın bokunun bizim çizmelerimize bulaşacağını biliyordum."

Başını yana yatırıp güldü.

"Hiç mi merak etmedin, Mia?"

"Merak?"

Sağa doğru hareket ediyor. Bir kalıba bağlı kalmadan öne, arkaya.

Akıllıca.

"Darius Corvere'nin karargâhına kimin girdiğini?" diye sordu. "Onu ve âşığını kimin yakalayıp infaz edilmeleri için teslim ettiğini?"

Solis sol elini kaldırdı. Kolundaki yara izlerine dokundu.

"Otuz altı çizik," dedi. "Otuz altı ceset. Aslında yüzlercesinin canını aldım. Ama sadece karşılığını kan ve gümüş olarak aldığım ölümler için damga yaptırdım. Kılıcı tutan el bana ait olmasa bile."

Kör Şahid, bileğinin yakınındaki bir deseni okşadı.

"Bu, General Gaius Maximius Antonius için."

Mia durunca taşın üstünde bir sürtünme sesi duydu.

"Bu da Jüstikus Darius Corvere için."

Solis süt beyazı gözlerini Mia'nın iç çekişinin geldiği yöne çevirdi.

"Sen..."

Ve üstüne atıldı.

Mia gölgeler kadar hızlı hareket ederek kenara çekildi. Ama yeterince hızlı değildi. Solis'in parmakları bir saç tutamının üstüne kapandı, sertçe kavrayıp yumruğuna doladı ve hızla çekerken Mia'nın acıyla inlediğini duydu. Parmakları kızın boynuna uzandı. Yüzü çarpılmıştı, bu kahrolası veledin onu kör ettiğini, onunla dalga geçtiğini ve onu gafil avladığını düşündükçe öfkesi kabarıyordu.

Çenesine bir yumruk indirip onu sersemletti. Sonra bir yumruk daha atmak için elini geri çekti. Bez bebek gibi duvara çarpıp parmaklarını boynuna iyice bastırdı. Fazla yumuşamıştı. Fazla öngörülebilir bir adam olmuştu. Bu küçük fahişeyi bir öldürsün, o zaman...

Göğsüne bir darbe indi.

Bir tane, bir tane daha.

Sanki Mia ona yumruk atıyordu; bu düşünce onu güldürdü. Mia üçte ikisi kadardı ve ancak yarı ağırlığındaydı. Yumruklarıyla ona zarar verebilirmiş gibi...

Derken bir acı duydu. Karnından sıcak ve ıslak bir acı boşaldı. İşte, o zaman Mia'nın ona sadece vurmadığını fark etti. Bıçağı hissetmeyeceği kadar keskindi.

Şimdi iki eli de kızın boğazındaydı. Acı içine yayıldıkça kör gözleri büyüyordu. Sendeleyerek küvetin içine düştüler. Suya çarparken Solis kızın

bıçağının beş, altı kez sırtına saplandığını hissetti. Var gücüyle kızın gırtlağını sıkarken suyun altına gömüldüler. Zamanında en az bir düzine adamın canını bu şekilde almıştı. Ölümün ciğerlerinde zangırdadığını duyacak ve gevşeyen sidik torbalarından yayılan pis kokuyu alacak kadar yakın.

Ama acı...

Suyun altında boğuşuyorlardı. Kızı tutmakta zorlanıyordu. Kulakları uğulduyordu. Göğsündeki, sırtındaki ve böğründeki düzinelerce yaradan kan akıyordu. Kolları demir gibiydi.

Beni öldürüyor.

Bu düşünce hiddetini coşturdu. İnkâr ve öfke. Tekmeler ve küfürler savurarak çırpındı. Yüzeye çıktılar, kör gözleri parlak ışığı seçti. Nefes nefeseydi. Küvetin kenarına çarptılar; kızın omurgası acı verecek kadar büküldü, adamın yüzü acıdan çarpıldı. Mia küfredip tükürerek saldırıyordu. Çıldırmış gibi hiç ara vermeden bıçağını kollarına, yüzüne indiriyordu.

Solis artık ellerini hissedemiyordu. Onu hâlâ tutuyor muydu?

Artık canı çok acımıyordu. Küt darbeler. Göğüs. Göğüs. Boyun. Göğüs.

"Piç!" diye bağırıyordu Mia.

Böyle

"Seni!"

mi

"Kokuşmuş!"

sona

"Kahrolası!"

erecekti?

"Pislik!"

Solis dizlerinin artık onu taşıyamadığını fark etti. Elleri kızın boynundan kaydı. Su ılıktı ama o çok üşüyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Düşünmekte de. Daha derine kayarken gözlerini kapadı ve suyun altında başını arkaya yatırıp kendine birkaç dakika sırtüstü uzanma izni verdi.

Şimdi onunla mı buluşacaktı? Onu göğsüne bastırıp siyah dudaklarıyla alnını öpecek miydi?

Hiç inanmış mıydı? Yoksa sadece çok fazla keyif mi almıştı?

Ana, ben...

Solis gözlerini koronun sesine kapadı.

Sonra suyun dibini boyladı...

"Yeter," dedi Scaeva.

Drusilla tek kaşı havada, başını sayfadan kaldırdı.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Itreya İmparatoru, Kılıçların Efendisi'ne bakarken yüzünü hafifçe buruşturdu. Yanında getirdiği bir düzine özel muhafız, efendilerinin çevresini sarmış, sokmaya hazırlanan engerek misali Drusilla'nın ellerine bakıyordu. Scaeva mor togası ve altın varaklı tacıyla, etkilenmemiş gibi görünmeyi daha iyi beceriyordu. Ama o bile Drusilla'nın yüksek sesle okuduğu günlüğe şüphe ve hayretle bakıyordu. Parmaklarını dudağının önünde birleştirip yüzünü buruşturdu.

"Sanırım mesajınızı verdiniz, hanımefendi."

Odadaki şöminede alevler çıtırdıyordu. Fareci sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Örümceköldüren'in benzi solmuştu, Mia'nın elinden öldürüldüğünü anlatan satırlar Solis'i bile tedirgin etmiş görünüyordu. Drusilla arkasına yaslandı, *Nevernight Günlüğü*'nün üçüncü cildini yumuşak bir çarpma sesiyle kapattı. Parmakları siyah deriye damgalanmış kedi desenini okşarken sesi ipek gibi yumuşacıktı.

"Kız durdurulmalı, İmparator," dedi Kılıçların Efendisi. "Kızınız olduğunu biliyorum. Oğlunuzun onun elinde olduğunu da. Ama bu ciltte anlatılanlar doğruysa Mia Corvere Dağ'a girdiği andan itibaren hiçbirimizin boy ölçüşemeyeceği bir güçle dolacak."

"Bu hikâyedeki tek darkin Mia değil," dedi Scaeva.

"Ah, onu da biliyorum," dedi Drusilla kitabın kapağına vurarak. "Biraz abartılı yazılmış olsa da ikinizin çarpışması görülmeye değer. Ama korkarım, sizin açınızdan kötü bitiyor. Okumamı ister misiniz? İşaretli..."

"Teşekkür ederim, gerek yok," dedi İmparator ona ters ters bakarak.

"Anlamıyorum," dedi Fareci. "Birinci günlüğün ilk sayfası bize onun öleceğini *söylemişti*."

"Evet, ölüyor," dedi Drusilla parmaklarını üçüncü cildin kapağına vurmayı sürdürerek. "Uzun ve mutlu bir ömrün sonunda, yatağında, sevdiklerinin yanında."

"O sürtüğe mutlu bir son yaşatırsam," diye homurdandı Solis, "kahrolayım."

"Bu günlük cadı işi," dedi Aaela gözlerini kitaptan ayırmadan.

"Hayır," dedi Drusilla Kilise üyelerine tek tek bakarak. "Bu günlük geleceği anlatıyor. Ama değiştirebileceğimiz bir gelecek. Şu anda yaptığımız gibi konuşarak daha şimdiden burada ve şu an değiştirmeye başladık bile. Bu sayfalar taşa kazınmadı. Bu mürekkep yıkanıp silinebilir. Genç Mia dezavantajlı durumda."

"Ah, öyle mi?" dedi Fareci.

"Öyle," dedi Drusilla. "Dağ'a tam olarak nasıl gireceğini biliyoruz. Aptallığından İmparator'un oğlunu yanında getirdiğini de biliyoruz."

Bütün gözler Scaeva'ya döndü.

"İmparator, siz Tanrımezarı'na dönmek için yola çıkmalısınız," dedi Drusilla. "Asi kızınızı bize bırakın. Böylesi herkes için daha güvenli olur."

"Bu endişeniz çok dokunaklı, hanımefendi," dedi Scaeva. "Bu yüzden dürüstlüğümü mazur göreceğinizi umuyorum. Ancak bugüne dek kızımı bastırma çabalarınızın çok etkileyici sonuçlar verdiğini söyleyemem. Sizi katletmek için gelirken oğlumu da yanında getiriyorsa onun *herhangi bir şekilde* zarar görmeyeceğinden emin olmak için burada kalıyorum."

"Bu konuda bize güvenebilirsiniz, İmparator. Ama ya kızınız?"

Kılıçların Efendisi koltuğunda öne kaykılıp gözlerini adama dikti.

"Yakalanmasını istediğini biliyorum, Julius. Onu kendi silahına dönüştürüp Kızıl Kilise'nin biz servet avcısı orospularını bertaraf etmek istediğini de." Scaeva bu söz üzerine başını kaldırdı. Drusilla bakışına gülümseyerek karşılık verdi. "Ancak bu cilt Mia'nın yaşamasına izin vermenin son derece tehlikeli olduğunu gösteriyor. Kızıl Kilise her zamanki gibi imparatorluğuna hizmet etmeye devam edecek. Hizmetlerimizin karşılığında her zamanki gibi ücretimizi alacağız. Ve Mia Corvere ölecek."

Scaeva günlüğe bakarak çenesini sıvazladı. Kılıçların Efendisi adamın bakışlarının arkasında çarkların döndüğünü görür gibiydi. Plan içinde planlar çözülüyor ve tekrar birleştiriliyordu.

Ama sonunda, beklediği gibi, İmparator başını salladı.

"Mia Corvere ölecek."

Yatak odasının sessizliği kapısının usulca vurulmasıyla bozuldu.

Mercurio'nun iki kaşının arasından eksik olmayan çizgi iyice derinleşti ve tadını kaçıran kapıya sıkkın bir ifadeyle baktı. Tel çerçeveli gözlüğünü burnunun üstünden kaldırdı, söylene söylene kitabını kenara bıraktı. En iyi zamanlarda bile okumasının bölünmesine kızardı ama *Dizlerinin Üstünde*'nin bitmesine iki bölüm kalmıştı. Vakanüvis haklıydı, politika kısmı saçmaydı ama müstehcenlik birinci sınıftı ve geriye sadece yirmi iki sayfası kalmışken şaşırtıcı bir merakla, Kontes Sofia'nın kötü kalpli ikizinin Arşidük Giorgio'yla gerçekten evlenip...

Tık tık.

"Tanrıça aşkına, ne var?" diye homurdandı.

Kapıdaki kilidin döndüğünü duydu, sonra kapı sessizce açıldı. Mercurio kahrolası Eller'in başlarını kapıdan içeri uzatmasını bekledi. Üçüncü günlüğün bulunmasından bu yana odasına kapatılmıştı ve onu izleyen zavallı hizmetkârlar artık can sıkıntısından ölüyor olmalıydı. Hatta önceki döngü Dweymeri delikanlı ona çay isteyip istemediğini bile sormuştu. Ancak yaşlı adam, karşısında Kızıl Kilise'nin neşesiz uşakları yerine Kılıçların Efendisi'ni buldu.

"Ne zamandan beri kapı çalıyorsun?" diye homurdandı.

"Şu aralar ne okuduğunu öğrendiğimden beri," dedi yaşlı kadın. "Senin için sakıncası yoksa Dona Palmer ve beş kızının ziyaretinin ortasına dalmak istemem."

"Her zaman fazla namus delisiydin, Silla."

"Sen de her zaman otuzbircinin tekiydin, Mercurio."

Yaşlı adam kendini tutamayıp gülümsedi. "Neden buradasın?"

Drusilla içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Mercurio kadının yüz ifadesinden açılış salvosuna rağmen, şakalaşmaya gelmediğini anladı. Kılıçların Efendisi yatağa oturdu, Mercurio dirseklerini dizlerine dayayarak ona döndü.

"Ne oldu, Silla?"

"Mia öldü."

Yaşlı adam göğsünden demir bantlar çekiliyormuş gibi bir sıkışma hissetti. Sol kolu sızladı, parmakları karıncalanırken oda dönmeye başladı.

Güçlükle, "Ne?" demeyi başardı.

Drusilla endişeyle bakıyordu ona. "... İyi misin?"

"Elbette iyi değilim!" diye çıkıştı Mercurio. "*Öldü mü?*"

"Kara Ana aşkına, mecazen söyledim. Ölümü gerçekleşmedi."

"Çene aşkına." Mercurio acıyla yüzünü buruşturarak göğsünü ovdu. İçine bahar yağmuru gibi bir rahatlama hissi doldu. "Az kalsın bana kalp krizi geçirtiyordun!"

"... Şifacıyı görmek ister misin?"

"Hayır, kahrolası şifacıyı görmek istemiyorum, kalbi kabuk tutmuş sürtük!" dedi öfkeyle. "Ne saçmaladığını öğrenmek istiyorum!"

"Scaeva, Mia'nın idamını onayladı," dedi Drusilla. "Dağ'a tam olarak ne zaman ve nasıl gireceğini biliyoruz. Kaderi mühürlendi, karar kati. Ona ne kadar değer verdiğini bildiğim için önce benden duymanı istedim."

Mercurio, "Sen şuna böbürlenmek istedim desene," diye hırladı.

"Bundan zevk aldığımı sanıyorsan..."

"Başka neden buraya gelesin ki?" Yaşlı adam gözlerini kırpıştırdı, ağrıyan kolunu sıvazladı. Soğuk soğuk terler döküyordu. "Elbette zevk alıyorsun, Silla! Her zaman aldın! Her zaman alacaksın!"

"Beni çok iyi tanıyorsun, değil mi?"

"Ah, seni yeterince tanıyorum," dedi Mercurio sol elinin parmaklarını bükerken. "Önceki ya da o zamandan bu yana olan bütün erkeklerden daha iyi. En iyi halini de gördüm, en kötü halini de. İlişkimizi ne bok yemeye bitirdim sanıyorsun?"

Yaşlı kadın mavi gözleri ışıldayarak alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Kırk sene önce umurumda olmamıştı, Mercurio. Şimdi hiç değil."

"Bazılarımız bu Kilise'ye, inandığı için katıldı. Bazılarımız da elindeki tek şey bu olduğu için. Ama sen?" Mercurio yüzünü tekrar buruşturarak omzunu tuttu. "Sen hoşuna gittiği için katıldın. Sen bir şeylere acı vermekten keyif alıyorsun, Silla. Her zaman kalpsiz..."

Mercurio gözlerini kırpıştırarak ayağa kalktı.

"... ka-kalpsiz..."

Nefesi kesilir gibi göğsünü tuttu. Geri geri duvara doğru sendelerken kitabı yere düştü, şarap sürahisi devrilip taş zeminde tuzla buz oldu. Mercurio'nun yüzü acıyla çarpıldı, bir kez daha soluğu kesilir gibi oldu, konuşamıyormuş gibi dudakları kıpırdandı.

Gözleri fal taşı gibi açılan Drusilla da ayağa kalktı.

"... Mercurio?"

Yaşlı adam dizlerinin üstüne düştü. Dudaklarından anlaşılmaz sözcükler dökülürken iki elini kalbinin üstüne bastırıp cüppesini kıvırdı. Kılıçların Efendisi kapıyı yumruklayarak bağırdı. Mercurio burun deliklerinde şarap ve sidik kokusuyla taşın üstüne yüzükoyun düşerken Eller odaya daldılar.

"Onu derhal revire götürün!" diye haykırdı Drusilla.

Mercurio güçlü bir elin belini kavradığını hisseti. Dweymeri El onu kucaklayıp geniş omzuna attı. Gözkapakları titreşen yaşlı adam cevap olarak sadece inleyebildi. Aceleci adımların ritmik hareketini hissetti, Kilise korosunun sonu gelmeyen ağıdında Drusilla'nın emirler yağdırdığını duydu. Neyse ki artık acı hissetmiyordu. Ağzından bir şerit salya akarken anlamsız birkaç sözcük daha mırıldandı. Karanlık koridorlardan geçirilip helezon biçimindeki merdivenden aşağı indirilirken başı El'in sırtına çarpıyordu. Drusilla peşlerindeydi ve başını sallıyordu.

"Yaşlı aptal."

Yaşlı adam cevap olarak inleyince Kılıçların Efendisi iç geçirdi.

"Kalbin varsa böyle olur işte."

31. BÖLÜM

-MALI

Drusilla Mercurio'yu revirde bıraktı.

Yanlış olduğunu bilse de Kılıçların Efendisi'nin Tanrımezarı'nın piskoposuna oldum olası zaafı vardı. Mümkün olsaydı yanında daha uzun süre kalırdı. Ama ne yazık ki yönetmesi gereken bir katliam vardı ve zamanın dalgaları duygusallıkla bekletilemezdi. Drusilla, yüzü kül rengine dönen avurtları çökmüş eski âşığının yanından, göğsü yaralı bir kuşunki gibi hızla inip kalkarak uyurken ayrıldı. Talebinde ne kadar ciddi olduğunun iyi anlaşılması için başşifacılardan birinin kemik testeresini suratına sallayarak yaşlı adama en iyi şekilde bakılmasını buyurdu. Mercurio'nun ıslak alnına soğuk bir öpücük kondurduktan sonra, yaşlı adamın kendi çocuğu gibi sevdiği kızı öldürmek üzere yanından ayrıldı.

Siyahlar içindeki sürüsünü etrafına toplamıştı. İşlerini sağlama almak için, bir kez daha planın üstünden geçtiler. Plan belli, yol açıktı. Kırmızı, kan kırmızı galanın başlaması için geriye yalnızca misafirlerin gelmesi kalıyordu.

Katiller saman ve deve kokularıyla karanlıkta bekliyordu. Altlarında kokuşmuş muhteşemlikleriyle Kızıl Kilise ahırı uzanıyordu. Dağ'ın yan tarafından Aşkah harabelerine uzanan dış kapıların ilerisinde bu kısımdan iki çıkış daha vardı. Batı ve doğu duvarlarındaki çift kanatlı yüksek kapılar. İki yanı ağır granit korkuluklarla çevrili cilalı ikiz merdivenlerle ulaşılan bu kapılar Dağ'ın derinliklerine açılıyordu. Bölümün dış duvarında sağlı sollu kıvrılarak yükselen bu basamaklar bir noktada birleşip aşağıdaki hayvan bölmelerine ve depolara inen geniş bir merdiven oluyordu. Drusilla yukarıdaki batı girişinin yakınında, gölgelerin arasında duruyordu. Cüppesinin kollarına uzun bıçaklar gizlemişti. Mavi gözleri ışıldayarak Mercurio'yla ilgili bütün düşüncelerini bir kenara itti.

Scaeva iki yanında kılıçlarını çekmiş, hazır bekleyen muhafızlarıyla Drusilla'nın hemen arkasındaydı. İmparator her zamanki tutumuyla çıkışa yakın duruyordu. İşler bir şekilde tersine dönerse Dağ'a sığınmaya hazır ama olası katliamı izleyebilecek kadar yakın. Scaeva'nın gölge yılanı efendisinin omuzlarına kıvrılmış, olmayan gözleriyle etrafı izliyordu.

Drusilla, İmparator'un karanlık yeteneklerinin ne kadar derine inebildiğini, Dağ gibi, güneşlerışığının hiç değmediği bir yerde gerçekten ne kadar tehlikeli olabileceğini merak ediyordu. Casuslarına ona izlettiği bunca yıldır, Scaeva gölge gücünü bir kez bile sergilemediğinden gerçek kapasitesi konusunda en ufak fikri yoktu. Yoldaşı olmasaydı Drusilla darkin olduğuna bile inanamazdı. Bu bilinmeyenler, adamı tehlikeli kılıyordu. En az kızının on katı kadar tehlikeli.

Elbette aradaki önemli fark, Drusilla'nın *ücretini* kızından almamasıydı.

Dürüst olması gerekirse Kılıçların Efendisi, İmparator'dan zerrece hazzetmiyordu. Zekâsına saygı duyuyordu. Acımasızlığına hayrandı. Ama haddinden fazla hırslıydı. Güce fazlasıyla açtı. Kendine fazla hayrandı. Fazla kendini beğenmişti. Drusilla'nın üstünde güç sahibi olması kadının ona daha fazla hırslanmasına neden oluyordu.

Para.

Hâkimiyetinin sinsiliği şaşırtıcıydı. Drusilla'nın servet aşkı ailesine duyduğu sevgiyle başlamıştı. Paranın tüm kötülüklerin anası olduğunu kim söylemişse onlara ilk midillilerini aldığı döngü torunlarının gözlerinin nasıl parladığını ya da düğün masraflarını hiç tereddütsüz karşıladığında kızının döktüğü mutluluk gözyaşlarını görmemişti.

Paranın mutluluk getirmediğini kim söylemişse belli ki hiç parası olmamıştı.

Drusilla Kilise'ye hizmet ettiği yıllarda bir servet biriktirmişti. Çoğu Scaeva'nın kasasından geliyordu. Ama servetin asıl kötülüğü hiçbir zaman yeterli gelmemesiydi. Ne kadar biriktirirseniz biriktirin her zaman daha fazlasına ihtiyacınız varmış gibi geliyordu. Drusilla içten içe hâlâ Scaeva'ya ihtiyaç duyuyordu. Ailesinin geleceği garanti altına alınıp zenginlikleri kesinlikle tartışılmaz bir boyuta ulaşınca belki o zaman genç İmparator'la ilişkisini yeniden gözden geçirirdi. Ama şimdilik...

"Unutma, Drusilla," diye fısıldadı İmparator arkasından. "Lucius'un saçının teline zarar gelirse bedelini torunların öder."

"Öldürme konusunda az buçuk bilgi sahibiyiz," diye yanıtladı Drusilla soğuk öfkesini sesine yansıtmamaya özen göstererek. "Korkun olmasın."

Scaeva'nın ayağının dibindeki engerek duyulmayacak kadar yumuşak bir sesle tısladı.

"... O hiç korkmaz..."

Drusilla, doğu merdivenlerinde, etrafı en becerikliler arasından seçilmiş, her biri ağır arbaletler kuşanmış iki düzine kadar El'le çevrili Fareci'yi görebiliyordu. Cepler Şahidi'nin aşağıdaki dış kapıyı izleyen yaşlı gözleri kısıktı ve eli siyahçelik kılıcının kabzasındaydı.

Örümceköldüren yanında yarım düzine Kilise Kılıcı'yla orta merdivenin en tepesinde duruyordu. Corvere denen kız artık hafife alınmayacak kadar tehlikeliydi ve Drusilla onu öldürmek için en iyi, en ölümcül Kılıçlarını göreve çağırmıştı. Lisli Donatella, Leş Dehlizi şapelinden Brynhildr ve hatta Tanrımezarı'ndan getirtilen Kara Acteon. Solis de ellerinde ikiz kılıçlarıyla aralarındaydı. Başını arkaya yatırıp kör gözlerini yukarıya dikmişti. Elde kalan Kılıçların en iyilerini bu şekilde bir araya toplamak tehlikeli bir kumardı. Ama Onparmak'ın Galante dışında yaşadığı başarısızlıktan sonra Drusilla işini şansa bırakamazdı. Ne de olsa Mia, kendi ayaklarıyla kurt ininin ağzına geliyordu.

Onu birkaç köpek yavrusuyla beklemek doğru olmazdı.

Sadece Aalea endişeli görünüyordu. Elinde ışıldayan bir hançerle Drusilla'nın yanında dururken siyah gözleri endişeyle büyümüştü.

"Mercurio iyi mi? Şifacı onun..."

"Odaklan, Şahid," diye fısıldadı Drusilla. "Mercurio için kaygılanmak sana düşmez."

Ona dik dik bakarken Aaela'nın dudakları çizgi gibi kısıldı. "Ben Tanrımezarı'nda sıradan bir çömezken Mercurio bana hep iyi davrandı. Eğer..."

"Sessizlik," diye tısladı Solis. "Geliyorlar."

Drusilla'nın karnında fısıldayan kelebekler havalandı. Ahıra bakınca taştan yükselen sesi duydu. Havada simya büyüsünün yağlı tadını duyabiliyordu. Dış duvar gıcırtıyla açılırken Örümceköldüren'in kendi kendine bir şeyler mırıldandığını ve Scaeva'nın muhafızlarının hayretle nefeslerini tuttuklarını duydu. Drusilla'nın yüzünü hafif bir esinti öptü ve Dağ'ın dış cephesi yavaş yavaş aralanırken yukarıdan incecik tozlar ve çakıltaşları yağdı. Ahırın çevresini ve basamakları kuşatan karanlıkta düzinelerce el ve Kılıç hiç kıpırdamadan, hazır bekliyordu. Büyük kapılar sihirli mekanizmanın gümbürtü ve tıslamalarıyla açılırken hayalet korosunun uğultusu bir an duyulmaz oldu.

Corvere'nin konvoyu kapının önündeydi. Onları Kızıl Kilise'nin tanıdık görüntüsü bekliyordu. Hasır kaplı dikdörtgen biçimindeki ahırın iki yanına gösterişli atların ve tüküren develerin bölmeleri sıralanmıştı; her yerde arabalar, marangoz aletleri, yem balyaları ve üst üste yığılmış malzeme sandıkları vardı. Ancak yukarıdaki basamaklarda ve odadaki gölgelerde, ölüm nefesini tutmuş bekliyordu. Her şey olması gerektiği gibi gerçekleşiyordu.

Drusilla parlak güneşlerışığına gözlerini kısarak baktı. Corvere'nin arabalarını çeken develer tükürüp böğürerek ağır adımlarla içeri girdi. Kılıçların Efendisi sürücü koltuğunda El cüppesi giymiş birini gördü. Geniş omuzlu yarı ölü Dweymeri oğlan başını öne eğmişti. Arabaların çadırbezi örtülerinin altında başka karaltılar

görebiliyordu. *Nevernight Günlükleri*'nden Corvere'nin Järnheim ve Scaeva'nın velediyle birlikte ortadaki arabada olduğunu biliyordu. Oğlan olmasaydı bu iş çok daha kolay olacaktı.

Yine de bu, Kılıçların Efendisi'nin ilk cinayeti değildi.

Drusilla sorar gibi kaşını kaldırıp Örümceköldüren'e baktı. Hakikatler Şahidi kendinden emin ve soğukkanlı bir tavırla başını eğdi.

Konvoyu çeken develer durdu.

Fısıldanan bir komutla, Kılıçlar saldırıya geçti.

Küçük beyaz küreler. Düzinelercesi, belki de yüzlercesi güneşlerışığında ışıldayarak aşağıdaki ahıra fırlatıldılar. *Pof! Pof! Pof!* patlayarak kabarık beyaz bulutlara dönüştüler. Göz açıp kapayana kadar alt katları, soluyan herkesi uykuya çekecek yoğun bir Baygınlık sisi kaplamıştı. Drusilla aşağıdan boğuk inlemeler ve develerin yere devrilirken çıkardığı gürültüyü duyabiliyordu. Ağır ve yoğun sis bulutunun çökerken çıkardığı yumuşacık fısıltıyı.

Sonra sesler kesildi.

Kılıçlar ve Şahidler ona baktı. Yaşlı kadın uzun ve sessiz bir an bekledi. Solgun dumana baktı, hiçbir hareket ya da tehlike belirtisi görmedi. Nihayet Kılıçların Efendisi başını eğip onay verdi.

Kızıl Kilise'nin en iyi katilleri deri maskelerini kuşanıp başlarının arkasında bağladılar. Örümceköldüren tokaların tutturulmasına bizzat yardım etti. Mekanizmalar Hakikatler Şahidi tarafından bizzat tasarlanmıştı. Maskenin cam panelleri gözleri koruyor, pirinç burunluklar soludukları havayı süzüyordu. Maskelerini takan Kilise Kılıçları zehirli sisin içine indiler. Kara Acteon duman kadar sessiz, Liisli Donatella taşıdığı kılıçlar kadar keskindi. Solis elinde kılıçlarıyla orta merdivenin tepesinde bekledi. Aaela nefesini tutarak Drusilla'nın yanında durmaya devam etti.

Dışarıdaki vadide rüzgâr vardı ve Baygınlık, Dağ'ın gövdesinden dışarı süzülüyordu. Drusilla yavaş yavaş dağılan sisin arasından katillerin ahırın merdivenlerini dikkatle inmelerini izledi. Ölü Dweymeri oğlanın Baygınlığın etkisine bağışık olabileceğinden şüphelendiği için, Fareci ve beraberindeki Eller yanan oklar yerleştirdikleri yaylarıyla Ocaksız delikanlıyı gördükleri anda yere indirmeye hazırdılar. Ancak Kılıçların Efendisi gittikçe aydınlanan pusun içinde arabanın sürücü koltuğundaki figürün hareketsizce arkaya yığıldığını görebiliyordu.

"Önce İmparator'un oğlunu emniyete alın!" diye seslendi Drusilla. "Geri kalanın işini bitirin!"

"Oğlumu bana getirin!" diye bağırdı Scaeva.

Kara Acteon komutu aldığını belirten bir hareket yaptıktan sonra diğer Kılıçlara ortadaki arabanın etrafını sarmalarını işaret etti. Solis kör gözlerini kıstı,

Liisli Donatella arabanın üstünü örten çadırbezinin iplerini keserken üst katlardaki Eller oklarını hazır duruma getirdiler. Drusilla Kılıcın örtüyü tutup keskin bir hareketle kaldırmasını nefesini tutarak izledi.

Sonra gözlerini kırpıştırdı. Arabanın içindeki El, cüppeli karaltıları görebiliyordu. Ancak yere yığılmak yerine, hepsi oturur vaziyetteydi. Dahası ve daha tuhafı, Drusilla arabanın karnında büyük bir fıçı olduğunu görebiliyordu. Kalın meşeden, tuz lekeli, ağır bir fıçıydı. Ahşaba kalın harfler kazınmıştı.

Haarold oturan siluetlerden birinin başlığını indirip içindeki samanı görünce bir küfür savurdu.

Kılıçların Efendisi gözlerini kısıp, ahşap fıçıya kazınmış sözcüklere baktı.

BULUNMASI HALİNDE CLOUD CORLEONE'YE İADESİ RİCA OLUNUR.
ÇALINDIYSA İYİ İŞ ÇIKARMIŞSIN, NAZİK DOSTUM.

Drusilla midesine bir yumruk yemiş gibi oldu.

... Simyacı tuzu.

"Geri *çeki...*"

Patlama, ahırlarda çatırdayan mavi alevli bir kasırga gibi esti. Kulakları sağır eden gümbürtüsü Drusilla'yı arkaya devirdi, Scaeva'nın muhafızlarını sendeletti. Kılıçların Efendisi yayılan ısıya karşı elini gözlerine siper ederek Acteon, Donatella ve Kızıl Kilise'nin son iyi Kılıçlarının yanışını izledi. Solis kavrulmuş, duvara savrulmuş, kanıyordu. Örümceköldüren bir küfür savurarak dizlerinin üstüne düşmüştü. Dumanla birlikte yükselen ışıltılı küller havada dans ediyordu. Patlamanın gümbürtüsü boşlukta yankılanarak bir arada bulunan kilise ahalisini sersemletmiş, gözlerini kör etmiş ve onları afallatmıştı.

"Çene'nin kahrolası dişleri aşkına!" dedi Fareci öksürerek.

Drusilla arkasındaki Scaeva'nın derin bir nefes aldığını duydu. Dönüp İmparator'a bakınca adamın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü. Gölgeengereği omzuna kıvrılmış, şeffaf diliyle boğucu dumanı yalıyordu.

"... *Geldi...*" dedi.

Drusilla'nın yeniden ahıra dönmesiyle havanın titreşip siyah bir kıpırtının söndüğünü görmesi bir oldu. Kurt biçiminde bir gölge doğu basamaklarının ortasında cisme bürünmüş, Cehennem rüzgârları misali uluyordu. Drusilla şaşkın gözlerle izlerken yoldaşın içinden karanlık bir gölge atıldı ve çömelir vaziyette, sersemlemiş Ellerin arasına, Cepler Şahidi'nin tam yanına kondu. Karaltı kor yağmuru ve siyah dumanın altında ayağının üstünde doğrulurken havada ıslık çalarak uzun kılıcını çekti.

"Mia..."

Kızın kılıcı Fareci'nin boynuyla buluştu ve mezarkemiği et, kas, kemik katmanlarını tek bir hamleyle kesip açtı. Şahid'in kafası omuzlarından ayrıldı, ahırın ateşten kararmış basamaklarından yuvarlanırken gözleri fal taşı gibi açıktı. Mia, Fareci'nin sinirsiz kalan parmaklarından düşen Aşkah siyahçeliğinden kılıcı kaptı, cesedin göğsüne gaddar bir tekme indirip peşi sıra kellesini korkuluktan attı. İki elinde birer kılıçla gölgelerde korkunç, ölümcül bir sinekkuşu gibi bir görünüp bir kaybolarak elinde arbalet olan herkesi parçalara ayırdı.

"Kara Ana aşkına..." diye fısıldadı Drusilla.

Aalea bir küfür savurdu. Dağ'ın girişinden, dumanın içinden bir haykırış yükselince Drusilla bir avuç karaltının dağın eteklerinden içeri daldığını gördü. Etkisini gittikçe yitiren Baygınlıktan korunmak için ağızlarına ve burunlarına ıslak paçavralar sarmış, kılıçlarını çekmişlerdi. Drusilla onları günlüklerden tanıyordu; Itreyalı Sidonius, Dweymeri Kanşakıyan. Yanlarında Ocaksız oğlan Tric ve şu hain sürtük Ashlinn Järnheim da vardı. Ahmak Kasap ve diğer hain Naev, aralarında Scaeva'nın oğluyla en arkadaydı.

Ancak Mia doğu merdivenlerinde Drusilla'nın Elleri'ni kılıçtan geçirerek ilerliyordu. Yoldaşlarına Dağ'ın derinliklerine ulaşmaları için yol açıyordu. Kız bir kavurganyaz akşamındaki serap gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Göğsüne bir bıçak fırlatılırken bir anda gözden kayboldu ve bıçak bir El'in karnına saplanarak adamın basamaklardan yuvarlanmasına neden oldu. Mia gölgeden gölgeye Adımlayarak, bıçak fırlatan El'in arkasında belirip onu kılıcıyla etkisiz hale getirdi. Bir başkasını bacaklarından yaralayıp bir kan yağmurunun altında taş zemine yığılmasına neden olurken durduğu yerde havayı kesen bir kılıç hamlesini bertaraf ederek kılıcı tutan kolu dirsekten kesip attı. Bütün bunlar olup biterken gözlerini Drusilla'dan bir an olsun ayırmıyordu. Arkasındaki İmparator'dan da. Yüzü kana bulanmıştı. Gözleri soğuk ve boş bakıyordu. Bütün bu kan, bu katliam, bütün bu ölümler yaklaşan cinayetin uvertürüydü.

Drusilla, Mia'nın gözlerine bakarken o cinayetin nesnesini çok iyi biliyordu.

Doğu merdivenleri cesetler dışında boşalmıştı ve kız tek bir adımda Drusilla'nın birkaç basamak altında belirdi. Yoldaşları arkasındaki basamaklardan hayretler içindeki Solis'e koşuyordu. Sidonius ve Kanşakıyan adamı hızla geçip doğu girişinden içeri daldılar. Mia keskin kenarından kan damlayan kılıcını Scaeva'nın yüzüne tuttu.

"Baba!" diye kükredi.

Drusilla omzunun üstünden arkaya bakınca İmparator'un benzinin solduğunu gördü. Gözleri karanlık kızı ile Dağ'ın girişinde duran tek oğlu arasında

gidip geliyordu. Mia kılıcını başka bir El'in karnına saplayarak kadını içorganlarıyla birlikte korkuluğun üstünden yuvarladı. Basamakları tırmanıp yoluna çıkan başka bir El'i neredeyse bakmadan doğradı. Dudakları çizgi gibi olmuştu. Gözleri Scaeva'ya sabitlenmişti.

"*Corvere!*"

Haykırış ahırda çınladı. Arkasındaki merdivenin en alt basamağındaki Muhterem Peder patlamanın onu fırlattığı yerden doğrulmuştu. Deri giysilerinden duman yükseliyordu ve Tanrımezarı'nda Järnheim'ın mezartaşı bombasından sağ kurtulan sakalları da tamamen yanmıştı. Onları uzak tutmak için kılıçlarını ölü oğlana ve Järnheim'a doğrulturken kör gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Corvere!" diye kükredi bir kez daha. "Çık karşıma!"

Kız ona bakmaya tenezzül bile etmedi. Solis'i alaşağı etme görevini yoldaşlarına bırakmaktan hoşnut, gözlerini babasının gözlerinden ayırmadan batı merdivenlerini tırmanmaya devam etti. Gladyatörleri Dağ'a sızmıştı, ölü çocuk ve Järnheim, Muhterem Peder'in çevresini sarmış, onu indirmeye, doğu merdivenlerini tırmanıp Sidonius ve Kanşakıyan'ın arkasından gitmeye hazırlanıyorlardı. Bir düzine yoldan birini tutacak, Dağ'ın kalbi olan labirenti aşıp Sözcü'nün dairesine varacak ve Adonai'nin kapısında çıkış yollarını kapatacaklardı.

Mia yaklaştıkça gölgeler siyah kanatlar misali omuzlarında dalgalanıyordu. Gölgekurt siyah köpekdişlerini göstererek önünden yürüyordu. Kız ve babası arasında artık sadece Drusilla, Aalea ve Örümceköldüren vardı. Hakikatler Şahidi altın kemerinden kavisli ve zehirli iki hançer çekti. Kılıçların Efendisi'nin yaşlı parmakları kollarına gizlediği hançerlere uzandı, kabzaların üstüne kapandı. Ama Aalea cephaneliklerindeki bütün silahlardan daha sivri bir dille konuştu.

"Darius'u Solis öldürdü, Mia."

Kızın siyah gözleri babasından Maskeler Şahidi'ne döndü. Adımları bocaladı, çenesi kasıldı. Aaela'nın sözlerinin Corvere'nin kalbine isabet ettiğini gören Drusilla'nın içinden bir heyecan dalgası geçti. Kız arkasındaki basamaklarda ikiye karşı bir yenik durumda olan Solis'e baktı.

"Kralyaratan'ı ve Antonius'u karargâhlarında yakalayan oydu," diye fısıldadı Aalea. "Onları insanlara eğlence olsun diye celladın ipinin ucunda dans etmeye teslim eden de. Solis'ti, Mia."

Mia gözlerini kıstı. Solis, Tric ve Ashlinn'e hamle yaparak ikilinin yaklaşmasını engelledi. Scaeva etrafında adamlarıyla adım adım geri çekiliyordu. İmparator, Corvere'ye neredeyse dokunabileceği kadar yakındı. Mia ile büyük ödülü arasında sadece birkaç düzine adam vardı. Ama Aalea'nın Kızıl Kilise'nin Maskeler Şahidi seçilmesinin bir nedeni vardı ve o neden yatak odasındaki hüneri

değildi. Kadın, Corvere'nin avı tam karşısındayken bile onu manipüle edecek, kandıracak, bocalatacak sözcükleri biliyordu. Bir an için bile olsa.

Sadece bir nefes için bile olsa.

"Karşıma çık, korkak fahişe!" diye kükredi Solis.

"Baba dediğin adamı *o* öldürdü, Mia," diye fısıldadı Aaela.

Kız kılıcını sımsıkı kavradı. Avı sadece bir kalp atışlık mesafedeydi. Ama Drusilla yine de kızın sınırları zorlayan, yoluna çıkan herkesi aşmasını sağlayan dayanıklılığının kaynağı meşhur öfkesini görebiliyordu. O kıvılcımın göğsünde yırtıcı bir aleve dönüşmesini izliyordu.

Gölgesinde Cassius'un kurduyla en ufak bir başarısızlık korkusu hissetmiyordu.

Zerre kadar korkusu yoktu.

Birkaç dakika daha ne fark ederdi ki?

Mia gözlerinde dile getirilmemiş bir vaatle Drusilla'ya baktı. Hırlayarak Muhterem Peder'e döndü.

"Orospu çocuğu," dedi.

"Mia, sakın..." Järnheim kılıcını Solis'in yüzüne kaldırdı. "Bana bırak."

"*BANA* BIRAK," dedi Tric.

"Hayır." Corvere gözünü Şahid'den ayırmadan merdivenden indi. "O piç kurusu benim."

Drusilla bir adım geriledi. Bir adım daha. Solis'in kızı alaşağı edebileceğini biliyordu. Ne de olsa büyük ustalardandı. Kılıçların Efendisi diğer Elleri ve çömezleri savaşa çağıran Kilise çanlarını duyabiliyordu. Ama Fareci, Dağ'ın elde kalan en iyi katilleriyle birlikte ölmüştü. Corvere Kilise'nin sadık hizmetkârlarından birkaç düzinesini tek bir sıyrık almadan katletmişti. Doğruyu söylemek gerekirse Drusilla bir zamanlar Kızıl Kilise'nin en başarılı ve yetkin katili olsa bile, en iyi zamanları geride kalmıştı.

Geri çekilen ayak sesleri duydu. Dönüp bakınca Scaeva'nın muhafızlarının kapıdan Dağ'ın içine kaçtıklarını gördü. İmparator, kendisinden beklendiği gibi, kendi canı tehlikeye girer girmez biricik oğlunu kaderine terk etmişti. Güneşlerin hiç değmediği bu yerde, Kılıçların Efendisi'nin onun cani kızıyla tek başına yüzleşmeye hiç niyeti yoktu.

Böylece, Scaeva gibi, Drusilla da arkasını dönüp kaçtı.

32. BÖLÜM

-YDI

Külün tadı bereket duası gibiydi.

Mia merdivende durup Drusilla'nın kaçtığını haber veren ayak seslerini ve telaşla çalan Kilise çanlarını dinledi. Yanık et, kan, içorgan ve bok kokusu alıyordu; hepsi birleşip tatlı bir aroma olmuşlardı. Gözleri dumandan yanıyordu, teni ıslak ve yapış yapış bir kırmızıydı. Scaeva tabanları yağlamış, Dağ'ın derinliklerine kaçıyordu. Normal bir kız, adamın o anda kaçışını garantilemesinden korkardı. Normal bir kız, uğrunda onca çabaladığı her şeyin bir hiç uğruna olmasından korkardı. Ama bu kız korkmuyordu.

Cesaret ile aptallık arasındaki fark nedir?

Gerçekten korku nedir bilmeseydiniz kim olurdunuz ve nasıl davranırdınız, nazik dostum?

Mia siyah gözleri parlayarak Ashlinn ve Tric'e baktı.

"Gidin, Sid ve Şakıyan'a yardım edin," diye emretti. "Plana sadık kalın. Sözcü'nün dairesine ulaşıp kaçış yollarını kapatın."

Ash, Solis'e baktı. "Mia, sen..."

"Tartışacak zaman yok, gidin dedim!"

Ona âşık olmaları dışında taban tabana zıt olan ikili birbirine baktı. Mia, Tric ve Ash'in gözlerine yansıyan, gölgesindeki Tutulma'yla paylaşamayacağı korkuyu görebiliyordu. Ama sonunda itaat ettiler ve Ash hemen arkasında Tric'le, Sid ve Kanşakıyan'ın peşinde Sözcü'nün dairesine doğru koşmaya başladı. Naev patlamadan sonra çıkan yangını söndürmeye çalışıyordu. Kasap hâlâ kardeşinin başında nöbetteydi.

Ama Mia'nın gözleri Muhterem Peder'den başka bir şey görmüyordu.

Elinde kandan kıpkırmızı olmuş kılıçlarının ağırlığını hissediyordu. Kör gözlerini tavana diken adama doğru iki adım attı. Alevler tenini dağlamış, yüzü patlamanın etkisiyle pembeye dönmüştü. Ama kılıçlarını tutan elleri sağlamdı. Kasları ışıldıyordu, omuzları köprüler kadar geniş, pazıları Mia'nın kafası kadar büyüktü. Konuşurken dudakları kibirle kıvrıldı.

"Demek benimle yüzleşecek cesaretin *varmış*. Şaşırdığımı söylemeliyim."

Mia önce kardeşine, sonra merdivenlere baktı.

"Seni durduğun yerde öldürebilirdim, Solis," dedi. "Gölgelere uzuvlarını lime lime ettirebilirdim. Bu işi kılıçlarımız birbirine hiç değmeden halledebilirdim."

Mia bir adım daha yaklaşıp kan damlayan kılıcını kaldırdı.

"Ama birbirlerine değmelerini istiyorum. Çünkü ilk dövüşümüzde çok acemiydim. Tanrımezarı'nda karşı karşıya geldiğimizde de formda değildim. Ama şimdi? Gölgesiz. Hilesiz. Kılıç kılıca. Çünkü sen babam gibi sevdiğim bir adamın öldürülmesine yardım ettin. İşte, bunun için seni öldüreceğim, orospu çocuğu."

Şahid her ne demeye hazırlandıysa Mia'nın hamle yapmasıyla sözleri havada kaldı. Kızın kılıcı cıva kadar hızlı, biçimi göz kamaştırıcıydı. Adam yana çekilip karşılık verince kılıcı Mia'nın boynunun yanından geçti. Mia uzun siyah saçlarını savurarak topuklarının üstünde döndü ve Solis'in karnına hamle yaptı. Tutulma hırlayıp uluyarak etraflarında dönüyordu. Orada, Kızıl Kilise'nin kana bulanmış merdivenlerinde savaşları gerçekle buluştu.

Ölümüne dövüşlerin çoğu birkaç saniye içinde son bulur, nazik dostlarım. Bu çok bilinmeyen bir gerçektir, özellikle kılıçlarla düello yapmaktan çok kılıç düellolarını okumaktan zevk alanlarınız için. Ama işin aslı, biri size büyük ve iyi bilenmiş bir metalle saldırdığında ölüm fermanınızı imzalamanız için tek bir hata yeter.

Mia, Solis'in ona bir çömez, bir Kılıç ve bir rakip olarak asla saygı duymadığını biliyordu. Tutulma yanındayken zerre korku duymuyordu. Esnek ve kaslı, çelik kadar sert Mia Corvere, *Venatus Magni*'yi kazanan dövüşçünün ta kendisiydi. Ama Solis ondan daha uzun boyluydu. Kolu daha ileri, tecrübesi daha derine uzanıyordu ve Gözler Kemeri sayesinde döndü ve kor ve duman yağmurunda Mia'nın hamlelerinin geldiğini görebiliyordu. Daha Mia çocukken, o, Felsefe Taşı'ndan kaçmak için çıplak elleriyle yüzlerce can almıştı. Yıllarca Kızıl Kilise cemaatinin en iyi kılıç ustası olarak hizmet etmişti. Akla gelebilecek her açıdan, ondan daha iyi olduğunu düşünüyordu.

"İşe yaramaz, velet," diye homurdanarak Mia'nın hamlesini engelledi.

Kılıcını hızla savurdu. Az kalsın Mia'nın başını omuzlarından ayırıyordu.

"Zavallı çocuk," diye söylenerek Mia'yı geri çekilmeye zorladı.

Mia dansı andıran hareketlerle geri çekilirken az kalsın kanlı zemini boyluyordu. Kılıcını çevirip Solis'inkine saldırdı. Kaç. Vur. Adımla. Hamle. Nabzı hızlanmış, gözleri terden yanıyordu. Solis'in ikiz kılıçları hipnotize edici desenler çizip ıslık çalarak havayı yırtıyordu. Şahid'in kusursuz hamlesi az kalsın göğüskafesini ikiye ayırıyordu. İkinci hamlesi Mia'nın uzun kılıcını neredeyse elinden uçuruyordu.

"Mia!" Jonnen aşağıda korkuyla öne atılarak haykırdı.

"... *DİKKATLİ OL, MIA...*" diye homurdandı ayağının dibindeki Tutulma.

Mia soluklanmak için bir an duraksayınca Solis'in dudakları bir tebessümle kıvrıldı.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, evlat."

Mia, Solis'in güçlü bir hamlesinden daha son anda kaçarken düşmanın aslında ne kadar güçlü olduğunu idrak etmeye başlamıştı. Öfkesinin ve süratinin böyle bir müsabakada ne kadar önemsiz olduğunu. Şahid'in kolları onun uylukları kadar kalındı. Elleri tabak kadardı. Adam kastan ibaretti; boyu Mia'nın bir buçuk katı, kilosu iki katıydı. Tek bir darbesi, tek bir hata Mia'nın sonunu getirmeye yeterdi.

Bu yüzden Mia erken davranıp onun işini bitirmeliydi.

Mia kayarak Solis'in bir hamlesinden daha kurtuldu, sıçrayıp merdivenin korkuluğuna tünedi. Havada sıçrarken bütün gücünü ve öfkesini işin içine katarak kılıcını başının üstüne kaldırdı. Etkileyici bir hamleydi. İzleyicileri olsaydı hayretle iç geçirecekleri bir hamle. Ama bir acemiye de yakışacak bir hamleydi. Gösterişli ve cafcaflı bir arena hamlesi. Acelesi olan birinin kendinden üstün rakibi karşısındaki mücadeleyi bir an önce bitirme umuduyla kalkıştığı bir hamle. Solis de bunu biliyordu. Sonuçta rakibi değersiz bir veletti. Zavallı bir çocuk. Hem de *kız*. Üstelik kendisi ondan kat kat güçlüydü.

Neyse ki kılıçları için aynı şey söylenemezdi.

Solis'in kılıçları Liis çeliğindendi, anlarsınız ya. Metal yüzlerce kez dövülüp güneşlerışığını bile kesecek keskinliğe gelene kadar bilenmişti. Ama Mia'nın kılıcı bir zamanlar Darius Corvere'ye aitti. Solis'in ölüme götürdüğü adama. Kabzasına Solis'in yok olmasına yardım ettiği hanenin sembolü olan açık kanatlı kuzgun kabartması yapılmıştı. Mezarkemiğindendi, nazik dostlarım. Obsidiyenden keskindi. Çelikten güçlüydü.

Solis'in hatası, hem kılıcı hem onu kuşananı hafife almaktı.

Şahid'in dudakları kıvrıldı. Mia'nın hamlesini savuşturmak için bir kılıcını havaya kaldırırken bağırsaklarını deşme niyetiyle diğerini geri çekti. Kılıçları sarsıcı bir çınlamayla buluştu. Jilet kadar keskin mezarkemiği, dövülmüş Liis çeliğine karşı. Kazanan mezarkemiği oldu.

Mia'nın kılıcı Solis'inkini ortadan ikiye ayırırken kıvılcımlar uçuştu. Darbesi tam isabetle iri adamın omzundan girip göğsüne indi. Kanı fışkırırken Solis acıyla haykırıp tökezleyince hamlesi boşluğa geldi.

"Değersiz veletmiş," diye homurdandı Mia.

Kılıcını kaburgalarından çekip kanlı et parçalarıyla çıkardı.

"Zavallı çocukmuş," dedi tükürür gibi.

Topuğunun üstünde döndü ve bu kez Solis'in karnını deşti.

"Kızmış," dedi gülümseyerek.

Solis'in içorganları dışarı aktı. Kör gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ama seni yenen ben oldum," dedi Mia.

Adamın göğsüne bir tekme indirip kendi kanının içinde yuvarlayarak duvara savurdu. Solis dışarı sarkan organlarını tutarak kalkmaya çalıştı. Konuşmaya. Nefes almaya. Hepsinde de çuvalladı. Muhterem Peder kırmızı bir çağıltıyla yere yığıldı.

"Siktir, işte bu!" diye haykırdı Kasap aşağıdan, ellerini kaldırarak. "KUZZZGUUUUN!"

Mia dengesini sağlamak için elini uzatıp kana bulanmış taş zemine çöktü. Saçını gözünün önünden çekip yutkunarak soluklanmaya çalıştı. Gladyatöre ve Naev'e bakınca sırıtmayı başardı.

"O iyi mi?" diye seslendi Naev.

"Evet," dedi Mia. "Ama daha yarısına bile gelmedim. Benim için ona göz kulak olun, olur mu?"

Naev, Jonnen'a bakarak başıyla onayladı. "Canımız pahasına."

"Hiç korkma, küçük Kuzgun," dedi Kasap.

"Tutulma, sen de burada kal," dedi Mia nefes nefese. "Kardeşime göz kulak ol."

Ayağının dibinden bir homurtu geldi. *"... NASIL İSTERSEN..."*

İblis, kızın gölgesinden çıkıp kana bulanmış basamaklarda cisme büründü. Mia soluklanırken onu süzdü.

"Onunla yüzleşirken sana ihtiyacım olduğunu hatırlatmayacak mısın?"

Gölgekurt kulaklarını dikti ve olmayan gözleriyle Mia'ya baktı.

"... BANA İHTİYACIN OLMAYACAK. ÇÜNKÜ SEN ASLAN YÜREKLİSİN..."

"Bunu söylediğini hatırlıyorum," dedi Mia yorgun bir tebessümle. "Ama ben kuzgun yürekliyim, Tutulma. Siyah ve kurumuş, unuttun mu?"

İblis ona yanaşıp burnuyla kızın yanağını okşadı.

"... SON GELMEDEN BUNUN YALAN OLDUĞUNU GÖRECEKSİN..."

Gölgekurdun kürkünün onun tenini okşayışı fısıltı gibiydi. Mia kadife kadar yumuşak, gece kadar serin dokunuşunu neredeyse hissetmişti. Gülümserken bile içi ürperdi.

"... GİT BABANI BUL, MIA..."

Kız başını salladı. Yüzünü acıyla buruşturarak doğruldu.

"Mia?" dedi kardeşi, sesi titreyerek.

Ama Mia gitmişti bile.

Drusilla kaçıyordu.

Aaela da koluyla efendisine destek vererek yanında yürüyordu. Corvere'den intikam almak ile canını kurtarmak arasında kalan Örümceköldüren, biraz daha yavaş adımlarla arkalarından geliyordu. Ama Drusilla, Corvere'nin yoldaşlarının çoktan dağın derinliklerine ulaştığını ve Järnheim denen sürtüğün onlara yol gösterdiğini biliyordu. Adonai'ye ondan önce ulaşırlarsa tek kaçış umudunu kaybedecekti. Bu yüzden Kılıçların Efendisi, yaşlı bacakları elverdiğince karanlık, dolambaçlı koridorlarda koştu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Aaela nefes nefese.

"Sözcü'ye," dedi Kılıçların Efendisi.

"Kaçacak mıyız?" diye sordu Örümceköldüren.

"Yaşayacağız," dedi Drusilla çıkışır gibi.

Drusilla biraz ileride, kıvrılan merdivenlerde aralarında Scaeva'yla hızla hareket eden muhafızların sesini duyabiliyordu. Arbalet ve kılıç kuşanmış sadık Eller, efendilerinin ve Şahidler'in yanından geçiyor, ters istikametteki ahıra koşuyordu. Temiz yüzlü çömezler de –Dağ'ın ikinci savunma hattını oluşturan yeni nesil Kılıç adayları– koşması için Kılıçların Efendisi'ne bağırarak Eller'in arkasından koşuyordu.

Kilise korosunun biraz da telaş eklenen sesi nedense yükselmiş gibi geldi. Koşmaya alışık olmayan Drusilla soluk soluğa kalmıştı, ağzının içi yaşlı kemikler kadar kupkuruydu.

İş nasıl bu noktaya geldi?

Önden giden Scaeva'yı gözden kaybetmişti ama İmparator'un da Adonai'nin dairesinin yolunu tuttuğunu çok iyi biliyordu. Elinde kalan son kaçış yoluna sığınma ve bu mezbahayı arkasında bırakma derdindeydi.

Hiçbirini aklım almıyor.

Drusilla *Nevernight Günlüğü*'nü başından sonuna kadar okumuştu. Hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı. Corvere ve yoldaşları tamamen hazırlıksız yakalanmalıydı; kitabın hiçbir yerinde kızın arabasında bir fıçı simyacı tuzu olacağı ya da tuzaktan şüpheleneceği yazmıyordu.

Drusilla bu komplodaki rollerini anladığından beri Adonai ve Marielle'in Mia'yı uyarma yolunu kapatmıştı. Mercurio ve Aelius'un onunla konuşmaları imkânsızdı. Ana aşkına, Corvere, Drusilla'nın ona pusu kurcağını nasıl öğrenmişti? Günlük gerçekten hayatının hikâyesi, üçüncü kitap gerçekten ölümünün hikâyesiyse...

Drusilla artık uzaktan gelen çelik şıngırtılarını duyabiliyordu. Corvere'nin gladyatörleri Dağ'ın savunma ekibiyle ölümcül bir dansa tutuşmuş olmalıydılar. Järnheim'ın bağırdığını duydu. Sidonius emirler yağdırıyordu. Drusilla'nın kalbi kaburgalarından fırlayıverecek gibi atıyordu. Nefesi göğsünü yakıyordu. Saçı terden tenine yapışan Aalea ona destek oluyordu. Örümceköldüren her saniye biraz daha geride kalıyordu. Drusilla, Scaeva'nın adamlarını tamamen gözden kaybetmişti. Dizleri acıyordu. Yaşlı kemikleri her adımda gıcırdıyordu.

Bunun için fazla yaşlıydı. Fazla yorgun. Ana'nın hizmetine adadığı onca yılın onu getirdiği yer burasıydı işte. Parça parça dağılan bir kilisenin liderliği. Dağılan bir Kilise Heyetinin Efendisi. Onca komplo, alınan onca can, kazanılan onca metelik. Böyle mi bitecekti? Kendi elleriyle yarattığı bir canavarın kılıcıyla mı?

Methiyeler Salonu'na varmışlardı. Niah'nın heykeli onlara tepeden bakıyordu. Altlarındaki zemine ölülerin adları kazınmıştı. Dört yanları adsız mezarlarla çevriliydi. Metal şıngırtıları ve acı çığlıklar gittikçe yaklaşıyordu. Drusillla, Örümceköldüren'in geride bir yerde onlardan ayrıldığını fark etti. Aalea'yla baş başaydılar.

Neredeyse.

"Bu tarafa geleceğinizi tahmin etmiştim."

Drusilla soluğu kesilerek Aaela'yı durdurdu. Mercurio siyah cüppesiyle karşılarında dikilmiş, çıkmalarını engellemeye çalışıyordu. Mavi gözleri merhametle doluydu. Sağ elinde bir şifacının kan damlayan kemik testeresini tutuyordu.

"Her zaman alışkanlıklarına bağlı bir yaratık oldun, Silla..."

"Sen..." dedi Drusilla soluğu kesilerek.

"Ben," dedi yaşlı adam.

"Ama kalbin..."

Mercurio'nun yüzünde hüzünlü bir tebessüm belirdi. Kemikli göğsüne dokundu. "İyi bir yalancıyım. Korkarım senin kadar iyi değil ama kimsenin o kadar iyi olabileceğini sanmam."

"Bunu *sen* yaptın," dedi Drusilla.

Mercurio başını yavaşça iki yana salladı.

"Kendime paye vermem haksızlık olur. Doğruyu söylemek gerekirse büyük kısmı Aelius'un eseri. Üçüncü günlük onun fikriydi. Ancak yazdıktan sonra niyetini bana söyledi."

Drusilla'nın kalbi yorgun göğsünden çıkacak gibi çarpmaya başladı.

Aelius gözleri ateşin yansımasıyla parıldayarak lekeli parmaklarının arasında tuttuğu sigarasından uzun bir nefes daha çekti;

"Kütüphanecilerle sakın uğraşma, genç hanım. Bizler kelimelerin gücünü biliriz."

Parmaklarında mürekkep lekeleri.

"Burada hiçbir şey bulunması gerekmeden bulunmaz."

Ah, Tanrıça aşkına.

Ah, Ana, nasıl bu kadar kör olabilmişti?

Her şey olması gerektiği gibi olmuştu.

Onun istediği gibi.

Yaşlı, hain piç kurusu...

"Bırak bizi geçelim, Mercurio," diye tısladı.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Silla."

Drusilla kolunun içinden zehirli bir bıçak çekti.

"O zaman orada ölürsün."

Tanrımezarı Piskoposu yerinden kıpırdamadı. Elinde kanlı kemik testeresiyle Drusilla'ya bakarken bakışları kadının arkasına kaydığında yüzünü tuhaf bir hüzün kapladı.

"Endişelenmen gereken kişi ben değilim."

Nabzı iyice hızlanan Kılıçların Efendisi dişlerini sıktı. Kızını düşündü, oğlunu, torunlarını. Gözleri korkuyla büyüdü.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Mercurio başını iki yana salladı. "Üzgünüm, aşkım."

Drusilla'nın arkasından Ashlinn Järnheim ve ölü Dweymeri oğlan salona girdiler. Onların arkasında da Corvere'nin gladyatörleri vardı. Sidonius alev alev bir güneşçeliği taşıyordu, arkasındaki Kanşakıyan nefes nefeseydi. Dördü de kana bulanmıştı; kılıçlarından Kilise'nin sadık hizmetkârlarının kanı damlıyordu. Her şey sonunda ve tamamen çözülmüştü.

Yaşlı adam üstlerindeki Tanrıça heykeline bakıp iç geçirdi.

"Sana ne yapacağını bilemem, Silla," dedi. "Pek gücü kaldığını sanmam. Ama yerinde olsam o zehirli domuz çubuğunu yere bırakır, Mia'dan merhamet dilerdim."

Drusilla, Aalea'ya baktı. Järnheim'a ve arkasındaki diğer kanlı kılıçlara. Sonra bakışları karşısındaki yaşlı adamda, ona tepeden bakan Tanrıça'da ve parça parça yıkılan kilisede dolaştı. Koro hayalet ilahisini vitraylı cam karanlığında seslendirmeye devam ediyordu.

Yaşlı kadın derin derin iç geçirdi.

"Sen kazandın, aşkım," dedi.

Yavaşça eğilerek bıçağını yere bıraktı.

"Korkma, delikanlı. Yaşlı Kasap seni koruyacak."

Teni kül tabakasıyla kaplanan Jonnen, çenesi dizlerinde, ahırın basamaklarında oturuyordu. Kasap gözlerini batı kapısından ayırmadan başında dikiliyordu. Naev ellerinde kılıçlarla doğu merdivenlerindeydi. Basamaklar kanla kaplıydı ve her yerde cesetler vardı. Yanık saman balyalarından ve kızarmış deve leşlerinden duman yükseliyordu. Hayalet korosu dışında, ahırda sadece duman ve sessizlik vardı.

Oğlan Dağ'ın içinden gelen çarpışma seslerini duyuyordu ama ses gittikçe uzaklaşıyordu. Kilise'nin koruyucuları Mia'nın oyununa gelmiş, fena halde bozguna uğramışlardı. Yukarıda bir yerde ablasının kantazısı gibi karanlığın izini sürdüğünü biliyordu. Babalarının peşinde önüne kim çıkarsa kılıçtan geçiriyordu.

"Savaş bitmek üzere," diye seslendi Naev yukarıdan. "Zafer yakın."

"Onlarınki mi bizimki mi?" diye sordu Kasap.

Naev başını yana yatırıp bir an düşündü. Gülüşü peçesinin altına gizlenmişti ama oğlan sesinde gülüşünü duyar gibi oldu.

"Bizim," dedi Naev.

Tutulma yeniden Jonnen'ın gölgesine girdiği için oğlan tam olarak *korkmuyordu*. Yine de Dağ'ın derinliklerinde olabilecekleri düşününce göğsü sızlıyordu. Aslında bütün maharetine rağmen Mia'nın başarabileceğine pek inanmıyordu. Babaları bütün engelleri aşmıştı. Bütün düşmanlarını alt etmişti. Kaybetmenin ölmek anlamına geldiği bir oyunda zafer kazanmıştı ve karşısında duran herkes mezarında çürüyordu. Julius Scaeva, Jonnen'a hep ölümsüz gelmişti.

Sert bir erkek olduğuna hiç şüphe yoktu. Acımasız değildi, hayır. Ama demir kadar ağırdı. Deniz kadar insafsızdı. Takdir konusunda ağır, kınama konusunda hızlı bir baba olarak oğlunun döngünün birinde imparatorluğa hükmedebilecek biri olması için uğraşıyordu. Çünkü her zaman açıkça ifade ettiği gibi, geldiği aileye rağmen, Jonnen'ın tahtı *hak etmesi* gerekiyordu.

Çocuk çok çalışmıştı. Babasını etkilemek için çok uğraşmıştı. Annesinin şefkati hiç şaşmazdı ama Jonnen'ın ilerlemesini sağlayan tek şey, babasından takdir görme arzusuydu. Julius Scaeva'da, Halkın Senatörü'nde, bir konsül, bir imparator, döngünün birinde dönüşmek istediği adamı görmüştü.

Mia'yla tanışana kadar.

Hiç tanımadığı ablası. Ona hiç anlatılmayan. Önce yalancı olduğunu düşünmüştü. Bir yılan ve hırsız olduğunu. Ama Julius Scaeva'nın yetiştirdiği çocuk da aptal değildi ve inanmamak için elinden geleni yapsa da ablasının anlattıklarının doğruluğunu hiçbir şey değiştiremezdi. İçlerindeki karanlık adeta şakıyordu. Gölge konusundaki bağlarını inkâr etmek imkânsızdı. Benzerlikleri şüphe götürmezdi. Üstelik Mia da babasının kızıydı.

Son döngülerde kendini Lucius olarak değil, Jonnen olarak düşünmeye bile başlamıştı. Ama ailesini özlüyordu. Kaybolmuş gibi yapayalnız hissediyordu. Tutulma işini kolaylaştırıyordu ama yine de zordu. Birdenbire genişleyen bir dünyada kendini çok küçük hissediyordu.

Farkında bile olmadan, "Oğlunun adı neydi, Kasap?" diye sordu.

İriyarı adam kaşlarını hafifçe çatarak ona baktı. "Hı?"

"Mia'ya eskiden oğlun olduğunu söylemiştin," dedi Jonnen. "Adı neydi?"

Eski gladyatör gözlerini yeniden merdivene çevirdi. Kılıcını tutan parmaklarını sıktı. Çenesi kasıldı. Oğlan gölgesinde bir fısıltı duydu.

"... JONNEN, KASAP BÖYLE ŞEYLERDEN BAHSETMEK İSTEMEYEBİLİR..."

Oğlan dudaklarını sıktı. Liisli, haydut, kaba saba bir domuzdu. Ama altın gibi bir kalbi vardı ve ona hep çok iyi davranmıştı. Her şeye rağmen, Jonnen adamın duygularını incitmek istemediğini fark etti.

"Özür dilerim, Kasap," dedi usulca.

"Iacomo," diye mırıldandı adam. "Adı Iacomo'ydu. Neden sordun?"

"Ona hiç..." Jonnen doğru sözcükleri ararken dudaklarını yaladı. "Ona hiç yalan söyledin mi?"

"Bazen," dedi adam iç geçirerek.

"Neden peki?"

Kasap, horoz ibiğini andıran siyah saçını karıştırdı. Yukarıdan gelen çarpışma sesleri hemen hemen kesilmişti. Cevap vermesi biraz uzun sürdü.

"Ebeveyn olmak kolay değil," dedi sonunda. "Hayatta kalabilmeleri için çocuklarımıza dünyanın gerçeklerini öğretmeliyiz. Ama bazı gerçekler insanı geri dönülmez şekilde değiştirir. Oysa hiçbir ebeveyn çocuğunun değişmesini istemez."

"Bu yüzden bize yalan söylersiniz, öyle mi?"

"Bazen." Kasap omuz silkti. "Yeterince çabalarsak en baştaki halinizi korumanızı sağlayabileceğimizi düşünürüz. Saf ve kusursuz. Ebediyen."

"Yani kendinize de yalan söylersiniz."

İri cüsseli Liisli gülümseyerek oğlanın yanına çömeldi. Kılıç tutmaktan nasırlaşmış eliyle oğlanın saçını şefkatle karıştırdı.

"Bana Iacomo'mu hatırlatıyorsun," dedi sırıtarak. "Çok akıllı bir piçsin."

"Akıllı olsaydım bu durumda olmazdım. Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Çaresiz."

Naev, Liisli'nin belinden bir hançer çekip kabzasından tutacağı şekilde oğlana uzatmasını sessizce izledi. Jonnen hançeri aldı, keskin kenarında parlayan güneş-

lerışığına bakarak ağırlığını tarttı. Tutulma yanında cisme bürünmüş, olmayan gözleriyle oğlanın bıçağı bir o yana bir bu yana çevirmesini seyrediyordu.

"Hâlâ çaresiz hissediyor musun?" diye sordu Kasap.

"Biraz daha az," dedi oğlan. "Ama ben senin kadar güçlü değilim."

"Korkma, evlat. Damarlarındaki kan yok mu?"

Kasap kıkırdayarak başını salladı.

"Sen ikimize yetecek kadar güçlüsün."

Mia arkasında gölgelerle karanlık salonlarda ilerliyordu.

Methiyeler Salonu'na ulaşmış, Mercurio'yu elinde kanlı kemik testeresiyle kapının önünde bulmuştu. Drusilla ve Aaela yakalanmış, Kılıçların Efendisi'nin omuzları düşmüş, Maskeler Şahidi'nin gözleri korkudan büyümüştü. Öldürmek için tek bir söz bekleyen Şakıyan ve Sidonius, ikiliyi göz hapsinde tutuyordu. Mia akıl hocasıyla bir an göz göze gelince gülümsediğini gördü. Ama konuşacak zamanı yoktu.

Bu yüzden koşmaya devam etti.

Sözcü'nün dairesine ve Scaeva'nın kaçış yoluna inen merdivenlere ulaştı. Tric ve Ashlinn merdivene gelmişlerdi bile; Ash biraz daha öndeydi. Ama gölgelerin üstünden seken Mia yine de onlardan hızlıydı. İleride babasının muhafızlarının sesini, ağır botların aşağıdaki taş basamaklarda çınlayan gürültüsünü, hızlanmak için birbirlerine bağırırken seslerine yansıyan telaşı duyabiliyordu. Yanından geçerken Ash'in deriyle kaplı poposuna bir şaplak atmayı ihmal etmeden Tric ve kızın yanından

Adımlayarak

kıvrılan

merdivende önlerine geçti

arkasında ve

saçlarında gölgelerle

karanlığın ona verdiği kanatlarla

karanlığın

derinliklerine

Scaeva'nın muhafızlarının koşabileceğinden

daha hızlı uçarak

en yavaş olanına yetişip onu kılıçtan geçirerek yere serince karanlık, yanındaki muhafızı yakalayıp lime lime etti. Mia ileriye bakıp adamların arasında mor bir toga görünce kalbi küt küt çarptı. Diğer muhafızlar –on kişi kalmışlardı– kılıçları ve gözleri parlayarak ona döndüler.

Mia, gölge gibi kapkara, gümüş kadar hızlı, aralarından Adım attı. Ama dans ettiği esnada bile mezarkemiği kılıcı havaya kırmızı şiirler yazarken bir şeyin

Bir şey...

Yanlış.

Onu hissedemiyordu. O tanıdık mide bulantısı. Zamansız açlık. Başka bir darkinin varlığının sebep olduğu karıncalanma hissi. Tadı kaçarak gördüğü mor toganın muhafızlardan birinin omzuna atılmış olduğunu fark etti. İşin ustasından bu loş ışıkta inanması çok kolay bir kandırmaca daha. Mia bir an Scaeva'nın gölgelerin içine bir yere sinmiş olabileceğini düşündü. Ama karanlık bir pelerinin altına gizlense bile Mia karnına usul usul yayılan korkuyu hissettiği gibi onu hissederdi.

Tanrıça aşkına, burada DEĞİL.

Göğsünde bir çaresizlik ve aptal yerine konmanın öfkesi tomurcuklanırken dişlerini sıktı. Hırlayarak kılıcını savurdu ve gölgeden gölgeye Adımlayarak yerleri ve duvarları, paramparça ettiği muhafızların kanıyla boyadı. Sonunda durduğunda göğsü hızla inip kalkıyordu, simsiyah saçları tutam tutam yüzüne yapışmıştı ve elindeki kılıçtan kan damlıyordu. Karanlığı kısık, yanan gözlerle taradı.

Adımlamaya devam etti ve nabız gibi atan sıcaklığın içinde, kıvrımlı koridordan Adonai'nin dairesine kadar geldi. Hızla içeri dalınca Sözcü'yü kan havuzunun başında, el ve ayak bileklerine siyah demir zincirler vurulmuş halde buldu. Kana bulanmış loş ışıkta, duvarlarda kan kırmızısı semboller parlıyordu. Adonai'nin gözleri kapalıydı ve ağır ağır nefes alıp veriyordu ama Mia içeri girince başını kaldırıp pembe irislerini ona dikti.

"Merhaba, küçük darkin."

"Scaeva?" diye soludu Mia.

Sözcü anlamamış gibi kaşlarını çattı. Sonra yavaşça başını salladı.

Siktir.

Muhafızları Mia'ya kovalamacada kılavuzluk ederken Scaeva karanlıkta saklanmış olabilir miydi? Karanlıkla ilgili hileleri biliyor muydu? Yoksa kaçıp gitmiş miydi?

Geri mi dönmüştü?

Ah, Tanrıça...

Mia geldiği koridora baktı.

Korkudan içi buz kesti.

"Jonnen."

Midesi bulanmaya başlayan Jonnen'ın kaşları çatıldı.

Merdivenden yukarı baktı. Önce batı kapısına, Kasap'ın iriyarı karaltısının ötesine. Sonra Naev'in korkuluğun başında elinde kılıçlarla hazır beklediği doğu merdivenlerine. Jonnen'ın kalbi küt küt atıyordu. Ansızın o tuhaf, hiç dinmeyen açlığı duyumsamaya başlamıştı. İçinde bir parçanın eksik olduğu duygusuna kapılmıştı. Ona benzeyen birini arar gibi.

"Mia?" dedi umutla.

Naev sesini duyunca kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Geldi mi?"

"Bilmi..."

Ağır bir şeyin çarpmasıyla kadın şaşkınlığını belirten bir ses çıkararak merdivende yana savruldu. Ona neyin çarptığına dair hiçbir işaret yoktu ama sırtını korkuluğa vermiş, dengesini bulmak için ellerini sallarken güçlükle nefes alıyordu. O bir kez daha ona çarparken göğsüne inen sert bir darbe onu iyice korkuluğa yapıştırdı. Gözleri fal taşı gibi açılırken çığlık attı.

"Naev!" diye haykırdı Jonnen.

Naev üçüncü darbeyi suratına aldı. Burnundan kan boşalarak arkaya devrildi, parmakları tutunacak bir şey bulamayınca dengesini kaybetti. Çığlık atarak boşluğa yuvarlandı. On küsur metre yüksekten aşağıdaki ahıra düşerken kollarını kanat gibi çırpıyordu, cüppesi balon gibi şişmişti ve açılan peçesinin altında dehşet içindeki yüzü görünüyordu. Nihayet insanın içini kaldıran bir çatırtıyla taş zemine çarptı.

"Cehennem ve kan aşkına!" diye soludu Kasap.

Tutulma tüylerini kabartarak uludu.

"... KASAP, DİKKATLİ OL!.."

Gladyatör kılıcını kaldırmış, savunma pozisyonu almıştı.

"Bu da..."

Loş ışıkta bir bıçak parladı. Kasap'ın gırtlağı kesildi. İriyarı adam kan akışını durdurmak için eli boğazında sendelerken şimdi basamaklarda karşısında duran belli belirsiz, bulanık şekle gözlerini kısarak baktı. Çağıldayan bir küfür savurarak gladyusunu salladı. Jonnen boğuk bir feryat duyunca gölgelerin titreştiğini, babasının basamaklarda cisme büründüğünü gördü. İmparator'un kolu kanıyordu, mor togası yoktu ve beyaz cüppesi kana bulanmıştı.

İmparator'un boynundaki Fısıltı, Kasap'ın yüzüne atıldı. İri adamın içgüdüsel bir hareketle savurduğu gladyus, yılanın boynunu kesip geçti. Ama yaratık duman gibi cisimsiz olduğu için çelik onun için hiçbir şeydi. Kasap bu hamleyle kıymetli saniyelerini ve enerjisini ziyan etmişti.

Eli, boğazı ve göğsü kandan sırılsıklam olan Kasap'ın ağzından çağıltıyı andıran bir ses çıktı. Kanlı dişlerini sıkarak tek dizinin üstüne düştü. Jonnen, babasının kanlı hançerini havada tutarak basamaklarda birkaç adım geri çekildiğini gördü. Midesi bulandı, iri gladyatörün ayağa kalkmaya çalıştığını görünce gözleri doldu.

"Ka-kaç, evlat," diye hırladı Kasap.

Tutulma oğlan ile babasının arasında durmuş, hırlıyordu.

"... JONNEN, KAÇ..."

Oğlan ayağını sürüye sürüye merdivenden geri geri inmeye başladı. Bir adım. Sonra bir adım daha. Kasap titreyerek bir adım atıp sarsak bir hareketle İmparator'a bir hamle yaptı. Ama artık hızla boşalan kanı ayağının dibine birikmeye başlamıştı; artık gücünün ve yeteneğinin hiçbir anlamı kalmamıştı. Jonnen'ın babası hamleden kolayca kaçtı, Liisli sendeleyerek devrilirken bir adım daha geri çekildi.

Jonnen gözünde yaşlarla, "Kasap!" diye haykırdı.

"Iac-como..." dedi adam güçlükle. "Se-se..."

Tutulma dişlerini açığa çıkaran bir hırlamayla omzunun üstünden arkaya baktı.

"... KAÇ!.."

İblis ağzını iyice açarak, yere devrilen Kasap'ın üstünden atladı. Fısıltı tıslayarak öne atılıp siyah köpekdişlerini kurdun boynuna geçirdi. Tutulma hırlayarak üstüne atılırken Fısıltı onu sokmaya çalışıyor, duvara kan misali siyah lekeler sıçrıyordu. Jonnen bir adım daha gerilerken Kasap'ın kanına basıp dengesini kaybeder gibi oldu. Yüzünden yaşlar süzülüyordu. Dehşetten içi buz kesmişti.

"Oğlum."

Yoldaşlar boğuşmaya devam ediyordu ama oğlan donakalmıştı. Merdivenin tepesinde duran babasına bakıyordu. Kanlı cüppesine. Başındaki altın taca. Cumhuriyet'in imparatoruydu. Uzun boylu, vakur ve güçlü. Her zaman başkalarının yapamayacağı şeyleri yapma iradesiyle hareket eden adam. Kasap'ın ölüsü

ayağının altındaki taş zeminde, Naev'inki alt katta yatıyordu. Yığına iki ceset daha eklenmişti.

"Baba..."

Itreya İmparatoru elini kaldırıp oğluna yanına gelmesini işaret etti.

"Bana gel, oğlum."

Jonnen duvardaki gölgelere baktı. Babasınınki iki elini açmış ona uzanıyordu. Jonnen kendi gölgesinin de babasına uzandığını ve ona sımsıkı sarıldığını gördü.

Oysa kendisi kıpırdamamıştı. Kasap'ın hediye ettiği hançeri sımsıkı tutuyordu. Merdivenlerde kapışmaya devam eden Tutulma ile Fısıltı'ya baktı. Siyah kan fışkırıyor, iki iblis de dişlerini göstererek tıslıyor, hırlıyordu.

"Fısıltı, kes şunu!" diye bağırdı çocuk.

"... JONNEN, KAÇ!.." diye hırladı Tutulma.

Jonnen, babasının gözlerini kıstığını gördü. Karnından yükselen dondurucu korku damarlarına yayıldı. İmparator parmaklarını sıktığı diğer elini kaldırdı. Hareketlenen gölgeler çivi gibi sivrilip kurda saldırarak derisini delik deşik ettiler.

"Yapma!" diye haykırdı çocuk.

Tutulma acıyla ulurken biraz daha gölgekan fışkırdı. Scaeva elini havada savurarak iblisi duvara fırlattı. Fısıltı sivri dişlerini Tutulma'nın boğazına geçirdi. Gölgekurda dolanıp onu sıkarken dişlerini tekrar tekrar ona geçirdi.

"... Şimdi hakaretin için pişman mısın, köpekçik?.."

"... JO-JONNEN..."

"... Benden korkuyor musun?.."

"Baba, durdur onu!" diye bağırdı Jonnen.

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissediyordu. Tutulma'nın artık mücadele edemediğini görüyordu. Fısıltı onu her an biraz daha sıkıyor, sivri dişlerini daha derine geçiriyordu. Tutulma acıyla inleyerek çırpınıyor, gölgeyılanı ısırmaya çalışıyordu.

"Damarlarındaki kan yok mu? Sen ikimize yetecek kadar güçlüsün."

Jonnen ellerini kaldırdı, yeteneğini kullanmak için parmaklarını pençe gibi kıvırıp yılanın boynunu görünmez bir elle tuttu. Duvara çarpınca kuyruğu savrulan Fısıltı dili titreyerek tısladı.

"Lucius!" diye çıkıştı Scaeva. "Bırak onu!"

Oğlan kıpırdamadan durdu. Donakalmıştı. Daha konuşmaya başlamadan tanıdığı o ses. Yürümeye başlamadan boyun eğdiği otorite. Hayran olduğu, gururlandırmaya çalıştığı ve hayatı boyunca, büyüdüğünde onun gibi olmayı dilediği baba.

Ablası onu yanına almıştı. Ona dünyayı göstermişti. Tutulma aylardır onun gölgesinde yaşıyor, korkusunu uzak tutuyordu. İblis onu sevmişti, bir zamanlar tıpkı onun gibi kaybolmuş hisseden, korkan başka bir çocuğu da sevdiği gibi.

"... CASSIUS..." diye inledi gölgekurt.

Ama karşısında Jonnen'i yetiştiren adam vardı. Onu aylardır değil, yıllardır tanıyan. Korktuğu, sevdiği ve öykündüğü adam. Göğünde parlayan güneş.

"Lucius, sana onu bırak dedim!" diye haykırdı Scaeva.

İçi parçalansa da, gözyaşları yanaklarını dağlasa da, Jonnen Tutulma'ya baktı. Artık kendi gölgesi kadar iyi tanıdığı gölgeye. Fırtınayı ve denizi birlikte aştığı yoldaşa. Onu seven kurda.

"Ben..." dedi burnunu çekip elindeki bıçağa bakarak. "Ben..."

"Lucius Atticus Scaeva, ben senin b*abanım*! Bana itaat et!"

Bunun için ondan nefret edebilirsiniz. Zayıf ve tüyü bitmemiş bir zavallı olduğunu düşünebilirsiniz. Ama işin aslı, Jonnen Corvere daha dokuz yaşındaydı. Babası onun gözünde Tanrı'nın diğer adıydı.

"Çok... üzgünüm," diye soludu.

Ve yavaşça,

usulca

elini indirdi.

Bir kez daha özgür kalan Fısıltı saldırıya geçti. Gölgeyılanın dişleri derisine gömülürken Tutulma acıyla inleyerek yere yığıldı. Gözleri yaşlardan yanan Jonnen duyma eşiğini aşan çığlıklar duydu. İçindeki açlık büyüdükçe büyüdü. Fısıltı iç geçirerek kıvrılıp gölgekurda sımsıkı sarıldı. Jonnen dehşetle bakarken Tutulma gözden kaybolmaya başladı.

Gücü tükeniyordu.

İyice silikleşmişti.

Küçülmüştü.

"... JO-JONNEN..."

Kurt yavaş yavaş siliniyordu.

"... CA-CASSIUS..."

Sonunda geriye yalnızca yılan kaldı.

Rengi iki kişiye yetecek kadar koyulmuştu.

"Lucius."

Oğlanın boğazından hıçkırıklar yükseliyordu. Göğsündeki dehşet ve keder onu boğmakla tehdit ediyordu. Babasının uzattığı ele bakarken bütün dünyası gözyaşlarıyla yanıyordu. Scaeva'nın eli kanlı, yer yer siyah lekelerle kaplıydı.

"Eve gitme zamanı, evlat."

Jonnen'ın minik omuzları düştü. Bu kadar ağırlık ona fazlaydı. Erkek gibi davranmaya çalışıyordu ama daha çocuktu. Yolunu kaybetmişti, yorgundu ve gölgesindeki kurdun yokluğunda umutsuzca korkuyordu. Fısıltı kayarak aralarındaki boşluğu aşıp Jonnen'ın ayağının dibinde biriken karanlığa süzüldü. Kurdu yediği gibi Jonnen'ın korkusunu yemeye başladı. Jonnen hiç ses çıkarmadan Kasap'ın ona verdiği hançeri elinden bıraktı.

"İmparator."

Jonnen sesi duyunca başını kaldırıp doğu merdivenlerine baktı. Gözyaşlarının arasından kan ter içinde, nefes nefese, uzun boylu bir Dweymeri kadın gördü. Kadın zümrüt yeşili bir elbise giymişti, dudakları ve gözleri siyaha boyalıydı. Bileklerinde ve boynunda altın takılar vardı ama şimdi hepsini tek tek çıkarıp aşağıdaki ahıra fırlatıyordu.

"Şahid Örümceköldüren," dedi babası. "Demek yaşıyorsunuz."

"Şaşırmış gibisiniz, İmparator," dedi kadın kolundan bir bilezik daha çıkarırken. "Buradan ayrılmak gibi bir arzunuz varsa birlikte gidebiliriz."

"Kızıl Kilise beni yüzüstü bıraktı, Örümceköldüren," dedi İmparator. "Kara Tanrıça adına, seni neden yanımda götüreyim ki?"

"Ben sizi yanımda götürürüm diye düşünmüştüm," dedi kadın gizemli bir tebessümle. "Kimseyi yüzüstü bırakmadığım gibi, çuvallamış da değilim. Mia Corvere'den intikamımı alacağıma yemin ettim ve aldım. Bu yüzden bizi Sözcü'nün dairesine sapasağlam bir şekilde ulaştırmak gibi bir niyetiniz varsa kızınızı sizin yerinize nasıl öldürdüğümün hikâyesini anlatabilirim."

Babası gözlerini kıstı. Başını yana yatırdı. Duyduklarını tartıyordu. Katiller sürüsünün neredeyse tamamı yok edilmiş, kızı Kızıl Kilise'den intikamını neredeyse almıştı. Ancak Kilise üyeleri çuvallamış olsa da Itreya İmparatoru tek bir çiviyi yamulttu diye kusursuz bir çekici kaldırıp atacak bir adam değildi. Niah'nın sadık hizmetkârlarından işine yarayabilecek biri kalmıştı.

Bu yüzden başını belli belirsiz salladı.

Dweymeri kadın merdivenden indi ve son mücevherlerinden de soyunarak adamın yanında durdu. Gölgeler kararmıştı ama babasının sesi çok daha karanlıktı.

"Buraya gel, oğlum."

Oğlan adamın gözlerine baktı. Kendisininkiler kadar siyah ve derin gözlerine.

Onun göğünde parlayan güneş.

Onun gözlerindeki tanrı.

"Tamam, baba," dedi Jonnen.

Yavaşça ve korkusuzca babasının elini tuttu.

Adonai sessizce bekledi.

Bel ve ayak bileklerindeki zincirler yüzünden çömelirken canı acıdığı için kan havuzunun başında oturuyordu. Küçük darkinin gelip onu azat etmesini bekliyordu. Sözcü havada taze kan kokusu duyuyor, üst katlarda kontrolsüzce kan döküldüğünü hissediyordu. Anlaşılan genç Mia'nın savaşı iyi gidiyordu. Sözcü'nün gözleri kapalıydı, sakinleşmek için yavaş yavaş nefes alıp veriyordu. Doğrusu Drusilla'nın ihanetini öğrendiği döngüden beri çok az huzur bulabilmişti.

Kılıçların Efendisi dairesine ulak gönderip Aelius ile Mercurio'nun komplosunun ortaya çıktığı haberini verdiğinde tadı kaçmıştı. Ama kız kardeşinin tutsak alındığı ve işbirliğini sağlama almak için Mia Corvere ölene kadar esir tutulacağı söylenince öfkeden deliye dönmüştü.

Drusilla'nın gönderdiği ulaklar Sözcü'nün havuzunda boğulmuştu. Mariel-le'in kesik kulağını kadife bir yastığın üzerinde getiren sonraki iki ulağı can mızraklarıyla paramparça etmişti. Sözcü itaat etmekten başka seçeneğin olmadığını, ancak âciz bir öfkeyle geçen bir döngünün sonunda idrak etmişti. Drusilla dünyada gerçekten sevdiği tek insanı elinde tutuyordu. Adonai'yi incitmek için kullanılabilecek tek silah elindeydi.

Marielle ellerinde olduğu sürece Adonai de onların esiriydi.

Bu yüzden onu zincire vurmalarına izin vermişti. İmparatoru ve Drusilla'nın Mia Corvere'yi öldürmek için çağırdığı Kılıçları emredildiği gibi Dağ'a ulaştırmıştı. Güçsüz ve korkmuş numarası yapmıştı. Kılıçların Efendisi'nin böbürlenmek ya da kışkırtmak için kendi ayağıyla ellerine düşecek kadar aptal olduğunu ummuştu. Ama Drusilla gelmemişti.

Adonai bu yüzden bekliyordu. Dışarıdan bakıldığında kusursuz bir sükûnetle. İçinde gittikçe sıkılan kan kırmızı bir öfke düğümüyle. Bağdaş kurmuş, avuçlarını dizlerine bastırmıştı ve gerginliği ele veren tek şey önündeki havuzu dolduran yakut renkli sıvıydı. Mia kan içinde ve nefes nefese dairesine gelmiş ve babasının, kurnazlığıyla onu alt ederek geldiği yoldan geri döndüğünü öğrenmişti. Babasının izini sürmek için peşinde yoldaşlarıyla koridora dönmeden önce ne yazık ki Adonai'yi zincirlerinden azat etmeyi akıl edememişti. Kabalık etmişti ama önünde sonunda geri...

"Sözcü."

Adonai gözlerini açtı. İçi öfkeyle doldu.

"İmparator," diye tısladı.

Gölgelerde biçim kazanan Scaeva'nın göğsü hızla inip kalkıyordu. Boynuna gölgeyılanı dolanmıştı, yaralı kolu kanlı bir bez parçasıyla sarılıydı. Yanında korkudan bembeyaz olmuş bir çocuk vardı. İmparator'un oğlu olmalıydı. Örüm-

ceköldüren de yanlarındaydı ama eskiden altınların ışıldadığı boynu ve bilekleri şaşırtıcı bir şekilde boştu. Ancak Adonai'yi asıl endişelendiren Şahid'in kollarındaki baygın kadın oldu.

Sevgili kardeşim, canım kardeşim.

Marielle ilaçlarla uyuşturulmuştu, gözleri kapanıyordu, elleri bağlıydı. Örümceköldüren, kız kardeşinin boğazına küçük, altın bir hançer dayamıştı.

Adonai kırmızı gözlerini kıstı. Havuzdaki kan canlanıp havuzun üstünden havalanan mızrak gibi sivri uçlu şeritler yılan misali kıvranarak Scaeva'ya, veledine ve Hakikatler Şahidi'ne doğru uzandılar. Ancak Örümceköldüren Marielle'i sıkıca tutup hançeri boğazına iyice bastırdı.

"Yerinde olsaydım yeltenmezdim, Sözcü," dedi.

"Kızın seni arıyor, Julius," dedi Adonai, Scaeva'ya bakarak. "Biraz önce buradaydı. Dörtnala koşan nefesini yatıştırmak için bir an daha soluklanırsan zaman kaybetmeden döneceğinden eminim. Tabii döngünün geri kalanını onunla bu karanlıkta saklambaç oynayarak geçirmek niyetinde değilsen?"

"Geçiş," dedi İmparator, Sözcü'nün iğneleyici sözlerini duymazdan gelerek. "Tanrımezarı'na. Hemen."

"Ektiğin tohum çiçeklendi. Nefretinle sulanarak kıpkırmızı açtı." Sözcü'nün dudakları solgun bir tebessümle çarpıldı. "Bu yüzden hiç kız evlat sahibi olmak istememişimdir."

"Yeter," diye hırladı Örümceköldüren. "Bizi Tanrımezarı'na gönder."

Adonai gözlerini kadına çevirdi. "Kız kardeşimi sizinle Mezar'ınıza göndereceğimi düşünebildiğine göre beni aptal sanıyor olmalısın, Şahid."

"Bizi bir daha geri çevirirsen Marielle'i kendi mezarına yollarım."

"Bunu yaparsan ölürsün."

"Biricik kız kardeşin de bizimle gelir, Sözcü. Hem de gözünün önünde."

Kardeşinin boynuna bastırılan hançere bakarken Adonai'nin dudakları kibirle kıvrıldı. "Hançerinin benim gibilerin kanını dökecek kadar keskin olduğunu mu sanıyorsun, küçük örümcek?"

"En karanlık ısırık en küçük örümceklerinkidir, Adonai," diye cevap verdi Şahid.

Adonai gözlerini kısıp bakınca kız kardeşinin tenine batan hançerin hafifçe renk değiştirdiğini gördü. Ucunda Marielle'in yakut renkli kanından küçük bir damla belirmişti.

"Zehrim kardeşinin kalbine yürümeye başladı bile," dedi Örümceköldüren. "Panzehrini sadece ben biliyorum. Bizi öldürürsen o da ölür."

Şahid siyah dudaklarıyla gülümsedi. Onu köşeye sıkıştırmıştı ve Adonai de o da bunun farkındaydılar. Dağ'da tutsak kalırlarsa burnunun dibinde karanlıkta ne kadar gidip gelseler de Scaeva'nın kızı önünde sonunda Hakikatler Şahidi'ni de İmparator'u da yakalardı. Sonra da acı içinde ölürlerdi. İşin aslı, ikilinin kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve Adonai, sırf intikam almak için bile Örümceköldüren ölmeden önce gözünü kırpmadan Marielle'i öldürecek kadar acımasız ve kindar olduğunu biliyordu.

Doğrusu bu özelliğini hep sevmişti.

Böylece gözlerini kız kardeşinden ayırmadan elini havuza doğru sallayarak durgun bir su kadar sakin bir sesle, "Girin, yol sizin," dedi.

"*... Dikkatli ol, Julius...*" diye tısladı gölgeengerek.

Gözlerini Adonai'den ayırmayan Scaeva'nın sesi soğuk ve sertti.

"Hile yok, Sözcü," diye uyardı. "Yoksa yemin ederim kız kardeşin ölür."

"Size inanıyorum, İmparator. Aksi takdirde siz de oğlunuz da çoktan ölmüştünüz."

"Havuza gir, Lucius."

Oğlan büyük bir korkuyla kan havuzuna baktı. Belli ki babasından daha çok korkuyordu ki sonunda havuzun kenarına çömelip kendini kırmızı suya bıraktı. Scaeva daha yavaş hareketlerle oğlanın peşinden gitti ve onu yanına çekti. Örümceköldüren zehirli hançerini kapıdan dışarı attı; Adonai'nin havuzlarında hayatın dokunmadığı hiçbir şey yolculuk edemezdi ve zaten zarar verilmişti. Hakikatler Şahidi, baygın Marielle'i kollarında tutarak kan havuzuna indi.

"Daha önce sizi mahvetmek için bir nedenim yoksa da artık var," dedi Adonai onlara bakarak. "Sözüm söz."

"Bu kadar gevezelik yeter, sürüngen," dedi Scaeva. "İtaat et."

Adonai onu o anda seve seve boğabilirdi. Onu kıpkırmızı bir dalgaya katıp yok edebilirdi. Ama Scaeva'nın oğlu babasının yanındaydı ve Mia, Adonai'yi Scaeva'yı öldürerek intikamını almayı çok gördüğü için affetmeyecekse, kardeşini de boğduğu için asla affetmezdi.

Adonai kardeşine baktı.

"Marielle?" diye seslendi.

Kardeşi kıpırdandı ama cevap vermedi.

Sözcü, "Seni almaya geleceğim," diye söz verdi.

Örümceköldüren, Adonai'ye ters ters bakarak kadını daha da sıkı tuttu.

"Zehrim hızlı işler, Sözcü," diye uyardı.

Böylece Adonai, gözleri yuvalarında ters dönerek sihirli sözcükleri mırıldandı. Oda bir anda ısındı, havayı bakır ve demir kokusu doldurdu. Kan, havuzun kenar-

larından sıçrayarak girdap gibi dönmeye başlarken oğlanın korkuyla iç geçirdiğini duydu. Sözcü'nün fısıltıları yumuşak bir yakarıya dönüşürken suyun çalkantısı şiddetlendi ve parmak uçları sihirle karıncalanan Adonai'nin dudakları haz dolu bir tebessümle kıvrıldı.

Son anda kırmızı gözlerini açtı. Scaeva'nın gözlerinin içine baktı.

"Sana bunu ödeteceğim, Julius."

Sonra da cılız bir şapırtıyla akıntıda gözden kayboldular.

33. BÖLÜM

KAYNAK

Mia, başı kanlı ellerinin arasında, kanlı basamaklarda oturuyordu.

Neredeyse başarıyordu. Neredeyse bitiriyordu.

Neredeyse.

Kilise üyeleri ya ölmüş ya da yenilmişti. Kilise'nin son iyi Kılıçları da katledilmişti. Sükût Dağı, Cumhuriyet'in gördüğü en gaddar katil topluluğunun yuvası, artık onun elindeydi.

Ama o, kargaşadan istifade edip tüymüştü. Boynundaki gölgeengerekten bile daha kaygan, gölgelerde Mia'nın beklediğinden çok daha rahat hareket ederek. Mia ve diğerleri labirenti andıran koridorlarda, salonlarda ve merdivenlerde koşturup onu ararken Scaeva önce ahıra, sonra yeniden Sözcü'nün dairesine gitmişti. Büyük ödülünü yanına almakla yetinmemiş, Sözcü'nün dairesinden kaçarken Örümceköldüren'i de götürmüştü.

Kasap'ın gırtlağını kesmişti. Naev'i ölümüne itmişti. Tanrıça aşkına, Mia bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti ama bir şekilde Tutulma'yı da öldürmüştü. Mia bunu biliyordu, karanlıkta sendeleyerek koşarken göğsüne saplanan simsiyah bir sancıyla hissetmişti. Mia'nın acısını katlamak, hâlâ çarpan yüreğine oyduğu açık yarayı kanırtmak için oğlunu da çalmıştı.

Jonnen'ı götürmüştü.

"Pislik."

Yüzünden süzülen yaşlarla karanlığa fısıldadı.

"Kahrolası piç kurusu."

"Onu geri alacağız, Mia," dedi Ashlinn. "Söz veriyorum."

Kız ahırın merdiveninde, Mia'nın yanında oturuyordu. Kanlı eli bacağındaydı. Sidonius Kasap'ın yanına çömelmiş, Liisli'nin gözlerini kapatıyor, duruşunu ebedi istirahatine hazırlayacak şekilde düzeltiyordu. Dağ muhafızlarının kanıyla kaplı Kanşakıyan başucunda durmuş, bir dua mırıldanıyordu. Tric hâlâ Mercurio'yla Methiyeler Salonu'ndaydı. Aalea ve Drusilla'nın başında nöbet tutuyorlardı.

Jonnen...

Mia başını salladı. Göğsünde giderek büyüyen korkuyu hissederek bir yoldaşa uzandı ama eli boş kaldı. Müşfik Kedi ortadan kaybolmuştu. Tutulma yok edilmişti. Onlarsız gücü azalmamıştı ama on yaşından beri ilk kez sonu görünmeyen bir yalnızlıkla karşı karşıyaydı. Yanındaki kıza ve onun için savaşan, kan kaybeden ve ölen müttefiklerine rağmen bu düşünce onu hatırladığı her şeyden daha fazla dehşete düşürüyordu.

Böylece her zamanki gibi, en eski ve en sevgili dostuna uzandı.

Öfke.

Basamaklarda ölü yatan Kasap'a bakarken kıvılcımın tütmeye başladığını hissetti. Kanlı zemine serilmiş Naev'e bakarken alevin tutuştuğunu, şimdi artık bir hatıradan ibaret olan Tutulma'yı düşününce alevin parladığını hissetti. Korkusunu yakıp yok ederek duman ve kor kanatlarla havalandırırken ciğerleri alev alev yanmaya başladı. Mia dişlerini sıkıp ayağa kalktı. Düşünceleri babasından başka birine geçti.

Ona en az babası kadar zarar vermiş.

Kaçamayan.

"Drusilla," diye soludu.

"Tanrıçam, bana yardım et," diye fısıldadı Drusilla.

Methiyeler Salonu mezar kadar sessizdi. Zemine ölülerin ismi kazınmıştı. Duvarlar Kilise'nin sadık hizmetkârlarının mezarlarıyla kaplıydı. Yanında, elinde ikiz kılıçlarla yarı ölü bir Dweymeri delikanlısı duruyordu. Karşısındaki karanlık dalgalanınca Drusilla gözlerini kırpıştırdı. Aaela elini uzatıp parmaklarını sıktı. Ana'nın heykelinin gölgesinden bir karaltı çıkınca Kılıçların Efendisi hayal kırıklığı yaşadı. Cilalı siyah granitten yontulmuş Niah, onlara tepeden bakıyordu. Elbisesinden prangalar sarkıyordu. Bir elinde kılıç, diğerinde terazi.

Beni nasıl tartacak? diye düşündü Drusilla. *Ne kadar eksiğim çıkacak kim bilir?*

"Mia," diye fısıldadı Aaela.

"İyi yokgeceler, hanımlar," dedi Corvere.

Uzun kılıcı kurumuş kanla kaplıydı ve kabzadaki kehribar gözler tenini boyayan kan kadar kırmızıydı. Merhametsiz gözlerini siyah saçlar çevreliyordu. Drusilla kızı bu salonda ilk kez gördüğü döngüyü hatırladı. Genç, solgun, yaprak kadar yeşil. Titreyen elinde dişle dolu kesesi.

"Adını söyle."

"Mia Corvere."

"Gecenin Anası'na hizmet etmeye yemin ediyor musun? Ölümü bütün renkleriyle öğrenecek ve onu Gecenin Anası adına hak edenlere ve etmeyenlere götürecek misin? Niah'nın Çömezi ve yıldızlardaki karanlığın dünyadaki aracı olacak mısın?"

"Olacağım."

Burası vaftiz edildiği salondu. Zincirlenip itaatsizliği yüzünden kamçılandığı heykel buydu. Kilise'nin entrikalarının kazındığı zemin buydu. Her şeyin kalbi burasıydı.

Yaşlı kadın usulca iç geçirdi.

Tanrıçam, neye dönüşeceğini o zaman bilseydik...

"Seni yeniden görmek ne güzel, küçük Kuzgun," dedi Mercurio.

"Seni de Şahid," dedi kız gözlerini Kılıçların Efendisi'nden bir an olsun ayırmadan.

"Scaeva nerede?" diye sordu yaşlı adam.

Mia'nın gözleri öfkeyle kısıldı. "Burada değil."

Demek İmparator kaçtı.

Corvere başaramadı.

Aalea ellerini kaldırıp öne çıktı. Bal kıvamında bir ses ve güzel, kan kırmızısı bir tebessümle konuştu. "Mia, hayatım, konuşmamız..."

Mızrak gibi sivri, kılıç kadar keskin bir karanlık parçası Şahid'in üstüne atladı. Aalea'nın boğazını bir kulağından diğerine kadar yardı. Kadının siyah gözleri büyüdü, kan kırmızısı dudakları bir öksürükle aralanırken eli boğazına gitti. Öne doğru sendelerken süt beyazı tenine yakut kırmızısı kan boşaldı. Sürmeli gözlerinde yaşlarla Ana'nın heykeline bakarak son bir dua mırıldandı. Sonra Maskeler Şahidi kanlı zeminde öne devrildi. Gümüş dili sonsuza dek sustu.

Drusilla, Mia'nın gözlerine bakınca kendisini neyin beklediğini gördü. Parmakları adrenalin ve korkuyla karıncalanarak elini cüppesinin içine uzattı ve memelerinin arasına –Dweymeri oğlanın üstünü ararken dokunmama nezaketini gösterdiği yere– sakladığı hançeri tuttu. Çelik parlayınca oğlandan bir haykırış yükseldi ama Drusilla havada ıslık çalan zehirli hançeri kızın gırtlağına fırlatmıştı bile.

Corvere parmaklarını açtığı elini havaya kaldırdı. Etrafındaki karanlık, açan bir çiçek gibi dalgalandı ve canlı gölge sürgünleri hançeri havada yakaladı. Kız kanlı

dudaklarında küçük, kararlı bir tebessümle başını eğdi. Elinin tek bir hareketiyle karanlık bıçağı odanın içinde geri taşıyarak Drusilla'nın ayağının dibine bıraktı.

"Kılıçların Efendisi'nin gücü buraya kadar," dedi.

"Mia..." dedi Drusilla güçlükle yutkunarak.

"Eksik isimler var," dedi kız.

Yaşlı kadın neden bahsettiğini anlayamayarak gözlerini kıpıştırdı. "... Ne?"

Mia granit zemini gösterdi. Niah'nın heykelinden şimdi Aalea'nın kanıyla parlayan bir helezon büyüyordu. Yüzlerce isim. Binlerce. Krallar, senatörler, elçiler, lordlar. Rahipler, tatlıkızlar, dilenciler ve piçler. Kara Ana'nın hizmetinde alınan bütün canların, Kızıl Kilise'nin işlediği bütün cinayetlerin kurbanları.

"Eksikler var," diye tekrarladı Mia.

Drusilla kollarının tutulduğunu hissetti. Demir gibi güçlü. Buz gibi soğuk. Başını eğince gölgelerin onu yakaladığını, siyah şeritlerin bileklerine dolanarak kan akışını kestiğini fark etti. Zeminde sürüklenip doğaüstü bir güçle Tanrıça'nın heykelinin kaidesine çarparken acıyla ciyakladı. Kafatasının içi çınlıyordu. Burnu kanıyordu. Gölgelerin onu kollarından tutup havaya kaldırdığını ve bileklerini Tanrıça'nın cüppesindeki prangalarla bağladığını hissetti.

"Çöz beni!" diye haykırdı çırpınarak. "Bırak *gideyim*!"

Mia'nın cevabı kış rüzgârları kadar soğuktu.

"Anlatacak bir hikâyem var, Drusilla," dedi. "O isimleri bu zemine kazıyacak sabrım yok. Ama en azından onları hatırlatacak bir şey kazımalıyım."

Drusilla cüppesinin omuzlarından yırtılarak çıkarıldığını hissetti. Heykelin soğuğunu çıplak teninde duydu. Kalbi korkudan delik deşikti. Omzunun üstünden bakınca Mercurio'nun gözlerindeki acımayı gördü. Ölü çocuğun sert bakışlarını. Fırlattığı zehirli hançer, soğuk ve siyah şeritlerle yerden yükseliyordu.

"Hayır..." diye soludu yaşlı kadın bağlarını çekiştirerek. "Hayır, bir ailem var, bir..."

"Bu Bryn ve Dalgacı için," dedi Mia.

Hançerin sırtını kestiğini hissedince Drusilla çığlık attı. Zehirli çelik etine tam on bir harf kazıdı. Sıcak, koyu kıvamlı kanı akıyordu. Kürekkemiklerinin arası dağlanmış gibi acıyordu.

"Mercurio!" diye haykırdı. "*Yardım et bana*!"

"Bu Naev, Kasap ve Tutulma için."

Drusilla tiz ve uzun bir çığlık daha attı. Taşın önünde kıvranırken boğazı kupkuruydu. Hançerindeki zehir harekete geçiyor, yaşlı ve yıpranmış kalbine yürüyordu. Ancak en kötüsü, hançerin sırtına kazıdığı isimlerin yakıcı acısını duyuyordu.

"Bu, Alinne ve Darius Corvere için."

Sıcak bir ıslaklık. Keskin bir sancı. Seneler kadar derin. Ancak etkisi hızla azalıyordu. Nabzı yavaşladıkça acı da hafifliyordu. Kılıçların Efendisi zincirlerden aşağı sarktı; bacakları artık onu taşıyamayacak kadar güçsüzdü. Zehir onu kutlu bir karanlığa çekiyordu. Kızını düşünmeye çalıştı. Oğlunu. Güneşlerışığında oynayan torunlarının kahkahalarını hatırlamaya çalıştı. Uyku kollarını açıp onu çağırırken gözleri yuvalarında döndü.

"Benimle kal, Drusilla," dedi bir ses. "En kötüsünü en sona sakladım."

Omurgasının köküne yakıcı bir acı saplandı. Son bir nefret anı için onu nefret yüklü ışığa sürükleyen bir acı. Mia şimdi yanında duruyordu. Onu saran karanlıktan simsiyah bir soğuk dökülüyordu. Yanağını son kez şefkatle okşadı.

"Bu benim için," diye fısıldadı Mia. "Hiç olmayan benim için. Huzur içinde yaşayan, güzel biriyle evlenen, belki kucağına bir kız çocuğu alan benim için. Kanın tadını, zehrin kokusunu ya da çeliğin öpüşünü hiç tatmayan benim için. Öldürdüğün ben için, Drusilla. Diğerlerini öldürdüğün gibi."

Kılıçların Efendisi çürümüş kalbinde bir hançerin döndüğünü hissetti.

Gece kadar yumuşak ve siyah bir fısıltı.

"Onu hatırla," dedi kız.

Sonra da hiçbir şey hissetmez oldu.

Koronun şarkısı susmuştu.

Mia önce fark etmedi. Şarkının ne zaman sustuğunu hatırlamıyordu. Ama kendi derinliklerinde taş gibi bir ağırlıkla Dağ'ın derinliklerinde yürürken her şeyin nasıl ölümcül bir sessizliğe büründüğünü fark etti. Ona teslim olan çömezler ve Eller dairelerine kapatılmış ya da revire kilitlenmişlerdi. (Mercurio ayaklanma sırasında sadece iki şifacı öldürdüğü için diğerlerini tedavi edecek birileri vardı.) Ama konuşma ya da ayak seslerinin ve koridorlardaki alışıldık hareketliliğin yokluğunda Dağ ölüm kadar sessizdi.

Athenaeum daha da sessizdi.

Çift kanatlı büyük kapıların açılmasına Mia'nın kanlı parmaklarıyla itmesi yetti. Kapıların arkasında bekleyen parşömen, mürekkep, deri ve toz kokulu karanlık, o güne dek hissettiği en davetkâr karanlıktı. Mia peşinde yoldaşları, belinde babasının mezarkemiği uzun kılıcı ve Fareci'nin siyahçelik kılıcıyla ölüler kütüphanesine girdi. Hikâyesinin Vakanüvisi sadık İADELER arabasının yanında, asmakatın korkuluklarına yaslanmıştı.

"Aelius," dedi Mia.

"Ah." Yaşlı hayalet gülümsedi. "Anlatacak bir hikâyesi olan kız."

Vakanüvis her zamanki kılığındaydı. Pantolon ve eski püskü bir yelek. Camları inanılmaz kalınlıktaki gözlüğü kemerli burnunun üstünde duruyor, kelleşmeye yüz tutmuş kafasından iki beyaz saç tutamı fışkırıyordu. Sırtı orak gibi eğikti ve dudağında yanan bir sigara tutuyordu. Bin yaşında gibi görünüyordu.

Ki bu gerçeğe çok da uzak olmayabilir.

Gülüşü sevecendi. Hatta kibirli. Sidonius ve Kanşakıyan hayretle etrafa bakınıp Tric, Ash ve Mercurio meraklı gözlerle izlerken Aelius elini kulağının arkasına atıp hiç eksik olmayan yedek sigarasını aldı ve kendisininkiyle yakıp Mia'ya ikram etti.

Kız sigarayı aldı, dudaklarına koyup derin bir nefes çekti.

Gri bir duman üflerken, "Yapman gereken bir açıklama var," dedi.

"Adonai ve Marielle nasıl?" diye sordu adam.

"Adonai yaşıyor," dedi Mercurio. "Scaeva, Marielle'i Tanrımezarı'na götürdü."

Aelius başını salladı, havaya halka biçiminde büyük bir duman üfledi. Mia üflediği daha küçük halkayı Vakanüvis'inkinin içinden geçirdi. Siyah gözlerini adamın açık mavi gözlerine dikti.

"Bekliyorum," dedi.

"En basiti, iyice düşünmeden buraya dalacağını biliyordum," dedi Aelius. "Sükût Dağı'nın karnını tek başına deşecek kadar iyi olduğunu düşünerek. Korkusuz olmakla ilgili ne dersen de; cesaret ile aptallık arasında çok ince bir çizgi vardır. Yoldaşların da seni cesaretten çok aptallığa yönlendirmeye meyilli."

"Eskiden belki," dedi Mia. "Artık değil."

"Evet." Vakanüvis sigarasının dumanını üfledi. "Kaybın için üzgünüm."

Mia'nın sesi demir kadar sertti. Yanaklarında kurumuş kan ve gözyaşı izleri vardı.

"Anlatıyordun."

Vakanüvis omuz silkti. "Buraya nasıl dalacağını tahmin edince terazinin kefelerini dengelemenin bir yolunu bulmak zorundaydık. Drusilla'yı köşeye sıkıştırmalı, Kilise'den geriye kalan Kılıçları tek bir hamleyle ortadan kaldırabileceğin şekilde bir araya toplamalıydık. Yaşlı sürtüğün er ya da geç gelip kütüphaneyi kurcalayacağını biliyordum. Günlüğün ilk iki kısmını bulacaktı. Hele Mercurio bütün boş zamanını burada geçirirken."

Aelius iadeler arabasının en üstündeki iki kitaba hafifçe vurdu. Birinin sayfa kenarları kırmızıydı ve kapağında kuzgun kabartması vardı. İkincinin sayfa kenarları maviydi ve kuzgun yerine kurt vardı. Siyah kenarlı ve beyaz lekeli üçüncü kitabın kapağını bir kedi süslüyordu.

Mia, Müşfik Kedi'yi düşündü. Kalbi göğsünde sızladı. Onu geri getirmenin bir yolu olsaydı keşke, keşke yaptıklarını geri...

"Bu yüzden Drusilla'nın kitapları bulmasına izin verdim," dedi Aelius. "İlk iki cilt senin hayatını anlatıyordu. Kılıçların Efendisi uşaklarını üçüncü kısmın peşine, karanlığa saldığı haftalarda... şey, üçüncüyü yazdım."

Vakanüvis sigarasından derin bir nefes çekip dumanını havaya üfledi.

"Elbette bir kısmını uydurmam gerekti. Ama diğer şeylerin yanı sıra Sükût Dağı'na giriş planını da ana hatlarıyla anlatıyordu. Drusilla'nın adamları cildi 'bulunca' geriye sadece Adonai'nin seni, Naev aracılığıyla Kilise'ye nasıl yaklaşacağın ve Drusilla'nın karşılama komitesini nasıl gafil avlayacağın konusunda uyarmasını sağlamak kaldı." Yaşlı hayalet sigarasından bir nefes daha çekerken gözlerini kıstı. "Bu arada simyacı tuzu iyi bir hamleydi. Hiç aklıma gelmezdi."

"Bu mu yani?" diye sordu Mia.

"Bu mu?" diye homurdandı Aelius. "Evlat, plan o kadar kurnazcaydı ki turuncuya boyayıp kahrolası bir kümese bile salabilirdin."

"Arkadaşlarım öldü," dedi Mia. "Babam olacak pislik kardeşimi çaldı."

"*Sen de,* hayatım, Kılıçların Efendisi oldun. Şimdi iddianı kim çürütecek? Kilise üyeleri ve en keskin kılıçları senin elinden ölmüşken? Kızıl Kilise dağıldı. Azılı düşmanın Tanrımezarı'na kaçtı, yaralarını yalıyor ve pantolonuna bulaşan boku temizliyor. Yani artık *üç kahrolası yıl önce* seni bu yola çıkardığımdan beri veba gibi kaçtığın kaderinin peşinden gidebilirsin."

Mia, Tric'e baktı. O siyah gözler bir milyon minik yıldızla parlıyordu.

"Cleo'nun günlüğü," diye mırıldandı.

"Akıllı kız," dedi Vakanüvis başını sallayarak.

"Biliyordun," dedi gözlerini kısıp sigarasından bir nefes çekerken. "Güneş'in Ay'ı öldürdüğünü. Anais'in ruhunun parçalarını. Tanrımezarı'nın altındaki siyah kanı. Darkinleri. Hepsini."

Aelius omuz silkti. "Evet."

"O zaman ne halt etmeye bana söylemedin?" diye sordu Mia.

"Geçen yıl buraya geldiğinde söyledim."

Mia bu kütüphanedeki son konuşmalarını hatırlayarak iç geçirdi. "Bazı cevaplar öğrenilir. Ama önemli olanlar hak edilir."

"Senden emin olmalıydım," dedi Aelius. "Senin ne olduğunu öğrenmeliydim. Cassius'ta bu güç yoktu. Seneler içinde bulduğum diğer darkinler yakınından bile geçmiyordu. Ama bu kez doğru yapmalıyız, Mia. Çünkü Anais'in parçaları daha önce de birleştirilmeye çalışıldı ama o kadar feci sonuçlandı ki az kalsın bu dünya sonsuz bir günışığına mahkûm oluyordu."

"Cleo," dedi Mia.

"Evet, Cleo."

Mia, Ashlinn'e baktı. Göğsündeki korku gözlerine yansımıştı. Ash de Mia gibi sayısız yıl, belki de *yüzyıllarca* uğraşılmış bir planın çarklarının döndüğünü hissedebiliyordu. Mia bir an kaçıp gitmek istedi. Ash'in elinden tutup bütün bu kana ve karanlığa arkasını dönmek. Olabildiğince derinlere saklanıp mutluluğun peşinden gitmek istedi.

"O kimdi?" diye soran sesini duydu.

"Cleo mu?" Aelius omuz silkti. "Bir kız. Yeni keşfedilen Tanrımezarı'ndaki herhangi bir kız. Anais'in ruhunun, kalbine giden yolu bulan parçası dışında. Çok genç yaşta kaba saba bir adamla evlendi. Kanamaya başladığı yıl onu öldürdü. Kocasının içinde de Anais'ten bir parça vardı. O döngülerde darkinler daha çoktu. Anais'in parçaları bütün Cumhuriyet'e saçılmıştı."

Aelius bir duman halkası daha üfledi ve tekrar konuşmadan önce bir an duraksadı.

"Cleo âşığını öldürünce Niah bütün gücünü toplayıp Cleo'nun rüyasına girdi. Kıza 'Seçilmiş' olduğunu söyledi. Gece ile Gündüz arasındaki dengeyi sağlayacağını. Başlangıçtaki gibi, olması gerektiği gibi. Böylece Cleo başka darkinler bulmak için kolları sıvadı. Onları öldürmeye başladı. Özlerini tüketiyor, iblislerini sahipleniyor ve böylece giderek güçleniyordu. Tabii deliliği de."

"Deli miydi?"

"Sonunda delirdiği kesin," dedi Aelius iç geçirerek. "İçine işleyen mesih kompleksini bir an için kenara bırakalım. Gerçek şu ki başkalarının canını aldığın bir hayat yaşarsan değişimden kaçamazsın. Çene'ye bir ruh verdiğin zaman..."

"Kendinden de bir parça verirsin."

"Bir süre sonra da geriye hiçbir şey kalmaz," diye mırıldandı Ash, Tric'e bakarak.

Vakanüvis başını salladı, çilek kokulu gri bir duman üfledi. "Cleo önce Köprüler ve Kemikler Şehri'nde, sonra Cumhuriyet'te dolaşmaya başladı. Başka darkinlere çekiliyor ve bulduklarını tüketiyordu. Niah'nın telkiniyle, içinde Anais'in ruhunun gittikçe büyüyen bir parçasını biriktiriyordu. Ancak içinde başka bir şey daha büyüyordu."

"Günlüğünde bahsettiği bebek," dedi Mia.

"Evet," dedi Aelius. "Bebeğin ağırlığı ve boğazına kadar battığı ölümlerle sonunda Aşkah harabelerini aşıp doğuya gitti. Anais'in ruhunun en parlak ve güçlü parçasının onu beklediği Ay'ın Tacı'nın peşinde. Orada, Taç'ta doğum

yaptı. Yoldaşları dışında tek başına bu dünyaya bir erkek evlat getirdi. Çıplak ve kanlı taşların üstünde. Kordonunu kendi dişleriyle kesti. Ne irade. Ne cesaret."

Aelius başını sallayarak iç geçirdi.

"Ama gerçeği öğrenince korkusu da cesareti de onu yüzüstü bıraktı."

Atheneaum'a ölüm sessizliği çökmüştü. Mia kendi kalp atışlarını duyduğuna yemin edebilirdi.

"Anlamıyorum," dedi.

"Kara Ana ölü oğlunu yeniden hayata döndürmesi için Cleo'dan yardım istedi," dedi Aelius. "Ama orada, Ay'ın Tacı'nda kendi bebeğini kucağına alan Cleo, Anais'i ölümden döndürmenin ne anlama geldiğini öğrendi. Ay'ın ruhunu taşıyan beden, onun yeniden doğuşuyla yok olacaktı. Anais'e can veren kişi kendi hayatından vazgeçmeliydi."

"Ay'ın yaşaması için..."

"Cleo ölmek zorundaydı. Ama artık bir oğlu vardı. Kendi elleriyle dünyaya getirdiği bir oğlan. Üstelik kendisi de çok gençti. Önünde uzun bir hayat vardı. Mesih değil, aptal olduğunu düşündü. Seçilmiş'ten çok ihanete uğramış gibi. Bu yüzden reddetti. Niah'nın adını lanetledi. Orada, Taç'ta kalmayı seçti. Hâlâ orada. Delilik yüzünden çarpılmış olarak. Varlığını Anais'in parçalarıyla sürdürüyor ve başka birinin onları almasına izin vermiyor."

"Trelene aşkına," diye fısıldadı Kanşakıyan.

"Seni piç kurusu," dedi Ash.

Mia kıza dönünce Tric'e baktığını gördü.

"Biliyordun, değil mi?" dedi Ash oğlana dik dik bakarak. "Bu pislikten haberin vardı. Onu nereye götüreceğinden. Ona neye mal olacağından!"

"BÜTÜN HİKÂYEYİ BİLMİYORDUM," dedi Tric. "BENİM BU..."

"Saçmalık!" diye çıkıştı Ash. "En başından beri biliyordun!"

"Ash, kes şunu," dedi Mia.

"Hayır, kesmeyeceğim!" diye haykırdı Ash tüm bunlara inanamamış gibi. "Kendi hayatından vazgeçmeden Ay'a onunkini veremezsin, Mia! Bu kabuk bağlamış yaşlı ukalanın üç yıldır planladığı bu muymuş?" Aelius'a dik dik baktı, sonra Tric'i göğsünden itti. "Bu sıçan da seni mezarına itiyormuş meğer."

"SAKIN BİR DAHA BANA DOKUNMA, ASHLINN," dedi Tric. "SENİ UYARIYORUM."

"Uyarıyormuş!" dedi Ash alaycı bir gülüşle. "Geçen sefer ne olduğunu hatırlayalım iste..."

"Pekâlâ, kesin şunu!" diye bağırdı Mia. "İkiniz de. Yeter!"

Kütüphaneye sessizlik çöktü. Karanlıkta bir yerde bir kitapkurdu kükredi. Mia, Aelius'u tepeden tırnağa süzerken kafasının içindeki çarklar durmadan dönüyordu. Athenaeum'a ebediyen hapsedilmiş bir hayalet. Karanlık Ana'nın vakanüvisi, ebediyen Kutsal Ölümün Anası'nın Kilise'sinde tutulan Ocaksız bir ruh. Şurada hırpalanmış bir günlük. Başka bir yerde bir tavsiye.

"*Kızıl Kilise havarileri hakkında hikâye anlatılmaz, Vakanüvis,*" demişti Mia. "*Bizim için şarkılar söylenmez. Aşk şarkıları ya da şiirler yazılmaz. Burada insanlar gölgede yaşar ve ölür.*"

"*Pekâlâ, o zaman belki de olman gereken yer burası değildir.*"

"O sensin, değil mi?"

Mia o uçuk mavi gözlerle baktı. Kafasına yeni dank ediyordu.

"Dünyaya getirdiği bebek sensin," dedi. "Sen Cleo'nun oğlusun."

Vakanüvis gülümsedi. "Sadece güzel bir yüz ve berbat tavırlardan ibaret değilsin."

Mia hayretle etrafa baktı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Babalar ve kızları. Anneler ve oğulları." Vakanüvis omuz silkti. "Aile karmaşalarına çoğu insandan daha aşinasın. Annem beni Taç'ta yetiştirdi. Gölgeler tek arkadaşımdı. Bütün hayatımı başka kimseyi tanımadan orada geçirebilirdim. Ama büyüdükçe Niah benimle konuşmaya başladı.

"Genellikle zifirgecede oluyordu. Bana rüyalar göndermeye başladı. Ben uyurken fısıldamaya. Bana kocasının ihanetini anlattı. Oğlunun katledilişini. Seneler içinde, hepimizin bu hayatta bir amacı olduğuna ve annemin amacının da göklerin dengesini yeniden sağlamak olduğuna ikna etti beni. Beni doğurduğunda Ay annemin içinde olduğuna göre ben de Niah'nın torunu sayılırdım, en azından benim gözümde. Bu yüzden annemi bencillik yaptığına ikna etmeye çalıştım. Aa'nın karısını cezalandırmak için oğlunu katletmekle hata ettiğine. Göklerin uyumu, Niah'nın da adaleti hak ettiğine. Ancak yalnız geçirdiği yıllar yalnızca annemin deliliğini büyütmeye yetti. Mantıklı düşünmesi imkânsızdı.

"Böylece yıllar sonra... oradan ayrıldım. Gece'nin gökyüzünde hak ettiği yeri almasının bir yolunu aramaya başladım. Kovulmasını izleyen yıllarda Kara Ana'ya tapmak yasaklanmıştı. Ama Niah'ya inancı yeniden canlandırabileceğini, bizim adanmamızdan kazanacağı gücün yalnız tutsaklığının zincirlerini kırmaya yetebileceğini düşündüm. Böylece binbir zahmetle onun adına bir kilise kurdum."

"İlk Kılıç sendin," dedi Mia.

Aelius omuz silkti. "Başlangıçta çok küçüktü. Ama o zamanlar gerçekten inanırdık. Öldürmek, kurban vermek, bu tür şeyler yoktu. Faaliyetlerimizi Aş-

kah'ın kuzey kıyısındaki küçük bir şapelden yürütüyorduk. Duvarlara Gece ve Ay efsaneleri kazınmıştı."

"Duomo'nun bizi gönderdiği tapınak," diye soludu Ash. "Haritayı bulduğum yer."

"Evet," dedi Aelius. "İlk mihrabımızı taştan kendi ellerimizle yonttuk."

"Kırmızı taştan," dedi Ash.

"Kızıl Kilise," diye mırıldandı Mia.

"Her şey yolunda gidiyordu," diye devam etti Aelius. "İnanç yayılıyordu. İnsanlar Aa'nın kilisesinin onun hakkında anlattığı yalanlara rağmen Gecenin Anası'na inanmayı hâlâ istiyordu. Belki on yıllık bir tapınmanın sonunda zifirgece çöküp Ana yeryüzüne her zamankinden daha yakın olduğunda bizi bu Dağ'a yönlendirecek gücü buldu. Gece ve Gündüz arasındaki duvarların en ince olduğu yere. Burada gerçek anlamda büyümeye başladık. Ama bütün iyi şeyler için aynı şey söylenir..."

Aelius sigarasından derin bir nefes çekip dumanını üfledi.

"Aramızda benden farklı düşünenler vardı, anlarsınız ya. Niah'ya Gecenin Anası kimliği için değil, Kutsal Ölümün Anası olarak tapınanlar. Kilise'yi işletmenin yeni bir yolunu akıl ettiler. Tapınmamızı paraya, adanmışlığımızı dünyevi güç elde etmek için araca dönüştüren bir yol."

Aeilus yine omuz silkti.

"Ve beni öldürdüler."

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Yani seni kendi müritleriniz mi öldürdü?"

"Evet." Yaşlı adam yüzünü buruşturup başını salladı. "Amcıklar."

"Tanrıçam..." dedi Mia.

"Sonra işler boka sardı. Kurduğum kilise bir katiller cemaatine dönüştü. Ünlendi, güçlendi ama çürüme kök salarken Niah'nın tomurcuklanan gücü azaldı. Büyük Birleştirici'nin fetih ordularının izinde inancı yayıldıkça Aa daha da güçlendi. Tanrılar böyledir, bilirsiniz. Sadece bizim onlara bağışladığımız kadar güce sahiptirler. Kara Ana gücünün büyük kısmını burayı yaratırken harcadığı için geriye çok bir şey kalmamıştı. Kilise tapınmadan uzaklaşıp cinayet ve kâr üstünde yükseldikçe Kara Ana'nın gücü azaldıkça azaldı.

"Beni... bu hayata geri döndürecek gücü topladığında aradan yüzyıllar geçmişti. Kilise bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Ama gölgelerin içinde hâlâ küçük bir parçası vardı. Ana'nın onlarca yıl sürecek bir oyun oynamak için kullanabileceği küçücük bir gerçek inanç kırıntısı. Üç yılda bir, her zifirgece sadece birkaç piyonla bir iki hamle yaparak. Başka bir seçilmiş arayarak. Cleo'nun başaramadığını gerçekten başarabilecek birini. Ta ki sonunda... en sonunda..."

Vakanüvis, Mia'nın gözlerine baktı.

"Ve işte burada."

"Ben kimsenin kurtarıcısı değilim," dedi Mia. "Kahraman değilim."

"Ah, saçma," dedi Aelius. "Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Şu yaptıklarına baksana. Yapmaya devam ettiklerine. Son üç yıldır aldığın her nefesle dünyayı şekillendiriyorsun, sakın bana bunun intikamdan daha fazlası için olduğunu hissetmediğini söyleme." Aelius küçük el arabasındaki ilk iki *Nevernight Günlüğü*'nü işaret etti. "Onları okudum. Baştan sona. Sayamayacağım kadar çok kez. Sen bir katilden çok daha fazlasısın. Bu işe kollarını açarsan kahrolası göğü düzeltebilecek kızsın."

Aelius başını iki yana salladı.

"Ama bir kez daha çuvallama lüksümüz yok. Anais'ten geriye çok az şey kaldı ve kaybedilen her parçası bizi mahvolmanın eşiğine biraz daha yaklaştırıyor. O piç kuruları beni öldürdüğünde içimde olan parça. Son Umut'ta öldüğünde Cassius'un içinde olan parça. Belki de sana daha fazla yardım etmeliydim. Belki sana her şeyi daha önce anlatmalıydım. Ama bu işi tamamlayacak, sonuna kadar götürecek iradeye sahip olduğunu bilmem gerekiyordu, Mia."

Vakanüvis, Mia'nın gözlerinin içine baktı.

"En sona."

"Kardeşim hâlâ Scaeva'nın elinde."

"Öyle," dedi Aelius. "Tanrımezarı'na gittiğinde muhtemelen bir ordu tarafından karşılanacaksın. Ama Taç'ta seni bekleyen gücü sahiplenirsen zifirgece çöktüğünde kardeşini göz açıp kapayana kadar geri alırsın."

"Sonra da öleceğim."

Vakanüvis başını yana yatırıp omuz silkti.

"Herkes bir gün ölür. Çok azımız bir şey uğruna ölürüz. Sen onun Seçtiği'sin, Mia. Bu doğru. Bu kader."

"Bu saçmalık!" diye çıkıştı Ashlinn, Vakanüvis'e ters ters bakarak.

Yaşlı hayalet gri bir duman üfledi. "Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrin yok, evlat."

"Bana evlat deme, gıcırtılı pis bunak," diye hırladı Ash. "Fedakârlık yapman gerekmezken neyin doğru olduğunu söylemek ne kolay, değil mi?"

Aelius ona baktı. "Sence ben fedakârlık yapmadım mı?"

Vakanüvis sırtını dikleştirdi. Açık mavi gözlerinde öfke parlıyordu.

"Yüz yirmi yedi sene," dedi. "Benim fedakârlığım. Bir asırdan daha fazla zamanı bu kahrolası Athenaeum'da, bu sayfalara mahkûm olup çürüyerek geçirdim. Ne diri ne ölü. Sadece var olmakla ve doğru kişinin gelmesi için dua

ederek." Sigarasını dudaklarının arasından çekip havaya kaldırdı. "Bunlardan birini kitap yığınlarına atmayı kaç kez düşündüm biliyor musun? Burayı kendimle birlikte ateşe vermeyi? Uyumak istiyorum, evlat. Bitsin istiyorum. Ama hayır, burada, karanlıkta bekliyorum çünkü *inandım*. Hayata istediğin kadar öfkelen. Sevgini istediğin kadar korumaya çabala. Ama sakın bana fedakârlıktan bahsetmeye kalkma. Sakın."

Mia yoldaşlarının yüzüne baktı. Mercurio üzgün görünüyordu. Kanşakıyan ve Sidonius hem şaşkın hem korkmuş görünüyorlardı. Tric'in yüzü taş gibi, Tanrımezarı'nın kalbinin altında bulunan havuzdaki yüzler gibi ifadesizdi. Ashlinn ise sadece öfkeliydi; için için köpürerek Mia'ya bakıp başını ağır ağır salladı.

"Düşünmeliyim," diye fısıldadı Mia. "Bunu düşünmem gerek."

"Güneşler istirahate çekiliyor," dedi Aelius yeniden ona dönerek. "Zifirgece yaklaşıyor. Niah, Anais'e sadece Aa'nın gözleri kapalıyken hayat üfleyebilir ve şimdi bu fırsatı kaçırırsak iki buçuk yıl sonra ne olacağını kim bilir?"

Vakanüvis sigarasını topuğunun altında söndürürken başını salladı.

"Bu yüzden çok uzun düşünme, olur mu?"

34. BÖLÜM

KURDELELER

Kanşakıyan, tepesinde sonsuz gece dönerken Gökyüzü Mihrabı'nda oturuyordu.

Sükût Dağı'nın yan tarafına oyulan platform, adını aldığı göğe açılıyordu. Dağ'ın yan tarafından dışarı uzanıyor, demirağacı parmaklıklarının ötesinde korkunç bir uçurum bekliyordu. Aşağıda Fısıltıharabeleri uzanıyordu ama yukarıda, göğün batmaya hazırlanan güneşlerin inatçı ışığıyla yanması gereken yerde Kanşakıyan sadece karanlık görüyordu. Milyonlarca minik yıldızla dolu bir karanlık.

Bir zamanlar katillerin ve Kara Ana'nın hizmetkârlarının doldurduğu masa ve sıralar şimdi boştu. Sükût Dağı adına yakışır bir hale bürünmüştü. Katillerin kalesine girdiklerinde duyduğu koro hâlâ sessizdi.

Karşısında oturan Sidonius *Nevernight Günlükleri*'nin ilk cildini okuyordu. Kanşakıyan bitirince kitabı ondan ödünç almıştı, bir yandan Kızıl Kilise'nin kilerinden aşırdığı kızarmış tavuğu ısırarak sayfaları çeviriyordu. Kanşakıyan

ilk cildi hızlı bir şekilde taramıştı ve şimdi de ikinci cildin ortalarındaydı. Ama yirmi dördüncü bölüme gelmeden durmuştu.

İpeksiyle mücadelenin olduğu bölüm.

"Cehennem ve kan aşkına," diye mırıldandı Sidonius sayfayı yağlı parmaklarıyla çevirirken.

"Hangi bölümdesin?" diye sordu Kanşakıyan.

"Ashlinn az önce Tric'i bıçakladı."

"Ah," dedi Kanşakıyan başını sallayarak. "Acımasız sürtük."

"Öyle," dedi Sid kitabı kapatıp kapağına bakarak. "Biliyor musun, aslında hiç fena değil. Yani dipnotlara ve küfürlerin çokluğuna aldırmazsan."

"Eh." Kanşakıyan burnunu çekti, uzun rastalarını arkaya attı. "Bir erkek tarafından yazıldığı çok belli."

"... Nasıl yani?"

Kanşakıyan Itreyalı'ya tek kaşını kaldırarak baktı. "Seks sahnelerinden belli olmuyor mu?"

"Aslında o kısımların bayağı iyi olduğunu düşündüm."

"Ah, haydi ama," dedi Kanşakıyan alaycı bir gülüşle. "Sızlayan meme uçları? Şiş tomurcuk?"

Sidonius gözlerini kırpıştırdı. "Nesi var?"

"Bacaklarımın arasında kahrolası bir çiçek yok, Sid."

"Pekâlâ, sen olsaydın ne derdin?"

Kanşakıyan omuz silkti. "Gemideki küçük adam?"

"Bir kadının mahrem yerlerine ne halt etmeye 'küçük adam' dersin ki?"

"Görsel cazibeyle ilgili olabilir mi?" Kanşakıyan omuz silkti. "Kürek çekmek zordur. Bir adamı bir kez olsun çarşafların üstünde çaba harcarken hayal etmek güzel."

Sid sırıttı, başını salladı. "Kahrolası bir sürtüksün, Şakıyan," dedi.

Kanşakıyan güldü. "Yeni mi anladın?"

İriyarı Itreyalı kahkaha atarak kadının şarabını tazeledi. Kadehini kaldırdı.

"Neye içiyoruz?" diye sordu Dweymeri kadın.

"Kasap'a," dedi Sid. "Kardeşim demekten gurur duyduğum kaba, bozuk ağızlı, ucube kadar çirkin piç kurusuna. Onu diz çökmeye zorlayan bir dünyada ayaklarının üstünde yaşadı ve öldü. Dilerim Ocak'ta onu bekleyen ailesine kavuşsun."

"Evet," dedi Şakıyan. "Biz de ona geç kavuşalım."

"İşte buna içerim," dedi Sid şarabını kafasına dikerken.

Kanşakıyan da kendi şarabını bir dikişte içip yüzünü buruşturarak kadehi masaya bıraktı. Kılıç tuttuğu kolu fena sancıyordu. Kolundaki yara izleri korkunç

görünüyordu, yaranın etrafındaki dövmeler yamulup kabarmıştı. Sidonius'un görmezden gelmesi Şakıyan'ı rahatsız etti.

"Sanırım sana teşekkür etmeliyim," dedi sonunda.

"Neden?" diye mırıldandı Sid okuyor gibi yaparak.

"Ahırdan çıkmak için çarpışırken," dedi Şakıyan, "ikinci merdivende o çam yarması piç kurusu hançer fırlatırken. Sen olmasaydın beni haklamıştı."

"Haydi oradan," dedi Sid. "Kenara çekilirdin. Ben sadece dikkatli davrandım."

"Hayır, *hayatımı kurtardın.*"

Sid omuz silkti, sessiz kaldı.

Şakıyan iç geçirdi, yüzünü buruşturarak kılıç tuttuğu kolunu uzattı.

"Tamamen iyileşmiyor. O İpeksi Beyaz Kale'de beni biçtiğinden beri eski gücüm yok. Hızım da." Başını iki yana sallarken rastaları da sallandı. "Annem beni Vizka'ya sununca Sufi bana Kanşakıyan adını vermiş. Daha birkaç döngülükken savaşçı olacağım belliymiş. Şimdi kılıcım artık hangi kanla şakıyacak?"

Sidonius kaşlarını çattı, "Hiç korkma, eski haline gelecektir."

"Gelmeyeceğini biliyorsun, Sid," diye çıkıştı Şakıyan. "Eskisi gibi olmayacağını biliyorsun. Ben artık kılıç tutamayan bir kılıç ustasıyım. Yükten başka bir şey değilim."

Sidonius başını yana yatırıp ışıl ışıl mavi gözleriyle ona baktı. "Sen benim tanıdığım en iyi savaşçısın, o kadar. Hayatımı kaç kez kurtardığını saymadım bile. Hâlâ kumda ve kumun dışında kardeşimsin ve Mia'nın peşinden Taç'a gideceksek bu Cumhuriyet'te benimle birlikte kızın arkasını kollamasını isteyeceğim ikinci bir insan daha yok."

"... Gideceğini düşünüyorsun demek."

"Gideceğini biliyorum." Sidonius tepelerindeki karanlığa baktı. "O da biliyor. O kızın kaderinde intikamdan fazlası var. Her zaman öyle oldu."

"Korkmuş görünüyor."

"Öyle." Sid iç geçirerek başını salladı. "Ama çok sürmez."

"Sizinle gelemem. Bu kolla ancak bir rahibin taşakları kadar iş görürüm, Sid."

"O zaman sen de diğer kolunla dövüşürsün," dedi Sid yine gözlerine bakarak. "Dövüş sadece çelikten ibaret değildir. Yürek meselesidir. Zekâ. Cesaret. Bu üçünde de tanıdığım herkesten üstünsün. Itreyalı din adamları konusunda hayallerini yıkmak istemem ama altı sene boyunca Luminatii'ydim, Şakıyan. Rahipler taşaklarını sandığından çok daha fazla kullanıyor."

Şakıyan sırıtarak başını salladı. "Sen iyi bir adamsın, Sidonius."

Itreyalı kahkaha attı. "Yeni mi anladın?"

Kanşakıyan adamı süzdü. Mücadelede iyi hırpalanmıştı ama demir gibiydi. Güzel mavi gözleri ve dünyadaki bütün yara izleri bir araya gelse üstünü örtemeyeceği çocuksu bir cazibesi vardı.

"Evet," dedi usulca. "Sanırım yeni anladım."

Kanşakıyan düşüncelere dalıp dudağını büzerek kadehlerini yeniden doldurdu.

"Mia o kaçık kütüphanecinin aklına uyup kahrolası Ay'ın Tacı'nı *ararsa* bu işi yaparken ölebileceğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, mümkün," dedi Sidonius kadehini kaldırarak. "Ama elden ne gelir?"

Şakıyan şarabını bir dikişte bitirdi.

"Şey, madem yakında öleceğiz... Kürek çekme dersine ne dersin?"

"... Kürek mi?"

Kanşakıyan kaşını kaldırıp belden aşağısına manidar bir bakış attı. Şarap kadehini ve sürahiyi alıp rastalarını savurarak ayağa kalktı.

"Geliyor musun?" dedi.

Sidonius nihayet neden bahsettiğini anlamıştı. İriyarı Itreyalı kitabını kenara bıraktı, sandalyesini arkaya itip muzipçe sırıtarak kadına baktı.

"Hanımlar önden," dedi.

"Hımm. O meseleyi göreceğiz, Arbalet Sid."

"Israr ediyorum, Mi Dona."

Etti de.

Mia düşünmüyordu.

Eski odasında bir yastık ve yumuşak kürk yığını içinde oturmuş bekliyordu. Oda simyevi lambanın yumuşak ışığıyla aydınlanmıştı. Koronun yokluğunun neden olduğu sessizlik, sonsuzluk hissi veriyordu. Parmaklarının arasındaki sigaradan gri, ince bir duman yükseliyordu. Bir saat içinde beşinci sigarasıydı; daha önceki kurbanlarının kalıntıları yatağının yanındaki kül tablasında üst üste yığılmıştı. Sigarayı dudaklarına yerleştirdi ve Athenaeum'u düşünmemeye çalışarak derin bir nefes aldı. Ay'ın Tacı. Aelius. Scaeva. Naev. Kasap. Tutulma. Zavallı küçük Jonnen.

Hayır.

Hayır, düşünmüyordu. Yatağına uzanmış, sigara içiyor ve sevgilisini bekliyordu. Uzun, siyah kirpiklerinin arasından kapıya bakıyordu. Ama başucundaki kumsaati bir saati yavaş yavaş tüketirken Ashlinn hâlâ banyodan çıkmamıştı. Mia acaba kız çömezler kanadındaki eski odasında uyumaya niyetlenmiş olabilir mi diye meraklanmaya başlamıştı.

Yokgeceyi tek başına geçirmek istemiyordu.

Sonra kapının tokmağı dönüp sevgilisi içeri süzülünce Mia omuzlarındaki yükün sihir değmiş gibi kalktığını hissetti.

Ash'in saçları ıslaktı; koyu sarı bukleleri omuzlarına dökülüyordu. Üstünde siyah ipekli bir iç gömleği vardı ve hafif çatık kaşlarıyla Mia'ya bir an baktıktan sonra içeri girip kapıyı kapattı. Bulutlu gözleri mavinin hüzünlü ve fırtınayla çalkalanmış bir tonuna bürünmüştü. Ama onu görünce Mia'nın kalp atışları yine de hızlanmıştı. Simyevi ışığın teninde dans edişini izledi; keskin gölgeler, yumuşak kıvrımlar ve gökyüzüne kadar uzanan bacaklar.

"Merhaba, güzellik," dedi.

Üstündeki kürkleri merasime gerek görmeden fırlattı. Altında çırılçıplaktı. Uzun, siyah saçları beyaz teninden siyah nehirler gibi akarak omuzlarına dökülüyordu. Dudaklarından sigara dumanı süzülüyordu. Beline gölge bir kurdele sarılmış, hayal gücüne çok az iş bırakacak şekilde güzel bir fiyonk atılmıştı.

Ashlinn onu süzdü.

"Soğuk görünüyor," dedi.

Mia ellerini memelerinin, karnının üstünden bacaklarının arasına kaydırdı. Sırtını yay gibi gererken biraz daha hızlı solumaya başladı.

"Hayır, sıcak, Ash," diye mırıldandı. "Sıcacık."

Mia düşünmek istemiyordu. Hissetmek istiyordu. Sevişmek istiyordu. Düşüncesi bile nabzını hızlandırıyordu. Ashlinn'i kürklerin üstüne atıp ona sahip olmak, sonra kendini ona vermek, kafasının içinde dönen çarkları durdurup soruları susturmak ve sadece... Ama Ashlinn yerinden kıpırdamadı. Kapının yanında kaldı.

"Gel buraya, aşkım," diye fısıldadı Mia kollarını açarak.

"Hayır," dedi Ash.

"Lütfen," dedi Mia solur gibi. "Seni *istiyorum*."

Ashlinn başını sallamakla yetindi. "Beni istemiyorsun."

"Bunu nasıl..."

"Sen sadece konuşmaktan kaçıyorsun, Mia."

Mia kızın gözlerinin içine baktı. Göğsünde minik bir öfke kıvılcımı çaktı.

"Hangi konuda konuşmamız gerekiyormuş, Ashlinn?"

"Ah, bilmem. Vaan'daki bakirelerin ücreti mesela?" Ash kulaklarına inanamıyormuş gibi elini salladı. "Sence ne hakkında konuşmamız gerekiyor? Tam bir saat durup o kabuk bağlamış bunağı dinledim ve bütün zırvalarına rağmen en iyi durum senaryosu bile senin ölümünle son buluyor! Aelius kendini öldürmeni istiyor!"

"Aelius, Gece ve Gündüz arasındaki dengeyi yeniden sağlamak istiyor."

"Çünkü kendisi bunu yapacak kadar iyi değildi!"

"Buraya geldiğimden beri," dedi Mia, "attığım her adım, yaptığım her şey bana Ay'ın Tacı'nı işaret etti."

"Saçmalık, sen de biliyorsun."

Mia sızlayan alnını ovuşturup iç geçirerek, "Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Düşündüğün buysa seninle gelmeyeceğim," dedi Ashlinn. "Sana haritayı verip kendini öldürmene yardım etmeyeceğim. Yapamam."

"... Çıplak halini defalarca gördüğüm için haritayı ezberledim."

"Kızlar aşkına, canın cehenneme, Mia Corvere," diye tısladı Ashlinn.

Mia iç geçirdi, sigarasını alıp örtüyü çıplak teninin üstüne çekti. "Biliyor musun, burada bu konuda ders verdiklerini hatırlamıyorum ama insanın tadını kaçırma konusunda üstüne yok."

"Ben ciddiyim, Mia."

Öfkesi özgürlüğünü ilan eden Mia, "Ben değil miyim sanıyorsun!" diye bağırdı. "Ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Neyin risk altında olduğunu. Son bir saattir burada oturmuş, bunu yapmak için tek bir neden bulamadığımı düşünmemeye çalışıyorum!"

"O zaman yapma!" diye haykırdı Ash. "Aelius'u siktir et. Ay'ı, Tanrıça'yı, hepsini siktir et! Bunların hiçbirini biz istemedik. Kızıl Kilise'nin içi boşaldı, Scaeva'nın Kılıcı kalmadı ve kırbaçlanmış köpek gibi arkasına bile bakmadan kaçtı!"

Ash hışımla gelip yatağa oturdu. Mia'nın elini tutup gözlerine baktı. "Cumhuriyet'te kalan en iyi katillerden ikisi biziz. Tanrımezarı'na gidelim, o pisliğin gırtlağını keselim, kardeşini geri alalım ve bu iş bitsin diyorum! Anais ya da herhangi bir şeyin dengesi kimin umurunda ki?"

"İçimde ondan bir parça var, Ash." Mia derin bir iç çekti. "Anais. Onu hissedebiliyorum. Kalbimde."

"Ya ben?" Ashlinn elini Mia'nın göğsüne koydu. "Ben de orada değil miyim?"

"*Elbette* oradasın," diye fısıldadı Mia kızın parmaklarını tutup sıkarken.

"Seni seviyorum, Mia."

"Ben de seni seviyorum."

"Hayır, sevmiyorsun." Ash silkindi. "Sevseydin vedalaşmak için bu kadar acele etmezdin."

Mia gözlerinin yaşardığını hissetti. İçinde bir okyanus dolusu gözyaşı bekliyordu.

"Ben vedalaşmak istemiyorum."

Ash, Mia'nın yanağındaki köle damgasını okşadı. Sonra diğer yanağındaki yara izini.

"O zaman kal. Benimle kal."

"Ben... İstiyorum..."

Ashlinn ileri atıldı ve dudakları umutsuz bir öpücükle birleşti. Mia gözlerini kapadı ve gözyaşlarının tadını alarak kollarını Ashlinn'in beline sarıp onu kendine çekti. Daha önce hiç olmadığı gibi, ateşler, güneşler, gece ve fırtınalardan oluşan bir dünyada boğulmamak için birbirlerine tutunan iki insan gibi çaresizce öpüştüler. Bütün tanrılar onlara karşıydı ve onları ayırmaya çalışıyordu.

Öpüşmeleri yavaşça son bulup dudakları ayrılırken Ash bırakmaya korkar gibi Mia'ya tutunmaya devam ediyordu. Yüzünü Mia'nın saçlarına gömüp sımsıkı sarılarak mırıldandı.

"Benimle *kal.*"

Mia gözlerini kapayıp iç geçirdi. Can simidine tutunur gibi tutunuyordu ona.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Bu durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Dudakları bir kez daha, bu kez daha yumuşak bir öpüşle buluştu. Daha uzun, daha tatlı, insanın içini sızlatan, mutluluk veren bir öpüşle. Ash'in parmakları yüzünde dolaşıp saçlarının arasına kaydı ve Mia kızın dilinin diline değdini hissedince iç geçirdi. Ashlinn'in elleri vücudunda dolaşıp boynundan köprücükkemiğine inerken öpüşmeleri derinleşti. Sonra nihayet memelerinin üstünden Mia'nın belindeki kurdeleye uzandı.

"Sonsuza dek seninle olmak istiyorum," diye fısıldadı Mia.

"Sadece sonsuza dek mi?" diye mırıldandı Ash aşağı kayarken.

Mia başını iki yana sallarken gözlerini kapadı.

"Sonrasında da..."

Rüya görüyordu.

Uykuyla uyanıklık arası an gibi gri bir göğün altında, yine çocuktu. Çıplak ayaklarıyla insana cilalı taş, cam ya da buz hissi verecek kadar durgun bir suyun üstünde yürüyordu. Göz alabildiğince uzanan bir suyun. Annesi bir eliyle onun elini, diğeriyle de yamuk bir teraziyi tutarak yanında yürüyordu. Siyah ipekli, dirseklerine kadar çıkan uzun ve gizli bir ışıltıyla parlayan eldivenleri vardı. Elbisesi günah gibi, gece gibi, ölüm gibi simsiyahtı ve milyarlarca minik ışık noktacığıyla kaplıydı. Noktalar içeriden gelen, güneşe karşı çekilmiş bir perdenin arkasından görünen minik topluiğne başlarını anımsatan bir ışıkla parlıyordu. Güzeldi. Korkunçtu. Gözleri de elbisesi kadar siyah, okyanuslardan daha derindi. Teni solgun ve yıldızlar kadar parlaktı.

Her zamanki gibi, Alinne Corvere'nin yüzünü taşıyordu. Ama Mia, insanın rüyalarda bildiği gibi, bir şekilde bunun onun gerçek yüzü olmadığını biliyordu.

Ve her zamanki gibi, sonsuz griliğin ötesinde onları babası ve kız kardeşleri bekliyordu.

Babasının bembeyaz giysisi Mia'nı gözlerini acıtacak kadar parlaktı. Ama Mia yine de baktı. Babası da üç gözünü onlara dikerek Mia ve annesinin yaklaşmasını bekliyordu; kırmızı, sarı ve ma...

"Hayır," *dedi Mia.*

"Hayır, bu kadarı yeter."

Kafasının içinde Kanşakıyan'ın sesini duydu.

"Dene. Bir dahaki uykunda. Rüyanı alıp istediğin şeye dönüştür. Ne de olsa senin rüyan."

Böylece Mia durdu. Babasının ışıltılı beyazlar içindeki görüntüsünü zihninden uzaklaştırdı. Sonuçta Sükût Dağı'nın içindeydi; gerçek dünya ile Cehennem arasındaki duvağın en ince olduğu yerde. Konuşmak, öğrenmek, bilmek *istiyorsa bundan iyi fırsat olamazdı. Böylece minik yumruklarını sıktı. Rüyayı değiştirip kendi rüyası yaptı. Sahne ona direnir gibiydi; altındaki taş/cam/buz, su birikintisi gibi dalgalandı. Ama burası onundu. Onun zihniydi. Mia gerçek dünyada hayatı boyunca ödün vermemişti.*

Cehennem aşkına, burada neden farklı olsundu ki?

Babasının ve kız kardeşlerinin imgeleri titreşip tamamen kayboldu. Kız uçsuz bıcaksız boşlukta, Cehennem ile uyanık dünya arasındaki sınırda, Gecenin Anası'yla baş başa kalmıştı. Tanrıça kızına bakarken gözleri bir milyon küçük yıldızla doluydu. Kız da artık küçük bir kız çocuğu değildi. Venatus Magni *'nin şampiyonuydu. Alçaklar Kraliçesi. Kılıçların Efendisi.*

Kazanamayacağın savaş.

"Pekâlâ," *dedi Mia.* "Ciddi bir konuşma yapmalıyız."

Niah gözlerini kırpıştırdı. Buz devri kadar uzun.

"Konuş, yavrum," dedi sonunda.

"Bak, bunu idare etmenin senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum," *dedi Mia.* "Hapishanenden çıkmak ve oğlunu yanında görmek istemeni de anlıyorum. Ama sen de bunun için ölmek istememeni anlamalısın."

Ana başını yana yatırıp hüzünlü bir sesle cevap verdi.

"Korkuyorsun."

Kız başını salladı. "Daha kötüsü. Seviyorum."

"Aslını inkâr mı edeceksin?"

"Hayır," *dedi kız.* "Benim aslım bu. Ben kahraman değim. Kindar, bencil bir sürtüğüm. Hiçbir zaman aksi gibi davranmadım. Bir kurtarıcı istiyorsan bu dünyanın kurtarılmaya değdiğine inanan bir kız seçmeliydin."

Kara Ana eğilip gözlerinin içine baktı.

"O zaman intikamdan konuşalım, ufaklık," dedi yamuk teraziyi kaldırarak. "Kocam, kıskançlıktan ve korkudan, oğlumu uykusunda katletti. Ben ona her zaman itaat ettim. Sadece bir kez kafa tuttum; o da ona olan aşkımdandı. Bu günah yüzünden beni Cehennem'e attı. Yeryüzündeki büyüyü öldürdü. Gecenin ışığını katletti."

"Babam beni onlarca kez öldürmeye çalıştı," *dedi kız omuz silkerek.* "Belki de oğlun yataktan daha erken çıkmalıydı."

Ana sonsuz siyah gözlerini kırpıştırdı. İçlerinde akıl almaz bir öfke köpürüyordu. Bir an, Alinne Corvere'nin imgesi biçimini koruyamıyormuş gibi titreşince Mia arkasında gizlediği şeyi gördü. Çocukken kitaplarda gördüğü o hilkat garibesi, Aa'nın Kilise adamlarının kürsülerinden hakkında vaazlar verdikleri dehşet. Gecenin Anası, hatta Kutsal Ölümün Anası bile değildi. Yıldızların arasındaki sessiz boşluk. Hayatın sonundaki uçsuz bucaksız siyahlık.

Çene.

Kollar, gözler, pençeler ve salyalar akan açık ağızlar. Sonsuzluk kadar geniş. Ebediyet kadar siyah. Ancak titreşmeler kesildi, karanlık geçti ve kız kendini yine annesinin yüzüne bakarken buldu. İnce siyah dudaklar. Sert siyah gözler. Çocukken onu azarlayan, akşam yemeğini yiyemeden onu yatağına gönderen, asla sinmemesini, asla korkmamasını ve asla unutmamasını tembihleyen kadının, Alinne Corvere'nin yüzü.

"Dünyayı bir zorbanın eline mi bırakacaksın?" diye sordu Tanrıça.

"Hayır," *dedi kız.* "Bir zorbayı *öldüreceğim.* Ölürsem bunu yapamam."

Ana kaşlarını çattı. "Ben adi imparatorunuzdan bahsetmiyorum. Ben Her Şeyi..."

"Kimden bahsettiğini biliyorum." *Kız ellerini kalçasına koydu.* "Bak, üzgünüm. Aa'nın sana ve oğluna korkunç şeyler yaptığını biliyorum. Ama senin şu rezil küçük ailen, kendi bokunuzu kendiniz temizleyemez misiniz? Benimki beni yeterince uğraştırıyor zaten."

Ana'nın biçimi yine hareketlendi, elbisesindeki yıldızlar huzursuzca titreşti.

"Bu senin sıradan ölümlü kaygılarından çok daha önemli, evlat."

"Bu sorununu biz sıradan ölümlülere hallettirmek zorunda kalman çok yazık, anne."

"Ben bir tanrıçayım. Işıktan önce, hayattan önce karanlık vardı. Ben başlangıcım ve sonum. Ben ilk tanrıyım. Ben inkâr edilemem."

"Saygısızlık etmek istemem. Ama senden korkmuyorum. Elime kahrolası bir kitap vermen ve rüyalarıma dokunman bile yıllar sürdü ve bütün gücüne mal oldu. Beni tehdit edemezsin. Beni *ikna etmelisin.*"

"Bu senin kade..."

"Bunu geç," *dedi kız elini kaldırarak.* "Ben senin kaderinin kölesi değilim. Kendi yolumda yürüyorum. Kendi hatalarımı yapıyorum. Belki bu da o hata-

lardan biridir. Ama hatamı üstleneceğim. Çünkü bu benim tercihim. Benim hayatım. Benim yazgım."

Annesinin sesi hüzün ve öfkeyle doldu.

"Demek sen de Cleo kadar bencilsin."

Kız öne bir adım yaklaşıp o yakıcı gözlerin içine baktı.

"Hayatım boyunca yalnız kalacağımı sanırdım. Bir nebze bile mutluluk bulamayacağımı. Şimdi buldum ve onu kaybetmek istemiyorum. Varsın bencillik olsun. En azından âşık olacağım. Bunu elimden almaya çalıştığın için canın cehenneme."

Niah'nın biçimi bir kez daha dalgalandı ve altında sakladığı şeyin dehşeti titreşerek açığa çıktı. Elbisesinin siyahı o kadar koyuydu ki Mia içine düşüp boğulmaktan korktu.

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?"

Kız dişlerini sıktı, tavrından taviz vermedi.

"Çoğu insanla aramdaki fark bu."

Mia ayaklarına baktı. Altındaki aynada karanlıktan kesilmiş bir oğlan gördü. Teni zifirgece kadar siyahtı. Oğlan yanan bir mummuş gibi zifirgecenin siyah alevleri tepeden tırnağa teninde dalgalanıyordu. Sırtında siyah kanatları vardı ve alnına gümüş bir çember çizilmişti.

Ayışığı kadar solgundu.

Mia, Tanrıça'nın gözlerine baktı.

"Onun için üzülüyorum, gerçekten. Nefret edilesi bir babanın çocuğu olmanın ne demek olduğunu bilirim. Ama senin yardımın olmadan da kardeşimi kurtarabilirim. Sana *ihtiyacım* yok. Bu yüzden bana bunu yapmam için bir sebep vermelisin. Kaderle ya da adaletle ilgili zırvalar yetmez. Bir *sebep*. Yoksa kahrolası evlilik sorunlarını kendin çözersin."

Kız topuğunun üstünde döndü.

"O zamana kadar ne mi yapacağım? Yatağımda olacağım."

Mia sabaha doğru yürürken Gece de taş gibi hareketsiz durup arkasından baktı. Tanrıça'nın elbisesindeki yıldızlar soğuk bir ateşle ışıldadı. Sesi boşluk kadar derin ve karanlıktı.

"Aklıma birkaç sebep geliyor, evlat."

35. BÖLÜM

KÜLLER

Ash tadını hâlâ alabiliyordu.

Tuz ve bal. Demir ve kan. Gözkapakları ağırlaşırken dilini dudaklarında gezdirdi. Tadını aldı. İçine çekti. Nefesiyle bıraktı. Gökyüzü Mihrabı'nın ötesindeki simsiyah ve uçsuz bucaksız hiçliğe bakarken o kızı hayatına getiren hangi tanrı ya da tanrıçaysa ya da kaderin hangi cilvesiyse ona teşekkür etti.

Mia.

Onu rüyasıyla baş başa bırakmıştı. Kürklerin üstünde çırılçıplak uyuyordu. Saçları siyah bir ateş bulutu gibi başının etrafına dağılmıştı. Ash dudaklarına kuştüyü gibi hafif bir öpücük kondurup yataktan çıkmış, siyah ipekli iç gömleğini giymişti. Odanın kapısını arkasından kilitledikten sonra uzun sarı saçlarını arkada toplayıp içecek bir şey bulmak için çıplak ayaklarıyla koridorda yürümüştü. Dili sızlıyordu. Boğazı kurumuştu. *Venatus Magni*'nin şampiyonunu, Alçaklar Kraliçesi'ni ve Kılıçların Efendisi'ni tatmin etmek insanı susatıyordu.

Kilisede ölümcül bir sessizlik hâkimdi. Hayalet korosu tamamen susmuş, ele geçirilen çömezler ve Eller, kilit ve Mercurio'nun gözetimi altındaydı. Doğruyu söylemek gerekirse saldırıdan birkaç değerli hizmetkâr sağ kurtulmuştu ve hepsi Kilise'nin yeni lideri olarak Mia'ya bağlılık yemini etmişti. Ama yeni Kılıçların Efendisi, kilit altına alınmalarında ısrar etmişti; en azından şimdilik. Tedbirli olmaktan zarar gelmezdi. Buna önemsiz bir zaferden daha büyük bir anlam yükleyemezlerdi. Scaeva, Örümceköldüren'le Dağ'dan kaçmayı başarmıştı. Jonnen yine babasının eline düşmüştü. Ay sorunu henüz çözülmemişti.

Hikâye bitmeye çok uzaktı.

Ash şimdi Gökyüzü Mihrabı'nda durmuş, korkuluğun üstünden sonsuz siyaha bakıyordu. Biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. Aelius dünya ile cehennem arasındaki duvarların en ince olduğu yerin burası olduğunu söylemişti. Şimdi Ash'in başının üstünde dönen daimi gecenin aslında gece olmadığını. Arkasındaki sıralar ve sandalyeler boştu. Çevresini kuşatan hava ise sessiz ve durgundu. Elinde kil bir bardak ve kilerden aldığı iyi bir şişe altınşarabı vardı. Albari; Mia'nın

en sevdiği. Susuzluğunu bir ağız dolusu altınşarabıyla giderirken kızın tadının dilinden eksilmesi canını sıktı. Cehenneme baktı; cehennem de onlara bakıyor muydu acaba? Ay bir gün göğe dönerse gece nasıl görünecekti?

Bir yanı Mia'nın kararını değiştirmesinden hâlâ korkuyordu. Vakanüvis'in onu çılgın planına ikna etmesinden. Ama diğer yanı, Ashlinn Järnheim'ın Mia'yı iyi tanıyan, ona güvenen, ona hayran olan yanı, gerek olmadığını söylüyordu.

Gece'nin canı cehenneme. Güneşlerin canı cehenneme. Ay'ın canı cehenneme.

Mia Corvere yaşamak istiyordu.

Hem de benimle.

Ash yüzünde beliren tebessümle ayak parmaklarına kadar karıncalandığını hissetti. Babasının Üçgöller'de yaptığı evi düşündü. Pencere kenarlarındaki çiçekleri ve şöminedeki ateşi.

Ve büyük kuştüyü yatağı.

Ashlinn şu anda sahip olduğu gibi bir şeye kavuşabileceğini hiç düşünmemişti. Hayalini bile kurmamıştı. Ağabeyi Osrik gibi o da bir katilin çocuğu olarak doğmuştu ve Torvar Järnheim oğlunu ve kızını kendisi gibi yetiştirmişti. Ash'in çocukluğu hırsızlık, haydutluk ve Kutsal Ölümün Anası'nın hizmetinde bir ölüm hayatı vaadiyle geçmişti. Vicdan azabı âcizler içindi. Pişmanlık da korkaklar için.

Babasının Liis'teki tutsaklığından döndüğü döngüyü hatırladı. Katil olarak görev süresini sonlandıran sunuyu. Elai'nin Diken Kuleleri'nde gördüğü işkenceler, onda sonsuza kadar silinmeyecek izler bırakmış, babasını mutsuz bir adam yapmıştı. Marielle, Torvar'ın işkencede aldığı yaraları onarsa da tamamen kesilip alınan parçaların yerine yenisini koyamamıştı.

Gözü. Erkekliği. İnancı.

Ashlinn'in babası o sunuda testislerinden ve inancından fazlasını kaybetmişti. Döndükten sonra bir daha asla eskisi gibi gülmemişti. Annesini hiçbir zaman eskisi gibi öpmemiş, çocuklarını hiçbir zaman eskisi gibi kucaklamamış, hiçbir zaman kâbuslarından çığlıklarla uyanmadığı bir uyku uyumamıştı. Torvar Järnheim'ın içindeki bir şey Liis'te kırılmış ve asla tamamen iyileşmemişti. Kızıl Kilise gücüne ve dindarlığa rağmen, kaybettiklerini ona geri verememişti.

Ashlinn bunun için onlardan nefret etmişti.

Sonunda Torvar çocuklarını Kilise'ye düşman etmiş, çocuklar da balıklama atlamışlardı. Adam onları, onu harabeye çeviren tapınağa karşı birer silah olarak yetiştirmişti. Onu yüzüstü bırakan Tanrıça'nın evini başına yıkmaları için. Her şeyi çok iyi planlamışlardı. O ve Oz, *çok* yaklaşmışlardı. Yalan söylemiş, çalmış, Selçağıran'ı, Carlotta'yı, Tric'i, Lord Cassius'u ve Kilise üyelerini öldürmüşlerdi.

Başarısızlıkları ağabeyinin Adonai'nin elinden ölmesine sebep olsa da Ashlinn son birkaç döngüdür, uğrunda çabaladığı her şeyin nihayet gerçekleştiğini görmüştü.

Kilise üyeleri dağılmış, Kızıl Kilise yerle bir olmuştu.

Torvar Järnheim kızıyla gurur duyardı. Adonai'yle işi henüz bitmese de intikamı başka bir döngüyü bekleyebilirdi. Dürüst olması gerekirse Ash ne kadar sevse de ağabeyi ukalanın tekiydi.

Böylece şimdi Gökyüzü Mihrabı'nda durmuş, Dağ'ın ötesindeki siyahlığa bakıyordu. Gece olmayan geceye. Dağ mezar kadar sessizdi, Kilise üyeleri isimsiz mezarlarında uyuyorlardı. Saçındaki bağı açtı, başını salladı ve sarı tutamlar omuzlarına dökülürken özgürlüğün tadını çıkardı. Biraz daha altınşarabı doldurduğu bardağını karanlığa kaldırdı.

"Şerefe, baba, sefil piç. Serefine Oz, sümüklü orospu çocuğu."

İçkiyi bir dikişte bitirdi, boşalan bardağı balkondan attı.

"Onları sizin için hakladım."

"MERHABA, ASHLINN."

Kalbi tekledi. Karnında buz gibi kelebekler havalandı. Korkuluğa arkasını dönerken yüzü taş kadar ifadesizdi. Karşısında onu buldu. Uzun boylu ve güçlü. Kara Ana'nın elleriyle yonttuğu bir heykel kadar güzel. Onun hizmetkârı. Kılavuzu. Tenine canlı olduğunu düşündüren bir renk gelmişti ama gözleri hâlâ minicik yıldızışıklarının parladığı zifirgece göğü gibiydi. Rastaları esintiye kapılmış gibi dalgalanıyordu. Elleri cinayet kadar siyahtı.

Oğlan ona baktı. Aralarındaki sessizlik asırlar kadar ağırdı. Ash onu en son burada canlı gördüğünü hatırladı.

Bu sahanlık, tam bu nokta, onu öldürdüğü yerdi.

"Dediğim gibi, sende çok sağlam bir burun var, Tric. Ama bu akşamki giriş yemeğinin kokusunu almana izin veremem."

"Sen neden... hırrk."

"Merhaba Tricçik," dedi Ash.

"UYKU TUTMADI MI?"

Kız omuz silkti. "Bazen tutmuyor."

"SUÇLULUK DUYGUSU MU YOKSA?"

Ash başını sallarken merdivene kaç adım mesafede olduğunu hesaplamaya çalıştı. Şarap şişesini kavradı.

"Mia'mızın iştahı çok açık."

"MIA'MIZ."

"Düzeltiyorum," dedi Ash çarpık bir tebessümle. "Benim Mia'm."

Oğlan iç geçirerek başını salladı.

"KENDİNİ KÜÇÜLTÜYORSUN, ASHLINN. GÖZÜME SOKMAYA ÇALIŞARAK."

"Hiçbir şeyi gözüne sokmaya çalışmama gerek yok, Tricçik," dedi Ash. "Üstümde kokusunu aldığından *eminim*. Duman ve ter ve o tatlı ve gizli yerler. Orayı ziyaret etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladığını biliyorum. Geri dönmeyi ne kadar istediğini de. Burnun hep başına bela oldu."

Tric korkuluğun üstünden aşağı baktı. Ash'in onu bıçakladıktan sonra cesedini attığı boşluğa. Ash burada, bu ölüler evinde, zifirgeceye ve Tric'in pençeleriyle kazarak içinden çıktığı cehenneme bu kadar yakınken oğlandan buram buram yayılan gücü hissedebiliyordu. Dağ'daki saldırıda nasıl dövüştüğünü görmüştü; içindeki karanlık güç dizginlerinden tamamen boşanmıştı. Ash'in hayal bile edemeyeceği kadar güçlüydü. Karşısına çıkma cüreti gösterenleri, Kutsal Ölümün Anası'nın bir uzantısı gibi, başakların üstüne inen tırpan gibi biçmişti.

Ash üşümeye başlamıştı. Havadaki soğuğun vücuduna neler yaptığını, üstündeki ipek iç gömleğinin ne kadar ince olduğunu hissediyordu. Bir eliyle göğüslerinin üstünü kapatırken diğer eliyle şişenin boynunu daha sıkı kavradı.

"TEHLİKELİ BİR OYUN OYNUYORSUN, ASHLINN," dedi Tric.

"Oynanmaya değer, Tricçik. Ama sen beni öldürmeyeceksin."

Tric gülümsedi ama gözlerine zerrece yansımayan bir gülümsemeydi.

"NEDENMİŞ O?"

Ashlinn mavi gözleri ışıldayarak ona baktı.

"Çünkü bütün o cinayetlerin ve pisliğin altında iyi bir kalbin var. Ah, istediğin kadar saklamaya çalış. Ama çoğu zaman doğru olanı yapıyorsun." Ash başını yana eğip bir kez daha gülümsedi. "Ayrıca üstünde iç çamaşırlarından başka bir şeyi olmayan bir kızı öldürmek sana göre değil."

"BAHSETTİĞİN OĞLAN ÖLDÜ, ASHLINN."

Tric'in gözleri hafifçe kısıldı.

"SEN ÖLDÜRDÜN."

"Sen neden... *hırrk*."

Ashlinn gözlerini kırpıştırarak Tric'in elindeki hançere baktı. Gümüşü parlayan keskin kısmına. Göğsüne inen darbeyi hissetti. İnleyerek arkaya doğru bir adım attı. Şarap şişesi elinden kayıp yerde parçalandı. Tric sol omzunu tutup kıpırdamasını engelledi. Sağ eliyle hançeri tutup kalbinin üstüne gelen yere bastırdı.

Kabzasından.

Morartacak kadar. Hepsi o kadar. İstese onu öldürebileceğini Ashlinn'e gösterecek kadar. Tenine değen elleri sıcak ve gece karası, tutuşu suçluluk duygusu

kadar ağırdı. Gözleri öfke doluydu ve dudakları kıvrılırken kirpiklerinde siyah gözyaşları parlıyordu. Öfkeyle konuştu.

"SENİ ÖLDÜRMEK İSTİYORUM. TANRIÇA YARDIMCIM OLSUN, ÇOK İSTİYORUM. O KAHROLASI KALBİNİ İKİYE BÖLÜP BENİ ÖLDÜRDÜĞÜN GİBİ ÖLDÜRMEK. BİZ ARKADAŞTIK, SEN VE BEN. SANA GÜVENDİM. AMA SEN EN UFAK PİŞMANLIK DUYMADAN, TEK BİR DAMLA GÖZYAŞI BİLE DÖKMEDEN BENİ ÖLDÜRDÜN."

Ash'in nabzı damarlarını patlatacak gibi atıyordu. Ağzının içi kül tutmuştu sanki.

"AMA MIA'YI İNCİTECEK BİR ŞEY YAPMAM. ÇÜNKÜ ONU SEVİYORUM, ASHLINN."

Tric gözlerini kırpıştırınca solgun yanaklarından iki damla siyah gözyaşı aktı.

"AMA O SENİ SEVİYOR."

Elini çekti. Geri çekildi. Korkuluğa döndü ve siyah ellerini önünde kavuşturarak dirseklerini korkuluğa yasladı. Karanlığa bakarken rastaları başının etrafında dalgalanıyordu. Güzel ve yaralı. Onun yüzünden.

Ash, elleri göğsünde, donakalmıştı. Ona bakarken içinde bir şey biriktiğini hissetti. Dünyaya karşı inşa ettiği duvarın, her şeyi arkasında gizlediği burçların gerisinde. Öldürmeye ve hiçliğe dönüşene kadar ayaklarıyla ezmeye çalıştığı şey, yaşamaya çalıştığı hayat, babasının bütün dersleri kulağında çınlıyordu.

Vicdan azabı âcizler içindi.

Pişmanlık korkaklar için.

Ama bunların yalan olduğunu biliyordu.

Aslında hep bilmişti.

Bu delikanlıdan neleri aldığını biliyordu. Neden yaptığını biliyordu. Delikanlıyı ve olabileceği kişiyi ondan neden aldığını. Bu kadar değişen bir dünyaya geri dönmenin onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Sevdiği kızı onu öldüren kızın kollarında görmenin de. Onlardan nefret etmek, öfkesini saçmak ve her şeyi kırıp dökmek için sayısız nedeni vardı ama o doğru bildiğinden şaşmamıştı. Aşkına sadık kalmıştı. Sonuna kadar. Tric öyle bir insandı.

Ash böyle bir delikanlıyı öldürmüştü.

"... Üzgünüm," diye fısıldadı.

Tric başını eğdi. Gözlerini kapadı.

Ashlinn'in yanaklarından sıcak gözyaşları süzülüyor, altdudağı titriyordu. Yaşadığı üzüntünün sıcaklığı göğsünde sel olup acı bir hıçkırıkla dudaklarından döküldü. Gözyaşları onu teslim alırken bedeni sarsılıyordu. Kırık camlar ve al-

tınşarabı yere dökülürken dizlerinin üstüne çöküp kollarını kendine sardı. Bütün duvarları yıkılmıştı.

"T-Tric... Çok üzgünüm."

Kilise hıçkırıkları dışında sessizdi.

"Keşke geri alabilseydim," dedi acıdan yüzü çarpılarak. "Keşke başka bir yolu olsaydı. Biz katildik, Tric. Hepimiz. Yapmam gerekeni yaptım. Ailem için. Ama keşke... Keşke sen olmasaydın. Senden başka herkes olabilirdi. Bunun kahrolası bir kelimeden başka bir şey olmadığını biliyorum. Ne kadar anlamsız olduğunu da. Ama... Üzgünüm..."

Başını sallarken gözlerini kapadı.

"Tanrıçam, çok üzgünüm."

Kederini içinde tutmaya çalışarak kollarıyla kendini iyice sardı. Yaptığı şeyler, dönüştüğü insan... Şu anda birinin onu sevebileceğine inanmak çok zordu. Bütün bunların bir anlamı olduğuna inanmak. Zafer hazzı daha bir saniye önce berrakken şimdi dilinin üstünde acı kül tadı bırakıyordu. Çünkü Çene'ye birini verdiğinizde kendinizden bir parçayı da verirdiniz. Çok geçmeden geriye hiçbir şey kalmazdı.

Babasının, *Âciz*, diye fısıldadığını duyar gibi oldu.

Korkak.

Bu sözlerin doğru olmadığını biliyordu. Yalanın şeklini bilirdi. Ama orada, dizlerinin üstünde dururken onu lime lime edecek kadar gerçek ve keskindi. Ash'in kanını altındaki taşa akıtıyordu sanki. Bir ebeveyn çocuklarından ne kolay zafer yaratabilir, nazik dostlarım. Ve onları ne kolay harabeye çevirebilir.

Ash cam kırıklarının üstünde bir çizmenin hışırtısını duydu.

Omuzunda sıcak bir el hissetti.

Gözlerini açınca onun da tek dizinin üstünde, karşısında oturduğunu gördü. Solgun ve güzel yüzü gökyüzü kadar siyah rastalarla çevrilmişti. Gözleri gece kadar derin ve minik ışık noktacıklarıyla bezeliydi. Onca karanlıkta ve soğukta solgun bir ışığın yanması Ash'e tuhaf bir şekilde iyi geldi.

"SEN KAHROLASI BİR SÜRTÜKSÜN," dedi Tric.

Ashlinn gözlerini kırpıştırdı.

"... Sen de kahrolası bir bakirsin," dedi.

Tric kıkırdadı. Kısa ve keskin, yanağındaki gamzeyi açığa çıkaran bir kıkırtı. Ash kendi dudağının da kıvrıldığını hissetti, gözyaşlarının tadı ile acı bir hüznün karıştığı bir tebessüm. Sonra o da gülmeye başlayınca göğsüne yayılan sıcaklık soğuğu kısmen kırdı. Gözyaşlarını sildi, kederi eritti. Orada, dizlerinin üstünde,

aralarında bir adım ve binlerce kilometreyle birbirlerine baktılar. İkisi de katildi. İkisi de kurbandı. İkisi de seviyor ve seviliyordu.

Belki de birbilerine o kadar da uzak değillerdi.

"Onu seviyorum, biliyorsun," diye mırıldandı Ash.

"BİLİYORUM," diye fısıldadı Tric.

"Onu mutlu etmek için yapmayacağım şey yok."

"BENİM DE."

"... Biliyorum."

Ashlinn ellerini uzatıp yavaşça Tric'e sarıldı. Tric önce taş gibi kaskatı oldu. İçinde kalan son öfke kırıntılarıyla direnmeye çalıştı. Ama sonra, yavaşça gözlerini kapadı ve Ash oğlanın başının omzuna düştüğünü, kollarının belini sardığını hissetti. Kollarının arasında sıcacıktı, göründüğü gibi hissiz bir heykel değildi. Ne içi ne dışı. Cam kırıkları ve üstlerinde sonsuz cehennemle, dizlerinin üstünde sarmaş dolaş oldular.

Uzun süre öyle kaldılar. Ortalığa derin bir sessizlik hâkimdi. Ashlinn, Tric'in yanağına kuştüyü kadar hafif bir öpücük kondurdu. Sonra geri çekilip gözlerinin içine baktı. Dudaklarında gözyaşlarının tadı vardı. Aralarında siyah gözyaşları, altınşarabı, âşık oldukları kız, geçmişleri ve acı küller vardı.

"Ben..."

Acı küller.

Dilinde.

Yüzünü buruşturdu. "Ben..."

"... ASHLINN?"

Öksürdü. Eli ağzına gitti. Boğazında kuru bir yanma hissetti. Ağzında duman tadı. Kaşlarını çatarak boynunu tuttu. Karnında bir ağrı hissetti. Sonra yine öksürdü. Elinde yapış yapış bir ıslaklık hissetti. Avcuna bakınca teninde kıpkırmızı parladığını gördü.

"Ah, Tanrıçam..."

Artık dudaklarında Mia'nın tadı yoktu.

Yalnızca kan tadı vardı.

"ASHLINN?"

Tric bir kez daha ağız dolusu kan öksüren kızı yere yığılmak üzereyken kollarından yakaladı. Gözleri büyümüştü, siyah eliyle yüzünü tutup onu sarstı.

"ASHLINN!"

Kırık şişeye baktı. Yere dökülen altınşarabına. Eğilip koklayınca içi korku ve dehşetle doldu. Aptal olduğu için atlamıştı. Kendi kırgınlığına ve öfkesine odaklanmaktan kokuyu alamamıştı. Çünkü şimdi alabiliyordu. Kendi ellerinde, kızın dudaklarında kanının ve ağız dolusu yuttuğu ölümün kokusunu alabiliyordu.

Sonsuzgölge.

Tatsız. Renksiz. Neredeyse kokusuz. Bir katilin cephaneliğindeki en ölümcül zehirlerden biri. Tric şu anda bile zehrin Ashlinn'in kalbine ve ciğerlerine yürüdüğünü biliyordu. Sadece birkaç dakikası vardı. Durduramazsa...

Tanrıça...

Kızı kucağına aldı. Gökyüzü Mihrabı'ndan fırladı, Ash'in başını eliyle tutarak, çizmeleriyle kıvrılan merdivenleri gümbürdeterek, yıldızışığı gibi hızlı, gece gibi güçlü koştu. Nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Vitraylı camların loş ışığında koşarken dişlerini sıkıp çok geç kalmamak için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Ashlinn yüzü acıyla çarpılarak yine ağız dolusu kan tükürdü.

"T-Tric..."

Tric sahanlığa ulaşmış, Hakikatler Salonu'na koşuyordu. Sallanan bir koltukta, ağzının kenarına kıstırılmış bir sigarayla, tutsak Eller'in ve çömezlerin odalarını göz hapsinde tutan yaşlı Mercurio'yu gördü. Tric'in kucağında kan içindeki kızla ona doğru koştuğunu görünce sigarası ağzından düştü.

"Cehennem ve kan aşkına," diye soludu.

"MIA'YI GETİR!" diye bağırdı Tric.

"Neler..."

"MIA'YI GETİR!"

Mercurio bastonunu kaptı ve acıyla yüzünü buruşturarak koşmaya başladı. Dudakları ve çenesi kırmızıya boyanan Ashlinn inleyip karnını tutarak bir kez daha öksürdü. Tric kucağında kuştüyü kadar hafif Ashlinn'le bir koridoru daha geçip kıvrılan merdivenden indi. Sonunda çift kanatlı büyük kapıyı ayağıyla tekmeleyerek açtı ve Hakikatler Salonu'na daldı.

Örümceköldüren'in ini.

Vitraylı camlardan odaya zümrüt yeşili bir ışık süzülüyordu. Odadaki cam eşyaların hepsi, misket limonundan koyu yeşim rengine kadar yeşilin farklı tonlarındaydı. Tam ortada demirağacı büyük masanın üstü hortumlarla, hunilerle ve tüplerle doluydu. Duvardaki raflar binlerce malzeme içeren binlerce farklı kavanozla doluydu.

Tric burada aldığı dersleri hatırlıyordu. Şahid'in dikkatli gözetimi altında öğretilen zehir sanatını. Mia kadar usta değildi; kız zehir konusunda sudaki balık

gibiydi. Ama Tric de temel konuları biliyordu. Sonsuzgölge acımasız ama bir o kadar basit bir zehirdi. Etkileri bir düzine panzehirle giderilebilirdi. Boğadikeni, alkalez, keçisakalı, gülkremi, payandayaprağı, ezilmiş haşhaş tohumu, amonyakla karıştırılmış parlaktaş ya da kömür ve toz karadiken çözeltisi.

Herhangi biri iş görür.

Ash sıkıntıyla inleyerek biraz daha kan öksürdü.

"DAYAN, ASHLINN, DUYDUN MU BENİ?"

Tric masanın üstündeki cam gereçleri elinin tersiyle itip kızı demirağacı masanın üstüne yatırdı. Ash kana boyanan eliyle onun siyah elini tutup sıkarken kanlı dudaklarından bir inilti döküldü.

"Tr... Tric..."

"PANZEHRİ GETİRİYORUM, DAYAN."

"Bo... boğa... dikeni..."

"BİLİYORUM, BİLİYORUM!"

Tric dizi dizi kavanozlarla, şişelerle ve ağzı yeşil balmumuyla mühürlenmiş bardaklarla dolu geniş raflara koştu. Alfabetik sırayla dizilmişlerdi, suratsız Hakikatler Şahidi hepsini kusursuz bir düzenle tutardı. B kısmına koşup siyah elleriyle boğadikenine uzandı ama kavanoz boştu.

"SİKTİR..."

"Tric..."

"DAYAN, ASH!"

Korku içinde simsiyah dev bir şelale gibi çağlıyor, nabzı damarlarında gümbürdüyordu. Alkalez aramak için A'ya koştu. Hepsi çok düzgün bir şekilde etiketlenmiş üç cam şişe buldu ama üçü de boştu. Bir küfür daha savurarak amonyak dolu tüplere yöneldi. Ama onlar da...

... boştu.

Morali gittikçe bozularak, Ashlinn'in çığlıklarını duymamaya çalışarak raftan rafa koştu. Karadiken. Parlakta. Kömür. Haşhaş tohumu. Hepsi, şişeler, tüpler, kaplar, kavanozlar, hepsi boştu. İçinde zerre kalmayacak kadar kurumuş gülkremi kavanozunu yere fırlattığı anda kapı hızla açıldı. Mia üstünde siyah bir iç gömleği, gözleri fal taşı gibi açılmış, saçları darmadağınık, eşikte duruyordu.

Dudakları kan içindeki Ash masanın üstünde top gibi kıvrılmıştı. "M... Mia..."

"Ashlinn?"

"ZEHİRLENDİ!"

"Neyle?" diye sordu Mia, Tric'e dönerek.

"SONSUZGÖLGE! BELKİ YARIM DİRHEM!"

Mia, "Boğadikenini bul!" diye bağırarak raflara koşup oğlanı omuz darbesiyle kenara itti.

"BOŞ, MIA!"

"Haşhaş tohumu o zaman! Ya da..."

"BOŞ! HEPSİ BOŞ!"

Mia dirseklerine kadar kavanozların arasına gömülürken, "Ama bu imkânsız!" diye haykırdı. "Örümceköldüren burayı çok düzenli tutardı, mümkün değil..."

"AH, TANRIÇA, MIA..."

Tric elinde bir keçisakalı kavanozu tutuyordu. Ashlinn'in hayatını kurtarabilecek son malzeme. Diğerlerinin aksine bu kavanozun içinde ona siyah boş gözlerle bakan, şişman ve tüylü bir karaltı vardı. Hakikatler Şahidi'nden kibirli, kindar bir veda.

Bir örümcek.

"Ah, hayır..." diye soludu Mia.

Örümceköldüren kaçmadan önce kilerdeki Albari altınşarabına zehir koymuştu. Başka neye zehir koyduğunu Tanrıça bilirdi. Kuzgun'u en sevdiği içecekle yakalama umuduyla son bir ısırık, son bir ağ. Zehir, salonuna koşabilecekleri ve Şahid'in panzehirleri yanında götürdüğünü fark edip son bir işkenceye maruz kalmalarına yetecek kadar ağır işleyecekti.

Kötü kalpli sürtük.

"M-Mia..."

"Ashlinn?"

Mia kızın yanına koştu, onu kaldırıp başını kucağına aldı. Ash de kandan yapış yapış olmuş eliyle onun elini tuttu ve yaşlı gözlerle ona baktı.

"Ca-canım acıyor..."

"Ah, hayır, hayır..."

Tric sırtını duvara vermiş, dehşetle izliyordu. Mia'nın rafları gözleriyle tararken ne kadar endişeli olduğunu görebiliyordu. Korkuyla dolan gözleri büyümüş, siyah bir saç tutamı titreyen dudağına yapışmıştı. Tric kızın zihninin çarklarının hızla döndüğünü, ustası olduğu zehir sanatına dair bilgilerini taradığını görür gibiydi. İhanetinden önce Örümceköldüren'in en iyi öğrencisi olarak kendini ispatlamıştı. Kilise'nin yetiştirdiği en büyük zehircilerden biri olmuştu. Yapabileceği *bir şey* mutlaka olmalıydı.

"Elimden..." diye inledi ve göğsü hızla inip kalkarak Ash'in gözlerine baktı.

Herhangi bir umut kırıntısı için bir kez daha etrafına bakınarak hıçkırdı.

"Hiçbir şey... gelmiyor..."

Ash gülümserken bile acıyla yüzünü buruşturdu. Dişleri kıpkırmızıydı.

"Sürtük be... beni hakladı."

"Hayır," dedi Mia. "Hayır, sakın."

Ash yüzünü buruşturdu ve kanlı elini Mia'nın yanağına koydu.

"Ben... senin için gökyüzünü öldürürdüm..."

"Sakın... Sakın bana kahrolası veda sözleri söylemeye kalkma!"

Ash gözlerini sımsıkı kapayıp acıyla inleyerek tortop oldu. Mia boğuluyormuş ve onu sadece Ash kurtarabilirmiş gibi kızı göğsüne bastırdı. Gözyaşları sürmelerini dağıtarak yanaklarına siyah izler çiziyordu. Yüzü ıstırapla, dehşetle çarpılmış halde kıza sımsıkı sarıldı.

"Hayır," dedi sesi titreyerek. "Hayır, hayır, *HAYIR*!"

Sonuncu 'hayır' acı bir haykırıştı. Gölgeler kıvranmaya başlayıp Tric'in gözünün önünde oda iyice kararırken raflardaki kavanozlar titremeye başladı. Mercurio nihayet arkasında Sidonius ve Kanşakıyan'la, kıpkırmızı bir suratla ve nefes nefese Hakikatler Salonu'na girdi. Ashlinn'i kollarında tutarak dünyası yıkılıyomuş gibi feryat eden Mia'ya baktılar.

"Mercurio, bana yardım et!"

Yaşlı adam etrafına bakındı. Boş şişeleri gördü. Örümcekli kavanozu.

"Kara Ana," diye fısıldadı.

"Biri *bana yardım etsin*!"

Mia'nın göğsü hızla inip kalkıyor, bedeni kederle sarsılıyordu. Yüzü çaresiz bir öfkeyle çarpılarak Ash'e daha sıkı sarıldı. Dişlerini sıkmış, parmakları pençe gibi kıvrılmıştı. Ama bütün gücüne, bütün yeteneklerine rağmen karşısında alt edemeyeceği bir düşman vardı. Başını çenesinin altına yasladığı Ashlinn'e can simidine tutunur gibi sarılarak öne arkaya sallandı.

"Sonsuza dek, unuttun mu?" diye yakardı. "Sonsuza dek!"

"Çok... üzgünüm."

"Hayır, gitme," diye yalvardı Mia. "Lütfen, lütfen, sensiz bunu yapamam!"

"Öp beni..." dedi Ash.

Bir hıçkırık.

"Hayır."

Bir iç çekiş.

"Lütfen."

Mia'nın yüzü buruştu, omuzları sarsılıyor, sıktığı dişlerinin arasından bir ağıt dökülüyordu. Ashlinn titreyen elini bir kez daha Mia'nın yanağına koyayarak onu kırmızıya boyadı.

"*Lütfen.*"

Mia ne yapabilirdi ki?

Onu vedalaşmadan mı gönderecekti?

Böylece Mia Corvere, gözleri kapalı, dudakları aralık, ıstırap, keder ve sonsuz gökyüzüyle sarmalanmış bir halde aşkını son kez öptü. Ağızlarında kan. Gözlerinde yaşlar. Tutulmayan bir söz. Son bir okşama. Dudakları son kez buluşurken gölgeler kıvranıyor, karanlık köpürüyor, raflardaki kavanoz ve şişeler tuzla buz oluyordu.

Bir ömür süren bir kalp atışı. Boş bir sonsuzluk.

Bir zamanlar birlikteyken. Şimdi yapayalnız.

Sadece sonsuza dek mi?

Sonsuza dek ve sonrasında da.

36. BÖLÜM

VAFTİZ

Jonnen kanın tadını hâlâ alabiliyordu.

Tanrımezarı kabristanının altında bulunan Kızıl Kilise şapelindeki havuzdan kırmızı sular damlatarak çıkalı tam bir döngü olmuştu. Onları bekleyen elli Luminatii onu, babasını, Örümceköldüren denen kadını ve Marielle adındaki büyücüyü hızla kalabalık sokaklardan geçirip eve getirmişlerdi. Diğer elli asker Mia'nın yoldaşlarının peşlerinden gelmediğinden emin olmak için şapelde kalmıştı.

Jonnen gelmeleri iyi mi olurdu, kötü mü karar veremiyordu. Gerçi peşinden gelen olmamıştı.

Birinci Kaburga'daki dairelerine varır varmaz Örümceköldüren büyücüyü alıp yanlarından ayrılmıştı. Nereye gittiklerini sadece Aa bilirdi. Babası banyo yapmaya giderken Jonnen'ın etrafını saran köleleler onu bir güzel ovalayıp temizlemiş ve mor biyeli beyaz bir toga giydirmişlerdi. Sonra da Jonnen'a göre Dağ'dan onursuz kaçışlarının hak ettiğinden daha büyük bir cakayla, babası onu annesine sunmuştu.

En azından annesi olduğunu söyleyen kadına.

Liviana Scaeva onu ağlayarak karşılamış ve oğlanın kaburgalarının kırılmasından endişe duyacağı kadar sıkıca sarılmıştı. Kadın, Her Şeyi Gören'e övgüler, babasına kutsama sözcükleri haykırmış ve bir eliyle oğlunu tutarken diğeriyle onu kendine çekmişti.

"Ah, Lucius," diye hıçkırdı. "Canım Lucius'um."

Hiçbir şey söylemese de oğlan zihninde çınlayan sözcükleri duyabiliyordu.

Benim adım Jonnen.

Birlikte gerçeküstü bir akşam yemeği yemişlerdi. Üçü baş başa; Jonnen en son ne zaman böyle yemek yediklerini hatırlamıyordu. Masa oğlanın aylardır tatmadığı lezzetlerle donatılmıştı. Sulu güveç, soğuk lapa ya da kurutulmuş et yoktu. Sefil bir ambar ya da ıssız bir harabede değildi. Kaba saba hikâyeler ya da sigara dumanı da yoktu. Bunların yerine ağız sulandıran bir lokmalık yiyecekler, kusursuz bir şekilde pişirilmiş cızırdayan etler ve ağzının içinde eriyen ballı tatlılar vardı. Kusursuz porselen tabaklar, gümüş çatal bıçaklar ve çınlayan Dweymeri kristalleri. Hatta annesi biraz şarap içmesine bile izin vermişti.

Oysa Jonnen yalnızca kan tadı alıyordu.

Zavallı Kasap.

Zavallı Tutulma.

İri cüsseli Liisli'yi, kaba saba konuşmalarını ve tahta kılıçlarını şimdiden özlemişti. Gölgekurdun yoldaşlığını, gölge yakalama oyunlarını, kurt onun gölgesindeyken ne kadar korkusuz olduğunu. Ama tercihini yapmıştı. Babasına sadakat. Itreya'ya bağlılık. Hanedan'a ve döngünün birinde çıkacağı tahta vefa.

Tercihini yapmıştı.

Artık bununla yaşamak zorundaydı.

Onu annesi yatırmıştı. Onu bırakmaktan korkar gibi tam beş dakika boyunca sarılmıştı. Jonnen tertemiz çarşaflarda, tavana baktığı ve yaptığı şeyi düşündüğü uykusuz bir yokgece geçirmişti. Ertesi sabah babası onu huzuruna çağırmıştı.

Jonnen'a bir düzine Luminatii eşlik ediyordu. Ağır silahlı. Ağır zırhlı. Kanşahinleri gibi tetikte ve gölgelere karşı tedbirli. Doğrusu havadaki taze gerilim Jonnen'ı korkutuyordu. Tutulma'nın onun korkusunu yemesine o kadar alışmıştı ki yalnızken nasıl baş edeceğini unutmuştu. Babasının çalışma odasının önünde beklerken elleri ve bacakları titriyordu.

Her an ağlayabilirdi.

Jonnen babasının, "En iyi lejyonerlerinizden beş yüzünü alın," diye emrettiğini duydu. "Kan havuzu yağla bozulacak ve ateşe verilecek. Her sütuna ve kapı girişine simyacı tuzu koyularak adamlarınız çekildiği anda tutuşturulacak. Kızıl Kilise'den tek bir kemik ya da taş kalmayacak."

"Emredersiniz, İmparator," dedi bir adam.

Jonnen ağır ayak sesleri duydu, babasının çalışma odasından mezarkemiği zırhlarına ve kan kırmızı pelerinlere bürünmüş üç Luminatii yüzbaşısı çıktı. Geçerken Jonnen'ı selamladılar ve imparatorlarının buyruğunu yerine getirmek

için telaşlı adımlarla uzaklaştılar. Dağ'daki hezimete rağmen tüm Cumhuriyet'in mekanizması hâlâ babasının iradesine tabi görünüyordu.

Çok geçmeden Jonnen babasının sesini yeniden duydu.

"İçeri gir, oğlum."

Jonnen yanındaki Luminatii'ye baktı ama hiçbiri tek kasını oynatmadı. Oğlanın babasıyla görüşmesinin özel bir görüşme olacağı belliydi. Böylece Jonnen bacakları titreyerek içeri girdi.

Babası divanda satranç takımının yanında oturuyordu. Uzun, mor bir toga giymiş, sinekkaydı tıraş olmuş, banyo yapmıştı ve görüntüsü her zamanki gibi kusursuzdu. Ancak gözlerinin altındaki belli belirsiz gölgelere bakılırsa belli ki o da uyuyamamıştı.

Scaeva gözlerini tahtanın üstündeki siyah bir piyona dikmişti. Yanında mezarkemiği bir hançer vardı. Jonnen hançerin kabzasında kırmızı kehribar gözlü bir kuzgun gördü. Mia'nın uzun kılıcının kardeşi olmalıydı.

"Baba," dedi sonunda.

"Oğlum," dedi babası karşısındaki divanı işaret ederek.

Oğlan Itreya Cumhuriyeti haritasının ayaklarının altına serildiği çalışma odasında ağır adımlarla ilerledi. Itreya ve Liis, Vaan ve Aşkah, hepsi artık babasının kontrolündeydi. Artık bir cumhuriyet değildi. Adı dışında krallık olmuştu.

Jonnen o krallığın hükümdarının karşısına oturdu.

"Örümceköldüren nerede?" diye sordu etrafına bakınarak. "Ve büyücü?"

Babası eliyle böcek kovar gibi bir hareket yaparak soruyu geçiştirdi.

"Dün gece bir rüya gördüm," dedi.

Oğlan gözlerini kırpıştırdı. Beklediği bu değildi.

"Ne gördün, baba?"

"Annemi," diye yanıtladı babası.

"Ya," dedi oğlan ne cevap vereceğini bilemeyerek.

"Siyahlar içindeydi," dedi babası gözünü piyondan ayırmadan. "Hayatayken hiç öyle giyinmezdi. Dirseklerine kadar çıkan uzun eldivenler. Benimle konuştu, Lucius. Sesi cılızdı. Çok uzaktan gelir gibi."

"Ne dedi?"

"Seninle konuşmam gerektiğini söyledi."

"Hangi konuda?" dedi Jonnen.

"Mia Corvere."

Ya.

İşte bunu bekliyordu.

"Ablam yani," dedi istemsizce.

Babası bunu duyunca başını kaldırdı ve Fısıltı İmparator'un gövdesinden ayrılırken Jonnen cılız bir tıslama duydu. Yılan, olmayan gözleriyle ona bakıyor, olmayan diliyle havayı yalıyordu. Eskisinden daha fazla cisme bürünmüş görünüyordu; daha koyu bir siyahtı, iki kişiye yetecek kadar koyulmuştu.

Jonnen, Tutulma'nın acı inlemelerini duyar gibi oldu.

"Demek sana söyledi," dedi babası.

"Evet," dedi Jonnen, boğazının tıkanıp kuruduğunu hissederek.

Babası eğilip yakıcı bakışlarını ona dikti. "Tam olarak ne dedi?"

Oğlan yutkundu. Babasının gözlerine baktı ama bakışlarını aynı hızla kaçırdı. "Mia senin kızın olduğunu söyledi. Alinne Corvere'den doğma."

Çalışma odasına uzun bir sessizlik çöktü. Jonnen'ın avuçları terden sırılsıklamdı.

"Başka ne dedi?" dedi babası sonunda.

"Dedi ki..."

Oğlanın sesi titredi. Başını salladı.

"Fısıltı," dedi babası.

"... Korkma, ufaklık..."

Gölgeengerek ilerleyip Jonnen'ın gölgesine girdi. İblis korkusunu ağız dolusu yutarken oğlan iç geçirdi. Cesaretle dolmuştu. Çelik gibi soğuk. Yeniden babasının gözlerine baktı; sakin, siyah ve sert. Ama bu kez gözlerini kaçırmadı.

"Beni de Dona Corvere'nin doğurduğunu söyledi," dedi kararlı bir sesle. "Annemin annem olmadığını söyledi."

Babası arkasına yaslanıp ışıldayan siyah gözleriyle Jonnen'a baktı.

"Bu doğru mu?" dedi oğlan.

"Doğru," dedi babası.

Jonnen midesinin ters döndüğünü hissetti. Göğsü sızladı. *Biliyordu.* İçin için Mia'nın ona böyle bir yalan söylemeyeceğini biliyordu. Ama onaylandığını duymak...

Gözleri yaşardı. Utançla gözlerini kırpıştırdı.

"O benim *ablam.*"

"Sana söyleyecektim," dedi babası. "Büyüdüğünde. Seni kandırmak gibi bir niyetim yoktu, oğlum. Ama bazı gerçekler zamanla hak edilir. Bazı gerçekler bakış açısı meselesidir. Liviana seni dünyaya getirmemiş olabilir ama seni kendi oğlu gibi seviyor. Bundan bir an bile şüphen olmasın, Lucius."

"Annemin bana verdiği isim bu değil."

Babasının sesi demir kıvamına döndü. "Benim sana verdiğim isim."

Oğlan başını eğdi. Sonra usulca salladı.

"Evet, baba."

Itreya'nın İmparatoru siyah piyonu satranç tahtasından aldı ama doğrusu Jonnen'ın gözleri hançere takılı kaldı. Babası piyonu parmaklarının arasında bir o yana bir bu yana çevirirken solmaya hazırlanan güneşlerışığıyla cilalı yüzü parlıyordu. Dudaklarını büzmüştü. Sessizlik uzadıkça uzuyordu.

Sonunda, "Başka ne söyledi," diye sordu. "Sevgili ablan?"

"Pek çok şey," diye geveledi oğlan.

"Dağ'a saldırısı başarılı olursa ne yapmayı planladığından da bahsetmiş olabilir mi?"

Jonnen omuz silkti. "Pek sayılmaz. Ama tahmin edebiliyorum."

"Et o zaman."

"Seni yine öldürmeye kalkışacak."

"Tek amacı bu mu? Beni öldürmek mi?"

"Senden gerçekten hoşlanmıyor, baba."

Babası gülümseyerek başını salladı. "Ya yoldaşları? Şu Vaanlı kız? Arena köleleri. Şu mezardan dönen ölü çocuk? Onlar hakkında ne biliyorsun? Ne istiyorlar? Neden peşinden gidiyorlar?"

Jonnen omuz silkti. "Ashlinn onu seviyor gibi görünüyor. Sanırım kalbinin peşinden gidiyor."

"Ya gladyatörler?"

"Mia onları kölelikten kurtarmış. Sevgi ve sadakat gereği peşindeler."

"Pek ya ölü çocuk? Şu Dweymeri?"

Jonnen kendi kendine bir şey mırıldandı.

"Seni duyamıyorum, evlat," dedi babası biraz öfkeli bir sesle.

"O Mia'nın peşinde değil dedim," dedi Jonnen. "Aksine ona kılavuzluk etmeye çalışıyor."

"Neden?"

Oğlan babasının elindeki piyona baktı. Şu anda kendini o piyon gibi hissediyordu. Fazla büyük bir tahtanın üstündeki küçük bir piyon gibi. Mia'yla geçirdiği zaman daha şimdiden rüya gibi geliyordu. Onun için hissettikleri kafasının içinde bir kördüğümdü; hayranlık, küçümseme, şefkat, dehşet. Hatta belki de sevgi. Mia cesur, yürekli ve hayatın iki katı büyüktü ve Jonnen onun önemli olduğunu biliyordu. Oynayacak bir rolü olduğunu. Ama onu sadece sekiz haftadır tanıyordu. Babasını ise dokuz yıldır. Hikâye kitapları ne derse desin bazı bağlar öylece ölmezdi.

"Ay'ın Tacı," diye fısıldadı istemsizce.

Babası gözlerini kırpıştırdı. Kömür karası gözleri şaşkındı. Oğlan bir an o şaşkınlığın tadını çıkardı; babasını gafil avlamak sık rastlanan bir durum değildi.

"Annem bana o isimden bahsetti," dedi İmparator. "Rüyamda. Eski dostum Kardinal Duomo geçen yıl oranın bir haritasını arıyordu. Kızıl Kilise'yi tamamen çözecek bir sihrin anahtarının orada olduğuna inanıyordu. Kızımın bütün çabalarına rağmen Ashlinn Järnheim haritayı çalmayı başardı."

"Evet, öyle."

Babası dirseklerine yaslanıp Jonnen'ın gözlerinin içine baktı.

"Ay kim ya da ne, oğlum?"

"... Sana söyleyemem, baba."

Babası satranç tahtasının üstünden mezarkemiği hançeri aldı. Parmaklarının arasında döndürerek Jonnen'a baktı. Tek kelime etmedi. Ama Jonnen dik bakışlarını tenini yakan safışık gibi hissedebiliyordu. Fısıltı kötücül bir tıslamayla oğlanın gölgesinden çıkınca yoldaşsız kalan Jonnen'ın korkusu geri döndü. Karnına dolan ve küçük ellerini titreten buz gibi bir korku. Hayal kırıklığı korkusu. Öfke korkusu. Kırgınlık korkusu. Sadece babasının gözlerinin içine bakıp bir gece neye dönüşebileceğini gören bir oğlanın bilebileceği bir korku.

"Sana söyleyemem. Ama..."

Jonnen kuruyan dudaklarını yaladı. Sesini aradı.

"Gösterebilirim."

"... *Olağanüstü...*"

"Kesinlikle."

Köprüler ve Kemikler Şehri'nin çok altında, siyah ve ışıltılı bir havuzun başındaydılar. Kan ve demir kokusuyla dolu hava yağlı ve ağırdı. Jonnen aşağıda göreceklerine dair bir şeyler anlatmıştı ve sadık askerlerin imparatorlarının darkin olduğunu öğrenmesi uygun düşmeyeceği için, Luminatii muhafızları kabristanın girişinde kalmıştı.

Jonnen, babası ve Fısıltı içeri girmiş, soğuk ve siyah taş basamaklardan şehrin altındaki karanlığa inmişlerdi. Önlerini görmelerini sağlayan tek ışık oğlanın tuttuğu simyevi meşaleydi. Kabristanın kıvrılan tünellerinde ilerlediler ve ileride uzanan ve sürekli şekil değiştiren yüzler ve ellerle kaplı labirente girdiler. Jonnen aklında kalanlarla o kasvetli karanlıkta, saatler kadar uzun gelen bir süre boyunca, yanılmadan kılavuzluk etti. Nihayet geniş, yuvarlak bir odaya çıkana kadar.

Oğlan şimdi babasının yanında durmuş, önlerinde uzayan gölgeleri izliyordu. Fısıltı, Müşfik Kedi ve Tutulma gibi hipnotize olmuşçasına efendisinin gölgesinden ayrıldı. Dört bir yanda, duvarlara ve zemine kazınmış güzel yüzler, Jonnen'ın ilk gelişindeki gibi durmadan hareket ediyordu. Taş eller onlara uzanırken ayaklarının

altındaki zemin dalgalanıyor, taş dudaklar sessizce yalvarıyordu. Jonnen artık bu yüzlerin kime ait olduğunu biliyordu.

Annelerine.

Gerçek annelerine.

Havada hissediliyordu. Açlık. Öfke. Nefret. Istıraplı yüzler aşağıya, aynı anda hem tanıdık hem tamamen yabancı gelen, fenerin solgun ışığında ancak görünen o derin çukura doğru uzanıyordu. Çukurun etrafı açık eller ve açık ağızlarla çevriliydi. İçi kadife kadar pürüzsüzce parlayan kopkoyu, simsiyah kanla doluydu.

Tanrıkanı.

"Sanırım..."

Babası tereddütle bir adım ilerledi. Elini uzattı. Jonnen havuzun üstünün hafifçe dalgalandığına yemin edebilirdi.

"Sanırım burayı daha önce gördüm. Rüyamda."

"... Buraya düştü..." diye fısıldadı yılan.

"Buraya düştü," dedi oğlan.

"Başka bir şey var mı?" İmparator havuza diktiği gözlerini sonunda oğluna çevirdi. "Onu Ay'ın Tacı'nda ne beklediğine dair?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Jonnen cılız ve ürkek bir sesle. "Ama Tric, Mia'ya Anais'in ruhunun parçalarını birleştirmek için oraya gitmesi gerektiğini söyledi."

"Neden Eski Aşkah harabelerine kadar onca yolu göze alıyor?" diye sordu babası. "Neden Tanrımezarı'nın altındaki gücü ele geçirmiyor?"

"Bu havuzdaki kalıntıların sana faydası olmaz, baba," dedi Jonnen. "Tric, Mia'yı bu konuda uyardı. Bu kalıntılar Ay'ın öfkesinden geriye kalanlar. Sadece yok etmek isteyen kısmı. Karanlıkta fazla kalmaktan çürümüşler. Mia onlara dokunmadı. Sen de dokunmamalısın."

Karanlıkta babasının gözleri parladı. Kötülük sıvısına diktiği gözleri. Yumruklarını sıkmıştı. Hüsran. Heyecan. Hesap.

"Duomo'nun haritası," dedi İmparator delici bakışlarını oğluna çevirerek. "Järnheim'ın çaldığı. Onu gördün mü?"

Jonnen yutkundu. Babasını seviyordu, gerçekten. Ona hayrandı. Öykünüyordu. İmreniyordu. Ama her şeyin ötesinde, ondan korkuyordu.

"Onu... gördüm," diye fısıldadı.

"Fısıltı," dedi babası.

Yılan tıslayarak başını usulca çevirdi.

"... Evet, Julius?.."

"Kızımın yoldaşını ortadan kaldırdığından beri... daha da kararmış görünüyorsun." Siyah gözleriyle yılanı süzdü. "Değiştiğini hissediyor musun?"

"... Kurdu tükettiğimden beri daha güçlüyüm, evet. Hissediyorum..."

"O zaman hikâye doğru? Bu... parçalardan birini yok ettiğimizde..."

"... O parçayı sahipleniyoruz..."

İmparator oğluna baktı. "Kızım da bir başka darkini öldürdü, değil mi?"

Oğlan başıyla onayladı. "En az birini."

"Bu durumda benden iki kat güçlü olmalı."

Jonnen tek meşalelerinin ışığında babasına bakarak başını bir kez daha salladı. İmparator'un zihninin hızla çalıştığını görebiliyordu. Julius Scaeva'nın, ona karşı çıkan herkesi yerle bir etmesine olanak sağlayan kurnazlığı ve zekâsı devredeydi. Düşmanlarının kemiklerinin üstüne tahtını yapmasına. Oğlan her zamanki çalışkan öğrenci olarak, kendi kafasının da çalıştığını fark etti.

Görebildiği kadarıyla babasının asi kızıyla iki sorunu vardı. İlki, Mia'nın Ay'ın Tacı'ndaki gücü –her neyse– ele geçirme ihtimali. İkincisi, ele geçirmeyi başaramasa bile, içinde Anais'ten iki parça olduğu için her halükârda babalarından daha güçlü olması. Zifirgece'de Tanrımezarı'na dönerse –ki döneceği neredeyse kesindi– Scaeva ona karşı koyamazdı.

İmparator zifiri karanlığa bakarken yüzü simyevi ışıkta solgun bir taş gibi görünüyordu. Jonnen daha önce babasının yüzünde bunu gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Sanki... korkmuştu.

"Bunu bana göstermesinin bir nedeni var," diye mırıldandı babası. "Cevap bu. Sıradan bir taht ya da unvan değil. Toza ve tarihe karışmaya mahkûm, insan eseri bir güç değil. Bu zamansız. Ölümsüz."

Itreya İmparatoru başını ağır ağır salladı.

"Bu bir tanrının gücü."

"... Senin almanı bekliyor, Julius..."

"Çok tehlikeli, baba," diye uyardı Jonnen.

"Sana ne dedim, oğlum?" diye sordu İmparator. "Gerçek gücü ele geçirmek için? Bir insanın senatörlere ihtiyacı var mı? Ya da askerlere? Veya ilahi hizmetkârlara?"

"Hayır," diye fısıldadı Jonnen.

"O zaman bir insanın neye ihtiyacı var?"

"İrade," dedi istemsizce. "Başkalarının yapamadığını yapma iradesi."

Itreya Cumhuriyeti İmparatoru Julius Scaeva, çığlık atan yüzlerden oluşan kıyıda durup abanoz siyahı havuza baktı. Taş yüzler sessiz yakarılarını haykırıyordu. Taş eller tenini okşuyordu. Tanrıkanı umutla dalgalanıyordu.

"*Bende* o irade mevcut," dedi Scaeva.

Tek kelime etmeden o siyahlığa daldı.

"... Julius!.."

Jonnen bir adım atarak haykırdı. "Baba!"

İmparator'dan geriye ışıldayan siyah suyun üstünde cılız bir dalgalanmadan başka iz kalmadı. Havuz titreşerek kıpırdanırken tuhaf bir karaltı dans etti. Oğlan kalp atışlarının hızlandığını hissederek bir adım daha yaklaştı. Taş yüzler donmuştu. Sanki Aa bile nefesini tutmuştu.

"Baba?" diye seslendi.

Duyma eşiğinin altında kalan ağlamaklı bir ses geldi. Jonnen gözlerinin arkasındaki karanlıkta bir titreşim hissetti. Gözlerini hızla kırpıştırdı, kafatasına keskin bir sancı saplanınca olduğu yerde sallandı. Taş yüzler ağızlarını iyice açtılar, haykırışları duvarları titretecek kadar yükseldi. Fısıltı kendi içine kıvrılmış, ıstırap çeker gibi tıslıyordu. Jonnen da aynısını yaptı. Üstüne düştüğü dizleri altındaki yüzlere çarpıp yaralandı. Çınlamalar odayı, şehri ve yeryüzünü sarsıyor gibiydi ama odadaki her şey taş kesilmişti.

Karanlık bir yerçekimine kapıldığını hisseden Jonnen yüzlerle birlikte çığlık attığını fark etti. Tanrıkanına baktı, titrediğini gördü; babasının düştüğü yerden iç içe geçmiş kusursuz çemberler büyüyordu. Oğlanın midesi ağzına geldi, sıvının bir gelgit dalgası gibi değiştiğini fark edince yüreği yerinden oynadı.

Neye?

Jonnen kıpırdamadı. Nefes bile almadı. Uzun süre nefes alamadığı için çığlık da atamıyordu ama yine de fal taşı gibi açılan gözleriyle kanın gittikçe alçalmasını izledi. Şimdi havuzun ortasında çömelmiş silueti görebiliyordu. Simsiyah parlayan bir adam. Kan, taş zemin tertemiz kalana dek çekilmeye devam etti. Her damlası adamın gözeneklerine akmıştı sanki. Karaltı kıpırdandı; kâbuslara yaraşır şekiller hızla vücut bulup aynı hızla gözden kayboldu. Çığlıklar kreşendoya çıkarken karaltı Jonnen'ın tanıdığı bir siluete büründü.

"... Baba?"

Babası havuzun dibine çömelmişti. Başı öndeydi. Bir dizini lekesiz taşa yaslamıştı. Sessizlik odayı bir kefen gibi sarmıştı.

"... Julius?"

Babası gözleri açınca Jonnen simsiyah olduklarını gördü. Meşale ışığına rağmen etraflarındaki gölgeler ona çekiliyordu. Jonnen kendi gölgesinin elini babasına uzattığını gördü. İçindeki özlem, bulantı ve açlık neredeyse fiziksel bir acı gibiydi.

Ama yavaş yavaş dindi. Zifirgecedeki güneşlerışığı gibi soldu. Jonnen, babasının harcadığı eforla titrediğini gördü. Bütün kasları gergindi. Boynundaki damarlar kopacak kadar çekilmişti. Ama adım adım, gözlerini kaplayan siyahlık irislerine çekildi ve altlarındaki beyaz kısımlar yeniden ortaya çıktı.

"İrade," diye solurken sesi karanlık bir çınlamayı andırıyordu.

İmparator ellerini kaldırdı. Ellerinin çevresindeki gölgeler canlandı ve kıvrılıp bükülen, uzayan, kıvranan, nefes alan siyah bir canlıya dönüştü.

"*Başkalarının yapamadığını yapma iradesi.*"

"... *Julius?..*" diye sordu Fısıltı. "... *İyi misin?..*"

İmparator yumruklarını sıktı. Gölgeler hareket etmeyi bırakıp azar işitmiş çocuklar gibi durdular. İmparator başını eğip gülümsedi.

"*Harikayım...*"

Hava vınladı. Gölgeler dalgalandı. İçgüdüsel bir hareketle Jonnen'ın gölgesine sinen Fısıldı havuzun kenarından çekildi. Ama yoldaşı korkusunu azaltacağına Jonnen bu kez iki kat daha fazla korktuğunu fark etti. Yılanın korkusu onunkine karışmıştı.

Babası boş havuzdan çıktı. Jonnen yere bakınca babasının gölgesinin kapkara olduğunu gördü. Öyle üç, dört ya da on kişiye yetecek bir koyuluk değildi. O kadar siyahtı ki ışığı boğuyordu. Oğlan sıcak ocağın üstündeki kızartma tavasının cızırtısını andıran cılız bir tıslama duyuyordu.

İmparator gözlerini kıstı, elini cüppesinin içine uzatıp boynunda altın bir zincirin ucunda sallanan Aa teslisini çıkardı. Kutsal sembolden yayılan ışık oğlanın gözlerini kamaştırdı, midesi bulandı. Acıyla iç geçirdi ve korkunç ışımayı kesmek için elini gözlerine siper edip geri çekildi. Midesi altüst olurken teslisin babasının tenine değdiği yerlerin ızgaranın üstündeki et gibi cızırdaya cızırdaya kabardığını gördü. İmparator'un yanan etinden duman yükseliyordu.

Julius Scaeva dişlerini sıkıp bütün gücünü elindeki altın güneşlere akıttı. O kadar sıkı tutmuştu ki kolundaki damarlar şişmişti; parmaklarını yavaşça kapattı. Teslis mengeneye sıkışmış teneke parçası gibi eğrilip yumruğunun içinde biçimsiz bir yumru oldu. İmparator kibirle harap olan metali bir kenara, mağaranın kuytu bir köşesine bir fırlattı. Yanmış avcuna baktı.

"*Kaburgalara döneceğiz,*" dedi. "*Bana Duomo'nun haritasını çizeceksin.*"

"Tamam, baba," diye fısıldadı oğlan.

Babası ona baktı. Jonnen gölgesindeki yoldaşa rağmen kalbine saplanan sivri korkuyu hissetti. Karanlık dalgalanınca kendi gölgesi de en az onun kadar korkmuş gibi titredi. Jonnen babasının gözlerine bakınca oradaki büyük açlığı gördü.

"*Kılıç kadar keskin bir hafızanın olması büyük isabet, oğlum.*"

37. BÖLÜM

UZAKTA

Kırık ve kanayan bir kalp.

Ana'nın bakışlarının altında dört karaltı.

Siyah taşa kazınan yedi harf.

Ashlinn.

Mia Methiyeler Salonu'nda durmuş, taşa kazıdığı harflere bakıyordu. Ashlinn'in bedeni Aaela'nın gardırobundan aldıkları güzel, beyaz bir tuvalete sarılmış, taşın içinde yatıyordu. Mia buz gibi haliyle aşkını taşın üstüne yatırıp dudağından öperken hepsi sessizdi. Bir süre ebediyen taşlaşan o güzel yüze, sonsuza dek kapanan gözlere, temelli çalınan nefese baktı. Hiçbir şey hissetmediğine inanmaya çalışarak.

Mezarın kapısını kapattı. O kapıyı, hayalini kurabildiği tüm geleceklerin üstüne kapatmıştı sanki. Hayalini kurabildiği tüm mutlu sonların üstüne. Başını taşa yaslayıp içindeki son umudu da nefesiyle birlikte bıraktı.

Artık hiçbir şey kalmamıştı.

Hiçbir şey.

Mercurio'ya döndü, adamın gözlerindeki şefkati görünce az kalsın dağılacaktı. Hemen gözlerini kaçırdı ve dokunabileceği kadar yakınındaki Sid ve Şakıyan'a döndü. Gözlerinde teselli değil, hüzün vardı, Mia'nın acısına tanık olmanın acısı. Mia sonunda, ellerinde terazi ve kılıçla tepelerinde dikilen Ana heykeli kadar hareketsiz duran Tric'e baktı.

"*Geride bıraktıklarımızın kalbinde yaşamak hiç ölmemektir,*" demişti Mia'ya.

Peki, sonun ıstırabında, sahip olduğunu kaybetmeye değer miydi?

Mia başını eğdi. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Bundan sonra ne olacaktı?

İşte, ıstırap o anda geldi.

Kan çanağı gözlerinde simsiyah bir ateş yanıyordu. Gözyaşı izlerinin yol yol indiği teninin altında siyah bitler kaynıyordu. Mia iç geçirerek göğsünü tuttu, etrafında dalgalanan, pençelerini savuran, ısıran gölgelerin altında dizlerinin üstüne düştü. Duvarlar titriyordu. Altındaki toprak parçalanarak onu karanlığa çekiyordu. Dilinde çürüme tadı duydu. Göğsünde ezici bir ağırlık. Gece yarısı

kadar siyah, kan ve demir kokan bir sıvıda boğulma duygusu. Bir an bütün dünya kulak zarlarını patlatacak kadar bağırıyormuş gibi hissetti.

Sonra sesi tanıdı.

"Mia!"

Kalbinde karanlık bir alev. Sırtında karanlık kanatlar. Başının üstünde karanlık gök...

"MIA!" diye haykırdı Mercurio.

Mia gözlerini açtı. Soluk soluğa ve ter içindeydi. Yaşlı akıl hocası yanına çömelmiş, ona sarılmıştı. Salonda kargaşa vardı. Gölge eller mezar kapılarını açmış, adak mumları dönmüş, Tanrıça'nın terazisinin büyük demir zinciri ortadan ikiye ayrılmıştı. Mia'nın bembeyaz kesilmiş yoldaşları korkudan büyümüş gözlerle ona bakıyordu.

"Ah, Ana," diye fısıldadı Mia.

"Her şey yolunda, küçük Kuzgun," dedi Mercurio. "Her şey yolunda."

"Hayır," diye soludu kız. "Hayır, değil."

Mia soluklanarak çırpınan kalbini yatıştırmaya çalıştı.

"MIA?" Tric bir adım yaklaştı. "NELER OLUYOR?"

Saçı terden tenine yapışan Mia, göğsü hızla inip kalkarak mezar taşına oturdu. Yumruğunu şakaklarına bastırdı, sanki kafatası ortadan ikiye ayrılıyordu, kaburgalarının altında kapkara bir sızı vardı. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu, karnının içi buz gibi bir korkuyla doluydu ve gölgeler onun korkusuyla titremeye devam ediyordu.

"Mia, sorun ne?" diye sordu Şakıyan.

"Yaptı," diye fısıldadı Mia.

"Ne yaptı?" dedi Mercurio. "Neden *bahsediyorsun*?"

Mia başını sallamakla yetindi.

"Kahrolası aptal bunu gerçekten yaptı."

Yeniden Athenaeum'da buluşup aç karanlıkta bir araya geldiler.

Aelius baca gibi sigara tüttürerek dikkatle Mia'yı izliyordu. Yıpranmış deri giysilerinin içindeki Sidonius ve Kanşakıyan'ın gözlerinde kaygı vardı. Adonai kırmızı kadife sabahlığı, Mercurio siyah piskopos cüppesi ve açık mavi gözleriyle Mia'ya bakıyordu. Tepeden tırnağa siyahlar içindeki Tric'in tenine, Mia'yı ısıtmanın yakınından bile geçmeyen belli belirsiz bir sıcaklık yansımıştı.

Mia ise hepsinin ortasındaydı.

Siyah deri pantolon ve kurt derisi çizmeler. Beyaz ipekli gömlek ve deri korse. Sırtında mezarkemiği uzun kılıcı, belinde Aşkah siyahçelik kılıcı vardı. Âşığının

tenindeki kokusunu bastırmak için dudaklarına yanan bir sigara kıstırmış, acıyı bastırmak için midesini şarapla doldurmuştu ve uzun süre önce katledilmiş bir tanrının parçaları göğsünde yanıyordu. İçinden geçen karanlık titremeleri, kalbindeki kederli sıkışmayı ve ağzındaki kara kan tadını anlatırken diğerleri can kulağıyla onu dinlemişti.

Sonra Mia bunun ne anlama geldiğini açıklamıştı.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Adonai.

"Hissediyorum," dedi Mia soğuk ve ölü bir sesle. "Ayağımın altındaki zemini hissettiğim gibi. Scaeva, Mezar'ın altındaki tanrıkanını tüketti. Anais'in şehrin altındaki parçalarını topladı."

"O ZAMAN LANETLENMİŞTİR," dedi Tric. "KÖPRÜLER VE KEMİKLER ŞEHRİ'NİN ALTINDAKİ PARÇALAR GÜÇ KAYNAĞIYDI, EVET. AMA BOZULMUŞTU. TAMAMEN ÇÜRÜMÜŞ BİR GÜÇ KAYNAĞIYDI."

"O zaman bırakalım piç kurusu çürüsün," diye homurdandı Sidonius.

Mia sigarasından bir nefes çekerken Tric'i siyah ve boş gözlerle süzdü.

"Tanrımezarı'nın altındaki havuzun Ay'ın sadece yok etmek isteyen parçalarından oluştuğunu söylemiştin. Öfkesinin ve bütün nefretinin karanlıkta çürümeye terk edildiğini. Şimdi İtreya'nın en güçlü adamı hepsini kendinde toplamışken ne olur sence?"

"YAVAŞ YAVAŞ DELİRECEK," dedi Tric. "SONRA DA DÜNYAYI DÜZELTMEK YERİNE BOZMANIN PEŞİNE DÜŞECEK. BİR KARGAŞA KRALLIĞI OLACAK. NEFRET VE ÖLÜMLE DOLU."

Mia elini saçından geçirdi. Sigara dumanı ve şarabın kırmızı uğultusu, içindeki boşluğu doldurmanın yakınından bile geçmiyordu.

"Kardeşim elinde," dedi. "Cleo'yu bulmalıyım."

Mercurio yüzünü buruşturdu. "Scaeva'nın kaçacak yeri ve arkasına saklanacak kimsesi kalmadı. Elimizde bir büyücü var. İki gladyatörümüz var. Cumhuriyet'in en keskin katillerinden ikisi ve ölümsüz bir delikanlı var. Tanrımezarı'na gidip karnını deşebiliriz."

Sidonius başıyla onaylayarak Mia'ya baktı. "İntihar etmenden daha iyi bir plan."

Kanşakıyan başını salladı. "Katılıyorum."

Mia başını yavaşça sallayarak gruba baktı.

"Scaeva artık hepinizin ötesinde," diye mırıldandı. "Bu işte bana yardım edemezsiniz."

"Bunu bilemezsin, küçük Kuzgun," dedi Mercurio. "Daha denemedik bile."

Mia cevap olarak elini uzattı. Onları çevreleyen karanlık titreşti, kıpırdandı. Mia başını eğip kan çanağı gözlerini kapadı, hafif bir esinti çıkmış gibi saçları dalgalanmaya başladı. Parmaklarını yavaşça pençe gibi kıvırdı.

Sidonius küfretti. Adonai güç sözcükleri mırıldanırken Mercurio nefesini tuttu. Odadaki herkesin beline ve ayaklarına gölge sürgünleri dolanıverdi. Mia parmaklarını bir kuklacı gibi oynatırken ayakları usulca yerden kesilen arkadaşları hayretle soluklarını tuttular.

"Zifirgecede on dört yaşındaydım," dedi Mia. "Felsefe Taşı'nı harabeye çevirdim. Göz açıp kapayana kadar Tanrımezarı'nın bir ucundan diğerine sektim, karanlığın canlı bıçaklarıyla Luminatii bölüklerini kılıçtan geçirdim, Büyük Bazilika'nın önündeki Aa heykelini yerle bir ettim. İçimde Anais'in tek bir parçası vardı. O tanrıkanı havuzunda kaç parça olduğunu Tanrıça bilir. Üstelik zifirgece yaklaşıyor."

Karanlık iç geçirince Mia elini açtı. Yoldaşları kuştüyü gibi hafifçe yere indi.

Mia'nın gözleri akıl hocasındaydı.

"Jonnen elinde, Mercurio."

"Onu hâlâ geri alabiliriz, hâlâ..."

"Scaeva şu anda benden daha güçlü. Hepimizden. Zifirgecede daha da güçlü olacak." Mia başını iki yana salladı, sigarasından uzun bir nefes çekti. "Terazinin kefelerini dengelemeliyim. Böyle bir güç tek bir yerde olabilir."

Odaya soğuk bir sessizlik çöktü. Bir süre sonra Sidonius boğazını temizledi.

"Kuzgun..." *Nevernight Günlükleri*'ni uzattı. "Bunları okudun mu?"

Mia kibirle kitapları süzdü. "Ancak otuzbirciler kendi biyografisini okur, Sid. Hele de dipnotları varsa."

"İlk sayfa..." diye mırıldandı Sid. "Hikâyenin nasıl biteceğini anlatıyor."

Mia sigarasından bir nefes çekip gri dumanını üfledi.

"Pekâlâ, söyle o zaman," dedi sonunda iç geçirir gibi.

"Cumhuriyet'i yerle bir ediyorsun," dedi Sid.

"Tanrımezarı'ndan denizin dibinden ayrılıyorsun," dedi Şakıyan başıyla onaylayarak.

"Bir 'ama' seziyorum," dedi Mia.

"Ölüyorsun," dedi Mercurio.

Mia akıl hocasına baktı. Onu yetiştiren adama. Her şeyi elinden alındığında ona bir yuva, sevgi ve kahkaha veren adama. Gözlerinde parlayan yaşlara bakınca kulağında babasının sesi çınladı.

"Bu yola girersen ölürsün, sevgili kızım."

"Ölüyorsun, Mia," diye tekrarladı Mercurio.

Mia uzun süre konuşmadı. Aşağıdaki sıra sıra kitap raflarına baktı. Bütün o hayatlar. Bütün o hikâyeler. Cesaret ve sevgi hikâyeleri, iyinin kötüye galip geldiği, mutlu sonla biten hikâyeler. Ama gerçek hayat öyle değildi, değil mi? Güneşleryanığı gözleri ve bir daha asla tadını alamayacağı dudakları düşündü...

"Sonunda onu haklıyor muyum?" diye sordu usulca. "Scaeva'yı?"

Mercurio, Sid'in elindeki kitaplara baktı. Başını iki yana salladı.

"Söylemiyor."

"Pekâlâ, demek ki geriye biraz da olsa heyecan kalmış, ha?"

Yaşlı akıl hocası gözlerini kıstı. "Demek son için çok hevesliyiz. Sevgilinle birlikte bütün umudunu kaybettin, olay bu mu? Hayatın boyunca savaştın, Mia Corvere. Daha önce de bu kadar kasvetli zamanlardan geçtiğini Tanrıça biliyor. Hepsini de aştın. Pes ederek değil, her şeyini ortaya koyarak. Böyle bitmesi gerekmiyor."

Mia gri bir duman bulutu üfledi, omuz silkti.

"Gün ışığı bile ölüyor."

Yoldaşları birbirlerine baktılar. Gözlerinde korku vardı. Sessizlik tepelerindeki sonsuzgece ve Mia'nın kalbine çöken gölge kadar karanlıktı.

Kız çakmaktaşı karası gözleriyle Aelius'a baktı.

"Sonunda istediğin oluyor galiba, Vakanüvis. Sanırım veda zamanı."

Adam iç geçirip başını ağır ağır salladı.

"Sanırım öyle."

"Hoşça kal, pörsümüş yaşlı piç. Sigara için teşekkürler." Mia'nın dudakları boş bir tebessümle kıvrıldı. "Ama şu zehirli kader kupası için canın cehenneme."

"Bol şans, evlat," dedi Vakanüvis üzgün bir sesle. "Bu iş nasıl biterse bitsin en azından anlatacak bir hikâyen oldu."

Mia sigarasının izmaritini ayağıyla ezdi. Yaşlı akıl hocasının gözlerine baktı. Onu bağrına basan, kızı gibi seven, ona herkesten çok babalık eden adama.

"Yapma bunu, Mia," diye yalvardı Mercurio. "*Lütfen.*"

"Jonnen'ı onunla bırakamam, Mercurio. Bırakırsam nasıl biri olurum? Son sekiz yılım ailemle ilgili değilse, neyle ilgiliydi?"

"Ama harita gitti," dedi yaşlı adam. "Yolu bile bilmiyorsun."

Mia gözlerini kapadı. Yay gibi dudakları, altın sarısı uzun saçları düşündü. Kırışmış, terden sırılsıklam olmuş çarşafların üstündeki yumuşak kıvrımları, keskin gölgeleri ve çilli teni. Hepsi zihninde uzanıp dokunabileceği kadar berraktı.

Yaşadığı sürece unutamayacağı bir manzara.

"Yolu hatırlıyorum," diye fısıldadı.

Mia, "En azından atla gitmiyorum," dedi iç geçirerek.

Erzaklarını devenin sırtına yüklerken sırtı sızlıyordu. Harabelerden geçmenin, yüzünü bir irinarısı kovanına yapıştırmaktan daha tehlikeli olduğunu biliyordu, bu yüzden arabayla gitmek çok daha mantıklıydı.* Gerçi simyacı tuzu patlamasından arabayı çekmeye yetecek kadar hayvan sağ çıkamamıştı. Patlamada alevli şarapnel parçaları ahıra saçıldığı için hayvanların çoğu ya yaralanmış ya da ölmüştü. Kızıl Kilise ahırındaki hayvanlardan yalnızca biri mucize eseri neredeyse hiç yara almadan kurtulmuştu.

Söz konusu hayvan Mia'ya çamur rengi gözleriyle bakarak yakınır gibi homurdandı.

"Kapa çeneni, Julius," diye söylendi Mia.

Sidonius ve Kanşakıyan merdivende durmuş, malzemelerini yükleyen Mia'ya bakıyordu.

"Yolculuk ne kadar sürecek?" diye sordu Sid.

Mia doğruldu, saçını kulağının arkasına attı. "Fısıltıharabeleri'ni geçmek iki haftayı bulur."

"Zifirgeceye az kaldı," dedi Sid kızın gözlerine bakarak.

"Son Umut'tan Tanrımezarı deniz yoluyla en az sekiz hafta sürüyor," dedi Kanşakıyan. "Son baktığımızda Fırtınalar ve Okyanuslar Leydileri seni hâlâ öldürmek istiyordu. Orada hepimizin korkunç bir ölümle karşılaşmayacağını farz edersek Scaeva'nın işini bitirmek için bizi Mezar'a nasıl yetiştirmeyi planlıyorsun?"

"Biz kimiz?" diye sordu Mia.

Kanşakıyan rastalarını arkada toplarken kaşlarını çattı. "Sence?"

"Benimle gelmiyorsun, Şakıyan. Sen de, Sid."

---

* Ha sikrir, aklınızdan şu geçiyordu. Bayağı zaman oldu, dipnotlar nereye kayboldu? Belki de yazar kendi kitabındaki herkesin dipnotlar konusunda söylenmesinden utanıp onlardan romanın sonuna kadar uzak durmaya karar vermiştir.

Pekâlâ, canınız cehenneme, nazik dostlarım.

İrinarısı Aşkah çölünün uçan haşaratlarındandır. Kırmızı siyah çizgilidir ve yaklaşık bir başparmak uzunluğundadır. Kumkurtları ya da kum canavarlarının hakiki dehşetiyle mukayese edilemeseler de yine de özellikle pis kalleşlerdir. Soktuklarında inanılmaz acı verirler ve tuhaf bir şekilde, hamile bir dişinin zehri aynı zamanda psikoaktif özelliklere de sahiptir. Anne adayı tarafından sokulan yaratıklar acı yüzünden delirir, kendilerine zarar vermeye ve toksin kaynaklı ıstıraplarına son verme çabasıyla etraflarına saldırmaya başlarlar. Sürü hayvanları terk edilir ya da çoğunlukla diğer hayvanlar tarafından öldürülür ve insan kurbanların bile kendi ıstıraplarına son vermek için canlarına kıydıkları söylenir.

Dişi irinarısı daha sonra işe koyularak taze leşe yumurtlar. Bıraktığı yüz civarında yumurta yaklaşık dokuz döngü sonra kokuşmuş kan ve çürümeye başlamış etin içinde çatlar. Hayal gücünden yoksun isimlerini buradan alırlar.

İşte. Bir dipnot daha. Geldiği yerde daha çok var, nankör piçler.

Madem edebiyat konusunda bu kadar ustasınız, kendi kitabınızı yazmaya ne dersiniz, hı?

"Kıçımın kenarı," dedi Sidonius. "Sonuna kadar seninleyiz."

"Hepimiz," dedi bir ses.

Kızıl Kilise'nin kıdemli son iki üyesi basamaklarda duruyordu. Adonai pan derisi bir pantolon ve beyaz ipekli ince bir cüppe giymişti. Muhtemelen tenini güneşlerışığından korumak için geniş kenarlı bir şapka, azurit gözlükler ve beyaz eldivenler takmıştı. Piskopos cüppesini daha rahat bir tunik ve pantolonla değiştiren Mercurio da yanındaydı. İkili merdivenden ahıra inerken yaşlı adamın bastonu taş zeminde tıkırdıyordu.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu Mia.

"Seninle geliyoruz, darkin," dedi Sözcü.

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, gelmiyorsunuz."

"Bütün kanıtlar aksini gösteriyor," dedi eski akıl hocası çantasını omzuna asarken.

"Mercurio," dedi Mia adamın kolunu tutarak. "Sihirle kirlenmiş bir cehennem bölgesine haftalarca yol gidemezsin. Seksen yaşındasın."

"Topu topu altmış iki yaşındayım," diye homurdandı adam.

Mia ona dik dik baktı.

Mercurio inatçı bir tavırla ellerini kalçasına yerleştirdi. "Bana bak, küçük Kuzgun. Daha sen bir sokak köpeğinin dizine bile gelmezken ben insanların gırtlağını kesiyordum..."

"Ben de bunu söylemeye çalışıyorum ya zaten," dedi Mia.

Kız Sid, Şakıyan, Mercurio ve Adonai'ye bakıp başını salladı.

"Bu çabanızı takdir ediyorum, gerçekten. Ama kendinizi tehlikeye atmanızı kabul etsem bile hepimizi taşıyacak kadar deve yok. Taç'a kadar yürüyecek misiniz?"

"Gerekirse," dedi yaşlı adam.

Mia'nın bakışları Piskopos ile Sözcü arasında gidip geldi. "Siz Kilise hiyerarşisinden geriye kalan son kişilersiniz. Bu işi gerçekten becerebilirsem, Işık ve Gece arasındaki denge gerçekten sağlanırsa Kızıl Kilise'nin temsil etmesi gerekenleri bilen insanların iş başında olması gerekecek." Mia kaşlarını kaldırıp Mercurio'nun bastonuna baktı. "Alınmayın ama ikiniz de ön cephede çarpışmayalı çok oldu."

Adonai itiraz edecek gibi oldu. "Alabileceğin her tür desteğe..."

"Kılıçların Efendisi ben miyim, başkası mı?"

"... Sensin," dedi Sözcü.

"O zaman burada kalıyorsunuz," dedi ve Mercurio'ya bakıp ekledi. "Eğer dönmezsem... Başarısız olursam Jonnen ve Marielle'i sadece siz kurtarabilirsiniz."

"Peki, Tanrımezarı'na zamanında ulaşabilecek misin?" diye sordu Şakıyan.

"Evet," dedi Mercurio. "Scaeva şapeli yok etti. Kan havuzunu da. Mezar'la bağlantımız koptu."

Mia, Mercurio'ya baktı. "Kılıçların Efendisi'nin hep gizli bir kapısı olmuştur."

Sözcü yavaşça başını salladı. "Bir havuz daha var. Drusilla'nın konağında."

Mia arkadaşlarına tek tek baktıktan sonra Sidonius'a döndü. "Benim için bunu yapmalısın. Geri dönemezsem..."

Sidonius, gözleri parlayarak derin bir nefes aldı.

"Lütfen, Sid. Bana söz ver."

İri adam iç geçirdi. Ama sonunda Mia'nın beklediği gibi başıyla onayladı. Çünkü Mia'nın bir ağabeyi olsaydı onu seçerdi.

"Tamam, Kuzgun. Söz veriyorum."

Mia'ın göğsü bomboştu. Bedeni tamamen uyuşmuştu. Ama bir şekilde müteşekkir bir tebessüm takınmayı başardı. Şakıyan'ın elini sıktı. Sid'i yanağından öptü.

"Seni bu işte yapayalnız bırakmam," dedi Mercurio.

"Yalnız değilim," dedi Mia yaşlı akıl hocasına dönerek. "Hiçbir zaman yalnız olmadım. Kir pas içindeki o şımarık velet dükkânına dalıp sana broşunu satmak istediğinden beri yanımdasın. O döngü kıçımı kurtardın. O zamandan beri de öyle veya böyle hep kurtardın."

Gözleri yaşaran Mercurio yüzünü buruşturdu.

"Hiç evlenmedim," dedi yaşlı adam. "Bir ailem olmadı. Benimki gibi bir meslekte haksızlık olur gibi geldi. Ama... bir kızım olsaydı..."

"Bir kızın oldu," dedi Mia.

Kollarını yaşlı adamın boynuna dolayıp olabildiğince sıktı.

"Ve seni çok seviyor," diye fısıldadı.

Mercurio gözlerini kapayınca yüzünden yaşlar süzüldü. Başını sallayıp kızı yanağından öptü.

"Ben de seni seviyorum, küçük Kuzgun."

"Böyle bittiği için üzgünüm," diye mırıldandı Mia.

"Henüz son bölüme gelmedik."

"Henüz."

Yaşlı adamın yeleğini biraz ıslatan Mia geri çekildi. Koluyla burnunu silip gözyaşından ıslanan saçını kulağının arkasına attı.

"Eğer..."

Dudaklarını sıktı, derin bir nefes aldı.

"Geri dönmezsem... beni unutma olur mu? Sadece iyi kısımları değil. Çirkin, bencil ve gerçek kısımları da. Hiçbirini unutma. Beni unutma."

Mercurio başını salladı. Yutkundu. "Unutmayacağım."

Mia son kez Dağ'ın içine baktı. Hayalet korosu hâlâ suskun, her yer sessizdi. Ama bir şekilde böylesi daha uygun görünüyordu. Mia gözlerini kapadı, huzur veren doğaüstü sessizliği içine çekti. Yıldızların arasındaki karanlığın şarkısı teninde, omurgasında müzik gibi karıncalandı. Omuzlarını kanatların en siyahıyla taçlandırdı. Ona bol şans diledi. Veda öpücüğü verdi. Bir başkasının orada olup bunu yapamamasına içi sızladı. Olabilecekleri her şeye...

Derin bir nefes aldı. Göğsünde kedi şeklindeki boşluğu ve içine dolan bütün korku, keder ve ıstırabı hissetti. Ama o duyguyu derhal bir kenara itti. Karşı koydu. Kardeşini, babasını, annesini düşündü. On yaşındayken ona belletilen sözleri. Onu biçimlendiren, yönlendiren ve mahveden sözleri.

Onu olduğu kişi yapan sözleri.

Sakın sinme.

Sakın korkma.

Asla unutma.

Mercurio'nun yanağından öptü, Sid ve Şakıyan'ı başıyla selamladı ve devesinin dizginlerini tutup ölmek üzere olan güneşlerışığına çıkardı.

Pes ederek değil, her şeyini ortaya koyarak.

"Elveda, nazik dostlarım."

Tric onu Dağ'ın dışında bekliyordu.

Fısıltırüzgârları uzun rastalarını omuzlarında uçuşturuyordu. Gözlerini doğu ufkuna dikmişti. Sırtındaki çapraz mezarkemiği kılıçları, vücudunu saran siyah deri giysileriyle. Her zamanki gibi, açıklanamaz bir şekilde Aşkah harabelerinin ücra bir köşesindeki taşlık bir araziye kondurulmuş bir sanat eserini andırıyordu. Kıpırdanarak mürekkep karası elini kaldırıp yüzüne düşen kalın bir rastayı kulağının arkasına itene kadar öyle göründü. Gözleri minicik ışık noktacıklarıyla kaplı dipsiz bir siyahtı. Batmaya hazırlanan güneşlerin altında kıstığı gözleri.

Saan artık neredeyse tamamen ufkun altına saklanacak kadar alçalmıştı. Saai henüz gökte oyalanmaya devam ediyor, Bilen gökyüzünü morun yalnızlık hissi veren çirkin bir tonuna boyuyordu. Ama zifirgece artık çok yakındı. Tric eski haline hayli yaklaşmıştı. Mia yanına giderken kemiklerinde toplanan karanlığı hissedebiliyordu.

"BU HAKSIZLIK," dedi ölü çocuk iç geçirerek. "HEPSİ."

"Biliyorum."

"SENİ SEVİYORUM, MIA."

Mia iç geçirdi. "Biliyorum."

Tric dönüp ona baktı. Uzun boylu ve çok güzeldi; sanki hüzünden ibaretti. "SANA VEDA ÖPÜCÜĞÜ VEREBİLİR MİYİM?"

Mia gözlerini kırpıştırdı. Sözler kalbine bıçak gibi saplandı. "Sen... Benimle gelmiyor musun?"

Tric başını iki yana salladı. "TEKLİF ETSEYDİM BİLE BENİ YANINDA İSTEMEZDİN. SENİ O ÇÖLDE BEKLEYEN ŞEYİN YALNIZCA SENİN İÇİN OLDUĞUNU İÇTEN İÇE BİLİYORSUN. NE KADAR İSTESEM DE YÜZLEŞECEĞİN ŞEY KONUSUNDA SANA YARDIM EDEMEM. AMA SONUNDA AYAKTA KALAN SEN OLACAKSIN."

"O günlük bu işten yatay çıkacağım konusunda çok netti, Tric. Dikey değil."

Tric omuz silkti. "HAYATTA HİÇBİR ŞEY KESİN DEĞİLDİR. ÖZELLİKLE DE NEREDE VE NE ZAMAN BİTECEĞİ. HİÇBİR KİTAP, HİÇBİR VAKANÜVİS, HATTA TANRIÇA BİLE BÜTÜN SONLARI GÖREMEZ. SENİNKİ DE BÖYLE OLMAK ZORUNDA DEĞİL."

"Onsuz devam et, söylemeye çalıştığın bu mu?"

"ONU NE KADAR SEVDİĞİNİ BİLİYORUM, MIA. ÇOK ÜZGÜNÜM."

Mia ona baktı. Cehennem'den onun için geri dönen güzel oğlana. Ona dönmek için ölüme bile meydan okuyacak kadar seven oğlana. Başkası olsa onu öldürüp her şeyini elinden alan kızdan nefret ederdi. Başkası olsa öldüğü için yas tutmaktansa kutlama yapardı. Mia'yı kazanmak için bunu fırsata çevirirdi. Âşığının mezarına kırmızı güller dikmek için.

Ama bu oğlan öyle biri değildi.

"Biliyorum," dedi Mia içi sızlayarak.

"AMAI'DE SÖYLEDİKLERİMDE CİDDİYDİM. SEN BENİM KALBİMSİN, MIA. KRALİÇEMSİN. BENDEN İSTEDİĞİN, HATTA İSTEMEDİĞİN HER ŞEYİ YAPARIM. BENİ İNCİTMESİ UMURUMDA OLMAZ. YETER Kİ SENİ İNCİTMESİN. SENİ SONSUZA DEK SEVECEĞİM."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Mia.

"AMA ONU SEVDİĞİN GİBİ DEĞİL."

"Tric..."

"SORUN DEĞİL." Tric elini uzattı ve ilk kar gibi yumuşacık bir dokunuşla Mia'nın yüzünü okşadı. "ASLA YETMEZ AMA YİNE DE İÇİMİ ISITACAK."

"Keşke..." Mia başını salladı, yanağını ölü çocuğun avcuna yasladı. Kalbi göğsünde daha kaç kez parçalanabilecekti acaba? "Keşke benden iki tane olsaydı."

"ASLINDA VAR, UNUTTUN MU?" Oğlanın dudakları kederli ve güzel bir tebessümle kıvrıldı. "İÇİNDE SAVAŞAN İKİ YARIM. KAZANAN..."

"... Benim beslediğim olacak."

"KEDERİNE YENİLME, MIA. İÇİNDEKİ UMUDU KAYBETME. SEN HER ŞEYDEN ÇOK, CESARETİNDEN, KURNAZLIĞINDAN, ÖFKENDEN ÇOK, İNANAN BİR KIZSIN. BU YÜZDEN SENİ ÖPÜP VEDA ETMEME İZİN VER VE YOLUNA GİT. VE ASLA ARKANA BAKMA."

Mia derin bir nefes alıp Tric'in gözlerine baktı.

"Öp beni o zaman."

Tric kızın elini tuttu. Gözleri sonsuzluk kadar derin; dipsiz iki kuyuydu. Parmağını Mia'nın yaralarının üstünde gezdirince kızın içi ürperdi. Gözlerini onunkilere dikip parmağını dudaklarına götürdü. Onu öptü. Bulutlar kadar yumuşak.

"GÜLE GÜLE, MIA CORVERE," dedi elini bırakırken.

"... Bu kadar mı?" dedi Mia.

"BU KADAR," dedi Tric başıyla onaylayarak.

Yalnız ve özlem yüklü bir rüzgâr geçti aralarından.

"Canı cehenneme," diye soludu Mia.

Tric'in gömleğini iki eliyle sımsıkı tuttu. Parmak uçlarında yükselip onu kendine çekti ve kusursuz dudaklarını öptü. Tric onu kollarıyla sarıp ağzını açarak vücudunu vücuduna bastırdı. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki Mia bir an kırılacağını sandı. Baş döndürücü bir öpüşme. Sonsuz bir öpüş. Olabilecekleri her şeyin kederi ve pişmanlığıyla, eskiden sahip olduklarına sevgi ve özlemle, o anın sevinciyle yüklü bir öpüş. Kan ve mürekkeple ebediyen birbirine bağlanmış, kadim zamanlar kadar eski bir hikâyede birbirlerinin masalının parçası olmuş iki insanın öpüşü.

Mia bitmesini hiç istemiyordu. Gerçek olmasını da. Bunların hiçbirini istemiyordu. Ama her zaman istediklerimizi elde edemediğimizi Mia Corvere herkesten iyi bilirdi. Bu yüzden geri çekildi. Alnını bir süre onunkine yasladı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Tric'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve asi bir rastayı dipsiz gözlerinin önünden çekip yıldızların arasındaki karanlığa bakarak fısıldadı.

"Elveda, Don Tric."

"GÜLE GÜLE, SOLGUN KIZ."

"Beni hatırla."

"SONSUZA DEK."

Mia devesine binip gözlerini doğu ufkuna çevirdi. Gözündeki yaşları sildi ve yoluna gitti.

Arkasına bakmadan.

38. BÖLÜM

HIZ

Fısıltılar gittikçe şiddetleniyordu.

Aşkah harabelerine gireli yedi döngü olmuştu ve ardında, batı yönünde uzun ve yalnız bir iz bırakıyordu. Kum, pas ya da eski, kurumuş kan kırmızısıydı. Gökyüzü hüzün mavisiydi. Dünyanın kıyısında gözden kaybolmasına sadece birkaç saat kalan Saan'ın ölümcül kırmızı ışığı artık ufukta incecik bir kırmızı şeritten ibaretti. Yakında Saai de şişkin ikizinin peşinden gidecekti ama şimdilik güneşlerin en küçüğü uçsuz bucaksız göğe inatla tutunuyordu ve Her Şeyi Gören'in son gözü hâlâ açıktı.

Ancak çok yakında Aa gökyüzündeki hâkimiyetinden vazgeçmek zorunda kalacaktı.

Sonra gece çökecekti.

Tıpkı onun da çökeceği gibi.

Mia'nın can acıtan rüzgâra karşı kıstığı gözleri karşısındaki arazideydi. Gözyaşları yanaklarında kuruyalı uzun zaman olmuştu. Önünde uzanan toprak kupkuruydu ve milyonlarca çatlak, ölü toprağı siyah örümcek ağları misali sarmıştı. Mia artık harabelerin derinliklerinde, çoğu Itreya haritasının erişebildiği noktanın ötesindeydi. Çölün doğu uzantısında Karasınır Dağları olarak bilinen hilal biçimli siyah granit sıradağlar yükseliyordu. Dağ silsilesi güneye doğru girintili çıkıntılı zirvelerle, delecek gibi göğe uzanan taş yumruklarla devam ediyordu. Ash'in sırtındaki haritaya göre, Karasınır'dan Aşkah İmparatorluğu harabelerine açılan dar bir geçit vardı.

Ve Ay'ın Tacı oradaydı.

Mia orada neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Ondan daha güçlü bir kadınla karşılaşacağı kesindi. Cumhuriyet'ten çok daha eski ve yalnızca gölgelerin yoldaşlığında yaşayan bir kadın. Deliliğin pençesine düşmüş, Gece'den nefret eden, Mia'nın kardeşini kurtarıp aynı darbeyle, nihayet, babasının çarpık hırslarına son verecek tek şeyi büyük bir kıskançlıkla koruyan kadın.

İntikamını.

Mia'nın korkusu Müşfik Kedi'nin yokluğunu daha hissedilir kılıyordu. Tutulma'yı bir uzvu koparılmış ve yarası dağlanmış gibi özlüyordu. Gölgekurdun onun kardeşini korurken öldüğünü düşünürken iblisin yok oluşunu, Kasap'ın ve Ashlinn'in ölümüyle uzayan "Julius Scaeva'nın ölmeyi hak etme sebepleri" listesine ekledi.

Ah, kahrolası Kara Ana aşkına, ölecekti de.

Ama önce...

Cleo.

Julius tükürüyor ve şikâyet eder gibi durmadan homurdanıyordu ama Mia devenin yakınmasına aldırmayacak kadar boş hissediyordu. Ilık su dolu matarasından bir yudum alırken Saan'ın arkada kalan ufukta gittikçe alçaldığını, ışığın yavaş yavaş solduğunu fark etti. Pusuda bekleyen canavarları aklından çıkarmadığı için gözünü bir an bile kumdan ayırmıyordu. Fısıltıharabeleri canavarlarının nedense onun gölgebüyüsüne çekildiğini daha önceki tecrübelerinden biliyordu. Bir kum canavarına ya da kumkurduna rastlarsa daha Taç'a ulaşmadan hikâyesi son bulabilirdi.

Gücünün fısıltıharabelerinin yırtıcı canavarlarını neden bu kadar öfkelendirdiğini merak ediyordu. Kadimâlimler harabelerin derinliklerinde yaşayan canavarların imparatorluğun yıkılmasından sonra geride kalan sihirli atıklardan doğduğunu söylerdi. Ancak Aşkah İmparatorluğu, Ay, babası tarafından gökten atıldığında yıkıldıysa belki de Anais'in Mia'nın içindeki parçaları ve dehşetler bir şekilde birbirleriyle bağlantılıydı.

Daha kötüsü de olabilirdi. Mia gittikçe yaklaştığı harabe canavarlarının üstüne bir de...

Julius yine homurdanarak böğürüp tükürdü. Mia bir küfür mırıldandı; ses nihayet kalbinin uyuşan ritmini bozmuştu.

"Kapa çeneni, çirkin piç kurusu."

Deve boğazında yarım litre tükürüğü yuvarlar gibi bir ses çıkararak yine böğürdü. Ayağını yere vuruyor, bağırıyor, başını savuruyordu. Mia iç geçirerek ses çıkarırken başını çevirdiği yöne baktı. Uzakta, güney istikametinden bir bulutun yükseldiğini gördü. Ufukta koyu kırmızı bir leke gibi görünüyordu.

"Fırtına mı?" diye mırıldandı. "Sonuçta Leydiler bana hâlâ kızgın."

Julius'un dudaklarından beyaz tükürükler püskürürken Mia başını ağır ağır saldı. Fırtınalar Leydisi'nin gökyüzünü bir kez daha karartmak için acele ettiğinden şüpheleniyordu.

"Evet, haklısın. Bu başka bir şey."

Eyer çantasına uzanıp pirinç süslemeli uzun bir dürbün çıkardı. Dürbünü gözüne yaslayıp havalanan toza baktı. Bir an dalgalanan kırmızı bulut perdesine odaklanmakta zorluk yaşadı. Ama sonunda gitgide azalan güneşlerışığının mızraklarının ucunda, tüylü miğferlerinde parladığı...

"Ha siktir," dedi usulca. "Hem de ne ha siktir."

Itreyalı lejyonerler. Pelerinleri fısıltırüzgârlarında şişerek bölükler halinde yaklaşıyorlardı. Sıra sıra. Mia sancaklarından Güney Aşkah'ın Yedinci Lejyonu olduğunu anladı. Anlaşılan on lejyonun onu da gelmişti. Beş bin adam. Her ne kadar kumandanları adamlarını kâbus harabe topraklarının çorak uzantısına hoş bir öğleden sonra gezintisine göndermiş olsa da Mia için için ona doğru geldiklerini biliyordu.

Taç'a doğru.

Ama Kara Ana aşkına, nasıl olur da...

"Üstüne bir şeyler giy," dedi Mia. "Jonnen da burada bizimle uyuyacak."

"Gerçekten mi?" Ash kaşlarını çatarak etrafa baktı. "Siktir, pekâlâ, bana bir dakika ver."

Ashlinn hamaktan inip kapıya arkasını dönerken Mia kardeşini kamaraya soktu. Oğlan durup ellerini önünde kavuşturarak, yerden iç çamaşırını alıp çıplak bacaklarından yukarı kaydıran Ashlinn'in sırtındaki dövmeye meraklı, kaçamak bakışlar attı...

"Jonnen," diye soludu.

Scaeva'nın Aşkah Lejyonu'na nereye gittiği bilgisini nasıl gönderdiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ama babası tanrıkanını almıştı. Damarlarında kovulmuş bir tanrının kudreti çınlıyordu. Hangi yeteneklerle donandığını kim bilebilirdi? Hem sonuçta nasıl haber verdiğinin önemi yoktu. Vermişti ve görünüşe bakılırsa silahlı ve zırhlı beş bin penis, Mia'yı gözünün yaşına bakmadan becermek için hızla ilerliyordu.

Asıl soru şuydu: Mia ne yapacaktı?

Batı istikametinde kalan Karasınır Dağları'na baktı, özür dileyen gözlerle Julius'a bakıp kırbacını çıkardı.

"Umarım beni bunu kullanmak zorunda bırakmazsın," dedi.

"Daha hızlı, çirkin şey, *daha hızlı!*"

Julius sinirden köpürmüştü, Mia ise dizginlere abanmış, toynakları kuru toprağı gümbürdeten hayvanı var gücüyle sürüyordu. Kılıçların Efendisi, *Venatus Magni* şampiyonu, Alçaklar Kraliçesi izini kaybettirecek kadar arayı açmayı

ummuştu ama atlı birlikleri hesaba katmamıştı. Şimdi gözlerini kısınca bir grup atlının –hızlı atların üstünde yirmi kadar adamın– güneyden hızla yaklaştığını görebiliyordu. Önlerindeki devenin aradıkları kızı taşıdığını bilmiyor olabilirlerdi ama kendi gözleriyle görmek için geldikleri kesindi. Julius'un dörtnala koşabildiği azami hızla tüymeye çalışmak, muhtemelen meraklarını gidermenin en iyi yolu değildi ama Mia onları geride bırakabileceğini ummuştu.

Sorun, elbette atların develerden daha hızlı koşmasıydı.

"Bunu söyleyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama Piçkurusu'nu özledim."

Ne yazık ki iki sene önce Son Umut'taki ahırdan çaldığı aygır ortalıkta görünmüyordu ve Mia hırlayıp tükürükler saçan devesine mahkûmdu. Öncüler tozu dumana katarak arayı kapatıyordu. Mia Dağ'daki cephanelikten bir arbalet almayı akıl etmişti; bir ok yerleştirip fırlattı.

Askerler dörtnala yaklaşırken liderleri gümüş süslemeli bir boynuzla uzun, titrek bir nota çaldı. Mia adamların hafif deri zırhlar giydiklerini, bellerinde kısa kılıçlar, boştaki ellerinde kısa yaylar olduğunu gördü. Giysileri ve miğferlerindeki at kılı sorguçlar koyu yaprak yeşiliydi, On Yedinci Lejyon'un sembolü aynı renk pelerinlerinde parlıyordu.*

"Dur!" diye haykırdı liderleri. "İmparator namına durmanı emrediyorum!"

"İmparatorunuzun cehenneme kadar yolu var," diye söylendi Mia.

Arbaletini çekip oku bıraktı. Yüzbaşı göğsünde ok, acı bir feryatla eyerinden düştü. Diğer askerler telaşla bağrışarak kırlangıç sürüsü gibi dört bir yana saçıldılar. Sekizi Mia'nın etrafını sararken diğer sekizi atlarını ileri sürdüler.

Sonra

---

* İmparator Julius Scaeva'nın emrinde toplam yirmi sekiz Itreya lejyonu bulunmaktadır ve Kanlı On Üçüncü –Itreya'nın ünlü köle lejyonu– dışında muhtemelen en ünlüleri On Yedinci'nin askerleridir.

Caius "Decimus" Viridius'un (ki kendisi de Kanlı On Üçüncü'de yetişmiştir) komutasında medeniyetten ve dolayısıyla Tanrımezarı'nın yetki alanından en uzak bölgede faaliyet gösteren On Yedinci Lejyon, Cumhuriyet'e sadece ismen ait olan uçsuz bucaksız, çorak bir bölgenin huzurunu sağlamakla görevlidir. Bu kadar geniş bir yerde lejyon, düzeni, fiziksel varlığından ziyade itibarıyla sağlamaktadır. Bahsi geçen itibar bebekleri öpüp okşamak ve yaşlı kadınların pazar sepetleriyle karşıdan karşıya geçmelerine yardım etmek gibi faaliyetlere dayanmamaktadır.

Mesela Nuuvaş şehrinde vergilerdeki artışın ardından sivil nüfus ayaklanmış ve Itreya birliklerine ait küçük garnizonları yerle bir etmişti. Kuşatma muharebesi konusunda çok iyi eğitimli olan On Yedinci Lejyon şehri derhal geri aldı. Ancak Nuuvaş önemli bir ticaret merkeziydi ve bütün nüfusu kılıçtan geçiremeyecekleri için, Viridius "taşlama" cezasını devreye soktu.

Bütün sivil nüfus, erkek, kadın, çocuk, yüzer kişilik gruplara ayrılıp kurayla taş çekmeye zorlandı. Kırmızı taş çekenler –katılımcıların tam onda biri– bir kenara ayrıldı. Geri kalan yüzde doksan, kaybeden yüzde onu ölümüne taşlamak zorunda bırakıldı. Bunu yapmayı reddedenler de idam edildi.

Nihai ölü sayısı bilinmiyor ama şundan emin olabiliriz: Cumhuriyet yıkılana dek, Nuuvaş halkı bir daha asla Itreya'ya karşı ayaklanmadı.

arkada sessiz bir mucize gibi,

Mia kırmızı güneşin nihayet dünyanın kenarından aşağı kaydığını hissetti.

Gökyüzü biraz daha kararark tatsız bir mora döndü. Gökyüzünde Aa'nın sadece bir gözü kalmıştı. Her Şeyi Gören'in nefretinin sadece bir parçası Mia'nın yeteneklerini dizginliyordu. Henüz tam olarak zifirgece çökmemişti, hayır. Mia dizginlerinden o kadar kurtulmamıştı.

Ama bu da yeterliydi.

Omzunun üstünden arkasına bakınca bir lejyonerin yayını kaldırıp kalbine nişan aldığını gördü. Bir an, okun isabet etmesine izin verse ne olacağını düşündü. Zaten kırık olan bir şeyi delebilir miydi? İçini ağlama isteğiyle dolduran güzel mavi gözler ve gülüş geldi gözünün önüne.

Sonra

Julius'un sırtından

okçunun atına

Adım atarak yayı tutan kolunu yakalayıp başka bir

süvariye çevirdi. Adam şaşkınlıkla bir küfür savurdu, oku uçtu, bir lejyoner kardeşinin boynuna saplanarak atından düşürdü. Okçu telaşla haykırarak yayını bırakıp kılıcını çekti. Arkadaşları dikkatli olmasını haykırarak oklarını Mia'ya çevirdiler. Askerler oklarını bırakırken kız

sıradaki ata

Adım atınca arkadaşlarının sırtında on iki delik açıldı.

Asker delik deşik göğsünü tutarak boğazında çağıldayan bir çığlıkta tozun içine yuvarlandı.

Arkasında güneşlerışığıyla başka bir süvarinin önünde oturan Mia uzun kılıcını çekip askerin göğsüne sapladı. Mezarkemiği kılıç, zincir zırhını kuru parşömen gibi yırtıverdi. Cevap olarak Mia'nın üstüne oklar yağdı ama o çoktan gitmişti. Başka bir süvarinin gölgesine Adım atmış ve aynı anda onu da kılıçtan geçirmişti. Serseri bir ok atlardan birini öldürdü, zavallıcık kuma yığılırken

ayaklarını savurarak binicisini de öldürdü. Lejyonerler bu lanetli düşmanı nasıl alt edebileceklerini bilememenin öfkesi ve telaşıyla çığlık çığlığaydı.

"Sihir!" diye bağırdı biri.

"Büyücü!" diye böğürdü bir başkası.

"Darkin!" diye haykırdı bir üçüncü. "*Darkin!*"

Mia kanlı uğraşına devam edip üç süvariyi daha kılıçtan geçirdi. Islak ve gaddarca bir işti. Kurbanlarına gözlerindeki korkuyu görecek, ciğerlerindeki fokurtuyu duyacak ve işlerini bitirirken son nefeslerini teninde hissedecek kadar yakındı. Eski bir nakarat. Elleri yeterince kana bulanmıştı zaten. Yıkanmakla temizlenemeyecek kadar kan. Mia adamları katlederken dua etmek istiyordu. Niah'ya edilen bir takdis duası çınlıyordu zihninde.

Duy beni, Ana.

Duy beni şimdi.

Bu et senin ziyafetin.

Bu kan senin şarabın.

Ama sonunda, hiçbir şey söylemedi. Kan kırmızı eller ve boş gözler. Telaşla bağırarak dört bir yana saçılan süvariler, korkuyla kişneyen atları. Mia'nın işi bittiğinde yirmi kişiden sekizi kalmıştı. Mia kana boyanmış yüzüyle, kandan sırılsıklam olan attan Julius'un sırtına Adım attı. Kılıcını temizleyip kınına koyarken yarıdan fazlası yaralanmış ya da öldürülmüş askerlerin bozguna uğramış bir halde geri çekilmelerini izledi. Dizginleri tuttu ve devesini daha hızlı sürdü. Yapış yapış ve ıslak ellerine baktı.

Tanrıça, güç...

Mia mora çalan göğe ve ince bulutlara baktı. Saan battığı için sıcaklık düşüyor, teri teninde soğuyordu. Her Şeyi Gören'in üçüncü gözü hâlâ açıktı, gökteki son güneş arkasından bakıyordu. Ama dünyanın döndüğü ne kadar kesinse Saai'nin de batacağı o kadar kesindi.

O zaman ne olacağım?

Uzaktan gelen borazan sesleri ve yaklaşan toynakların gümbürtüsü onu kafasındaki sorulardan ayırdı. Kanlı ellerini Julius'un böğrüne silip güneye baktı. Öncü süvarilerin kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp lejyonlarına kaçtıklarını gördü. Ama şimdi gittikçe solan kırmızı pusun içinde daha büyük bir toz bulutunun yaklaştığını görüyordu. Hâlâ yapış yapış olan parmaklarıyla dürbünü çantasından çıkarıp gözüne dayadı.

"Siktir," diye soludu.

Görünüşe bakılırsa On Yedinci'nin komutanı öncü süvarilerine muamelesinden memnun kalmamıştı. Mia güney istikametinden lejyonun bütün atlı birliklerinin

ona doğru harekete geçtiğini gördü. Kalın demir ve deri zırhları, uzun at kılı sorguçlarla süslü miğferleri parlayan ağır atlılar. Askerlerin her biri bir mızrak, kalkan, arbalet ve kısa kılıçla donatılmıştı. Arkalarında bir toz bulutu bırakarak dörtnala koşan atlara işlenmiş deri zırhlar örtülmüştü.

Beş yüz atlı.

Mia hâlâ en az üç döngülük bir mesafede olan Karasınır Dağları'na baktı. İki bin toynağın altından yükselerek hızla yaklaşan toz bulutuna baktı. Aldığı her nefeste biraz daha yaklaşıyordu. Mia açıkta ve savunmasız yakalanmıştı. Önünde ve arkasında boş çöl uzanıyordu. Ölü süvarilerden birinin atını çalsa bütün malzemelerini Julius'un sırtında bırakması gerekirdi. Onları devesiyle geride bırakmayı denese başağa inen tırpan gibi onu biçiverirlerdi.

Julius yanakları sallanarak böğürdü.

"Ha siktir," dedi Mia.

39. BÖLÜM

ANLAŞILMAZ

Kaçacak bir yer yoktu. Saklanacak bir yer de.

On Yedinci'nin atlı birliği zemini sarsarak arayı hızla kapatıyordu. Miğferlerindeki at kılı sorguçlar ve uzun pelerinleri orman yaprakları rengindeydi. Atları siyah ve pas kızılıydı ve işlenmiş deriden kalın örtülerle korunuyordu. Mızrakları son güneşin ışığında şimşek gibi parlıyordu. Toynakların sesi gök gürültüsünden farksızdı.

"Belki de Fırtınalar Leydisi'nin benimle işi henüz bitmemiştir," diye mırıldandı Mia.

Saai batıdan uzun bir ışık saçıyordu. Mia'nın devesinin gölgesi çatlamış toprağa ve kum tepeciklerine bulanık bir leke gibi düşüyordu. Ama Mia'nın gölgesi kenarları daha belirgin, iki kişiye yetecek kadar koyu bir siyahtı. Ve hareket ediyordu.

Kendini gölgepelerininin altına saklayıp ortadan kaybolması daha kolay olurdu. Ama Jonnen Scaeva'ya harita ve Taç'la ilgili detayları verdiyse On Yedinci Lejyon nereye gittiğini biliyordu. Piyadeler o kadar hızlı hareket edemezdi ama Mia'nın atlı birlikle öyle ya da böyle uğraşması gerekecekti. Bu yüzden gölgesini harekete

geçirip o nefretlik güneşe uzanan çeşitli şekillerle çorak arazinin üstüne yaydı. Naev'le ilk karşılaştığı döngü, canını kurtarmak için ölesiye koştuğu o döngüdeki gibi karanlığı çağırıp...

İleride.

Mia uzaklara bakınca batı istikametinde toprağın, altında devasa bir şey yüzüyormuş gibi kabararak ona doğru bir yol çizdiğini gördü. Kuzeye bakınca orada da hareketli iki arkın ona doğru kabardığını gördü.

"Pekâlâ, piç kuruları," diye mırıldandı. "Haydi, onlara bir öpücük verelim."

Mia dizginlere asılıp Julius'u üstüne doğru gelen atlı birliğe doğru çevirdi. Gölgeleri bükmeye devam ederek gözlerini kısıp yaklaşan atlılara baktı. Kalkanlarını kaldırmışlardı, mızraklarının yukarı bakan parlak uçlarıyla bölük düzeni içinde hareket ediyorlardı. Sıra yüz at genişliğinde, beş at derinliğindeydi ve On Yedinci Lejyon'un yaprak yeşili sancakları arkalarındaki fısıltı rüzgârlarında dalgalanıyordu.

Mia dizginlere asılıp Julius'u daha hızlı koşmaya zorladı. Karşısında atlılardan biri, bir boynuzla uzun bir nota çaldı. Birinci ve ikinci sıralardaki herkes mızrağını indirdi. Bir nota daha duyuldu ve Mia bu kez üçüncü ve dördüncü sıraların yaylarını çekerek başından aşağı iki yüz ok yağdırmaya hazırlandığını gördü. Arkasına baktı; gölgeler etrafında kıvrılıp bükülüyordu. Topraktan kaynayarak yükselen kabartılar gittikçe yaklaşıyordu. En yakını artık on, on beş metre arkasında, Julius'un kaldırdığı toz fırtınasının altındaydı.

Tümsekler arayı hızla kapatıyordu.

Üçüncü borazan sesiyle okçular siyah oklarını havaya fırlattı. Mia'nın, üstlerine yağan ok yağmurundan kaçırmak için kulağından sımsıkı tuttuğu Julius acıyla böğürdü. Mia, Ana'ya bir dua mırıldanarak gölgelerine uzandı, onları çekip kendine ve sırtında olduğu hayvana sardı.

Dünya bir pus örtüsüne büründü; iki güneş parladığındaki kadar siyah değildi ama yine de bulanıktı. Julius yarı kör sendeleyerek ilerlerken Mia parmakları, uylukları ve dişleriyle ona can havliyle tutundu. Ancak pis kokusuna ve çirkinliğine rağmen hakkını vermek gerekir ki Julius düşmedi. Paniğe kapılan hayvan, üstlerine ok yağarken doğu yönüne doğru hızlandı. Mia bir saniye önce durdukları kuma düşen yüzlerce okun patırtısını duyabiliyordu. Toprağa ve altında yüzen şeye saplanan yüzlerce ok.

Atlı birliğin borazan sesini bir kez daha duydu. Mia'nın bir anda ortadan kaybolmasının hayal kırıklığıyla hızlarını kestikleri için toynakların gürültüsü azalmıştı.

Sonra...

"Bu ne böyle..."

"Kumkurdu!"

Mia gölge pelerinini üstünden atıp tırnaklarını Julius'un kürküne geçirerek omzunun üstünden arkaya baktı. Köpüren kum zeminden bir düzine devasa kol çıktığını gördü. Kayış gibi siyah, eğri büğrü kemik kancalarla dolu korkunç uzantılar. Mia'nın gölgebüyüsüyle kendine çektiği ve atlıların oklarıyla onlarca yara alan öfkeli kumkurdu çatlamış topraktan canını yakan adamlara doğru yol alıyordu. Yaratık kancalı uzuvlarından birini en yakındaki süvariye dolayıp atıyla birlikte gagamsı korkunç ağzına çekti.

Atlar çılgınca bir paniğe kapılmıştı. Birliğin komutanı adamlarına saldır emri verdi. Ama askerlerden biri kumun altından üstlerine gelen iki yeni kabarıklığı işaret edip korkuyla haykırınca müthiş bir kargaşa baş gösterdi.

Kanla ıslanan kumdan ilkinden daha büyük bir kum canavarı fırladı. Kan ve çığlıkların çektiği canavar kollarının tek bir hareketiyle yarım düzine süvariyi tek seferde hakladı. Bir ok yağmuru başlayınca canavardan Julius'un toynaklarının altındaki zemini sarsan acı bir böğürme yükseldi. Dört bir yana dağılan toz bulutu kızıl kumlara ve kana karışıyordu. Mia pusun içinde parlayan çelikleri, dans eden siluetleri gördü ve üçüncü canavar açlık ve öfkeyle böğürerek kana bulanan kumdan doğrulurken trompetlerin çaldığını duydu. Atlılardan bazıları öne atıldı ama o kargaşada ne yapacağını bilemeyenlerin sayısı daha fazlaydı. Havada kollar, kılıçlar, mızraklar dans ediyor, adamlar ve kum canavarları acıyla uluyor, kan ve demir kokusu toz bulutuna karışıyordu.

Mia kalbini sertleştirerek, pimini çektiği katliama arkasını döndü. Karşısında rüzgârla savrulan tozun ve sıcak pusun içinde Karasınır Dağları'nın siluetini zor da olsa görebiliyordu.

Ay'ın Tacı onu o dağların ardında bekliyordu.

Topuklarını Julius'un karnına vurup yola devam etti.

Beş döngü sonra Mia sırtını batan güneşe dönmüş, tırnaklarını yiyordu. Karşısındaki tek tük kırmızı kayalar, önce yamaçlarla, ardından ürkütücü zirvelerle birleşiyordu. Arkasında, tozla kaplı, yüzü tükürükten bembeyaz Julius duruyordu.

"Sanırım burası," diye mırıldandı.

Deve böğürerek toprağa birkaç kilo dışkı bıraktı.

"Bak, sonuçta o harita usta bir haritacı tarafından çizilmemiş," diye homurdandı Mia. "Bin yıllık bir tapınağın duvarından kopyalanmış, sonra da Aşkah'ın

kuzey kıyısında, Tanrıça'nın unuttuğu bir varoştaki bir dükkânda Ash'in sırtına çizilmişti. Yüzde yüz doğru olmayabilir."

Deve, küçümser gibi bir ses daha çıkardı.

"Kapa çeneni, Julius."

Bu, Mia'nın son birkaç saattir sıradağda denediği beşici geçitti ve umudu gittikçe tükeniyordu. Önceki girişimlerin hepsi çıkmazla ya da geçilemeyecek kadar dar boğazlarla son bulmuştu. O böyle boşuna uğraştıkça On Yedinci Lejyon'a attığı fark büyük ölçüde kapanıyordu. Güneye bakınca askerlerin sadece birkaç saatlik mesafede olduğunu gördü.

"Bu piçler kolay pes etmiyor," diye söylendi.

Süvarilerin birkaç yüzünü *hakladığını* tahmin ediyordu. İmparatorlarından emir almamış olsalar bile genel kaideler gereği onu bulup öldürmek için her şeyi yaparlardı. Yaklaşan lejyoner alayına bakınca komutanlarının bu kez sadece ağır atlarını değil, *herkesi* gönderdiğini gördü.

Mia eğri büğrü zeminde ilerledi, devenin dizginlerine tutunup hörgücüne tırmandı. Hayvan yakınır gibi böğürdü, toynaklarını yere vurarak kızı sırtından atmaya çalıştı.

"Ah, *kes* sesini, Julius," dedi Mia iç geçirerek.

Binicisi kırbacını böğrüne indirince hayvan yola koyulup iki sivri kayalığın arasındaki kanyona girdi. Mia peşlerindeki askerlere geçitte pusu kurmayı düşündü ama bu fikirden hemen vazgeçti. Zirvelerin arasındaki boşluk bütün lejyonun yan yana geçebileceği kadar genişti. Yine de tepesinde öten yalnız bir kuzgunla yola devam ederken etrafındaki kanyon duvarlarına çatık kaşlarla baktı.

Bu kayalıklar Sükût Dağı'ndakilere benzemiyordu. Taşlar zamanla aşınıp düzleşmemişti. Kilise'nin yakınındaki dağlar asırların tozuyla ve tarihle örtülü oldukları için fazla eski görünüyorlardı. Oysa bu dağlar... *yeniydi.*

Arazi o kadar eğimliydi ki sanki Mia bir çukura iniyordu. Mia indikçe üstünden atamadığı uğursuzluk hissi tenini karıncalandırıyordu. Fısıltıtüzgârlarının sesi artmıştı. Mia arada bir biçimsiz uğultularda sesler duyduğuna yemin edebilirdi. Annesininkine benzeyen sesler.

Babasınınkine.

Ashlinn'inkine.

Zihnini boşaltmak için başını salladı. Sersemlemişti, kaybolmuştu. Arkasında tek güneşin ışığı parlasa da siste yol alıyordu sanki. Heybesindeki mataradan su içti, alnındaki teri sildi.

Burada doğru gelmeyen bir şey var.

Belki de büyüydü. Aşkah büyülerinin imparatorluğun yıkılmasıyla parçalanıp kaybolan kalıntıları. Üstünden yüzyıllar, yanan güneşler altında sayısız yıl geçmiş olmasına rağmen, çatlak toprağa sızan kan gibi, o leke de hâlâ mevcudiyetini koruyordu sanki. Ama sonuçta onu iliklerine kadar hissettiğine şüphe yoktu. İçten içe emindi.

Doğru yoldayım.

Rüzgâr kayalıkları tırmalayıp oradan kendine yol bulurken Mia da yoluna devam etti. Elleri ve ayakları karıncalanıyordu, kafatasına belli belirsiz bir uyuşukluk yerleşmişti. Sırtından ter aktığını hissetti. Önündeki eğri büğrü zemine bakarken bir kez daha annesinin sesini duyar gibi oldu. Tric'in veda öpücüğünün dudaklarında bıraktığı serin tadı hissedebiliyordu. Bacaklarının arasında Ashlinn'in parmak uçlarını, ciğerlerinde kızın nefesini. Neyin gerçek, neyin anı olduğundan emin olamıyordu. Fısıltırüzgârları hiç susmuyordu. Yumuşacık bir nefes gibi kulak memesine değip tenini ürpertecek kadar yakındı.

Julius'un ayaklarının altında bir çatırtı duydu. Yere bakınca eski kemiklerle kaplı olduğunu gördü. Deve üstüne bastıkça çatırdayarak kırılan insan ve hayvan kemikleri. Mia kaşlarını çattı, çenesiz bir kafatası ona dönünce gözlerini kırpıştırdı. Kafatası boş gözlerini ona dikip fısıldadı.

"Bu yola girersen ölürsün, sevgili kızım."

Mia önündeki yola bakınca nihayet daraldığını fark etti. İki yanında sivri kızıl kayalar yükseliyordu. Göğe bakınca başı döndü; vadiye girdiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini kestiremiyordu. Elleri titriyordu. Dili kupkuruydu. Matarası neredeyse boşalmıştı ama o kadar suyu ne zaman içtiğini de hatırlamıyordu.

Ölürsün.

Önde, geçitin iki yanından iki heykel yükseliyordu. İkisi de kumtaşından oyulmuş, detayları yıllar içinde aşınmış insansı şekillerdi. Sol taraftakinin beli ufalanmış, parçaları ayaklarının dibine saçılmıştı. Sağdaki neredeyse bütündü; alt kısmında yazıya benzer tuhaf şekiller, kedi biçimindeki kafasında yüksek bir başlık olan bir insan silueti. Mia'ya Marielle'in masasındaki feneri hatırlatmıştı. Belinde, Fareci'den aldığı, kabzasında birbirine dolanmış çıplak bir kadın ve erkek figürü olan siyahçelik kılıca baktı.

"Aşkah," diye mırıldandı Mia.

Zamanda kaybolmuş. Hatıralardan silinmiş. Geriye çok az şey kalmış. Birkaç yadigâr, ufak tefek bilgi kırıntıları. Oysa bir zamanlar burada bir halk, bir medeniyet, bir imparatorluk yaşamıştı. Kıskançlık ve öfkeden kaynaklanan bir felakette ortadan kaldırılmışlardı.

Gözünü önündeki heykellerden, arkalarında uzayan patikaya çevirdi. Kırık dökük heykelleri geçince yol iyice daralıyordu. Yerde bir süre sonra çatallaşan derin bir çatlak ve iki yanında yükselen taş duvarlar. Ash'in sırtındaki haritadan bu çatalın ilerisinde arklar ve çatlaklardan oluşan, harabeyi örümcek ağı gibi saran bir labirent olduğunu biliyordu.

Onun ilerisinde de...

İleride...

İleri...

Mia annesinin şarkı söylediğini duyabiliyordu. Ashlinn adını fısıldıyordu. Havada Mercurio'nun sigarasının dumanı kokuyordu. Ona katılmasını söyleyen babasının gözlerini görebiliyordu. Göğsünde kabarıp sel gibi coşan bir korku, onu boğmakla tehdit ediyordu.

Sakın sinme.

Sakın korkma.

Bacakları sızlıyor, ayakları acıyordu. Ne zamandır yürüyordu? Döngüler mi oldu, haftalar mı? Yemek yediğini hatırlamıyordu ama karnı toktu. Julius'u bıraktığını hatırlamıyordu ama hayvan ortalıkta yoktu. Hava, güneşler nihayet dünyanın kıyısında istirahate çekilmiş gibi kararmaya başlamıştı. Bir an, zifirgece çökecek kadar uzun süredir orada olduğunu sanıp paniğe kapıldı. Ama hayır, güneşe bakınca hâlâ incecik mor bir güneşlerışığı görebiliyor ve Aa'nın son gözünün sıcaklığını hissedebiliyordu. Karanlık henüz gökte hükümranlığını ilan etmemişti.

"Burada doğru olmayan bir şey var," diye soludu.

Yaklaşmıştı.

Burada olmamalıydı.

Hâlâ fırsatı varken geri dönmeliydi.

Kırmızı taşlar ve gittikçe derinleşen bir gölgeler labirentinde ilerliyordu. Arkasında belli belirsiz haykırışlar, borazan sesleri duyunca, Tanrıça'nın unuttuğu bu yere gelen askerlere ne olduğunu merak etti. Buraya neden geldiklerini.

Kendisinin neden geldiğini.

Aşağı bakınca gölgesinin siyah bir alev gibi kıpırdandığını, yerdeki kemikleri yalayarak çırpındığını gördü. Nazik eller gibi, giysilerini çekiştiriyor, tenini okşuyorlardı. Ayaklarına bakınca göğü gördü. Başını kaldırıp göğe bakınca hiçbir şey göremedi. Ashlinn'in çıplaklığını kollarında, dudaklarını boynunda hissetti. Parmaklarını dövmesinde gezdirirken âşığının titrediğini hissetti. Bu yol. Siyah mürekkeple çizilmişti.

Etrafındaki kayalar kıvrılıp bükülüyor, gölgeler kıvranıyor, ışık girinti ve yarıklarda oyunlar oynuyordu. Sanki ağlayan yüzler, onu yakalamaya çalışan

pençelerle çevrilmişti. Karanlık, akıl almaz ve kusursuz bir derinliğe ulaşmıştı. Mia gözlerini kapayınca hiçbir şey hissedemediğini fark etti; ne ayağının altındaki yeri, ne damarlarında akan kanı, ne saçını okşayan rüzgârı. Son güneşin ışığı artık uzak bir mumunkinden farksızdı ama ayağının altındaki gök hâlâ aydınlıktı.

"Sen benim kızım değilsin.

"Sadece onun gölgesisin."

"Bu dünyada olabileceğin son şey, birinin kahramanı olmak, evlat."

"Anlatacak bir hikâyesi olan kız."

"Tek duyduğum, Kralyaratan, bir katilin ağzından dökülen yalanlar."

"Gitmeni istiyorum, duydun mu beni?"

"Senin için gökyüzünü öldürürdüm."

Gölgeler ona uzanarak, dönüştüğü hiçliğe karıştılar. Mia kendi gölgesine bakınca katran gibi, yapıştırıcı gibi simsiyah olduğunu ve eriyen bir mum gibi parmaklarının arasından aktığını gördü. Havada boş mezarların kokusu olan cılız bir duman ve toz zerrecikleri uçuşuyordu. Ayağının altında çırpı gibi kuru ve kırılgan bir şey çıtırdadı. Zihnindeki çığlık kadar keskindi.

"Ah, Tanrıçam," diye soludu.

Daha önce, daha sonra ya da bir daha asla hayal edemeyeceği kadar kusursuz bir kasvet. Işık yok. Ses yok. Sıcaklık yok. Umut yok. Gözleri yaşlarla doldu.

"Ah, Tanrıçam... *Onu* hissedebiliyorum."

Bir kenara itti. Korkuyu. Kederi. Kaybı ve acıyı. Tadını alabileceği kadar yakındı. Titreyen ellerini uzatıp dokunabileceği kadar yakın. Kırık kaburgalarının içinden çıkarıp kendine alacağı kadar yakın. Doğuştan hakkı. Mirası. Kanı ve intikamı. Tek yakınına verdiği söz.

Kardeşine.

"Ben... Yüzemem."

"Ben yüzebiliyorum." Mia kardeşinin elini tekrar sıktı. "Boğulmana asla izin vermem."

Etrafındaki kayalıklar artık parça parçaydı ve karanlık çatlaklarla, gölgelerle doluydu. Altındaki çatlak toprakta, etrafında ufalanan duvarların orasında burasında tuğla izleri, kırık bir heykel gibi cılız medeniyet izleri görebiliyordu. Çizmelerinin bastığı zemin eğimliydi ve Mia o zeminde, burası bir zamanlar yolmuş da tarifsiz bir öfkeyle yarılan yerin içine dibine girmiş parke taşlarının izini görür gibiydi.

Artık çok yakındı. Furian'ın, Cassius'un, babasının yanında hissettiği çekim on kez, yüz kez, bin kez katlanarak büyümüş gibiydi. Kapkara bir çekim. Onu çevreleyen gerçekliğin kâğıt gibi incecik derisinin altında dipsiz bir anafor

dalgalanıyordu. Bu dünya ile diğeri arasındaki perde çok ince ve gergindi. Diğer tarafta daha büyük ve daha korkunç bir şey bekliyordu... Sanki... *Yuva gibi.*

Mia, Ay'ın Tacı'nı ilk duyduğunda hayranlık uyandıran bir şey hayal etmişti. İhtişamlı. Belki akıl almaz bir dağın zirvesinde ışıldayan altından bir şato. Yıldız ışığından bir tacın kondurulduğu gümüş bir kule. Oysa burası ıssızdı. Haraptı. Mia, bu toprakları kırık dökük anılar dışında her şeyden temizleyen bir darbenin açtığı devasa bir kraterin içine yürüdüğünü biliyordu. Bir zamanlar göz kamaştıran bir imparatorluktan neredeyse hiç iz kalmamıştı. Efsaneleri, hikâyeleri, büyüleri, şarkıları ve halkı; hepsi bir anda yok olmuştu. Yeryüzünü yırtan ve onu ebediyen paramparça bırakan bir afet.

Mia içeri kıvrılan eğimi takip etti. Aşağı inen kıvrımı. Rüzgâr saçını uçuşturuyordu. Fısıltılar kulağında çınlıyordu. Başı dönüyordu. Artık biçimsiz ve uğursuz uğultuda bir kadın sesi duyduğundan emindi. Teninde toz, çelik gibi gözlerle derin vadilerden, paramparça geçitlerden geçip nihayet Aşkah kraterinin kalbine ulaştığında, kırık dökük ihtişamıyla ayaklarının altına serilmiş buldu.

Ay'ın Tacı.

Onu görünce gülümser gibi oldu. Hayatının bilmecesinin son cevabı. Şafağın ve alacakaranlığın ışığında, mürekkep ve kanla yazılmış bir hikâyenin son parçası. Sonunda, bütün o ölümlerden ve yollardan sonra, ne kadar basitti. Sanki Tanrımezarı şehrine tepeden bakıyordu; Kılıçtutan, Kalkan Kolu, Testisler, heybetli, sertleşmiş Kaburgalar. Parçalanmış, aralarından kanallar geçen adalarıyla sırtüstü uzanmış bir deve benzeyen Tanrımezarı. Bir parçası eksikti.

Ve o parça buradaydı.

Altın bir şato ya da gümüş bir kule değildi.

"Elbette," diye fısıldadı Mia.

Bir kafatası.

Devasa, akıl almaz bir kafatası.

5. Kitap

GECEYİ KUŞANDI

1º. BÖLÜM

KADER

"Ay'ın Tacı," diye soludu Mia.

Yüzlerce metre yüksekliğinde, kilometrelerce genişlikte ve şakaklarına kadar, paramparça zemine gömülmüştü. Yüzü göğe dönüktü, geniş ve çıplak alnına bir çember çizilmişti. Elbette Kaburgalar, Tanrımezarı'nın diğer unsurları ve Mia'nın sırtındaki kılıç gibi mezarkemiğindendi. Anais'in, tek erkek evladı olarak onu sevmesi gereken kindar babası tarafından gökten atılan bedeninin kalıntıları. Bedeni zemine öyle sert çarpmıştı ki Itreya yarımadası denizin altına gömülmüştü ve Aa, havarilerine o harabelerin üstüne yeni tapınağını inşa etmelerini buyurmuştu. Ama burada, Aşkah medeniyetinin kalbinde, Anais'in kesik başı akıl almaz bir kuvvetle yere çarpmış, ona tapan imparatorluğun sonunu getirmişti.

Çok yalnız görünüyordu. Çok trajik. Kadim kemiklere kazınmış bir çocuk katli.

Mia harap taşlardan paramparça yamaca tırmandı. Tepede tek bir kuzgun, kimseye seslenmeden dönüp duruyordu. Mia'nın ayağının dibinde döne döne havalanan tozlar dans ediyordu. Gölgesi kuzeyi gösteren bir pusula iğnesi gibi dosdoğru kafatasını işaret ediyordu. Korkudan içi içini kemiriyor, göğsü sıkışıyordu. Daha önce hiç bilmediği bir açlıkla çekiliyor, oraya uzanıyordu.

Sanki hayatı boyunca eksik kalmıştı ve bunu şu ana kadar fark etmemişti. Kısacık mevcudiyetinin bütün parçaları önemsiz geliyordu; Jonnen, Tric, Mercurio, Scaeva, hatta Ashlinn, sadece içindeki karanlıkta var olan hayaletlerdi sanki. Çünkü bunca yıldır, dökülen onca kanın sonunda, nihayet, *nihayet* evindeydi.

Hayır.

Mia dişlerini, yumruklarını sıktı.

Burası benim evim değil.

Buraya gelmesinin bir nedeni vardı. Uyumak için değil, uyanmak için. Ait olmak için değil, sahip olmak için. Kovulmuş bir tanrının gücüne. Parçalanmış bir soyun mirasına. Gece ışığının gücüne. Onu annesinin paramparça göğsünden

koparıp alan zorbanın elinden kardeşini almak için. Artık hayatına anlam katan tek şey uğruna savaşmak ve ölmek için. Ona kalan tek şey için.

Her şey kana bulanınca, kan her şeye bulaşır.

Mia, katedral kadar büyük dişlerden açık ağza tırmandı. Etrafındaki gölgeler kıvrılıp bükülüyor, rüya kadar koyu bir karanlık çöküyordu. Kafatasının mağaraya benzeyen damağındaki bir yarıktan geçip mezarkemiği kıvrımlı yollardan yukarı tırmanarak kafatasının boş tepesinin iç kısmında, geniş ve ıssız bir hole ulaştı. Amfiteatr gibi yuvarlak ve bir düzine arena kadar geniş bir alandı. Neredeyse bomboştu; üstteki kemikte bulunan yüzlerce çatlaktan ince ışık mızrakları içeri doluyor, son güneşin sönmeye yüz tutan ışığı zifiri karanlığı kasvetli bir loşluğa dönüştürüyordu. Fısıltırüzgârları o kadar gürültülüydü ki Mia onları teninde hissediyor ve nihayet burada, kaynağında, ötesindeki sözcükleri duyabiliyordu. Aşkın ve kaybedişin, ihanetin ve katliamın, altındaki toprakla birlikte paramparça olan bir göğün, bir annenin gözyaşlarının, bir oğlun kanının ve bir babanın titreyen kanlı ellerinin hikâyesi.

Mia çatlaklardan süzülen küçük ışık yamalarından kaçınmaya özen gösterip her zaman dost bildiği karanlığa gizlenerek ilerledi. O siyah ve boş koridora bakarken hiçbir şey görmüyordu. Ama yalnız olmadığından son derece emindi. Girintileri ve oyukları tarayarak bir yaşam belirtisi, kalbini delip geçen o berbat korkunun ve açlığın kaynağına dair bir iz aradı. Sonunda, arkasındaki kırık mezarkemiğindeki bir çıkıntının üstünde tek başına ayakta dikildiğini gördü.

Bir güzellik. Bir Dehşet. Bir kadın.

Sonunda.

Cleo.

Uzun boyluydu. İncecik bir söğüt gibi. Ve gençti, Ah, Tanrıça... ne kadar da *gençti.* Mia onu nasıl bir şeyin beklediğini bilmiyordu –yaşlı bir kocakarı, yaşsız, kupkuru bir kabuk– ama doğruyu söylemek gerekirse Cleo ondan pek büyük görünmüyordu. Gür siyah saçları yağ sürülmüş gibi parlaktı ve ayak bileklerinden aşağıya, arkasındaki zemine kadar uzanıyordu. Üstünde tamamen gölgelerden sırtı açık, tüy gibi ince ve sade bir siyah elbise vardı. Siyah elbise bütün vücudunu sarıyor, çenesinden çıplak ayaklarına kadar iniyordu. Kolları da sırtı gibi çıplak, teni bembeyazdı...

... şey işte, yüzyıllardır güneş görmemiş gibi.

Çok güzeldi. Dudakları ve gözkapakları mürekkep gibi simsiyahtı. Elbisesinin canlıymış gibi kıvrılıp dalgalanan uçları dışında tamamen hareketsizdi. Gölgesi, Tanrıça aşkına, o kadar koyuydu ki Mia baktıkça gözleri acıyordu. Gölgesi kadının

ayaklarının dibinde birikip sıvı misali kemik zemine akıyordu. Üstünde durduğu çıkıntıdan aşağı damlıyor ama yere düşmeden kayboluyordu.

Cleo asırlar kadar yavaş, ellerini kaldırıp parmaklarını tenine bastırdı. Mia kadının kollarının alt kısımlarının çiziklerle dolu olduğunu ve kabuk bağladığını fark etti; tırnakları şimdi yeni bir yara açıyordu. Yeşil gözlerini tavanın geniş ve çatlaklı kubbesine dikmiş, bir şey dinler gibi başını yana yatırmıştı, oysa dinmek bilmeyen rüzgârların iç çekişinden başka ses yoktu.

Cleo parmaklarını açıp elini uzatınca Mia göğsünde bir şeyin kıpırdandığını hissetti. Yine o çekim. Yerçekimi gibi. Tozun çıplak aleve çekilmesi gibi. Teni ürperdi, geniş alandaki kuytu köşeler ve girintiler, kadının çağrısını duymuş gibi titreşti.

Mia gözucuyla bir kıpırtı gördü ve karanlığın içinden fırlayan minik, siyah bir şeyin kanatlandığını fark etti. Bu bir yoldaştı, küçük bir serçe şeklinde bir iblis. Cleo'nun parmaklarına konunca kadın sevinçle gülüp iblisin karanlık güzelliğine hayranlıkla bakar gibi, elini bir o yana bir bu yana çevirdi.

Serçe, Mia'nın daha önce hiç duymadığı bir ezgiyle öttü. Notalar kristal çanlar kadar berraktı ve çınlamalarını ta omurgasında hissetmişti. Müziğin tam tersiydi. Ölü tanrının kafatasının girintilerinde yankılanan bir yokşarkı. Cleo gülümsemeye devam ederek serçeyi ağzına tıktı.

Mia kafatasının kuytusunda bir çığlık hissetti. İçinde kabaran karanlık ve korkutucu açlık, bütün boşluğu doldurmuş gibiydi. Cleo başını arkaya atıp serçeyi çiğnerken odadaki gölgeler sarsılıyor, korkuları Mia'nın göğsündeki parçalardan sızarak soğuk ve yağ kıvamında bir sıvı gibi, karnına akıyordu.

Bunca yüzyıldır bu sayede hayatta kalmış, diye düşündü Mia.

Anais'in parçalarını kendinde toplayıp...

... onları yiyerek.

Cleo başını eğdi. Kömür karası bukleleri yüzünün iki yanına düştü. Yutkunarak Mia'nın saklandığı girintiye baktı. Mia'nın kafasının içinde zifirgece göğü gibi soğuk ve berrak bir ses çınlarken kadın gülümsedi.

Artık gelebilirsin, cankalbim, tatlı kalbim, karakalbim.

Mia korkunun buzlu bir dalga gibi yayıldığını, parmaklarından akıp bacaklarına inerek onları titrettiğini hissetti. Ama gücünü topladı, kalbini demir gibi sertleştirdi. Ellerini sırtındaki mezarkemiği uzun kılıca ve Fareci'nin, belindeki siyahçeliğine götürdü. Derin bir nefes aldı, Cleo'nun altındaki zeminde öne çıktı.

Kadın, saçları elbisesinin etekleriyle birlikte dalgalanarak Mia'ya baktı. Gülümseyince ağzından siyah, yapış yapış, incecik bir şey süzüldü.

"Adım Mia," dedi kız. "Mia Corvere."

Cleo başını yana yatırdı.

Biliyoruz.

Kadın kollarını iki yana açınca odadaki gölgeler canlandı. Çatlaklardan ve yarıklardan süzülüp kadının ayağının dibindeki dipsiz karanlığa döküldüler. Her biri yaşayan, nefes alan karanlıktan onlarca, düzinelerce, yüzlerce biçim. Yılanlar, kurtlar, sıçanlar, tilkiler, yarasalar ve baykuşlar; bir iblisler lejyonu havada uçuşuyor, kemik zeminde sessizce sürünüyor ya da gölgeden gölgeye atlıyordu. Bir gölgeengerek Mia'nın ayaklarının arasından geçti, dalgalanan siyahlıktan bir atmaca, başının üstündeki çıkıntıya kondu, bir fare tam karşısına oturup olmayan gözlerini kırpıştırdı. Fısıltılar çoğalıp kafasının içinde bir kakofoniye dönüşerek insana korku veren tek bir sesle konuştu.

Çok fazla yol katettin. Çok eziyet çektin. Ama artık eziyet çekmen gerekmiyor.

Mia gözlerini kısıp o güzelliğe, o dehşete, kadına baktı.

"Eziyet çekip çekmediğimi nereden biliyorsun?"

Senin hakkındaki her şeyi biliyoruz.

Cleo gülümsedi. Elini uzattı. Etrafını saran karanlıktan, avcunda bir şey cisme büründü. Mia'nın en az kendisininki kadar iyi tanıdığı bir biçim. Dünyasının elinden alındığı gün onu bulan, onca yolu onunla yürüyen, onca cinayette, onca anda yanında olan, ta ki...

Ta ki ben onu gönderene kadar.

"Müşfik Kedi," diye soludu gözleri dolarak.

"... merhaba, mia..."

"... Burada ne işin var?"

"...gölgesine sığınacak başka birini bulmamı söyledin..."

Kedi olmayan kedi, olmayan gözlerini kıstı, kızgın bir tavırla kuyruğunu salladı.

"... ben de öyle yaptım..."

Cleo'nun bembeyaz kolunda yürüyüp kadının siyah buklelerinin arasından geçerek daha önce Mia'nın yanındayken defalarca yaptığı gibi boynuna, omuzlarına kıvrıldı. Cleo ürperip elini gölgekedinin tüylerinde dolaştırınca gölgekedi sırtını yay gibi gerip mırlamaya çalıştı.

Mia'nın göğsünde simsiyah bir kıskançlık kıpırdanırken Cleo'nun sesi kafasının içinde çınladı.

Neden burada olduğunu biliyoruz.

Küçük piyon.

Zavallı şey.

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Mia.

Ah, biliyoruz. Onların parmaklarının boynunda bıraktığı morlukları görebiliyoruz, hâlâ oradalar. "Çok tekti ve yine öyle olacak," değil mi? "Sakın sinme, sakın korkma", değil mi? Ana dediklerin seni ne kadar hor kullanmışlar, cankalbim, tatlı kalbim, karakalbim.

Mia yüreği ağzına gelerek kedi olmayan kediye baktı.

"Ona anlattın mı?"

"... önünde sonunda buraya geleceğini biliyordum..."

Müşfik Kedi kuyruğunu Cleo'nun boynuna doladı, olmayan gözlerini tepedeki kubbeye çevirdi.

"... en iyisi gelişine hazırlanmaktı..."

Cleo, Mia'ya yüzyıllar kadar derin gözlerle baktı.

Geldiğini biliyorduk. Çölde çağrını duyduk. Çağrılarına cevap veren harabe yaratıklarını.

"Canavar," dedi Mia başını sallayarak. "Kumkurtları. Çağrımızı nasıl duyabiliyorlar?"

Bir zamanlar burada yükselen şehirden geriye sadece onlar kaldı. Bir zamanlar imparatorluk olan bu cesetten kanayan büyülerin çarpıttığı kurtlar ve böcekler.

"Neden karanlıkla büyü yapmamızdan nefret ediyorlar?"

Ruhlarında hatırlıyorlar. Kanlarında biliyorlar. Onun kovuluşu, felaketleri oldu. Biz ondan geriye kalan tek şeyiz.

"Anais," diye fısıldadı Mia.

Ay'ın adı geçince Cleo gözlerini kıstı.

Bizim olanı ele geçirmeye geldin.

"Tabii siz bana vermek istemezseniz."

Cleo iç geçirerek başını salladı.

Ufaklık. Hiçlik. Kendini koruyamayacak kadar kudretsiz bir gücün kölesi ve dalkavuğu. Oğlu yaşayabilsin diye ölmemizi buyuran bir gücün. Kendisi rahat etsin diye bizi mezara mahkûm eden güç. Her şeyi isteyen, hiçbir şey vermeyen ve doğruluğunu bir kez bile sorgulamayan.

Kadın avuçları yukarı bakan ellerini havaya kaldırınca etraflarındaki karanlık titreşti.

Kendine Tanrıça diyor. Bizlere de köle. Bizi zayıf ve içi boş bir ihtişamla kurulmuş sahnedeki küçük oyuncular sanıyor.

Cleo, siyah dudaklarını kibirle büzerek Mia'ya baktı.

Geri alacakları dışında hiçbir şey sunmuyor. Ama sen yine de onun önünde diz çöküyorsun.

"Ben kimsenin önünde diz çökmem," dedi Mia aksi bir tavırla.

Cleo'nun kahkahası mezarkemiği duvarlarda yankılanıp siyah sudaki dalgalar gibi iblis topluluğuna yayıldı.

"Ciddiyim," dedi Mia. "Tanrılar ve tanrıçalar zerre kadar umurumda değil. Bir savaşı kazanmak ya da Işık ile Gece veya Niah ile Aa arasındaki dengeyi sağlamak da. Hiçbir zaman olmadı. Ben kardeşim için buradayım."

Cleo dudaklarını yalayarak parmaklarını yine tenine batırdı. Kırık tırnaklarını bir kez daha kolunda kaydırırken etrafındaki fısıltılar susmuş, karanlık daha derine gömülmüştü. Duyduğu acıyla titrerken gözleri büyüyüp parladı.

Bir zamanlar bizim de ailemiz vardı. Bir oğlan. Güzel bir oğlan. Neyimiz varsa ona verdik. Ama o bizi terk etti, cankalbim, tatlı kalbim, karakalbim. Bizi yalnız bıraktı. Başkalarının gözündeki değerinin peşine düşme. Çünkü verilen geri alınabilir. O zaman geriye ne kalır?

"Buraya bilmecelerini cevaplamaya gelmedim," diye homurdandı Mia. "Hayatın anlamını bulmaya da gelmedim. Değer verdiğim tek şeyi kurtarmak için gereken gücü almaya geldim."

Onu sana vermeyeceğiz.

Mia bir adım yaklaştı. "O zaman kendim alırım."

"... mia, bu şekilde kazanamazsın..."

"Sen kapa çeneni, Müşfik Kedi."

"... etrafına bir bak..." diye üsteledi gölge kedi. "... nerede olduğuna, neyle karşı karşıya olduğuna. bir kez olsun durup düşün..."

"Canın cehenneme," diye tıslayarak kılıcını çekti.

Cleo kollarını kaldırınca gölgeler fışkırdı. Çıplak omuzlarından kanatları andıran canlı karanlık şeritler açıldı. Uzun siyah saçları dalgalanarak ayakları yerden kesilirken iblis ordusu kıvrılıp bükülerek etrafında dans ediyordu.

Mia kemerinden bir avuç kırmızı kadercamı çıkarıp Cleo'nun yüzüne attı. Cleo'nun vücudu ışıldadı, cam patladı, ateş çiçekleri karanlıkta bir an parladı. Ama kadın ortadan kaybolmuştu. Bir gölgeyarasanın gövdesine Adım atarak karanlık bir tebessümle Mia'nın üstündeki karanlığa yükseldi. Uzun siyah saçları su gibi akıp gölgekılıçlara dönüştü ve çelik misali keskin mızraklar gibi Mia'ya atıldı ama Mia

yana

Adım attı

elini kemerine uzatıp bu kez bir avuç

beyaz kadercamı çıkardı. Küreler zehirli bir bulutla infilak etti ama Cleo bir kez daha yer değiştirdi, bir gölgeatmacanın uçucu biçiminden Adım atarak yine Mia'nın üstündeki boşluğa geldi. Kız yukarı, çok yukarı Adım atarak bu tuhaf katedralin gölgeli çatısına çıktı. Harap durumdaki mezarkemiği tavandan sıçrayarak ellerinde kılıçlarıyla gökyüzünden atladı. Cleo yine titreşerek Mia'nın hamlesinden kaçıp siyah sıvı sürgünlerle onu yakaladı. Mia kılıcını karanlığa savurup bir sinekkuşu gibi

Adım atarak

uzaklaşırken biraz daha kırmızı kadercamı fırlattı. Cleo yine gözden kayboldu ve Müşfik Kedi'nin yanında, az önce durduğu çıkıntının üstünde bitti.

İkisi böyle dans ettiler. Siyah duman, yankılanan bir karanlık ve küçük patlamalarla. Mia ölüm kadar sessizdi, yüzü ciddiydi ve kılıcı ışık saçıyordu. Odada hayalet gibi sekiyordu. İkisi de istedikleri yere Adım atabiliyordu; bu kadar karanlık ve koyu gölgelerde işleri çok kolaydı. Ama Cleo kesinlikle ondan daha *fazlaydı*. Hava onun iblisleriyle doluydu, istediği gibi içlerine girip çıkarak gözden kaybolabileceği kadar çoktular. Gölgekılıçları aynı anda her yerdeydi ve saçları akıl almaz mesafelere uzanabiliyordu; Mia kendini onlardan güçlükle koruyabiliyordu. Kafasının içindeki fısıltılar sağır ediciydi, nabzının gümbürtüsünü bile bastırıyorlardı. Dişlerini sıkmış, gözlerini kısmıştı ve yüzü terden sırılsıklamdı. Simsiyah kanatlarıyla havada duran Cleo gülümsemekle yetiniyordu.

Benimle oynuyor...

Yarım düzine kadar gölgekılıç, Mia'nın bir saniye önce durduğu yeri kesip geçti. Mia öne bir Adım atarak uzun kılıcını Cleo'nun boynuna savurdu ama hamlesi kadının yine titreşerek uzaklaşmasından başka işe yaramadı. Tekrar. Tekrar. Hayaletışıklarını takip etmek gibiydi. Dumanı öldürmek gibi. Kadın çok hızlı hareket ediyordu ve gölgelerle Mia'nın hayal edemeyeceği kadar rahattı. Mia'nın bütün eğitimi, iradesi ve çaresiz öfkesi böyle akıl almaz bir güç karşısında koca bir sıfırdı.

Mia, Müşfik Kedi'nin yanına Adım attı ve titreyen ellerinde kurşun kadar ağır kılıcıyla yere inerken sendeledi. Cleo uzun siyah saçlarını savurarak hızla ona döndü. Ama saldırıya geçmek yerine havada kaldı. Mia ter içindeydi, ciğerleri duman duman yanıyordu.

Yeter mi? diye sordu Cleo zihninin içinde.

Müşfik Kedi, olmayan gözlerini Mia'ya dikerek kadının omzunda belirdi.

"... etrafına bak, mia..." diye yalvardı. *"... onu böyle yenemezsin..."*

"... *TESLİM OL...*" diye fısıldadı etrafındaki iblisler.

"... *Pes et...*"

"... *ETRAFINA BAKSANA!..*" dedi gölgekedi.

Cleo sonsuz bir ihtişamla havada süzülerek aralarındaki boşluğu aştı. Mia'nın karşısındaki kemiğin üstüne konduğunda siyah dudakları gülümsüyordu.

Beni yenemezsin, karakalbim. Bana dokunamazsın bile.

Mia yanan gözlerini ovuşturarak doğru sözcükleri aradı. Bir yakarı ya da bir dua, söyleyebileceği herhangi bir şey. Dile gelmemiş yüzyılların gücü karşısında kendini beceriksiz bir çocuk gibi hissediyordu. Neredeyse tanrı düzeyinde bir varlığın karşısında böcek gibi kalmıştı. Bu kadının teninin altında kovulmuş bir tanrının gücü kaynıyordu. Cleo içinde söze dökülmeyen cinayetlerden dövülmüş bir miras, parçalanmış bir ruhun paramparça göğüslerden tek tek koparılıp yeniden birleştirilen parçalarını taşıyordu.

Niah'nın ilk seçtiği.

Mia onun yanında neydi ki?

Sen bir hiçsin, dedi kadın.

"Ben Mia Corvere'yim," diye tısladı. "*Venatus Magni* şampiyonu. Alçaklar Kraliçesi ve Kılıçların Efendisi."

Sen hiç kimsesin.

"Ben yıldızların arasındaki karanlığın kızıyım. Yokgecelerde bu dünyanın piçlerini uykularından kan ter içinde uyandıran düşünceyim. Ben senin..."

Hayır, cankalbim, tatlı kalbim, karakalbim.

Cleo gülümseyerek armağan sunar gibi zarif elini uzattı.

Korkuyorsun.

Ağırlığını fark etmesi Mia'nın birkaç saniyesini aldı. Şeklini tanıması. Müşfik Kedi on yaşından beri gölgesinde dolaşmış ve korkularını lime lime etmişti. Tutulma ve o içindeyken, Mia boyun eğmez olmuştu. Korku bulanık bir anı, unutulmuş bir tat ve sadece başkalarının başına gelen bir şeydi. Ancak onca yıl sonra, Cleo'nun gülümseyen ısrarıyla, sonunda onu gerçekten bulmuştu. Karnında buz gibi bir dalgayla yükselerek dizlerinin bağını çözüyordu.

İnsan dağılmaya başlayana kadar onu neyin parçalayabileceğini asla bilemezdi.

Karanlıkta kaybolana kadar gölgesinin yokluğunu hissetmezdi.

Mia'nın kılıcı hissiz parmaklarından düştü.

Dizlerinin üstüne indi.

Daha önce de yalnız kalmıştı ama böylesi hiç olmamıştı. İblisleri olmadan geçen kısa anlar, geri dönecekleri bilgisiyle kolaylaşırdı. Ama şimdi, Mia ile hiçbir zaman yüzleşmediği düşmanı arasında duracak bir şey kalmamıştı. Dili kül,

bedeni kurşun gibiydi; nefesi birbirine çarpan dişlerinin arasında tangırdarken büyüyen gözlerle karanlığı taradı.

Buraya neden gelmişti? Ne yapıyordu? Kim oluyordu da kendine böyle bir rol yazıyor, imparatorlar ve tanrılarla dolu bir sahneye adım atıyordu? Buraya, gölgesinde dolaşan şeylerin yardımıyla sürüklenmiş güçsüz, cılız ve zayıf bir kız. Ve şimdi o şeylerin yokluğunda...

Sen bir hiçsin, dedi Cleo gülümseyerek.

Hiç kimsesin.

Yine on yaşındaydı. Yağmurun altında, forumun duvarlarının üstünde duruyordu. Uluyan bir kalabalığın gözünün önünde dünyasının yıkılmasını izliyordu. Annesi bir kolunu göğsüne, diğerini omzuna bastırmış, arkasında duruyordu. Mia onu hissedebiliyor, solgun tenini, uzun siyah saçlarını ve kızın omuzlarına sardığı zarif beyaz kollarını neredeyse görebiliyordu. Pençeler Mia'nın ciğerlerine saplanıyordu. Mia ölü bir nefesin ve paslanmış bir tenin kokusunu duyacak kadar öne eğilirken dudaklar kulaklarına sürtünüyordu. O kafasının içinde tıslarken Mia sesini duymamak için gözlerini kapayıp başını salladı.

Fırsatın varken kaçmalıydın, küçük kız.

"Hayır," diye tısladı.

Seni bağışlamam için yalvar.

"Canın cehenneme."

Merhamet dilen.

"Canın. Cehenneme."

Omuzlarına binip onu bastıran bir ağırlıktı. Onu cam gibi parçalayan bir çekiçti. Mia kendi dip akıntısına batıyormuş, parçaları karanlığın içine çekiliyormuş gibi hissetti. Aşkını kaybetmişti. Umudu tükenmişti. Şarkısı söylenmişti. Hiçbir şey kalmamıştı. Tutunacak bir şey, onu kurtaracak bir şey, bir anda simsiyah olup buz kesen bir dünyada onu sıcak tutacak bir şey aradı. İntikamına uzandı ama işe yaramadığını gördü. Aşkına uzandı, sadece gözyaşları buldu. Kalbinin, içinde çiçeklendiği külü karıştırdı, tırnakları simsiyah oldu, gözleri kapkara yandı.

Bir sebep aradı.

Herhangi bir şey.

Tutulma alay etti. "...SEN ASLAN YÜREKLİSİN..."

"Bence kuzgun yürekliyim." Parmaklarını kurda uzattı. "Siyah ve kurumuş."

"... SON GELMEDEN BUNUN YALAN OLDUĞUNU GÖRECEKSİN... SÖZ VERİYORUM."

Ve orada, dizlerinin üstünde, ruhunun en karanlık gecesi üstüne kapanırken onu nihayet gördü. Siyahlığın içinde titreşen minicik bir kıvılcım. Donuyormuş

gibi, boğuluyormuş gibi ona tutundu. Tuhaf ve tamamen yabancı bir şekildi. Onu yönlendiren intikam, devam etmesini sağlayan öfke ya da sırtını yasladığı sevgi değildi. Basit bir şeydi, neredeyse yakalanması imkânsız bir şey. Genişliğini görmenin neredeyse imkânsız olduğu minicik bir şey.

Gerçek.

Annesi ona, *"Sakın sinme,"* demişti.

"Sakın korkma."

Ama orada, Cleo'nun karanlığında, Mia sonunda o sözlerin imkânsızlığını fark etti. Kendini bildiğinden beri ilk kez korkusuyla yüzleşirken sonunda onu bütün gerçekliğiyle görmüştü. Korku bir zehirdi. Korku bir hapishaneydi. Korku pişmanlığın nedimesi, hırsın kasabı, geçmiş ile gelecek arasındaki ebedi kasvetti.

Korku Yapamazsın'dı.

Korku Yapmamak'tı.

Ama korku asla bir seçenek değildi.

Hiç korkmamak, hiç umut etmemekti. Hiç sevmemek. Hiç yaşamamak. Karanlıktan hiç korkmamak, şafak yüzünüzü öptüğünde asla gülümsememekti. Yalnızlıktan hiç korkmamak, kollarınızda bir güzelliği tutmanın sevincini hiç tatmamaktı.

Sahip olmanın bir parçası, kaybetmekten korkmaktı.

Yaratmanın bir parçası, bozulmasından korkmaktı.

Başlamanın bir parçası, bitmesinden korkmaktı.

Korku asla bir seçenek değildi.

Asla bir seçenek değil.

Ama sizi yönetmesine izin vermek bir seçenekti.

Bu yüzden, derin bir nefes aldı. Kokusunu ciğerlerine çekti. Parçalara ayrılmak, kıvrılıp ölmek, yere uzanıp bu mezarlığa kemiklerini saçma isteğiyle doldu. Üstüne aktığını hissetti ve her şeyin yoluna gireceğini bilerek onu sırılsıklam etmesine, arındırmasına izin verdi. Çünkü hayatta olmak, bir şekilde her zaman korkmak demekti.

Cleo'nun gözlerine baktı. Dudaklarını bastıran karanlığa, kanlı avuçlarına batan tırnaklarına. Gölgeler etrafında köpürüyor, iblisler uluyarak kükrüyor, karanlık titreşerek dans ediyordu. Cleo yaşayan karanlığın siyah pençelerini parmaklarında tuttuğu elini kaldırdı. Mia'nın kulakları ağlamaklı bir sesle doldu. İçinde, boğulmasına yetecek kadar derin bir açlık duydu. Cehennem çukurunun kenarında sallanıyordu.

"... *ETRAFINA BİR BAK!..*" diye haykırdı Müşfik Kedi bir kez daha.

Mia'nın gözleri üstündeki çatlak kubbeden süzülen solgun ışığı buldu. Ötesinde bekleyen tek güneşi. Sonunda onu duydu. Ona ne söylediğini anladı. Parmakları Fareci'nin mezarkemiğini bile kesecek kadar keskin siyahçelik kılıcının kabzasına kapandı. Kan ve elmas kadar parlak, kırık cam kadar keskin kılıcı yukarıya, tepelerindeki tavana fırlattı.

Kılıç çatlaklara çarparak kadim kemiği kesip geçti. Delikten içeri, batmakta olan güneşin karanlıkta şaşırtıcı derecede aydınlık görünen son iç çekişi, soluk mavi ışığı doldu. Bir ışık mızrağı, ölmek üzere olan gökyüzünden düşerek Cleo'ya çarptı. Kadın bu ani parlamayla sendeleyerek elini ışığa karşı kaldırırken gölgeler büküldü.

Mia'nın parmakları babasının kılıcının kabzasına kapandı.

Kabzadaki kuzgun, kehribar gözleriyle olanları izliyordu.

Kız dişlerini sıkıp çakmak çakmak gözlerle ayağa kalktı. Kılıcını da kaldırarak. Kılıcın ıslık çalarak Cleo'nun göğsüne, etine, kemiğine ve gerisindeki kalbe saplandığını hissetti. Kadın acıyla iç geçirince dünya bir an taş kesildi. Göğsüne saplanan kılıcı tutunca keskin kenarları avuçlarını kesti. Zümrüt yeşili gözlerle düşmanının gece siyahı gözlerinin içine baktı.

"Korku hiçbir zaman benim kaderim olmadı," diye tısladı Mia.

Ve Cleo, kararmış son bir nefesle düştü.

Mia'nın omurgasına sert bir darbe indi. Eti karıncalandı. Nabzı damarlarını patlatacak kadar hızlı atıyordu. Eti alev almıştı sanki; ıstırap, haz ve ikisinin arasında kalan her şeyi ve hiçbir şeyi hissederek ayaklarının üstünde sallandı. Binlerce çığlık, binlerce fısıltı ve siyahlık onu sarıyor, yüzlerce iblis üşüşüyor, kıvrılıp bükülerek etrafında dans ediyordu. Alttan esen bir rüzgârla saçları uçuşurken siyah gözlerini kapayıp kollarını iki yana açarak başını arkaya attı. Gölgeler çılgına dönmüş simsiyah sıvı kördüğümler gibi yerde ve havada kıvranıyordu.

Mia'nın içindeki açlık boğuldu. Boşluğa yem oldu. Uyanışlar ve yaralanmalar. Kutsanma ve vaftiz ve komünyon. Mia'nın eksik ve kayıp bütün parçaları nihayet bulunmuş, bütün soruları cevaplanmıştı. Bütün bulmacaları çözülmüştü. Bu her şeyin sonuymuş gibi, dünya etrafında sarsılıp titreyerek ufalanıyordu.

Ya da başı.

Yüzünü göğe çevirince yine onu gördü; Tanrımezarı arenasında Furian kılıcıyla can verdiğindeki gibi. Sonsuzluk kadar geniş, göz kamaştıran bir alan. Kara Anası'nın elbiseleri gibi, minik yıldızların saçıldığı karanlık bir sonsuzluk.

Ve orada, yukarıda solgun ışığı parlayan bir küre gördü. Kırmızı, mavi ya da sarı değil, solgun, varla yok arası bir beyazdı. Mia artık onu tanıyordu. Bilmece-

sini, amacını, içinde yandığını, adı gibi biliyordu. Rüyalarındaki yansımasında oğlanın alnına çizilmiş çember gibi.

Yanındaki oğlan.

İçindeki oğlan.

Anais.

"Çok tekti," diye fısıldadı.

Ruhunun çok sayıdaki parçası.

"Ve yine öyle olacak."

İçimde birleşecek.

"Üçün altında tek."

Üç güneşlerin altında bir ay.

"Dördü yükseltmek için."

Dört Kız.

"Birinciyi azat et."

Niah, ilk tanrıça.

"İkinci ve üçüncüyü kör et."

İkinci ve üçüncü güneşleri söndür.

Sonra geriye ne kalacak?

Bir güneş.

Bir ay.

Bir gece.

Denge. Eskiden olduğu, olması gerektiği ve olacağı gibi.

Mia dizlerinin üstüne düştü. Soluğu kesilmişti. Hıçkırıyordu. Bunların hepsi ona çok fazla geliyordu. Göğsünde yanan güç sersemleticiydi. Gölgeler taş kesilmişti; şimdi yüzlerce olmayan göz karanlıkta ona bakıyordu. Anais'in ruhunun bir zorbanın en karanlık açlığını gidermek için çok uzun süredir burada tutulan diğer parçaları.

Sahte bir mesih.

Kovulmuş bir Seçilen.

Şimdi ne olacağım?

Başını kaldırdı, yüz hatları iki siyah nehirle çevrelenmişti.

Gölgeler nefeslerini tuttu.

"Çok tekti," diye fısıldadı. "Yine öyle olacak."

Kanlı elleri öne uzandı. Onları çağırıyordu. Karanlık titredi. Korkusuzlar korkuyla dalgalandı. Titreyen aç karanlıktan bir karaltı çıktı. Mia'nın en az kendi kadar tanıdığı bir karaltı. Dünyasının elinden alındığı gün onu bulan, onca yolu onunla yürüyen, onca ölümde, o kadar zaman yanında olan, ta ki...

Ben onu gönderene kadar.

"... buraya gelmek için hiç acele etmedin..." dedi Müşfik Kedi.

Mia gülümsedi. Yaralı ve damgalı yanaklarından yaşlar süzüldü.

"Affet beni," dedi.

Kedi olmayan kedi başını yana yatırdı.

"... sana daha önce de söyledim, Mia. ben senin bir parçanım, sen benim her şeyimsin..."

Mia kedinin tüylerini okşadı. Şimdi ayağının altındaki kemik kadar gerçekti. Onun kedideki parçası, kedinin ondaki parçası, ikisinin parçaları bir arada, çok ve tekti.

"... affedecek bir şey yok..."

Ve Müşfik Kedi yuvasına adım attı. Küçücük, korkmuş ve yapayalnız bir çocukken bulduğu döngüden beri içinde yürüdüğü gölgeye.

Diğerleri de geldi. Her biçimden iblisler: yarasalar ve kediler, fareler ve kurtlar, yılanlar ve atmacalar ve baykuşlar. Parçalanmış bir bütünün yüzlerce parçası, yüzlerce gölge Mia'nın içinde birleşti. Ayaklarının dibinde o güne dek görmediği koyulukta bir karanlık birikiyor, göğsünde o güne dek hissetmediği kadar parlak bir ateş yanıyordu. Ve sadece bir an, bir nefeslik bir süre, karanlık ve titreyen bir şey arkasında durdu. Teninden siyah bir alev akan, sırtında siyah kanatları olan bir şey. Alnına çizilmiş beyaz bir çember, içeriden solgun ve cılız bir ışıkla parlayan gözleri.

Ayışığı.

Mia uzakta belli belirsiz ayak sesleri duydu. Hızla inip kalkan göğüslerin içindeki korku dolu kalplerin atışı. Çınlayan çelikler ve Her Şeyi Gören'e edilen dualar. Adamların geldiğini fark etti. On Yedinci Lejyon'un onu labirente kadar takip eden askerleri. Beş bin asker. Şimdi damarlarında bir tanrının gücü akıyordu. Hiçbir insan evladının boy ölçüşemeyeceği bir güç. Gölgesine giren yoldaş ordusu olmasa da hiçbir ölümlüden korkmazdı. Onlarla, hepsiyle siyah aleve çekilen pervaneler gibi baş edebilirdi.

Ve sonra, sıra Tanrımezarı'na gelecekti.

Ondan sonra da...

Kırık kafatasının, içi boş tasın içinde sesleri yankılandı.

Çok ve tek.

"Baba."

Gölgeler kanlı kılıcını eline verdiler.

"Senin için geliyoruz."

41. BÖLÜM

HERHANGİ BİR ŞEY

Aelius, Athenaeum'da siyah ve cilalı bir ahşap ormanında durmuş, parşömen, kâğıt ve deri yaprakların hışırtısını dinliyordu.

Etrafı kitaplarla çevriliydi.

Hiç büyümeyen ağaçlardan yapılış kâğıtlara yazılan kitaplar. Hiç var olmamış imparatorlukların altın çağında kaleme alınmış kitaplar. Hiç yaşamamış insanları anlatan kitaplar. İmkânsız kitaplar, akıl almaz kitaplar, bilinemez kitaplar. Onun kadar yaşlı ve buraya onun gibi bağlanmış kitaplar. İşin aslı, Kara Ana'nın büyüsünün tek bir amaçla yarattığı akıl almaz bir kurnazlık.

Aelius, şimdi koro karanlıkta yeniden şarkısını söylemeye başlayıp Niah'nın rahat bir nefes aldığını neredeyse fiziksel bir şekilde duyunca başardığını anladı.

Mia da başarmıştı.

Annesi ölmüştü.

Aelius'un işi bitmişti.

Yaşlı adam sigarasından uzun bir nefes çekip dilinde bıraktığı tadın keyfini çıkardı. Siyah ahşap ve hışırdayan kâğıt ormanına baktı. Bütün bu imkânsız, akıl almaz, bilinmez sözcükler. Sürgün edilen mürtetlerin tezleri. Öldürülen despotların otobiyografileri. Hiçbir zaman çıraklık yapmamış ustaların yazdığı eserler. Yalnızca onun bildiği sözcükler. Bedeni ve ruhuyla bağlı olduğu sözcükler.

Aelius karanlığa gri bir duman üfledi.

Ve yanan sigarasını yığının içine attı.

Tek bir an, tek bir nefes sonra tütmeye başlayan sayfalardan ince bir duman yükseldi. Çok geçmeden zamanla toz gibi kuruyup gevrekleşen kâğıtlar tahta gibi alev alev yanmaya başladı. Alevler çatırtı ve açlıkla hızla yayıldı, önce bir rafa, sonra yanındakine. Titrek ve yırtıcı turuncu parmaklar kapaktan kapağa, koridordan koridora sıçradı.

Ateş Leydisi, Gecenin Anası'ndan hep nefret etmişti.

Aelius tam ortasında oturup hızla yükselen alevleri izledi. Kitapkurtlarının aydınlanan karanlıktan gelen kükremelerini dinledi. Fısıldayan karanlığa siyah

dumanlar yükseliyordu. Uyuyamayacak kadar yorgundu ama sadece uyumak istiyordu. Ölüm üzerindeki hâkimiyetine rağmen Ana bile ölülere ikinci kez hayat veremezdi. Bu yüzden şimdi Aelius'un arzusunu yerine getirmekten başka çaresi yoktu. Tatlı, uzun ve karanlık.

Nihayet.

Uyku.

Dumanı içine çekti. Tadını çıkardı. Parçalarının, onu bu dünyaya bağlayan sayfaların yanıp kül olduğunu hissederek. Nihayet, onu kıstırdıktan sonra buraya kök salan katilleri alaşağı edenin kılıçlar, zehir ya da simya olmadığı düşüncesiyle gülümsedi. Sözcükler yapmıştı.

Basit sözcükler.

"Tuhaf bir yer burası," dedi iç geçirerek.

Alevler yükseldi.

Karanlık aydınlandı.

Ve sonunda,

nihayet,

yaşlı adam uykuya daldı.

Tric hâlâ Ashlinn'in kokusunu alabiliyordu.

Gökyüzü Mihrabı'nda durmuştu ve hatırlayabildiği tek şey buydu. Kızın taşa öksürdüğü kan değil, ayağının dibine saçılan zehirli altınşarabı değil. Korkuluğun gerisindeki cehenneme bakarken aldığı tek koku kızın sürdüğü parfümdü.

Lavanta.

Memnundu. Onu böyle hatırladığına. Zihninde dikenler değil, çiçekler olmasına. Onu affetmek, kokuşmuş bir yaraya neşter vurmak gibiydi. Nefretinden, omuzlarındaki yükten kurtulmak ona yasını tutacak kadar kanat vermişti. Yükü bir hayli hafiflemişti. Bileğindeki prangalar neredeyse çözülmüştü.

Tek bir zincir kalmıştı.

Bu yüzden Mia'yla sahip olabileceklerini düşünüyordu. Neredeyse sahip oldukları. Son kez, dilinde kalan tadın keyfini çıkardı. O son zinciri de –olabileceklerin zincirini– bir kenara atacak ve *olanı* kabul edecekti.

Oysa yakınından bile geçmiyordu. Ama belki onu sıcak tutmaya yeterdi.

Mia'nın son öpüşü dudaklarındaydı. Ona verdiği son söz havada asılı kalmıştı.

SEN BENİM KALBİMSİN, MIA. SEN BENİM KRALİÇEMSİN. BENDEN İSTEDİĞİN HER ŞEYİ YAPARIM.

Ellerindeki siyah lekelere baktı.

"HATTA İSTEMEDİĞİN," diye iç geçirdi.
Mihrabın arkasındaki uçuruma baktı yine.
Korkuluğun üstüne çıktı.
Ve atladı.

42. BÖLÜM

KARNAVAL

Itreya'da günbatımının ihtişamını sözcüklere dökmek haksızlık olur.

Saan batarken geride kalan ışıltısının bir cariyenin yanaklarının pembeliğini anımsatan belli belirsiz kan kırmızısı. Saai'nin, yeni doğmuş ve uykuya dalmak üzere olan bir bebeğin gözlerine benzeyen uçuk mavisi. Okyanusun üstünde ışıldayan ve cennetin duvarlarına kadar uzanan muhteşem bir suluboya tablo. Tuvalin kenarlarından usulca akan siyah lekeler.

Işığın tamamen ölmesi tam üç döngü sürer. Bütün Cumhuriyet, Aa'nın kilise hizmetkârlarının Her Şeyi Gören tanrılarının en kısa zamanda dönmesi için yakararak kurban ettiği yüzlerce, binlerce hayvanın leş kokusuyla dolar. Tanrımezarı sokaklarına cenaze örtülerini anımsatan uzun gölgeler düşer. Gece solgun ve çıplak ayaklarıyla adım adım yaklaşırken halk bir tür histeriye kapılır. Maske ustalarından güzel *domino*'larını, korku salan *volto*'larını ve gülümseyen *punchinello*'larını alırlar. Terzilerden en şık palto ve tuvaletlerini teslim alırlar. Elleri titreyerek. Dindarlar uzun gecenin bir an önce bitmesi için dua etmek üzere katedrallere akın eder. Diğerleri teselliyi dostların yarenliğinde, yabancıların kollarında ya da şişelerin dibinde arar. Işık yavaş yavaş yok olur ve yurttaşlar korkularından dövüşerek, dua ederek ve düzüşerek kurtulmaya çalışırken zifirgecenin çökmeden hemen önceki döngülerde takvimler sonu gelmeyen davet ve ziyafetlerin işaretleriyle dolar.

Sonra zifirgece çöker. Ve karnaval başlar.

Mercurio tepedeki geceye bakıyordu. Zayıf omuzlarındaki pelerin kadar siyahtı. Gondol, Sidonius'un hünerli ellerinde kanal boyunca usul usul salınarak ilerliyordu. Kanşakıyan gondolun başında oturuyor ve Yeminler Köprüsü'ndeki kalabalığın altından süzülürken siyah gözleriyle etrafı tarıyordu. Yaşlı adamın

yanında oturan Adonai'nin kırmızı gözleri yıldızışığında parlıyordu. Mercurio gibi, Kan Sözcüsü'nün bakışları da göğe çevrilmiş, uzun ve akıllı parmakları kucağında kenetlenmişti.

Mia'nın dönmesini ellerinden geldiğince beklemişlerdi ama Saai battıktan sonra Tanrımezarı Piskoposu daha fazla bekleyemeyeceklerine karar vermişti. Sidonius, olur da Mia geri dönemezse kardeşini kurtaracağına söz vermişti ve gladyatör, sözünü tutardı. Adonai, Örümceköldüren ve Scaeva'nın Dokumacı'yla kaçtıkları günden beri biricik kız kardeşi Marielle'i kurtarmaktan başka bir şey konuşmamıştı. Tric bir yokgece ortadan kayboluvermişti ve Mercurio'nun oğlanın nereye gittiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Çok azdılar. Ama İmparator tanrıkanını aldığından beri Mezar'da neler olduğunu kim bilebilirdi? Zifirgece çöktükten sonra geriye ne kalacağını? Bu nedenle, güneşler batarken Sözcü'nün dairesinde toplanıp kendilerini kan havuzuna bırakmışlardı.

Drusilla'nın konağı terk edilmişti; Mercurio, Kılıçların Efendisi'nin Dağ'dan dönmemesi üzerine ailesinin ve hizmetkârlarının daha önce kararlaştırıp bir anda kaçtıklarını düşünüyordu. Öte yandan Kılıçların Efendisi'nin zulasında çok sayıda silah bulmuşlardı: kısa kılıçlar, hançerler, Liis çeliğinden kaliteli ve keskin uzun kılıçlar. Ailenin eşyalarını karıştırıp üstlerine uyacak giysilere bürünmüş, açıkta kalan yerlerini siyah pelerinlerle örtmüşlerdi. Mercurio dilinde domuz kanı tadıyla sokağa çıkmış, bir ulak durdurmuş ve Küçük Liis'teki eski bir tanıdığına şifreli bir mesaj göndermişti. Bunu izleyen sekiz saat boyunca Köprüler ve Kemikler Şehri'nde haberler gidip gelmiş, yaşlı adamın istihbarat ağı tozlu bir örümcek ağı gibi fısıltılarla titreşmişti. Ve Piskopos nihayet tatmin olarak küçük çetesini Drusilla'nın malikânesinin arkasındaki özel iskeleye çıkarmış ve beş gondolundan en iyisini çalmıştı.

Gökyüzü yine gürültüsü ve ışığının Gecenin Anası'nı korkutup ufkun altına çekeceği umulan havai fişeklerle aydınlanıyordu. Kanal ağının ötesindeki sokaklarda, Mercurio ahalinin sevinçle tezahürat edip alkışladıklarını duyabiliyordu. Drusilla'nın konağı ilikdoğumlu semtinin tam ortasındaydı ve Kaburga'ya çok kısa bir yolları vardı. Ancak kanallar her biçim ve boyutta teknelerle dolu, sokaklar daha da kalabalıktı. Tavernalar ve barlar âlemcilerle dolup taşıyor, havada müzik, kahkaha sesleri, sarhoş nidaları ve kanlı yeminler yankılanıyordu. Suda yanlarından geçen yurttaşlar onlara hızlı bir zifirgece ve mutlu bir Karnaval diliyorlardı. Yüzü çalıntı bir *punchinello*'nun arkasına gizlenen Tanrımezarı Piskoposu başıyla selam verdikçe kalbi küt küt atıyordu.

Mia'ya ne olmuştu?

Onsuz ne kadar şansları vardı?

Ve Mia Ay'ın Tacı'nda başarılı olduysa sonrasında ne olmuştu?

"Emin olmalısın, Mercurio," diye mırıldandı Adonai.

"Eminim," diye yanıtladı yaşlı adam.

"Beni yanlış bir kovalamacaya sokarsan kız kardeşim..."

"Neredeyse bir yıl boyunca bu şehrin piskoposuydum," diye fısıldadı Mercurio. "Ondan önceki on beş yıl boyunca Kilise için istihbarat işlerini dükkânımdan yürüttüm. Her yerde gözüm var. Scaeva, Marielle'i buraya getirdiğinden beri birinci Kaburga'dan çıkarmamış. Konağında bir yerde tutuyor."

"Jonnen'ı da mı?" diye sordu Sidonius.

"Evet," dedi Mercurio. "Oğlan babasının yanında."

"Yani onu geri almak için babasını öldürmemiz gerekecek," diye homurdandı Kanşakıyan.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi yaşlı adam. "Herifin içinde tanrıkanı yokken bile böyle bir mucizeyi başarma şansımız sıfır. Ama Scaeva her zifirgece konağında geleneksel bir gala düzenler. Tanrımezarı sosyetesinin en seçkin simaları orada olur. Senatörler, praetorlar, generaller, en seçkin ilikdoğumlular. Dikkatli hareket edersek o kalabalığa karışabiliriz. Jonnen dokuz yaşında. Bir ara uyumaya gidecek. Karanlıkta bekleyip onu beşiğinden alacağız."

"Marielle, Scaeva'nın veledinden sonra gelemez," dedi Adonai.

"Oğlanı alana kadar yavaş hareket edeceğiz," dedi Mercurio. "Sonra Sid ve Kanşakıyan Jonnen'ı emniyete alınca sen ve ben hızlı davranıp Marielle'i alacağız."

"Buraya küçük Kuzgun'unun kardeşi için gelmedim, Mercurio," diye çıkıştı Adonai. "Bildiğimiz kadarıyla Mia Taç'ta yenik düştü. Ben biricik kardeşimin peşindeyim, başka kimsenin değil."

"Dokumacı'yı almadan gitmeyeceğiz," dedi Mercurio. "Söz veriyorum. Ama bu grubun tek bir kaptanı var, Adonai. Bu gemide emirleri ben veririm."

"Sandal," diye mırıldandı Kanşakıyan gondolun burun kısmından.

İliklerine kadar yorgun olan Mercurio iç geçirdi. "Herkes eleştirmen kesildi."

Foruma yakın, kalabalık bir rıhtıma yanaştılar. Kaburgalar güneyde yükseliyor, heybetli mezarkemiği yapılar gece göğüne yükseliyordu. İç kısımları şehrin ilikdoğumlularının yerleşim yeriydi; evler kemiğin içine oyulmuştu. Statü geleneksel olarak Senato ve konsülün iktidar süreleri boyunca yaşadığı birinci Kaburga'ya yakınlıkla belirleniyordu. Ancak Mercurio'nun dedikodu ağına göre, son iki hafta içinde Scaeva daha yukarıdaki dairelerin boşaltılmasını ve Senato üyelerinin ilikdoğumlu semtindeki konaklarına taşınmalarını emretmişti. Anlaşılan Itreya İmparatoru yeni dünya düzeninde kimsenin ondan üstte olmasını istemiyordu. Yaşlı adam daha rahatsız edici başka dedikodular da duymuştu. Daha zifirgece çökmeden metropolün üstünde bir gölgenin süzüldüğü fısıldanıyordu.

Muhaliflerin yokgecelerde alındığı, kadın ve erkeklerin bir daha haber alınmamak üzere ortadan kaybolduğu konuşuluyordu. Senato'nun lağvedildiğinden, kadife eldivenlerde inen demir yumruklardan bahsediliyordu. Mercurio mutlak iktidarın sıradan bir adamın tekeline geçmesinin bile yeterince kötü olduğunu biliyordu. Ama Julius Scaeva gibi ölüm ve gaddarlığa batmış ve şimdi kovulmuş bir tanrının gücü ve körlüğüyle iyice şişmiş bir adam...

Yaşlı piskopos şehre bakarak başını salladı.

Ne bekliyorlardı ki?

Dörtlü, kalabalık sokaklarda ilerleyip Kanunlar Köprüsü'nü ve Mihmandar Köprüsü'nü geride bırakıp bir zafer takının altından geçerek büyük ve kalabalık bir avluya girdi. Şehrin en büyük katedrali Büyük Bazilika avlunun güney tarafındaydı. Vitraylı camlar, cilalı mermerler, kemerler ve geceyi kovmanın beyhude çabasıyla binlerce simyevi küreyle aydınlatılmış kuleler. Bazilikanın arkasında Tanrımezarı'nın on Savaş Yürüyüşçüsü'nden biri yükseliyordu. Mekanizmayla çalışan devasa heykel, altındaki şehrin başında nöbet tutan demir bir Itreya askerine benziyordu. Ama şimdi yakıtsız ve adamsızdı; kadim muhafızlar sadece kaçınılmaz kriz anlarında devreye sokulurdu.

Avlunun tam ortasında kudretli Aa'nın havarilerle çevrili heykeli vardı. Her Şeyi Gören on beş metre yüksekliğindeydi ve çıplak kılıcını ufka uzattığı avcunda yanan üç küre vardı. Mia Zifirgece Katliamı'nda bu heykeli yerle bir etmişti ama Scaeva masrafları bizzat karşılayıp yeniden yaptırmıştı.

Mercurio çetesiyle geçerken sokaklarda çok sayıda lejyoner görmüştü. Mezarkemiği zırh ve kırmızı pelerin kuşanmış Luminatii. Arnavutkaldırımlı sokaklar güzel maskelere bürünmüş, parlak, cafcaflı ve Ah, bir o kadar gürültücü âlemcilerle doluydu. Ama havada tuhaf bir soğuk vardı. Bütün şehir gergin görünüyordu. Mercurio gölgelerin bile her zamankinden daha koyu olduğuna yemin edebilirdi.

Eski Kılıç ve dostları hızlı ve sessizce hareket ediyordu. Mercurio kalabalıkta öyle hızlı ilerliyordu ki Sidonius ve Kanşakıyan ona yetişmekte zorlanıyordu. Tüm korkusuna ve endişelerine rağmen yaşlı adam uzun zamandır ilk kez kendini bu kadar zinde hissediyordu. Dizleri sızlamıyordu, kollarına güç gelmiş, tuttuğunu koparıyordu. Gençlik döngülerindeki haline dönmüştü sanki. Belinde kılıcı. Kesilecek bir gırtlak ya da baştan çıkarılacak güzel bir hatun. Bütün dünya ayaklarının altındaydı. Gecenin ne getireceğini ya da bu hikâyenin nasıl biteceğini bilmiyordu. Ama Mia'ya bir söz vermişti ve Kara Ana aşkına, sözünü tutacaktı. Ona bu kadarını borçluydu.

Şimdi içine Itreya iktidarının binalarının –Senato binası, büyük kütüphane, Demir Loncası– oyulduğu Omurga'yı karşılarında görebiliyordu. Etraflarında

kemikleşmiş on altı büyük kule zifirgece göğüne yükseliyordu: Tanrımezarı'nın Kaburgaları. İlk kule solda kalıyordu. En büyükleri. Ayaklarının dibine daha küçük binalar, demir ve kireçtaşı muhteşem çitlerle çevrili güzel bahçeler toplanmıştı. Mercurio geniş kapıların açık olduğunu görebiliyordu ama düzinelerce Luminatii, yanan güneşçeliği kılıçlarıyla nöbet tutuyordu.

Yaşlı adam kalabalık bir köşedeki bir pamuk şeker standında durdu ve orada çalışan kızdan dört tane çilekli şeker istedi. Kız domino maskesinin arkasında gülümseyerek tüylü şekeri uzun söğüt çubuklarına sardı. Mercurio yolun karşısındaki birinci Kaburga'ya bakarak sabırla bekledi. Kapının önüne, şehrin ilikdoğumlularını taşıyan şık arabalar sıralanmıştı. Göz alıcı donalar ve yakışıklı donlar arabalardan iniyor ve kısa bir belge kontrolünden sonra kapının arkasındaki güzel araziye buyur ediliyorlardı.

"Oraya girebileceğimizi hiç sanmıyorum, sevgili Piskopos," diye homurdandı Adonai.

"Evet," dedi Sidonius sade giysisini çekiştirerek. "Bu kılıktayken imkânsız."

"Bence gayet iyi görünüyorsun." Şakıyan'ın gülüşü *volto*'sunun arkasına gizlense de gözlerinde ışıldıyordu. "Ben olsaydım kibarca rica ettiğinde seni kapıdan sokardım."

Sid kıkırdadı. "Şey, o zaman..."

Mercurio, "Oynaşmanız bitti mi?" diye homurdanarak pamuk şekeri uzattı.

Adonai pembe şeker yumağını büyük bir kibirle uzun uzun süzdü. "Sözcüler böyle şeylerle beslenmez, Piskopos."

"Evet, ben de çileği pek sevmem," dedi Sid.

"Çene aşkına, beni takip edin yeter," diye tısladı yaşlı adam.

Ellerinde şekerle kalabalığı yarıp geniş bir yan sokağa girdiler. Birinci Kaburga'nın demir çiti sağ taraflarında yükseliyor, üçüncü Kaburga solda kalıyordu. Yan sokak aydınlık ve kalabalıktı. Âlemciler galalarına girip çıkıyor, hizmetkâr ve ulaklar görev peşinde koşturuyor ve lejyonerler ile Luminatii devriye geziyordu. Fark edilmeden çiti aşmaları mümkün değildi.

Şakıyan *volto*'sunu kaldırıp düşüncelere dalmış gibi, şekerinden bir ısırık aldı.

"Pekâlâ, şimdi ne olacak?"

Arkalarında bir patlama sesi, hemen ardından tiz bir çığlık duyuldu.

"Şimdi bu olacak," dedi Mercurio.

İlkini bir dizi *patpatpat*'ın eşlik ettiği başka haykırışlar takip etti. Mercurio'un etrafındaki kalabalık ve ekibi şamatanın kaynağını anlamak için sesin geldiği yöne döndüler. Zifirgece göğüne siyah bir duman yükselirken çığlıklar artıyordu. Meraklı ve cesur olanlar görmek için o tarafa giderken bir lejyoner bölüğü insanlara yolu açmaları için emirler yağdırarak yanlarından geçti. Çok geçmeden arkalarında

kalan hengâmenin etrafı, burnunu her şeye sokan meraklılar, ağzı bir karış açık şaşkın izleyiciler ve *ne oluyor orada*'cılarla çevrilmişti.

Yan sokak aniden boşalıvermişti.

"Yaş güzellikten önce gelir," dedi yaşlı adam.

Pamuk şekerini omzunun üstünden arkaya atarak dövme demir çite tırmandı. Ağırlığını zorla kaldırarak ve ayaklarını havada savurarak kendini yukarı çekmeye çalıştı. Ancak ne kadar dinç olsa da oyunda geçirdiği altmış iki sene, doğaçlama akrobasi gösterisi için çok uzun bir süreydi. Kızarmıştı, küfrederek kolunu çite geçirip omzunun üstünden Sidonius'un şaşkın yüzüne baktı.

"Orada öyle aval aval bakacağına yardım etsen olmaz mı?"

Gladyatör derhal kendini toplayıp ellerini uzattı. Mercurio iri adamın avuçlarına basarak kendini çitin diğer tarafına attı ve bir küfür eşliğinde bakımlı ve gür fundalıkların içine düştü. Kanşakıyan rastalarını savurarak onu takip etti. Sonra Adonai vardı ve son olarak Sidonius da yanlarına indi.

"Cehennem aşkına, az önce ne oldu öyle?" diye sordu Kanşakıyan, çitin diğer tarafındaki kargaşaya bakarak.

"Küçük bir mezartaşı bombası ve birkaç siyah kadercamı," dedi Mercurio. "Drusilla'nın zulasında buldum. Kız bizim şekerleri hazırlarken pamukşeker arabasına attım."

"Yani o zavallı kızı havaya mı uçurdun?" dedi Sid hayretle.

"Elbette hayır, mankafa," diye homurdandı Mercurio. "Daha çok duman ve ses çıkarmak içindi. Ama dikkat dağıtmaya yetti. Şimdi, muhallebi çocuğu gibi davranman bittiyse kurtarmamız gereken biri var."

Yaşlı adam ayağa kalktı (Kanşakıyan'ın yardımıyla) ve bastonu otların arasına gömülerek yürümeye başladı. Fundalıklar gür ve yemyeşildi, meyve ağaçları zifirgece esintisiyle dalgalanıyordu. Yaşlı adam böyle bir araziye bakmanın bir servete mal olduğunu biliyordu ama bütün o yeşillikler, dörtlünün kimseye görünmeden hizmetkârların kapısından süzülmelerine yardımcı oldu. Elini havaya kaldırarak ekibini durduran Mercurio, dışarıda görev başında olan dört Luminatii'ye baktı.

Kapıdaki adamlar kırmızı pelerin ve Teslis'in üç güneşinin süslediği mezarkemiği zırhlar giymişti. Yüzlerinde kuradan Cumhuriyet'in takviminin en velveleli partisinde muhafızlık görevi çekmiş askerlerden beklenecek tatsız bir ifade vardı.

"Pekâlâ," dedi Sidonius. "Aramızda yaklaşık on iki metrelik bir açık alan var. Onlar bizi görmeden bu açıklığı geçip işlerini bitirmeliyiz. Siz burada kalın, Şakıyan ve ben..."

Adonai kemerinden uzun bir hançer çekince gladyatör hayretle gözlerini kırpıştırdı.

"Bu ne için?"

Sözcü, Sid'i duymazdan gelerek bileğini derince kesti. Yarada biriken kan, Adonai'nin teninde kırmızı bir çizgi oluşturdu. Sözcü alnını kırıştırarak birkaç eski, anlaşılmaz sözcük mırıldandı. Kanı, ucu mızrak gibi sivri, bıçak gibi keskin, uzun bir kırmızı bir ipe dönüştü.

Adonai elini savurup ipi Luminatii'ye fırlattı. İp havada yılan gibi kıvrılarak dört muhafızın boğazını tek tek kesti. Adamlar acıyla inleyip boğuk sesler çıkararak dizlerinin üstüne düştüler. Kan Sözcüsü orkestrasını yöneten bir şef gibi elini sallayınca kankılıcı havada geri gelip bileğindeki yaradan içeri süzüldü.

"... Ya da bunu yapabiliriz," dedi Sidonius.

Kanşakıyan kötülüğü kovmak için havaya bir şekil çizdi.

Adonai kansız dudaklarıyla gülümsedi.

Mercurio burnunu çekip tükürdü. "Pekâlâ, harekete geçelim mi?"

Dörtlü, açık alanı hızla aşıp hizmetkârların kapısından içeri süzüldü. Gladyatör cesetleri yakındaki bir depoya saklarken elini havaya savurup güç sözcükleri fısıldayan Adonai dökülen kanı uzun bir şeride dönüştürdü ve yüzünü hafifçe buruşturarak bir seferde yuttu.

"Ne kadar çabuk soğumuş," dedi hüzünle.

"Kalbim kan ağlıyor," diye homurdandı Mercurio.

Sözcü ona ters ters baktı.

"Şaka yaptım."

Depoya girip kapıyı arkalarından kilitledikten sonra, ölü askerlerin üstünden çıkardıkları zırhları çabucak giydiler. Mezarkemiği çok hafif olsa da Mercurio'nun sızlayan omuzlarını rahatsız ediyordu. Kırmızı kuştüyleriyle süslenmiş miğferlerin uzun yanak siperlikleri vardı ve giyenin yüzünü iyice gizliyorlardı. Yine de...

"Üçünüzün lejyoner olarak pek inandırıcı olduğunuzu söyleyemem," dedi Sid.

Kanşakıyan'ın kabarık rastalarını miğfere sığdırma çabasına, Adonai'nin zayıf bedeninden dökülen zırha ve kendi yaşlı, takatsiz kollarına ve bastonuna bakınca Mercurio da ona hak verdi.

"Bakın, bu Itreya takviminin en gösterişli galası," dedi Piskopos. "Tanrımezarı sosyetesinin kaymak tabakası o salonda toplanıyor ve bu binadaki hizmetkâr ve kölelerin tamamı işlerini ve kellerini kaybetmeme derdindeler. Dik yürüyün, gözünüzü karşıdan ayırmayın. Sidonius sen benim yanımda kal. Bizi durduran olursa sen konuşursun."

"O muhafızların ortalıkta olmadığını anlarlarsa ne olur?" diye sordu Şakıyan.

"Sanırım alarm verilir ve kıyamet kopar," dedi Mercurio miğferini takarken. "O yüzden bir an önce harekete geçsek iyi olur."

Koridora hızlı bir bakış attıktan ve alı al moru mor bir hizmetçinin koştura koştura geçmesini bekledikten sonra, dörtlü hemen odadan çıkıp koridorda hızla ilerledi. Çizmeleri zemini döverek, kırmızı pelerinleri etraflarında dalgalanarak, oraya aitmiş gibi kararlı adımlarla yürüdüler ve hiç de fena değillerdi. Mercurio tahmininde yanılmamıştı. Davetlilerin akın akın gelmesiyle gala yavaş yavaş havasını bulurken yanlarından geçtikleri hizmetkârlar, köleler ve kâhyalar onlara bakamayacak kadar meşgul görünüyorlardı. Ellerinde en iyi şarap şişeleri ve egzotik aperitif tepsileriyle mutfak ve kilerlerden çıkan kölelerin ardı arkası kesilmiyordu. Dörtlü, bu kargaşada zorlanmadan sessiz bir merdivene, oradan da üst kattaki odalara çıkmayı başardı. Yine de...

Fazla kolay oldu.

Yukarıdaki sahanlıkta yine bir Luminatii birliği bekliyordu. Yüzbaşıları kaşlarını çatarak Mercurio'nun öncülük ettiği gruba baktı. Adamın sorgusu Adonai'nin elini sallamasıyla son buldu; kankılıcının adamın ve beraberindekilerin boğazını kesip hepsini yere sermesi çok sürmedi. Kan Sözcüsü yerdeki yüzbaşının boynundan birkaç yudum içtikten sonra Sid ve Şakıyan cesetleri bir odaya sürüklediler ve dörtlü, odaların sıralandığı katlarda yollarına devam ettiler. Zemine Cumhuriyet'in devasa bir haritasının çizildiği gösterişli bir çalışma odasının önünden geçtiler. Duvarları haritalarla ve parşömen rulolarıyla dolu raflarla kaplı, istişare odasına benzer bir odayı geride bıraktılar. Güzel heykellerle süslü varaklı bir banyo. Yaşlı psikopos omuzlarına binen ağırlığı, bir şeylerin doğru olmadığı hissini üstünden atamıyordu.

"Jonnen'ın odası nerede?" diye sordu Sidonius.

"Ben nereden bileyim?" diye homurdandı Mercurio.

Kanşakıyan hayretle, "Neredeyse bir sene boyunca bu şehrin piskoposluğunu yapmadın mı?" diye fısıldadı. "Ondan önceki on beş yıl boyunca Kilise için istihbarat toplamadın mı? Her yerde gözün kulağın yok muydu?"

"Demek ki her yerde gözüm yokmuş," dedi Mercurio.

"Cehennem ve kan aşkına," diye tısladı Sid. "Yani bulana kadar boş boş gezecek miyiz?"

Tombul yanağında eğitimli kölelere özgü üçlü bir çember olan pahalı uşak giysileri içindeki kel bir adam ellerini kurulayarak tuvaletten çıktı. Karşısında birbirinden alakasız dört Luminatii görünce kafası karışmış gibi durdu. Mercurio omuz silkti.

"Ona sorsak mı?"

Sidonius göz açıp kapayana kadar eliyle uşağın ağzını kapayarak bıçağını kasığına doğrulttu.

"Ses çıkarırsan kıymetli takım taklavatını kesip atarım, şişko," diye homurdandı.

Kanşakıyan burnunu ovuşturarak iç geçirdi. "Adam hadım, Sid."

"Ah..." Sidonius aşağı bakıp bıçağını kel adamın boğazına kaldırdı. "Affedersin."

"Öğğğzee geğeh goooh," dedi hadım.

Sidonius elini biraz kaldırdı. "Ne dedin?"

"Özre gerek yok," diye fısıldadı adam.

"Herhalde içorganlarının yerinde kalmasını istersin," dedi Sid.

"Ah, kesinlikle," dedi hadım, başını sallayarak.

"O zaman evin genç efendisinin nerede uyuduğunu söyleyebilirsin."

Detaylı bir tarif, kafaya inen sert bir darbe ve tuvalete tıkılan baygın bir hadım; sonra yoldaşlar üst katın yolunu tuttu. Mercurio artık aşağıdaki balo salonundan yükselen sesleri yaylı sazlar orkestrasının güzel notalarını duyabiliyordu. Bir Luminatii devriye birliği daha Adonai'nin kan büyüsüyle kolayca etkisiz hale getirildikten sonra, nihayet ve mucize eseri, Tanrımezarı Piskoposu ortalık karışmadan kendini Jonnen'ın odasının önünde buldu. Başını hızla içeri uzatınca bembeyaz çarşafların bozulmadığı büyük, boş bir yatak, duvarlarda zengin goblenler, oyuncak askerler ve bir simyevi küreden yayılan uzun gölgeler gördü. Mercurio, peşinde arkadaşlarıyla içeri girdi ve Adonai kapıyı yavaşça çekti.

Korku yaşlı adamın omuzlarına iyice yerleşmişti, karnının içi buz gibiydi.

Fazla kolay oldu..

"Pekâlâ, on çanı çoktan vuruldu. Oğlan birazdan uyur. Burada saklanırız, küçük piç yatağına girer girmez onu kapıp buradan derhal siktir oluruz, anlaştık mı?"

"Önce Marielle'i arayacağız," dedi Sözcü mezarkemiği baldır zırhlarını çözerken.

"Hadım bodrumdaki hücrelerde olduğunu söyledi," dedi Sidonius, göğüs zırhını çıkaran Adonai'ye bakarak. "O kadar sıkı korunan bir yerde zırha ihtiyacın olabilir."

"Benim zırhım sevgidir," dedi Adonai kan kırmızısı gözlerine düşen beyaz saçını arkaya iterek. Kol zırhlarını yatağın üstüne attı. "Adanmışlığım kılıcımdır."

"... *Çok dokunaklı...*" dedi bir fısıltı.

Mercurio en azından şaşırmayı diledi ama dönüp Scaeva'nın iblisinin uzun gölgelerin arasından sürünerek çıktığını görünce hissettiği tek şey tatsız bir kaçınılmazlık duygusu oldu. Yılan Adonai'ye bakıp şeffaf diliyle havayı yalayarak tısladı.

"*... Çok dokunaklı, Sözcü. Kızgın demirlerle dağlanırken kız kardeşin de üç aşağı beş yukarı aynı lakırdıları şakıdı...*"

Adonai hançerini kaldırıp bir adım yaklaştı. "Ona zarar verdiyseniz..."

"*... Verdiğimizden emin olabilirsin, Adonai. Ne de olsa efendimi tehdit ettin...*"

"O tehdit değil, yemindi," dedi Sözcü. Bıçağıyla bileğinde uzun, iki kan şeridi açtı. "Söz konusu kan olunca bir sözcünün yeminini ciddiye alsan iyi edersin."

Koridorda ağır çizme sesleri duyunca Mercurio'nun tadı iyice kaçtı. Omzunun üstünden arkaya bakınca, en az iki düzine Luminatii'nin kapının önünde toplandığını gördü. Mezarkemiği süslü zırhlar. Gölgeleri dans ettiren alev alev güneşçeliği kılıçlar. Mor biyeli kırmızı pelerinler.

Scaeva'nın elit muhafızları.

Sidonius bir küfür savurarak kılıcını çekti. Kanşakıyan'la sırt sırta verdiler. Mercurio onlara bakıp başını iki yana salladı.

"Kahramanlık zamanı değil, çocuklar."

Tanrımezarı Piskoposu fersiz gözlerini gölgeengereğe çevirdi.

"Geleceğimizi ne zamandır biliyordun?"

"... Tanrımezarı'nın gölgelerine adım attığınız andan beri, ihtiyar..."

Mercurio iç geçirdi. Elini pelerininin içine atıp ahşap kutusundan bir sigara çıkardı. Çalıntı çakmağını çakıp sigarasını yaktı ve gri dumanı havaya üfledi.

"Şimdi ne olacak?"

"... *Halkın Senatörü ve Itreya Cumhuriyeti İmparatoru Efendim Julius Scaeva bu geceki büyük galayı onurlandırmanızı rica ediyor. Ancak kıyafet kurallarına uymanızı istirham edeceğim...*"

"Kıyafet kuralları mı?" diye homurdandı Sidonius.

Yarım düzine elit, gözleri Adonai'de, ellerinde yanan güneşçelikleriyle odaya girdi. Biri ağır bir prangayı uzatırken Fısıltı tısladı.

"... *Bu senenin modası demir...*

43. BÖLÜM

KAN KIRMIZI

Mercurio içeri girer girmez korkunun kokusunu aldı.

Yüzeyde, zengin bir ihtişam tablosuydu. Tanrımezarı sosyetesinin en seçkin simaları, belki bin kadar don ve dona büyük salonu tıka basa doldurmuşlardı. Bir renk ve ses, ışıltılı ipekler ve göz alıcı mücevherler kaleydoskopu. Mezarkemiği ve altınla inşa edilmiş balo salonunu Aa'nın ve dört kızının heykelleri çevreliyordu.

Oyma sütunlar kadim karaağaç gövdeleri misali yüksek tavana uzanıyor, şakıyan Dweymeri kristalinden devasa avizeler yüksek tavanda yıldız gibi parlıyordu. Dans pisti altın kakmalı üç güneşin süslediği dönen bir mekanizmayla tamamlanmış bir mozaikti. Uzun masalar Cumhuriyet'in dört bir köşesinden lezzetlerle donatılmıştı: kömürde cızırdayan etler, gümüş tepsilerde sunulan enfes tatlılar. Asmakatta yirmi kişilik bir orkestranın çaldığı güzel notalar duman misali kalabalığın üstüne yayılıyordu.

Davetliler mücevherli bir kafesin içindeki ötücü kuşlar gibi en şık giysilerine bürünmüşlerdi. Yüzleri çeşit çeşit şaşırtıcı maskeyle gizlenmişti; en kaliteli porselen *domino*'lar, siyah cam *volto*'lar, tavus kuşu tüyü ve oyma mercandan ışıldayan kristaller ve dökümlü ipeklerden maskelerin arkasında gülümsüyor, kaş çatıyor, kahkaha atıyorlardı. Köle damgalı hizmetkârlar, muhtemelen Scaeva'nın *Venatus Magni*'den mucize eseri sağ kurtulmasına saygı göstergesi olarak gladyatör miğferleri ve altın filigranlarla süslü zırhlar giymişti. Gümüş tepsilerde en iyi yıllanmış şaraplar ve en kıymetli altınşaraplarıyla dolu Dweymeri kristalinden kadehler taşıyorlardı. Şekerlemeler ve çeşnili meyveler. Sigaralar ve mürekkeple doldurulmuş iğneler.

Ama Mercurio yine de korkunun kokusunu alabiliyordu.

Kapılar arkalarından mühürlenip kilitlenmiş, ağır sürgüler çekilmişti. Elit lejyonerler elleri arkalarından kelepçelenmiş tutsakları Mercurio, Sidonius, Kanşakıyan ve en arkada kalan Adonai'yi salondan geçirdiler. Davetliler onlara yol vermek için açılırken kimi de meraklı gözlerle onları izliyordu. Ama çoğunun gözü odanın diğer ucunda, bir zamanlar konsül koltuklarının bulunduğu kaidedeydi.

Itreya Cumhuriyeti özünde tek bir prensip üstüne kurulmuştu. Her iktidar süresi paylaşılırdı ve her iktidar süresi kısaydı. Bir senatör sadece bir kez konsül olabilirdi ve o zaman bile, söz konusu senatör konumunu başka biriyle paylaşırdı. Konsüllerin zifirgecede, şu anda devam eden karnavalda seçilmesi gerekirdi. Oysa şimdi?

Kralyaratan İsyanı'ndan bu yana Julius Scaeva bu temel gerçeği saptırıyor, Cumhuriyet anayasasının içini, çürük meyveyi kemiren meyve kurdu gibi oyuyordu. Üstüne aldığı sorumlulukları alenen ve yüksek sesle reddediyor, onları yalnızca "muhteşem Cumhuriyetimizin güvenliği için" istemeden üstleniyordu.

Monarşilerini sonlandıran ayaklanmadan önce, Itreya kralları mezarkemiğinden taç takardı. Krallarının sonunu getiren ihtilalden sonra taç, üstünde son giyen kralın kanıyla Senato Binası'na kaldırılmıştı. Üstüne yerleştirildiği kaideye *Nonquis Itarem* sözcükleri kazınmıştı.

"Bir daha asla."

Julius Scaeva, Itreyalıların uzun zaman önce kurtuldukları türden bir krala dönüştüğü algısından kaçınmaya her zaman dikkat etmişti. Her zaman, daha fazlasını almaya çalışırken bile, gücünün artmasının aleyhinde görüş bildiren tedbirli bir lider, tereddütlü bir yönetici olmuştu. Ama şimdi, Mercurio adamın onları beklediği kaideye yaklaşırken İmparator'un oturduğu şey düpedüz...

Taht.

Tasarımı ağırbaşlıydı; ihtişamdan ve gösterişten sakınılmıştı. Ama yine de tahttı. Altın ve kadifenin kullanıldığı tahta Aa'nın, Dört Kızlar'ın ve Teslis'in üç çemberinin motifleri işlenmişti. Mercurio ikinci konsülün koltuğunun kenara çekildiğini ve o koltukta oturan Jonnen'ın siyah gözleriyle kendisini izlediğini gördü.

Scaeva birinci konsül koltuğunu ayağını uzatacağı bir puf olarak kullanıyordu.

Liviana Scaeva, Itreya soylularına has mor ipekli şık tuvaletiyle kocasının yanında duruyordu. Maskesi Ateş Tanrıçası Tsana'nın kopyasıydı, gözlerinin üstü ışıltılı ateşkuşu tüyü yelpazesiyle süslenmişti ama hiçbir maske, kocasına bakarken gözlerindeki korkuyu gizleyemezdi.

Tahtın önünde büyük bir kan lekesi vardı. Dönen mozaik zemine ve duvarın yarısına kadar yayılmıştı. Mercurio lekenin kimden kaldığını bilmiyordu; görünürde ceset falan yoktu. Ancak belli ki oradan oraya süzülen hizmetkârlara ıslak ve parlak lekeye dokunmamaları emredilmişti.

Julius Scaeva, bir ayağı eski konsül koltuğunda, Mercurio'nun yaklaşmasını izledi. Itreya İmparatoru mor biyeli bembeyaz bir giysi içindeydi. Mia'nın mezarkemiği hançeri belindeydi; Mercurio kabzasındaki kuzgunu görür görmez tanımıştı. Scaeva'nın maskesi Işık Tanrısı Aa'nın bir taklidiydi. Üç sima, üç kişilik: Gören, Bilen, İzleyen. Odadaki gölgelere, Scaeva'nın her şeyi görmesine aracılık eden gölgelere bakınca Mercurio espriyi anladı.

Her Şeyi Gören.

Yaşlı adam Scaeva'nın teninin altında vızıldayan gücü hissedebiliyordu. Zifirgece katliamından sonra Mia'yı kanlar içinde tek başına ağlarken bulduğunda hissettiği duyguya kapılmıştı. Ancak İmparator'un tahtından yayılan parlaklıkta doğru olmayan bir şey vardı. Odaya yayılan, davetlilerin teninde dolaşan ve üst kattaki orkestranın çaldığı her titrek notayı biraz ahenksiz kılan sağlıksız ve bozuk bir şey.

Belki de burada, artık bir şey yapmak için çok geç olsa da, Tanrımezarı'nın en seçkin simaları kendi elleriyle yarattıkları canavarı görmeye başlamışlardı.

Jonnen babasının sağında oturuyor, üç güneşi temsil eden maskesinin arkasından Mercurio'nun yaklaşmasını izliyordu. Babası gibi bembeyaz giyinmişti, siyah gözlerinde korku vardı. Mercurio, Örümceköldüren'in salonun arka tarafındaki

kuytu bir köşede, kapılara yakın durduğunu fark etti. Hakikatler Şahidi zümrüt yeşili bir tuvalet giymiş, boynunu ve bileklerini altınlarla donatmıştı. Dudakları da tırnakları gibi simsiyahtı. Mercurio salona girdiğinde bakışlarıyla onu takip eden gözleri zaman zaman Scaeva'ya kayıyordu. Tanrımezarı Piskoposu o gözlerde, o salondaki herkesin yüzünde gördüğü şeyi gördü.

Hepsi ondan korkuyor.

Küçük grupları İmparator'un tahtına yaklaşırken müzik iyice alçalmıştı. Scaeva'nın güzel maskesi dudaklarını kapatmıyordu; onları sıcak ve yakışıklı bir tebessümle selamladı.

"Ah," dedi. "Davetsiz misafirden daha büyük mutluluk var mı?"

Sidonius laf sokmaya hazırlanarak derin bir nefes aldı ama Kanşakıyan'ın sert bakışları durumun vahametini anlatmaya yetti. Gladyatör ağzını tutmayı akıl etti ama kasları demir gibi sertleşmişti.

"Liisli Mercurio," dedi Scaeva siyah gözlerini ona dikerek. "Korkarım ünün senden önce geldi."

"Sizi yeniden görmek ne güzel, Julius," dedi Mercurio başıyla onu selamlayarak.

"Affedersin," dedi İmparator başını sallayarak. "Ama biz hiç karşılaşmadık."

"Hayır, ama ben sizi gördüm. İzledim. Benim işim bu." Yaşlı adam burnunu çekerek İmparator'u tepeden tırnağa süzdü. Scaeva'nın teni ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Tahtının kolçaklarını sıkmaktan parmak boğumları bembeyazdı. Kasları titriyordu. "Berbat görünüyorsunuz."

"Hımm," dedi Scaeva gülerek. "Mia'mızın göz kamaştırıcı hazırcevaplığını nereden aldığını şimdi anlıyorum."

"Ah, hayır, korkarım o özellik tamamen kendisine ait."

Mercurio başıyla yerdeki kanı işaret etti.

"Tıraş kazası mı?"

"Çok kıymetli senatörlerimizden üçüyle küçük bir anlaşmazlık," dedi İmparator. "Anayasa ve imparatorluğu üstlenmemin yasallığı konusunda."

"En iyi hukukçunun ölü hukukçu olduğunu söylerler."

İmparator'un gülüşü büyüdü. "Bunlar gerçekten çok iyiler."

Piskopos başını yana yatırıp gözlerini Scaeva'ya dikti. Onu Mia'ya öğrettiği gibi bir bakışta tarttı. Adamın acı çektiği belliydi. Kasları gergindi, teni parlıyordu. Tric doğru söylemişti belli ki. Tanrıkanını almak Scaeva'yı görünmez bir uçurumun kıyısına getirmişti. Sanki giderek Mercurio'nun gözünün önünde çözülüyordu. Yaşlı adam, kendisi de yerdeki lekeye karışmadan önce kaç iplik çekebileceğini merak etti.

"İçimizde tutmak çok zor, değil mi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Scaeva.

"Gücün bir bedeli vardır," dedi Mercurio. "Bazen vicdanla, bazen parayla ölçülür. Bazen kendi ruhumuzdan parçalarla öderiz. Ama borcumuz ne olursa olsun, önünde sonunda vadesi dolar."

"Boş konuşmaya *bayılıyorsun*, değil mi?"

"İçinizde ne olduğundan haberiniz var mı?" Mercurio başını iki yana salladı. Ağzını büzdü. "Neye dönüştüğünüzden?"

Odadaki gölgeler bu sözle biraz daha karardılar ve içine taş atılmış su birikintisi gibi titreştiler. Davetliler fısıldaşırken Mercurio, Scaeva'nın ayağının dibinde biriken tuhaf siyahlığı ilk kez fark etti. Galaya soğuk bir hava yayıldı; balo salonundaki bütün hayat ve nefes çekilmişti sanki. Orkestra sustu, notalar biri onları yavaşça boğmuş gibi öldüler. Yaşlı adamın omuzlarındaki korku onu dizlerinin üstüne inmeye zorlayan kurşun bir ağırlığa dönüştü.

Scaeva gözlerini kırpıştırınca Mercurio o gözlerin tamamen ve dipsiz bir siyaha döndüğünü gördü. Gözlerini kaparken İmparator'un boynundaki damarlar düğüm düğüm oldu, çenesi kasıldı. Jonnen altdudağı titreyerek babasına baktı. Liviana Scaeva gözlerinde korku ve kaygıyla elini kocasının omzuna koydu. Ama sonunda, İmparator başını eğip gizli bir irade rezervine uzanır gibi derin bir nefes aldı. Yeniden açtığında gözleri normal haline dönmüştü. Kızınınkiler gibi siyahtılar ama beyaz kısımları geri gelmişti.

"Ne olduğumu çok iyi biliyorum," dedi İmparator asmakata bakarak. "*Çalın!*"

Müzisyenler yeniden çalmaya başladılar; gergin notalar salonun soğuğuna karıştı.

"Bu kadarı yeter," dedi Adonai bir adım öne çıkarak. "Marielle'im nerede?"

Scaeva Sözcü'ye döndü, yutkundu. Omuzlarını biraz daha dikleştirdi, acısı biraz dinmiş gibiydi. Yakışıklı gülüşü yeniden ortaya çıktı.

"Kız kardeşin Itreya Cumhuriyeti'nin değerli bir misafiri."

"Onu hemen şimdi bana getireceksin," dedi Adonai ona ters ters bakarak.

Scaeva, Adonai'ye keyifle sırıttı. "Evime zorla girdiniz. Adamlarımı öldürdünüz. Oğlumu kaçırıp beni misafirlerimin önünde öldürmeye kalkıştınız. Bir de kalkmış, küstahça benden iyilik mi dileniyorsun?"

"Ben hiçbir şey dilenmiyorum," dedi Adonai sert bir sesle.

Scaeva üzgün bir tavırla başını sallayarak elit muhafızlarına baktı.

"Konumun talepte bulunmaya pek uygun görünmüyor, Sözcü."

Kelepçeleri ve etrafını saran haydutların arasında çaresiz görünen Adonai kan kırmızı gözlerini kıstı. Ama Mercurio adamın arkasına bakınca Sözcü'nün

kelepçelerini sürterek bileklerini yeniden kanattığını gördü. Kanı özgürce akıyor, ince şeritler bileklerindeki prangaların kilidini kurcalıyordu.

"Seni uyarıyorum, Julius..." dedi Sözcü.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa daha önce de uyarmıştın."

"Üçüncüsü olmayacak."

Minik bir tık sesiyle Adonai'nin bileklerindeki kelepçeler açılıverdi. Sözcü akıcı ve şiirsel bir zarafetle bileklerinde açtığı yaralardan kan akarak kollarını iki yana açıp bir şeyler mırıldandı. Bileklerinden ışıldayan uzun kan kamçıları fırladı. Birkaç saniye içinde yarım düzine Luminatii'nin boğazını kestiler. Kanları fışkırırken adamlar boğazlarını tutup yere yığıldılar.

Kalabalık çığlık çığlığa kaçışıp mühürlü kapılara dayandı. Sidonius ve Şakıyan bile gözlerini fal taşı gibi açarak birkaç adım geri çekildiler. Adonai ellerini sallayarak kadim bir sihri mırıldanıyordu. Ölen lejyonerlerin kanı yerden kalkıp Sözcü'nün buyruğuyla kırmızı bir tırpan oldu.

Adonai başını eğip gözlerini Scaeva'ya dikti.

"Marielle'imi derhal bana getireceksin," dedi. "*Hemen şimdi.*"

Scaeva'nın yüzündeki tebessümde en ufak bir değişiklik olmadı. Elitlerinden birine bakıp başını hafifçe eğdi. Uzakta bir yerde küçük bir çan sesi duyuldu ve çok geçmeden yeni bir Luminatii birliği, birini sürükleyerek balo salonuna girdi. Bu manzarayla Mercurio dişlerini sıktı, Adonai'nin nefesi kusursuz bir nefret tıslamasıyla dudaklarının arasından kayıverdi.

Marielle'e askısız, sırtı açık, çok güzel bir balo elbisesi giydirmişlerdi. Ama güzel ve genç bir donada göz alıcı bir etki yaratacak elbise Dokumacı'nın bedeninde trajik bir görüntü oluşturuyordu. Genelde cüppesinin altına sakladığı kabarcıklı kanayan derisi şimdi açıktaydı. Açık yaralar, irin ve kurumuş topraktaki çatlakları andıran yarıklar. Yüzüne dökülen cansız saçları hiçbir şeyi gizleyemeyecek kadar seyrekti. Drusilla'nın kulağını kesmesinden kalan yara yeniden açılmıştı ve yüzünde yediği dayağın izlerini taşıyordu. Gözleri morarmış, dudakları yarılmış ve şişmişti. Ellerine kelepçeler vurulmuştu ve yarı baygın bir haldeydi. Luminatii onu tahtın önündeki kanlı zemine iterken acıyla inledi.

Mercurio'nun içi acıdı. Adonai'nin gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Canım kardeşim," diye mırıldandı.

Marielle kanayan dudaklarıyla fısıldadı. "Canım ağabeyim."

Sözcü bakışlarını Scaeva'ya çevirdi.

"Seni aşağılık korkak. Fahişenin dölü."

Kalabalık biraz daha geri çekilirken İmparator'un tebessümü yavaş yavaş silindi.

"Öfkene hâkim ol, Adonai," dedi Scaeva. "Bu, kız kardeşine yerini hatırlatmak için gösterilen haklı bir muameleydi. Sen ve Marielle yıllarca bana çok iyi hizmet

ettiniz ve ben sizin gibi yetenekleri çarçur edecek bir adam değilim. Yanımda size her zaman yer var. Bu yüzden dizini kır. Bağlılık yemini et. Af dile."

Scaeva'nın ayağının dibindeki gölgeler dalgalandı.

"Size o yeri bağışlayayım."

Adonai'nin gözleri parladı, etrafındaki kan fırtınası kıvranmaya başladı.

"*Yeteneklerden* mi dedin sen?" dedi. "Onları Büyük Aşar'da süslü bir kutunun içinde bulmuşum gibi." Adonai başını iki yana sallayınca uzun, beyaz saçları bağlarından kurtulup kan kırmızı gözlerinin üstüne döküldü. "Ben gücümün bedelini *ödedim*, piç kurusu. Kanla ve ıstırapla. Ama sen hak etmediğin bir gücü çaldın."

Gözlerini kısarak Scaeva'ya baktı.

"Benim gözümde sen bir gaspçısın. Rezil ve kötü bir adamsın. Daha şimdiden hırsızlığının senden nasıl çıkmaya başladığını görebiliyorum. Kaderin soğuk elinin inmesini beklemeye ne sabrım ne arzum var. Sana acı çektireceğimi söylemiştim, Julius."

Adonai parmaklarını iyice açtığı kemik beyazı ellerini kaldırdı.

"Al sana."

Kan fırtınası patladı ve kıpkırmızı parlayan yüz bıçak Adonai'nin ellerinden fırladı. Davetlilerden korkulu çığlıklar yükselirken kalabalık biraz daha geri çekilince kapılar gıcırdadı. Kalan muhafızlar bahar çimenleri gibi biçilerek kan yağmurunda seramik zemine yığıldılar. Liviana Scaeva ciyaklayarak oğlunu tutup kendini yana atarken Adonai'nin bıçakları İmparator'un göğsüne doğru yol aldı. Scaeva kaşla göz arasında ortadan kayboldu.

Taht delik deşik olmuştu. Adonai ellerini ciddi bir orkestra şefi gibi hareket ettirerek az önce ölen Luminatii'nin kanını yerden havalandırdı. Etrafındaki kırmızı fırtına biraz daha yoğunlaştı. Sidonius ve Kanşakıyan aralarında Mercurio'yla geri çekildiler. Elleri hâlâ demirle bağlıydı ama çizmesinin topuğunda maymuncuk saklayan Mercurio dizlerinin üstüne çöküp kilitleri açmaya koyuldu.

Kan Sözcüsü dans pistinin ortasında, korumaya aldığı yaralı kardeşinin başında duruyordu. Üstünü başını yırtıp pürüzsüz kaslı göğsünü ortaya çıkardı, uzun saçları etrafında savrularak esnek kollarını iki yana açtı. Ölen iki düzine adamın kanı fırtınaya tutulmuş gibi etrafında dönüyordu. Geniş salonda kanlı bir rüzgâr esiyordu.

"Çık karşıma, gaspçı!" diye kükredi.

Odadaki gölgeler canlanıp sivri uçlu uzun mızraklara dönüştüler. Adonai'nin göğsünü, Marielle'in sırtını hedef alıp uçtular. Sözcü elini büküp kanı fırtınalı denizdeki dalga gibi havaya fırlattı. Kan duvarı gölge mızraklarla çarpışarak darbeyi geri püskürttü; kırmızı, siyahı alt etmişti.

"Korkak!" diye kükredi Adonai. *"Çık karşıma!"*

Gölgeler bir kez daha Sözcü'ye saldırıya geçti, kan dalgası onları bir kez daha geri püskürttü. Kolları iki yana açık, yüzü hiddetten çarpılarak olduğu yerde dönen Adonai'nin gözleri ışık saçıyordu. Mercurio bileğindeki kelepçenin çözüldüğünü hissetti, bileklerini ovuşturup Şakıyan'ın kilidini açmak için ona döndü. Salonun diğer ucuna bakınca ilikdoğumlu davetlilerin, bütün o üst tabaka senatör, praetor ve generallerin çılgınca mühürlü kapılara vurduklarını gördü. Örümceköldüren'i hiçbir yerde göremiyordu. Anlaşılan Hakikatler Şahidi çoktan tüymüştü.

Ama Adonai kaçacak gibi görünmüyordu.

"Neredesin, Julius?" diye kükredi. "Korkak köpeğin tekisin!" İki yana açtığı kollarıyla bir kez daha etrafında döndü. "Gölgelerinde saklan saklanabildiğin kadar! Benim aileme saldırırsın ha? Madem öyle, bunun bedelini ailen ödeyecek!"

Adonai kanlı gözlerini oğluyla birlikte parçalanmış tahtın yanına sinen Liviana Scaeva'ya çevirdi. Jonnen annesinin önünde durmuş, küçük yumruklarını sıkmıştı.

"Adonai!" diye uyardı Mercurio. "Sakın!"

"Hayır!" diye haykırdı Sidonius.

Sözcü ellerini kadına ve çocuğa uzattı. Kan sürgünleri havayı keserek üstlerine doğru uçtu. Sid durması için Adonai'ye haykırarak öne atıldı. Ama Mercurio çok geç olduğunu biliyordu.

Çok geç...

Bir şey, fısıldayan bir kükremeyle gelip oğlan ile üstüne gelen kan sürgünlerinin arasında cisme büründü. Mor biyeli beyaz cüppeli bir adam. Julius Scaeva ellerini kaldırdı, kan ona çarpıp içinden geçerken haykırdı. Soluğu kesilerek sendeledi, gözleri büyüdü. Göğsünü tutarak yavaşça dönüp oğluna elini uzattı.

"Baba?" dedi Jonnen.

"Oğ-oğlum..."

Ve Itreya İmparatoru bir iç çekişle yere yığıldı.

Salona sessizlik çöktü. Davetlilerin telaşlı koşturması durmuştu ama Sözcü'nün etrafındaki kan fırtınası havada geniş yaylar çizmeye devam ediyordu. Adonai işini şansa bırakmamak için parmaklarını bir kez daha büktü ve kan mızrakları Scaeva'nın bedenini onlarca kez daha deldi. Parçalanan etin sesi salonda yankılandı. Sözcü'nün güzel yüzü gözlerindeki öfkeyle korkunç bir hal almıştı.

Pat.

Pat.

Pat.

Sözcü yumruklarını kapatınca nihayet kan fırtınası durdu. Cansız bir şekilde yere indi ve zemin yapış yapış bir parlaklıkta delice desenlerle kaplandı.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atan Mercurio fısıldadı. "Cehennem ve kan aşkına. Başardı."

Jonnen iri gözlerinde parlayan yaşlarla İmparator'un cesedine yaklaştı.

"... Baba?"

Adonai yere tükürdü. Gözleri Scaeva'nın bedenindeydi.

"Ben gücümü *hak ettim*."

Sözcü, kardeşinin yanına çömelip ona sarıldı. Marielle kelepçeli ellerini ağabeyinin çıplak omuzlarına koyup ona saımsıkı sarılarak yaşlı gözlerini kapadı.

"En kötüsünden korktum," diye fısıldadı.

"Her zaman senin için gelirim," diye mırıldandı Adonai. "Her zaman."

Sonra geri çekildi ve parmaklarını morarmış gözlerinde, çatlamış dudaklarında dolaştırdı. Marielle, korkunç durumdaki tenini ve irinli yaralarını gizlemek istercesine zincirli ellerini göğsüne kapattı. Ama Adonai kardeşinin yüzünü kanlı ellerine alıp kendine çevirdi.

"Sana kaç kez söylemem gerek, canım kardeşim, biricik kardeşim?" diye fısıldadı.

Gözlerinden öptü. Yanaklarından öptü. Dudaklarından öptü.

"Çok güzelsin."

Gölge, yumruk olup göğsüne indi. Siyah, parlak ve cam kadar keskin. Acıdan Adonai'nin soluğu kesildi, kırmızı gözleri büyüdü. Ağabeyinin kanı yüzüne fışkıran Marielle çığlık attı. İkinci bir gölgemızrak Sözcü'nün göğsüne saplandı. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Ağabeyi lime lime olurken Dokumacı çığlık atıyordu. Adonai'nin güzel yüzü çarpılmıştı. Etine batan gölgeleri tutarken ağzından kan akıyordu. Gözleri Marielle'deydi.

Mercurio, dehşet içinde, elini yere koyup ayağa kalkan İmparator'a baktı. Ayağa kalkarken etindeki deliklerden sıvı karanlık akıyor, gölgeleri kıvranıyordu. Fısıltı, efendisinin ayağının dibindeki karanlıktan süzülüp omzuna kıvrıldı. Scaeva gökler kadar siyah gözleriyle kolu kanadı kırılan Sözcü'ye bakıyordu.

"*İçimde bir tanrının kanı var, Adonai.*" İmparator başını salladı. "*Bana insan kanıyla zarar verebileceğini nasıl düşünebilirsin?*"

Scaeva yumruğunu sıktı.

Ve Adonai lime lime oldu.

Marielle'in öfke ve dehşet çığlıkları mermer duvarlarda ve ışıldayan Dweymeri kristallerinde yankılandı. Kalabalık yeni bir panik dalgasıyla sarsılıp yeniden kapıya hücum ederek balo salonundan çıkıp konağa dağılmayı başardılar. Mercurio inanamayan gözlerle Adonai'nin kalıntılarına bakarken haykırışlarını, telaşlarını, ayak seslerini duyabiliyordu.

Sidonius onun kadar şaşırmamıştı. İri gladyatör kanlı zeminde Scaeva'nın arkasından dolaşıp yerdeki bir güneşçeliği kılıcı kapmıştı. Kanşakıyan Jonnen'ı kucağına almış, sersemlemiş durumdaki Livina Scaeva'yı yerden kaldırmaya çalışıyordu. Mercurio karanlığa çekilip canlarını kurtarmalarını işaret etti.

Oysa karanlık onun gördüğü her şeyi görebiliyordu.

Gölgeler hızla atılıp Jonnen'ı Şakıyan'ın kucağından koparark kadını duvara savurdular. Sidonius kükreyerek, alev saçan güneşçeliği kılıcını kaldırdı. Bir gölgemızrak karnına saplanınca gladyatör acıyla haykırarak sendeledi. Bir mızrak daha parlayıp iri cüsseli Itreyali'yı kanlı zeminde sürükleyerek yivli yüksek sütunlardan birine savurdu.

"Sidonius!" diye haykırdı Jonnen.

Itreya İmparatoru yalpalıyor, kafasını tutuyor, ellerini saçlarında dolaştırıyordu. Ağzını açıp çığlık attı; siyaha dönen dili parlıyordu. Oda deprem oluyormuş gibi sarsıldı. Scaeva'nın gölgesi ayaklarının etrafında şişti, balon gibi patlayınca yere yüzlerce biçimsiz dere gibi aktı. Scaeva cüppesini parçalıyordu; kükremeyi andıran bir sesle ağzından simsiyah bir kusmuk fışkırdı.

"Julius!" Liviana kocasının halini görünce dehşetle feryat etti. *"Julius!"*

Odadaki gölgeler kendilerini oradan oraya atarak dipsiz bir selle Scaeva'nın ayağının dibine aktılar. Nereden geldiği anlaşılmayan bir rüzgâr, öfkeli bir kasırga gibi esti. Liviana sert rüzgârda gözlerini kısıp elini uzatarak kocasına doğru sendeledi.

"Julius!" diye haykırdı. "Yalvarırım *durdur şunu*!"

Scaeva şakaklarını tutup bir kez daha haykırdı. Gölgeler kör bir öfkeyle debeleniyor, pençeleriyle kocaman yarıklar açtıkları duvarları tavana kadar yırtıyordu. Asmakat sarsılıp çökerken Mercurio yere çömeldi. Bütün bina sarsılıyordu. Dev bir avize tavandan kopup hızla yere düşerek İmparator'un karısını altına alıp milyonlarca parçaya ayrıldı.

"Anne!" diye haykırdı Jonnen.

Scaeva bir kez daha şakaklarını tutup sesi çatlayana kadar kükredi.

"BABA!"

Scaeva'nın gözleri siyah bir tabakayla kaplanmıştı. Üç güneş maskesini koparırcasına çıkarıp nefretle hırlayarak yere attı. Yüzünden siyah yaşlar akarak maskeyi topuğuyla ezdi. Gülüyordu. Kollarını kendine sarıp inlemeye başladı. Mercurio adamın dipsiz siyah gözlerine bakarken kovulmuş tanrının öfkesinin serbest kaldığını anladı. İhanete uğrayan bir oğulun öfkesi, acısı ve kusursuz nefreti. Tek isteği, ona ihanet eden babasının mabedini başına yıkmaktı.

Scaeva kollarını iki yana açınca oda bir kez daha sarsıldı. Omuzlarından çıkan sıvı karanlık kanatlar onu havaya kaldırdı. Marielle, Scaeva'nın karanlık öfkesin-

den uzaklaşıp yaralı karnını tutarak yerde yatan Sidonius'un yanındaki sütuna gitti. Salonda kükreyen kara rüzgârlar Mercurio'yu neredeyse yere devirecekti. Mangallardan birinde yanan kömür yere saçılıp masa örtülerini tutuşturmuştu. Kalbi hızla çarpan yaşlı adam kanın içinde sendeleyerek Kanşakıyan'ı tuniğinden yakalayıp baygın bedenini Dokumacı'nın yanına sürükledi.

Yaşlı adam, elleri titreyerek Marielle'in zincirlerini çözdü; maymuncuklar demir kilitleri hemen açmıştı. Alevler yayılırken duman kokusu da uğursuz rüzgârla yükseliyordu. Mercurio, Scaeva'nın harap tahtının yanındaki duvara yaslanan Jonnen'ı işaret etti.

"Oğlanı alıp gidelim!" diye haykırdı.

Sütunları parçalanmış, mezarkemiği eski, çürük ahşap gibi dağılıyordu. Mercurio çığlık attı, arkadaşları kanla kaplı zemine düşüp yuvarlandılar. Piskopos demir gibi güçlü, mezar kadar soğuk siyah şeritlerin gırtlağını sıktığını, beline sarıldığını fark etti. Ayağı yerden kesilirken boğazını sıkan karanlık sürgünleri tutup ayaklarını savurarak çırpındı.

Bir zamanlar Julius Scaeva olan şeyin önünde havada süzüldü. Adamın solgun yüzüne siyah yaşlar bulaşmıştı. Dudakları kopkoyu kana bulanmıştı.

"Ama..." dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

Ölümün gözlerinin içine baktı. Ölüm ona gülümsüyordu.

"Ama... üçüncü kitabı... kim yazıyor?"

Kalbini ortadan ikiye ayırmaya hazırlanan acımasız siyah bıçaklar kapkara parlayarak şaha kalktı. Ama bir zamanlar Scaeva olan şey bir an tıslayarak katran karası gözlerini tavana çevirdi. Solgun parmakları kapandı. Rüzgârlar bir an durulduldular, kargaşaya minicik bir mola verildi.

Ve o sessizlikte, tanrıcık fısıldadı.

"Geliyor."

44. BÖLÜM

KIZ

Geceyi giymişti. Elbisesi siyah ipekti. Boynundaki mücevherler karanlık yıldızlardı. Uzun etekleri belinden itibaren kabararak çıplak ayaklarına kadar iniyor, gece yarısından korsajı bembeyaz tenini sımsıkı sarıyordu.

Yanaklarında beyaz pudra.

Dudaklarında siyah boya.

Gözlerinde lejyonlar.

Testislerin taşlık kıyısına kondu. Karşısında kemiklerden bir şehir yükseliyordu. Elinde aynı kemiklerden bir kılıç vardı. Sırtındaki siyah kadife kanatlar açık gökyüzü kadar genişti; kabuk bağlamış suyun kıyısından yukarı yürürken uçları iskelelere, arnavutkaldırımlarına ve yanındaki binalara sürtünüyordu. Şehrin gölgeleri onun gelişiyle iç geçirdiler, yüzünü şefkatli ellerle okşadılar ve onu eve buyur ettiler.

Âlemciler. Seyyar satıcılar. Dilenciler, rahipler ve fahişeler. Hepsi, onu daha görmeden hissetti. Müzikleri sustu, kahkahaları kesildi. Enselerinde bir ürperti dolaştı. Ölümden daha ağır bir kıpırtısızlık. En sofusunu, en günahkârını ayırmadan hepsine bir fısıltı getiren bir ürperti.

Bir uyarı.

Bir kelime.

Kaç.

Korku ayaklarından siyah bir dalga gibi yayılıyordu. Güneşler hiç bu kadar uzak görünmemişti, gece bu kadar karanlık. O ölümlüler, onu göğüslerinde ve kemiklerinde hissediyorlardı. O kıyametti. Mahvoluş. Yetim kalan kızların, öldürülen annelerin, piç doğan oğulların intikamıydı. Babası ileride ve yukarıda onu bekliyordu.

Çok, tek olmayı bekliyordu.

Böylece kaçtılar. Önündeki arnavutkaldırımı hızla boşaldı. Kanalizasyon giderlerinden fırlayan sıçanlar, karanlık bir alevmiş gibi kaçıştılar. İnsanlar canlarını kurtarmak için, şöminelerinin ve evlerinin konforuna değil, etraflarındaki kemirgenler gibi sukemerinin üstünden su kıyısına dağıldılar. Karşısında katıksız ve simsiyah bir panik dalgalanıyordu. Şehir, çok uzun süre ölümlü ayakların altında kirlenen bu kovulmuş tanrı mezarı sarsılıyordu. Kovulmuş bir tanrının mezarı şimdi bir imparatorluğun mezarına dönüşmek üzereydi.

Boş sokaklardan, ıssız yollardan geçip foruma yöneldi. Tepetaklak olmuş bir el arabasının yanında durup beyaz elini açtı. Gölgeler yere düşmüş altın yaldızlı bir maskeyi kaldırıp gözlerinin üstüne yerleştirdi. Maske hilal şeklindeydi. Henüz dolunay fazına geçmemiş bir ay. Etrafındaki karanlık canlıydı. İçindeki de.

Solgun ve güzel, yürümeye devam etti.

Geceyi kuşanmıştı, nazik dostlarım.

Ve gece onunla geldi.

45. BÖLÜM

ÂŞIK

Örümceköldüren gözlerini kapadı.

Teninde zifirgecenin esintisini hissetti.

Gökyüzü bir zamanlar kalbinin bulunduğu yer kadar boştu.

Şehir gittikçe büyüyen bir kargaşaya teslim olmuştu. Arkasında bir yerde, Scaeva'nın galası için bir araya toplanan ilikdoğumlu aptallar nihayet birinci Kaburga'dan dışarı akın ediyordu. Yarımada depreme tutulmuş gibi sarsılıyor, kaldırımlar yarılıyor, binaların cepheleri çatlıyordu. Tepede yıldızışığını boğup havayı fırtınaışığıyla dolduran kara bulutlar toplanmıştı. Depo bölgesinde bir yerde sarsıntılar yangına yol açmıştı; siyah dumanlar karanlığa yükseliyordu. Testisler tarafından ciyaklayarak yuvarlanan bir sıçan dalgası geliyordu. Örümceköldüren, sayıları giderek büyüyen korkak bir kalabalığın sıçanları takip ettiğini duyabiliyordu.

Tanrımezarı parçalanıyordu.

Hakikatler Şahidi, Scaeva'yla ittifak yapmanın kumar olduğunu başından beri biliyordu ama dürüst olması gerekirse çok fazla para yatıracağı bir kumar değildi. Örümceköldüren, Kara Ana'nın çömezi ya da Kızıl Kilise'nin üyesi olmadan önce de azimle hayatta kalmıştı. Sonunu getirmeyi kafasına koymuş gibi görünen bir dünyada yol almış ve sadece yaşamakla kalmamış, refaha da kavuşmuştu. Onunki gibi bir dünyada bir kadın, bütün parasını tek bir zara yatırıp uzun süre ayakta kalamazdı. Bahis ne kadar garanti olursa olsun.

Şahid derin bir nefes aldı, kendini yatıştırıp gözlerini açtı. Forumun kuzey tarafındaydı. Kaos güneyden başlayarak ona doğru akıyordu. Ancak şimdilik hayli öndeydi. Hengâmeye *doğru* koşan iyi kalpli ve ölümcül derecede meraklı insanlara çarparak küçük köprülerden ve fısıldayan kanallardan ilerliyordu.

Aşağı bakmak için uçurumun kenarına yaklaşma dürtüsünü anlayabiliyordu. Birkaç bölüm öteye atlayıp hikâyenin nasıl biteceğini öğrenme ihtiyacını. Ama Örümceköldüren, Itreya'nın ilk imparatorunun hikâyesinin nasıl biteceğini bilmek istemiyordu. Tek isteği, hayatta kalmaktı, hikâyeyi daha sonra da okurdu.

Scaeva'nın adamları kabristandaki Kızıl Kilise şapelini yerle bir etmişlerdi ama Örümceköldüren adamın el sürmediği en az bir metelik ve silah zulası biliyordu. Dahası Kilise'nin Kılıçtutan Rıhtımı'nda demirli yarım düzine teknesi vardı ve en az iki tanesi Örümceköldüren'in tek başına idare edebileceği kadar küçüktü. Bugün Kilise'nin yarattığı en ölümcül katillerden biri olabilirdi ama Örümceköldüren, Dweymeri Adaları'nda doğup büyümüştü. Babası bir tersane işçisiydi, ağabeyi de onu yanında çalışırdı. Örümceköldüren okyanusu en az zehirler kadar iyi bilirdi.

Tanrımezarı, nefretle dolup taşan bir çocuğun eline düşen bir şehir minyatürü gibi tekrar tekrar sarsılırken anacaddeler kalabalıklaşmaya, arkasındaki panik büyümeye başladı. Şaşkın, sarhoş ve korkmuş insanlar evlerinden ve tavernalardan sokaklara, meydanlara dökülüyordu. Güneyden çığlıklar ve dumanlar yükseliyor, korku sokaklara Albari altınşarabı şişesindeki sonsuzgölge gibi yayılıyordu. Şahid arka sokaklarda kalmaya özen gösterip elbisesinin uzun ve süslü eteklerine söylenerek İplikler Köprüsü'nü geçti. Zehirli ve altın yaldızlı hançerlerinden birini belinden çekti ve daha hızlı koşmak için elbisesine bir yırtmaç açtı. Sonra da koştu.

Şehir bir kez daha sarsıldı. Ayaklarının altında kemirgenler kaynıyordu. İleride kabristanın kapılarını ve fırtınalı göğe yükselen dövme demir çitlerini görebiliyordu. Artık su kıyısına ve kaçışına sadece birkaç blok uzaktı. Hızlandıkça gözüne akan teri sildi. Şık bir topuzla tepesinde topladığı rastalardan biri kurtulmuştu. Tam Tanrımezarı'nın ölülerinin evine girerken gökyüzünde çakan şimşek boyun ve bileklerindeki altınlarda ve siyah dudaklarında parladı.

Mezarlıkta hızla ilerledikten sonra, uzun zaman önce ölen bir senatörün mezarındaki zulanın başında durup dengesini sağlamak için tutundu. Sarsıntının dinmesini beklerken mezar taşının üstündeki yazıya karanlık bir bakış attı. İsim zamanla silinmiş, mermer büstün hatları aşınmıştı.

"Hepimiz önünde sonunda kurtçuklara yem olacağız," diye mırıldandı.

Üstündeki gece göğüne bakarken dudakları bir tebessümle kıvrıldı.

"Ama bu akşam değil, Ana."

İçi karanlık ve boş bir ürpertiyle doldu. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Tepede çakan şimşek kabristanın gölgelerini siyaha boyadı. Hakikatler Şahidi'nin karşısında, elinde sadece mezarkemiği gibi görünen kılıçlarla, pelerinli ve kukuletalı bir karaltı belirdi.

"Çene aşkına," diye fısıldadı Örümceköldüren.

Bu bir insan değildi. O kadarı anlaşılıyordu. Evet, o pelerinin altında insana benziyordu. Ama hava o kadar soğuk olmamasına rağmen, karaltının nefesi dudaklarının önünde beyaz bulutlar oluşturuyor, Örümceköldüren soğuktan titriyordu.

"Selam, Şahid."

"Cehennem ve kan aşkına," diye soludu Örümceköldüren.

Şey kukuletasını indirdi. Solgun bir ten. Mürekkep karası tırnaklar. Canlı varlıklar gibi kıvranan uzun örgüler. Uzun ve dipsiz gözler, Ana'nın eliyle sıfırdan dövülmüş kaymaktaşı bir ten. Ama zifirgeceye ve şehri teslim alan kaosa rağmen, Örümceköldüren o yüzü nerede görse tanırdı.

Kızın bakışlarında binlerce yıldızın ışığı parlıyordu.

Buraya dönmek için aşmak zorunda kaldığı Cehennem çukuru kadar boş bakışlarında.

"... Ashlinn?"

"Kendisi buraya gelemedi," dedi karaltı gözlerinde siyah yaşlarla. *"Ana'nın bile ölülere iki kez can verecek gücü yok. Bu yüzden bana yolu göstermekle yetindi. Onun için bu kadarını yapmaya razıydı. O öyle bir oğlandı. Ama Tric'in sana selamı var, Örümceköldüren."*

Ellerindeki mezarkemiği kılıçlar havaya kaktı.

"Ve sana bunları vermemi istedi."

Zifirgece esintisi tenini ürpertiyordu.

Gökyüzü bir zamanlar kalbinin bulunduğu yer kadar boştu.

Ve Örümceköldüren gözlerini kapadı.

46. BÖLÜM

BABA

Gölgeler boğazını bırakınca Mercurio dizlerinin üstüne düştü.

Rüzgâr bir cenaze ağıtı misali uluyarak tenini tırmalıyordu. Yangın yere saçılan kömürden devrilen mobilyalara sıçramıştı. Mercurio'nun dilinde duman tadı vardı. Bütün kapılar bir gök gürültüsüyle içe doğru patlarken bir zamanlar Julius Scaeva olan şey bakışlarını tavandan büyük salonun girişine indirdi. Odadaki gölgeler uzuyor, esniyor, bütün Kaburga titriyordu. Karanlık daha da koyulmuş, çalışır durumdaki son birkaç simyevi kürenin ışığı boğulmuştu. Mercurio omuzlarında ve göğsünde nefesini kesen bir ağırlık hissetti. Odaya bir serinlik, karanfil

ve dökülmüş yaprakların kokusu indi. Hava bir fırtına şarkısıyla uğulduyordu. Mercurio başını kaldırıp yaşlı gözlerini kapıya çevirdi.

İşte oradaydı. Bütün ihtişamıyla.

"Mia," diye fısıldadı.

Tanrıça aşkına, çok güzeldi. Yılların, kanın ve fedakârlıkların ağırlığı omuzlarında karanlık kanatlara dönüşmüştü. Yaşadığı zorlukların izleri tenine, göğsünün girintisine kazınmış, gözlerine yansımıştı. Ama hiçbir şey, hiç kimse, ne kırık kalpler ne yıkılmış hayaller ne de yaşamanın ve nefes almanın basit trajedisi onu durdurmuştu. O hayattan bile daha büyüktü.

Anlatacak hikâyesi olan bir kız.

Simsiyah giyinmişti. Bir korsaj ve ayaklarına kadar nehir misali akan uzun etek. Elinde mezarkemiği uzun bir kılıç. Yüzü altın bir maskeyle gizlenmişti ve siyah dudakları aralanarak dünyayı sarsan bir sesle konuştu.

"Baba," dedi.

"Evet?" dedi Mercurio.

Mia ona baktı. Aralarındaki onca yıl bir anda hiçliğe dönüştü. Mercurio her şey başlamadan önceye, küçük dükkânına dönmüştü sanki. Sadece ikisi vardı. Mia on bir yaşındaydı ve ayağının dibinde oturduğu Mercurio ona bir asmakilidi tatlı dille nasıl ikna edeceğini gösteriyordu. Mia on üç yaşındaydı ve oğlanların neden kanamadığını sorarken siyah gözleri parlıyordu. On beş yaşında eğri büğrü kâküllü, henüz olgunlaşmamış Mia onun sigaralarını aşırıyor, ona kaba saba şakalar yapıyordu. Ve o anda kızın onun ne kadar büyük bir parçasını oluşturduğunu, onun için ne çok anlam ifade ettiğini ve onu ebediyen nasıl değiştirdiğini fark etti. Başkalarının çuvalladığı yerde cüret eden, dünyaya hiçbir zaman başkalarının gözünden bakmayan bir kız.

Mercurio da bakmamıştı aslında.

Tanrıça aşkına, onu o kadar çok seviyordu ki.

Kız ona gülümsedi. Sadece bir an. Siyah gözlerinde, böyle bir yerde düşmelerine asla izin vermeyeceği yaşlar parlıyordu. O anda kızın da onu ne kadar sevdiğini anladı.

"Seni kastetmedim," diye fısıldadı Mia hüzünle.

Sonra siyah ve gölgeli gözleri, Mercurio'nun arkasındaki adama baktı.

"*Seni* kastettim," diye soludu.

Julius Scaeva, Mia'ya içindeki kan kadar siyah bir bakış attı. Yerden yaklaşık altı metre yüksekte duruyor, şeffaf, siyah kanatlarını çırpıyor, çırpılıyor, parmaklarından siyah bir sıvı damlıyordu. İçindeki şeyi görmek kolaydı. İçindeki tanrı artığı uluyarak etinin kafesine çarpıyordu. Ancak Itreya İmparatoru bu son dans

için kendini hazırlamış gibiydi. Eski halinin bir parçası ince, çatlaklı yüzeye çıkmayı başardı. En azından çirkin bir tebessüm taklidiyle dişlerini gösterecek kadar.

"Seni yeniden görmek ne güzel, kızım," dedi.

"Mia!"

Mercurio ve Mia, Scaeva'nın tahtının enkazının dibine çömelen küçük Jonnen'a baktılar. Gözleri korkudan büyümüştü, elini ablasına uzatmıştı ama gölgeler sivri dişler misali yerden yükselerek iki kardeşin arasına set çektiler.

"Bırak onu, baba," dedi Mia. "Bu artık ikimizin arasında."

"O *benim* oğlum." Scaeva'nın yüzü çarpıldı, dişleri kararmıştı. "Benim *vârisim.*"

"O dokuz yaşında bir çocuk! Bırak onu, kahrolası *amcık!*"

"Annen de bir zamanlar böyle söylemişti." Scaeva hafifçe gülümsedi ve anılara dalmış gibi, kaşlarını çatıp tavana baktı. "Sanırım iltifat olarak almıştım."

Mia başını sallayarak enkaza dönen salona baktı. Paramparça olan tahta. Yayılan alevlere. Cesur senatörlerin, sadık askerlerin ve sevgili kardeşlerin yerdeki kanına. Scaeva'nın ışıldayan camların altında kalan karısından geriye kalanlara. Kendi yaptığı, elde etmek için yalan söylediği, çaldığı, öldürdüğü her şey; sonuç buydu. Karnında karakan kaynıyordu. Gözlerinden taşıyor ve dudaklarından köpürüyordu. Mia ona acıyarak baktı.

"Bir şeyler inşa ettiğini sanıyordun. Oysa bunca zamandır altını oyuyormuşsun." Başını iki yana salladı. "Kendini ne hale soktuğuna baksana. Sırf benden korktuğun için."

"*Kendimi* ne hale sokmuşum?"

Scaeva dişlerinin arasında uzayan siyah tükürüklerle kahkaha attı. Elini açtı. Avcunda siyah abanoz bir piyon vardı. Katran karası ve kanlı. İmparator'un eli titriyordu, damarları teninin altında paslı zincirler gibi gerilmişti. Konuşurken ağzından karanlık dökülüyordu; içindeki kırık dökük tanrı, artık orada zapt edemeyeceği kadar fazlaydı.

"Kazanamayacağın oyuna girmeme konusunda seni uyarmıştım. Bunu görüyor musun, evlat? İkimizi de bu hale sen getirdin. Tanrıların oyununda sıradan iki piyon."

"O zaman cesaretini topla, piç kurusu. Çünkü oyun bu gece bitiyor."

Scaeva'nın boynuna sarılan gölgeengerek dişlerini gösterdi.

"... Kıymetli Tanrıça'nın seni ne hale getirdiğini hâlâ görmüyor musun?.."

Mia yılana bakmadı bile.

"Fısıltı, bana tek kelime daha edersen," diye uyardı, "senin için hiç iyi olmaz."

Yılan, olmayan gözlerini kısarak tısladı.

"... Senden korkmuyorum, küçük kız. Buraya asla gelmemeliydin. En azından tek başına..."

Mia o zaman yılana baktı. Gözleri cilalı oltutaşı gibi parlıyordu.

"Ah, ama Fısıltı," diye iç geçirdi, "tek başıma değilim ki."

Mia kollarını iki yana açınca karanlık bir anda patladı. Çıplak ayaklarının dibindeki gölgeden, elbisesinin siyahından bir iblisler sürüsü, bir iblisler ordusu fırladı. Siyah kanatlarıyla yanından geçtiler, siyah patilerinin üstünde ilerlediler. Düzinelerce, yüzlerce öfkeli, kaynayan iblis.

Gece yaratıklarının biçimlerine bürünmüşlerdi. Yarasalar, kediler, kurtlar, baykuşlar, fareler, kuzgunlar. Dünyanın bildiği bütün karanlıkların biçimleri. Hırlamaları, kükremeleri ve haykırışlarıyla rüzgârların sesini bastırdılar. Dişlerini birbirine çarparak, pençelerini çıkararak Scaeva'ya akın ederek boynundaki yılana saldırıp efendisinin omzundan kopardılar.

Gölgeengerek öfkeyle tıslayarak, ısırarak, tükürerek ve çırpınarak diğer sayısız biçimin arasına yuvarlandı. Rengi diğerlerinden daha koyuydu –iki kişiye yetecek kadar koyu– ve dilinde hâlâ kurt olmayan bir kurdu öldürmenin tadı vardı. Ama çokluk, içlerinde yanan açlıkla onu acımasızca hırpaladı ve gölgeyılan yerde parçalara ayrılırken efendisine son bir kez haykırdı.

"... Julius, yardım et bana!.."

"Bırakın onu!" diye kükredi İmparator.

Scaeva'nın eli havayı kesince karanlık, bıçaklar gibi keskinleşiverdi. Ancak onları ne kadar kanatsa ve yükselen duman gibi salonun dört bir yanına dağıtsa da Mia'nın iblisleri çok fazlaydı. Haykırışları yürek parçalayıcı bir hal alıp cismi titreyen ve hızla solan bir lekeye dönüşürken Fısıltı'yı parçalamaya devam ettiler. Hepsi, geriye tek bir gölgesi bile kalmayana kadar onu yiyip yuttular.

Biri hariç.

O tek gölge, kedi biçimine bürünmüş, Mia'nın omzunda oturuyordu. Kâğıt gibi yassı, yarı saydam, ölüm kadar siyah kedi, kuyruğunu Mia'nın boynuna doladı. Olmayan gözleri, çığlıklarının tadını çıkarır gibi, her an biraz daha yok olan yılandaydı.

"... bu..." diye fısıldadı Müşfik Kedi. *"... tutulma içindi..."*

Titrek bir kükreme duyuldu. "Hangi cüretle..."

Scaeva parmaklarını pençe gibi kıvırıp kızına döndü. Avazı çıktığı kadar haykırırken dudaklarının arasından siyah bir öfke köpürdü.

"HANGİ CÜRETLE?"

Mia'nın dudakları buz gibi bir tebessümle kıvrıldı.

"Sevdiğin bir şeyi kaybetmek nasıl bir hismiş, pislik?"

Mia bembeyaz elini kaldırıp babasının belindeki mezarkemiği hançere uzattı. Seneler önce, şimdi omzunda oturan gölgekedinin ona hediye ettiği hançere. Hayatını kurtaran hançere. Bir dublörün kalbine saplarken her şeyin başka türlü bitmesini hayal etmeye cesaret ettiği hançere. Kırmızı kehribar gözleri karanlıkta parlıyordu. Kabzasına, kanatlarını açmış bir kuzgun şekli verilmişti. Bu adamın yok ettiği bir hanenin arması.

"O benim," dedi.

"Hiçbir şey senin değil," dedi Scaeva gözlerinden siyah yaşlar akıtarak. "Anlamıyor musun? Sahip olduğun her şeyi, olduğun *her şeyi* bana borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim, baba."

Mia uzun kılıcını kaldırdı.

"Bunun dışında."

Scaeva'nın gölgesi kaynadı. Siyah gözleri kızına kilitlendi. Çenesinden siyah bir salya süzülüyordu. Aralarındaki karanlık geriye başka hiçbir şey kalmayana kadar koyuldu. Scaeva Fısıltı'nın biraz önce yok olduğu yere baktı. Dişlerini sıkarken içindeki katıksız ve kusursuz öfke yukarıya ve dışarıya doğru akarak sonunda ve ebediyen hâkimiyeti ele geçirdi.

"Gel de ver o zaman," diye fısıldadı.

Mia hiç ses çıkarmadan gözden kayboldu ve bir saniye sonra tepelerinde yeniden ortaya çıkıp elinde kılıcıyla yere indi. Gölgeler bükülerek havayı kesen ellere dönüştüler. Ama Scaeva ortadan kaybolup kenara çekilmek yerine, bir kükremeyle boğazına atıldı. Ve devlere özgü bir güçle, onun ivmesiyle hızla dönüp Mia'yı yere çaldı.

Mia yere çarparken şiddetli bir gümbürtü duyuldu ve mermer ve mezarkemiği parçalanarak yarıldı. Patlama sesi kafasının içinde yankılanan Mercurio havaya uçuşan kırıklardan korunmak için hızla geri çekildi. Aynı anda enkazın içinden siyah bir şekil fırladı. Koyu renkli bir Zümrüdüanka yarıktan yükselerek Scaeva'nın göğsüne çarpıp onu yukarı uçurdu. Birlikte hızla çarptıkları tavan buz gibi parçalandı ve onlar yere düşerken üstlerine büyük mezarkemiği parçaları yağdı. Mia'nın uzun kılıcı zeminde sekerek molozların içinde durdu.

Mercurio, gölgelerin Mia'ya sarıldığını görebiliyordu. Omuzlarından kanatlara benzeyen simsiyah sürgünler, parmak uçlarından jilet gibi keskin şeritler uzamıştı. Yaşlı piskopos içindeki güç özgürlüğünü nihayet ve tamamen ilan eden kızı neredeyse tanıyamayacaktı. Uzayan saçları başının etrafında yılan gibi kıvrılıyordu. Teni alev almış gibiydi. Mercurio kızın alnında tenine çizilmiş gibi görünen solgun bir halkanın parladığını gördü. Mia artık etten kemikten çok gölgeden ibaret görünüyordu; büyüdükçe büyüyor, bütün salonu kaplıyordu. Scaeva da

büyümüştü. İkisi bir kez daha, yine bir gümbürtü ve bir ay ışığı parlamasıyla çarpıştılar. Öldürülmüş bir tanrının birbirinin yansıması parçaları, içindeki iki yarım şimdi kendileriyle savaş halindeydiler ve her şeyi paramparça ediyorlardı. Havada bir iblisler fırtınası esiyor, bir siyah çığlıklar korosuyla Cehennem özgürlüğünü ilan ediyordu.

Şehir sarsılıyor, gökyüzü gümbürdüyordu. Rüzgâr kasırgaya dönmüştü. Mercurio kavgadan uzaklaşmış, emekleyerek odanın bir köşesine çekilmişti. Sidonius'u kanlar içinde, parçalanmış karnını tutarken buldu. Gladyatör bir eliyle bağırsaklarını içeride tutmaya çalışırken diğeriyle Kanşakıyan'ı nispeten güvenli bir yere çekmeye çabalıyordu. Mercurio, Marielle'in yakındaki gölgelerin içinde çömeldiğini gördü, uluyan rüzgâr onu yere bastırıyor, cılız saçlarını korkunç tenine yapıştırıyordu.

Dünyanın sonu geliyordu sanki. Bütün hikâyeleriyle birlikte. Ve orada, bütün o curcunanın, sesin ve öfkenin içinde, Mercurio'nun yanındaki çatlaktan kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallayan incecik siyah bir gölge çıktı.

"... onları buradan uzaklaştırmalısın, mercurio..."

"Onu bırakmam!"

"... her zaman yanında olacaksın. o da senin yanında olacak. ama artık gitmesine izin verme zamanı, dostum..."

"Hayır! Böyle bitemez, buna izin vermem!"

"... onu unutmayacağına söz verdin. sadece iyi kısımları değil. çirkin, bencil ve gerçek kısımları da. her şeyini, mercurio. bunu senden başka kim yapabilir?.."

Siyah fırtına ortalığı birbirine katarken yaşlı adam, olmayan kediye baktı. İkisinin de ona duyduğu, kırık cam kadar gerçek ve keskin sevgi, onu iliklerine kadar acıtıyordu. Ama gölgenin haklı olduğunu biliyordu.

"... onu unutma..."

Başladığından beri bu hikâyenin nasıl biteceğini biliyordu.

Hepimiz biliyorduk, öyle değil mi?

Dokumacı'ya dönüp haykırdı. "Marielle!"

Kadın etrafındaki kargaşadan bihaermiş gibi kendi kederine teslim olmuştu. Sırtını duvara vermiş, devlerin çarpışmasını izleyerek ölümü bekliyordu.

Mercurio bir kez daha haykırdı. *"Marielle!"*

Kadın kan kırmızısı gözlerini kırpıştırdı. Yaşlı piskoposa baktı.

"Yürüyebilir misin?" diye seslendi Mercurio.

Mia ve Scaeva uzaktaki bir duvara çarparak mezarkemiğinde kocaman bir yarık açınca kadın irkildi. Mia'nın ordusu etraflarında ciyaklayarak ulurken tavandan geriye kalan parçalar sarsıldı ve destek sütunlarına yeni çatlaklar eklendi.

Ada öyle şiddetli sarsılıyordu ki Mercurio dizlerinin üstüne düştü. Sidonius kanlı dudaklarında dualarla Kanşakıyan'ın üstüne kapandı.

Mercurio bir kez daha, "Yürüyebilir misin dedim." diye seslendi.

"Evet." Marielle ağabeyinin gölgesini kırpıştırdığı gözlerinden sildi. "Yürüyebilirim."

"Sidonius'a yardım et. Harekete geçmeliyiz."

Dokumacı dişlerini sıkarak sarsılan zeminde emeklemeye başladı. Yaralı gladyatöre ulaşınca kükreyen rüzgârlarla fısıldayarak yamru yumru elini ona uzattı. Yaralı karnını tutan Sidonius inledi. Ancak hayretle bakarken içorganları içine doldular ve yarası, hiç olmamış gibi kapanıverdi.

Gladyatör, "Cehennem ve kan aşkına..." diye soludu.

"Dokumacı işini bilir!" dedi Mercurio. "Şimdi, derhal ayağa kalk."

Sidonius yalpalayarak ayağa kalktı ve gölge devlerin diğer duvara çarpmasıyla olduğu yerde sallandı. Mercurio, saçtıkları karanlık bakılmayacak kadar parlakmış gibi gözlerini kısmıştı. Mia ve Scaeva artık tanınmaz haldeydiler. Şeffaf kanatlı, vücutları gölge alevler gibi dalgalanan, bir uluyan yoldaşlar fırtınasıyla büyük dalgalar gibi birbirine çarpan siyah cüsseler. İkisini birbirinden ayıran tek şey, Mia'nın kıvrılıp bükülen uzun saçları ve alnında parlayan halkaydı.

"Aa aşkına," diye soludu Sid. "Şuna bak..."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Marielle. "Adonai olmayınca..."

"Bu kahrolası adalardan uzağa!" diye haykırdı Mercurio. "Arkasında küle dönmüş bir cumhuriyet bırakacak, unuttunuz mu? Onun eliyle denizin dibine gömülen bir köprüler ve kemikler şehri. Burada olacakları hepimiz biliyoruz!"

"Ya Jonnen ne olacak?" diye haykırdı Sid.

Mercurio korkudan Scaeva'nın tahtının yanına sinen oğlana baktı. Bir gölgekafese tıkılmıştı. Babasıyla ablasının çarpışmasını izlerken gözleri büyümüştü, yanakları sırılsıklamdı.

"... oğlan kalmalı..."

Mercurio parçalanmış zeminde sakince oturup mürekkep siyahı patisini yalayan Müşfik Kedi'ye baktı.

"... onun da anlatacak bir hikâyesi var..."

Devler bir sütuna daha çarpıp yerinden söktüler. Kaburga'nın duvarları bir kez daha yarılarak hepsini dizlerinin üstüne düşürdü. Mercurio bütün vücudu titreyerek, nefes nefese inledi. Dilinde mezarkemiğinin tadını alıyor, gölgesi altında eğilip bükülüyordu. Müşfik Kedi, olmayan gözlerini iri iri açarak karşısında belirdi.

"... gidin!.." diye bağırdı. *"... derhal Testislerin yolunu tutun!.."*

Sidonius Mercurio'yu yakasından tutup ayağa kaldırdı. "Haydi!"

Marielle'in de ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra Kanşakıyan'ı sırtına alıp Dokumacı'yı duvarda açılan yeni bir yarıktan dışarı itti. Duvarın arkasındaki şehir alevler içindeydi. Fırtına uluyor, yer sarsılıyordu. Okyanuslar şahlanmıştı. Kızların dördü de uyanmıştı. Mercurio tekrar salona bakıp Ay'ın parçalarının çarpışarak yanmasını izledi. Sevdiği kızdan geriye kalanları aradı. Ve ne yapması gerektiğini anladı.

Sid fırtınada sesini duyurmaya çalışarak bağırdı. "Mercurio, haydi!"

Yaşlı adam parmaklarını dudaklarına bastırıp Mia'ya doğru uzattı.

"Seni hatırlayacağım," diye fısıldadı.

Döndü ve koştu.

47. BÖLÜM

HEPSİ

İkisinin etraflarındaki dünyayı paramparça ederek var güçleriyle birbirlerine çarpmalarını izlerken Jonnen'ın göğsünde karanlık alevler yanıyordu. İkisi de dizginlerinden kurtulmuş bir tanrının parçasıydı; ay Ana'larının göğünün altında kendini göstermişti. Birer deve dönüşmüşlerdi, karanlık etraflarında parlayarak her an biraz daha büyüyordu. Kanatları harabeye dönen salonun kenarlarına değiyor, tepelerinde yanan siyah alevler tavanı dağlıyordu. Ama Jonnen gözlerini kısıp baktığında, bu siyah fırtınanın ve onlar için yaşayan gölgelerden bedenlerin arasında, eski hallerinden cılız izler görür gibi oluyordu.

Babası. Dünyası. Olmayı hayal ettiği adam. Taptığı tanrı şimdi gerçek bir ilahın kılığına girmişti. Yoz ve çürümüş. Hiddet, nefret ve sefalete batmış, incitildiği gibi incitmekten başka bir şey düşünmüyordu. Oğlan bunu anlayabiliyordu. Çünkü annesinin ezilen bedeninden babasının dönüştüğü şeye bakarken seni dünyaya getirenden nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

Ama ablası. De'lai'si. Birkaç ay öncesine kadar hiç karşılaşmadığı ama bir şekilde hep tanıdığı kız. Onun hiç olmadığı kadar cesur. Karanlık, kanlı ve iliklerine kadar yaralı. Hiddet, nefret ve sefaletten başka bir şey duymamak için dünya kadar nedeni vardı. Ama ablası saklamaya ne kadar çabalasa da Jonnen hayatın onu taşlaştırmasına izin vermediğini biliyordu. Aslanlar gibi sağlam bir

kalple seviyordu. Kendini kanatacak şekilde veriyor ama asla kırılmıyordu. Çünkü bütün kaybettiklerine, bütün feda ettiklerine ve omuzlarına yüklenen bütün kırgınlığa rağmen, hep geri dönüyordu.

Benim için geri döndü.

Jonnen bunu o hiddet ve gölgeler fırtınasında hissedebiliyordu. Ablasının ona duyduğu sevgi. Bir tanrının gücünün altında bile boğulamayacak kadar parlaktı.

Ancak o gücün bir parçası Jonnen'ın içinde de yanıyordu. Bütün olma özlemiyle yanıp tutuşarak kendinin başka parçalarına uzandığını hissedebiliyordu. İçini dolduran dipsiz ve azgın açlık onu yakıyordu. Onlara katılmak istediğini fark etti. O bütünün, tek olan çokluğun içine karışmak ve gökyüzünde hakkı olan tahtına yükselmek.

Onu içlerine hapseden gölgelere saldırıp onları iradesine uydurmaya çalıştı. Babası ve ablası birbirlerini parçalayarak Kaburga'yı temelinden sarsarken karanlık uluyordu. Mia'nın iblisleri havada kasırga gibi eserek kendilerini babasının derisine çarpıyorlardı. Ablasının pençeleri babasında geniş yaralar açıyor, duvarlara siyahlar fışkırıyordu. Ancak mücadele uzayıp iki dev birbirini hırpaladıkça Jonnen denk olduklarını daha iyi anlıyordu. İkisi de diğerinin karanlık aksiydi. Bir insanın kendi yansımasıyla savaşmasını izlemek gibiydi; kazanılan her santim aynı zamanda kaybediliyordu, verilen her acı verene geri dönüyordu.

İkisi pek çok açıdan birbirine çok benziyordu. Ah, Tanrıça, Scaeva kızını baba gibi sevseydi neler yapabilirlerdi. Ama artık aralarına çok fazla şey girmişti; çok fazla kan, çok fazla nefret, çok fazla karanlık. Bu yüzden ikisi de birbirlerini yırtarak ve söverek saldırmaya devam ediyor ama hiçbir şey kazanmıyorlardı. Etraflarındaki karanlığın fısıldadığı dua ve yakarı Jonnen'ın içindeki karanlıkta çınlıyordu.

Çok tekti.

ÇOK TEKTİ...

Ama Tanrımezarı paramparça ediliyordu.

Artık deprem hiç durmuyor, Jonnen dizlerinin üstünde güçlükle duruyordu. Gökyüzü şimşeklerle aydınlanıyor, kayalık kıyıları dev dalgalar dövüyor, duvarların ötesindeki sokaklar bir cehennem ateşinin kızıl ışığıyla aydınlanıyordu. Kardeşlerinin öfkesi Dört Kız'ı uyandırmıştı; onu içeride tutma umuduyla mezarına saldırıyorlardı. Jonnen daha önce hiç bilmediği bir şekilde korkuyordu; bütün vücudu titreyerek etrafındaki parmaklıkları zorluyor ve içinde, ablasında gördüğü çelik parçayı arıyordu. Odaklanmak için gözlerini kısarak, iradesini gölgelere çevirerek onları sahiplenmeye çalıştı.

"Bükülün, size emrediyorum," diye fısıldadı.

Ve orada, karanlıkta, ezici kasvetin altında bir altın ışıltısı yakaladı. Yıkılmış çift kanatlı kapıya bakarken kalbi bir an durdu. Orada kire ve kana bulanmış beyaz elbiseli solgun bir siluet duruyordu. Parmakları simsiyah olmuş ellerinde ikiz mezarkemiği kılıçlar tutuyordu. Gözleri de siyahtı. Güzel ve solgun yüzünü, kendi bildiğini okur gibi dalgalanan uzun sarı örgüler çevreliyordu.

"Ashlinn?" diye fısıldadı.

Kızın siyah gözleri harabeye dönen salonda çarpışan gölge devlere bakıyordu. Kılıçlarının kabzalarını daha sıkı kavradı. Ancak iblis fırtınası, olmayan yüzlerce sesle fısıldayarak yanından, üstünden, içinden esti.

"... oğlan..."

"... OĞLAN..."

"...OĞLAN..."

Bu sesler üstüne Ashlinn onlara döndü. Zorla çıktığı yerden daha koyu gözlerle adını fısıldadı.

"Jonnen."

Ablasından korkunç bir darbe alan babası zemindeki dönen mekanizmaya ve onun altındaki mahzenlere gömüldü. Babası, kanatları arkasında dalgalanarak siyah bir mızrak gibi yukarı fırladı ve iki dev kulakları sağır eden bir gümbürtüyle üstlerindeki kırık katları delip geçtiler. Mezarkemiği parçalandı, camların şangırtısı, parçalanan tahtaların sesi; gürültü o kadar fazlaydı ki Jonnen birinci Kaburga'nın bütün üst yarısı temelinden ayrılırken kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. İhtişamlı kule bir an daha dayandı, eylemsizlik yerçekimiyle verdiği mücadeleyi sonunda kaybetti. Binlerce tonluk mezarkemiği üçüncü Kaburga'nın üstüne devrilip onu ezerek merhametsiz bir gümbürtüyle yerinden söktü.

"Jonnen!"

Oğlan kör edici tozun içinde kırpıştırdığı gözlerini açıp milyonlarca yıldızın ışığının içinden geçtiği karanlığa baktı. Ashlinn parmaklıkları tutmuş, beyhude yere bükmeye çalışıyordu.

"Geri çekil!"

Kız mezarkemiği kılıçlarını kaldırıp oğlanı hapseden siyah parmaklıklara vurmaya başladı. Jonnen boşuna çabaladığını düşündü. Ama sonra kılıçlar parmaklıklara gömülerek gölgeleri parçalamaya başlayınca gözleri büyüdü. Ashlinn odun parçalar gibi vurmaya devam ettikçe karanlık biraz daha parçalanıyordu. Ve Jonnen o zaman gerçeği gördü. Her şeyin nasıl bir bütün olduğunu. Kemikler. Kan. Şehir, üstündeki devler, içindeki parça, hepsi birbiriyle bağlantılıydı.

Hepsi Tek'ti.

Bu yüzden ellerini karanlığa açtı. Etrafındaki karanlığa, içindeki o büyük bütünün küçük parçasına doladı. Ellerinin arasında soğukluğunu ve kayganlığını hissettiği karanlığı kavrarken parmaklarını büktü. Dişlerini sıkarak, yüzü çarpılarak parmaklıkları ayırıp etrafındaki gölgeleri parçalamayı başardı.

Ashlinn onu kollarının arasına aldı. Diğer elinde kanlı bir kılıç tutuyordu. Devrilen Kaburga'nın arasından zifirgece göğüne bakarken iki siyah şekil tepede süzülerek dışarıdaki kaldırıma düştü ve adayı temellerine kadar parçaladı. Ashlinn sendeledi, mezarın gücü bile onu ayakta tutmaya ancak yetiyordu. Sarsıntılar onları bir o yana bir bu yana savururken Köprüler ve Kemikler Şehri ölüm sancılarıyla çırpınıyordu. Jonnen çatlak duvardan sızan suyun, havada ağır bir koku bırakarak sokağı kapladığını gördü.

"Okyanus," diye fısıldadı.

"Sakın korkma," dedi kız alnından öperek. *"Boğulmana izin vermeyeceğim."*

Jonnen bu sözleri daha önce de duymuştu. *Kanlı Bakire*'de, fırtına kükrerken, şimşekler çakarken ve Fırtınalar ve Okyanuslar Leydileri onları ölüme sürüklemeye çalışırken. Mia'nın sırılsıklam bağdaş kurup karşısında oturmasını hatırladı. O zaman ondan nefret ediyordu. Bütün kalbiyle. Ama yine de Mia elini sıkmış, karanlıkta ona şarkı söyleyerek boğulmasına izin vermeyeceğine söz vermişti.

Ashlinn tek koluyla onu sarıp bileklerine kadar gelen deniz suyuna batıp çıkarak duvardaki çatlaktan geçti. Duvarın arkasındaki şehir yanıyor, parçalanıyor, dağılıyordu. Sendeleyerek her zamanki kalabalık meydanlara çıktıklarında sokaklar ıssızdı. Jonnen güneyde, Büyük Bazilika istikametinde savaşan tanrı artıklarının öfkeli haykırışlarını duyuyordu. Kuzeyde forumun enkazı, onun ötesinde Kılıçtutan ve Kalkan Kolu limanları görünüyordu.

Gemiler.

Kaçış.

Ashlinn oğlanın gözlerine baktı. Yıldızların aydınlattığı o siyahlıkta bir soru yüzüyordu. Oraya geri dönmek için nelerden geçtiğini tanrılar bilirdi. Kendini Cehennem'den dışarı sürüklemenin nasıl bir güç gerektirdiğini. Jonnen kızın Tric'e sonunda Mia'nın yanında duran kişi olabilmek için gökyüzünü öldüreceğine yemin ettiğine şahit olmuştu. Ancak şimdi Ashlinn'in gözlerine bakarken ikisinin de sevdiği kız için ne kadar çok şey ifade ettiğini anladığını görebiliyordu. Jonnen isterse arkasını dönüp önce onu emniyetli bir yere götüreceğini biliyordu.

Fakat oğlan dudaklarını sıktı. Korkusunun, kaosun, açlığın, acının ötesine bakarak en önemli şeye sımsıkı tutundu.

Ashlinn'in gözlerine bakıp başını iki yana salladı.

"Her şey kana bulanınca kan her şeye bulaşır."

"Sizi gübre sevici sürüngenler, ben sizi aşağı atmadan onları hemen yukarı çekin." Cloud Corleone küpeştenin üstünden uzanıp sırılsıklam bir çocuğu daha emniyete aldı. Üstünden su akan kız korkudan tir tir titriyordu. Mürettebatı yanında halatları çekerek çalkantılı okyanustan insanları kurtarmaya çalışıyordu. Fiziksel olarak çok fazla bir faydası dokunmayan KocaJon onları motive edeceğini umarak kıç güverteden denizcilere küfürler yağdırıyordu.

Kahrolası Cumhuriyet'in yıkılışına şahit olmak yetmezmiş gibi.

Cloud küçük kızı kucağına alıp arkasındaki Andretti'ye teslim etti. Giysisinin kolunu kurumla kaplı yanağına sürterek dürbününü gözüne yasladı ve bir an durup Köprüler ve Kemikler Şehri'ne baktı. Ambarlardan dumanlar fışkırıyor, alevler Testislerdeki silolara yayılırken yağmur misali cüruf yağıyordu.

Yangın Mezar'ın güneyinde başlamış, insanlar sukemerinin üstünden kuzeye ya da Kollar'daki limanlara kaçmıştı. Ancak bulabildikleri ilk suya atlayan insanların sayısı da hiç az değildi. Etraflarındaki çalkantılı okyanus sandallarla, gondollarla, ağlayan çocuklarla, suyun üstünde kalabilen ve kalamayan her çeşit araçla doluydu. Itreyalılar, Liisliler, Vaanlılar, cehennem ve kan aşkına, bir köpek, sıçan ve hatta at sürüsü sudaydı. Her tür inanç ve soydan insan oradaydı ve ölmek üzere olan şehirden uzaklaşmak için *Bakire*'nin gövdesine tutunmaya, mürettebatın fırlattığı halatları yakalamaya ve var güçleriyle yüzerek kurtulmaya çalışıyorlardı. Yangının ışığı okyanusu kırmızıya boyamıştı. Rüzgâr iliklere işliyordu.

KocaJon dengesini sağlamak için küpeşteye tutunarak, "Daha fazla insan alamayız, Kaptan!" diye bağırdı. "Şimdi bile fazla kalabalığız zaten."

"İstiap haddini aşana kadar almaya devam edin," diye haykırdı Corleone.

Cloud çaresiz yolculara yer açmak için ambarların boşaltılmasını emretmişti ve *Bakire*'sinin batmadan ne kadar insan alabileceğini çok iyi biliyordu. Ama onu kazanç peşindeki bir piç değil, sevilesi bir alçak olarak görmeden önce, tıpkı ikinci kaptanı gibi, onun da can çekişen metropolden bir an önce tüymek için can attığını bilmelisiniz. Ama işte, gelin görün ki...

"Onları hiçbir yerde göremiyorum!" diye bağırdı KocaJon.

"Sana sürekli söylemem gerekiyor. Bu kahrolası şey çalışıyor!" dedi Corleone dürbününü sallayarak. "Gölgekedi geleceklerini söyledi ve onlar gemiye binene kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

"İblislerden emir almaya başladığımızı bilmiyordum, Kaptan."

"Ben de senin taşaklarını vajinayla takas ettiğini bilmiyordum ama oluyor işte!"

"Biliyor musun, bunu asla anlayamamışımdır!" diye bağırdı KocaJon. "Yani kadınlar o şeyden bebek çıkarmayı becerebiliyorsa neden onları..."

"İşte şuradalar!" diye haykırdı Kael gözetleme yerinden.

Cloud gözlerini denize çevirdi ve duman ve cürufun içinde gözlerini kısıp baktı. Gök bir kez daha gürleyince yüzünü buruşturdu. Üstünde tanıdık harap simalar olan bir gondolun suyu yararak yaklaştığını gördü. Sidonius pruvadaydı ve kırık bir tahtayla kürek çekerken kolları ateşin ışığında parlıyordu. Cloud'un Mia'nın akıl hocası Mercurio'dan başkası olamayacağını tahmin ettiği yaşlı adamın yanında siyah pelerinli biçimsiz bir kocakarı oturuyordu. Kanşakıyan gondolun arka tarafındaydı ve biraz hırpalanmış görünmekle birlikte var gücüyle kürek çekiyordu. Dörtlü kaçarken yol üstünden bir düzine yolcu toplamışlardı. Erkekler ve kadınlar gondolun yan taraflarına tutunmuş, çocuklar onlarla birlikte gondolun içine yerleşmişti.

"Halat atın!" diye bağırdı Cloud.

Denizciler derhal emre uyarak çalkantılı denize bir halat attılar. Sidonius halatı kapıp onları gemiye yaklaştırdı. İri cüsseli gladyatör işi daha küçük olanları oyuncak gibi mürettebatın bekleyen kollarına atacak kadar ileri götürerek önce çocukların gemiye çıkmasına yardım etti. Biçimsiz kadın, başı önde, örtüsüne sımsıkı sarınarak Kanşakıyan'ın yardımıyla gemiye tırmandı. Onu Şakıyan izledi. Sidonius da tırmandıktan sonra dönüp Mercurio'ya seslendi.

Yaşlı adam solgun ve mutsuz bir yüzle Köprüler ve Kemikler Şehri'ne bakıyordu. Itreya Cumhuriyeti'nin başkenti yıkılıyor, aç sular şehri kaplıyordu ve daha küçük adalar şimdiden sular altında kalmıştı. Mercurio'nun gözlerinde alevlerin ve şimşeklerin ışığında parlayan gözyaşları vardı.

"Mercurio, haydi!" diye haykırdı Sidonius.

Yaşlı adam başını iki yana salladı. Ama sonunda Itreyalı'nın uzattığı halatı tuttu.

"Pekâlâ, yelkenler fora, sizi üç kuruşluk serseriler!" diye haykırdı KocaJon. "Toliver, ben derini yüzmeden o işe yaramaz kıçını kaldırsan iyi edersin. Andretti, tekmeyi yiyip suyu boylamadan hareket etmeye bak! Hareket ediyoruz, işe yaramaz pislikler, haydi!"

Mürettebat emre uymak için koştururken Corleone, Mercurio'nun dengesini sağlamasına yardım etti. Korsan, yüzündeki ter ve kurumu silip yaşlı adamın gözlerinin içine baktı.

"Mia nerede?" diye sordu.

Yaşlı adam yıkılan şehre bakıp gözyaşlarıyla cevap verdi.

"Gitti."

İçinde ay ışığıyla aydınlanan bir sonsuzluk yanıyordu.
Bundan önce onun olan hayat.

Mia hepsini hatırlıyordu. Bu ölümlü düzlüğün üstündeki siyah kadifede süzülmenin nasıl bir şey olduğunu. Gümüş bir tahta, ata biner gibi binerek dünyaya sihir ve karanlığa ışık getirmenin. Çocuk olmanın, tanrı olmanın. Tapınılmanın, korkulmanın, hayatta olmanın, ölü olmanın ve ebediyen ikisinin arasında bir yerde kalmanın.

Sevmenin ve yaşamanın.

Nefret etmenin ve ölmenin.

Damarlarında kaynayan öfkenin aynısı, yere düşüp kaldırımı moloza çevirirken babasının gözlerinde parlıyordu. Çarpmanın etkisiyle forumun dört bir yanındaki binlerce pencere parçalandı, kapılar menteşelerinden koptu ve çanlar devrilmemek için zor duran kulelerinde çalmaya başladı. Eskiden bedenleri olan şehir inliyor, kanıyor, yanıyor ve boğuluyordu. İkisi de umurlarında değilmiş gibi öfkeyle birbirlerine saldırmaya devam ediyordu. Mia aralarındaki onca yılı, onca yolu ve onca kanı hissedebiliyordu. Hepsini gömecek kadar derin bir çukur yaratılmamıştı. Bu yüzden onu Mia gömecekti.

Babasını.

Ama Scaeva onunla baş edebiliyordu. En az Mia kadar güçlüydü. Bir o kadar süratli. Bir o kadar keskin. Onu arkaya sürükleyip basamakları Darius Corvere'nin lejyonlarının kafataslarıyla döşenmiş Senato Binası'na çarptı. Darbenin etkisiyle devrilen heybetli bir Savaş Yürüyüşçüsü, Demir Lonca'nın üstüne düşüp onu cam gibi paramparça etti. Mermer sütunlar devrildi, taş paramparça oldu, gökyüzü bir şimşekle aydınlandı. Biçimleri artık simsiyah ve kocamandı; içlerindeki tanrı bağlarından kurtuluyor, kendini kendi mezarının içinde boğuyordu.

Kayalık bir kıyıya vuran dalgalar gibi çarpıştılar. Birbirlerini ve etraflarındaki şehri parçalamaya devam ederek. Mia babasının yüzünü yırttı. Babası gözlerine saldırdı. Onu göğe fırlattı. Kız hızla yere düştü. Binalar çöktü, katedraller yıkıldı, Kaburgalar devrildi, okyanuslar kabardı, ateşler yandı ve üstlerinde, çok yukarıda, Ana dudağını ısırarak yaptığı onca şeyin bir hiç uğruna olmamasını umdu.

Baba ve kız. Yaratan ve yok eden. İçeride ve dışarıda savaşa tutuşmuş iki yarı. Karanlık ve ışık. Sessizlik ve şarkı. Yeryüzü ve gökyüzü. Uyku ve uyanış. Dinginlik ve öfke. Su ve kan. Mia'nın hangi tarafın kazanacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Sana teklif ettiğimde yanımda yer almalıydın," diye tısladı Scaeva.

"Eline fırsat geçmişken beni öldürmeliydin," dedi kız cevap olarak.

Aa'nın heybetli heykeline çarptılar. Her Şeyi Gören'in uzattığı elindeki üç simyevi küre yanmaya devam ediyor, havaya kaldırdığı kılıcı ufku işaret ediyordu. Scaeva harabeye dönen şehre bakıp kapkara bir gülüşle sordu.

"İstediğin bu muydu, evlat?"

"Hepsi," diye tısladı Mia. *"Bir şey daha var, baba."*

Elleri babasının boynuna kapanıp siyah derisine gömüldü.

"Benim için öl."

Bir iblisler ordusu bir anda fırlayıp havayı tırmalamaya başladı. Karanlık rüzgârlar, kasırga hiddetiyle uluyordu. Scaeva onu kendinden uzağa itti. Darbe gök gürültüsü, kan yağmur gibiydi.

"Beni öldüremezsin," dedi babası.

Dudakları simsiyah akan bir gülüşle çarpıldı.

"Sen bensin."

Bu sözcükler Mia'yı durdurdu. Onu iliklerine kadar sarstı. Bu doğru değil miydi? Beslediği yarısı değil miydi? Sonunda kazanması gereken yarı. Mia Corvere cinayet ve öfkeden başka neydi ki? Geçmişinin karanlığında itici gücü neydi? Diğer her şey onu yüzüstü bıraktığında hayatta kalmasını sağlayan? Onun eliyle mezara gömülen ne çok insan vardı. Askerler, senatörler, köleler. Yüzlerini hatırlayabiliyor muydu? Adlarını hiç öğrenmemişti. Bunlar uykusunu ne kadar kaçırmıştı gerçekten? Kaç kadını dul bırakmıştı? Kaç çocuk onun eliyle yetim kalmıştı?

Tek bir an bile durup kim olabileceklerini düşünmüş müydü? Onları insan olarak görmüş müydü? Umutları, hayatları ve hayalleri olan insanlar. Yoksa onun gözünde sadece hırslarına uzanan yoldaki engeller miydiler? Ortadan kaldırılması gereken pürüzler, tıpkı Julius Scaeva'nın Darius ve Alinne Corvere'yi ortadan kaldırdığı gibi. Çünkü sonunda, kendine dürüst olması gerekirse yoldaşlarının yokluğunda, kalbiyle baş başa geçirdiği uzun ve sessiz yokgecelerde, Mia Corvere'nin en büyük korkusu babasını öldürememek olmazdı.

Ona dönüşmek olurdu.

Ama kaç Mia'nın yaratılmasına yardım etmişti.

Hepsinden, onca kan ve ölümden sonra?

Ondan nasıl nefret edebilirim?

Ona bu kadar benzerken.

Sonra onları gördü.

Karanlıkta altın renkli iki minik siluet.

Gecede parlayan, yanan iki gerçek.

Bütün o gürültü ve öfkenin içinde çok küçük görünüyorlardı. Jonnen elinde Mia'nın mezarkemiği hançerini sımsıkı tutuyordu. Ashlinn oğlanı kucağına almıştı, Cehennem'in duvarlarını aşıp gelirken parmakları simsiyah olmuştu. Birlikte öfkeli fırtınaya direnmeye çalışıyor, uluyan rüzgârın içinde adım adım ilerliyorlardı. Uzağa değil, onlara doğru. Aa'nın heykelinin dibinde, çatlamış taşın üstünde, babasının sırtına her an biraz daha fazla yaklaşıyorlardı.

Kardeşi ve aşkı.

Kanı ve sevdiği.

İkimizin arasındaki fark.

Mia siyah gözlerini babasına dikti. Arkasında Her Şeyi Gören'in elinde kılıcı ışıldayan heykeli yükseliyordu. Onları saran karanlık titreşti. Arkasındaki siyah kanatları açıldı. Bu dünyanın üstündeki karanlıkta süzülmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı. İçinde yanan parçalar geri dönme özlemiyle büyüdükçe büyüyordu.

Fırtınanın içinde ilerlemeye çalışan sevdiklerini şimdi bile görebiliyordu. Ashlinn'in altın sarısı saçlarını, Jonnen'ın fırtınaya karşı kıstığı gözlerini. Gece üstünde ışıl ışıl yanarken içi geride bıraktıkları için sızladı. Ama bu iyiydi. Bu doğruydu. Arkasında küle dönmüş bir cumhuriyet bırakıyordu. Kendi eliyle denizin dibine gömdüğü bir köprüler ve kemikler şehri.

Bu çoğu sondan daha iyiydi.

Onu kucaklayacakmış gibi kollarını iki yana açtı.

Babası kendini darbesine hazırladı.

"İyi geceler, baba," dedi Mia.

Ve Ashlinn'in kucağındaki Jonnen darbesini indirdi. Gerçekte iğne ucu gibi küçücük bir darbe. Bir devin topuğuna batan bir iğne. Ancak her şeyin ötesinde, hançer mezarkemiğinden yapılmıştı. Bin yıl önce toprağa gömülen bir bedenden ve ait olduğu tanrının gücünden küçük de olsa bir parça taşıyordu.

Sonunda, insanı kendinden başka ne bu kadar yaralayabilirdi ki?

Hançer gölgelere saplandı.

Siyah kan aktı.

Scaeva haykırdı.

Mia kolları açık, babasıyla çarpıştı. Onu Her Şeyi Gören'in uzattığı kılıca doğru itti. Heykelin göğü yalayan şimşek kadar beyaz kılıcı babasının göğsünü delip Mia'nın sırtından çıktı. Ada sarsıldı, yer, altlarında ikiye ayrıldı. Siyah rüzgârlar ulumaya, gök gürlemeye devam ederken Mia ellerini kaldırıp babasının yüzünü tuttu ve başparmakları gözlerini bulurken onu kılıca iyice bastırdı. O bastırdıkça siyahlık patladı ve ıstıraplı iniltiler uluyan geceyi doldurdu. Kırıklar içinde akkor misali yanıyor, bütün dünya çöküyor, sağır edici bir ses içinde haykırıyordu.

Çok tekti.

ÇOK TEKTİ.

Mia ayağının altında yerin ufalandığını hissetti. Ötesinde sıcacık bir sonsuzluk bekliyordu. Doğum ve ölüm. Gece ve gündüz. Onu ellerinin arasında eziyor, onu kollarıyla sarıyor, veda öpücüğü veriyordu. Okyanuslardan, güneşlerin arasındaki siyahtan, bütün ışıkların son bulduğu noktadaki karanlıktan daha derin bir şey hızla büyüdü. İçindeki bütün parçalar tutuştu, bir milyar minik ışık noktası alev aldı, parçalanmış bir bütünlük sıfırdan başladı.

Her şeydiler.

Hiçbir şeydiler.

Bitiyorlardı.

Başlıyorlardı.

Etraflarında sıcacık, kırmızı ve en çok bir avuç büyüklüğünde bir evren vardı. Karanlık bir baskı onları dışarı itiyor, içeri davet ediyordu. Yerçekimi onları ağırlıksızlıklarından aşağı, aşağı, sonunda hepimizi bağrına basması gereken toprağa doğru çekiyordu. Kaynak, arkasında amniyotik bir sıcaklık bırakarak ayrıldı. Kanlı teninde soğuk havayı hissetti, sesler çok keskin ve gerçekti, yeni gözleri o korkunç parlaklığa, dönüşmelerinin şiddetine kapandı. Bir parçalanma onları özlerinden kopardı, bildikleri her şeyden ayırıp onları yalnız, parlak ve canlı bir halde bıraktı.

Bakir ağızlarından bir uluma yükseldi.

Ya sonra?

Sonra, güçlü kolların sığınağı. Sıcak bir göğsün yastığı. Ateşli alnında öpüşünün kusursuz sevinci ve sonunda her şeyin yoluna gireceği vaadi.

"Anne?" dediler.

"Seni seviyorum, oğlum."

Çok tek olmuştu.

Güneşin gözlerinde yanıyordu.

Bozulmuş olan yeniden başlıyordu.

Çok tekti.

ÇOK

TEK

OLDU.

48. BÖLÜM

BEDEL

Gökyüzü eve bir daha asla dönemeyeceğinizi fark ettiğinizdeki gibi griydi.

Anais çıplak ayaklarıyla, insana cilalı taş, cam ya da buz hissi verecek kadar durgun bir suyun üstünde yürüyordu. Su, pürüzsüz ve sonsuz, göz alabildiğince uzanıyordu.

Annesi solunda yürüyordu. Güzel ve korkunç. Ama ne kadar uğraştıysa da Anais elini tutmasına izin vermemişti. Ona kızgındı, anlarsınız ya. Çevirdiği dolaplara ve entrikalarına. Küçük imparatorun rüyalarına yaptığı ziyaretler Seçilmiş'i onun kaderini sahiplenmeye ikna etse de Anais ne büyük sorunlar çıkabileceğinin de fazlasıyla farkındaydı. Yeniden doğması için ödenen bedelin de.

Annesi elini tutmak yerine terazisini taşıyordu. Dirseklerine kadar çıkan siyah eldivenlerinden ayaklarının altındaki sonsuzluğa kesik bileklerden akan kan gibi siyahlık damlıyordu. Niah'nın elbisesi siyahtı ve bir milyar ışık noktacığıyla bezeliydi. Gözleri, hapishanesi gibi karanlık, gülümsemesi bin yıllık bir intikam gibi kocamandı.

Sonsuz griliğin sonunda, o bekliyordu.

Baba.

Bembeyaz giyinmişti. Dağlar kadar uzun boyluydu. Ama Aa, Anais'in hatırladığı kadar parlak değildi. Üç gözü; kırmızı, sarı ve mavi, şimdi kapalıydı. Işıltısı azalmıştı. Onları çevreleyen karanlık şişti, annesi cennetin çatısında ışıldayan zifirgece göğü gibi simsiyah, omzunun yanında duruyordu.

Ay'ın kız kardeşleri babalarının etrafına dizilmişlerdi. Tsana'nın başında alev bir taç vardı, Trelene dalgalara sarınmıştı ve Nalipse sadece rüzgâr giymişti. Keph yerde, sonbahar yapraklarının içinde uyuyordu. Anais'in gelişini, gizlemeye gerek görmedikleri bir kötücüllükle izlediler ama ondan korktuklarını görebiliyordu. Nedenini anlamak zor değildi. Ne de olsa onun alanı gökyüzüydü. Hepsinden yüksekteydi.

Belki de bu yüzden ondan nefret ediyorlardı.

"Kocam," dedi Niah.

"Karım," dedi Aa.

"Kız kardeşlerim," dedi Anais başıyla onları selamlayarak.

"Kardeşimiz," dediler hepsi sırayla eğilerek.

Yıllar kadar uzun bir süre sessiz kaldılar. Aralarında bin yıllık bir eziyet, öfke ve kederle. Ve sonunda, Ay, Güneşlere döndü. Üç gözü kapalı da olsa Anais, Aa'nın onu gördüğünü biliyordu. Her Şeyi Gören her şeyi görürdü ne de olsa.

"Baba," dedi.

Cevap o zaman, şafak vakti bir bıçak gibi geldi.

"Sen benim oğlum değilsin."

Bunu söylemesi Anais'i incitti. Bunca yüzyıl sonra bile. Yanlışlığı o kadar büyüktü ki. Seni en çok sevmesi gerekenin senden nefret etmesi. Sessizlik kulakları sağır edecek kadar büyürken Ay'ın zihni binlerce Keşke *ve* Neden Sevemedin*'lerle doluydu.*

Boşunaydı, o da biliyordu. Ama tanrılar bile kanardı.

Anais aşağı bakınca ayaklarının altındaki taş/cam/buzda kendi yansımasını gördü. Yansıması titreşip ışıksız bir alev gibi kıpırdandı. Omuzlarında ve tepesinde yanan bir mummuş gibi alev dilleri dalgalanıyordu. Alnına bir çember çizilmişti. Ve bir ayna gibi, o çember babasının cüppesinden gelen ışığı alıp solgun ama parlak bir ışıltıyla geri yansıtıyordu. Anais o zaman duraksadı, o anda bile, neler olabilirdi diye düşündü.

Ama arkasında karanlık bir karaltı gördü.

Bir kız.

Solgun bir ten, omuzlarına dökülen uzun siyah saçlar ve simsiyah yanan gözler. Kararlı, cesur, hızlı ve akıllı. Onu tanıdı. Feda ettiklerini biliyordu. Kaybettiklerini. Kendi kız kardeşlerinin aksine, kardeşini her şeyiyle sevdiğini biliyordu. Ve her şeyden önemlisi adını biliyordu.

Mia.

Kız ellerini onun omuzlarına koyup eğildi. Kız, dudakları Anais'in kulağını kuştüyü hafifliğiyle okşayarak konuşurken annesinin kaşları çatıldı. Tenindeki dokunuşu buz, sesi kalbindeki ateşti.

"Sakın sinme," *diye fısıldadı kız.*

Ay o zaman başını kaldırıp yukarı baktı. Onu sevmesi gereken Güneşlere. Konuşurken yumruklarını sıktı.

"Bana hayat verdin ama bu sana güç vermiyor. Beni hırpalamış olman beni kırık dökük bırakmıyor. Geride bıraktığın parçalarım bıçak kadar keskin. Gerçek kadar. Bu yüzden dinle ve bil.

"Beni daha çocukken vurdun. Beni uykumda savunmasız yakaladın. Ama artık çocuk değilim, baba. Artık uyandım."

Babası beyazlar içindeydi ama Ay'ın göremeyeceği kadar parlak değildi. Dağlar kadar uzun boyluydu ama Ay'ın ulaşamayacağı kadar değil. Anais babasının yüzünü

ellerinin arasına aldı. Güneşler çekilmeye çalıştı. Ama artık zifirgeceydi ve yanında Gece'yle, Ay daha güçlüydü.

O eğilirken kız kardeşleri nefeslerini tuttu.

Anais babasının alnını, ilk gözünün hemen üstünü öptü.

Ve başparmaklarıyla ikinciyi ve üçüncüyü söndürdü.

Güneşlerden bir haykırış yükseldi. Kız kardeşleri feryat ettiler. Annesi gülümsedi. Anais kırmızı ve mavi kürelerin parmaklarının altında ezildiklerini ve gözyuvalarının sert ve sıcak kıvrımını hissetti. Daha da itmek ne kolay olurdu. Kemiğin kırıldığını hissetmek, yukarı uzanıp sonuncuyu yerinden koparmak ve dünyayı sonsuz bir soğuk ve siyaha gömmek.

Ama bir kez daha, kızın ellerini omuzlarında hissetti. Serin kollarıyla ona sarıldığını. Yüzünü boynuna yasladığını ve Anais'in bütün öfkesi, bütün nefreti, bütün kederi ve pişmanlıkları, değersiz Neler Olabilirdi *ve* Keşke*'leri tek bir kelimeyle eriyip gitti.*

"Yeter," *dedi Mia.*

Anais döndü ve kızın zifirgece göğü kadar siyah gözlerine baktı.

Kız dudağından öptü, gözlerinden yaşlar dökülerek alnını alnına yasladı.

"Bitti," *dedi iç geçirerek.*

Ve kayboldu.

Babası dizlerinin üstündeydi ve gözlerinin olması gereken yerler kanıyordu. Kız kardeşleri başlarını eğerek önünde diz çöktüler. Annesi elbisesini göklere yaydı, hapishanesinin zincirleri ebediyen kırılmıştı.

Ve Anais tahtına çıktı.

Tek güneş.

Tek gece.

Tek ay.

Denge.

"Her şey olması gerektiği gibi," dedi Gece. "Terazinin kefeleri sonunda eşitlendi."

Şafağın ve alacakaranlığın prensi üstlerindeki sonsuzluğa baktı.

Başını salladı.

"Geriye bir aşar kaldı," dedi.

Ve siyah ve yanan ellerle bir sonsuzluk parçasına uzandı.

49. BÖLÜM

SESSİZLİK

Mercurio, kül kokan Athenaeum'un karanlığında dikilmişti.

Raflara dokunulmamıştı ama kitapların hepsi yok olmuştu. Öldürülmüş zorbaların anıları. Çarmıha gerilmiş kâfirlerin kuramları. Vaktinden önce ölen dâhilerin şaheserleri. Vakanüvis'in alevleri hepsini yakıp yok etmişti; Cleo'nun oğlunu da yok ettikleri gibi. Yaşlı adamın karşısındaki raflar artık boştu. Karanlık Ana'nın kütüphanesi boşalmıştı.

Tek bir sayfa bile kalmamıştı.

"Marielle yukarıda seni arıyor," dedi oğlan.

Kılıçların Efendisi cüppesini yoklayarak sigara arandı. Sonunda kulağının arkasında bir tane buldu, çakmağı çakıp simsiyah havaya gri bir duman üfledi.

"Arasın," diye yanıtladı.

Jonnen korkuluğun üstünden karanlığa bakıyordu. Hayalet korosu vitraylı camlarda şarkı söylüyor, Mercurio oğlanın tam olarak ne gördüğünü merak ediyordu. Jonnen'in etrafındaki gölgeler iç geçirerek dalgalandılar, ayaklarının dibinde birikip yaşlı adamın tam duyamadığı seslerle fısıldadılar.

Oğlan sonunda, "Ashlinn'den hiç haber aldın mı?" diye sordu.

"O gece ikinizi okyanustan aldığımızdan beri, hayır," dedi Mercurio. "Nedense içimden bir ses, ondan bir daha haber almayacağımı söylüyor."

"Dün Son Umut'a bizim için bir mesaj ulaşmış," dedi Jonnen. "Bonifazio'dan."

Mercurio, "Kim?" dedi gözlerini kırpıştırarak.

"Cloud," diye yanıtladı oğlan. "Corleone."

"Ah," dedi yaşlı adam başını sallayarak. "Alçaklar Kralı ve Dar Deri Pantolon ne demiş?"

"Beyaz Kale'ye güvenli bir geçiş isteyip istemediğimizi soruyor."

"... Neden?"

"Sidonius. Kanşakıyan."

Yaşlı adam gözlerini kırpıştırdı.

"Düğün," dedi Jonnen iç geçirerek.

"Ah," dedi Mercurio. "Siktir et. Havalı bir şey gönderirim. Kafa çekmek için savaşın harap ettiği Dört Deniz'de avarelik etmek için fazla meşgulüm."

"Ve fazla yaşlı."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Oğlan gençliğini yalanlayan siyah gözlerle etrafına baktı. "Yakında denizlere ihtiyacımız olmayabilir."

"Dersler geliyor desene, küçük Sözcü?"

Oğlan ona baktı. Yüzünde küçük bir tebessüm vardı.

"Marielle onunla oynanmaması gerektiğini söylüyor ama..."

Elini indirip kemerindeki mezarkemiği hançeri çekti. Jonnen hançeri kaldırıp parmağının ucuna bir çizik atarken kabzasındaki kuzgun kehribar gözleriyle Mercurio'ya bakar gibiydi.

Yaradan çıkan kan oğlanın solgun teninde kan kırmızı minik bir boncuğa dönüştü. Jonnen kaşlarını çatarak kendi kendine bir şeyler fısıldadı. Mercurio'nun gözünün önünde, kan oğlanın parmak ucundan havalandı. Minik bir kuzgun şekline girip yaşlı adamın tepesinde bir tur attı.

"Etkileyici," dedi Mercurio.

"Sihir Anais'le birlikte ölmüştü," dedi oğlan. "Onunla yeniden doğdu."

Jonnen zayıf omuzlarını silkti.

"Ve bir parçası benim içimde yaşıyor."

Mercurio gözlerini iyice kısarsa oğlanın teninde bir ay ışığı parlaklığı görür gibi oluyordu. Yüzeyin hemen altında dolaşan bir güç. İçinde ölü bir tanrıdan bir parça taşıyan bir kızı yetiştirmek yeterince tuhaf olmuştu zaten. İçinde yaşayan bir tanrının parçasını taşıyan biriyle nasıl baş edebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ama işin aslı, son darkin olsun olmasın, Jonnen'ı seviyordu. İçindeki Corvere'yi görebiliyordu. Mia'yı. Ve Kızlar biliyor ya Mercurio'nun bu çocuk kadar hazırcevap bir yarı tanrıyı yetiştirmesi için güvenebileceği başka kimse yoktu.

"Demek buradasın," dedi bir ses arkalarından.

Jonnen irkilince kan damlası düşüp yere saçıldı. Mercurio Athenaeum'un kapısına dönünce siyahlar içinde güzel bir kadın gördü. Kemik sarısı saçları gür dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Albino teni Tanrımezarı forumundaki heykeller kadar kusursuzdu. Pembe irisler ve kan kırmızı dudaklar.

Ay'ın yeniden doğuşundan sonra ne kadar büyüdüklerini fark ettiği anda sihirlerini kendi üstünde kullanması son derece makuldü. Ama yine de...

"Dokumacı işini biliyor," dedi iç geçirerek.

"O zaman," dedi Marielle güzel yüzünü asarak, "Kılıçların Efendisi'nin bilmemesi çok yazık. Vaan Kralı mesajına cevap bekliyor. Itreya harabelerinde savaş

halindeki dört hizip bizimle uzlaşmak istiyor. Liis'ten yeni bir Magus Kralı'nın çıktığına dair bir fısıltı duydum. Ülkeler kaos içinde. Şafak ile alacakaranlık arasında artık on iki saat var, Ay her gece yeni tahtına çıkıyor ve Ana hapishanesinden kurtuldu. Ve biz henüz yeni Kilise'nin nasıl bir şekil alacağına karar vermedik."

Mercurio parmaklarını saçına daldırdı. Sigarasından derin bir nefes çekip gri dumanını havaya üfledi. "Bu haltlar için fazla yaşlıyım."

"Katılıyorum," dedi Jonnen.

"Yerinde olsam bu kadar eğlenmezdim, küçük piç." Kılıçların Efendisi sızlayan kolunu sıvazlayarak dumanını üfledi. "Yakında ölme ihtimalim çok yüksek."

"Bence daha uzunca bir süre buralardasın," dedi oğlan, dokuz yaşında bir oğlana büyük gelen bakışlarla onu süzerek. "Daha yapacak çok işin var."

Mercurio yukarıdaki karanlığa baktı. İçinde oldukları kütüphaneye.

"Sence o..."

Jonnen omuz silkti. "Ana sadece ihtiyacı olanı saklar."

Kılıçların Efendisi, Dokumacı'ya bakıp iç geçirdi. "Akşam yemeğinden sonra konuşuruz. Sözüm söz."

Marielle dudağını büzüp eğildi. "Nasıl istersen."

Gece siyahı elbisesinin ipek eteklerini hışırdatarak uzaklaştı.

Mercurio dudaklarının arasında sigarasıyla karanlığa döndü. Koroyu dinleyerek gri dumanını üflerken kalbindeki sızının tadını çıkardı. Gözucuyla ona bakmaya devam eden oğlanı sonunda fark etti.

Jonnen başıyla boş rafları işaret etti. "Onları neyle dolduracağız?"

"Senin dersin yok muydu?" dedi yaşlı adam.

"Senin bulman gereken bir bastonun yok mu?"

"Ben ciddiyim, küçük piç. Haydi, siktir ol."

"Bütün zamanını burada tek başına geçirirken ne yapıyorsun?"

Mercurio boş raflara bakıp sigarasından bir nefes çekti.

"Sözümü tutuyorum," dedi sonunda.

Oğlan yere bakıp başını salladı. Ayaklarını sürüyerek Dağ'a açılan heybetli kapıya yürüdü.

"Onu ben de özlüyorum," dedi.

"Dışarı," diye homurdandı Mercurio.

Jonnen sessiz ayaklarıyla gölgelerin arasına karıştı.

Mercurio, Vakanüvis'in eski ofisine döndü ve arkasında parmak kalınlığında bir duman bırakarak içeri girdi. Gösterişli meşe masaya oturdu, fersiz gözlerini ovuşturdu. Ve son bir nefes çektiği sigarasını söndürdükten sonra, kalın, deri bir dosyadan beyaz bir parşömen çekti. Kalın ve akıcı el yazısıyla

NEVERNIGHT
NEVERNIGHT GÜNLÜKLERİ 1. KİTAP
yazan Lüsli Mercurio

sözcükleri okunuyordu.

Kaldığı yeri bulana kadar sayfaları karıştırdı. İç geçirince dudaklarından dökülen gri duman karanlığa karıştı.

"Hatırlıyorum," dedi.

Ve yazmaya başladı.

5°. BÖLÜM

GÜMÜŞ

Üçgöller kıyısında bir ev yükseliyordu.

Sonsuz bir göğün altında tek başına duruyordu ve etrafındaki vadi kusursuz bir sessizlikle sarılmıştı. Ev iyi meşeden yapılmıştı, yüksek tavanları, geniş verandaları ve arka tarafta suya bakan yüksek pencereleri vardı.

Kıyıda oturan bir kız günbatımını seyrediyordu.

Gökyüzünde sadece bir güneşin olması tuhaftı. Gökyüzündeki hareketini sadece birkaç saat içinde takip etmek ve istirahatè çekilmesini siyah ve çıplak gözlerle izlemek daha da tuhaftı. Aa ve Niah eskisi gibi gökyüzünü birlikte yönetiyorlardı. Karanlık ve ışık ebediyen değişmişti. Şafak uyanmaya, alacakaranlık uyumaya açılan kapıydı. Etrafındaki dünya bu dengeye uyum sağlamaya çalışıyordu. Yeni gece göğünde parlayıp solan küreye bir anlam vermeye çalışıyordu.

Ama Ashlinn yakında hatırlayacaklarını biliyordu.

Güneş batmıştı ve şimdi ay doğuyordu. Anais karanlık tahtına çıkıyor, yıldızlar etrafında elmas ve çelik gibi ışıldıyordu. İtiraf etmeliydi ki çok güzeldi. Göle vuran ışıltısı her şeyi cıvaya dönüştürüyordu. Ama orada tek başına yandığını izlemek Ashlinn'e nedense hüzünlü geliyordu.

Anais de onun gibi yalnızdı.

Nasıl öleceğini bilmiyordu. Ölebilir miydi, onu da bilmiyordu. Tric'in talimatlarına uyarak onun çıplak elleriyle açtığı yolu takip etmişti. Ölü çocuğun

veda öpücüğünün sıcaklığını hâlâ alnında hissediyordu. Parmakları yolu kazırken ebediyen kararmış, teni o ışıksız yolda ebediyen solmuş, nefesi sonsuz karanlık tarafından ebediyen çalınmıştı. Pişman değildi, sonunda Mia'nın yanında duran kişi olmak için gökyüzünü öldüreceğine yemin etmişti. Yukarıdaki aya ve hızla inen geceye bakarken tuhaf bir şekilde sözünü tuttuğunu düşünüyordu. Ama Ashlinn bir an bile durup her şey bitince kendisine ne olacağını düşünmemişti. Ya da onsuz bir ebediyete nasıl katlanabileceğini.

"Mia."

İsmi dudaklarında bir duaydı. Kaymaktaşı teninde bir öpücük. Cevapsız bir soru. Ona ne olmuştu? Şimdi neredeydi? Ashlinn burada yaşsız, ölümsüz ve sevgisiz oyalanırken o sevdikleriyle birlikte sıcacık Ocak'ın yanına mı kıvrılmıştı? Semavi bir kıyıda ilahlarla mı dolaşıyordu? Yoksa tamamen yok mu olmuştu? Gece tacını, Ay tahtını geri alabilsin diye diğer parçalarla birlikte yok olup gitmiş miydi?

Buna karşılık yapayalnız bir ölümsüzlük hiç de adil bir bedel gibi görünmüyordu.

Yine olsa yine öderdi. Çünkü kendini yeterince zorlarsa hâlâ tadını alabiliyordu. Tuz ve bal. Demir ve kan. Dilini dudağında gezdirdi. Nefesiyle içine çekti, iç çekişiyle bıraktı. Ayın göz kırpmayan bakışlarının altında uzanan pürüzsüz suya baktı ve o kızı hayatına sokan tanrı, tanrıça ya da kaderin cilvesine teşekkür etti.

Kısa bir süre için bile olsa.

Mia.

Sonra gümüş düzlüğün karşısında bir karaltı gördü.

Çıplak ayaklarla insana cilalı taş, cam ya da buz hissi verecek kadar durgun suyun üstünde yürüyordu. Solgun ve gölgeelbisesiyle çok güzeldi. Yara izleri iyileşmiş, damgası silinmiş, yaşadığı zorlukların izleri duman gibi kaybolmuştu. Uzun siyah saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu ve sürmeli gözleri Ashlinn'in göğsünde doldurduğu delik kadar derindi.

"Mia?" dedi Ashlinn umutlanmaya cesaret edemeyerek.

Tereddütle suya adım atarken gözleri büyümüştü. Gümüş yüzeyde dalgalar ışıldadı ve Ash bir an Mia'nın illüzyon, ateşliyken görülen bir rüya ve imkânsız bir umuttan doğan umutsuz bir serap gibi yok olmasından korktu. Ama sevgilisi camın üstünde yürümeye devam etti ve gözlerinin siyahını, dudaklarının kıvrımını görebileceği kadar yaklaştı. Sonra Ashlinn'inki kadar solgun ve gerçek teniyle kucağına sokuldu. Kemikleri çarpıştı, vücutları birbirine kenetlendi. Mia'nın gözlerinin boş bir karanlık olduğunu sanmıştı ama bu kadar yakından bakınca bu tehlikeli ve muhteşem yakınlıkta, yukarıdaki gece perdelerinin üstüne saçılmış yıldızlar gibi minicik ışık kıvılcımlarıyla dolu olduklarını görebiliyordu.

Onunkiler gibi.

Güzel.

Öpüştüler. Karanfilli sigara kadar tatlı. Gece yarısı kadar derin. Dökülen kanı, kazanılan savaşları, yeniden doğan ayları, kör olan güneşleri, içerideki karanlığı, dışarıdaki ışığı ve geçmişin yeni şafakla yanıp kül olan gölgelerini anlatan bir öpüşme. İlk kezmiş gibi öpüştüler. Öyle olması gerekiyormuş gibi. Ne tanrılar ne tanrıçalar ne alevler ne fırtınalar ne de okyanuslar, bundan sonra hiçbir şey aralarına giremeyecekmiş gibi.

Dudakları ayrıldı, alınları birbirine yaslandı. Burunları birbirine sürtünüyordu. Birbirlerinin ölümsüz gözlerine baktılar ve Her Zaman'ın anlamını anladılar.

"Nasıl?" diye fısıldadı Ashlinn.

Mia'nın gölgesi kıpırdandı ve bir şekil karanlık kıyıya, yanlarına kondu. Olmayan gözleriyle üstlerindeki gümüş küreye baktı. Kedi biçimindeydi ama dürüst olmak gerekirse kedilikle uzaktan yakından alakası yoktu.

"... tek bir bedel kalmıştı..." diye fısıldadı. *"... şimdi o da ödendi..."*

Ashlinn hıçkırdı. Mia gülümsedi. Dudaklarında siyah gözyaşlarıyla yeniden öpüştüler.

"Seni seviyorum, Mia."

"Ben de seni seviyorum."

Etrafları kusursuz, eksiksiz ve derin bir sessizlikle kaplıydı. Kıyının nazik kıvrımında yan yana oturup Anais'in gökyüzünde yükselmesini izlediler. Kaymaktaşı, oniks ve altın, kol kola, ten tene. Tek bir ayın, tek bir güneşin, tek bir gecenin ve tek bir kalbin altında iki kız. Her şey dengeye kavuşmuştu.

"... güzel..." diye iç geçirdi kedi olmayan kedi.

Gülhatmiler ve güneşlerçanları o kadar sıktı ki bütün vadi parfüm gibi kokuyordu.

Göl o kadar durgundu ki gökyüzünün aynası gibiydi.

"Sonsuza dek seninle olacağım," diye fısıldadı Mia.

"Sadece sonsuza dek mi?" diye mırıldandı Ashlinn.

Mia gümüş ışıkta gülümsedi.

"Sonsuza dek ve sonrasında da."

SON DEYİŞ

Görev tamamlandı.

Savaş kazanıldı.

Ve sonunda, nazik dostlarım, şarkısı söylendi.

Sanırım artık onu tanıdığınızı söyleyebilirsiniz, en azından benim tanıdığım kadar. Çirkin kısımlar, bencil kısımlar ve arada kalan her şeyle. Kimilerinin Solgun Kız dediği bir kız. Ya da Kralyaratan. Alçaklar Kraliçesi. Kılıçların Efendisi. Ben en çok küçük Kuzgun'u sevdim. Asla diz çökmeyen, asla dağılmayan ve korkunun kaderi olmasına asla ama *asla* izin vermeyen kız.

Sizin kadar sevdiğim bir kız.

Şimdi arkasında bıraktığı harabelere bir bakın. Bir köprüler ve kemikler şehrini içen sularda solgun bir ışık parlıyor ve bir cumhuriyetin külleri başınızın üstündeki karanlıkta dans ediyor. Konuşmadan kırık göğe bakın ve dilinizde demirin tadını duyarken yalnız rüzgârların adını, onu tanıyorlarmış gibi fısıldamalarını dinleyin. Size verdiğim sözü tuttum, nazik dostlarım. Ne söz verdiysem bol bol verdim. Ve ölümü korktuğunuz şekilde gerçekleşmediyse umarım bunun için beni yalancı çıkarmazsınız. Söylediğim gibi, öldü sonuçta.

Ama Ay bile kızımızı uzun süre ölü kalmasına göz yumamayacak kadar çok sevdi.

Sayfanın üstündeki mürekkep kuruyor. Hikâye gözlerinizin önünde son buluyor. Ve bu son vedamız size biraz hüzün veriyorsa anlatıcınızın da o hüznü hissettiğini bilin. Okuduğumuz değil paylaştığımız hikâyelerle çoğalırız. Ve bunda, *Mia'da*, daha fazlasını paylaştığımıza inanıyorum.

Bittiğinde bu hikâyeyi özleyeceğim.

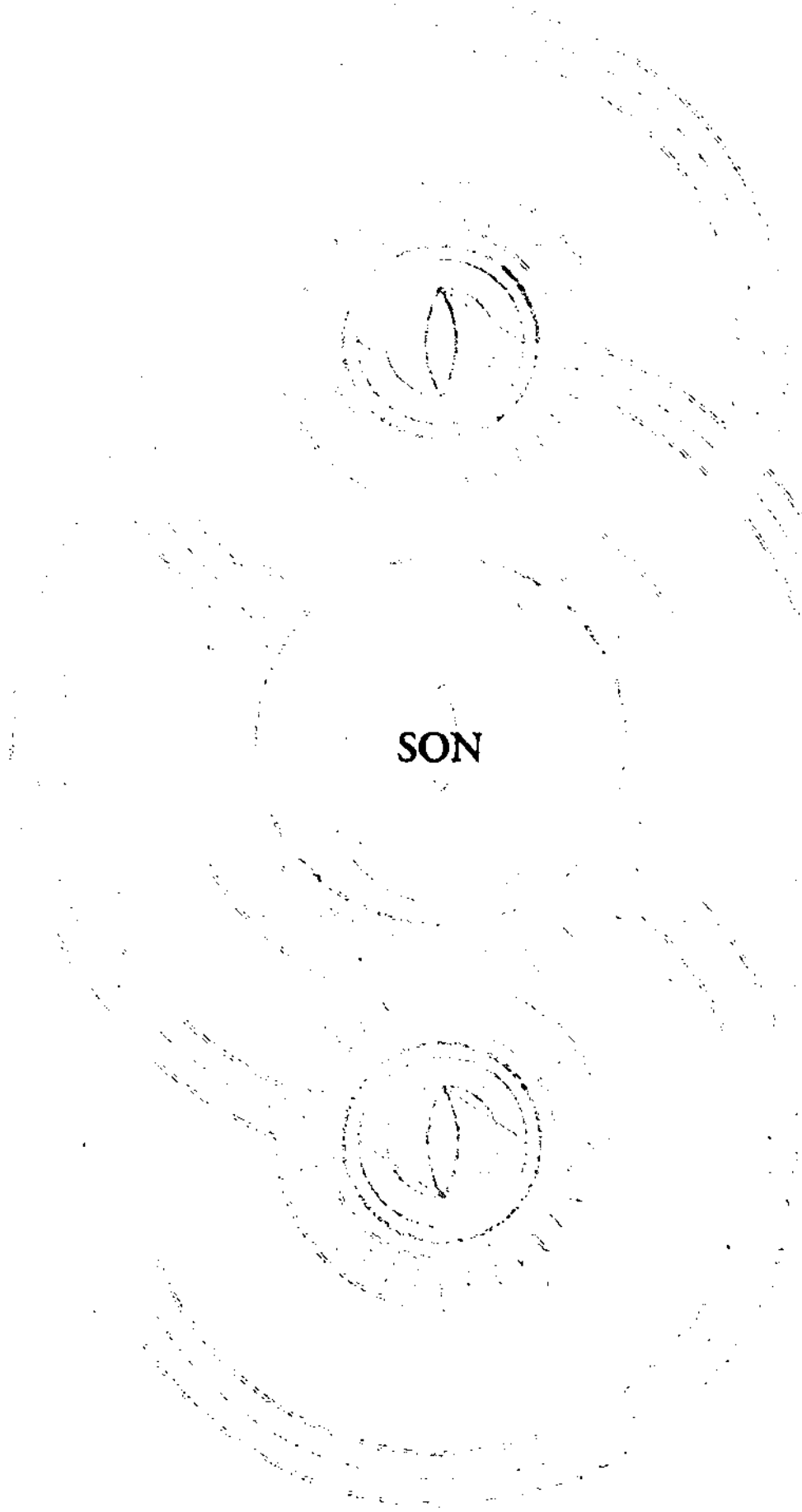
Ama geride bıraktıklarımızın kalbinde yaşamak hiç ölmemektir. Ve dostlarımızın hafızasına kazınmak, hiçbir zaman veda etmemektir. O yüzden, veda sözleri yerine şunu söylememe izin verin.

İyi geceler, nazik dostlarım. İyi geceler.

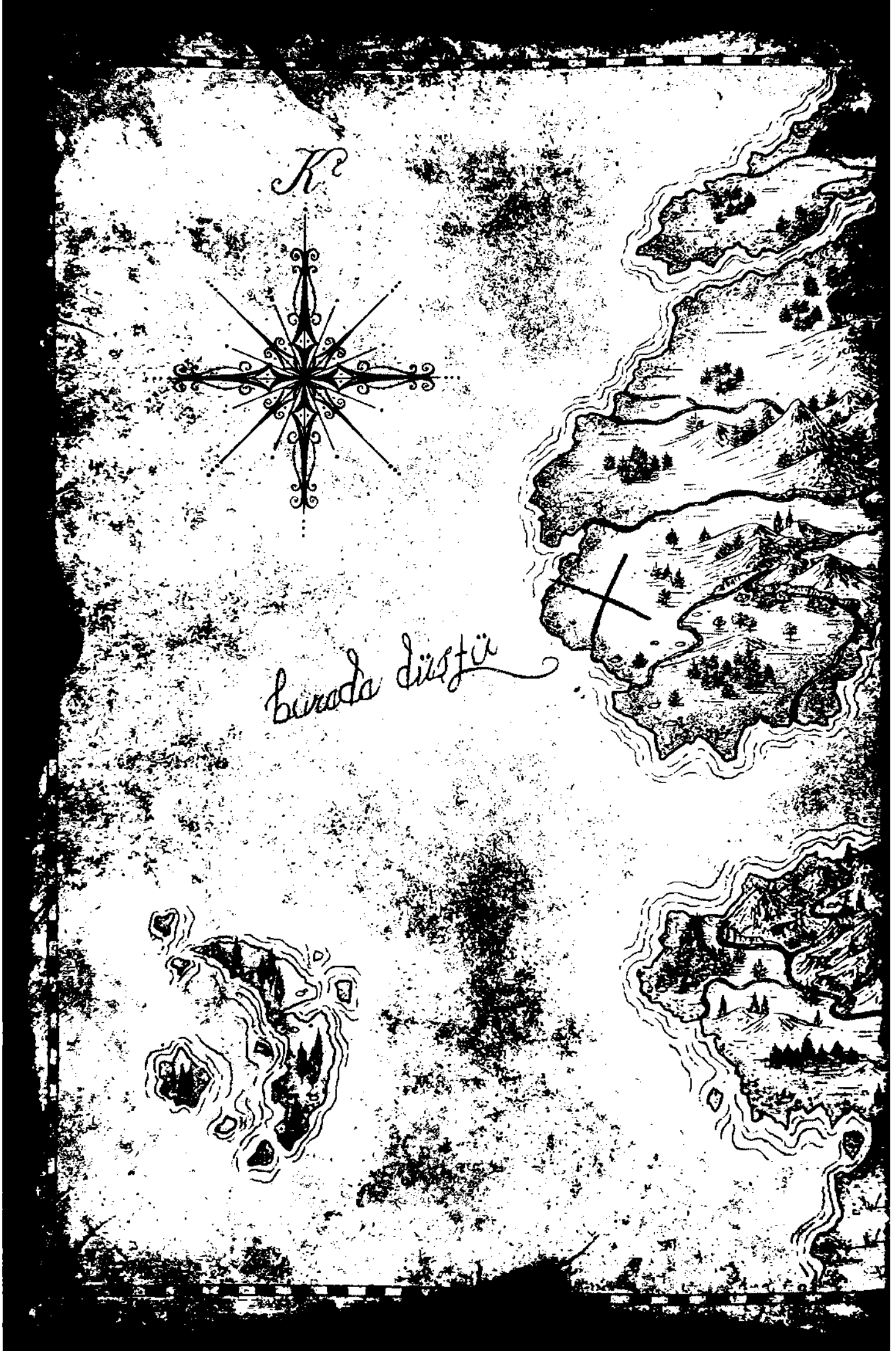
Sakın sinmeyin.

Sakın korkmayın.

Ve asla ama asla unutmayın.

SON

K
burada dişti

ÜÇ GÜNEŞİN BATMADIĞI BİR ÜLKE
YENİYETME BİR KATİL
SUİKASTÇI YETİŞTİREN BİR OKUL

"Duygulara hitap eden, iyi ile kötü arasında gidip gelen bir dünya, çetin ve tutkulu bir kahraman, büyük bir intikam arzusu. Okurlar bu fantastik romanı ellerinden bırakamayacak."
Kirkus Reviews

"Trajedi, ihanet ve zafer sarmalındaki bu olağanüstü macera, amansız şiddeti ve korkunç canavarlarıyla, kükreyen kalabalıkları ve kör olasıca şanıyla okurunu coşturup zevkten dört köşe edecek."
Publishers Weekly

KORKUNU YENERSEN
DÜNYAYI YENERSİN

CHRISTOPHER TOYO

JAY KRISTOFF *The New York Times* uluslararası çoksatanı *Illuminae* ve *Lotus War* serilerinin yazarıdır. Aurealis Ödülü'nü alan Kristoff, David Gemmel Morningstar ve Legend ödüllerine de aday gösterilmiş; *Kirkus Reviews* ve Amazon En İyi Gençlik Kitapları listesine girmiş, çoğuna hiç gitmediği otuzdan fazla ülkede kitapları basılmıştır.

Yazar iki metre boyundadır ve önünde yaşayacağı daha 13.030 günü vardır. Kung-fucu, suikastçı gizli ajan karısı ve dünyanın en hımbıl köpeğiyle Melbourne'de yaşamaktadır. Mutlu sonlara inanmaz.

KAPAK TASARIMI: YOUNG JIN LIM
KAPAK İLLÜSTRASYONU: JASON CHAN
KAPAK TİPOGRAFİ: MEG MORLEY

ÜÇ GÜNEŞİN BATTIĞI BİR ÜLKE
ÖLÜMCÜL BİR KATİL
ÖLÜ BİR TANRININ GAZABI

"Kristoff ilk iki ciltteki ipuçlarını üçüncü kitapta ustaca bir araya getirerek muhteşem bir koreografiyle kanlı ölüm sahneleri, mizah, kalp kırıklıkları ve ağızları açık bırakan şaşırtmacalarıyla olağanüstü bir son yazıyor."
PUBLISHERS WEEKLY

"Duygusal ve ahlaki açıdan yozlaşmış bir dünya; korkusuz ve tutkulu bir kahraman; amansız bir intikam hırsı. Fantastikseverlerin ellerinden bırakamayacağı bir roman."
KIRKUS REVIEWS

"Üçüncü kitaptaki detaylar, iğneleyici mizahı ve ölü sayısıyla serinin hayranlarını hayal kırıklığına uğratmayacak. Kristoff'un karakterleri o kadar canlı ki adeta sayfalardan fırlayıverecekler."
BOOKLIST

"Kristoff'un başarılı aksiyon sahneleri, en kötü anlarda bile güldüren esprileri ve ek bilgiler veren ironik dipnotları, mükemmelen kurulmuş bir dünyayı daha iyi anlamamızı sağlıyor. İlk iki kitabı sevenler, bu karanlık, bağımlılık yapan serinin son kitabında da hayal kırıklığına uğramayacak."
SCHOOL LIBRARY JOURNAL

"Cinayetler, büyü ve tuhaf yaratıkların hiçbirine diyecek sözüm yok. Ama bu kitabın en sevdiğim şeyi sesi... Çok iyi kurgulanmış, nüktedan, biraz da okurunu ve kahramanını hafife alan tanrısal bakış açısına sahip çokbilmiş anlatıcılara bayılırım."
BOOK RIOT

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-938-9